

पराशर - स्मृतिः

PARĀŚARA-SMṚTI

PARĀŚARA MĀDHAVA

VOLUME I

ACHARAKANDA

With the Gloss by

MADHAVACHARYYA

Edited with Notes by

MM. CHANDRAKANTA TARKALANKARA

THE ASIATIC SOCIETY

1974

BIBLIOTHECA INDICA — A COLLECTION OF ORIENTAL WORKS

PARĀŚARA-SMṚTI

PARĀŚARA MĀDHAVA

VOLUME I

ĀCHĀRAKĀṆḌA

With the Gloss By

MĀDHAVĀCHĀRYYA

Edited with Notes By

MAHĀMAHOPĀDHYĀYA CHANDRAKĀNTA TARKĀLAṆKĀRA

THE ASIATIC SOCIETY

1974

प रा श र - स्मृ तिः

श्रीमन्माधवाचार्यकृतव्याख्या सहिता

आचारकाण्डरूप

प्रथमभागात्मिका

महामहोपाध्याय श्रीचन्द्रकान्त तर्कालङ्कार परिशोधिता

दि ए शि या टि क सो सा इ टि

१९७४

Work Number 303

© The Asiatic Society

First Published in 1893

Reprinted in 1974

Published by
Dr Sisir Kumar Mitra
General Secretary
The Asiatic Society
1 Park Street
Calcutta 16

Printed by
Shri P. K. Mukherjee
S. Antool & Co. Private Ltd.
91 Acharya Prafulla Chandra Road
Calcutta-9

And
Shri T. K. Mitra
Venus Printing Works
52/7 Bepin Behari Ganguli Street
Calcutta 12

Price : Rs. 40.00

\$ 7.00

£ 2.80

P R E F A C E

WE ARE happy to release the Volume One of Mm. Chandra-kānta Tarkālaṅkāra's annotated edition of Parāśara Mādhava or Parāśara Smṛti with the gloss of Mādhavāchārya Vidyāraṇya. The Second Volume containing the *Prāyaścitta Kāṇḍa* and the *Vyavahāra Kāṇḍa*, was published last year. The publication of the present volume has been unavoidably delayed as some portions of it could not be brought under photo offset process and had to be done through letter press. The Society published the original edition in its Bibliotheca Indica Series as early as 1890-93. Naturally it went out of print long ago, and even the Society's library copies have become too brittle to handle. We are thankful to the authorities of the Śaṁkara Vidyābhavana Chatuspāthī, Tārakeśwara and of the Sanskrit College, Calcutta, for kindly lending their copies which were found to be rather in a better state.

In tune with the well known concept of Manu, *Āchārah prabhavo Dharmah* Parāśara observes in the opening kāṇḍa of his treatise that he is truly a religious man who follows the prescriptions of *āchāra* (*Chaturṇāmapi varṇānām āchāro Dharmapālakah*). *Āchārakāṇḍa*, the first part of the Samhitā, discusses the basic duties of all the four varṇas, their domestic and socio-religious rites and ceremonies and also norms of their social relationship, but in a spirit of accomodation with the changing character of the age. Mādhavāchāryya, a scholar of deep erudition, possessing wide experience of men and matters, felt the need of explaining the inner significance of the social regulations in order to standardise life against the background of some fixed values.

Parāśara Smṛti with its liberal approach to social problems became Mādhava's medium. He analysed critically the prescriptions outlined in the text and in addition to the

commentary provided a digest of social and religious regulations, and there lies the real value of his work. Mādhava's methodology came to be followed by later commentators in different parts of the country including Bengal and the treatise is still considered indispensable for students and scholars on Dharmaśāstra. The complete list of contents has been appended at the end of Volume II.

The Society records its thanks to the Ministry of Education and Culture, Government of India, for providing the 50% of the cost of production by way of advance. Thanks are also due to Pandit Jadavendra Nath Tarkatīrtha for his valued assistance in the publication of the work.

The Asiatic Society,
August, 1974

S. K. MITRA
General Secretary

पराशर - स्मृति :

i

श्रीगणेशाय नमः ।

पराशरमाधवः ।

(माधवाचार्यकृत व्याख्या-सहिता पराशरसंहिता ।)

प्रथमोऽध्यायः ।

आचार-काण्डम् ।

(टीकाकारोपक्रमणिका ।)

वागीशाद्याः सुमनसः धर्मार्थानामुपक्रमे ।

यं नत्वा कृतकृत्याः स्तुतं नमामि गजाननम् ॥१॥

सोऽहं प्राप्य विवेक-तीर्थ-पदवीमाप्नाय-तीर्थं परं
मज्जन्, सज्जन-तीर्थ-सङ्ग-निपुणः* सदृत्त-तीर्थं अयन् ।

लब्धामाकलयन् प्रभाव-लहरीं श्रीभारती-तीर्थतो-
विद्या-तीर्थमुपाश्रयन् इति भजे श्रीकण्ठमव्याहृतम् ॥२॥

सत्यैक-व्रत-पालको द्विगुणधीस्त्वर्थी चतुर्वेदिता

पञ्चस्कन्ध-कृती षड्विध-वृद्धः सप्ताङ्ग-सर्व्वसहः ।

अष्ट-व्यक्ति-कला-धरो† नव-निधिः पुण्यदृष्ट-प्रत्ययः‡

---

* सज्जनसङ्गतीर्थनिपुणः,—इति कालमाधवीये पाठः

† अष्टव्यक्तिकलाधरो,—इति सो० दि० पुस्तके पाठः । अष्टव्यक्तिकला-
धरो,—इति के० प्र० पुस्तके पाठः ।

‡ पुण्यदृष्टप्रत्ययः, इति सो० दि० पुस्तके पाठः ।

स्मान्नाच्छाय-धुरन्धरोविजयते * श्रीवृक्ष-आ-पतिः^(१) ॥ ३ ॥

इन्द्रस्याङ्गिरसोऽनलस्य सुमतिः शैव्यस्य मेधातिथि-

र्धाम्योधर्म-सुतस्य† वैष्ण-नृपतेः स्वौजा, निमेर्गौतमिः ।

प्रत्यग्दृष्टिरन्धती-सहचरोरामस्य पुण्ड्रानो-

यदत्तस्य विभोरभृत् कुल-गुरुर्मात्मी तथा माधवः ॥ ४ ॥

* विजयतां,—इति मु० पाठः

† वैश्य,—इति मु० पाठः ।

- (१) चर्यां त्रिवर्गार्थी (त्रिवर्गं च धर्मार्थकामाः) । चतुर्वेदिता आन्विष्टि-
क्याश्चिविद्याचतुष्टयवेदिता । यथाह कामन्दकः । “आन्विष्टिको
चर्यां वार्तां दण्डनीतिं च पार्थिवः । तद्विद्यैस्तत्क्रियोपेतैस्त्विन्तयेदिन-
यान्वितः”—इति । पञ्चस्तन्वाः मन्त्रस्य पञ्चाङ्गानि (सहायादीनि) तेषु
कृती कुशलाः । तदुक्तं कामन्दकीये । “सहायाः साधनोपाया विभा-
गोदेशकालयोः । विपत्तेश्च प्रतीकारः सिद्धिः पञ्चाङ्गमिष्यते”—इति
यस्यां गुणानां सन्धादीनामन्वयेन दृढः । तथा चामरः । सन्धिर्ना
वियद्देयानमासनं द्वैधमाश्रयः । षड्गुणाः”—इति । सप्त अङ्गानि
यस्यां, तादृशी सर्वसहा यस्य स तथोक्तः । “स्वाम्यमात्यसुहृत्कोष-
राष्ट्रदुर्गबलानि च । सप्ताङ्गानि”—इत्यमरः । अष्टाभिर्यत्किर्यासां
कलानां (अष्टानामष्टाभिर्गुणैः चतुःषष्ठयः कला भवन्ति) तासां धरः ।
अथवा । व्यज्यते अनयेति व्यक्तिर्बुद्धिः । अष्टौ या व्यक्तिकलाबुद्ध्या
बुद्धिगुणा इति यावत् । तासां धरः । तदाह कामन्दकः । “शुश्रूषा
श्रवणश्चैव ग्रहणं धारणन्तथा । ऊहोऽपोहोऽर्थविज्ञानं तत्त्वज्ञानश्च
धीगुणाः”—इति । नवानां प्रभावादीनां निधिः । पुण्यतो दशप्रत्ययाः
सम्पद्देतवः शास्त्रादयो यस्य स तथा । तथा च कामन्दकः । “शास्त्रं
प्रज्ञा धृतिर्दास्यं प्रागल्भ्यं धारयिष्णुता । उत्साहोवाग्मिता दार्ढ्य-
मापत्कोपसहिष्णुता । प्रभावः शुचिता मैत्रीत्यागः सत्यं हतघ्नता ।
कुलं शीलं दमस्तेतिगुणाः सम्पत्तिहेतवः”—इति । सम्पद्देतुतयोक्ते
स्तेषु परस्मैकोक्तानां नवानां ‘नव’-शब्देन, पूर्वस्मैकोक्तानां शास्त्र
दानां दशानान्तु ‘प्रत्यय’-शब्देन निर्देशः कृत इति मन्तव्यम् ।

प्रजा-मूल-मही विवेक-सलिलैः सिक्ता, बलोपघ्निका*
 मन्त्रैः† पल्लविता, विशाल-विटपा सन्ध्यादिभिः षड्गुणैः ।
 ब्रह्मया कोरकिता, यशः-सुरभिता, सिद्ध्या समुद्यत्फला
 संप्राप्ता भुवि भाति नीति-लतिका सर्वोत्तरं माधवम् ॥५॥

‡ श्रीमती जननी यस्य सुकीर्त्तिर्भायणः पिता ।

सायणोभोगनाथश्च मनोबुद्धीः सहोदरौ ॥६॥

यस्य बोधायनं॥ सूत्रं ब्राह्मणं यस्य च याजुषी ।

भारद्वाजं कुलं यस्य सर्वज्ञः सहि माधवः ॥७॥

स माधवः सकल-पुराण-संहिता-

प्रवर्त्तकः, स्रुति-सुषमा॥ पराशरः ।

पराशर-स्रुति-जगदीहिताप्तये

पराशर-स्रुति-विद्वतौ प्रवर्त्तते ॥८॥

पराशर-स्रुतिः पृथ्वीर्न व्याख्याता निवन्धुभिः ।

मयाऽतो माधवार्येण तद्वाख्यायां प्रयत्यते** ॥९॥

* बलोपघ्निका,—इति सो० द्वि० पुस्तके पाठः । बलोपघ्निका,—इति
 मु० पुस्तके पाठः ।

† समन्त्रैः—इति सो० पुस्तकयोः स० पुस्तके च पाठः ।

‡ श्रीमती यस्य जननी—इति मु० पुस्तके पाठः । एवं तत्र, एतत्
 श्लोकात् पूर्वं 'यस्य बोधायनं'—इत्यादि श्लोको वर्त्तते ।

§ मनोबुद्धिः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ बोधायनं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ मुखमा,—इति सो० पुस्तकद्वये, स० पुस्तके च पाठः ।

** तद्वाख्येयं प्रवर्त्तते,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

ननु, नेयं स्मृतिर्याख्यानमर्हति, तत्-प्रामाण्यस्य^(१) दुर्निरूपत्वात् ।
 यत्तु,—वेद-प्रामाण्य-कारणं जैमिनिना सूचितम्,—“तत् प्रमाणं
 वादरायणस्यान्यान्पेक्षत्वात्” (मी० १, १, ५ सू०)—इति । न तत्
 पौरुषेयेषु^(२) मूलप्रमाण-सापेक्षेषु ग्रन्थेषु* योजयितुं शक्यते^(३) ।
 तर्ह्यस्य मूल-प्रमाणमुपजीव्य प्रामाण्यम् । तन्न, मूलस्य दुर्लभत्वात् ।
 न तावत् प्रत्यक्षं मूलम् । धर्मस्यातीन्द्रियत्वात्^(४) । नाप्यनुमा-
 नम्,^(५) तस्य प्रत्यक्षसापेक्षत्वात्^(६) । नापि पुरुषान्तर-वाक्यम् ।
 (७) विप्रलम्भकस्य पुंशो द्वैयया-दृष्टार्थ-वादित्वाभावात् ।

* ग्रन्थेषु,—इति सो० प्र० पुस्तके नास्ति ।

† दुर्भणत्वात्,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

‡ तस्यातीन्द्रियत्वात्,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

§ यथार्थदृष्टार्थ,—इति सो० स० पुस्तकपाठः ।

(१) तदिति स्मृतेः परामर्शः ।

(२) पौरुषेयत्वं मूलप्रमाणसापेक्षत्वे हेतुगर्भविशेषणम् । पुंवचसां मूल-
 प्रमाणसापेक्षाणामेव प्रामाण्याभ्युपगमादिति भावः ।

(३) जैमिन्युक्तस्य प्रामाण्याहेतोरन्यान्पेक्षत्वस्य तत्राभावादित्यभिप्रायः ।

(४) सुखादिवशात्मगुणत्वाविशेषेपि अयोग्यत्वादतीन्द्रियत्वं धर्मस्य । धर्मे
 प्रत्यक्षं न मूलमित्येतच्च,—“सत्सम्ययोगे पुरुषस्येन्द्रियाणां बुद्धि-
 जन्म तत्प्रत्यक्षमनिमित्तं विद्यामानोपलम्बनत्वात्” (१, १, ४)—इति
 मीमांसासूत्रादौ व्यक्तम् ।

(५) अत्र ‘मूलम्’—इत्यनुषजनीयम् । एवं परत्र ।

(६) अनुमानस्य आद्यादिप्रत्यक्षसापेक्षत्वादित्यर्थः । तच्च, “अथ तत्पूर्वक-
 मनुमानम्”—(१, १, ५)—इति न्यायसूत्रादौ व्यक्तं बह्वत्र ।

(७) पुरुषान्तराणां हि विप्रलम्भकाविप्रलम्भकभेदेन द्वैविध्यं । द्विविधा-
 नामपि तेषां वाक्यं न मूलमिति क्रमेण प्रतिपादयति विप्रलम्भकस्येति ।
 प्रतारकस्येत्यर्थः ।

अविप्रलम्भकस्यापि संशय-विपर्यय-सम्भवात्^(१) । नापि चोदना^(२) तस्या अनुपलब्धेः । ^(३)नो खलु* सूर्यमाणानां औचाद्याचाराणां मूलभूतां काश्चिचोदनां प्रत्यक्षत उपलभामहे । ^(४)नाप्यनुमातुं शक्यते, शाक्यादि-प्रणीत-चैत्य-वन्दनादि-स्मृतिव्यतिप्रसङ्गात्^(५) ।

अथोच्येत,†—‘मन्वादि-स्मृतीनां शाक्यादि-स्मृतीनां‡ चास्ति महद्वैषम्यम् । प्रत्यक्ष-वेदेनैव साक्षान्मन्वादि-स्मृतीनां प्रामाण्याङ्गीका-

* न खलु,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

† अथोच्यते,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

‡ शाक्यादियस्यानां,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

(१) संशय एकस्मिन् धर्मिणि विवद्वानाधर्मप्रकारकमनवधारणात्मकं ज्ञानम्, ‘स्याद्युर्व्या पुरुषो वा’—इत्याद्याकारकम् । विपर्ययो विपरीत-ज्ञानं, अत इति तत्प्रकारकनिश्चयात्मकमिति यावत् । यथा स्याद्यौ पुरुष इति पुरुषे स्यादुरिति चैवमादि निश्चयः । सम्भवज्ञानयोः करणापाटवादिदोषमूलकविशेषदर्शनाभावादिव्य इति यथायथमूह-नीयम् ।

(२) “चोदनेति क्रियायाः प्रवर्तकं वचनमाहुः”—(१, १, २)—इति मीमांसाभाष्यम् । तच्च वाक्यं वैदिकमेव, पौरुषेयस्य मूलप्रमाणान्तरसा-पेक्षत्वादिति भावः ।

(३) उक्तमेव विवक्ष्योति नो उक्त्वित्यादिना ।

(४) माभूत् प्रत्यक्षा चोदना मूलं, अनुमेया तु स्यादित्याशङ्क्य निराकरोति ‘नाप्यनुमातुं शक्यते’—इति । चोदना,—इति अनुवक्ष्यते ।

(५) शाक्यो बौद्धाचार्यः । चैत्यं बुद्धप्रतिमा । आदिपदात् जैनाचार्यादिप्र-णीतार्हदाद्युपासनादिस्मृतिपरिग्रहः । अतिप्रसङ्गादिति स्मृतेचोदना-नुमापकत्वे तासामपि स्मृतितया तत्रापि चोदनानुमानप्रसङ्गादित्यर्थः । तथाच वेदवाच्यास्मृतिष्वभिचारात् न स्मृत्या चोदनानुमानसम्भव इति तात्पर्यम् ।

रात् । “यदै किं च मनुर्वदन्तद्भेषजम्”—इति श्लाघायते । नत्वेवं
शाब्धादि-सत्यनुयाहकं किञ्चिदैदिकं वचोऽस्ति । अतो नोक्तातिप्रसङ्गः—
—इति । तत्र, ‘यदै किं च,’—इत्यस्यार्थवादत्वेन स्वार्थं तात्पर्या-
भावात्^(१) । “मानवी च्चैव धाप्ये कुर्यात्”—इति विधानात्

(१) कार्यताबोधकप्रत्ययासमभिव्याहृतं वाक्यमर्थवादः । अयमभिसन्धिः ।
प्रथमतोऽद्वयवहारादेव सर्वशब्दानां शक्तिग्रहः व्याकरणादीनां
व्यवहाराधीनशक्तिग्रहमूषकत्वात् । व्यवहारश्च गवानयनादिरूपः
‘गामानय’—इत्यादिकार्यतावाचिप्रत्ययसमभिव्याहृतवाक्यसाध्यः ‘गौ-
रस्ति’—इत्यादितो व्यवहारासम्भवात् । तथाच प्रवर्तकवाक्यएव
व्युत्पत्तिग्रहेण उपस्थितत्वात् कार्यत्वान्वयबोधं प्रत्येकपदानां हेतुत्वं
व्युत्पत्तिसुरवधारयति । तस्मादर्थवादस्थले न शब्दबोधः, किन्तु पदा-
र्थानामुपस्थित्यनन्तरं असंसर्गाग्रहमात्रम् । प्रयोजनन्वर्थवादानां
विधिस्रुति-निषेधनिन्दाभ्यां प्रवृत्ति-निवृत्ती एव । तथाहि, बड्वित्त-
व्यायामसाध्ये यागादौ पुरुषं प्रवर्तयितुमपारयन्तो विधिशक्तिर-
वसीदति, सा च स्तुत्या उत्तभ्यते, इति प्रवृत्तिफलिकायां शब्दग्रा-
भावनायां अङ्गत्वं स्तुत्यर्थवादानाम् । तदुक्तम् । “जिडोऽभिधा सैव च
शब्दभावना भाव्या च तस्यां पुरुषप्रवृत्तिः । संनन्धबोधः करणं तदीयं
प्ररोचना चाङ्गतयोपयुज्यते”—इति । एवं निवृत्तिफलिकायां भावना-
यामङ्गत्वं निन्दार्थवादानां बोध्यम् । स्तुतिनिन्दे च, “यस्य पर्यमयी
जुडर्भवति न स पापश्लोकं वदोति”—इति, “तस्य यदश्रुवसीर्यत
तत्रजतमभवत्”—इति चैवमादिवदसताप्यर्थेन दृश्येते,—इति न
स्वार्थं तात्पर्यमर्थवादानाम्,—इति मीमांसकसिद्धान्तः । स्पष्टचैतत्
पूर्वमीमांसादावर्थवादाधिकारणादौ । यथा चेदाहृतार्थवादयोः
(इत्यपर्यमयीत्यादि तस्य यदश्रु इत्याद्योः) अर्थो न वस्तुतः सन्तौ,
तथा मीमांसादर्शनस्य चतुर्थाध्यायद्वितीयपादस्य द्वितीयसूत्रस्य, एवं
तस्यैव प्रथमाध्याय-द्वितीयपाद दशमसूत्रस्य शावरभाष्ये यथाक्रमं
स्पष्टम् ।

तदिधिस्तावकत्वेन, 'यदै किं च'-इत्यादेः पठितत्वात् । तस्य* विधे-
रयमर्थः ;—इष्टि-विकृतिरूपे सोमारौद्रे चरावतिदेवतः प्राप्तासु
सामिधेनीषु मध्ये प्रचेप्रयौ धाया संज्ञकौ यौ द्वौ मन्त्रौ, तौ मानवौ
कर्त्तव्यौ,—इति । तत्र, मानव-वचनमुक्तार्थवादेन शस्यते† । अतो न
स्मृति-प्रामाण्यं वेदेनेकम्—इति शाक्यादि-स्मृतिवदप्रमाणभूता एव
मन्वादि-स्मृतयः । तथाचोक्तम्,—

“प्रायेणानृत-वादित्वात् पुंसां भ्रान्त्यादि-सम्भवात् ।

चोदनाऽनुपलब्धेऽश्रद्धामात्रात् प्रमाणता”^(१) ॥

इति । ^(१) अस्तु वा, कथंचित् मनु-स्मृतेः प्रामाण्यम्,† तथापि, प्रकृतायाः

* तस्य च,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

† तत्र मानवत्वमुक्तेनार्थवादेन प्रशस्यते,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

‡ दुर्निरूपं प्रमाणं,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

(१) 'पुंसां'—इति मध्यपठितं मध्यमणिन्यायात् पूर्वापरयोरन्वेति ।
'अश्रद्धामात्रात्'—इत्यनेन, अप्रमाणभूता एव स्मृतयः, अश्रद्धा-जडस्यैव
तु परं तत्र प्रामाण्याभिमानः,—इत्युक्तम् ।

(२) यद्यपि कार्यताबोधकपदान्तर्भावेनैव पदानामन्वयबोधहेतुत्वं पूर्वम-
वधृतं, तथाप्यर्थवादेभ्योपि शाब्दमतेरुत्पादात् तस्यास्मानुभवसिद्ध-
त्वेनापलपितुमशक्यत्वादुत्तरकालं तदुपेक्ष्यते, पूर्वमृहीतस्यापरिहार्य-
त्वानियमात् । तदुक्तम् “कार्यत्वस्यान्वयज्ञाने प्राक् मृहीतापि हेतुता ।
पदानामर्थवादेभ्यः पश्चादुबोधादुपेक्ष्यते”—इति । विधिस्तावकत्व-
मप्यर्थवादानां असति बाधके स्वार्थद्वारैव, न तु स्वार्थपरित्यागेन ।
अन्यथा, “यत्र दुःखेन सम्भिन्नं न च यत्नमनन्तरम् । अभिलाषोप-
नीतं यत् तत् सुखं स्वःपदास्पदम्”—इत्याद्यर्थवादेभ्यः स्वर्गादिकमपि
न सिद्ध्येत् । तदिदमुक्तम् । “स्वार्थद्वारैव तात्पर्यं तस्य स्वर्गादिवत्
विधौ”—इति । तमिमं न्यायसिद्धान्तं वक्ष्यमाणमुत्तरमोमांसासि-
द्धान्तं मनसि निधायाह अस्तु वेति ।

पराशरस्मृतेः किमायातम्? । नहि मनोरिव पराशरस्य महिमानं कचिदेदः प्रख्यापयति^(१) । तस्मात्, तदीय-स्मृतेर्दुर्निरूपं प्रामाण्यम्* ।

अचोच्यते । प्रामाण्यस्य स्वतस्त्वात् अप्रामाण्ये कारणाभावाच्च स्मृतयः प्रमाणम्^(२) । यत्तु,—अप्रामाण्य-साधकमनृत-वादित्वादि हेतुत्रयमुपन्यस्तम् । तदसिद्धम्,^(३) आ-जन्म-सिद्धेषु मनु-पराशरादिषु अनृत-वदना-भ्रान्त्योरत्यन्तानाशङ्कितत्वेन हेतोः^(४) स्वरूपासिद्धेः । नवा आजन्म-सिद्धौ† विवदितव्यम्, पराशरादि-सद्भाव-बोधना-मेव^(५) मन्त्रार्थवादेतिहास-पुराणानां^(६) तदीय-सिद्धि-बोधकत्वात् ।

* तदीयस्मृतेः प्रामाण्यं दुर्निरूपमिति,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

† वादन,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

‡ न चाजन्मसिद्धावेव,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

§ सद्भावबोधकानामेव,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

(१) यथा मनोर्महिमानं वेदः प्रख्यापयति, तथा पराशरस्य न,—इति व्यतिरेके दृष्टान्तः ।

(२) धियां तत्त्वपक्षपातस्वाभावात् प्रामाण्यस्य स्वतस्त्वम् । यत्रेदमुक्तम्,—“निरूपद्रवभूतार्थस्वभावस्य विपर्ययैः । न बाधो यत्नवत्त्वेपि बुद्धेस्तत् पक्षपाततः”—इति । सत्यपि धियां तत्त्वपक्षपातस्वाभाव्ये शुक्तिरज-सादिबुद्धीनां यदप्रामाण्यं तदोपादेव, स्मृतिषु च स नास्तीति भावः ।

(३) ‘तदसिद्धम्’—इतिसामान्याभावे विशेषाभावकूटस्य हेतुत्वमाह आ-जन्मेति ।

(४) अनृतवदनभ्रान्त्योरप्रामाण्यसाधकयोरित्यर्थः ।

(५) पराशरादिसद्भावं बोधयितुं शीलं येषामिति शिन् ।

(६) “तच्चोदकेषु मन्त्राख्या” (२, १, ३२) इति जैमिनिसूत्रम् । अभिधा-नस्य चोदकेषु मन्त्रसंज्ञा इति तदर्थः । “प्राथमिकमिदं लक्षणम्, अनभिधायका अपि केचित् मन्त्रा इत्युच्यन्ते”—इति शाबरभाष्यम् । “अभियुक्तानां मन्त्रोऽयमिति समाख्यानं मन्त्रलक्षणम्”—(२, १, ७५०) इति न्यायमालाविस्तारे । अर्थवादलक्षणं पूर्वमुक्तम् । इति-

भक्ताद्यप्रामाण्ये च पराशराद्यसङ्गावेनाश्रयासिद्धिः केन वार्यते* (१) ।
मानान्तराविरुद्धानामनुवादिनां (१) मन्वादीनां† स्वार्थे प्रामाण्यमुत्त-
रमीमांसायां देवताधिकरणे (१, ३, ८ अ०) व्यवस्थापितम् । अर्थ-
वादाधिकरणे तु (मी० १, २, १ अ०) स्वार्थे प्रामाण्यनिराकरणं
विरुद्धानुवादयोः सावकाशम् । अतः,—‘यदै किं च’—इत्यर्थवादस्य
विधिस्तावकस्य स्वार्थेपि तात्पर्यमस्ति,—इति, न शाक्यादि-स्मृति-

* केन वा वार्येत, इति मु० पुस्तकपाठः ।

† मानान्तराविरुद्धानां मन्वादिस्मृतीनां,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

हासः पुराणम् । पुराणम्, “सर्गश्च प्रतिसर्गश्च वंशोमन्वन्तराधि-
च । वंशानुचरितश्चैव पुराणं पञ्चलक्षणम्”—इत्युक्तलक्षणकोशस्थः ।
ब्राह्मणभागस्यार्थवादे भारतादीनामितिहासे, उपपुराणानां पुराणे-
ऽन्तर्भावः । विधेः पराशरादिसङ्गावबोधकत्वासम्भवात् तस्य गान्धे-
यादानमिति ज्ञेयम् ।

(१) अयमाश्रयः । पराशरोऽन्तर्वादी पुरुषत्वात् इत्यादिरीत्या पराशरपक्ष-
कानुमानेन तस्यान्तर्वादित्वं प्रसाध्य, पराशरस्मृतिरप्रमाणं पुरुष-
वाक्यत्वात् मिथ्यावाक्यत्वाद्वा इत्यादिरीत्या प्रस्तुतायाः स्मृतेरप्रामाण्यं
भवता सिधाधियमितम् । तत्र च, पराशरादीनां प्रमाणान्तरागोचर-
तया मन्वार्थवादादिभ्यएव तत्सिद्धिर्वाच्या । तथाच मन्वादीनां
प्रामाण्ये तदीयसिद्धेरपि ततएवावगमात् कालात्ययापदिष्टोद्देशतः,
मन्वादेरप्रामाण्ये च पराशरादेरेवासिद्धत्वादाश्रयासिद्धः,—इत्युभयतः
पाशा रज्जुः ।

(२) प्रत्यक्षविरुद्धार्यवादिनां “यावाज्जः ज्वन्ते”—इति, “वनस्पतय सज-
मासत”—इति चैवमादीनां अर्थवादानां स्वार्थे प्रामाण्यं नास्तीति
सर्वसम्मतं । एतच्च मीमांसाप्रथमाध्याये आत्मतत्त्वविवेकादौ च
स्पष्टं । प्रमाणान्तरसिद्धार्यस्य वदनमनुवादः । मीमांसकानये तस्य
प्रामाण्यं नास्ति, अनधिगतार्थविषयकत्वस्य तन्मते प्रमाणक्षयवटक-
त्वादिति बोध्यं ।

वत्,—इति युक्तम्^(१) । एतदेवाभिप्रेत्य^(२) चतुर्विंशतिमते शाक्यादि-
वाक्यानामनादरणीयत्वमुक्तम्,—

“† अर्हचार्याकवाक्यानि वैद्वादि-पठितानि तु ।

विप्रलम्भक-वाक्यानि तानि सर्वाणि वर्जयेत्”^(३) ।

इति । न च, पराशर-महिम्नोऽश्रौतत्वम्, “सहेवाच व्यासः पारा-
शर्यः”—इति श्रुतौ पराशर-पुत्रत्वमुपजीव्य व्यासस्य स्तुतत्वात् । यदा
सर्व्व सम्प्रतिपन्नमहिम्नो वेदव्यासस्यापि स्तुतये पराशर-पुत्रत्वमुपजी-
व्यते, तदा किमु वक्तव्यमचिन्त्यमहिमा पराशरः,—इति । किञ्च
वाजसनेयि-शाखायां वंशब्राह्मणे वेद-सम्प्रदाय-प्रवर्त्तक-गुरु-शिष्य-
परम्परायां पराशरस्य पुत्र-पौत्रौ श्रूयते†;—४ “घृतकौशिकः

* न शाक्यादिप्रतिबन्धिर्युक्ता,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

† अत्र चार्व्वाक,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

‡ पुत्रपौत्राः श्रूयन्ते,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

§ ‘घृतकौशिकात् घृतकौशिकः’—इति सो० प्र० पुस्तके पाठः । कुशिकाय
निर्घृतकौशिकात् घृतकौशिकः,—इत्यादि मु० पुस्तकपाठः ।

(१) शाक्यादिस्मृतिवत् पराशरादिस्मृतयोप्यप्रमाणमिति युक्तं नेत्यर्थः ।

(२) मन्वादिसद्भावबोधकार्यवादसत्त्वात् तदीयस्मृतीनां प्रामाण्यं, शाक्या-
दिसद्भावबोधकार्यवादाद्यभावाच्च तदीयस्मृतीनामप्रामाण्यमित्येतद-
भिप्रेत्येत्यर्थः ।

(३) जैनानां तीर्थङ्करोऽर्हन्नामा । चार्व्वाकस्तु लोकायतिकापरनामधेयो-
नास्तिकः । “अङ्गनालिकुनादिजन्यं सुखमेव परमपुरुषार्थः”—इत्यादि
पृथग्जनरमणीयवाक्यप्रयोक्तृत्वात् चार्व्वाकत्वं तस्य । बुद्धो बौद्ध-
धर्म्मोपदेष्टा । आदिशब्दात् अन्येपि वेदवाह्याः कापालिकादयो-
मृच्यन्ते ।

पाराशर्यायणात्, पाराशर्यायणः पाराशर्यात्, पाराशर्याजातृक-
र्यात्”—इति । तस्मात्, पराशरोऽपि मनु-समान एव ।

एष* न्यायोवशिष्टाचि-याज्ञवल्क्यादिषु योजनीयः, तत्तद्विषय-
श्रुतीनामुपलम्भात् । “वृषयो वा इन्द्रं प्रत्यक्षमपश्यन्त” “वशिष्ठः प्रत्य-
क्षमपश्यत्” “अचिरददादौर्वाय प्रजां पुत्र-कामाय” “अथह याज्ञव-
ल्क्यस्य दे भार्ये भभूवतुः”—इत्याद्याः श्रुतयः । न चैवं सति मन्वा-
दि-स्मृतौ कुतोऽनादरः,—इति शङ्कनीयम्,^(१) मन्वादि-स्मृतेर्मन्वाति-
यादिभिर्व्याख्यातत्वात् ।

(१) या च मूलभूत-चोदना-ऽनुपलब्धिरूपन्यस्ता, साऽप्यभिद्धा ।
“पञ्च वा एते महायज्ञाः सतति प्रतायन्ते सतति संतिष्ठन्ते;—देवयज्ञः
पितृ-यज्ञोभूत-यज्ञोमनुष्ययज्ञोब्रह्म-यज्ञः”—इत्यादीनां स्मार्त्तधर्म-
मूलभूत-चोदनानामुपलम्भात् । ‘सतति’ सततमित्यर्थः† । यत्रापि
शौचादौ चोदना नोपलभ्यते‡—तत्रापि सा सम्भाव्यते^(२) । तथाचोक्तं
भट्टाचार्यैः,—

* एष एव,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

† सततं नित्यमित्यर्थः—इति मु० पुस्तकपाठः ।

‡ चोदना इति सो० स० पुस्तकयोर्नास्ति ।

- (१) मन्वादिस्मृताविति जात्यभिप्रायमेकवचनम् । (एवं परत्र ॥) मन्वादि-
स्मृतिमव्याख्याय पराशरस्मृतिरेव कुतोव्याख्यायते इत्याशङ्कार्थः ।
(२) अप्रामाण्यसाधिकायामूलभूतचोदनानुपलब्धेरपि स्वरूपासिद्धिं प्रति-
पादयितुमाह याचेति ।
(३) सम्भाव्यते अनुमीयते । स्मार्त्तानां पञ्चमहायज्ञानां मूलभूतचोदनायाः
साक्षादुपलम्भात् अनुपलब्धचोदनानामपि स्मार्त्तानां शौचादीनां
मूलभूतचोदना शक्या अनुमातुं । यएव हि मन्वादयः पञ्चमहायज्ञा-

“वैदिकैः स्मर्यमाणत्वात् परिग्रह-समत्वतः* ।

सम्भाव्य-वेद-मूलत्वात् स्मृतीनां मानतोचिता”(१) ।

इति । मनुनाऽप्येतदेवोक्तम्,—

“श्रुतिं पश्यन्ति मुनयः स्मरन्ति च तथा स्मृतिम् ।

तस्मात् प्रमाणमुभयं प्रमाणैः प्रापितं भुवि ।

योऽवमन्येत ते त्वमेऽ हेतु-शास्त्राश्रयात्”(१) द्विजः १ ।

स साधुभिर्व्विहिःकार्योनास्तिकोवेदनिन्दकः” ।

इति । आनुशासनिकेऽपि,—

“धर्मं जिज्ञासमानानां प्रमाणं परमं॥ श्रुतिः ।

* तत्परिग्रहदार्ढ्यतः, इति मु० पुस्तकपाठः ।

† प्रमितं—इति मु० पुस्तकपाठः ।

‡ ते मूले,—इति मु० म० पाठः ।

§ नरः,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

॥ प्रथमं—इति मु० पुस्तकपाठः ।

दीनां स्मर्त्तारस्तएव शौचादीनामपि । तदेतत् मीमांसाप्रथम-द्वितीय-
प्रथमाधिकरणे स्पष्टं । परन्तु विस्मरणात् वेदानां शाखाच्छेदाद्वा
सा चेदना नास्मदादिभिरुपलभ्यते । एतदपि तत्र, न्याय कुसुमा-
ञ्जलौ शब्दमणिप्रभृतिषु च यथायथं सुव्यक्तम् ।

(१) वैदिकैः स्मर्यमाणत्वात्,— इति सम्भाव्यवेदमूलतायां हेतुः । तथाच
जैमिनिस्त्वम् । “अपि वा कर्तृसामान्यात् प्रमाणमनुमानं स्यात्”
(मी० १, ३, २) इति । परिग्रहः श्रित्परिग्रहः । स च वैदिके स्मर्त्ते
च पदार्थे समानः । अयमपि सम्भाव्यवेदमूलतायां हेतुः । स्मृतयः
प्रमाणं श्रित्परिग्रहोत्तत्वाद्देवदित्वनुमानसम्भवात् । सम्भाव्यवेद-
मूलत्वात् अनुमीयमानवेदमूलत्वात् ।

(२) हेतुशास्त्रं कुतर्कोपदेशकचार्वाकदर्शनादि ।

द्वितीयं धर्मशास्त्रं तृतीयं लोक-संग्रहः”^(१) ।

इति । तस्मात् व्याख्यातुं योग्या पराशर-स्मृतिरिति सिद्धम् ।

(१) पराशर-स्मृतावस्थां ग्रन्थ-कृत्तिर्विविच्यते ।

हे काण्डे, द्वादशाध्यायाः, श्लोकाः अष्टोनवत्शतम् ।

आचारस्यादिमः काण्डः प्रायश्चित्तस्य चान्तिमः ।

दृष्ट-प्राप्तिरनिष्टस्य निवृत्तिश्चानयोः क्रमात्^(२) ।

एते सर्वे पुण्य-लोका भवन्तीति श्रुतिर्जगौ ;—

विहितादाश्रमाचारादिष्टाग्निं पारलौकिकीम्* ।

प्रसक्तो नरकोऽनिष्टो निषिद्धाचरणेन यः^(३) ।

तन्निवृत्तिः स्फुटां शास्त्रे प्रायश्चित्ताभिधायिनी ।

पर-लोक-प्रधानस्य^(४) धर्मस्यैषा द्वयी गतिः,—

* दिष्टाग्निः पारलौकिकी,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

† स्फुटं—इति मु० पुस्तकपाठः ।

(१) धर्मशास्त्रं धर्मापदेशप्रधानमन्वादिसंहिता । तत्र हि धर्मापदेशश्च प्रधानं, काचित्कृमिति वृत्ताख्यानत्वाद्यनुषङ्गिकं । पुराणे तु तद्वैपरीत्यं । अतो न तत् धर्मशास्त्रं । स्पष्टञ्चैतत् आर्द्धविवेकटीकादौ । तुशब्दात् पुराणसंग्रहः । लोकसंग्रहे लोकव्यवहारः । दौर्बल्यस्वामीषां यथोक्तं ज्ञेयमित्यन्यत्र विल्लरः ।

(२) पराशरस्मृतेर्याख्येयत्वं प्रतिपाद्य तस्याः काण्डविभागादिकं वक्तुमुपक्रमते पराशरेति ।

(३) काण्डद्वयस्यैतत् द्वयं क्रमात् प्रयोजनमित्यर्थः ।

(४) निषिद्धाचरणेन यो नरकः प्रसक्त इत्यन्वयः । नरकस्य विशेषणं ‘अनिष्टः’—इति ।

(५) व्यवहारस्तु न परलोकप्रधान इत्यनुपदमेव व्यक्तीभविविध्यति ।

प्रायश्चित्तं तथाऽऽचारः, श्रौत-धर्मो तथेक्षणात् ।
 श्रौत-धर्मोऽग्निहोत्रादिराचारस्तदनुष्ठितिः ।
 अथवाविध्यनुष्ठाने प्रायश्चित्तं श्रुतौ श्रुतम् ।
 कल्प-सूत्र-कृतः श्रौते* प्रायश्चित्तमनुष्ठितिम् ।
 असूचयन्नुभे एव, व्यवहारन्तु^(१) गान्धर्वम् ।
 तददेवायमाचार्यः पर-लोक-प्रसाधनम् ।
 स्नानं धर्मं विवक्षुः सन् काण्डद्वय^(२)मवाप्त ।
 (१) ननु चेदनयागम्ये व्यवहारेऽपि धर्मता,—
 अस्तीति चेदनुष्ठातुर्लोकेऽस्मिन्नुपयुज्यते ।

* सूत्रे,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

† प्रधानकम्,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

‡ न, तत्र चेदनागम्ये,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

§ चेदस्तु सा तु लोके,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

(१) “विनागार्थेऽवसन्देहेहरणं हार उच्यते । गाना-सन्देहहरणात् व्यवहार इति स्मृतः”—इत्याद्युक्तो भाषोत्तरक्रियानिर्णयाख्या चतुष्पात् व्यवहारः ।

(२) आचारकाण्डं प्रायश्चित्तकाण्डम् ।

(३) शङ्कते नन्विति । चेदनयागम्ये इति हेतुगर्भविशेषणं । “चेदनागम्य-लोऽर्थो धर्मः” (मी० १, १, २) जैमिनिसूत्रात् चेदनागम्यार्थस्यैव धर्म-त्वावगतेर्व्यवहारस्यापि तथात्वात् तदकथनादाचार्यस्य न्यूनत्वमिति पूर्वपक्षार्थः । उत्तरमाह अनुष्ठातुरिति । तथाच पारलौकिकफलक-धर्मस्यात्र विवक्षितत्वात् व्यवहारस्य ऐहिकफलकत्वात्तदकीर्तनेपि न न्यूनत्वमिति भावः । ऐहिकमपि फलं व्यवहारानुष्ठातुर्वादिनः प्रति-वादिनश्च न तु व्यवहारद्वारा इति बोध्यं ।

(१) कारीर्यादिश्रौतधर्मोद्दृष्टैकफलकोयथा ।

लाभ-पूजा-ख्याति-मात्र-फला व्यवहृतिस्तथा ।

जेतुर्लाभादिकं तदत् पराजेतुश्च दण्डनम् ।

तावेव स्वर्ग-नरकौ विहितप्रतिषिद्धौ ।

(२) मनु, राज्ञश्च सभ्यानां साक्षिणां चान्यथाकृतौ ।

प्रत्यवायाद्व्यवहृतिः परलोकप्रयोजना ।

(३) “अदण्ड्यान् दण्डयन् राजा दण्ड्यांश्चैवाप्यदण्डयन् ।

अथशोमहदाप्नोति नरकं वाऽपि गच्छति” ।

“सभा वा न प्रवेष्टव्या वक्तव्यं वा समञ्जसम् ।

* दृष्ट्येक,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

† नरकश्चैव,—इति मु० म० पाठः । नरकं चापि,—इति मु० पुस्तकपाठः ।

‡ सभा वा न प्रवेष्टव्यं—इति मु० म० पाठः ।

(१) कारीरी यागविशेषः । स चैन्निकमात्रफलकः स्वग्रहेण शुद्धतां श्रम्यानां दृष्ट्या सञ्जीवनस्यैव तत्फलत्वात् । अतएव यावत्तनुष्ठिते दृष्टिर्भवति, तावत्तैव तत्समापनमनुशिष्यते ।

(२) व्यवहारस्यैहिकमात्रफलकत्वमसिद्धमित्याशङ्कते नन्विति । अत्र च, मुक्तिपूर्वकान्यथाकरणएव राज्ञः सभ्यानाञ्च प्रत्यवायः । तर्कवाक्यानुसारेण निर्णये कृते तु वक्तुनोऽन्यथात्वेपि व्यवहारदर्शिनां दोषोऽभवतीति बोध्यं । अतएव गौतमेन, “न्यायाभ्युपगमे तर्कोऽभ्युपगमस्तेन संग्रहो यथास्थानं गमयेत्”—इत्यभिधाय, “तस्मात् राजार्यावनिन्दितौ”—इत्युपसंहृतम् ।

(३) अन्यथा कृतौ राज्ञः सभ्यानां साक्षिणाञ्च प्रत्यवाये मानवीर्यं वाक्यत्रयमुदाहरति ‘अदण्ड्यान्’ इत्यादिना ।

अब्रुवन् विब्रुवन्^(१) वापि नरोभवति किल्बिषी” ।

“साक्ष्येऽनृतं वदन् पाशैर्वध्यते वारुणैर्नरः ।

विवशः शतमाजातीस्तस्मात्* साक्षी वदेदृतम्”†^(२) ।

(१) राजादेः प्रत्यवायोऽस्तु व्यवहारे किमागतम् ? ।

व्यवहारो न राजादेरर्थि-प्रत्यर्थिनेऽस्तु सः ।

प्रत्यर्थिनेऽर्थिने वाऽत्र प्रत्यवायेन हि स्मृतः ।

पराजय-निमित्तेन प्रायश्चित्तं च न स्मृतम् ।

ऋणाद्यैर्नरकोक्तिर्या साऽप्याचार-निबन्धना^(४) ।

(५) अस्तु वा नरकः शास्त्र-विरुद्ध-व्यवहारिणः ।

पर-लोक-प्रधानत्वमेवास्माभिर्निर्वायते ।

* शतवर्षाणि,—इति सु० पुस्तकपाठः ।

† साक्ष्यं वदेदृतं—इति सु० म० पाठः ।

(१) विब्रुवन् विरुद्धं ब्रुवन् ।

(२) जातिर्जन्म । तथाच विवशः सन् शतजन्मानि यावत् वारुणैः पाशैर्वध्यते इत्यन्वयः । ऋतं सत्यं ।

(३) आशङ्कान् परिहरति ‘राजादेः’—इति ।

(४) आचारनिबन्धना लोकव्यवहारमूला । तथाच नरकोक्तिर्निन्दा-मात्रमिति भावः ।

(५) ननु “ऋणानाञ्चानपक्रिया”—इति मनुना उपपातकमध्ये पाठात् प्रत्यवाय एव गम्यते । अपिच चतुष्पादात्मकव्यवहारे निर्णयस्य राजा-द्यनुष्ठेयत्वात् तदन्यथाकरणे तेषां प्रत्यवायः स्यादेव । तथा चोभयथापि व्यवहारस्य परलोकप्रयोजनकत्वमक्षतमित्याशयवानाह अस्तु वेति । परलोकेति, तथाचायमाचार्यः परलोकप्रधानमेव धर्ममुपदिदेश, व्यवहारस्तु न तादृश इति न तदकथनात् न्यूनत्वशङ्केति भावः ।

एतल्लोक-प्रधानेयः पर-लोकोपसर्जनः ।
 स धर्मोव्यवहारः स्यादाचारस्तु विपर्ययात्^(१) ।
 प्राधान्येऽप्यस्य लोकस्य स्यादेवास्माय-मूलता ।
 गान्धर्व्याद्युपवेदेषु तादृशेषु तदीक्षणात्^(२) ।
 (१) “जयाह वाक्यमृगवेदात् सामभ्योगीतिमेव च ।
 यजुर्वेदादभिनयान् रसानार्थवर्णादपि[†]” ।
 किं बह्वक्त्याऽयमाचार्यः पर-लोकैक-दृष्टिमान् ।
 व्यवहारन्तु नावोचत् किन्तु, सूचितवानमुम्^(३) ।
 राज-धर्म-प्रसङ्गेन,^(४) ‘क्षितिं धर्मेण पालयेत्’ ।
 इति ब्रुवन् राज-दृष्ट्यं व्यवहारमसूचयत् ।
 (५) साक्षादिष्टाप्ति-हेतुत्वादाचारः पूर्वमीर्यते[§] ।

* विपर्यये,— इति मु० पुस्तकपाठः ।

† षादमृगवेदात्,— मु० पुस्तकपाठः ।

‡ सामान्यार्थवर्णादपि,— इति मु० पुस्तकपाठः ।

§ पूर्वमिष्यते,— इति मु० पुस्तकपाठः ।

- (१) एतल्लोकोपसर्जनः परलोकप्रधानेधर्म आचार इत्यर्थः ।
 (२) तादृशेषु एतल्लोकप्रधानेषु । तदीक्षणात् आस्मायमूलत्वदर्शनात् ।
 (३) गान्धर्व्यापवेदस्यास्मायमूलत्वे तमधिकृत्य पठितं वाक्यमुदाहरति जया-
 हेति । अभिनयान् “भवेदभिनयोऽवस्थानुकारः”—इत्युक्तलक्ष्मणवस्था-
 नुकारान् । रसान् षडङ्गारादीन् । एतच्चतुष्टयमेव खलु विधेयो गान्धर्वस्य ।
 (४) उपसंहरति किं बह्वक्त्येति । अमुं व्यवहारं ।
 (५) राजधर्मप्रसङ्गेन,— इतिच्छेदः । एतच्च ‘सूचितवान्’ इति पूर्वोक्ता-
 न्वितं । सूचनप्रकारमेवाह क्षितिमित्यादिना ।
 (६) इदानीमाचारकाण्ड-प्रायश्चित्तकाण्डयोः पौर्वापर्यमुपपादयितुमाह
 साक्षादिति ।

आचारस्थान्यथात्वे तु प्रायश्चित्त-गवेषणम् ।

इहाचारे चयोऽध्यायाः प्रायश्चित्ते नवोदिताः ।

*आचारतत्त्वतुर्वर्ण-धर्मो साधारणापरौ^(१) ।

त्रिष्टाचारादिके तत्र धर्मो साधारणौ मतौ† ।

षट्कर्म्म-क्षितिरक्षाद्याः वर्णासाधारणाः स्मृताः^(२) ।

आचारेः प्रथमाध्याये एतेऽर्थाः परिकीर्तिताः‡ ।

कृष्यादिर्जीविनोपायोद्वितीयेऽध्यायेदरीतः ।

चतुराश्रमधर्माश्च सूचिताः आश्रमोक्तितः ।

उक्तौ द्वितीये^(३) आशौच-विस्तर-आहु-संग्रहौ ।

अध्याय-चयगाः अर्थाः प्रोक्ताः आचार-काण्ड-गाः ।

तुर्थ्यै^(४) प्रकीर्ण-पापस्य प्रायश्चित्तं प्रपञ्चितम् ।

* अवतारस्तुर्वर्णधर्मो साधारणो-तरौ,— इति सु० पुस्तकपाठः ।

† त्रिष्टाचारादितस्तत्र धर्मः साधारणः स्मृतः,— इति सु० पुस्तकपाठः ।

‡ आदितः,— इति सु० पुस्तकपाठः ।

§ त एतेर्थाः प्रकीर्तिताः,— इति सु० पुस्तकपाठः ।

(१) साधारणस्य अपरस्य (असाधारणस्य), साधारणापरौ । तथाच, आचारकाण्डे चतुर्णां वर्णानां साधारणोऽसाधारणश्चेति द्विविध एव धर्म उक्त इत्यर्थः ।

(२) वर्णानामसाधारणा वर्णासाधारणाः । तत्र, षट्कर्म्मणि (सन्ध्यास्नानादीनि) ब्राह्मणस्यासाधारणोधर्मः, क्षितिरक्षा क्षत्रियस्य । एवं वैश्यशूद्रयोरपि श्रेयं ।

(३) आशौचं— इति अमुचिशब्दात् भावप्रत्ययान्तात् उभयपददृष्ट्यासाधु । उत्तरपदमानदृष्ट्या तु अशौचमित्यपि । एवं रीत्या आशौचं, आदि-पददृष्ट्या आमुच्यमित्यपि श्रेयं ।

(४) “यदनुक्तं तत् प्रकीर्णम्”— इति स्मृत्युक्तलक्ष्यं पापं प्रकीर्णम् । तच्च अतिमातृकाद्यन्यतमत्वेन विशेषतोऽनुक्तमिति बोध्यम् ।

प्रसङ्गात् पुन-भेदादि प्रोक्तञ्च परिवेदनम्^(१) ।
 प्रकीर्ण-शेषः, संस्कारः आहिताग्रेषु पञ्चमे ।
 (१) मलावहे च सङ्कीर्णं तथा चैवोपपातके* ।
 प्रायश्चित्तं षष्ठ्युक्तं शुद्धिश्चात्र रवेऽपि ।
 अवशिष्ट-द्रव्य-शुद्धिः सप्तमाध्यायैरिता ।
 प्रायश्चित्तं गोवधे च† सामान्येनाष्टमे स्मृतम् ।
 रोधनादिविशेषेण नवमे तदुदीरितम् ।
 अगत्या-गमने प्रायश्चित्तं दशमैरितम् ।
 अभोव्य-भोजनादौ तदेकादशुदीरितम् ।
 द्वादशः परिशेषः स्यात् काण्डयोस्त्रयोऽस्तयोः ।
 त्रयोदशेषामनुक्तानामुपलक्षणमीक्ष्यताम् ।
 अनुपातकमुख्येषु‡ प्रायश्चित्तं कचित् क्वचित् ।

* सङ्कीर्णकरणेचोपपातके,—इति सु० पुस्तकपाठः ।

† गोवधस्य,—इति सु० पुस्तकपाठः ।

‡ सामान्येषामिति सु० पुस्तकपाठः ।

§ युक्तेषु,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

- (१) परिवेदनं त्वेके अकृत विवाहे अकृताग्निहोत्रे च कनिकस्य तदुभय-
 करणम् । तच्च “ज्येष्ठे अग्निर्विष्णुं कथीयान् निर्विशम् परिवेत्ता
 भवति” इत्यादि स्मृतिश्रुतम् ।
- (२) “कृमिकीटवयोहत्यामद्यानुगतभोजनम् । फलैश्च कुसुमस्तेयमधैर्यैश्च
 मलावहम्”—इत्युक्तलक्षणं पापं महावहणमर्थः । सङ्कीर्णं सङ्की-
 रणम् । तदपि,—“खराश्वोवृषाहाजामजाविकवधस्तथा । सङ्की-
 रणीकरणं ज्ञेयं मीनादिमहिर्बस्य च”—इत्युक्तलक्षणम् । उपपातकञ्च
 गोवधादिप्रभूततमभेदं मन्वाद्युक्तम् ।

नोक्तं, तथा रहस्यञ्च प्रायश्चित्तञ्च वर्णितम् ।
 नापि पर्णादि कृद्वाणि* नोदितान्यत्र कानिचित् ।
 नोक्तः कर्मविपाकश्च तत् सर्वमुपलक्षितम् ।
 इत्थं नवभिरध्यायैः प्रायश्चित्तं प्रपञ्चितम् ।
 कलिं प्रति प्रवृत्तत्वात् प्रायश्चित्तं प्रपञ्चितम् ।
 कलौ हि पापवाङ्मलं दृश्यते स्मर्यतेऽपि च ।
 नराः प्रायोऽल्पसामर्थ्यास्तेषामनुजिघृक्षया ।
 समकोचयदाचारं प्रायश्चित्तं व्रतानि च† ।
 “तेषां निन्दा न कर्त्तव्या युगरूपाहि ते दिजाः” ।
 इत्युक्तमादावन्ते च, प्रयुक्तैषा‡ कृपालुता ।
 वैदेकदेवप्राध्वयनं कृत्वा विप्रादि-जीवनम् ।
 इत्यादिवचसाऽऽचारे सङ्कोचोभासते स्फुटम् ।
 प्राजापत्यं गो-वधे स्यात्, ब्रह्म-घ्ने सेतु-दर्शनम् ।
 इति मुख्यव्रतलोकोः सङ्कोचोऽत्रापि गम्यते ।
 स्मृत्यन्तरानुसारेण विषयस्य व्यवस्थितिः ।
 कल्पनीयेति चेद् ब्रूहि सार्वज्ञ्यं मन्यसे कथम्§(१) !

* प्रायश्चित्तमित्यारभ्य कृद्वाणीत्यन्तं मुञ्जितातिरिक्तं पुस्तकेषु नास्ति ।

† प्रायश्चित्तव्रतानि च,—इति सु० पुस्तकेपाठः ।

‡ प्रायुक्तैषा,—इति सु० पुस्तकेपाठः ।

§ मन्यसेऽथ कम्,—इति सु० पुस्तकेपाठः ।

(१) गोवधे प्राजापत्यं ब्रह्मवधे सेतुदर्शनञ्च न मुख्यव्रतं येन सङ्कोचः सिध्येत्
 किन्तु “यथा वयो यथा कालं यथा प्राणञ्च ब्राह्मणे । प्रायश्चित्तं

यावत्तः स्मृतयस्तासां सर्वासामनुसारतः ।
 साकल्याच्चेदस्मदादेस्तच्च शक्तिर्न विद्यते^(१) ।
 स्वेन दृष्टास्तु यावत्तस्तासामित्यप्युक्तिमत् ।
 क्वचित् कदाचिदन्यासां दर्शनादव्यवस्थिते^(२) ।
 (३) अल्पिका मानुषी बुद्धिस्तावन्नव्यवतिष्ठते* ।
 अतएव निबन्धेषु दृश्यते नेकवाक्यता ।
 हन्तैवं खण्डने शास्त्रं भवेद्दत्त-जलाञ्जलि ! ।

* कल्पिका मानुषीबुद्धिः सा च न व्यवतिष्ठते,—इपि सु० पुस्तके
 पाठः ।

प्रवक्तव्यं ब्राह्मणैर्धर्मपाठकैः । तस्मात् ह्यप्रमथाप्यङ्गं पादं वापि वि-
 धत्तः । आत्मा बलाबलं कालं प्रायश्चित्तं प्रकल्पयेत्” — इत्येवमादि-
 स्मृत्यन्तरदर्शनात् गोबन्धदौ त्रैमासिकादिप्रतविधायकस्मृत्यन्तरदर्श-
 नाच्च यथामध्यमशक्तादिविषयतया तद्व्यवस्थापनीयमित्याशङ्कते स्मृत्य-
 न्तरेति । प्रष्टारमुपहसति सार्वज्ञ्यमिति । सार्वज्ञ्यं विना स्मृत्यन्त-
 राणां सामर्थ्येन ज्ञानुमशक्यत्वात् सर्वत्रस्मृत्यन्तरानुसारेण विषय-
 व्यवस्थायाः कर्तुमशक्यत्वादित्यभिप्रायः ।

- (१) यावत्तः स्मृतयः साकल्येन तासां सर्वासां दर्शनादिव्यवस्था, स्वेन
 यावत्तो दृष्टास्तासामनुसाराद्वा । आद्ये यावत्त इति । तत्र यावत्तः
 स्मृतयस्तासां सर्वासां दर्शने, अस्मदादेः शक्तिर्नास्तीत्यर्थः ।
- (२) द्वितीये त्वाह स्वेनेति । न युक्तिमत् अयुक्तिमत् । तत्र हेतुः क्वचि-
 दिति । क्वचित् देशे कदाचित् काले अन्यासां पूर्वदृष्टाधिकानां
 स्मृतीनामित्यर्थः । तथा च पूर्वं कियतीः स्मृतीर्दृष्ट्वा या विषयव्यवस्था
 कल्पिता, उत्तरकालमन्यासां स्मृतीनां दर्शने तस्या विपर्ययः स्यात् ।
- (३) मनुष्याणामल्पबुद्धित्वादपि यथायथं विषयव्यवस्था शक्या नेत्प्रेक्षितु-
 मित्याह अल्पिकेति ।

न खण्डये—वारयेतु पण्डितमन्यतां तव^(१) ।
 शृणु निर्णयमत्र त्वं स्वतः प्रामाण्य-वादिनः ।
 प्रतीतेऽर्थेऽखिलं शास्त्रं प्रमाणं बाधया विना^(२) ।
 न पराशर-वाक्यस्य बाधः स्मृत्यन्तरे कश्चित् ।
 व्रतान्तरोपदेशस्य न बाधोऽस्थानिवारणात्^(३) ।
 प्रियङ्गु-कोद्रव-त्रीहि-गोधूमादीन्यनेकशः ।
 साधनानि यथैकस्यास्तृप्तेर्दृष्टान्यबाधया ।
^(४)यथा च स्वर्ग एकस्मिन् विश्वजिह्वाग्निहोत्रकम् ।
 अग्निष्टोमस्य दर्शाद्या हेतवो बहवः श्रुताः* ।
 यथा वा ब्रह्मलोकस्य लोकस्य प्राप्ति-हेतवः ।
 उपास्तयो विकल्प्यन्ते शाण्डिल्य-दहरादयः^(५) ।

* स्मृताः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

- (१) पूर्वपक्षी शङ्कते हनेति । दत्तजलाञ्जलीति विषयव्यवस्थाया अभावे परस्परविरोधेन सर्वेषामेव शास्त्राणामप्रामाण्यापत्तेरिति भावः । सिद्धान्ती समाधत्ते न खण्डये इति ।
- (२) प्रामाण्यस्य स्वतत्त्वात् असतिबाधके प्रतीतेऽर्थे प्रामाण्यं निराबाधं कारणान्तरापेक्षाविरहादित्यर्थः ।
- (३) स्मृत्यन्तरेषु व्रतान्तरोपदेशान्न पराशरोक्तव्रतस्य बाधः, व्रतान्तरोपदेशस्य व्रतान्तरबाधकत्वासम्भवात् । स्मृत्यन्तरेष्वपि पराशरोक्तव्रतादे-निवारणाभावाच्च ।
- (४) प्रियङ्गुप्रभृतीनां ऋग्विजिह्वेषु हेतुत्वात् कथं तत्र विकल्प इत्याशङ्क्याह यथा चेति ।
- (५) दृष्टान्तान्तरमाह यथा वेति । शाण्डिल्योपास्तिः, “सर्वं खल्विदं ब्रह्म” —इत्युपक्रम्य, “सक्रतुं कुर्वीत मनोमयः प्राणशरीरो भारूपः”—

तथैवैकस्य पापस्य निवृत्तौ बहवः स्युताः ।

व्रतभेदा विकल्पान्तां श्रद्धाजायन्तु ते तथा*^(१) ।

ननु क पञ्चगव्यादिः कुत्र वा मरणान्तिकम् ! ।

तयोः सम-विकल्पत्वं वदतस्तेऽति साहसम् ! ^(१) ।

क विश्वजित् कामिहोत्रं स्वर्गं साधयतोस्तयोः—

विकल्पं वदतस्ते वा कुतो नैवाति साहसम् ^(२) ।

कक्षाधिक्यात् फलाधिक्यमिति न्याय-समाश्रयात् ।

साहसं परिहर्तव्यमित्येतदुभयोः समम्^(३) ।

* व्रतभेदा विकल्पान्तां श्रद्धातः सन्तु ते तथा,—इति सो० स०
पुस्तकयोः पाठः ।

इत्यादिना कान्दोप्यादौ विहिता । इयमेव शाखिल्य विद्येत्याख्यायते ।
दहरोपास्तिलु,—“अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं
वेष्टम्”—इत्यादिना कान्दोग्येवाभिहिता दहरविद्या चाख्यायते ।
आदिशब्दात् वैश्वानरविद्यादयः ।

- (१) तथा च गोत्रधादौ पराशरोक्तं प्राजापत्यादिकं स्मृत्यन्तरोक्तं प्राय-
श्चित्तान्तरञ्च इयमपि मुख्यमेव इत्यनयोर्विकल्पएवेत्ययं स्वसिद्धान्त-
निष्कर्षः ।
- (२) पूर्वपक्षी शङ्कते नन्विति । अयमर्थः । कचिदेकेन मुनिना पञ्चगव्यादि
जघुप्रायश्चित्तमुक्तं, तत्रैव पापे अपरेण मुनिना प्राणान्तिकमुक्तं ।
तदनयोर्गुरुजघुप्रायश्चित्तयोः समविकल्पत्वमसम्भवदुक्तिकमितिभावः ।
- (३) सिद्धान्तोसमाधत्ते क्वविश्वजिदिति । तथाच विश्वजिदग्निहोत्रयोरपि
जघुगुरुकर्मणोः स्वर्गसाधकयोर्विकल्पो न स्यात् । स च त्वयापीष्यते
इति भावः ।
- (४) पूर्वपक्षा विश्वजिदादौ विकल्पमुपपादयितुमाह कक्षाधिक्यादिति ।
अयमभिसन्धिः । जघुगुरुप्रयत्नसाध्यानां विकल्पस्थले गुरुप्रायस्याननु-

न्यायाश्रये तस्मादुक्त-व्यवस्था* दिव्यते कुतः ? ।

इति चेदव्यवस्थोक्ता त्वयाऽतोदेषि ते वचः†(१) ।

देश-भेदात् काल-भेदात् पु-भेदादन्यथाऽन्यथा ।

पर्यवस्यति‡ शास्त्रार्थ इति पूर्वमवादिषम् ।

अतोनास्तार्थवादांशं विधि-वाक्येषु यद्यथा ।

प्रतीतं तत्तथाग्राह्यं बाधं वाचनिकं विना ।

स्मृति-व्याख्यादभिः सर्वैर्वचनानां व्यवस्थितिम् ।

* तस्मादुक्ता व्यवस्था,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† हेमितं वचः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ विपर्यस्यति,—इति सो० स० पुस्तकयोः पाठः ।

§ अतोयेऽस्तार्थवादांशः,—इति सो० स० पुस्तकयोः पाठः ।

कानलक्ष्यमप्रामाण्यमापद्येत । कः खल्वनुन्मत्तो लघूपायसाध्यं फल-
भुत्तिपादयिषुर्गुरुपायमवलम्बेत । तस्मात् सन्नपि समफलत्वे गुरुपा-
यात् किञ्चित् फलाधिक्यं वाच्यं । तावदेव द्वयोः साम्यादिकल्पोपपत्तेः ।
इतरथा त्वेकस्यैव नियमतोऽनुष्ठानं स्यात् । फलाधिक्यकल्पने तु नैवं
एकत्र क्षेत्राधिक्यवत् फलस्याप्याधिक्यात् । अन्यत्र क्षेत्रन्यूनत्वेऽप्यवा-
न्तरफलाधिक्याभावात् । अतएवात्तां । “यत्र स्यात् कृच्छ्रभूदस्त्वं श्रेय-
सोऽपि मणीषिणः । भूयस्त्वं ब्रुवते तत्र कृच्छ्रात् श्रेयो ह्यवाप्यते”—
इति । तथा, प्रधानफलस्य स्वर्गमात्रस्योभयत्राविशेषेऽपि उत्तरीत्या
गुरुप्रयत्नसाध्योपायस्य फलाधिक्यहेतुत्वकल्पनया विश्वजिदभिहोषयो-
र्विकल्पो नानुपपन्न इति पूर्वपक्षयितुरभिप्रायः । स्वपक्षेऽपि तदविशि-
ष्टमित्याह सिद्धान्ती इत्येतदिति ।

- (१) ननु यदि न्यायाश्रयणं तवाप्यभिप्रेतं तर्हि स्मृत्यन्तरानुसारेण विषय-
व्यवस्थैवास्मादुक्ता किमिति नाङ्गीक्रियते इत्याशयेन पूर्वपक्षी शङ्कते
न्यायेति । सिद्धान्ती समाधत्ते इति चेदिति । त्वयेति चेदः ।

ब्रुवाणैर्मन्दमतयो व्युत्पाद्यन्ते हि केवलम्^(१) ।

अन्यथाऽल्पस्य पापस्य कृते द्वादश-वार्षिके ।

नस्थान्निवृत्तिस्त्वत्-प्रोक्ता व्यवस्था तादृशी यतः^(२) ।

अथाऽल्पं महता नश्येन्नाल्पेनान्यत्, तदा वद ।

इदमल्पं महच्छेदमिति ते किं नियायकम् ।

अनायास-महायासौ यद्यल्पत्व-महत्त्वयोः—

* हेतुर्महाव्रतास्तरि भवेयुः कृषकादयः !^(३) ।

सिंह-व्याघ्रादि-मूत्रादौ प्रयास-बहुलत्वतः† ।

पञ्च-गव्यात् प्रशस्तत्वं व्रताङ्गत्वञ्च ते भवेत् ! ।

इति कर्त्तव्य-बाहुल्यं महत्त्वञ्चेत्, तदाऽल्पता ।

‡ जलान्यादि-प्रवेशस्य प्रसज्येत व्रतान्तरात्^(४) ।

* हेतु महाव्रता,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† प्रयासो बहुलः श्रुतः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ तर्ह्यग्रादि,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) ननु यदि स्मृत्यन्तरानुसारेण स्मृत्यन्तरवचनानां विषयव्यवस्था न प्रा-
माणिकी, तर्हि कथं सर्वैरेव प्राचीननिबद्धभिस्तथाविधा व्यवस्था-
कृतेत्याशङ्क्य तेषामाशयं प्रकाशयति स्मृतीति । तथा चापाततो विरुद्ध-
वचनदर्शनात् मन्दबुद्धयो मामुच्चीरन् इति तत्प्रबोधाय तैस्तादृशी
व्यवस्था कृता, येन केनचिदनुष्ठितेनैव फलनिष्पत्तिसम्भवेन वस्तुक्षतेर-
भावादिति भावः ।

(२) द्वादश वार्षिके कृते अल्पस्य पापस्य निवृत्तिर्न स्यात् । महापापनाश
एव तद्धेतुताया व्यवस्थितत्वादित्यर्थः ।

(३) तेषामायासाधिकादिति भावः ।

(४) अग्न्यादिप्रवेशस्य व्रतान्तरादल्पता प्रसज्यते व्रतान्तरापेक्षया तत्रेति-
कर्त्तव्यताया अल्पत्वादिति भावः ।

तस्माच्छास्त्रेण यथोक्ता प्रशंसा, तन्महाव्रतम्^(१) ।

(१) अस्तु वा वैध-दुःखस्य* बलवत्त्वान्महाव्रतम् ।

(२) यथाऽल्प-नाशो महता महान्नाशस्यथाऽल्पतः—

किं न स्यात्? विस्फुलिङ्गेन दण-राशिर्हि दह्यते† ।

(३) विस्फुलिङ्गे वर्द्धमानो दहत्येवं न तु प्रतम्—

वर्द्धते, ऽतो महान्नाशो निःशेषो न भवेद् यदि ।

तर्ह्येकदेश-नाशोऽस्तु तच्छेषस्तु पभुज्यताम् ।

अमूर्त्तस्यापि पापस्य सन्ति भागा यथोचितम्† ।

अन्यथैकेन पापेन दुःखं बहुविधं कुतः^(५) ।

* बलवत्त्वात्—इति पाठान्तरम् ।

† दणराशिर्विदह्यते,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ यथोदितम्,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) उपसंहरति तस्मादिति । तथाच पञ्चगव्यादेरपि गुरुपापनाशकतया विधानमुखेन प्रशंसायाः शास्त्रेणोक्तत्वात् तदपि महाव्रतमेवेति तात्पर्यम् ।

(२) वैधक्षोशाधिक्यं महाव्रतत्वेहेतुरतो न क्षयकादिव्यतिप्रसङ्ग इत्येतदभ्युपगच्छति अस्तुवेति ।

(३) अभ्युपेत्यापि विषयव्यवस्थां दूषयति यथेति । तथापोत्यादिः । विस्फुलिङ्गेऽभिकणः । तथाच निर्वासनैषा विषयव्यवस्थेति भावः ।

(४) पूर्वपक्षी शङ्कते विस्फुलिङ्ग इति । विस्फुलिङ्गस्तृणराशिं न दहति किन्तु स एव वर्द्धमानो महानग्निर्भूत्वा दहति,—व्रतं तु नैवं वर्द्धते, तस्मात् नाशेन व्रतेन महापापस्य नाश इत्यर्थः । सिद्धान्ती दूषयति अत इति । अस्मात् कारणात् क्षयपेन व्रतेन महतः पापस्य निःशेष नाशो मास्तु एकदेशनाशस्तु स्यादित्यर्थः ।

(५) सन्नैकस्य पापस्य तेन तेनांशेन तत्तत् दुःखं जन्यते इत्यभिमानः ।

तथा महाव्रतस्यापि भागेनाल्प-विनाशने ।

व्रत-शेष-विपाकेन स्मर्यते बज्जलं सुखम् ।

(१) अतोऽल्पं वा महदापि व्रतं पाप-निवर्त्तकम्* ।

स्मर्त्तॄणां पण्डितानां च† वाक्यमेवं समञ्जसम् ।

(२) न महाव्रत-वैयर्थ्यं पापस्याशेषनाशने ।

अल्प-नाशोर्द्धवभाविन्यां सुखाप्तौ‡ चोपयोगतः ।

एवञ्चैकस्य पापस्य व्रतेषूक्तेष्वयं पुमान् ।

प्रवर्त्ततेऽतिविश्रम्भंॴ यस्मिन् कस्मिंश्चिदिच्छया(५) ।

अन्यथा नास्य विश्रम्भो ॥ विषयस्य व्यवस्थितिम्—

अजानतो जानतोऽपि वचनान्तर-शङ्कया ।

सम्भावितेषु सर्वेषु॥ व्रतेषु(६) महति व्रते ।

* अतोऽल्पत्वमहत्वेऽपि व्रतं प्राप्नोति सर्वकम्,— इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† स्मर्त्तॄणामखिलानाञ्च,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ पापनाशोर्द्धवभाविन्यां सुखादौ, इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

ॴ प्रवर्त्तयति विश्रम्भात्,— इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ विषयस्याव्यवस्थितेः, इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ शङ्केषु, - इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) अल्पं महदा भवतु सर्वमेव व्रतं सकलपापनाशकं इत्येतत् स्मर्त्तॄणामृषीणां वाक्यं । तथाचात्र “कृष्णचान्द्रायणादीनि शुद्धाभ्युदय-कारणं” इत्याद्यभिधाय, “एते व्यस्ताः समस्ता वा प्रत्येकमेकशोऽपि वा । पातकादिषु सर्वेषु पापकेषु प्रयत्नतः”—इत्यादि विश्रामित्रादि वचनान्यनुसन्धेयानि ।

(२) अल्पव्रतेन महापापनाशे महाव्रतं व्यर्थं स्यादित्याशङ्कानिराकरोति नेति ।

(३) एवञ्च सर्वव्रतानां सर्वपापनाशकत्वे च । प्रवर्त्तयतीति पाठे स्वार्थे णिच् ।

(४) निर्धारणे सप्तमीयम् ।

प्रवर्त्तमानः पुरुषः श्रेयः प्राप्नोत्यसंशयम् ।
 कलौ पराशरोक्तानां व्रतानामेव मुख्यता ।
 तैरन्यैरपि* तत्पापं निःशेषं वि-निवर्त्तते ।
 एतदेव विवक्षित्वा प्रतियज्जे (१)विशेषतः ।
 पराशरेण यत् प्रोक्तं प्रायश्चित्तमितीदृशम् ।
 मुन्यन्तर-प्रणीतानां खल्पानां महतामपि ।
 व्रतानामुपयोगः स्यात् कलौ, (२)पूर्वोक्तनीतितः† ।
 मुनिनैकेन यत् प्रोक्तं तदन्योन निषेधति ।
 प्रत्युतोदाहरेत् तस्मात् पूर्वोक्तं सर्व्वसम्मतम् ।
 (३)हन्तैवं सति, मीमांसा निष्फला ते प्रसज्यते ।
 शास्त्रान्तर-प्रणीतानां गुणानामप्यसंहतेः ।
 शृणु मीमांसकर्मण्य! मुनि-वाक्येषु किं बलात् ।
 उत्पाद्यातिविरोधन्तु पाण्डित्यं व्यज्यतां तव !‡ ।

* तैरन्यैरपि,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† पूर्वोक्तनीतितः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ उत्तपाद्यापि विरोधन्ते पाण्डित्यं व्यज्यतां त्वया,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) प्रतिजज्ञे प्रतिज्ञातवान् ।

(२) पूर्वोक्तनीतितः पूर्वोक्तन्यायात् । महाव्रतानुष्ठाने सुखादिश्रेयःप्राप्ति-
 रिति पूर्वोक्तो न्यायः । समुच्चयेनोभयानुष्ठाने अर्थतो व्रतस्य महत्वा-
 दिति भावः । अथवा एवञ्चकस्य पापस्येत्यादिपूर्वोक्तन्यायोऽत्र द्रष्टव्यः ।

(३) पूर्वपक्षी शङ्कते हन्तेति । एवं सति येन केनचित् व्रतेन यस्य कस्य-
 चित् पापस्य क्षयेसति । मीमांसा निष्फलेत्यत्र हेतुवृत्तराजं । पूर्वोक्त-
 रमीमांसयोगुणोपसंहारस्य सिद्धान्तितत्वात् अत्रच तदवस्थापनात्
 मीमांसा अर्थेतिभावः ।

- (१) व्रतान्तरोक्तिमात्रेण* न विरोधः प्रसज्यते ।
 समुच्चये विकल्पे वा का हानिस्तत्र ते भवेत् ।
 स्नानं दानं जपो होम इति नैमित्तिका यथा ।
 उपरागे समुच्चया स्तथा व्रत-समुच्चयः†(१) ।
 (२) एकेन नाशिते पापे द्वितीयं चेत् निरर्थकम् ।
 न, तपोरूपतस्तस्य‡ स्वर्ग-हेतुत्व-सम्भवात् ।
 (४) चान्द्रायणादावस्त्वेवं§ तपस्त्वेन तदीरणात् ।
 भिक्षा-ब्रह्मकपालादौ स्यात् कथं नष्टपापनः ।
 (५) एवं तर्हीदृशे स्थाने विकल्पोऽस्तु निजेच्छया ।

* व्रतान्तरोक्ति मात्रेपि,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।
 † स्नानमित्यारभ्य समुच्चय इत्यन्तं स० सो० पुस्तकयोर्नास्ति ।
 ‡ न तयोऽभयोस्तस्य,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।
 § स्मृतित्वेव तदीरणात्,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

- (१) मुन्यन्तरवाक्ये व्रतान्तराभिधानादेव विरोध इत्याशङ्काह, व्रतेति ।
 (२) समुच्चये दृष्टान्तमाह स्नानेत्यादिना । उपरागोऽग्रहणम् ।
 (३) पूर्वपक्षी समुच्चयपक्षमाक्षिपति एकेनेति । व्रतेनेति शेषः । सिद्धान्ती
 समाधत्ते नेति । तस्य व्रतस्य । स्पष्टं मन्यत् । न तयोऽभयोस्तस्येति
 पाठे, उभयोर्व्रतयोर्मध्ये तस्य द्वितीयव्रतस्य स्वर्गहेतुत्वसम्भवात् न
 निरर्थकत्वं तस्येत्यर्थः ।
 (४) पूर्वपक्षीशङ्कते चान्द्रायणादाविति । चान्द्रायणादौ तपस्त्वस्य स्मरणात्
 चन्द्रलोकावगत्यादि फलश्रवणात् च तादृशस्थले द्वितीयस्य स्वर्गहेतुत्व
 मस्तु, भिक्षादौ तपस्त्वानभिधानात् फलविशेषाश्रवणात् च कथं तस्य
 स्वर्गहेतुत्वकल्पनमिति पूर्वपक्षार्थः ।
 (५) सिद्धान्ती समाधत्ते एवं तर्हीति । तथाच यत्र स्वर्गादिहेतुत्वं शास्त्रा-
 दवगम्यते, तत्र नानामुन्युक्तव्रतानां समुच्चयः एकेन पापनाशेऽप्यपरेषां
 स्वर्गहेतुत्वसम्भवात् । यत्र तु स्वर्गसाधनत्वं शास्त्राद्वावगम्यते तत्र

न्यूनाधिकत्व-सन्देहे दत्तमेवोत्तरं पुरा ।

(१) सर्वथाऽपि त्वया* प्रोक्तां निर्मूलां बुद्धि-कल्पिताम् ।

कामाकामादि-भेदेन नाङ्गीकुर्वी व्यवस्थितिम् ।

वचनेष्वेव कामादि-व्यवस्था लभ्यते यदि ।

सुखेनाभ्युपगच्छामो वाक्यैक-शरणावधम् ।

(२) “कपिलो यदि सर्वज्ञः कणादोनेति का प्रमा” ।

इति न्यायः प्रसज्येत बुद्धिमात्र-व्यवस्थितौ ।

मीमांसकत्वमेतत् स्यादाक्यानुसरणेन यत्—

(३) व्यवस्थापनमन्यत् पाण्डित्य-स्थापनं परम् ।

“इयं विष्णुर्द्विरदिता^(४) प्रमाण्याकामतोद्विजम्” ।

* तथा,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

नानाप्रतानामिच्छाविकल्परवेति सिद्धान्त निष्कर्षः । ननु न्यूनाधि-
कानां प्रतानां कथमिच्छाविकल्पः “तुल्यवचविरोधे विकल्पः”—इति
गौतमविरोधादित्याशङ्क्याह न्यूनाधिकत्वेति । दत्तमुत्तरमिति ‘तस्मात्
शास्त्रेण यथोक्ता प्रसंशा तन्महाप्रतम्’—इत्यादि यज्ञेनेत्यर्थः ।

(१) उपसंहरति सर्वथापीति । निर्मूलत्वेहेतुः बुद्धिकल्पितामिति ।

(२) बुद्धिमात्रव्यवस्थायामेकेन कश्चित् (वेधयव्यवस्था बुद्ध्या कल्पिता तदन्तेन
च तद्विपरीता, तत्र कस्या व्यवस्थायाः प्रामाण्यं स्यात्, इयोः प्रामाण्ये
च संवाच्यवस्था, तस्मात् बुद्धिमात्राव्यवस्था न युक्ता पुरुषबुद्धेरप्रति-
ष्ठानादित्याशयेन आत्मतत्त्वविवेके न्यायाचार्योक्तं न्यायमुदाहरति
कपिल इति । “उभौ च यदि सर्वज्ञौ व्याख्याभेदस्तु किं ह्यतः”—
इत्युत्तराद्धं । परन्तु मुद्रितात्मविवेकयज्ञे कपिलपदस्थाने जैमिनिपदं,
सर्वज्ञपदस्थाने वेदज्ञपदं, कणादपदस्थाने कपिलपदश्च दृश्यते ।

(३) व्यवस्थापनमितिच्छेदः । वाक्यानुसारेण यत् व्यवस्थापनं तदेव मीमां-
सकत्वमित्यर्थः ।

(४) प्रमाप्य मारयित्वा ।

इत्यकाम-कृते पापे नाशो निःशेष उच्यते ।

न तु काम-कृते शुद्धेरकिञ्चित्करतोच्यते^(१) ।

स्मृत्यन्तरेषु तच्छुद्धेः^(२) सामान्येनाभिधानतः ।

विशेषादर्शनं यावत् तावत् सामान्य-दर्शनम् ।

(१) मानमेवान्यथा ते स्यात् सर्वज्ञत्वेऽधिकारिता ।

गुणोपसंहतिस्यैव* यथादर्शनमिष्यताम्^(३) ।

अदृष्टानुपसंहारेणाकिञ्चित्करतैव ते† ।

यथा च दृश्यते वाक्यं शक्ति-सैवास्य यावती‡ ।

तावत् कार्यं नद्वेषेण युक्ता वैगुण्य-शङ्कया ।

प्रायश्चित्ते तथाऽऽचारे यानि स्मृत्यन्तराण्यहम्—

दृष्टवांस्तान्युदाहृत्य संहरिष्ये गुणांस्ततः ।

पिषयस्य व्यवस्थां च मन्द-व्युत्पत्ति-सिद्धये—

* गुणोपसंहतिस्यैव,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† अदृष्टानुपसंहारे न किञ्चित् करतावते,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ यत् यावत् दृश्यते वाक्यं शक्तिश्चात्रास्य यावती,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) तथा चाकामकृतपापं निःशेषाद्गच्छति, कामकृतान्तु निःशेषं न गच्छति अंशतस्तु नश्यत्येव, इत्येव इयं विमुद्घिरित्यादेस्तात्पर्यं न तु काम कृतपापस्य तद्विशुद्ध्या सर्वथैवानाश इति ।

(२) अक्षहा द्वादशवार्षिकं कुर्यादित्येवं सामान्यरूपेणेत्यर्थः ।

(३) मानमेव,—इतिच्छेदः । अन्यथा सर्वविशेषदर्शनेन सामान्यस्य प्रामा-
ण्यमित्यभ्युपगमे ।

(४) यथा दृश्यते तथा गुणानुसंसंहृत्यानुष्ठानं कर्तव्यं । अदृष्टाशक्तागुणाना-
मनुपसंहारे तु न दोषः । गुणोऽङ्गम् । गुणोपसंहारश्च पूर्वमीमांसायां
द्वितीय-चतुर्थ-द्वितीये, शरीरके द्वितीय-द्वितीय-द्वितीये चाधिकारणे
विचारितस्तत्रैव संसृज्यः ।

प्रवक्ष्यामि, यथा पूर्वं निबन्धन-कृतस्तथा* ।

(१) यत् यस्मिन् विषये प्रोक्तं तत्र तस्य प्रशस्तता—

विवक्षिता, नेतरस्य निषेधोऽत्र विवक्ष्यते ।

(२) तद्विवेकाय कुर्वेऽहं व्याख्यां पाराशर-स्मृतेः ।

(टीकाकारोपक्रमणिका समाप्ता)

(१) प्रारिक्षित-प्रतिपत्तये श्रोतुर्वृद्धि-समाधानाय†(२) संबन्धाधि-
कारि-विषय-प्रयोजनरूपमनुबन्ध-चतुष्टयमादौ श्लोक-द्वयेनोपनिब-
ध्नाति,—

‡ अथातो हिम-शैलाग्रे देवदारु-वनालये ।

व्यासमेकाग्रमासीनमपृच्छन्नृषयः पुरा ॥ १ ॥

मानुषाणां हितं धर्मं वर्त्तमाने कलौ युगे ।

शौचाचारं यथावच्च वद सत्यवती-सुत ! ॥ २ ॥

* निबन्धनकृतस्ततः,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

† प्रारिक्षितग्रन्थे श्रोतुर्वृद्धिमनः समाधानाय,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ सदाशिव-सुतं वन्दे विदारित-विपद्भयम् ।

मुदे जगत्प्रलयोद-कारणं वारणाननम् ।

इत्ययं श्लोकः अद्यात इत्यादिश्लोकात् पूर्वं शो० मू० पुस्तके वर्त्तते ।

(१) असिद्धान्तमुपसंहरति यदिति ।

(२) तद्विवेकाय कुत्र कस्य प्रशस्तत्वमित्येतद्विवेकाय ।

(३) उपोद्घातागतं विचारं समाप्य ग्रन्थं आचिख्यासुभूमिकामारचयति प्रारिक्षितेति ।

(४) अनुबध्यते इति व्युत्पत्त्या अनुबन्धपदं सम्बन्धादिचतुष्कपरं । प्रयोजन-
मन्तरेण न श्लोकः प्रवर्त्तते, एव विषयोऽपि प्रवृत्तौ प्रयोजकः । तदु-
भयान्वितः सम्बन्धः । एवमधिकार्यभावे कस्य प्रवृत्तिः स्यात् । अत-
स्तत्तुष्कं शास्त्रादौ वक्तव्यं । एतच्च मीमांसा-प्रथम-प्रथम-प्रथमसूत्र-
वार्तिके स्पष्टं ।

इति । अथञ्च आनन्तर्यार्थः, अनन्तरमपृच्छन्—इत्यन्वेतुं योग्य-
त्वात् ।^(१) आरम्भार्थतायाम्, आसभ्यते अपृच्छन्—इत्यनन्वयः स्यात् ।
प्रत्यर्थत्वेऽपि स एव दोषः । पृच्छते अपृच्छन्—इति पुनरुक्तिश्च ।
कात्स्न्यार्थतायां, कृत्स्नमपृच्छन्—इति सत्यप्यन्वये, संबन्धेन सूचितः
स्यात् । आनन्तर्यार्थतायान्तु, तत् प्रतियोगिनः पूर्व-वृत्तस्य उत्तर-
कालीन-प्रत्यस्य च हेतु-हेतुमद्भावः सूचितो भवति^(२) ।

ननु, “हृदयस्थायेऽवद्यत्यथ जिज्ञाया अथ वक्षसः”—इत्यत्र सत्य-
प्यानन्तर्यं हेतु-हेतुमद्भावो नास्ति—इति चेत् । नायं दोषः, तत्रापेक्षि-
तस्यानुष्ठान-क्रम-मात्रस्याभिधानात्^(३) । प्रकृते तु, ^(४) सामग्री-तत्-
कार्ययोः क्रम-विशेषः, स एव परिगृह्यते, मुख्यत्वात् । विलम्ब-
व्यभिचारयोरभावेन हि* मुख्यत्वम् । न खलु सत्यां सामग्र्यामस्या-
अभिनिर्वर्त्त्यां कार्यं विलम्बते व्यभिचरति वा । एतच्च,—“अथातोः

* हि,—इति सु० पुस्तके नास्ति ।

† अस्या अभिनिर्वर्त्त्यां,—इति सु० पुस्तके नास्ति ।

(१) “मङ्गलानन्तरारम्भप्रश्रुतात्स्यैव्यथो अथ”—इति कोषोक्तेष्वथशब्दा-
र्थेषु आरम्भाद्यर्थानामसम्भवं प्रकृते प्रतिपादयति आरम्भार्थताया-
मित्यादिना ।

(२) आनन्तर्यं हि पूर्वापररूपप्रतियोगिद्वयनिरूप्यं । तयोश्च पूर्वस्य
हेतुत्वं उत्तरस्य च हेतुमत्त्वं गम्यते, हेतोः पूर्ववर्त्तित्वनियमादित्यभि-
प्रायः ।

(३) पक्षोरवदानत्रयं विहितं एतच्च युगपत् कर्तुमशक्यमिति क्रमेऽवश्यम-
पेक्षितः । तदपेक्षितक्रममात्रं ‘हृदयस्य’ इत्यादिकया नुवोच्यते ।

(४) सामग्री कारककलापः ।

ब्रह्म-जिज्ञासा” (शा० १, १, १ सू०) इत्यत्र विवरण-कारेण प्रप-
ञ्चितम् । सामग्री च प्रश्नस्य, प्रष्टव्य-विषयं सामान्यज्ञानम्^(१) ।
अत्यन्तमज्ञाते विशेषेण* ज्ञाते वा प्रश्नादर्शनात् । धर्म-विषयन्तु
सामान्यज्ञानं—“धर्मेण पापमपनुदति” “धर्मं चरेत्”†—इत्यादि-
वेद-वाक्याध्ययनादुपजायते । (१) तस्मादध्ययनानन्तर्यमयशब्दार्थः ।
अथवा । ‘वर्त्तमाने कलौ’—इति विशेषणान् युगान्तर-धर्मज्ञानान-
न्तर्यमस्तु^(२) ।

ननु, यन्दारभ्यो मङ्गलाचरणस्य शिष्टाचार-प्राप्तत्वात् माङ्गल्यम्^(३)
अथ-शब्देन कुतोनाभिधीयते ? । (१) मृदङ्गादि-ध्वनिवदय-शब्द-
अवयव-मात्रेण माङ्गल्यम् ॥ सिद्धेरिति श्रुतः । अतएवोक्तम्,—

“छंकारस्याथ-शब्दस्य दावेतौ ब्रह्मणोमुखात्” ।

* तद्विशेषेण,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† धर्मं चरेत्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ विशेषण-प्रयोगात्,—इति सो० स० पुस्तकयोः पाठः ।

§ मङ्गलम्,—इति सो० स० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ माङ्गल्यम्,—इति सो० स० पुस्तकयोः नास्ति ।

॥ ब्रह्मणः पुरा,—इति मृदङ्गासंग्रहे पाठः ।

(१) सावधारणोऽयं निर्देशः । तेन प्रष्टव्यविषयसामान्यज्ञानं तद्विशयविशे-
षज्ञानाभावश्च प्रश्नहेतुरिति लभ्यते । इतश्चानुपदमेव स्पष्टम् ।

(२) यस्मादेदाध्ययनात् धर्मविषयं सामान्यज्ञानं जायते, तस्मादेदाध्यय-
नानन्तर्यमयशब्दार्थ इत्यर्थः ।

(३) अयशब्दार्थः,—इत्यनुक्त्यमात्रेण संबन्धः ।

(४) मङ्गलमेव माङ्गल्यम् । साधे तद्विषयः ।

(५) कुतोनाभिधीयते,—इत्यनेनानभिधानहेतोः, एतत्वात्तमेवाह मृदङ्गा-
दीति ।

कण्ठं भित्वा विनिर्यातौ तेन* माङ्गलिकायुभौ” ।

इति । एवमर्चि, ॐ कारोऽत्र प्रयुज्यतामिति चेत् । न, तस्य श्रुति-
विषयत्वान्† । अतएवाचार्यैः प्रपञ्च-सारेऽभिहितम् ।

“अस्य^(१) तु वेदादित्वात् सर्व-मनुनां^(२) प्रयुज्यते आदौ”†- इति ।

ततः सत्यादावयश्चन्द्रएव महर्षिभिः प्रयुज्यते । अधिकारि-पर्या-
लोचनेनापि‡ ॐ काराद्यश्चन्द्रोऽङ्ग-विषय-व्यवस्था सिध्यति । त्रैवर्णिक-
मात्राधिकारा हि श्रुतिः प्रसिद्धा^(५) । ॐ कारश्च तथाविधः^(६),
‘सावित्रीं प्रणवं यजुर्लक्ष्मीं ॥ स्त्री-शूद्रयोर्नेष्टुमिति’^(७) इति श्रुतेः । अथ-

* तस्मात्,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

† श्रुतिमात्रविषयत्वात्,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ अस्य तु वेदादित्वात् सर्वमनुयायामप्रयुज्यत्वात्,— इति सो० स०
पुस्तकयोः पाठः ।

§ अधिकारिपर्यालोचनया च,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ स्त्रीशूद्राणां,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) अस्य ॐ कारश्च । तत्प्रस्तावे कथनात् ।

(२) मनुमैत्रः । स च वैदिक एवार्थात् ।

(३) त्रैवर्णिकं ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यास्त्रयोवर्णाः । सार्धं तद्धितः । प्रसिद्धे-
तेन तत्र हेत्वपेक्षा नास्तीति सूचनात् न हेत्वकथनेन न्यूनतेति बोध्यं ।

(४) तथाविधः त्रैवर्णिकमात्राधिकारः ।

(५) सावित्री गायत्री । प्रणवः ॐ कारः । यजुः गानपादविच्छेदरहित
प्रसिद्धपठितमन्त्रजातं । तद्युच्यते त्रैमिगिसूत्रं । “शेषे यजुःशब्दः”
(२, १, ३७ इति । ऋक् सामभिरे मन्त्रजाते यजुःशब्द इति तदर्थः ।
लक्ष्मीः श्रीवीजं । अत्र यजुर्ग्रहमधिकदेवार्थं उग्रपक्षं वा,
“स्त्रीशूद्रौ नाधीयेताम्”— इति श्रुत्या वेदमात्राध्ययनरत स्त्रीशूद्र-
योरनधिकारादिति मन्त्रदम् ।

शब्दस्य पौरुषेयग्रन्थानाञ्च सर्व्व-वर्ण-विषयत्वात्^(१) स एव तेषु योग्यः ।
अतः शब्दो हेत्वर्थः । यस्मादेक-शाखाध्यायिनो नाशेष-धर्म-ज्ञानं,
यस्माच्च युगान्तर-धर्मावगत्या न कलि-धर्मावगतिः, तस्मात्,—
इति हेतुर्द्रष्टव्यः ।

अशेष-धर्म-मूलभूतानां विप्रकीर्णानन्त-वेद-वाक्यानां योगि-
दृष्टौव ग्राह्यत्वात् तस्याश्च दृष्टेर्योगावस्थायां^(२) सम्भवात् तदवस्था-
योग्यं देव-विशेषं पद-द्वयेन निर्दिशति,—‘हिम-शैलाये देवदारु-
वनालये’—इति । तत्र, ‘हिम-शैलाये’—इत्यनेन सर्व्व-प्राणि-दुर्ग-
मत्वेन^(३) विविक्ततामाह । तथाच, कैवल्योपनिषदि श्रूयते,—

“विविक्त-देशे च सुखासनस्थः”

इति । क्षुरेकायामपि श्रूयते,—

“निःशब्दं देशमास्थाय तत्रासनमुपाश्रितः”† ।

इति । ‘देवदारु-वनालये’—इत्यनेन मनोऽनुकूलतामाह । अतएव
शेताश्वतराणां मन्त्रोपनिषदि श्रुतम्,—

* युक्तावस्थायां,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† तत्रासनमथास्थितः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) पौरुषेयग्रन्थानां सर्व्ववर्णविषयत्वञ्च, “चतुर्णामपि वर्णानां धानि प्रो-
क्तानि अयसे । धर्मशास्त्राणि राजेन्द्र ! षडङ्ग तानि नृपोत्तम !”
इत्यादि भविष्यपुराणवचनादिभ्योऽमलमासतत्त्वादौ व्यक्तम् ।

(२) “योगाश्चित्तवृत्तिबोधः” (१, २८) इति योगसूत्रम् । स्पष्टोऽन्त-
रार्थः । तात्पर्यार्थस्त्वग्रतो ग्रन्थकृतैव सूचयिष्यते ।

(३) विविक्ततां विजगतां ।

“समे शुचौ* शर्कर-वज्रि-बालुका—
विवर्जिते † वाऽथ जलाशयादिभिः^(१) ।
मनोऽनुकूले न च चतुःपीडने
गुहा-निवाताश्रयणे, प्रयोजयेत्” ‡ ।

इति । चतुःपीडनेमशकोपेतोदेशः ।

ननु “यत्रैकाग्रता तत्राविशेषात्”^(२) (शा० ४, १, ७ सू०) इत्यस्मिन्
अधिकरणे (शा० ४, १, ६ अ०) योगाभ्यासस्य दिग्देश-काल-निय-
मोवारितः^(३) । ^(४)वाढम् । अदृष्ट-हेतु-बैध-नियमाभावेऽपि इष्ट-
चित्तैकाग्र्यस्य हेतुर्नियमो न निवार्यते ।

‘एकाग्रम्’—इत्यनेन पञ्चविधासु चित्त-भूमिषु^(५) अतीन्द्रिय-
वस्तु-दर्शन-योग्या चतुर्थी भूमिर्निर्दिश्यते । तथाहि, पतञ्जलि-
प्रेरकानां योग-सूत्राणां व्याख्याने ॥वैयासिक-भाष्ये भूमि-पञ्चकं

* शर्करा, इति मु० पुस्तके पाठः ।

† शब्दजालाश्रयादिति,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ न योजयेत्—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

§ अत्र, ‘वध’,—इति मु० पुस्तके नास्ति ।

॥ वैयासक,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) शर्कराः क्षुद्रपाषाणाः । जलाशयवर्जनं शीतनिरुत्थं ।

(२) यत्रैव दिशि देशे काले वा मनस एकाग्रता भवति, तत्रैव उपासीत,
इष्टाया एकाग्रतायाः सर्वत्राविशेषात् इति सूत्रार्थः ।

(३) तथाच कथं हिमशैलाद्ये,—इत्यादिना योगोपयोगिदेशविशेषनिर्देश
इति व्याख्यातमिति पूर्वपक्षार्थः ।

(४) पूर्वपक्षमभ्युपगम्य परिहरति वाढमिति ।

(५) चित्तम्यभूमयोऽवस्थाविशेषाः ।

प्रदर्शितम् । “क्षिप्तं मूढं विक्षिप्तमेकाग्रं निरुद्धमिति चित्त-भूमयः”
(यो० १, १ भा०)—इति । (१) तत्र, प्रतिक्षणं कर्म वायुना गानावि-
धेषु भोग्य-वस्तुषु व्यतया प्रेर्यमाणं चित्तं क्षिप्तम्^(१) । निद्रा-
तन्द्रादि-युक्तं मूढम्^(२) । *काचित्क-समाधि-युक्तं^(३) क्षिप्तादिशिष्टं
विक्षिप्तम् । (४) यम-नियमाद्यष्टाङ्गाभ्यास-पाटवादेकस्मिन् विषये
वृत्ति-प्रवाहरूपेण प्रतिष्ठितमेकाग्रम् । (५) अवृत्तिकं संस्कार-शेषं
निरुद्धम् । तत्र, क्षिप्तमूढयोर्योगानुपयोगः प्रसिद्धः^(६) । (७) “विक्षि-

* कादाचित् क,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

- (१) उदाहृतं भाष्यांशं व्याख्यातुमारभते तच्चेति ।
- (२) ‘क्षिप्तं प्रेरणे’—इति धातुपाठादितिभावः ।
- (३) ‘मुह वैचित्ते’—इति धातु पाठादितिभावः ।
- (४) विक्षिप्तं हि चित्तं कदाचित् समाधीयते, क्षिप्तन्तु न कदाचित्,
अतएव विक्षिप्तस्य क्षिप्तादिशिक्षता ।
- (५) “यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारधारणाध्यानसमाधयोऽष्टावङ्गानि”
(२, २६ सू.) इति योगसूत्रोक्तान्यष्टावङ्गानि । यमादयः सप्तैव ज्ञेयाः ।
अत्र, समाधिः सविकल्पकोऽङ्गं निर्विकल्पकस्येति वेदान्तसारादयः ।
योगाङ्गं समाधेरुत्तमं योगसूत्रोक्तन्तु पञ्चादध्यामः । वृत्तिश्चित्तस्य
विषयाकारः परिणामः । प्रवाहोऽविच्छेदः । संयमेकग्रावस्था पूर्व-
निर्दिष्टा चतुर्थीभूमिरिति मन्तव्यं ।
- (६) यद्यपि चित्तं त्रिगुणं परिणामस्वभावाच्च गुणानापरिणम्य क्षणमप्य-
वतिष्ठन्ते इत्यवृत्तिकं चित्तासम्भवः, तथापि निरुद्धावस्थायां निरोध-
परिणामातिरिक्त परिणामाभावात् निरुद्धं चित्तमवृत्तिकमुच्यते ।
स्युच्येतत् पातञ्जले तृतीयपादे ।
- (७) क्षिप्तमूढयोः सत्यपि परस्परापेक्षया वृत्तिनिरोधे पारस्पर्येणापि
निःश्रेयसहेतुत्वाभावात् प्रत्युत तदुपघातकत्वात्तयोर्योगोपयोगः ।
- (८) विक्षिप्ते चेतसीत्यादिकं योगभाष्यं (१, १ सू.) विक्षिप्तेपाठ्यंशतो विकल्प

प्रेऽपि चेतसि, विक्षेपोपसर्जनीभूतः समाधिर्न योगपक्षे वर्त्तते”* ।
 (१) विपक्षवर्गान्तर्गतत्वेन दहनान्तर्गत-वीजवदकिञ्चित्करत्वात् । (२) “य-
 स्त्वेकाग्र्ये चेतसि सङ्कृतमर्थं प्रद्योतयति, क्षिणोति च क्लेशान्, कर्म-
 बन्धनानि स्थापयति, निरोधमभिमुखं करोति, स संप्रज्ञातो योगः,—
 इत्याख्यायते” । तत्र संयमविशेषात् नानाविध-योगैश्चर्यमाविर्भ-

* विक्षेपोपसर्जनः समाधिर्न योगः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

पठति विक्षेपेऽपीति । समाधिर्दृष्टिनिरोधः । ‘न योगपक्षे वर्त्तते’ —
 इत्यत्र हेतुगर्भविशेषणं विक्षेपोपसर्जनीभूत इति ।

- (१) विक्षेपोपसर्जनीभूतः,—इत्यनेनादृष्टितं हेतुमाह विपक्षवर्गेति ।
 (२) पुनरपि योगभाष्यं (१, १ सू) पठति यस्त्वेकाग्र्ये इति । य इति समाधेः
 परामर्शः । भूतं सत्यं । अनेनारोपितार्थवच्छेदः आरोपितस्यासत्त्वात् ।
 सत् शोभनम् । अनेन निद्रावृत्तेर्यवच्छेदः । विद्रावृत्तिर्हि
 स्वावलम्बने सत्ये तमसि भवत्येकाग्र्यं, किन्तु तदवलम्बनं तमेन शोभनं
 क्लेशहेतुत्वात् । द्योतनं तत्त्वज्ञानं, प्रशब्देन तस्य साक्षात् कारतामाह ।
 शास्त्रानुमान-प्रभव-परोक्ष-तत्त्वज्ञानस्यापरोक्षमिथ्याज्ञाननिवर्त्तकभा-
 वात्, दिक्लोहादौ तथाऽदर्शनात् । तत्त्वज्ञानेन मिथ्याज्ञानरूपा-
 विद्याविनाशे सुतरां तन्मूलानामक्षितादीनामपि नाश —इत्याह क्षि-
 णोति च क्लेशान् इति । क्लेशा आविद्यास्मितद्वेषाभिनिवेशाः क्लेशाः” (१, सू) ।
 इति । येषां विवरणं तत्रैव द्रष्टव्यं । कर्माण्येव बन्धनानि स्थापयति-
 स्त्वेकार्थादवसादयति । कर्मपदेन धर्माधर्मयोः परिरुद्धः कार्यकार-
 णोपचारात् । निरोधमसंप्रज्ञातं निर्व्वीजसमाधिः । न तत्र किञ्चित्सं-
 प्रज्ञायते इत्यसंप्रज्ञातः । तदानीं चित्तस्य संस्कार शेषत्वात् तथात्वं ।
 संप्रज्ञाते तु सवीजसमाधौ ध्येयं ध्यानञ्च ज्ञायते । स्पष्टमेतत्सर्व्वं पात-
 ङ्गले समाधिपादे ।

वति^(१)। धारणा-ध्यानसमाधि-त्रयमेकविषयं संयमः,—इत्युच्यते^(१)।
शब्दार्थ-प्रत्ययेष्वन्योन्य-विभक्तेषु यः संयमः, तेनाशेष-शब्दादि-सा-
क्षात्कारे सति पक्ष्यादिभाषाज्ञायन्ते,—इति पतञ्जलिनोक्तम्^(१) ।

- (१) तत्र एकाग्रचेतसि, संयमविशेषात् योगशास्त्रोक्तेषु तेषु तेषु विषयेषु
संयमात् नानाविधयोगैश्वर्यप्रादुर्भावोभवतीत्यर्थः। एतत् सर्व्वमपि
पातञ्जले विभूतिपादे स्पष्टम् ।
- (२) अत्र यथाक्रमं योगसूत्राणि । “देशबन्धश्चित्तस्य धारणा” (३, १ सू०) ।
यत्र देशे ध्यं चिन्तनीयं तत्र देशविशेषे हृदयपुण्डरीकादौ चित्तस्य
स्थापनं धारणेति सूत्रार्थः । “तत्र प्रत्ययैकतानताध्यानम्” (३, २ सू०) ।
तस्मिन् देशे ध्येयगोचरप्रत्ययप्रवाहो ध्यानमिति सूत्रार्थः । “तदेवार्थ-
मात्रनिर्भासं स्वरूपं शून्यमिव समाधिः” (३, ३ सू०) ध्यानमेव ध्येयमा-
त्रनिर्भासं समाधिः । यदा तदेव ध्यानं ध्येयाकारेणैव साक्षिणि निर्भासते
तनु प्रत्ययाकारेण, तदा ध्यानमेव समाधिरुच्यते इत्यर्थः । मात्रशब्द-
विवरणं स्वरूपशून्यमिवेति । सं ध्यानं । तदानीं ध्यानस्यापि सत्वात्
इव शब्दः । (सोऽयं देशविशेषे समाधिर्योगाङ्गः) । “एयमेकत्र संयमः”
(३, ४ सू०) । धारणाध्यानसमाधि-त्रयमेकविषयश्चेत् संयम इत्युच्यते
इति सूत्रार्थः ।
- (३) “शब्दार्थप्रत्ययानामितरेतराध्यासात् संकरस्तत्प्रविभागसंयमात् स-
र्व्वभूतरतज्ञानम्” (३, १७ सू०) इति पातञ्जलसूत्रम् । शब्द-तदर्थतदु-
गोचरप्रत्ययानां वस्तुतः प्रविभक्तानामपि इतरचेतरस्याध्यासात् सङ्ग-
रोभवति, तत्प्रविभाग-विषयक-संयमात् साक्षात्कारपर्यन्तात् सर्व्व-
प्राणिनां शब्दज्ञानं योगिनः सम्पद्यते इति सूत्रार्थः । तत्र, गौरिति-
शब्दे गौरित्यर्थो गौरितिप्रत्यय इति सङ्करस्योदाहरणम् । प्रविभाग-
स्वमीषां श्वेतते इति श्वेत इति चैवमादिरीत्या शब्दभेदेऽपि श्वेतगुणरूपा-
र्थभेदात् श्वेताकारप्रत्ययाभेदाच्च शब्दादर्थप्रत्ययौभिन्नौ । एवमेकस्मि-
न्नेव श्वेतगुणे, तदाकार-नाना-प्रत्ययोदयादर्थ-प्रत्यययोः परस्परभेदः ।
तथा स्वस्वावस्थाभिः परिगम्यभागाः शब्दार्थप्रत्यया न तुल्यकालाः,
नापि तुल्यदेशाः । शब्दोच्चाकाशे, प्रत्ययोबुद्धौ, अर्थस्तु श्वेतगुणादिः
प्रासादादावित्यमीषां प्रविभागः । स्पष्टमेतत् पातञ्जले विभूतिपादे ।

(१) तेनैव न्यायेनानेकविध-वेद-शाखा-ज्ञानमभिप्रेत्य 'एकाग्रम्'—
इत्युक्तम् ।

एकाग्रतामासीनस्य मन्वानः* 'आसीनम्'—इत्याह । तथा च
व्यास-सूत्रम् । “आसीनः संभवात्” (शा० ४, अ० १ पा०, ७ सू०) इति ।
(१) श्रयानस्याकस्मादेव निद्राभिभवात्, उत्थितस्य देह-धाणोचित-
व्यापारात्, (२) गच्छतोधावतो वा विक्षेप-वाङ्मत्यात्, परिशेषेणासीन-
स्यैकाग्रता-संभवात् आसीनो योगमभ्यस्यन्नुपासीतेत्यर्थः ।

अन्वय-व्यतिरेकाभ्यां प्रशस्त्यावगत्युपायतामभिप्रेत्य, 'अपृच्छन्,—
इत्युक्तम् ।

“तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया” ।

इत्यन्वयः । “नापृष्टः कस्यचिद्ब्रूयात्”—इति व्यतिरेकः ।

‘अपृष्टिः’ शब्दोऽतीन्द्रियार्थ-दर्शनमाचष्टे^(१) । ज्ञास्यमान-धर्मा-
नुष्ठानोत्तरकालिकमृषित्वम् । ^(२) यथा भाविन्या संज्ञया ‘कटं कुरु’—

* एकाग्रतामासीनस्य मत्वा,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

- (१) यथोक्तसंयमात् अनेकविधभाषाज्ञानवत् अनेकविधवेदशाखाज्ञानमपि
संभवतीत्यभिप्रायः ।
- (२) व्याससूत्रं व्याचष्टे श्रयानस्येति ।
- (३) तथाविध-व्यापार-व्यापृतस्य मनसेन ध्येयगोचर-व्यापार-सम्भवः,—
इति भावः ।
- (४) ऋषेर्गत्यर्थत्वात् गत्यर्थानां ज्ञानार्थत्वात् । तथाच शब्दोचकाभावात्
प्रसिद्धेऽप्यतीन्द्रियार्थदर्शनां ऋषित्वमिति भावः ।
- (५) तथाच, भाविनि भूतवदुपचारः—इति भावः । तत्र दृष्टान्तो
यथेति । संज्ञिनमन्तरेण संज्ञाया असंभवात् उत्पत्तेरुत्तरकालमेव
संज्ञाप्रवृत्तिः संज्ञया व्यवहारस्तु प्रागप्युत्पत्तेरिति यथेत्यर्थः ।

इति व्यवहारः, तदन्तः । अन्यथा, अतीन्द्रियार्थं पश्यतां तेषामवुभुक्षु-
तया प्रश्नोऽन संगच्छेत । अथ वा, स्वयमवुभुक्षूनामपि मन्द-बुद्धानुप-
हार्यं आचार-शिक्षार्थं वा (१) प्रश्नोऽस्तु ।

अपृच्छन्—इत्यनेनैवातीतकालत्वे सिद्धे (१) 'पुरा' शब्दं प्रयुञ्जानः
सर्वेष्वपि कल्पेष्वीदृशी*धर्मशास्त्र-प्रवृत्तिरासीदिति सूचयति । तच्च
विश्वासातिशयोत्पादने कारणम् । अन्यान् मुनीनुपेक्ष्य व्यासमेव
पृच्छतामृषीणाम्,—वैदिक-धर्मो वेदव्यासः प्रवीणः,—इत्याशयः ।

तदेवं चिकीर्षितस्य ग्रन्थस्या मुनि-प्रश्नेन साक्षात् संबन्धः,
पिपृच्छिषोत्पादन-द्वारेण अध्ययनेन संबन्धः,—इति संबन्ध-द्वय-
मस्मिन् श्लोके प्रतिपादितम् । अधिकार्यादि-चयन्तु (२) द्वितीय-श्लोके
प्रतिपाद्यते ॥

ननु, “ब्राह्मणो वृद्धस्तिस्रवेन यजेत” “राजा रात्सूयेन यजे-
त” वैश्यो वैश्वस्रोमेन यजेत,—इत्यधिकारि-विशेषोऽयथा श्रूयते,
न तथा पराशरोक्तधर्माः ईदृशैरनुष्ठेयाः,—इति किञ्चित् वचनमस्ति,
तत् कथं निर्णयः,—इत्यत आह 'मानुषाणाम्'—इति । अर्वाचीनानां

* धर्मशास्त्रे,—इति स० श्लो० पुस्तकयोः पाठः ।

† ग्रन्थस्य,—इति स० श्लो० पुस्तकयोर्नास्ति ।

‡ पराशरोक्तमिदमीदृशैरनुष्ठेयम्,—इति स० श्लो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) अस्मद्वृत्तान्तेन मन्दबुद्धयोऽपि धर्मं प्रवृत्तिः, तत्तत्तैः सन्तोऽधर्ममपदे-
क्ष्यन्ति, ते च तदाचरणेन फलभाजो भवेयुरिति मन्दबुद्धनुग्रहः ।
धर्मबुधुत्सूनां तज्जिज्ञासायः कर्तव्यत्वमाचारः ।

(२) अपृच्छन्—इति लङोऽतीतकाल एव विधानादिति भावः ।

(३) अधिकारि-विषय प्रयोजनरूपम् ।

पश्चादीनामसामर्थ्यात्^(१) उत्तमानां देवादीनां धर्मानुष्ठाने प्रयोज-
नाभावाच्च मनुष्याएव परिशिष्यन्ते । विशेषानिर्णये तु, सर्वेषां
मनुष्याणामधिकारोऽस्तु ।

मनु, मनुत्रेणादौ देवानामधिकारः श्रूयते.—“अग्निर्व्या अकाम-
यत; अन्नादेदेवानां स्थामिति, स एतमग्नये हस्तिकाभ्यः पुरो-
डाग्रमष्टाकपालं निरवपत्”—इति । मैवम् । मनुष्यस्यैव कस्यचित्
यजमानस्य भाविनीं संज्ञामाश्रित्य प्रयमान्तेनाग्निश्चन्द्रेण व्यवहा-
रात्^(२) । अन्यथा युगपदग्नि-इय-सृष्टि-प्रसङ्गात्^(३) * । मनु, यच्च
द्वैगुण्य-दोषोनास्ति तथास्तु देवताऽधिकारः । तथाहि श्रूयते ।
“वृहस्पतिरकामयत, अग्ने देवादधीरन् गच्छेयं पुरोधामिति, स एतं
चतुर्विंशतिराचमयस्वत्, तमाहरत् तेनायजत, ततोवै तस्मै देवाः
अदधन्तु अगच्छत् पुरोधाम्”—इति । अन्॥ विश्वासम् । मे मयि॥

* संसृष्टिप्रसङ्गात्, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

† देवद्वैगुण्य, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ अङ्गां देवानाम्, — इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

§ तस्मै अद्देवा अदधत, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ अङ्गाम्, — इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ मे मयि, — इति स० सो० पुस्तकयोः नास्ति ।

(१) मन्त्रपाठप्रत्यगागायसामर्थ्यादित्यर्थः ।

(२) कश्चिन्मनुष्योऽग्नौवेष्टिं कृत्वा अग्नित्वं कञ्चवान् । तस्य चाग्नित्वनाभो-
त्तरकाजभाविन्या अग्निसंज्ञया पूर्वमेव व्यवहारोऽग्निर्व्या अकामयत
इति, भाविनिभूतवदुपचार इति न्यायादिति भावः ।

(३) सप्तमुद्दिश्य सप्त त्वागासम्भवात् एकोऽग्निस्त्यक्ता, अपरश्च त्वागोद्देश्य
इत्यग्निद्वयकल्पना ।

पुरोधाम्, पौरोहित्यम् । चतुर्विंशतिरात्रम्,—एतन्नामक-सत्रयागमित्यर्थः । इत्यादौ फलश्रवणात् कर्मानुष्ठाने कथं प्रयोजनाभावः,—इति चेत्* । नैवम् । अत्रापि भावि-संज्ञाया एवादरणीयत्वात् । अन्यथा, वृहस्पतेः कश्चित् कालं विश्वसनीयत्व-पौरोहित्ययोरभाव-प्रसङ्गात् । तच्च, श्रुत्यन्तरविरुद्धम् । “वृहस्पतिर्वै देवानां पुरोहित आसीत्”—इति श्रुत्या पौरोहित्य-पुरःसरः सरएव वृहस्पति-सङ्गावः प्रकाश्यते । अथवा । स्त्रोपयोगाभावेऽपि मनुष्यान् प्रवर्तयितुं देवा कर्माण्यनुष्ठितवन्तः ।

“यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जनः” ।

इति न्यायात् । अस्तु वा स्त्रोपयोगोऽपि, जगन्निर्वाहेऽधिकृतानां देवादीनां तद्धेतोः तपसश्चरणीयत्वात्^(१) । “वसन्ते ब्राह्मणोऽग्निमादधात, ग्रीष्मे राजन्यश्चादधीत शरदि वैश्यश्चादधीत”—इति विहित-स्याधानस्य देवेष्वत्रैवर्णिकेष्वसम्भवः^{†(२)}—इति चेत् । न, रथकारव-

* ‘इत्यादौ’—इत्यादि ‘इति चेत्’—इत्यन्तं स० सो० पुस्तकयोर्नास्ति ।

† सम्भवः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ देवेष्वपि त्रैवर्णिकेष्विवासम्भवः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) देवादि जगन्निर्वाहेऽधिकृताः धर्मस्य च तज्जेतुत्वं अतो देवानां कर्मा-प्रयोगः । महाभागत्वाद्देवानां विनापि कर्म जगन्निर्वाहः स्यादिति न शङ्कनीयं, क्लृप्तकारणं विना कार्योत्पत्तेर्देवानामप्यभावात्, भावे वा तस्य कारणत्वमेव न भवेत् व्यभिचारात् । महाभागत्वस्यापि कर्म-साध्यत्वाच्च ।

(२) ‘अत्रैवर्णिकेषु’—इति हेतु-गर्भ-विशेषणम् । ब्राह्मणत्वादि-पुरस्ता-

दुपपत्तेः^(१) । अथ मन्यसे,—‘अस्ति रथकारस्य समन्वकाधान-विधा-
यकं वचनम्,—“ऋभूणां त्वा देवानां व्रतपते व्रतेनादधामीति
रथकारस्य,”—इति श्रुतेः, न त्वेवं देवानां विधिरस्ति,—इति । एव-
न्तर्हि निषादस्यपति-न्यायोऽस्तु । यथा निषादस्य प्रभोराधान-विध्य-
अवणेऽपि यागोऽभ्युपगतः, तथा देवानामभ्युपेयताम् । “एतया
निषाद-स्यपतिं याजयेत्”—इत्यस्ति निषाद-विषयं वचनम्,—इति
चेत् । किं त्वया विस्मृतानि देव-विषयाणि पूर्वोदाहृत-वचनानि ? ।
(१) तेषामर्थवादत्वेपि मामान्तराविरोधात् अननुवादात्* स्वार्थेऽपि
तात्पर्यं किं न स्यात्^(२) ।

अथोच्येत,—स्मृतीनां धर्मशास्त्रत्वात् तासु धर्म-मीमांसा अनु-
सर्त्तव्या, तस्याच्च न कस्याप्यर्थवादस्य वाच्यार्थे प्रामाण्यमभ्युपगतम्—
इति । तदेतद्वचनं स्मृति-भक्त्या मीमांसकमन्यस्य चानर्थायैव
स्यात् । ‘मुषिक-भिया स्व-गृहं दग्धम्’,—इति न्यायावतारात् ।

* अत्र, ‘अननुवादाच्च’—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

† स्मृति-निर्व्वाहकमन्यस्य, —इति मु० पुस्तके पाठः ।

रेण वसन्तादिष्व्राधान-विधानात् देवानाञ्च ब्राह्मणत्वाद्यभावात् आ-
धाने तेषामधिकारो न सम्भवतीत्याशङ्कार्थः । तथाच, कथं देवाना-
माधान-साध्याग्नि-सम्पाद्य-यागेष्वधिकारः,—इत्याशयः ।

(१) रथकारः,—“माहिष्येण करण्यञ्च रथकार उदाहृतः”—इत्युक्त-श-
स्त्रीर्ण-जातिविशेषः । तस्य यथा त्रैवर्णिकभिन्नस्याप्याधानेऽधिकारः
तथा देवानामपि स्यादित्यर्थः ।

(२) ननु तेषामर्थवादत्वात् स्वार्थे प्रामाण्यं नास्तीत्याशङ्काह तेषामिति ।

(३) वितृद्धानुवादयोरेवार्थवादयोः स्वार्थे तात्पर्यभावाभ्युपगमादिति भावः ।

कस्यचिदर्थवादस्य स्वार्थं प्रामाण्यं भविष्यति,—इति भयेन अर्थवा-
दैक-प्रसिद्धानां स्मर्त्तृणां मन्वदीनां मीमांसा-मात्र*-कृतोजैमिनेश्च
सद्भावस्यैव† परित्यक्तव्यत्वात् । अशेषेतिहासलोप-प्रसङ्गात्‍^(१) ।
तस्मात् प्रमाणमेव भूतार्थवादः^(२) । तथाच सति, “तं मनुराधत्त”,
“तं पूषाऽऽधत्त”, “तं त्वष्टाऽऽधत्त” “तं धाताऽऽधत्त”,—इत्यर्थवाद-
वशादाधानमपि देवानां किं न स्यात् । ब्राह्मणाद्यभावे तु‡ कामं
वसन्तादि-काल-विशेष-नियमोमाभूत्; किमायातमाधानस्य ? ।
किञ्च, अन्तरेणापि आधानं लौकिकेऽग्नौ यागः कचिदुपलभ्यते ।
“अवकीर्णि-पशुस्य तददाधानस्याप्राप्तकालत्वात्” (मी० अ० १
पा० २ सू०) इति जैमिनिसूत्रात् । “यो ब्रह्मचारी स्त्रियमुपे-
यात् स गर्दभं पशुमालभेत्”—इत्यवकीर्णिपशुः । यथा उपन-
यन-होमोलौकिकाग्नौ, तथा असौ पशुः,—इति सूत्रार्थः ।
एतावता प्रयासेन देवानां कर्माधिकारे साधिते किं तव फलित्वम् ?
तथा मीमांसायां‡ किं क्लियते ? । अभिनिवेशः केवलं शिष्यते,

* मीमांसा सप्र (मीमांसाशास्त्र ?) इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† सद्भावस्यैव,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ अत्र, ‘ब्राह्मणाद्यभावे तु’—इति पाठो भविष्यति युक्तः ।

§ तव वा मीमांसायां,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) तेषामर्थवादैकगम्यत्वादिति भावः ।

(२) विरुद्धानुवादभिन्नोऽर्थवादो भूतार्थवादः । तथा चोक्तम् । “विरोधे
गुणवादः स्यादनुवादोऽवधारणे । भूतार्थवादस्तद्धानावर्थवादस्त्रिधा
मतः”—इति ।

फलं तु जगन्निर्वाहः,—इति पूर्वमेवोक्तम् । अशेषाश्च पुराणादयः
 एवं सति अनुगृहीताभवन्ति । मनुष्यवद्देवानां स्वर्गाय कर्माणि
 माभूवन्, जगन्निर्वाहाय तु भविष्यन्ति । तपसैव तन्निर्वाहः,—इति
 चेत् । न, *दान-याग-होम-मौन-ध्यानादि-व्यतिरिक्तस्य तप-
 सोऽनुपलम्भात् । अतएव सत्य-सङ्कल्पोऽपि परमेश्वरः राम-कृष्णाद्य-
 वतारेषु लौकिक-वैदिक-कर्मा-नटनेनैव जगन्निरवहत् । देवा अपि
 तथा नटन्तु,—इति चेत् । एवमपि नटनीय-कर्माधिकारोभवता-
 ऽभ्युपगम्यताम् । एवं तर्हि, 'मनुष्याणाम्'—इति कथमुक्तम्,—इति
 चेत् । पौरुषेय-ग्रन्थापेक्षया † इति वदामः । न खलु ‡ स्वयंप्रभात-
 निखिल-वेदानां देवानां धर्म-ज्ञानाय पौरुषेय-ग्रन्थापेक्षा अस्ति ।
 मनुष्याणाम् अ-तथाविधत्वात् अस्त्यपेक्षाः ।

मनु, पशूनामपि धर्मो अधिकारः श्रूयते ;—“गावो वाएतत्
 सचमासताश्टङ्गाः सतीः श्टङ्गानि नोजायन्ता,—इति कामेन, तासां
 दश मासा निषणाश्रसन्, अथ, श्टङ्गाण्यजायन्त, ताउदतिष्ठन्नरात्-
 स्म इति, कामिताः॥ संवत्सरमाष्टोदतिष्ठन्नरात्स्म”—इति श्रुत्या
 तिरस्त्रां गवां सचानुष्ठाहत्वाभिधानात् । अरात्स्म इति, कामितार्थ-
 सिद्धिं प्राप्ताः,—इत्यर्थः । नायं दोषः । अस्याः श्रुतेरर्थवादत्वात् ।

* अथ, 'ज्ञान'—इति अधिकं स० सो० पुस्तकयोः ।

† वचनापेक्षया,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ स्वयं प्रभात,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

§ अत्यन्तमपेक्षा,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ अथ तासां नोजायन्त, तान्—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

“य एवं विद्यात्, स संवत्सरमुपयन्ति”*—इति वृद्धिकामस्य सचं विधातुं प्रथमतः,—“गो-सत्रं वै संवत्सरः”—इति प्रशंसा कृता, तां सम्भावयितुं ‘गावोवा’—इत्यादि पठितम् । न चैतस्यार्थवादस्य, “यद्वै किञ्च मनुरवदत् तद्भेषजम्”—इत्यादिवत् स्वार्थेऽपि तात्पर्यं वर्णयितुं शक्यम् । प्रत्यक्षेण श्रुत्यन्तरेण च विरुद्धत्वात्^(१) । तिरश्चां हि मन्त्रोच्चारणे कर्मानुष्ठाने च सामर्थ्याभावः प्रत्यक्ष-सिद्धः । श्रुत्यन्तरेच,—“अथेतरेषां पशूनां अशनाया-पिपासे वा अभिज्ञानां वदन्ति, न विज्ञातं पश्यन्ति, न विदुः अस्तनम्”—इति पशूनां विवेकाभावं दर्शयति । अस्तु वा, अस्यार्थवादस्य स्वार्थे तात्पर्यम्, गो-शब्देन गवाभिमानि-देवतानां विवक्षितत्वात् । अतएव “अभिमानि-व्यपदेशस्तु” (शा० २ अ० १ पा० ५ सू०) इति सूत्रे भगवान् वादरायणः सर्वेषां मृदादि-वस्तूनां श्रुतिमूलत्वेनाभिमानि-देवताः प्रतिपादयामास । सर्वथा, मनुष्यमात्राधिकारकं सृतिशास्त्रम् ।

‘हितम्’—इति, अनेन शब्देन प्रयोजनं निर्दिश्यते । अभिमान-फल-साधनत्वं हि धर्मस्य हितत्वम् । तच्च फलं देधा;—ऐहिकमाशु-भिकञ्च,^(२)—इति । अष्टकादि-साध्यं^(३) पुष्ट्यादिकमैहिकम् । आशुभिकं

* स य एवं विद्वान् संवत्सरमुपयन्ति,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः
† न विज्ञातं,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) विरुद्धानुवादरूपस्यार्थवादस्य न स्वार्थे प्रामाण्यमिति पूर्वोक्तमत्र स्मर्तव्यम् ।

(२) आशुभिकं-परलोके भवमाशुभिकं पारलौकिकमित्यर्थः ।

(३) “अष्टका रात्रिदेवता पुष्टिकर्म” (३ प्र० १, का० १, २ सू०) इति गोभिन्नसूत्रादष्टकायाः पुष्टिसाधनत्वं बोध्यं ।

वेधा,—अभ्युदयोनिःश्रेयसञ्च^(१) । तत्राभ्युदयस्य साक्षात् साधनं धर्मः * (१) । निश्रेयसस्य तु तत्त्व-ज्ञानोत्पादन-द्वारेण । तथा च स्मर्यते,—

“धर्मात् सुखञ्च ज्ञानञ्च ज्ञानात्मोचोऽधिगम्यते” ।

इति । अत्र केषिदाहुः—“नित्य-कर्माणां फलमेव नास्ति; अकरणे प्रत्यवायाद्भातेः केवलमनुष्ठीयते; तच्च, कुतोऽभ्युदय-हेतुत्वं निश्रेयस-हेतुत्वञ्च,—इति । अपरे † पुनराहुः,—“अभावाद्भावोत्पत्तेरदर्शनात्^(२) अकरणे प्रत्यवायेन युक्तिसहः, नापि, तच्च प्रमाणमस्ति । ननु, उपनयनाध्ययनादि-विहितानामकरणे प्रत्यवायः स्मर्यते,—

“अतज्ज्ञं पतन्त्येते यथाकाशमसंस्कृताः ।

सावित्री-पतिताम्राद्याभवनद्यर्थ-विगर्हिताः” ।

“योऽनधीत्य द्विजोवेदमन्त्रं कुरुते अमम् ।

* साक्षात् साधनत्वं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† पुनरन्यथाहुः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) अभ्युदयः स्वर्गादिः । निःश्रेयं श्रेयोनिःश्रेयसं मुक्तिः । तच्च हि सर्वं श्रेयः समाप्यते, न किञ्चिदवशिष्यते ।

(२) एतच्च विहितक्रियाजन्यमदृष्टं धर्मैः,—इति न्यायादिमतावलम्बेनाभिहितं । यत्रेदमुक्तं । “विहितक्रियासाध्यो धर्मः पुंशोऽगुणो-मतः”—इति । विहितकर्माणामेव धर्मत्वमिति मीमांसानये तु अपूर्वद्वारैव तस्याभ्युदयसाधनत्वं मन्तव्यं । तच्च मीमांसा-प्रथम-द्वितीयाधिकरणे श्रावरभाष्यादौ स्पष्टम् ।

(३) अभावस्य सर्वदा सर्वत्र सौलभ्येन सर्वदा सर्वत्र सर्वोत्पत्तिप्रस-ङ्गात् । कार्यकारणयोः सारूप्यनियमाच्चेति भावः । स्पष्टमिदं न्यायशारीरकादौ प्रायः सर्वत्र ।

स जीवन्नेव शूद्रत्वमाशू गच्छति साम्बयः” ।

“अकुर्वन् विहितं कर्म निन्दितञ्च समाचरन् ।

अनिग्रहाद्येन्द्रियाणां नरः पतनमृच्छति”^(१) ।

इति । मैवम् । एतानि वचनानि नित्य-कर्मानुष्ठायिनः आसत्स्य-
निमित्तं पूर्व-सञ्चितं दुरितं यत्, तत्-सद्भावं सूचयन्ति । एतच्च
तैत्तिरीयोपनिषद्वाख्याने भाव्य-कार-वार्त्तिक-काराभ्यां^(२) प्रतिपादि-
तम्” ।^(३) यदि अकरणं प्रत्यवायस्योत्पादकं यदि वा सूचकम्,
उभयथाऽपि नित्य-कर्मानुष्ठानेन प्रत्यवायस्य प्रागभाव-परिपालनं
प्रध्वंसाभावोत्पादनञ्च सम्पद्यते । दुरित-प्रध्वंसित्वञ्च, चिसम्यग्मनु-
ष्ठीयमानेषु, “सूर्यश्च” “आपः पुनन्तु” “अग्निश्च”,—इति मन्त्रेषु^(४)

(१) अस्य श्लोकस्य प्रथमाङ्गं मानवीयं, द्वितीयाङ्गं याज्ञवल्क्यीयम् । मा-
नवीयस्योत्तराङ्गं यथा,—“प्रसजंश्चेन्द्रियार्थेषु प्रायश्चित्तीयते नरः”—
इति । याज्ञवल्क्यीयस्य पूर्वाङ्गं यथा,—“विहितस्यानुष्ठानात् नि-
न्दितस्य च सेवनात्”—इति । सम्भावयामः—श्लोकद्वयमेव ग्रन्थ-
कारेणोद्धृतं लेखकप्रमादादिना तु पूर्वश्लोकस्योत्तराङ्गं उत्तरश्लोकस्य
पूर्वाङ्गञ्च आदर्शपुस्तकेषु भ्रष्टमिति ।

(२) यत्र ग्रन्थे व्याख्येयग्रन्थानुसारिभिः पदैर्ग्रन्थो व्याख्यायते स्वपदार्थञ्च
वर्ण्यते, तद्वाच्यम् । यत्र तु उक्तानुक्त-दुबक्त-चिन्ता क्रियते तद्वार्त्तिकम् ।

(३) एवं मतद्वयमुपन्यस्य उभयमतेऽपि नित्यकर्मणां सफलत्वमाह यदीति ।
अकरणं प्रत्यवायस्योत्पादकमिति पक्षे नित्यकर्मकरणात् प्रत्यवायो-
नोत्पद्यते अपि तु प्रत्यवायप्रागभावएवावतिष्ठते इति प्रत्यवायस्य
प्रागभावपरिपालनं भवति । इदञ्चानुत्पत्त्यमानस्यापि प्रागभावो-
क्तीति वैशेषिकादिमतानुवर्तनेनाभिहितम् । नित्यकर्मणोऽकरणं
पूर्वसञ्चितस्य प्रत्यवायस्य सूचकमितिपक्षे तु नित्यकर्मकरणात् पूर्व-
सञ्चितः प्रत्यवायः प्रध्वंसते इति विवेकः ।

(४) एतन्मन्त्रत्रयं यथाक्रमं प्रातर्मध्याह्न-सायाह्नकान्नीनसन्ध्योपासनीयाच-
मने विनियुक्तम् ।

विस्पष्टमवभासते । (१) “एवञ्च सति, उपभोग्य-फल-रहितानां
नित्य-कर्मणां अभ्युदय-फल-हेतुत्वं* दूरापेतम्”—इति । अत्रोच्यते ।
अस्तु प्रत्यवाय-विरोधित्वम् । नैतावता फलाभावः^(१) । मन्त्रलिङ्गेन
श्रुति-स्मृति-वाक्याभ्याञ्च तत्तत्-फलावगमात् । “मयि वर्षोवल्लभो-
जोविधत्त”—इति मन्त्र लिङ्गम् । हान्दोग्य-वाक्यं च, आश्रम-त्रयस्य
लोक-हेतुतां, चतुर्थ्याश्रमस्य मोक्ष-हेतुतां^(२) दर्शयति । “त्रयोधर्म-
स्कन्धाः,—यज्ञोऽध्ययनं दानम्—इति, प्रथमस्तपएव, द्वितीयो
ब्रह्मचार्याचार्यकुलवासी, तृतीयोऽत्यन्तमात्मानमाचार्यकुलोऽवसाद-
यन्,^(३) सर्व्वएते पुण्य-लोका भवन्ति, ब्रह्म-संस्थोऽमृतत्वमेति” इति ।
एतस्य वाक्यस्य आश्रम-परत्वम्,—“परमश्रमं जैमिनिः” (शा० ३ अ०
४ पा० १ सू०) इत्यादिभिर्व्यास-सूत्रैः प्रतिपादितम् । स्मृति-वाक्यं
चैतत्,—“तद्यथा,—आद्ये फलार्थे निर्मिते ह्यायागन्ध इत्यनूद्यते,
एवं धर्मं चर्यमाणमर्था अनूद्यन्ते†”^(४) इति । (५) इदञ्च वाक्यं
नित्यकर्म-विषयत्वेन वार्त्तिके विश्वरूपाचार्य उदाजहारः—

* फल,—इति स० सो० पुस्तकयोर्नास्ति ।

† अनुत्पद्यते,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

- (१) ‘अत्र केचिदाहुः’—इत्यादिनोपक्रान्तं पूर्व्वपक्षमुपसंहरति एवञ्चेति ।
मतदयेपि समानोऽयमाक्षेप इत्यनुसन्धेयम् ।
- (२) अत्र फलपदं उपभोग्यफलपरम् ।
- (३) चत्वारः खल्वाश्रमिणः ब्रह्मचारि-गृहस्थ-वानप्रस्थ-भिक्षु-स्वरूपाः । तेषां
पूर्व्वे त्रयः पुण्यलोकभागिनो भवन्ति, चतुर्थस्तु मोक्षमाप्नोतीति बोध्यम् ।
- (४) आचार्यकुले अत्यन्तमात्मानमवसादयन् तृतीयोऽधर्मस्कन्धो भवतीत्यर्थः ।
- (५) अत्रानुपूर्व्वस्यवदेवर्थः—उत्पत्तिः, इति मन्तव्यम् ।
- (६) उदाहृतस्मृतिवाक्यस्य नित्यकर्मविषयत्वे प्रमाणं नास्तीत्याशङ्क्याह,
इदञ्च वाक्यमिति ।

(१) “आग्ने फलार्थ-इत्यादि ह्यापस्तम्ब-स्मृतेश्च ।

फलवत्त्वं समाचष्टे नित्यानामपि कर्मणाम्” ।

इति । तथा च मनुः,—

“वेदोदितं स्वकं कर्म नित्यं कुर्यादतन्त्रितः ।

तद्धि कुर्वन् यथाशक्ति प्राप्नोति परमां गतिम्” ।

इति । कूर्मपुराणेऽपि,—

यथाशक्ति चरेत्कर्म निन्दितानि विवर्जयेत् ।

विधूय मोह-कलिलं लब्ध्वा योगमनुत्तमम् ।

मृहस्थोमुच्यते बन्धात् नात्र कार्या विचारणा” ।

इति । मनु, अस्त्वैवमभ्युदय-हेतुत्वं, निःश्रेयस-हेतुत्वन्तु न सम्भवति,

प्रमाणाभावात् । प्रत्युत श्रुति-स्मृतिभ्यां तन्निषिध्यते ।

“न कर्मणा न प्रजया धनेन”—

इति श्रुतिः ।

“ज्ञानादेव तु कैवल्यम्” ।

इति स्मृतिः । मैवम् । परमात्म-प्रकरणे निःश्रेयस-हेतु-वेदनेच्छा-

साधनत्वेन यज्ञादीनां विधानात्, “तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा

विविद्वन्ति ; यज्ञेन दानेन”—इति श्रुतेः । निषेधस्तु साक्षात्त्रिः-

श्रेयस-साधनत्वं गोचरयिष्यति । तस्मात्,—न सुक्तानां अग्न्याधा-

नादि-कर्मोपेक्षा अस्ति । वेदनोत्पत्तौ सा विद्यते । एतच्च उभ-

यम्,—“अतएव चाग्नीन्धनाद्यनपेक्षा” (शा० ३ अ० ४ पा० २ ५ सू०)

“सर्वोपेक्षा च यज्ञादिश्रुतेः” (शा० ३ अ० ४ पा० २ ६ सू०)

(१) सहापि पठति आग्ने इति ।

इत्याभ्यामधिकरणाभ्यां निर्णीतम् । तथा च, कर्मणां परस्परया मोक्षहेतुत्वं वायवीयसंहितायामभिहितम्,—

“कर्मातिशयमासाद्य पशोः *पाप-परिचयः^(१) ।

एवं प्रक्षीण-पापस्य वज्रभिर्जन्मभिः क्रमात् ।

भवेदिष्य-वैराग्यं वैराग्याद्भाव-शोधनम् ।

भाव-शुद्ध्युपपन्नस्य शिव-ज्ञान-समन्वयः ।

ज्ञान-ध्यान-नियुक्त्या पुंसेऽयोगः प्रवर्तते ।

योगेन तु परा भक्तिः प्रसादस्तदनन्तरम् ।

प्रसादान्मुच्यते जन्तुर्मुक्तः शिव-समो भवेत्” ।

इति । ननु, “प्रत्यवाय-परिहाराय, पुण्य-लोक-प्राप्तये, ब्रह्म-वेद-नाय च, प्रतिदिनं † नित्य-कर्मणस्त्रि-प्रयोगः प्राप्तः”^(२) । तन्न, खादिरवत् सक्तत् प्रयुक्तस्यैव वचन-संयोग-भेदेन फलभेदोपपत्तेः । “खादिरोयूपोभवति”—इति क्लृप्तं वचनम् । “खादिरं‡ वीर्य-

* पाश,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† ज्ञान-ध्यानाभियुक्तस्य,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ प्रतिपादितं,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

§ खादिरं,—इति मु० पुस्तके नास्ति ।

(१) पशवो जीवाः । पापमधर्मः । पाशेति पाठे मज्ज-कर्म माया-रोधशक्ति-लक्षणास्तुर्विधः पाशोवोद्वयः । एतच्च शैवदर्शने प्रसिद्धम् । योगः चित्तद्वारेणात्मैश्वर्यसंबन्ध इति योग्यतया दर्शनेऽक्तो बोध्यः । प्रसादः शैव-दर्शनेऽक्तः शिवस्य प्रसन्नताविशेषः । योगप्रसादौ यथाक्रमं चित्त-वृत्तिनिरोध-परवैराग्यापरणामधेयज्ञानप्रसादलक्ष्यौ पातद्वयोक्तौ वा द्रष्टव्यौ ।

(२) प्रयोगोऽनुष्ठानम् । योगसिद्धाधिकरणसिद्धान्तवत् यत्रापि प्रयोग-भेदादेव फलभेदोक्त इत्यभिमानः ।

कामस्य यूपं कुर्वीत”—इति वचनं पुरुषार्थम् । तदेतत् वचन-
द्वयम् एकस्यैव स्वादिरस्य प्रयोजन-द्वैविध्ये हेतुः । “एकस्य त्वभयत्वे
संयोग-पृथक्त्वम्”—(मी० ४ अ० ४ पा० ३१ सू०)—इति जैमिनि-
सूत्रात् । एवमत्रापि पूर्वोदाहृत-वचन-त्रय-वलात् प्रयोजन-त्रैवि-
ध्येऽपि सकृदेव प्रयोगः । तच्च, “विहितत्वाच्चाग्रम-कर्मापि” (शा०
३ अ० ४ पा० ३२ सू०)—इत्यस्मिन्नधिकरणे निर्णीतम् । न च,
नित्यस्यापि फलवत्त्वे नित्य-काम्ययोर्भेदाभावः,—इति शङ्कनीयम्,
करणे फल-साम्येऽपि अकरणे प्रत्यवाय-तदभावाभ्यां तद्भेदात् । न
खलु, आयुष्कामेष्टि-वृष्टिकामेष्ट्याद्यकरणे* कश्चित् प्रत्यवायः श्रूयते ।
एषएव नित्य-न्यायोर्नैमित्तिकेष्ववगन्तव्यः । “स्कन्ने जुहोति”
“भिन्ने जुहोति”—इत्यादि अनियत-भेदनादि-कार्यविशेषणोपेतं
नैमित्तिकम् । ‘नित्यवत् काम्यस्यापि विहितत्वेन ^(१)शुद्धि-हेतुत्वात्
मोक्ष-साधनत्वम्’—इति चेत् । न, राग-प्राधान्यात्^(२) । शुद्धिस्तु
उपसर्जनत्वेन राग-विषय-भोगं सम्पाद्योपचीयते । अतएव,
गीतायां भगवता मुमुक्षोरर्जुनस्य फलासक्तिर्निषिद्धा;^(३)—

* आयुष्काम-वृष्टिकामेत्यादि पाठः मु० पुस्तके ।

(१) शुद्धिः पापक्षयः ।

(२) रागोऽत्र नेष्टव्यमार्त्तं, मुमुक्षाया अपि तथात्वात् । किन्तु विषय-गो-
चराभिजायः । “सुखानुशयी रागः” (२ पा० ७ सू०) इति योग-
सूत्रात् । “सुखाश्रमः” (६ अ० २ अ० १० सू०) इति वैशेषिक-
सूत्राच्च । रागस्तु बन्धहेतुरेव, न मोक्षहेतुः । “रागस्य बन्धनसमा-
प्तिनात्”—इति गौतमसूत्रात् ।

(३) फलासक्तिस्तु रागश्चेति बोध्यम् ।

“योगस्यः कुद कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा धनञ्जय ! ।

सिद्धसिद्धोः समोभूत्वा, समत्वं योगउच्यते ।

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन ।

मा कर्म फल-हेतुः—” ।

इत्यादिना । नित्य-कर्मणि तु बुद्धि-शुद्धिरेव प्रधानम्; फलमुप-
सर्जनम्^(१) । अतएव, भुज्यमानेनापि फलेन तदनित्यत्व-सातिप्रयत्न-
दोष-दर्शन-रूपोविवेकोऽन प्रतिवध्यते^(२) । तदुक्तं वार्त्तिककारेण,—

“नित्येषु शुद्धेः प्राधान्यात् भोगोऽप्यप्रतिवन्धकः ।

भोगं भङ्गुरमीचन्ते बुद्धि-शुद्धानुरोधतः” ।

इति । नित्यं च कर्म द्विविधम्; संस्कारकं विविदिषा-जनकम् ।
विहितत्व-मात्र-बुद्ध्या क्रियमाणं संस्कारकम् । तथा च स्मर्यते ।
“यस्यैते अष्टाचत्वारिंशत् संस्काराः^(३) स ब्रह्मणः सायुज्यं सलोकतां
गच्छति”* इति । ईश्वरार्पण-बुद्ध्या क्रियमाणं विविदिषा-जनकम् ।
तच्च, भगवतेरितम्,—

* यस्यैते चत्वारिंशत्संस्कारा अष्टावात्मगुणाः ब्राह्मणः,—इत्यादिपाठः
सु० पुस्तके ।

- (१) फलपदमत्र पापक्षयातिरिक्तानुषङ्गिकफलपरं । तस्योपसर्जनत्वादेवा-
नुषङ्गिकत्वं ।
(२) अनित्यत्वञ्च फलस्य सत्त्वे सति कार्यत्वादानुमितम् । “तद्यथेह कर्म-
चित्तोलोकः क्षीयते, एवमेवामुत्र पुण्यचित्तोलोकः क्षीयते”—इति
श्रुतिसिद्धञ्च । सातिप्रयत्नं तारतम्यवत्त्वम् । परसम्पदुत्कर्षोहि
हीनसम्पदं पुरुषं दुःखाकरोति इति तस्य विवेकोपयोगः ।
(३) अष्टाचत्वारिंशत्संस्कारास्तु मौतमादिभिरुक्ताः ।

“यत् करोषि यदश्राप्सि यज्जुहोषि ददासि यत् ।

यत् तपस्यसि कौन्तेय ! तत् कुरुष्व मदपणम्” ।

इति गीतायामिति । तत्र, संस्कारेण चित्तस्य वेदन-योग्यता-मात्रं सम्पद्यते,* विविदिषा तु प्रवृत्तिमुत्पाद्य अवश्यं वेदनं सम्पादयति । तस्मात्, मुमुक्षोरीश्वरार्पणं प्रशस्तम् । तदेवं हितशब्देन धर्मा-स्याभिमतसाधनत्वाभिधानात् ‘अभीष्ट-सिद्धिः, प्रयोजनम्’—इत्युक्तं भवति^(१) ।

‘धर्मः,—शब्देन विषयो निर्दिश्यते । अभ्युदय-निःश्रेयसे साधन-त्वेन धारयति,—इति धर्मः । स च, लक्षण-प्रमाणाभ्यां चोदना-सूत्रे^(२) व्यवस्थापितः । गनु, “चोदनाऽवगम्यस्य न स्मृतिविषयत्वम्, सर्वज्ञानस्य-लभ्यस्यैव विषयत्वावगमात् । अथ, मन्यसे!—चोदना-गम्योऽपि, अर्थवाद-परिहारेण, आख्यान-गत-विशेषोपसंहारेण च, अनुष्ठान-क्रम-सौकर्याय संयुज्यते,—इति । तत्र, कल्प-सूत्रेषु^(३)

*. ‘विविदिषा जनकम्’—इत्यारम्भ, ‘सम्पद्यते’—इत्यन्तं मु० पुस्तके नास्ति ।

- (१) ‘हितमित्यनेन शब्देन प्रयोजनं निर्दिश्यते’—इति यत् पूर्वमुपक्रान्तं, तस्यैवायमुपसंहारः संबन्धः । अतो न पौनरुक्त्यं ।
- (२) ‘चोदना-लक्षणोऽर्थो धर्मः’—(१ अ० १ पा० २ सू०) इत्यस्मिन् मी-मांसासूत्रे इत्यर्थः । तत्रैतत् सिद्धम्,—श्रेयस्कारत्वं लक्षणं, चोदना प्रमाणम्,—इति । तत्र, तत्रैव भाष्यादौ विस्तरतोऽवगम्यम् ।
- (३) कल्पसूत्राणि च नानाशाखागतलिङ्गादिकल्पितानि प्रत्यक्षवेदमूल-कानि औतधर्मानुष्ठानक्रमप्रतिपादकानि । तानि च, कात्यायन-बौधायनादिभिः प्रणीतानि, तत्तनाम्ना प्रसिद्धानि, औतसूत्रापर-नामधेयानि वदन्ति ।

तथा संगृहीतत्वात् । अतोऽन धर्मस्य विषयत्वम्”—इत्याशङ्क्याह,
‘ग्रौचाचारम्’—इति । अयं भावः । द्विविधो धर्मः ; श्रौतः स्मार्त्तश्च ।
तत्र, * आधानादि-पूर्वकोऽधीत-प्रत्यक्ष-वेद-मूलोद्दर्श-पौर्णमासादिः
श्रौतः, अनुमित-परोक्ष-ब्राह्म-मूलः ग्रौचाचमनादिः स्मार्त्तः । तत्र
आधानादेः कल्प-सूत्रेषु संगृहेऽपि ग्रौचादेरसंगृहात् विषयत्वम्,—इति ।

ननु सत्यन्तरेष्वपि ग्रौचादिरुक्तः,—इत्यत आह,—‘वर्त्तमाने
कलौ युगे’—इति । कलौ युगे वर्त्तमाने सति, याजनाध्यापनादीनां
जीवनाय असम्युर्त्तेः, मानुषाणां जीवनाय, अभ्युदयाय,† निःश्रेयसाय
च, हितः, सुकरोयोधर्मः,—ब्राह्मण-कर्तव्यः कृत्यादिः, सोऽपि प्राधा-
न्येन प्रतिपाद्यते, इति अनन्य-सम्भत्वात् विषयत्वम्,—इत्यर्थः ।

‘यथावत्’—इतिपदेन कात्स्न्याभिधायिनां सङ्कोचं निवारयति ।
न त्वन्यथा कथनम् निवार्यते, स्मर्त्तुणां भ्रान्ति-विप्रलम्भाद्यप्रसङ्गः‡(१) ।
अतएव ‘सत्यवती-सुत !’—इति सम्बोधनम् । यदा, योषिदपि सती॥
माता, सत्य-वादिनी, तदा किमु वक्तव्यं वेदाचार्यस्तत्-पुत्रः सत्य-
वादी,—इति । ‘स’कारेण सु-पदं समुच्चिनेति ।

* अग्न्याधानादि,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† जीवनाभ्युदयाय,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ कात्स्न्यामभिधानः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

§ स्मर्त्तुणामभ्रान्त्यविप्रलम्भायां तदप्रसङ्गः,—इति स० सो० पुस्तकयोः
पाठः ।

॥ योषिदपि सत्यवती,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) अमादिभिरेव मिथ्याकथनं सम्भवतीति भावः । इदमत्रावधेयम् ।
स्मर्त्तुणां सर्वेषां भ्रान्त्यप्रसङ्गः प्रमादविशेषाभावादसङ्गतेव प्रति-

अथ, प्रोक्तानाम् * अधिकारि-प्रयोजन-विषयाणां परस्परसम्बन्धो विस्पष्टः । तच्च, प्रयोजनाधिकारिणोरर्थ्यमानार्थत्वम्; अधिकारिभिः प्रयोजनमर्थ्यते । प्रयोजन-विषययोश्च जन्य-जनकभावः; ज्ञाते धर्मे तदनुष्ठानेनाभ्युदय-निःश्रेयस-सिद्धेः^(१) । अधिकारि-विषययोः स्योपकार्योपकारकभावः; विषयः प्रयोजनमुत्पाद्य अधिकारिणं प्रत्युपकरोति । विषय-जन्ययोश्च प्रतिपाद्य-प्रतिपादकभावः । तदेव-मनुवन्ध-चतुष्टयस्य सुलभत्वात् समाहित-मनस्कैः श्रोतृभिरस्मिन् ग्रन्थे प्रवर्त्तनीयम्,—इति श्लोक-द्वयस्य तात्पर्यार्थः ॥

ननु, पराशर-सूत्यवतारे व्यासं प्रति-प्रश्लेषाधिकरणः,—इत्याशङ्क्य श्लोक-द्वयेन परिहरति,—

तत् श्रुत्वा ऋषि-वाक्यन्तु स-शिष्योऽग्न्यर्क-सन्निभः† ।

प्रत्युवाच महातेजाः श्रुति-स्मृति-विशारदः ॥३॥

न चाहं सर्व्व-तत्त्व-ज्ञः कथं धम्मं वदाम्यहम् ।

अस्मत्-पितैव प्रष्टव्यः—इति व्यासः सुतोऽब्रवीत्‡ ॥४॥

* पूर्व्वोक्तानाम्,— इति सु० पुस्तकं पाठः ।

† सन्निभोऽग्न्यर्कसन्निभः—इति सु० मू० पुस्तके पाठः ।

‡ सुतोवदत्,—इति सु० मू०, स० सो० पुस्तकेषु पाठः ।

भाति । प्रत्युत, भीमांसायाः प्रथमेऽध्याये स्मृतिपादे विरोधाधिकरण्ये भाव्यकारादिभिः स्मर्त्तव्यामपि भ्रान्तिः समर्थिता दृश्यते । अतएव, “विरोधे त्वनपेक्षं स्यादसति ह्यनुमानम्” (मी० १७० ३ पा० ३ सू०) इति भगवतोऽर्जुनिनेः सूत्रम्, “श्रुति स्मृतिविरोधे तु श्रुतिरेव गरीयसं” इत्यादि जावाणादिवचनस्य संगच्छते इति ।

(१) धर्मस्याभ्युदयहेतुत्वं साक्षात्, निःश्रेयसहेतुत्वं चित्तशुद्धिद्वारा वेदनेत्यादनेनेति स्मर्त्तव्यम् ।

इति । सुमन्तु-वैशम्पायन-जैमिनि-पैलैः चतुर्वेद-प्रवर्तकैः; पुराण-
प्रवर्तक-सूत-सहितैः, त्रिवैः सह वर्तते,—इति सत्रिण्यः । यथा अग्नि-
ज्वालाभिर्हृतेः, यथा सूर्योत्प्लाभिः, एवमसौ स्वसमान-विद्यैः त्रिव्यै-
रुपेतः । अतएव महातेजस्तम् । तेजः-ब्रह्मेनात्र ब्रह्म-वर्चसं^(१) विव-
क्षितम्, इतरेषु तेजसा प्रयोजनाभावात् । तामेव विवक्षां “श्रुति-वि-
शारदः”—इत्यनेन स्पष्टयति । श्रुति-स्मृतयोः क्रमेणान्यर्क-दृष्टान्तौ
योजनीयौ । अग्निः सखिकुष्ठमेव दहन्नपि, सहनि राक्षी चाविशेषेण
दहति; एवमधीयमान-प्रत्यक्ष-श्रुतिषु कतिपयाएव धर्माः † ज्ञाय-
मानाभवन्ति । युक्तावस्थायामयुक्तावस्थायाश्चाविशेषेण ‡ ज्ञायन्ते ।
अर्कोदिवैव भासयन्नपि, सखिकुष्ठं विप्रकुष्ठञ्च सखिखं भासयति । एवं
युक्तावस्थायामेव स्मर्यमाना अपि, विप्रकीर्णानेक-ब्राह्मा-निष्ठ-धर्माः
सर्वेऽपि स्मर्यन्ते । अथ वा,—तपसा अत्यन्त-परिशुद्धोऽयम्,—
इत्यस्मिन्नर्थे, अग्नि-दृष्टान्तः । “अग्निः शुचि-व्रत-तमः”॥ इति श्रुतेः ।
वक्त्र-विषयाभिव्यक्ति-वर्गात्वे, अर्क-दृष्टान्तः ॥

ननु, एवं सति, “न चाहं सर्वे-तत्त्व-ज्ञाः”—इति वचनं व्याहतम्,
न, तस्य पितृ-प्रभंसा-रूपार्थ-वादत्वात् । “अपन्नवोवाचन्ते गो-

* श्रुतिस्मृतिविशारदः,—इति स० श्लो० पुस्तकयोः पाठः ।

† ज्ञायमाना,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ युक्तावस्थायाश्च विशिषेण,—इति स० श्लो० पुस्तकयोः पाठः ।

§ ज्ञायन्ते,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ शुचिव्रततमः,—इति स० श्लो० पुस्तकयोः पाठः ।

असेभ्यः” —इति वचनं यथा गवांस-प्रशंसार्थं, न त्वजादीनां पशुत्वं निषेधति; प्रत्यक्ष-विरोधात्, अग्नीषोमीयादि-पशु विरोधाच्च, एवमिदं व्यास-वचनं न व्यासस्य सर्वज्ञत्वं निषेधति, किन्तु पितरं प्रशंसति । यदा,—गुरु-विषये विनयः कर्त्तव्यः,—इत्याद्याचार-शिक्षार्थमिदमुक्तम् । अथ वा,—‘नचाहम्’—इति वदतो व्यासस्यायमाश्रयः—
—संप्रति कलि-धर्मोः पृच्छन्ते, *न तावदहं स्वतः कलि-धर्म-तत्त्वं जानामि, अस्मात्-पितुरेव तच्च प्रावीक्ष्यात्; अतएव, “कलौ पाराशर-स्मृतिः”—इति वक्ष्यते, यदि, पित्र-प्रसादात् मम तदभिज्ञानम्,† तर्हि, सएव पिता प्रष्टव्यः; न हि, मूल-वक्तरि लभ्यमाने, प्रणा-डिका(१) युज्यते,—इति ।

पासनात् ‘पिता’ । पासकत्वं च अत्र, कलि-धर्मोपदेशेन,—इति प्रस्तावानुसारेण द्रष्टव्यम् । अनयैव विवक्षया जनक-तातादि-शब्दानुपेत्य पितृ-शब्दं प्रयुक्ते । ‘एव’कारेण, अन्ये स्मर्त्तारो व्यावर्त्तन्ते । यद्यपि, मत्पादयः कलि-धर्मोभिज्ञाः, तथापि, पराशर-स्मृतिन् विषये तपोविशेष-बलादसाधारणः कश्चिदतिशयोद्भूतः । यथा, काण्व-माध्यन्दिन-काठक-कौथुम-तैत्तिरीयादि-शाखासु कला-दीनामसाधारणत्वम्,(२) तद्वदत्रावगन्तव्यम् ।

* अत्र, ‘तत्र’—इति अधिकं स० शो० पुस्तकयोः ।

† तदभिज्ञानं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ गुर्व्यादि,—इति स० पुस्तके पाठः ।

§ नव्यावर्त्तन्ते,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) प्रणाडिका—परम्परा ।

(२) वैशम्पायनो हि सर्वां शाखामधीतवान्, कठः पुनरेकां, स तत्र कृत-

• ‘व्यासः सुतः’ इत्युक्तेरयमाशयः;— कलि-धर्म-सम्प्रदायोपेत-
स्यापि पराशर-सुतस्य यदा तद्धर्म-रहस्याभिधाने सङ्कोचः, तदा
किमु वक्तव्यमन्येषाम्,—इति । तदेवं व्यास-मुखेन पराशरे गौरवा-
तिशय-बुद्धिमुत्पादयितुं पराशर-सूत्यवतारेऽपि व्यासं प्रति प्रश्नोक्त-
व्यधिकरणः,—इत्यवगन्तव्यम् ॥

यथाविधि-गुरुपसत्या विद्या-प्राप्तिः,—इत्यभिप्रेत्य, उपसन्तिं
दर्शयति,—

ततस्ते ऋषयः सव धर्म-तत्त्वार्थ-कांक्षिणः ।

ऋषिं व्यासं पुरस्कृत्य गत्वा* वदरिकाश्रमम् ॥ ५ ॥

इति । सर्वत्र वस्तुनि सामान्येन ज्ञाते विशेषेणाज्ञाते ज्ञाना-
काङ्क्षा भवति । धर्म-शब्दोऽत्र सामान्यमभिधत्ते, तत्त्वार्थ-शब्दो
विशेषम् । तत्र, सामान्यम्—अधीत-वेदेन श्रुत-व्याकरणेन लक्षण-
प्रमाण-कुशलेन^(१) पुरुषेण ज्ञायते । वेदोहि धर्म-सामान्यं निरूप-
यति;—“धर्मोविश्वस्य जगतः प्रतिष्ठा”—इति । ^(१)शाखान्तराध्यायि-

* गताः,—इति स० सो० मु० मू० पुस्तकेषु । जग्मुः,—सो० मू०
पुस्तके पाठः ।

वज्र-परिश्रमोत्पन्नातिशयोऽन्येभ्योविशिष्यते । एतन्निबन्धनैव कठादि-
संज्ञाविशेषाः शाखाविशेषाणाम् । तथा च जैमिनिसूत्रम् । “आख्या-
प्रवचनात्” (मी० १ ख०, १ पा० ३ सू०) इति । प्रकृतं वचनं प्रव-
चनम् । तत्कृता कठादिसमाख्या वेदशाखानामिति सूत्रार्थः ।

(१) समानासमानजातीयेभ्यो व्यवच्छेदकम् यत्, तत् लक्षणम् । प्रमिति-
साधनं प्रमाणम् ।

(२) ननु यस्यां शाखायामियं श्रुतिर्नास्ति तच्छाखाध्यायिनां कथं सामान्यतो

अथ, प्रोक्तानाम्* अधिकारि-प्रयोजन-विषयाणां परस्परसम्-
न्धोर्विस्पष्टः । तत्र, प्रयोजनाधिकारिणोरर्थ्यमानार्थित्वम्; अधिका-
रिभिः प्रयोजनमर्थ्यते । प्रयोजन-विषययोश्च जन्य-जनकभावः; ज्ञाते
धर्मे तदनुष्ठानेनाभ्युदय-निःश्रेयस-सिद्धेः^(१) । अधिकारि-विषययो-
र्योपकार्योपकारकभावः; विषयः प्रयोजनमुत्पाद्य अधिकारिणं प्रत्यु-
पकरोति । विषय-जन्ययोश्च प्रतिपाद्य-प्रतिपादकभावः । तदेव-
मनुबन्ध-चतुष्टयस्य सुलभत्वात् समाहित-मनस्कैः श्रोत्रभिरस्मिन्
गम्ये प्रवर्त्तनीयम्,—इति श्लोक-द्वयस्य तात्पर्यार्थः ॥

ननु, पराशर-स्मृत्यवतारे व्यासं प्रति-प्रश्लोक-अधिकरणः,—इत्या-
वृत्त्या श्लोक-द्वयेन परिहरति,—

तत् श्रुत्वा ऋषि-वाक्यन्तु स-शिष्योऽग्न्यर्क-सन्निभः† ।

प्रत्युवाच महातेजाः श्रुति-स्मृति-विशारदः ॥३॥

न चाहं सर्व-तत्त्व-ज्ञः कथं धम्मं वदाम्यहम् ।

अस्मत्-पितैव प्रष्टव्यः—इति व्यासः सुतोऽब्रवीत्‡ ॥४॥

* पूर्वोक्तानाम्, इति सु० पुस्तके पाठः ।

† सन्निभः सन्निभः—इति सु० मू० पुस्तके पाठः ।

‡ सुतोवदत्,—इति सु० मू०, स० सो० पुस्तकेषु पाठः ।

भाति । प्रत्युत, श्रीमांसायाः प्रथमेऽध्याये स्मृतिपादे विरोधाधिकरणे
भाष्यकारादिभिः स्मृत्तुङ्गामपि भ्रान्तिः समर्थिता दृश्यते । अतएव,
“विरोधे त्वनपेक्षं स्यादसति ह्यनुमानम्” (मी० १८० ३ पा० ३ सू०)
इति भगवतोऽर्जुनः सूत्रम्, “श्रुति स्मृतिविरोधे तु श्रुतिरेव गरी-
यसां” इत्यादि जावाणादिवचनस्य संगच्छते इति ।

(१) धर्मेत्याभ्युदयहेतुत्वं साक्षात्, निःश्रेयसहेतुत्वं चित्तमुद्दिष्टाया
वेदनेत्यादनेनेति स्मर्त्तव्यम् ।

इति । सुमन्तु-वैश्वस्यायन-जैमिनि-पैलेः चतुर्वेद-प्रवर्तकैः; पुराण-
प्रवर्तक-सूत-सहितैः, शिष्यैः सह वर्तन्ते,—इति सप्रियः । यथा अग्नि-
व्यालाभिरूपेतः, यथा सूर्यो रश्मिभिः, एवमसौ स्वसमान-विद्यैः शिष्ये-
रूपेतः । अतएव महातेजस्वम् । तेजः-ब्रह्मेणात्र ब्रह्म-वर्षसं^(१) विव-
क्षितम्, इतरेण तेजसा प्रयोजनाभावात् । तामेव विवक्षां *श्रुति-वि-
शारदः*—इत्यनेन स्पष्टयति । श्रुति-सूक्तयोः क्रमेणान्यर्क-दृष्टान्तौ
योजनीयौ । अग्निः सन्निकृष्टमेव दहन्नपि, अहनि रात्रौ चाविशेषेण
दहति; एवमधीयमान-प्रत्यक्ष-श्रुतिषु कतिपयाएव धर्माः †ज्ञाय-
मानाभवन्ति । युक्तावस्थायामयुक्तावस्थायाम्नाविशेषेण ‡ज्ञायन्ते ।
अर्कोदिवैव भासयन्नपि, सन्निकृष्टं विप्रकृष्टञ्च अखिलं भासयति । एवं
युक्तावस्थायामेव स्मर्यमाना अपि, विप्रकीर्णानेक-शाखा-निष्ठ-धर्माः
सर्वेऽपि स्मर्यन्ते । अथ वा,—तपसा अत्यन्त-परिशुद्धोऽयम्,—
इत्यस्मिन्नर्थे, अग्नि-दृष्टान्तः । “अग्निः शुचि-व्रत-तमः”॥ इति श्रुतेः ।
वज्र-विषयाभिव्यक्ति-सरात्वे, अर्क-दृष्टान्तः ॥

ननु, एवं सति, ‘न चाहं सर्व-तत्त्व-ज्ञः’—इति वचनं व्याहतम्,
न, तस्य पितृ-प्रशंसा-रूपार्थ-वादत्वात् । “अपञ्चवोवाचन्ये गो-

* श्रुतिसूतिविशारदः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† ज्ञायमाना,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ युक्तावस्थायाम्नाविशेषेण,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

§ ज्ञायन्ते,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ शुचिर्व्रततमः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

ननु व्याकरण-वशात् तदभिज्ञानम् । अभ्युदय-निःश्रेयसे धार-
यति,—इति व्युत्पत्तेर्दर्शितत्वात् । (१) शौणादिक-प्रक्रियायामकुशल-
येत् लक्षणेन जानाति* । अर्थत्वे सति चोदना-गम्योधर्माः,—इति
लक्षणम् । तत्र, अर्थ-शब्देन श्येनाद्यभिचाराणाम् अनर्थानां निवृत्तिः ।
“श्येनेनाभिचरन् यजेत”—इति श्रुत्युक्त्या श्येन-नामक-याग-फलस्य
बन्धु-वधस्य “न हिंस्यात् सर्वभूतानि”† इति निषेध-विषयत्वेन
अनर्थत्वात् तद्धेतोः श्येनस्याप्यनर्थत्वम् ; श्येनस्य स्वरूपतो निषेध-
विषयत्वात् विधेयत्वमप्यविरुद्धम्(१) । न च, निषेध-विषयत्वेनाग्नी-
षोमीय-वधस्यापि अर्थशब्देन व्यावर्त्यत्वमद्वयान्तिः,—इति शङ्कनीयम् ।
तत्र, विशेष-विधिना सामान्य-निषेधस्य अपोहितत्वात्॥ । चोदना-

* जानातु,—इति स० श्लो० पुस्तकयोः पाठः ।

† श्येनाभिचरणादीनाम्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ इति श्रुतेरुक्तस्य,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ सर्वभूतानि,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ अगोपितत्वात्,—इति स० श्लो० पुस्तकयोः पाठः ।

धर्मज्ञानमित्याशङ्क्याह शाखान्तराध्यायिन इति । कर्त्तरि षष्ठीयम् ।

कर्त्तृत्वस्याभिज्ञानक्रियापेक्षया प्रत्यक्षम् ।

(१) दर्शितायाव्युत्पत्तेरौणादिकप्रक्रियासाध्यत्वात् तत्राव्युत्पन्नस्य सामा-
न्येन धर्मज्ञाने उपायमाह शौणादिकेति ।

(२) तथा च श्येनादेः स्वरूपतो विधेयत्वं वाक्तवमेव । षण्णद्वारा त्वनर्थत्व-
नौपचारिकमेवेति भावः । तदुक्तम् (मी० श्लो० वा० १ अ० १ पा०
२ सू०) । “श्येनादीनां विधेयत्वादिवृत्त्यापि च साधनात् । उपचारा-
दनर्थत्वं षण्णद्वारेण वर्ण्यते”—इति । सर्वमेतत् चोदनासूत्रवार्तिके
विकारतो विचारितम् ।

शब्देन प्रत्यक्षादेर्वावृत्तिः । 'घटं कुट्ट'—इति लौकिक-विधावति-
व्याप्तिः^(१)—इति चेत् । न, चोदना-शब्दस्य वेद-विषये प्रसिद्धत्वात्,
पञ्चजादाविव अवयवार्थस्य प्रवृत्त्यनिमित्तत्वात्^(२) । उक्त-लक्षणाभि-
धानेनैव 'धर्मो चोदना प्रमाणम्'—इत्यर्थादभिहितं भवति^(३) । एवं
लक्षणादिभिः सामान्येन ज्ञातेऽपि चक्षुषीणां तद्विशेष-ज्ञाने भवत्ये-
वाकाङ्क्षा ।

तत्र, विशेष-प्रश्न-कुशलत्वात् व्यासस्य पुरस्कारः^(४) । कलि-
कल्मष-विमोचन-हेतुत्वात् अक्षय्य-फल-हेतुत्वाच्च वदरिकाश्रम-
निवासः^(५) । तदुक्तं कूर्म-पुराणे,—

“वदर्याश्रममासाद्य मुच्येत कलि-कल्मषात् ।

तत्र नारायणोद्देवानरेणास्ते सनातनः ।

अक्षय्यं तत्र दत्तं स्याज्जप्यं वाऽपि तथाविधम् ।

महादेव-प्रियं तीर्थं पावनं तद्विशेषतः ।

तारयेच्च पितॄन् सर्वान् दत्त्वा आर्द्रं विशेषतः” ।

इति ॥ ५ ॥

(१) तस्यापि क्रियाप्रवर्तकवाक्यत्वेन चोदनात्वाविशेषादित्यभिमानः ।

(२) तथाच चोदनाशब्दः पञ्चजादिशब्दवत् योगरूढः, इति न योगार्थमात्रं
तत्र प्रवृत्तिनिमित्तं येन लौकिकविधावतिव्याप्तिः स्यात् । किन्तु
प्रसिद्धा वैदिकविधिवाक्यमात्रे तस्य प्रवृत्तिरितिभावः ।

(३) “चोदनालक्षणाऽर्थाधर्मः”—(मी० १७०, १ पा०, २ सू०) इति सूत्रं
प्रचयता जैमिनिनेतिशेषः ।

(४) पुरस्कारोऽयतः करणम् ।

(५) पराशरस्येति शेषः । पराशरं पृच्छन्मन्त्रिणां तत्र गरुनेन तस्य तन्निवा-
सस्य प्रतीतेः ।

पराशरस्य तपोमहिमानं प्रस्थापयितुमाश्रमं विशिनष्टि,—

नाना-पुष्प-स्रता-ऽऽकीर्ण* फल-पुष्पैरलङ्कृतम् ।

नदी-प्रस्रवणोपेतं पुण्य-तीर्थोपशोभितम् ॥ ६ ॥

मृग-पक्षि-निनादाद्यं† देवताऽऽयतनावृतम् ।

यक्ष-गन्धर्व्व-सिद्धैश्च‡ नृत्त-गीतैरलङ्कृतम् ॥ ७ ॥

इति । अत्युक्तं तपसा फलमिदं विभवंति । तथा सति, यादृशं फलमुत्कृष्टमुपलभ्यते, तादृशस्य तपसोत्कर्षानिश्चेतव्यः; इह च, तेषु तेषु ऋतुषु॥ सम्भाव्यमानानां पुष्पाणां नानाविधानां** निरन्तरं सङ्कीर्णत्वमुपलभ्यते, ततो देवार्चन-संज्ञं तपः एकम्,—इति गम्यते । एवं फल-वृन्दोत्कर्षात् आहार-नियतेः(१) परिपाको-

* नानावृक्षसमाकीर्णम्,—इति सु० मू० सो० मू० पुस्तकयोः पाठः ।

† मृगपक्षिगणाद्यं,—इति सु० मू० पुस्तके पाठः ।

‡ देवतायतनास्पदं,—इति सो० मू० पुस्तके पाठः ।

§ यक्षकिन्नरसिद्धैश्च,—इति सो० मू० पुस्तके पाठः ।

॥ नृत्तगीतैरलङ्कृतम्,—इति स० सो० पुस्तकयोः, नृत्तगीतसमाकुलं,—इति सु० मू०, सो० मू० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ ऋतुषु,—इति स० सो० पुस्तकयोर्नास्ति ।

** नानाविधानां पुष्पाणाम्,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) “नृत्यं प्रदार्थाभिनयोऽनृत्यं ताललयान्ध्रितम्”,—इति चन्द्रिका ।

(२) नियतिर्नियमः । अभिजायनियममे खल्वभिषयनीयसौकर्यं पतञ्जलिना प्रायः सिद्धिफलतया कथितम् । यथा, अस्तेयसिद्धौ सत्यां रत्नानामुपस्थानम् । तच्च यत्नं पातञ्जल-साधन-पादादौ । तुल्यन्यायतया प्रकृतेषु आहार्योत्कर्षः आहार-नियमस्य फलतया ज्ञेयते,—इति भावः । एवं परचापि ।

निश्चीयते । घर्म-कालेऽपि अविच्छिन्नेन नदी-प्रवाहेण स्नान-निय-
ति-पाकावगमः । पुण्यतीर्थ* विष्णु-गङ्गादि । पुण्य-तीर्थ-शोभया
च आश्रमस्यैतस्य तपोऽतिशय-जनकत्वे हेतुरूपन्यस्तः ॥

मृगादीनामन्योन्य-वैर-त्यागेन निर्भयाणां विस्त्रब्धोयोनिनादः,
तेनाहिंसाऽनुष्ठान-सिद्धिर्दर्शिता । तथाच योग-शास्त्रे पतञ्जलिः,
यम-नियमादीनां क्रमेण सिद्धि-लिङ्गानि^(१) सूचयन् अहिंसा-सिद्धिं
सूचयामास;—“तत्सन्निधौ वैर-त्यागः”—(२ पा० ३५ सू०)^(२) इति ।

पूर्वे महर्षयोऽच तपस्वरन्तः एकैकं देवालयं निर्मामिरे[†] तैः
सर्वैरावृततम्—अस्याश्रमस्य तपोऽतिशय-हेतुतायां, सर्व-सम्प्रतिप-
त्तेर्लिङ्गम्^(३) । अथवा,—चन्द्र-सूर्यादयो देवाः पूर्वस्मिन् जन्मनि मनुष्याः
सन्तोऽत्रैव नानाविधेष्वायतनेषु तपस्तप्त्वा देवत्वं लेभिरे,—इति विव-
क्षया देव-नामाङ्कितैरायतनैरावृतम्,—इत्युक्तम् । यत्तादयः[‡] पूर्व-
जन्मानुष्ठित-तपः-फलं देव-योनित्वमनुभवन्तोऽप्यत्रागत्य एतदीय-

* उष्णतीर्थं,—इति सु० पुस्तकयोः पाठः ।

† विष्णुगयादि,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ निर्मितवन्तः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

§ यत्तादयः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः । एवं परत्र ।

(१) यमनियमादयश्च, “यम-नियमासन-प्राणायाम-प्रत्याहार धारणा ध्यान-
समाधयोऽष्टावङ्गानि” (२ पा०, २६ सू०) इति योगसूत्रोक्ताः ।
एषां विवरणं तत्रैव द्रष्टव्यम् ।

(२) तस्य अहिंसा-प्रतिष्ठस्य सन्निधानात् शान्तिक-वैराग्यामप्यहि-नकुला-
दीनां वैरत्यागो भवतीत्यर्थः ।

(३) यदि हि अस्याश्रमस्य तपोऽतिशय-हेतुतायां कस्यचिद्विप्रतिपत्तिः स्यात्,
तदा सर्वेषामर्षीणां तत्र तपस्वरणं देवालय-निर्माणस्य नोपपद्यते,—
इति भावः ।

तपोऽतिशयं दृष्ट्वा हृष्यन्तो नृत्यन्ति गायन्ति च । अनेन देवैरपि
अर्थनीयत्वम् आश्रमस्य पदर्शितम् । युक्तं चैवत्, देव-जन्मनोऽप्युत्त-
मस्य^(१) फलस्यात्र सम्पादयितुं शक्यत्वात् । अथवा,—यज्ञादयो मुमु-
क्षवः सन्तोऽत्रागत्य *मोक्ष-साधनत्वेन नृत्त-गीताभ्यां[†] ईश्वरं भजन्ते ।
अतएव व्याजवृत्त्येनेदमुक्तम्—

“वीणा-वादन-तत्त्वज्ञः श्रुति-जाति-विशारदः ।

ताल-ज्ञश्चाप्रयासेन मोक्ष-मार्गं निगच्छति”^(२) ॥

इति ॥

गुरुपसत्तावनुष्ठेयं प्रकार-विशेषं दर्शयति,—

तस्मिन्नुषि-सभा-मध्ये ‡शक्ति-पुत्रं पराशरम् ।

सुखासीनं महातेजाः § मुनि-मुख्य-गणावृतम् ॥ ८ ॥

कृताञ्जलि-पुटोभूत्वा व्यासस्तु ऋषिभिः सह ॥ ।

प्रदक्षिणाभिवादैश्च स्तुतिभिः समपूजयत् ॥ ९ ॥

* मोक्ष,—इति सु० पुस्तके नास्ति ।

† मृत्युगीताभ्यां,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ शक्ति,—इति सु० मू० पुस्तके पाठः ।

§ महात्मानं,—इति सु० मू० पुस्तके, महातेजोमुनिमुख्य,—इति सो०
मू० पुस्तके पाठः ।

॥ व्यासश्च ऋषयस्तथा,—इति सो० मू० पुस्तके पाठः ।

॥ पर्यपूजयत्, इति सो० मू० पुस्तके पाठः

(१) मोक्षरूपस्येत्यर्थः ।

(२) श्रुतिर्नाम खरावयवः शब्दविशेषः । जातयः षड्जाद्याः स्वरभेदाः
सप्त शुद्धाः, सङ्कीर्णाश्चैकादश । मिलित्वा त्वष्टादश भवन्ति । तातः
कालक्रियामानं गीतप्रमाणमिति यावत् ।

इति । 'तस्मिन्',—इति आश्रमेति । वक्ष्यमाण-धर्माणामशेष-
मुनि-सम्मतत्वं दर्शयितुम्, 'अवि-सभा'—इत्युक्तम् । अविष्वपि वि-
शेषेण सति-कारिणां गोत्र-प्रवर्त्तकानां^(१) च, अत्रि-याज्ञवल्क्यादीनां
सम्पत्तिं विवक्षित्वा आह, 'मुनि-मुख्य'—इति । न केवलं तपोबलेन
पराशरस्य महिमा, किन्तु विशिष्ट-जन्मनापि,—इत्याह, शक्ति-पुत्रम्,—
इति । अयञ्च महिमा, 'पराशर'—शब्द-निर्व्वचन-पर्यालोचनया
विस्पष्टमवगम्यते । तच्च निर्व्वचनं महद्भिद्दाहृतम्,—

“पराकृताः शराः यस्मात् राक्षसानां बधार्थिनाम् ।

अतः पराशरोनाम अविर्लोकोमनीषिभिः ।

परस्य कामदेवस्य शराः सम्मोहनादयः^(२) ।

न विद्यन्ते यतस्तेन अविर्लुक्तः पराशरः ।

परेषु पाप-चित्तेषु नादत्ते कोप-लक्षणम् ।

शरं, यस्मात् ततः प्रोक्तं अविरेष* पराशरः ।

परं मातुर्निजायायदुदरं तदयं यतः ।

अचमुच्चार्य निर्भिद्य निरगात् स पराशरः” ।

इति । 'मुख्य'—शब्देनैकाग्र्यं च विवक्षितम्;—चित्तस्याशेष-विक्षेप-

* अविरेव,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) गोत्रं वंशपरम्पराप्रसिद्धमादिपुरुषब्राह्मणस्वरूपम् । तच्च काश्य-
पादि प्रसिद्धमेव ।

(२) सम्मोहनादयश्च, —“सम्मोहनेनादौ च शेषशस्तापनस्तथा । सम्म-
नश्चेतिकामस्य पञ्च वाणाः प्रकीर्त्तिताः”—इत्यनेनोक्ताः ।

परिहारेणैकाग्र्यं यथा भवति, तथोपविष्टमित्यर्थः । ऐकाग्र्य-आसीन-
महातेजः-पदानि पूर्व्वं व्याख्यातानि ॥

‘अञ्जलि’-पदेन भक्त्यतिशयोक्त्यते । परया भक्त्या गुरुरपदि-
ष्टार्थ-तत्त्वमाविर्भवति । तथाच, श्वेताश्वतर-शाखायां श्रूयते,—

“यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ ।

तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशन्ते महात्मनः” ।

इति । अन्तरेण गुरुभक्तिमुपदिष्टोऽप्यर्थो निष्फलो भवति । तदपि
कश्चित् श्रूयते,—

“अधापिता ये गुरुन्* नाद्रियन्ते

विप्रावाचा मनसा कर्मणा वा ।

यथैव ते न गुरुभिर्भोजनीयाः†

तथैव तान् न भुनक्ति श्रुतं तत्” ।

इति । यथा गुरुमनाद्रियमाणाः शिष्याः न गुरुणा पालनीयाः^(१)
तथा तत् श्रुतमपि तान् शिष्यान् स्व-फल-दानेन न पालयति,—
इत्यर्थः । देववद्गुरोः पूजनीयत्वात् तस्मिन् प्रदक्षिणादयो युज्यन्ते ।
तर्हि, आवाहनासन-स्वागतादयोऽप्युपचाराः प्राप्यन्ते,—इति चेत्,
प्राप्यन्तां नाम, प्रदक्षिणादीनामुपलक्षणत्वात् । अथवा,—दूरादागत्य

* गुरुं,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† गुरोर्भोजनीयाः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ तत् श्रुतमधीतान्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) ‘भुजपालनाभ्यवहारयोः’—इति धातुपाठादयमर्थो लभ्यते ।

गुरु-दर्शनं कुर्वतामुचिताः प्रदक्षिणादयएव,—इति तावन्तोऽत्र निर्दिश्यन्ते ॥

उक्तोपसन्नेर्यथाविधित्वं द्योतयितुं, गुरोः परितोष-पूर्वकं कृपा-विशेषमादर्शयति,—

ततः * सन्तुष्ट-हृदयः† पराशर-महामुनिः ।

आह सुस्वागतं ब्रूहीत्यासीनोमुनि-पुङ्गवः ॥१०॥

इति । गुरु-सन्तोषस्य श्रेयोहेतुत्वमन्वय-व्यतिरेकाभ्यां पुराणसारेऽभिहितम्,—

“गुरावतुष्टेऽतुष्टाः स्युः सर्वे देवाः द्विजोत्तमाः! ।

तुष्टे तुष्टायतस्तस्मात् सर्व-देवमयोगुरुः ।

श्रेयोऽर्थी यदि; गुर्व्वाक्षां मनसाऽपि न लब्धयेत् ।

गुर्व्वाक्षा-पालकोयस्मात् ज्ञान-सम्पत्तिमश्नुते” ।

इति । आदर-पूर्वकेण स्वागत-प्रश्नेन कृपाविशेषोदर्शितः । आद-
रार्था सु-शब्दस्य द्विरुक्तिः^(१) । अथवा,—सु-शब्देनैकेन आगमने†
लौकिकं सौख्यमुक्तम्, द्वितीयेन यथाविध्युपसन्ति-लक्षणं शास्त्रीयं
सौष्ठवमुच्यते । ऋषिष्वागतेषु पराशरेणाभ्युत्थातव्यम् ‡ इति शङ्कां

* अथ,—इति स०, सो०, मु० मू० पुस्तकेषु पाठः ।

† सन्तुष्ट-मनसा,—इति मु० मू० पुस्तके पाठः ।

‡ आगमने,—इति मु० पुस्तके नास्ति ।

§ पराशरेणाभ्युत्थातव्यम्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) स्वागतशब्देऽपि सुशब्दस्य प्रविष्टत्वात् यस्य द्विरुक्तिरिति बोध्यम् ।

वारयति 'आसीनः'—इति । तच्च हेतुत्वेन पराशरोमहामुनि-मुनि-
पुङ्गव-शब्द-द्वयेन* विशिष्यते । महामुनि-मुनिपुङ्गव-शब्दौ क्रमेण
वयसा विद्यया च ज्येष्ठत्वमाहृतुः । उभयविध-ज्यैष्ठ्यात् न अनेना-
भ्युत्थातव्यम् ॥

आसीनेन यथा स्वागतं पृष्ठम्, एवमागतेनाप्यवस्थितस्य कुशलं
प्रष्टव्यम् । अतः प्रथमं तत् पृष्ट्वा† गुरुणां स्वकीये कुशलेऽभिहिते
सति पश्चात् बुभुक्षितार्थं पृच्छति,—इत्याह,—

कुशलं सम्यगित्युक्त्वा व्यासः पृच्छत्यनन्तरम्‡ ।

इति । उक्त्वा, गुरु-मुखात् कुशलं श्रुत्वा च,—इत्याद्याहृत्य? योज-
नीयम् ॥

बुभुक्षितार्थं प्रश्न-प्रकारं दर्शयति,—

यदि जानासि भक्तिं मे॥ स्नेहाद्वा भक्त-वत्सल ॥ ११ ॥
धर्मं कथय मे तात ! अनुग्राह्योऽहं तव ॥

* पराशरः शब्दद्वयेन,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† ततः प्रथमं तत्त्वविदा,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ व्यासः सुस्वागतं ये च ऋषयस्तु समन्ततः । कुशलं सम्यगित्युक्त्वा व्या-
सोऽपृच्छततः परम्,—इति सो० मू० पुस्तके पाठः । मु० मू० पुस्तके
तु, पूर्वार्द्धमेवमेव । उत्तरार्द्धे तु,—कुशलं कुशलेयुक्त्वा व्यासः पृच्छ-
त्यतः परम्,—इति विशेषः ।

§ इत्याहृत्या,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ मे भक्तिं—इति सो० मू०, मु० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ अनुग्राह्योऽहं तव,—इति मु० पुस्तके, अनुग्राह्योजनस्तव,—इति
सो० मू० पुस्तके पाठः ।

इति । प्रियः शिष्यः पुत्रोवा रहस्योपदेशमर्हति, नेतरः । सोऽयमर्थः
 छन्दोगैर्मेधु-विद्यायामाधायते । “इदं वाव ज्येष्ठाय पुत्राय पिता
 ब्रह्म प्रब्रूयात् प्रणय्याय^(१) वाऽन्तेवासिने मान्यस्मै* कस्मैचन”—
 इति । अतोऽत्र, व्यासस्य पुत्रत्वं शिष्यत्वं च अस्ति,—इत्यभिप्रेत्य
 पत्र-दयोपन्यासः । यदि लिङ्गैर्मदीये मानसे भक्ति-विशेषोऽनुमीयते,
 तदा तव भक्त-वत्सलत्वात् शिष्य-बुद्ध्या मामनुगृहाण, अननुमानेऽपि
 पुत्र-स्नेहात् अनुगृह्योऽहम् । सर्वथाऽप्युपदेष्टव्य एव धर्मः ॥

ननु, सन्ति बहवोधर्माः मन्वादिभिः प्रोक्ताः, तत्र कोधर्मा
 भवता बुभुत्सितः ? इत्याशङ्क्य, बुभुत्सितं परिशेषयितुं बुद्धान्
 धर्मानुपन्यस्यति,—

श्रुतामे मानवाधर्मावाशिष्टाः काश्यपास्तथा ॥ १२ ॥

गार्गेयागौतमीयाश्च† तथा चौशनसाः श्रुताः‡ ।

अत्रेर्विष्णोश्च संवर्त्तात् दक्षादङ्गिरसस्तथा§ ॥ १३ ॥

* प्राणान्यायसेऽन्तेवासिने वाऽन्यस्मै,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† गार्गेय-गौतमीयाश्च,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ ‘श्रुताः’ इत्यत्र, स्मृताः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः । इदं स्मो-
 कार्द्धमेवान्यत्रान्यथा पठितम् । तथाहि,—गार्गेया गौतमाश्चैव तथा,
 चौशनसाः स्मृताः,—इति मु० मू० पुस्तके, गार्गेय-गौतमाधर्माः तथा
 गोपालकस्य च,—इति सो० मू० पुस्तके पाठः ।

§ अत्रेर्विष्णोश्च संवर्त्तादाद्या आङ्गिरसस्तथा,—इति मु० मू० पुस्तके,
 अत्रेर्विष्णोश्च संवर्त्तादद्याङ्गिरस एव च,—इति सो० मू० पुस्तके-
 पाठः ।

(१) प्राणान्याय सम्मताय ।

शातातपाच्च हारीतात् याज्ञवल्क्यात्तथैव च* ।

आपस्तम्ब-कृता धर्माः शङ्खस्य लिखितस्य च ॥ १४ ॥

कात्यायन-कृताश्चैव तथा प्राचेतसान्मुनेः† ।

इति । 'मे श्रुताः' मया श्रुताः,—इत्यर्थः । संबन्ध-सामान्य-वाचिन्याः षष्ठ्याः † कर्तृ-कृति-लक्षणे विशेषे पर्यवसानात् । 'अनेः'—इत्यादीनां पञ्चम्यन्तानां 'श्रुताः'—इत्यनेनानुषक्तेन संबन्धः । आपस्तम्बेन कृताः प्रोक्ताः,—इति यावत् । शङ्खस्य लिखितस्य च संबन्धिनो धर्माः^(१) । ताभ्यां प्रोक्तत्वं तत्संबन्धित्वम् । प्राचेता एव प्राचेतसः । वायस-राक्ष-सादाविव स्वार्थे तद्धितः^(२) । अस्तु वा, प्राचेतसः पुत्रः कश्चित् धर्म-शास्त्रकारः ।

ननु, मानवादयः^(३) स्मार्त्त-धर्माः श्रुताश्चेत्, तर्हि मा नाम ते बुभुत्सुर्नां श्रौतास्वग्निहोत्रादयो बुभुत्सिष्यन्ते? इत्याशङ्क्याह,—

* शातातपाश्च हारीता याज्ञवल्क्याकृताश्च ये,—इति मु० मू० पुस्तके,
शातातपस्य हरितः याज्ञवल्क्याकृतास्तथा,—इति सो० मू० पुस्तके
पाठः ।

† प्राचेतसकृताश्च ये,—इति मु० मू० पुस्तके पाठः । आपस्तम्ब,—
इत्यादि, कात्यायन, इत्यादि श्लोकार्द्धद्वयं विपर्यस्य पठितं मु० मू०
पुस्तके, सो० मू० पुस्तके च ।

‡ संबन्धसामान्यवाचिन्या षष्ठ्या,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ बुभुत्सन्ते,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) श्रुताः,—इत्यनुषक्तेनान्वयोदष्टव्यः ।

(२) वयः (पत्नी) एव, वायसः, रक्ष एव राक्षसः,—इति स्वार्थे तद्धितः ।

(३) मनोरिमे मानवाः (प्रोक्तत्वं तत्सम्बन्धः) ते आदयेत्येषां स्मार्त्तधर्माणां
ते तथोक्ताः ।

श्रुताद्येते भवत्-प्रोक्ताः श्रुत्यर्थामे* न विस्मृताः ॥ १५ ॥
अस्मिन् मन्वन्तरे धर्माः कृत-चेतादिके युगे ।

इति । ये प्रत्यक्ष-श्रुतीनामर्थाः अग्निहोत्रादयोधर्माः, एते मया
श्रुताः । तदेतत् तत्रापि प्रसिद्धम्,—इति द्योतनार्थोहि-शब्दः । तत्र
हेतुः; 'भवत्-प्रोक्ताः'—इति । व्यासः पराशरादधीतवान्,—इति
पौराणिकाः । श्रुतानामपि विस्मृतिश्चेत्, पुनरपि स्मरणमपेक्ष्येतां,—
इत्याशङ्क्य 'न विस्मृताः'—इत्युक्तम् । प्रायेणाग्निहोत्रादीनां कलौ
दुर्लभत्वमभिप्रेत्य 'कृत-चेतादिके' इत्युक्तम् । आदि-शब्देन द्वापरं
गृह्यते । 'अस्मिन् मन्वन्तरे'—इति निर्देशः प्रदर्शनार्थः । नतु, मन्व-
न्तराण्यतीतान्यनागतानि वा व्यवच्छिद्यन्ते । तद्व्यवच्छेदे प्रयोजना-
भावात् । न हि, नानाविधेषु मन्वन्तरेषु धर्मं भिद्यमानं कचिदुप-
लभामहे । अस्मिन् मन्वन्तरे कृतादिकेषु युगेषु प्रायेण सम्भावि-
तानुष्ठानाः प्रत्यक्ष-श्रुत्यर्थाः ये धर्माः, तेऽपि मानवादि-स्मार्त्त-
धर्मवत् श्रुतत्वान्न बुभुक्षिताः ॥

इदानीं परिशिष्टं बुभुक्षितं पृच्छति,—

सर्वे धर्माः कृते जाताः सर्वे नष्टाः कलौ युगे ॥ १६ ॥
चातुर्वर्ण्य-समाचारं किञ्चित् साधारणं वद ।

इति । सर्व-शब्दोद्देश-कालावस्थादि-भेदेन धर्माणां वज्रविधत्वमा-
चष्टे । एतच्च महाभारते आनुशामनिके पर्वणि उमा-महेश्वर-संवादे
प्रपञ्चितम्,—

* श्रुतार्थास्ते,—इति स०, सो०, सु० मू० पुस्तकेषु पाठः ।

† अवलम्बमपेक्षेत,—इति समीचीनः पाठः ।

“धर्माः वज्रविधाः* लोके श्रुति-भेद-मुखोद्भवाः^(१) ।

देश-धर्माश्च दृश्यन्ते कुल-धर्मास्तथैव च ।

जाति-धर्माः वयो-धर्माः गुण-धर्माश्च शोभने ! ।

शरीर-काल-धर्माश्च आपद्-धर्मास्तथैव च^(२) ।

एतद्धर्मस्य नानात्वं क्रियते लोक-वासिभिः” ।

इति । ते च सर्वे धर्माः प्राणिभिः कृत-युगे यथावदनुष्ठिताभवन्ति,
युग-सामर्थ्येन धर्मस्य चतुष्पदोऽपि अपरिचयात् । चेतादिषु
क्रमेण क्षीयमाणधर्माः कलि-युगावसाने सर्वात्मना विनष्टाभवन्ति ।
तदेतत् सर्वं पुराण-सारेऽ विस्तरेण प्रदर्शितम्,—

“कृते चतुष्पात् सकलौघाजोपाधि-विवर्जितः^३ ।

* चतुर्विधाः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† अपरिचयः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ पुराणकारेण,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

§ निर्धाजोपाधिवर्जितः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) मुखशब्दोऽत्र आद्यर्थः । श्रुतिभेदमुखेभ्य उद्भवोयेषां ते तथोक्ताः ।

(२) देशधर्माः प्राचादिभिरनुसूयमानाहोलाकादयः । कुलधर्माः, “वा
शिष्ठाः पञ्चचूडाः स्युः”—इत्यादयः । जातिधर्माः ब्राह्मणादीनां
याजनादयः । वयोधर्माः अष्टवर्षस्योपनयनमित्येवमादयः । गुण-
धर्माः अभिविक्तस्य प्रजापालनमित्यादयः । यच्चेदमुक्तम्, “योग-
योगेन प्रवर्त्तते गुणधर्मः स उच्यते । यथा मूर्द्धाभिविक्तस्य प्रजानां
परिपालनम्”—इति । शरीरधर्माः कृष्णकेशस्याधानं पलितशिरः
शौचन-गमनमित्यादयः । कालधर्माः संक्रान्त्यादौ दानादयः । आप-
द्भर्माः आपदि सर्वेषामनन्तरावृत्तिरित्यादयः ।

दृषः^(१) प्रतिष्ठितो धर्मो मनुष्येष्वभवत् * पुरा ।

धर्मः पाद-विहीनस्तु चिभिरंशैः प्रतिष्ठितः—

चेतायां, दापरेऽर्द्धेन व्यामिश्रो धर्म इष्यते † ।

त्रि-पाद-हीनस्थित्ये तु सत्ता-मात्रेण तिष्ठते” ।

इति । तिथ्यः कलिः । तथा दृहस्यतिरपि—

“कृतेऽभूत् सकलो धर्मस्त्वेतायां त्रिपदः ‡ स्थितः ।

पादः प्रविष्टोऽधर्मस्य मत्सर-द्वेष-सम्भवः^(२) ।

धर्माधर्मौ समौ भूत्वा द्विपादौ दापरे स्थितौ ।

तिथ्येऽधर्मस्त्रिभिः पादैः ॥ धर्मः पादेन संस्थितः” ।

इति । तथा लैङ्ग-पुराणे कलौ धर्म-नाशं प्रस्तुत्य तद्धेतुत्वेन पुरुष-
दोषउपन्यासः,—

“आद्ये कृते तु यो धर्मः स चेतायां प्रवर्तते ।

दापरे व्याकुलीभूतः प्रणश्यति कलौ युगे ।

तिथ्ये मायामसूयाञ्च वधञ्चैव तपस्विनाम्—

* मनुष्येष्ववसत्,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† दापरे त्वर्द्धे तथा धर्मोऽवतिष्ठते, —इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ त्रिपदि,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ त्रिपदि,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ तिथ्ये धर्मः स्थितिः पादैः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) दृषः दृषरूपी ।

(२) मत्सरद्वेषसम्भवोऽधर्मस्य पादः धर्मस्य क्षीयपादस्थाने प्रविष्ट इत्यर्थः ।

साधयन्ति नरास्तत्र तमसा व्याकुलेन्द्रियाः” ।

इति । विष्णु-पुराणेऽपि,—

“वर्णाश्रमाचारवती प्रवृत्तिर्न कलौ नृणाम् * ।

न साम-यजुर्हवर्ग-विनिष्पादन-हेतुका”† ।

इति । आदित्य-पुराणेऽपि—

“यस्तु कर्त्तव्य-युगे धर्मेन कर्त्तव्यः कलौ युगे ।

पाप-प्रसक्तास्तु यतः कलौ नार्थानरास्तथा” ।

इति । अतः कलौ प्राणिनां प्रयास-साध्ये धर्मे प्रवृत्त्यसम्भवात्

सुकरोधर्मेऽत्र बुभुक्षितः । स च द्विविधः चतुर्णां वर्णानां साधा-

रणोऽसाधारणश्च । तत्र, साधारणोऽवहस्यतिना निरूपितः,—

“दया क्षमाऽनसूया च शौचानायास-मङ्गलम्^(१) ।

अकार्पण्यास्पृह्ये च सर्व-साधारणादमे”‡ ।

इति । तथा विष्णुनाऽपि,—

“क्षमा सत्यं दमः शौचं दानमिन्द्रिय-संयमः ।

अहिंसा गुरु-शुश्रूषा तीर्थानुसरणं दया ।

* युगे,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† न सामयजुर्वर्गविनिष्पादनहेतुको,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ सर्वसाधारणोर्विधिः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) दयादिलक्षणाणि अवहस्यतिनैव दर्शितानि । परन्तु प्रसिद्धत्वात्तान्यु-
पेक्ष्य केवलमनायास-मङ्गलयोर्लक्षणमुच्यते । “शरीरं पीड्यते येन
सुशुभेनापि कर्मणा । अत्यन्तं तत्र कुर्वीत अनायासः स उच्यते ।
प्रशस्ताचरणं नित्यमप्रशस्तविवर्जनं । एतद्धि मङ्गलं प्रोक्तमविभिस्त-
त्त्वदर्शिभिः”—इति ।

आत्म-पलमलोभत्वं^(१) देवतानाञ्च पूजनम् ।

अनभ्यस्यया च तथा धर्मः सामान्यउच्यते” ।

असाधारणोऽपि दृढस्यतिना स्मर्यते—

“स्वाध्यायोऽध्यापनञ्चापि यजनं याजनं तथा ।

दानं प्रतिग्रहञ्चापि षट् कर्माण्ययजन्मानः ।

इज्याऽध्ययन-दाने च प्रजानां परिपालनम् ।

शस्त्रास्त्रधरणं^(२) सेवा कर्माणि चचियस्य तु ।

स्वाध्यायोयजनं दानं पशूनां पालनं तथा ।

कुसीद-कृषि-वाणिज्यं^(३) वैश्य-कर्माणि सप्त वै ।

शौचं ब्राह्मण-शुश्रूषा सत्यमक्रोधएवच ।

शूद्र-कर्म तथा मन्त्रोपनिषद्कारोऽस्य बोधितः” ।

इति । गीतास्यपि भगवानाह,—

“ब्राह्मण-चचिय-विशं शूद्राणाञ्च परन्तप !

कर्माणि प्रविभक्तानि स्वभाव-प्रभैर्गुणैः ।

* आत्मव्रतमलोभत्वं—इति स० सो० पुस्तकयोः । आर्जवत्वमलोभत्वं,—
इति सु० वि० स० पाठः ।

+ देवब्राह्मणपूजनम्,—इति सु० वि० स० पाठः ।

‡ असाधारणस्य दृढस्यतिना स्मर्यन्ते,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ ब्रह्मास्त्र,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) आत्मपलमात्मरहितत्वम् ।

(२) येन गृहीतेन परोहयते, तत् शस्त्रम् । येन च मुक्तेन, तदस्त्रम् ।

(३) कुसीदं दृढजीविका ।

अमोदमस्तपः शौचं क्षान्तिरार्जवमेव च ।

ज्ञानं विज्ञानमास्तिक्यं ब्राह्मं कर्म* स्वभावजम् ।

शौचं तेजोऽतिर्दाह्यं युद्धे चाण्यपलायनम् ।

दानमीश्वरभावश्च क्षात्रं कर्म स्वभावजम् ।

कृषि-गो-रक्ष-वाणिज्यं वैश्यं कर्म स्वभावजम् ।

परिचर्यात्मकं कर्म शूद्रस्यापि स्वभावजम्” ।

इति । एवं द्वैविध्ये सति साधारणोऽस्मिन् श्लोके पृच्छ्यते । ‘किञ्चित्’
—इति क्रिया-विशेषणम् । तथा सति, किमः सङ्कोचवाचित्वात् संचे-
पेणेत्यर्थः सम्पद्यते । (१) युक्तश्चेतत्, असाधारण-धर्म-प्रश्ने “विस्तरात्”
इति वक्ष्यमाणत्वात् (२) इति ॥

अथ, असाधारणं धर्मं पृच्छति,—

चतुर्णामपि वर्णानां कर्तव्यं धर्म-कोविदैः ॥ १७ ॥

ब्रूहि धर्म-स्वरूप-ज्ञ! सूक्ष्मं स्थूलञ्च विस्तरात् ॥

इति । धर्म-स्वरूपे वादि-विप्रतिपत्तेः तदीय-विवेकस्य दुःशक-

* ब्रह्मकर्म,—इति स० श्लो० पुस्तकयोः, ह० गीतासु च पाठः ।

† वैश्यकर्म,—इति स० श्लो० पुस्तकयोः, ह० गीतासु च पाठः ।

‡ कलौ,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ श्लोकोऽयं मु० मू० पुस्तके नास्ति ।

(१) अत्र श्लोके साधारणधर्मप्रश्ने इत्येतदुपपादयति युक्तश्चेतदिति ।

(२) तथा च, साधारणधर्मस्य संचेपेण कथनं असाधारणस्य तु विस्तरेण,
— इति प्रकुराग्रयः ।

त्वात् च* तच्च प्रावीण्यं विवक्षितं 'धर्म-स्वरूप-ज्ञः' इति संबोध्यते ।

(१) तार्किकास्तावत् आत्म-गुणौ धर्माधर्मौ,—इत्याहुः ।

“विहित-क्रियया साधो धर्मः पुंसो गुणो मतः† ।

प्रतिषिद्ध-क्रिया-साध्यः स गुणोऽधर्म उच्यते‡” ।

इति । मीमांसकास्तु, “चोदना-लक्षणोऽर्थो धर्मः” (मी० १ अ० १

पा० १ सू०) इत्यस्य चयन् । तच्च, भाट्टामन्यन्ते,—

“द्रव्य-क्रिया-गुणादीनां धर्मत्वं स्थापयिष्यते ।

तेषामैन्द्रियकत्वेऽपि न ताद्रूप्येण धर्मता ।

श्रेयः-साधनता क्षीर्षा नित्यं वेदात् प्रतीयते ।

ताद्रूप्येण च धर्मत्वं तस्मान्नेन्द्रिय-गोचरः” ।

इति । प्राभाकरास्तु, कार्य-नियोगापूर्व-शब्दैरुच्यमानं धात्वर्थ-साध्यं

स्वर्गादि-फल-साधनमात्म-गुणं धर्ममाहुः । (१) दुर्विवेच्यत्वञ्च० महा-

भारते धृष्टद्युम्नेनोक्तम्॥—

“अधर्मो धर्म इति च व्यवसायो न शक्यते ।

कर्तुं मस्मदिधैर्ब्रह्मन् ! अतो न॥ व्यवसाय इहम्” ।

* दुःशक्तत्वात्,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† पुंसो धर्मो गुणो मतः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ पुंगुणोऽधर्म उच्यते,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ दुर्विवेच्यत्वञ्च,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ अत्र, द्रोणपर्वणि,—इत्यधिकं स० सो० पुस्तकयोः ।

॥ ततो न,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) धर्मं वादिविप्रतिपत्तिं दर्शयति तार्किका इति ।

(२) धर्मविवेकस्य दुःशक्तत्वाद् दुर्विवेच्यत्वञ्चेति ।

इति । ईदृशस्यापि धर्मस्य स्वरूपमव्याकुलोजानातीत्यस्ति तत्र प्रावीण्यम् । धर्म-स्वरूपञ्च विश्वामित्राह,—

“यमार्थाः क्रियमाणन्तु शंसन्त्यागमवेदिनः* ।

सधर्माय विगर्हन्तो तमधर्मं प्रचर्तते† ।

ईदृशस्य हि धर्मस्य स्वरूपं व्याकुलान तु ।

जानातीत्यस्ति तत्रापि प्रावीण्यं धर्म-शालिनाम्”‡ ।

इति । मनुरपि,—

“विद्वद्भिः सेवितः सद्भिर्नित्यमदेष-रागिभिः ।

हृदयेनाभ्यनुज्ञातोऽधोधर्मस्तं निबोधत”§(१) ।

इति । नन्वेवं धर्म-स्वरूपमनिरूपितमेव स्यात् ॥ तथाहि, विश्वामित्र-मनु-वाक्याभ्यां तावत् सामान्याकारः प्रतीयते, नतु द्रव्य-गुणादि-

* शंसन्त्यागमवेदिभिः,—इति तिथितत्त्वे पाठः । “आगमवेदिभिः क्रियमाणमिति संबन्धः,—इति व्याख्यातञ्च तत्र ।

† विगर्हन्ति,—इति तिथितत्त्वे पाठः ।

‡ एतदनन्तरं ‘इति’शब्देऽमुद्रितपुस्तके ग्रामादिक इति लक्ष्यते । उत्तर-श्लोकस्यापि विश्वामित्रायत्वं वक्तव्यं अन्यथा असङ्गतेः । विश्वामित्र-वाक्ययोर्मध्ये च ‘इति’शब्दे न सङ्गच्छते ।

§ श्लोकोऽयं स० सो० पुस्तकयोर्नास्ति ।

॥ धर्मोऽनिरूपितएव स्यात्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) विद्वद्भिर्नित्यस्य वेदविद्वद्भिर्नित्यर्थः । वेदविद्वद्भिः सेवितः,—इत्यनेन वेद-प्रमाणकत्वमुक्तं । हृदयेनाभ्यनुज्ञातइत्यनेन श्रेयःसाधनत्वमुक्तं । तत्र हि हृदयमभिमुखीभवति । तथा च, वेदप्रमाणकः श्रेयःसाधनोऽधर्म इत्युक्तं भवति ।

रूपोविशेषाकारः, वादिनस्त्वत्र विप्रतिपन्नाः,—इति भवतैवोक्तम् ।
एतदेवाभिप्रेत्य महाभारते राज-धर्मं स्मर्यते,—

“न कल्पाघोन कपिलोन कृष्णोन च लोहितः ।

अष्णीयान् नुर-धारायाः, कोधमं वक्तुमर्हति” ।

इति । नैष दोषः । उक्त-शक्ययोरधर्म-व्यावृत्तस्याकार-विशेषस्य स्फुटं
प्रतीयमानत्वात् । वादि-विप्रतिपत्तेश्च समाधातुं शक्यत्वात् । स्वर्गादि-
साधनस्य शास्त्रैकसमधिगम्यस्यातिशयस्य धर्मत्वेन सर्व-सम्प्रतिपत्तेः ।
स चातिशयोदिविधः द्रव्यादि-निष्ठः, आत्म-निष्ठश्च । तच्चात्म-निष्ठ-
स्यातिशयस्य साक्षात् फल-साधनत्वात्, फल-निष्पत्ति-पर्यन्तं चिर-
कालमुपस्थानाच्च तद्विवक्षया आत्मगुणोऽपूर्व-शब्द-वाच्यो धर्मः,—
—इति तार्किक-प्रभाकरावाहतुः । उक्तस्यापूर्वस्य फलोत्पत्ति-दशा-
त्ममभिप्रेत्य तत्-साधनभूतो द्रव्याद्यतिशयो धर्मः,—इत्याहुर्भाट्टाः ।
ब्रह्मवादिनामप्येतदविरुद्धम्, “व्यवहारे भट्ट-नयः” (१) इत्यभ्युपग-
मात् । एवं धर्म-स्वरूपे निरूपिते सति, अद्याकुलत्वेन तदभिज्ञत्वं
सम्भवति* ।

चतुर्णां वर्णानां मध्ये धर्म-कोविदैरसाधारण-धर्माभिज्ञैः कर्तव्यं
विस्तराद्ब्रूहि । स च कर्तव्यो धर्मोऽदिविधः,—स्थूलः सूक्ष्मश्च । मन्द-

* भवति,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) यद्यपि अद्वैतवादिनां नास्त्येव ब्रह्मातिरिक्तं किञ्चित्, तथापि तेषां
मतेऽपि परमार्थदशायामेव तथात्वं । व्यवहारदशायान्तं भाट्टमतं
तैरनुसिध्यते,—इति भावः ।

मतिभिरपि सुखेन ब्रुध्यमानः शौचाचमन-सन्ध्या-वन्दनादिः स्थूल-
धर्मः । आत्म-पारङ्गतैः पण्डितैरेव बोद्धुं योग्यः ; इतरेषामधर्मत्व-
भ्रान्ति-विषयोऽत्रौपदी-विवाहादिः सूक्ष्मो धर्मः । तथा च महाभारते,—
द्रुपदः एकस्याः योषितो* वज्र-पतित्वं लोक-वेद-विरुद्धं मन्वानः
अधिचिन्तेषां^(१) । तत्र, लोक-विरोधः स्फुट एव तिर्यक्षपि, एकस्यां
गवि वृषभ-द्वय-युद्ध-दर्शनात् । वेदेऽप्येवं श्रूयते । “एकस्य बह्व्यो
जायाभवन्ति; नैकस्यावहवः स्युः ‡ पतयः”—इति । “यदेकस्मिन्
यूपे द्वे रश्मने परिव्ययति, तस्मादेकोद्दे जाये विन्दते, यन्नैकागुं १
रश्मनां द्वयोर्यूपयोः परिव्ययति तस्मान्नैका द्वौ पती विन्दते”—
इति च । तत्र, द्रुपद-भ्रान्ति-निवृत्तये युधिष्ठिराह,—

“लोक-वेद-विरुद्धोऽयं धर्मो धर्मभृतां वर ! ॥ ।

सूक्ष्मो धर्मो महाराज ! नास्य विद्म गतिं वयम्” ।

इति । धर्मत्वञ्च वज्र-पतित्वस्य तत्रैव वज्रधा प्रपञ्चितम् । एवं धर्म-
व्याधोपाख्याने,—विद्याऽभ्यासाद्गरीयसी मातापितृ-शुश्रूषा, विना-
ऽप्यभ्यासं तच्छुश्रूषयैव तस्य ज्ञानोत्पत्तेः,—इति प्रतिपाद्य सूक्ष्मत्वं
धर्मस्य निगमितम्,—

* कन्यायाः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ आचचक्षे,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ स्युः, - इति स० सो० पुस्तकयोर्नास्ति ।

§ यन्नैकां,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ धर्मवतां वर, इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) एकस्यानौपद्याः पञ्चभिः पाण्डुवैर्विवाहमधिहितवानित्यर्थः ।

“वहुधा दृश्यते धर्मः सूक्ष्म एव दिजेत्तम !”

इति । इत्थं स्थूल-सूक्ष्मयोः सद्भावात् युक्तस्तदुभय-विषयः प्रश्नः ॥
उक्त-प्रश्नस्य वक्ष्यमाणोत्तरस्य च अभाद्वर्थायोत्तरमन्तरारयति,—

व्यास-वाक्यावसाने तु मुनि-मुख्यः पराशरः ॥ १८ ॥

धर्मस्य निर्णयं प्राह सूक्ष्मं स्थूलञ्च विस्तरात् ।

इति । ‘मुनि-मुख्य’—इति विशेषणेन सूक्ष्म-निर्णय-कौशलं दर्शितम् । ननु, “कस्यायं श्लोकः ?, न तावत् व्यासस्य, प्रश्न-रूपत्वाभावात्, नापि पराशरस्य, उत्तर-रूपतायाः अभावात् । ‘ननु, अत्यल्पमिदमुच्यते, आद्य-श्लोकेऽपि समानमिदं बोध्यम्’ । एवन्तर्हि ईदृशेषु सर्वेषु परिचारेऽन्वेष्टव्यः” । उच्यते,—पराशर एव भावि-
शिष्य-बुद्धि-समाधानाय स्वकीय-वृत्तान्त-ज्ञापकान् ईदृश-श्लोकान् निर्दिष्टे,—इति द्रष्टव्यम् । भारतादौ व्यास-वृत्तान्त-श्लोकानां व्यासे-
नैव निर्दिष्टत्वेन सर्व-संप्रतिपत्तेः^(१) ॥

वक्ष्यमाण-धर्म-रहस्य-ग्रहणाय अप्रमत्तत्वं विधत्ते,—

- (१) ‘आचार्याणामियं शैली,—यत् स्वाभिप्रायमपि परोपदेशमिव वर्णयन्ति’—इति न्यायोऽत्र स्मर्तव्यः । अनयैव रीत्या, —“कर्माण्यपि जैमिनिः फलार्थत्वात्” (मी० ३ अ० १ पा० ४ सू०) इति जैमिनेः, “तदुपर्यपि वादरायणः सम्भवात्” (शा० १ अ० ३ पा० २६ सू०) इति वादरायणस्य च सूत्रमुपपद्यते । यदि तु पराशरोक्तधर्मः केनचित् तच्छिष्येण पश्चादुपनिबद्धः,—इति समाधीयते, तदा न काचिदस्तुतिः । पराशरोक्तधर्मप्रतिपादकतया तु पश्यस्यास्य पराशरीयत्वस्याप्युपपत्तेरिति ध्येयम् ।

शृणु पुत्र ! प्रवक्ष्यामि शृण्वन्तु मुनयस्तथा ॥ १९ ॥

इति । तत्र, मुनि-सम्बोधनेनैव पुत्रस्य सम्बोधने सिद्धेऽपि सम्प्र-
दाय-प्रवर्त्तकत्वेन विशेषतस्तत्-सम्बोधनम् ॥

धर्मो अद्भुतिशयाय धर्मस्य प्रवाह-रूपेण अनादितां वक्तुं स्मृति-
शास्त्रस्य कर्तृणां च सृष्टि-संहारौ संक्षिप्याह,—

कल्पे कल्पे क्षयोत्पत्तौ* ब्रह्म-विष्णु-महेश्वराः ।

श्रुति-स्मृति सदाचार-निर्णेतारश्च सर्व्वदा† ॥ २० ॥

इति । कल्प्यते जगदस्मिन् काले,—इति सृष्ट्यादिमारभ्य प्रलयो-
पक्रम-पर्यन्तो जगदवच्छिन्नः‡ कालः कल्पः । स च द्विविधः,—
महाकल्पोऽवान्तर-कल्पश्च । (१) मूल-प्रकृतेर्यः सर्गः, तमागभ्य चतु-
र्मुखाद्युः-परिमितो महाकल्पः, चतुर्मुखस्य दिनमात्रमवान्तर-कल्पः ।
तदुक्तं कूर्मपुराणे,—

* क्षयोत्पत्त्या,—इति मु० पुस्तके, क्षये वृत्ते,— इति सो० मू० पुस्तके
पाठः ।

† सर्व्वथा—इति मु० पुस्तके पाठः । चतुर्यचरणे, 'न क्षथ्यन्ते कदाचन'
इति सो० मू० पुस्तके पाठः । 'श्रुतिः स्मृतिः सदाचारानिर्व्वेतयाश्च
सर्व्वदा,—इति मु० मू० पुस्तके उत्तरार्द्धपाठः ।

‡ जगदवच्छिन्नः,—इति सो० पुस्तके पाठः ।

(१) मूलप्रकृतिः समस्तजगदुपादानं कारणद्रव्यम् । तच्च साम्यावस्थोप-
लक्षितं सत्त्वादिगुणत्रयम् । सत्त्व-रजस्तमसाश्च जगदुपादानतया
द्रव्यत्वं बोध्यम् । तेषु गुणत्वव्यपदेशः पुरुषोपकरणत्वादिना भाक्तः,
एतत् सर्व्वं साख्यदर्शने व्यक्तम् ।

“ब्राह्ममेकमहः कल्पस्तावती रात्रिरुच्यते ।

चतुर्थ्युग-सहस्रान्तत् कल्पमाहुर्मनीषिणः” ।

इति । सोऽयमवान्तरः कल्पः । महाकल्पस्तु ब्राह्मेण मानेन^(१) शत-
संवत्सर-परिमितः,—इति पुराणादिषु प्रसिद्धम् । ‘कल्पे कल्पे’,—
इति वीक्षया द्विविधानामपि कल्पानामसंख्यत्वं विवक्षितम् । तथा
च लिङ्ग-पुराणे,—

“एवं कल्पास्तु संख्याताः* ब्रह्मणोऽव्यक्त-जन्मनः ।

कोटि-कोटि-सहस्राणि कल्पानां मुनि-सत्तमाः !” ।

इति । तत्र, द्वयोर्द्वयोः कल्पयोर्मध्ये स्योभवति । स च त्रयस्वतु-
र्विधः ;—नित्यो नैमित्तिकः प्राकृतिकश्चात्यन्तिकश्चेति । तदुक्तं कूर्म-
पुराणे,—

“नित्यो नैमित्तिकश्चैव प्राकृतात्यन्तिकौ तथा ।

चतुर्धाऽयं पुराणेषु प्रोच्यते प्रतिसच्चरः^(२) ।

योऽयं संदृश्यते नित्यं लोके भूत-त्रयस्त्रिह ।

नित्यः संकीर्त्यते† नाम्ना मुनिभिः प्रतिसच्चरः ।

ब्राह्मो नैमित्तिको नाम कल्पान्ते यो भविष्यति ।

* एवं कल्पास्तु संख्याताः,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

† अत्र, नित्यः स कीर्त्यते,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

(१) ब्रह्मणो मानसः,—“दैविकानां युगमान्तु सहस्रं परिसंख्याया । ब्राह्म-
मेकमहर्क्ष्यं तावती रात्रिरेव च”—इति मन्वाद्युक्तम् ।

(२) प्रतिसच्चरः प्रलयः ।

(१) महदादि-विशेषान्तं यदा संयाति संलयम् ।

प्राकृतः प्रतिसर्गोऽयं प्रोच्यते काल-चिन्तकैः ।

ज्ञानादात्यन्तिकः प्रोक्तो योगिनः परमात्मनि^२(१) ।

इति । तत्र, प्राकृतः प्रलयः स्कन्द-पुराणे सूत-संहितायामेवं निरूपितः,—

“त्रिंशतैः षष्टिभिः कल्पैर्ब्रह्मणो वर्षममीरितम् ।

वर्षाणां यत् शतं तस्य तत्परार्द्धमिहोच्यते ।

ब्रह्मणोऽन्ते मुनि-श्रेष्ठाः ! मायायां लीयते जगत् ।

तथा विष्णुश्च रुद्रश्च प्रकृतौ विलयं गतौ ।

(१) प्राकृतप्रलयमाह महदादीति । महदादिविशेषान्तमिति महदहङ्कारपञ्चतन्मात्रैकादशेन्द्रियपञ्चमहाभूतानीत्यर्थः । तत्र महत्तत्त्वं प्रकृतेः प्रथमः परिणामः, तत् बुद्धितत्त्वमित्युच्यते । तत्रैकादशेन्द्रियाणि पञ्चमहाभूतानि च,—इति षोडशकोशविशेषइत्युच्यते । अहङ्कारः पञ्चतन्मात्राणि च इति षड्विंशतिविशेषः । तत्राहङ्कारस्याविशेषस्य विशेषाश्चादशेन्द्रियाणि, तन्मात्रलक्षणाणां विशेषाणां विशेषाः पञ्चमहाभूतानीतिविवेकः । महत्तत्त्वन्तु न विशेषो नाप्यविशेषः किन्तु लिङ्गमात्रमित्याख्यायते । प्रकृतिश्चाणिङ्गमित्युच्यते । एतत् सर्वं पातञ्जले सांख्ये च व्यक्तम् । अत्र महदादीनां सर्वेषां प्रकृतौ लयात् प्राकृतोऽयं प्रलयः । प्रतिसर्गः प्रलयः ।

(२) ज्ञानात् सत्त्वगुरुषान्यता-साक्षात्कारात् योगिनेभ्यः परमात्मनि लयः सोऽयमात्यन्तिकः । न तस्य पुनरावृत्तिरस्ति, “न स पुनरावर्त्तते”—इति श्रुतेः । प्रकृतिजीनस्य त्वस्ति पुनरावृत्तिः ऋते विवेकख्यातेरिति सांख्ये पातञ्जले च व्यक्तम् । तस्मात् प्रकृतिकयस्य नास्यात्यन्तिक-प्रलयत्वमिति बोध्यम् ।

• ब्रह्मणश्च तथा विष्णोस्तथा रुद्रस्य सुप्रताः ! * ।

मूर्त्तयो विविधास्तेषु कारणेषु लयं ययुः ।

माया च प्रलये काले परस्मिन् परमेश्वरे ।

सत्य-बोध-सुखानन्ते ब्रह्म-रुद्रादि-संज्ञिते” ।

इति । तथा कूर्मं ब्रह्म-विष्णादि-लयानन्तरं पञ्च-भूतादि-लयः†

पश्यते,—

(१) संस्थितेष्वथ देवेषु ब्रह्म-विष्णु-पिनाकिषु ।

गुणैरशेषैः पृथिवी विलयं याति वारिषु ।

तद्वारि-तत्त्वं सगुणं ग्रसते हव्य-वाहनः ।

तेजसु गुण-संयुक्तं वायौ संयाति संचयम् ।

आकाशे सगुणोवायुः प्रलयं याति विश्व-भृत् ।

भूतादौ च तथाऽऽकाशोलीयने गुण-संयुतः ।

इन्द्रियाणि तु सर्वाणि तैजसे यान्ति संचयम् ।

वैकारिकस्तैजसश्च भूतादिष्वेति सत्तमाः ! ।

त्रिविधोऽयमहङ्कारोमहति प्रलयं व्रजेत् ।

महान्तमेभिः सहितं प्रकृतिर्यसते द्विजाः !” ।

* सुप्रत ! इति सु० पुस्तके पाठः ।

† प्रलयानन्तरं,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ पञ्चभूतादिप्रलयः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) संस्था मरणं प्रलय इति यावत् ।

इति । एवं विष्णु-पुराणादिषु प्राकृत-प्रलययोर्द्रष्टव्यः* । एवमेव प्रलयमभिप्रेत्य भगवान् वादगायणः सूचयामास ;—“विपर्ययेण तु क्रमोऽत उपपद्यते च” (शा० २ अ० २ पा० १४ सू०) इति । अतोऽस्मात् सृष्टि-क्रमात् विपर्ययेण प्रलय-क्रमोऽभ्युपगन्तव्यः । सृष्टि-क्रमस्य तत्रत्येषु पूर्व-सृष्टेषु विचारितत्वात् ‘अतः’ शब्देन परामर्शः । उपपद्यते ह्ययं विपरीत-क्रमः, उपादान-कारण-भूतायां मृद्यवस्थितायां कार्यस्य घटस्य विलीयमानत्वात् । यदि सृष्टि-क्रम एव प्रलयेऽप्याद्रियेतां तर्ह्यवस्थिते घटे मृदिनाशः प्राप्नुयात् । न त्वेवं कश्चित् दृष्टम् । तस्मादुपपन्नो विपरीत-क्रमः । तथा सति, सृष्टौ परमात्मा-देरसद्देहान्तस्य† क्रमस्य वक्ष्यमाणत्वात् प्रलये तद्विपर्ययेण असद्देहादिः परमात्मान्तः क्रमोऽयुक्तः । प्राकृत-प्रलये प्रकृत्यन्तः क्रमोऽवक्तव्यः,—इति चेत् । वाढम् । उच्यते एवासौ, (१) परमात्मनः प्रकृतित्वात् । तथा च, बह्वचोपनिषदि परमात्मनो जगत्-प्रकृतित्वं श्रूयते,—“आत्मा वा इदमेक एवायमासीन्नान्यत् किञ्चनमिषत्, स ईक्षत; लोकान्नु सृजा इति, स इमान् लोकान्सृजत”—इति ।

* प्राकृतप्रलययोर्द्रष्टव्यः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† प्रलयस्याद्रियेत,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ परमात्माद्येतद्देहान्तस्य,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) असौ प्रकृत्यन्तः क्रमः उच्यते एवास्माभिरित्यर्थः । ननु परमात्मान्तः क्रम एव पूर्वमुक्तः न प्रकृत्यन्तः क्रमः इत्याशङ्क्याह परमात्मन इति । तथा च परमात्मनः प्रकृतित्वात् परमात्मान्तः क्रम एव प्रकृत्यन्तः क्रम इति भावः ।

ननु, 'श्वेताश्वतरोपनिषदि मायायाः^(१) प्रकृतित्वं परमात्मन-
स्तन्त्रियन्तत्वं श्रूयते,—

“मायान्तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनन्तु महेश्वरम्” ।

इति । नायं दोषः । मायायाः परमात्म-शक्तित्वेन शक्तिमतोऽप्यात्मनः
प्रकृतित्वावश्यभावात् । दहन-शक्ति-युक्ते अग्नौ दाहकत्व* व्यवहार-
दर्शनात् । आत्म-शक्तित्वञ्च मायायास्तस्यामेवोपनिषदि श्रुतम्,—

“ते ध्यान-योगानुगताश्चपश्यन्

देवात्म-शक्तिं स्व-गुणैर्निगूढाम्” ।

इति । वादरायणश्च प्रथमाध्यायस्योपान्याधिकरणे^(२) माया-विशिष्टस्य
ब्रह्मणः प्रकृतित्वं निमित्तञ्च,—इत्युभयविध-कारणत्वमुपपादयामास ।
कुलालवत् चेतनत्वात् निमित्तत्वं, घटे मृदरव कार्य्ये† तस्यानुगमात्

* दाहक,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† स्वकार्य्ये,—इति स० सा० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) माया तु त्रिगुणात्मिका सदसद्ज्ञानमिर्व्विद्या विशुद्ध-सत्त्व-प्रधाना
भावरूपा । यच्चेदमुक्तम् । “चिदानन्दमय-ब्रह्म-प्रतिबिम्ब-समन्विता ।
तमेरजः-सत्त्व-गुणा प्रकृतिर्व्विविधा च सा । सत्त्व-शुद्धविशुद्धिभ्यां
मायाऽविद्ये च ते मते”—इति ।

(२) “प्रकृतिश्च प्रतिज्ञा-दृष्टान्तानुपरोधात्” (शा० १५० ४पा० २३ सू०)
इत्यस्मिन् अधिकरणे । प्रकृतिश्च उपादानकारणञ्च ब्रह्माभ्युपगन्तव्यं
निमित्त-कारणञ्च । एक-विज्ञानेन सर्व-विज्ञान-प्रतिज्ञायाः मृदुघटादि-
दृष्टान्तस्य च अनुपरोधोपपत्तेरिति सूत्रार्थः । कारणे हि विज्ञाते
कार्य्यं विज्ञातं भवति कारणातिरिक्तस्य वस्तुसतः कार्य्यस्याभावात् ।
विवर्त्त-त्रादाभ्युपगमेन कार्य्यस्य कारणानतिरेकात् । एतच्च तत्रैव
प्रकृत्यम् ।

प्रकृतित्वम्, अनुगम्यते* हि जगति माया-विशिष्टं ब्रह्म । तत्र, सच्चि-
दानन्दत्वं ब्रह्मणोत्पत्तिं विकारित्वन्तु मायायाः । तदुभयमपि जग-
त्यवेक्षामहे; 'घटोऽस्ति'—इति सद्रूपत्वं, 'घटोभाति'—इति चिद्रूपत्वं,
'घटः प्रियः'—इत्यानन्दरूपत्वम् । 'घट उत्पद्यते, विनश्यति च'—
इति विकारित्वम् । अयमेवार्थः उत्तर-तापनीये श्रूयते,—“सच्चिदा-
नन्दरूपमिदं सर्वं सत् सदिति चितीत्यं सर्वं प्रकाशते च†” इत्यादि ।
तदेवमौपनिषदे मते ब्रह्मणोमूल-प्रकृतित्वात् सृष्टि-पुराणयोश्च श्रुत्य-
नुसारित्वात् ‡ ब्रह्मावशेषो ॥ जगद्विलयोऽत्र विवक्षितः—इति मन्त-
व्यम्॥ । वैशेषिकादिमत-सिद्धस्तु लयोऽस्माभिर्नात्र प्रपञ्चगते**
तस्य पुरुष-बुद्धि-रूप-तर्क-भूलत्वेन बुद्धिमहिः स्वयमेवोद्दिष्टं
शक्यत्वात् ।

अथा†† श्रुत्यनुसारेणोत्पत्तिरभिधीयते । सन्ति हि सृष्टि-प्रति-
पादिकाः ब्रह्माः श्रुतयः । तत्र, “आत्मावादमेकैवायमासीत्”—
इत्यादि वक्तृचोपनिषदाक्यं पूर्वमुदाहृतम् । “सत्यं ज्ञानमनन्तं

* अनुगम्यते,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† इत्याद्यानन्दरूपत्वं—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ सद्रूपं सर्वं सदिति चिदिदं सर्वं प्रकाशते प्रकाशने च,—इति सु०
पुस्तके पाठः ।

§ सत्यनुसारित्वात्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ ब्रह्मावशेषः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

¶ इत्यवगन्तव्यम्—इति सु० पुस्तके पाठः ।

** वैशेषिकादिमतप्रसिद्धस्तु प्रलयोनास्माभिः प्रपञ्चगते,—इति स०
शे० पुस्तकयोः पाठः ।

†† संप्रति,—इति स० शे० पुस्तकयोः पाठः ।

ब्रह्म"—इत्युपक्रम्य, "तस्मादाएतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः"—
इत्यादिकं तैत्तिरीयक-वाक्यम् । 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्"—इत्युप-
क्रम्य, "तदेतत्; ब्रह्म स्यात् प्रजायेचेति, तत्तेजोऽसृजत"—इति
खण्डोग-वाक्यम् ।

“यथा सुदीप्तात् पावकादिस्फुलिङ्गाः

सहस्रशः प्रभवन्ते स्वरूपाः ।

तथाऽक्षरादिविधाः सोम्य ! भावाः*

प्रजायन्ते तत्र चैवापि यन्ति” ॥

इत्यथर्व-वाक्यम् । “तदेदं† तर्ह्यव्याकृतमासीत् तन्नाम-रूपाभ्या-
मेव व्याक्रियत”—वाजसनेय-वाक्यम् । ननु, नैतेषु वाक्येषु सृष्टि-
व्यवस्थापयितुं शक्यते, विप्रतिपत्तेर्वलत्वात् । अत्र, ब्रह्म-सद्-अक्षरा-
ऽव्याकृत-शब्दैर्वाच्यानि वस्तुनि कारणतया श्रूयन्ते । न च, एकस्य
जगते विलक्षणानि बह्वन्युपादानानि युक्तानि‡ । नैव दोषः । आत्मादि-
शब्दैरेकस्यैव वस्तुनोऽभिधीयमानत्वात् । आत्म-ब्रह्म-शब्दयोस्तावदे-
कार्थं स्पष्टम् । ब्रह्म वाक्यशेषे “तस्मादाएतस्मादात्मन आकाशः
सम्भूतः”—इत्युक्तत्वात् । सद्-आत्म-शब्दयोस्तैकार्थत्वम् युक्तम् । आत्म-
शब्दस्य स्वरूप-वाचित्वात्, सत्तायास्तौपनिषदैः सर्व-स्वरूपत्वाभ्युप-
गमात्, अनुभूयते च सत्तायाः सर्व-स्वरूपत्वं, नर-विषाणादीनामपि

* तथाऽक्षरात् प्रभवन्ते हि भावाः—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† अत्र 'वेद' इत्यधिकं वर्तते स० सो० पुस्तकयोः ।

‡ तदेवं—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ युक्तानि,—इति मु० पुस्तके नास्ति ।

ज्ञान-जनकत्वाकारेण सत्-स्वरूपत्वात् । अन्तर-शब्दश्च,—‘अश्रुतः’—
इति वा, ‘न चरति’—इति वा, परमात्मानमाचष्टे । अव्याकृतशब्दो-
ऽपि, तस्मिन् योजयितुं शक्यते; ‘वि स्पष्टम् आ समन्तात् कृतम्’
—इति व्युत्पत्त्या, जगतः प्रतीति-योग्य-स्थूलत्व-दशा व्याकृतम्, ‘न
व्याकृतम्’—इति, अव्याकृतशब्दः सूक्ष्मत्व-दशामाह* । एकस्यैव वस्तुनः†
स्थूल-सूक्ष्म-दशे जगद्-अन्तर-शब्दाभ्यामुच्येते । विवर्त-वादिभिर-
खण्डैकरसस्य ब्रह्मणोजगद्रूपेण प्रतिभासाभ्युपगमात्^(१) । तस्मात्
अव्याकृतब्रह्मादीनां पञ्चानां शब्दानाम्^(२) एकएवार्थः ।

अनु, क्वचित् शून्यस्य^(३) जगत्-कारणत्वं श्रूयते;—“असदाद्दमय
आसीत्, ततोवै सदजायत”—इति । मैवम् । तच्च, सद्-असत्-
शब्दाभ्यां व्याहृताव्याकृतयोरभिधानात् । अत्यन्तरे, “कथमसतः

* सूक्ष्मां दशामाह,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† एकस्यैव च,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) विवर्तवादे अन्यस्यान्यरूपेण प्रतिभासमात्रं मायिकम् । न तु वस्तुनो-
ऽन्यथाभावः । यथा रज्जुरेव सर्पाकारेण प्रतीयते, न तु रज्ज्वाक्य-
थात्वं भवति, एवं ब्रह्मैव जगदाकारेण प्रतीयते न तु ब्रह्मणोऽन्यथा-
भावोभवति । तथा चेत्तम् । “स-तत्त्वतोऽन्यथा प्रथा विवर्तइत्युदी-
रितः”—इति । तथाच, ब्रह्मणः स्थूलरूपत्वं प्रतिभासिकं सूक्ष्मरूप-
त्वं तात्त्विकमिति विवेकः । परिणामवादे तु स्थूलरूपत्वमनायास-
गम्यमिति तन्नोक्तम् । आरम्भवादस्तु वैशेषिकाद्यनुमतः पुरुषमुद्भूत-
प्रेक्षामात्रमज्ञ-इति मूलप्रमाणाभावादुपेक्षित इति मन्तव्यम् ।

(२) अव्याकृत-ब्रह्म-सत्-अन्तर-व्याप्त-शब्दानामित्यर्थः ।

(३) शून्यमभावः ।

सज्जायत*”—इति शून्यस्य कारणता-प्रतिषेधात् । ननु प्रतीय-
मान-जगदाकार-रहितं शून्यादपि विलक्षणं चेत् ब्रह्म, तर्हि, तत्
कीदृशं बुद्धावारोपयितव्यम्† इति चेत् । इदानीं प्रष्टुं यादृशमनु-
दितं, तादृशमेव‡ तदिति बुद्धिं समाधत्स्व(१) । दृष्टान्तं चेत् पृच्छसि,
न वयं वक्तुं शक्नुमः । तत्-समस्य वस्त्वन्तरस्थाभावात् । तथा च
श्रुतिः,—

“न तस्य कार्यं करणञ्च विद्यते

न तत्-समस्याभ्यधिकश्च दृश्यते” ।

इति । यदि, शिष्य-व्युत्पादनाय दृष्टान्ताभासोऽपेक्षितः॥ (१), तर्हि,
अद्वैताकारे सुषुप्तिर्निर्दर्शनम्, पुरुषार्थ-स्वरूपत्वे च॥ विषयानन्दो-
निर्दर्शनीयः । “आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात्”—इति** “विज्ञानमानन्दं
ब्रह्म”—इत्यादि श्रुतेः । अशेष-शङ्का निवृत्त्यपेक्षा चेत्, ब्रह्म-
मीमांसां पठ,—इत्यलमतिविस्तरेण ।

* सज्जायेत,—इति स० पुस्तके पाठः ।

† अनु,—इति मु० पुस्तके नास्ति ।

‡ बुद्धादावारोपयितव्यम्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ तादृशशब्दं—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ दृष्टान्ताभासोऽपेक्षितः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ ‘च’—इति मु० पुस्तके नास्ति ।

** ‘इति’ शब्दः स० सो० पुस्तकयोर्नास्ति ।

(१) तथा च जगदाकाररहितं शून्यादपि विलक्षणं ब्रह्म,—इत्येव बुद्धा-
वारोपयितव्यमित्यर्थः ।

(२) दृष्टान्तवदाभासते,—इति दृष्टान्ताभासः, न तु परमार्थदृष्टान्त
इत्यर्थः ।

यावन्तं कालमभिव्यक्त-जगदाकारोपेतं ब्रह्म पूर्वमासीत्, तावन्तं
मेव कालमनभिव्यक्तदशायामवस्थाय^(१) पश्चादभिव्यक्तौ प्रयतते । ननु,
महाप्रलये, कालोवा तदियत्ता वा कथं घटते? ^(२) । उच्यते । कं
प्रत्येतद्योद्यम्? ^(३) न तावत् ब्रह्म-वादिनं प्रति, 'तन्मते विधदाद्यनन्त-
भेद-जगत्-प्रतीतिं * कल्पयन्त्यामायायाः कश्चिन्महाप्रलयः एतावत्-
काल-परिमितमासीत्,—इत्येवं विध-प्रतीति-मात्र-कल्पने को-
भारः? ^(४) । ^(५) परमाणु-वादेऽप्यस्त्वेव नित्यः कालः । ^(६) प्रधान-वादे

* भेदभिन्नं जगत् प्रतीतं—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

- (१) अनभिव्यक्तदशा महाप्रलयः ।
- (२) कालस्य क्रियारूपत्वात् महाप्रलये च क्रियाया असम्भवादिति भावः ।
तदियत्तापि क्षणादिक्षणा क्रियासाध्येव । प्रत्येत्य 'क्रियैव कालः'—
इति मतानुसारेणेति बोध्यम् ।
- (३) क्रियातिरिक्तः पदार्थान्तरं कालः,—इति मतमाश्रित्य प्रथमं तावत्
वेदान्तमते परिहारमाह न तावदिति ।
- (४) तथा च एतन्मते कृष्टिप्रलयौ द्वावेव माया-कल्पिताविति भावः ।
- (५) न्याय-वैशेषिकमते परिहारमाह परमाणुवादे इति । एतन्मते प्रलय-
कालस्येयत्ताव्यवहारोऽध्वंसेनापपादनीयः,—इत्याकरे व्यक्तम् ।
- (६) सांख्यमते परिहारमाह प्रधानवादे इति । प्रधानं प्रकृतिः । पञ्च-
विंशति तत्त्वानि तु प्रकृतिमहदहङ्कारपञ्चतन्मात्र एकादशेन्द्रिय-पञ्च
महाभूत-पुरुषरूपाणि सांख्ये प्रसिद्धानि । एतन्मते, प्रलयेऽपि प्रधा-
नस्य सदृशपरिणामप्रवाहसत्त्वात् नानुपपत्तिरुदियत्ताया इति ध्येयम् ।
इदमत्रावधेयम् । सांख्यीये सिद्धान्ते न कालोनाम पदार्थोऽस्ति,
किन्तु यैवपाधिभिरेकस्य कालस्य भूतभविष्यदादिव्यवहारभेदं वैशेषि-
कादयो मन्यन्ते, तस्यैवपाधयोभूतादिव्यवहारं प्रयोजयन्तीति कृत-
मत्र कालेन, इति सांख्यतत्त्वकौमुद्यामभिहितम् । एतच्च काल-
माधनोयमाग्रे यज्यकृताप्युदीकृतम् ।

पञ्च-विंशति-तत्त्वेभ्योवहिभूतस्य कालतत्त्वस्याभावात् प्रधानमेव काल-शब्देन व्यवह्रियताम् । अतः प्रलय-कालावसाने परमेश्वरः सृष्टिं कामयते । तथाच, श्रुतयः,—“कामस्तदग्रे समवर्त्तताधि” “सोऽकामयत वज्रं स्यां प्रजायेय”—इति, “तदैक्षत वज्रं स्यां प्रजायेय इति” “स ईक्षां वज्रे”—इत्यादि । ननु,* कामोनाम मनो-वृत्ति-विशेषः, “कामः सङ्कल्पोविचिकित्सा-अद्धा-ऽअद्धा-धृतिरधृतिः श्रीर्धोर्भीरित्येतत् सर्वं मनएव,—इति श्रुतेः । मनस्य भौतिकम्, “अन्नमयं हि सोम्य ! मनः”—इति श्रुतेः । तथा सति, भूतोत्पत्तेः पूर्वमविद्यमाने मनसि कुतः कामः ? । उच्यते । न तावत् सर्ग-समये सोऽयमिदमुदेति, तन्मनसोभौतिकत्वाभावात्, नित्यायाः ईश्वरेच्छायाः मनोऽनपेक्षत्वाच्च । सिष्टत्वात् ननु सर्गोपहितत्वाकारेण नित्येच्छायामप्युपपद्यते । औपनिषदे मते तु जीवेच्छायाः भौतिक-मनः-कार्यत्वेऽपि, ईश्वरेच्छायाः माया-परिणाम-रूपत्वात् न मनोऽपेक्षाऽस्ति । अन्तरेणापि देहेन्द्रियाण्यशेष-व्यवहार-शक्तिर-चिन्त्या परमेश्वरस्य श्रुतिस्त्वगम्यते,—

“न तस्य कार्यं करणञ्च विद्यते

न तत्-समसाभ्यधिकञ्च दृश्यते ।

पराऽस्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते

स्वाभाविकी ज्ञान-बल-क्रिया च” ॥ इति ।

* “तथा च”—इत्यारम्भ, “ननु”—इत्यन्तः पाठः स० सो० पुस्तकयोर्नास्ति ।

“अपाणि-पादोजवनोयहीता

पश्यत्यचक्षुः स शृणोत्यकर्णः” ।

इति च । एवञ्च सति, ‘असङ्गस्य कथमुत्पादकत्वम्, उत्पत्त्य-
मानानि वा वियदादीनि योग्य-सामग्रीमन्तरेण कथमुत्पद्येरन्”—
इत्यादीनि बोद्धान्यनवकाशानि । अनन्त-शक्त्यैव अशेष-बोद्धानां
इत्तोत्तरत्वात् । तस्मात्, यथाश्रुति निःशङ्कैः सृष्टिरभ्युपेतव्या ।
श्रुतिश्चैवमाह,—“तस्माद्वा एतस्मादात्मनः आकाशः सम्भूतः, आका-
शाद्वायुः, वायोरग्निः, अग्नेरापः, अद्वाः पृथिवी, पृथिव्यामोषधयः,
औषधिभ्योऽन्नम्, अन्नात् पुरुषः”—इति । तत्र, पुरुष-शब्देन शिरः-
पाष्ठादि-युक्तो देहोऽभिधीयते । स च देहो ब्रह्मादिः स्वामान्तो बल-
प्रकारः । तत्र, ब्रह्मद्वयस्य निरतिशय-पुण्य-पुञ्ज-फल-रूपत्वात् इतर-
सकल-देह-कारणत्वेनादित्वम् । तथाच श्रुति-स्रुती,^१—

“हिरण्य-गर्भः समवर्त्ततामे

भूतस्य जातः पतिरेक आसीत्” । इति श्रुतिः^१ ।

“ब्रह्मा देवानां प्रथमः संबभूव ।

विश्वस्य कर्त्ता भुवनस्य गोप्ता” ।

इति च ।

“स वै शरीरी प्रथमः स वै पुरुष उच्यते ।

आदि-कर्त्ता स भूतानां ब्रह्माऽप्ये समवर्त्तत” ।

^१श्रुतिः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† श्रुतिः,—इति सु० पुस्तके नास्ति ।

इति सृतिः । एतेन, विष्णु-महेश्वर-देहयोरप्यादित्वं* व्याख्यातम् । एके-
नैव चेतनेन गुण-त्रय-व्यवस्थायै देह-त्रयस्य स्वीकृतत्वात् । तथा च,
मैत्रेय-शाखायां श्रूयते । “तस्य प्रोक्ता अग्न्यास्तनवो ब्रह्मा रुद्रो विष्णु-
रिति अथ ह्येवै खलु वावाऽस्य राजसोऽंशोऽसौ स योऽयं ब्रह्मा,
यथा ह? खलु वावाऽस्य तामसोऽंशोऽसौ स योऽयं रुद्रः, यथा ह खलु
वावाऽस्य सात्विकोऽंशोऽसौ स योऽयं विष्णुः, स वा एष एकत्विधा
भूतः”—इति । तद्योत्तर-तापनीये, भार्या प्रकृत्य श्रूयते । “सैषा
चित्रा सुदृढा वक्त्रं कुरा स्वयं गुण-भिन्नां कुरेव्यपि गुणभिन्ना सर्वत्र
ब्रह्मा-विष्णु-शिव-रूपिणी चैतन्य-दीप्ता, तस्मादात्मन एव त्रैविध्यं
सर्वत्र”—इति । स्कन्द-पुराणेऽपि,—

“एक एव शिवः साक्षात् सृष्टि-स्थित्यन्त-सिद्धये ।

ब्रह्मा-विष्णु-शिव-आख्याभिः कलनाभिर्विजृम्भते” ।

इति । तदेवं ब्रह्मा-विष्णु-महेश्वराः तस्मिन् ॥ महाकल्पावसाने क्षीयन्ते,
पुनः ॥ सृष्टि-कल्पादावुत्पद्यन्ते,—इति सिद्धम् ।

अचरार्थस्तु, त्रय-सहिता उत्पत्तिः त्रयोत्पत्तिः** तद्योत्पत्तिः
भवन्ति,—इति । एवं तत्तदवान्तर-कल्पानामवसाने प्रारम्भे च

* विष्णु-महेश्वरयोरप्यादित्वम्, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

† ब्रह्मा विष्णुरुद्र इति,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ अथ यो ह = इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

§ यथा ह,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ तस्मिन्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ सृष्टि-महाकल्पादादित्यादि स० पुस्तके पाठः ।

** त्रयोत्पत्तिः—इति सु० पुस्तके नास्ति ।

श्रुत्यादीनां निर्णेतारः क्षयोत्पत्तिभ्यामुपलक्ष्यन्ते । तत्र, श्रुति-निर्णेतारः,—वेद-विभाग-कारी व्यासः, तद्देद-शाखा-सम्प्रदाय-प्रवर्तकाः कठ-कौथुमादयः, कल्प-सूत्र-काराः बोधायनाश्वलायनापस्तम्बादयः, मीमांसा-सूत्र-कृतोजैमिन्यादयश्च । स्मृति-निर्णेतारोमन्वादयः प्रसिद्धाः । तत्र, पैठीनसिः,—

“तेषां मन्वङ्गिरोव्यास-गौतमाश्चुश्रुनोयमाः ।

वशिष्ठ* इक्ष-संवर्त्त-शातानप-पराशराः ।

विष्णवापस्तम्ब-हारीताः शंखः कात्यायनोभृगुः ।

प्रचेतानारदोयोगि^(१) बोधायन-पितामहाः ।

सुमन्तुः कश्यपोवभुः पैठीनोव्याघ्रएवच† ।

सत्य-व्रतोभरद्वाजोऽगार्यः कार्ष्णाजिनस्तथा‡ ।

जावालिर्जमदग्निश्च लोकाचि॥ ब्रह्म-सम्भवः ।

इति धर्म-प्रणेतारः षट्त्रिंशदृषयस्तथा” ।

ननु, किमियं परिसंख्या? ^(२) । मैवम् । तथा सति, वत्स-मगीचि-

* वसिष्ठ,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† व्यासएव च,—इति स० से० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ कार्ष्णाजिनस्तथा,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ लोकाचि,—इति स० से० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) योगी याज्ञवल्क्यः । अथच, कश्चित् योगीश्वरः—इति, कश्चित् याज्ञवल्क्यः—इति, कश्चिच्च योगियाज्ञवल्क्यः,— इति च निर्दिश्यते । याज्ञवल्क्यीयात् धर्मशास्त्रात् पृथक् योगियाज्ञवल्क्यीयं धर्मशास्त्रमप्यस्माभिरूपलब्धम् ।

(२) परिसंख्या परितः संख्यानम् । एतावन्तएव धर्मप्रणेतारोऽनन्तवन्ते इत्यर्था किमेवा गणना इति प्रश्नार्थः । तथा चेत्तम् । “अन्याथेभ्य-

देवल-पारस्कर-पुलस्त्य* पुलह-ऋतु† चण्ड्यगृह-शङ्ख-लिखिता‡ छागले-
यात्रेयादीनां धर्म-शास्त्र-प्रणेतृत्वं न स्यात् । आश्वमेधिके पर्वण्यपि
तत्तन्मुनि-प्रोक्त-धर्मानुक्रमणात् धर्मशास्त्र-कर्त्तारोगम्यन्ते(१) । ‘श्रुता
मे मानवाधर्माः’—इत्युपक्रम्य एवं पद्यते,—

“ओमा-महेश्वराश्चैव‡ नन्दि-धर्माश्च पावनाः ।

ब्रह्मणा कथिताश्चैव कौमाराश्च श्रुतामया ।

धूम्रायन-कृताधर्माः कणा॥ वैश्वानराश्चपि ।

भार्गवायाज्ञवल्क्याश्च मार्कण्डेयाश्च कौशिकाः ।

भरद्वाज-कृताये च बृहस्पति-कृताश्च ये ।

कुणेश कुणि-वाहेश॥ विश्वामित्र-कृताश्च ये ।

सुमन्तु-जैमिनि-कृताः शाकुनेयास्तथैव च ।

पुलस्त्य-पुलहोद्गीताः पावकीया** स्तथैव च ।

अगस्त्य-गीतामौद्गल्याः शाण्डिल्याः शैलभायनाः†† ।

* पुलस्त्य—इति सु० पुस्तके नास्ति ।

† ऋतु, —इति सु० पुस्तके नास्ति ।

‡ विलिखित,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ उमामहेश्वराश्चैव,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ कात्या,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ कुणिताहेश्व,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

** पावणीया,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

†† अगस्त्यगीताः सोधन्याः शाण्डिल्याः शैलभायनाः,—इति स० सो०
पुस्तकयोः पाठः ।

माण च यान्यार्थप्रतिषेधिका । परिसंख्या तु सा ज्ञेया यथा प्रोक्षित-
भोजनम्”—इति ।

(१) वत्सादय इति शेषः ।

वालखिल्य-कृताये च ये च सप्तर्षिभिः कृताः ।

त्रैयाघ्राव्यास-गीताश्च विभण्डक* कृताश्च ये ।

तथा विदुर-वाक्यानि भृगोरङ्गिरसस्तथा ।

वैशम्पायन-गीताश्च ये चान्ये एवमादयः” ।

इति । ‘सदाचारः’,—हेलाकोदवृषभ-यज्ञाङ्गीनैवुकादिः† (१) । तस्य निर्णेतारस्तत्तत्-कुल-वृद्धाः । ‘च’कारः उक्तानुक्त-समुच्चयार्थः । उक्ताः,—मन्वाद्योब्रह्मादयश्च स्मृति-शास्त्रकर्तारः । अनुक्तस्तु,—धर्मः । तस्यापि, पूर्व-कल्पान्ते क्षीणस्योत्तर-कल्पादौ सृष्टिर्भवति । तथा च, वाजसनेय-ब्राह्मणे सृष्टि-प्रकरणे,‡ प्रजापतिर्मनुष्यादि-पिपीलिकान्त-प्राणिनां चतुर्वर्णाभिमानि-देवतानाञ्च सृष्टिमाप्नाय, अत्युग्रमपि क्षत्रियादिकं नियन्तुं समर्थस्य धर्मस्य सृष्टिराम्नायते । “स नैव व्यभवत्तत् त्रैयोरूपमत्यसृजत् धर्मं तदेतत् क्षत्रस्य क्षत्रं यदुर्मः तस्मात् परं नास्ति” इति । अस्यायमर्थः ;—स प्रजापति-मन्वादि-रूप-धारी जगत्-स्रष्टा परमेश्वरः प्रजाः सृष्ट्वाऽपि तन्नियामकाभावात् कृत-कृत्यता-रूपं विभवं नैव प्राप्तवान्, ततोविचार्य नियामकत्वेन श्रेष्ठं धर्ममतियन्त्रेनासृजत्,—इति । अहे ! महदिदं धर्मस्य सामर्थ्यं ; यत् क्षत्रियादिह्योमारणे समर्थोऽपि धर्माङ्गीतः§ कर-प्रदानाद्यनुप-

* विभण्डक,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† समाचारो लोके वृषभयज्ञादि नैर्ऋतादि,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ अत्र, प्रजापति-मनुष्यादि,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

§ धर्माधीनः—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) हेलाका वसन्तोत्सवविशेषः प्राच्यैः क्रियते, उदुषभयज्ञः उदीच्यै, आङ्गीनैवुकादयोदात्तिगायैः । स्पष्टमिदं सोमांसा-प्रथम-वृत्तीयस्य-माधिकरणे भाष्यादौ ।

योगिनं याचकं विप्रादिकं न मारयति* । प्रत्युत, तस्मै धनं ददाति, भटाद्यातिशूगः धनुः-खडगादि-धारिणोलव-सख्याकाः एकेना निरा-युधेन हस्तेन स्वामिना अधिचिप्यमाणाः साद्यमानाः सन्तोऽपि स्वामि-द्रोहादिभ्यति । ततो धर्मादप्युक्तं न किञ्चिन्निधामकम-स्तीति । 'प्रलय-काले धर्माद्यापि संहारे भाविष्येधर्माधर्मा-कार्याया असम्भवः',^(१) इति चेत्, न, पूर्व-कल्पानुष्ठान-सञ्चितस्य फल-वीजस्या-पूर्वस्य संहारानङ्गीकारात्^(२) । द्रव्य-गुण-क्रिया-रूपएव हि धर्माः संह्रियते पुनरुत्पद्यते च सर्वदा^(३) इति । अनेन, सृष्टि-संहार-प्रवा-हस्यानादितामनन्तताञ्च दर्शयति^(४) ॥

* ताडयति,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† स्वकीयेनैकेन, — इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ हस्तेन,—इति सु० पुस्तके नास्ति ।

§ विचिप्यमाणा,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

- (१) धर्माधर्मा विना जगद्वैचित्र्यासम्भवात् सृष्टेः धर्माधर्मकार्यत्वमिति बोध्यम् ।
- (२) तथाचापूर्वरूपौ धर्माधर्मा प्रलयेऽपि तिष्ठतः,—इति न विचित्र-सृष्ट्यनुपपत्तिरिति भावः । तदानीं धर्माधर्मयोः सत्त्वस्य कार्यदर्शना-दनुमातव्यम् ।
- (३) द्रव्यं सोमादि, गुणः “अरुणया पिङ्गाक्ष्या गवैकहायन्या सोमं क्रीणा-ति”—इत्याद्युक्तः आरुणादिलक्षणः, क्रिया अग्निहोत्रादिका । धर्म-त्वस्वामीषां न स्वरूपतः किन्तु श्रेयःसाधनस्वरूपेणेति मोमांसास्त्रोक्त-वार्त्तिकेनादौ व्यक्तम् ।
- (४) यद्यपि प्रवाहस्यावस्तुत्वात् प्रवाहिव्यक्तीनाञ्च सादित्वात् प्रवाहस्या-नादित्वासम्भवः, तथापि, प्रवाहिव्यक्तीनां मध्ये अन्यतमया व्यक्त्या विना अनादिकालस्यानवस्थानमेव कार्यानादित्वमिति सिद्धान्तः । एतच्च

यदर्थं सृष्टि-संहारौ संक्षिप्तौ, तत् प्रवाह-नित्यत्वमिदानी-
माह,—

न कश्चिद्देव-कर्त्ता च वेदं स्मृत्वा* चतुर्मुखः ।
तथैव धर्मान् † स्मरति मनुः कल्पान्तरेऽन्तरे ‡ ॥ २१ ॥

इति । सृष्टि-निर्णेतृणां मन्वादीनां सृष्टि-कर्त्तृत्व-दर्शनात् तथैव
श्रुति-निर्णेतृणामपि वेद-कर्त्तृत्वमाशङ्क्य निराचष्टे 'न कश्चित्'-इति ।
न तावत् व्यासो वेद-कर्त्ता, तस्य विभाग-मात्र-कारित्वात् । नापि
चतुर्मुखः, ईश्वरेण चतुर्भुखाय वेद-प्रदानात् । नापि जगदीश्वरः, तस्य
सिद्ध-वेदाभिव्यञ्जकत्वात् । तदुक्तं मत्स्य-पुराणे,—

“अस्य वेदस्य१ सर्वज्ञः कल्पादौ परमेश्वरः ।

व्यञ्जकः केवलं विप्राः ! नैव कर्त्ता न संशयः ।

ब्रह्माणं मुनयः ! पूर्वं सृष्ट्वा तस्मै महेश्वरः ।

दत्तवानखिलान् वेदान् विप्राः ! आत्मनि॥ संस्थितान्॥ ।

* वेदं श्रुत्वा,—इति सु० पुस्तके, वेदं स्मृत्वा, - इति सु० मू० पुस्तके,
वेदकर्त्ता,—इति सो० मू० पुस्तके पाठः ।

† तदेव धर्मः,—इति सो० मू० पुस्तके पाठः ।

‡ कल्पान्तरान्तरे, इति सु० मू०, सो० मू० पुस्तकयोः पाठः ।

§ धर्माय,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ विप्रयात्मनि,—इति स० पुस्तके पाठः ।

॥ संस्थितान्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

शारीरकटीकायां रत्नप्रभायामन्यत्र च व्यक्तम् । एष एव न्यायः प्रवा-
हस्थानन्तत्वेपि योजनीयः ।

ब्रह्मणा चोदितो विष्णुर्वास-रूपी द्विजोत्तमाः ! ।

हिताय सर्व्व-भूतानां वेद-भेदान् करोति सः” ।

इति । कठादीनान्तु* तन्-कर्तृत्वं दूरापास्तम्† । उपपत्तयस्तु वेदापौरुषेयत्वाधिकरणे^(१) द्रष्टव्याः । ननु, ‘शास्त्र-योनित्वाधिकरणे^(२) ब्रह्मणः सर्व्वज्ञत्व-सर्व्वशक्तित्व-दाढ्याय वेद-कर्तृत्वं व्यासेन सूचितम् ।^(३) ननु, तेनैव देवताधिकरणे^(४) वेद-नित्यत्वमपि, “अतएव च नित्य-त्वम्’ (शा० १ अ० ३ पा० २८ सू०) इति सूत्रेण प्रदर्शितम् ।^(५) एवं तर्हि, विरोधः परिहर्त्तव्यः । उच्यते । वर्णानां पदार्थ-तत्-संबन्धानां ब्राह्मणानामनित्यत्वं वैशेषिक-काणादादयो वर्णयन्ति^(६), तान् प्रति-

* इतरेषान्तु,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† दूरापेतम्,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

- (१) “वेदाश्चैके सन्निकर्षं पुरुषाख्याः” (मी० १ अ० १ पा० २७ सू०) इत्यस्मिन्नधिकरणे इत्यर्थः ।
- (२) शारीरक-प्रथम-प्रथम-द्वितीयाधिकरण-प्रथमवर्णके ।
- (३) सिद्धान्तयति नन्विति ।
- (४) शारीरक-प्रथम-द्वितीयाध्याय-प्रथमवर्णके ।
- (५) पूर्वापरविरोधमुद्भावयति स्वन्तर्हीति ।
- (६) शब्दानित्यत्वञ्च वैशेषिकद्वितीयाध्यायद्वितीयाह्निके, न्याय-द्वितीयाध्याय-द्वितीयाह्निके च वर्णितम् । शब्दानामनित्यत्वे च तत्सम्बन्धस्य शब्दसमुदात्मकभाष्यस्य च सुतरामनित्यत्वम्, तदपि आत्मतत्त्वविधिके न्यायकुसुमाग्नौ च स्पष्टम् । पदार्थानां घटादीनामनित्यत्वञ्च अत्र वर्णितम् । अत्र, वैशेषिककाणादादयः,—इति पाठोलेखक-प्रमादकृत इति प्रतिभाति, काणादस्यैव वैशेषिकदर्शनकर्त्तृत्वात् । किन्तु

मीमांसकाः प्रथम-पादे^(१) कालाकाशादीनामिव वर्णानां नित्यत्वं वर्णयामासुः, “व्यवहारे भट्टनयः”, — इत्यभ्युपगमं* सूचयितुं देवताधिकरणे तदेव व्यावहारिकं नित्यत्वं सूचितम्^(२) । अतः कालिदासादिग्रन्थेष्विव^(३) वेदेव्यर्थावबोध-पूर्विकायाः पद-विशेषावापोद्घापाभ्यां^(४) प्रवृत्तायाः वाक्य-रचनायाः अभावादपौरुषेयत्वं युक्तम् । ब्रह्म-विवर्त्तत्वं त्रियदादेरिव वेदस्याप्यस्ति, — इति मत्वा शास्त्र-योनित्वाधिकरणे वेद-कर्तृत्वं ब्रह्मणेदर्शितम् । अतएव भट्टपादाः सत्यपि पुरुष-संबन्धे स्वातन्त्र्यं निवारयामासुः, —

“यत्नतः प्रतिषेध्या नः पुरुषाणां स्वतन्त्रता” ।

इति । तस्मात्, “स्वतन्त्रः कर्त्ता” (पा० १ अ० ४ पा० ५४ सू०) इत्यनेन सूत्रेण सचितः कर्त्ता न कोऽपि वेदस्यास्ति^(५) ।

* इत्यभ्युपगतिं—इति सु० पुस्तके पाठः ।

सर्वत्र दर्शनात्तथैव रक्षितः,—इति बोध्यम् । वैशेषिकेभ्यः कालादः,
— इति कथञ्चित् सङ्गमयितव्यम् ।

(१) मीमांसा-प्रथमाध्याय-प्रथमपादे ।

(२) व्यावहारिकं वेदान्तमते, भट्टमते तु पारमार्थिकमेवेति मन्तव्यम् ।

(३) कालिदासादिग्रन्थे यथा वृद्धिपूर्विकाप्रवृत्तिर्न तथा वेदे, इति व्यतिरेके दृष्टान्तः ।

(४) आवापः पदान्तरानयनं उद्घापः पूर्वपदापनयः । पदपरिवृत्तिरिति कर्त्तार्यः ।

(५) तथाच निःश्वासवदनायासेन वेदाः ब्रह्मणः सम्भूताः,—इति ब्रह्मणो वेदकर्तृत्वव्यवहारः स्वातन्त्र्यलक्षणान्तु पारमार्थिकं कर्त्तृत्वं नास्तीति सिद्धान्तार्थः ।

‘च’कारः तु-शब्दार्थे वर्तमानेवैलक्षणमाह ; सन्ति हि बहुवच-
 तुर्मुख-मनु-प्रभृतयः सृति-कर्त्तारः, वेद-कर्त्ता न कोऽपीति वैलख-
 ण्यम् । ‘वेदं सृत्वा’ इत्यत्र वाक्ये अनुषङ्ग-न्यायेन द्वितीयाद्ध-गतं
 पदत्रयमन्वेतव्यम् । अनुषङ्ग-न्यायश्च,—^(१)द्वितीयाध्याय-प्रथम-पादे
 वर्णितः । तथाहि,—ज्योतिष्टोम-प्रक्रियायाम् उपसदासुपष्टोमेषु
 चयोमन्त्राः श्रूयन्ते,—“यातेऽग्नेऽयाश्रया रजाश्रया हराश्रया तनुर्वर्षिष्ठा
 गङ्गरेष्ठा, उपं वचो अपावधीत् ॥ तेषं वचो अपावधीत् स्वाहा”[॥]
 इति । तत्र, ‘अयाश्रया’ ‘रजाश्रया’ ‘हराश्रया’—इति पद-भेदान्मन्त्र-
 भेदः^(१) । तत्र, प्रथम-मन्त्रस्य, तनूरित्यादि-वाक्य-शेषापेक्षाऽस्ति,
 चरम-मन्त्रः, ‘यातेऽग्ने’—इत्यमुंवाक्यादिमपेक्षते, मध्य-मन्त्रस्त्वाद्य-
 म्नावपेक्षते । तत्रैवं संशयः,—किमपेक्षितार्थ-परिपूरणाय लौकिकः
 कियानपि पद-मन्दर्भोऽध्याहरणीयः, किं वा श्रूयमाणं पदजातम-

* वेदं सृत्वा, इति सु० पुस्तके पाठः ।

† अत्र ‘पुराणानाम्’—इत्यधिकः पाठः सु० पुस्तके ।

‡ ज्योतिष्टोमप्रक्रियायाम्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ उपसदष्टोमेषु,—इति स० सा० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ इत्यमेव विसन्धिः पाठः सर्वत्र । एवं परत्र ।

॥ मीमांसाभाष्ये तु ‘यातेऽग्नेऽयाश्रया तनुर्वर्षिष्ठा’—इत्यादि स्वाहान्तं
 मन्त्रं लिखित्वा, पश्चात्, ‘रजाश्रया’ ‘हराश्रया’—इति प्रतीकद्वयं
 लिखितम् ।

(१) मीमांसायाः,—इत्यादि ।

(२) यातेऽग्नेऽयाश्रया तनुर्वर्षिष्ठा,—इत्यादिरेकोमन्त्रः, यातेऽग्ने रजाश्रया
 तनुर्वर्षिष्ठा,—इत्यादिर्द्वितीयः, यातेऽग्ने रजाश्रया तनुर्वर्षिष्ठा,—
 इत्यादिस्तृतीयः, इति विवेकः ।

नुषङ्गनीयम्? इति । वाक्यादेः^(१) प्रथम-मन्त्रेणैव संबन्धात् वाक्य-
शेषस्य चरम-मन्त्रेणैव संबन्धात् लौकिकाध्याहारः,—इति पूर्वः पक्षः ।
वैदिकाकाङ्क्षायाः सति सम्भवे वैदिक-शब्दैरेव पूरणीयत्वात् अन्य-
मन्त्र-संबन्धानामपि पदानां बुद्धिस्थित्वेनाध्याहार्येभ्यः पदेभ्यः प्रत्या-
सन्नत्वाच्च, अनुषङ्गएव कर्तव्येनाध्याहारः,—इति सिद्धान्तः । एवञ्च
सति, प्रकृतेऽपि 'कल्पान्तरे धर्मान् स्मरति'—इति पदत्रयं पूर्वार्द्धे-
ऽनुषङ्गनीयम् । ^(२)चतुर्मुखस्तस्मिंस्तस्मिन् महाकल्पे परमेश्वरेण इत्तं
वेदं स्मृत्वा, तत्र विप्रकीर्णान् वर्णाश्रम-धर्मान् सङ्कलय्य स्मृति-ग्रन्थ-
रूपेण उपनिवध्नाति । तथा च, पितामह-वचनानि तत्र तत्र निबन्धन-
कारैरुदाह्रियन्ते । चतुर्मुखस्य स्मृति-शास्त्र-कर्तृत्वं मनुनाऽप्युक्तम्,—

“इदं शास्त्रन्तु कृत्वाऽसौ मामेव स्वयमादितः ।

विधिवद्गृहयामास मरीच्यादीनहं मुनीन्” ।

इति । यथा चतुर्मुखः, तथैव च स्वायम्भुवोमनुः तस्मिन् तस्मिन्वा-
न्तर-कल्पे वेदोक्तधर्मान् गृह्णाति । मनु-ग्रहणेन, अवि-याज्ञवल्क्य-
विष्णादयः उपलक्ष्यन्ते । तदेवं प्रतिमहाकल्पं येन येन* चतुर्मुखेन,
प्रत्यवान्तर-कल्पञ्च तैस्तैर्मन्वादिभिः स्मृति-प्रणयनात्, धर्मादेः प्रवाह-
नित्यत्वं सिद्धम् । एतदेवाभिप्रेत्याश्वमेधिके पर्वणि पद्यते,—

“युगेष्वावर्त्तमानेषु धर्मोऽप्यावर्त्तते पुनः ।

धर्मोष्वावर्त्तमानेषु लोकोऽप्यावर्त्तते पुनः” ।

* अत्र 'तेन तेन', इति पाठाभिवृत्तुं युक्तः ।

(१) वाक्यस्य य आदिभागस्त्येत्यर्थः ।

(२) एतत् पदत्रयस्य पूर्वार्द्धे अनुषङ्गे कृते सति, यो वाक्यार्थः सम्पद्यते,
तस्माद् चतुर्मुख इत्यादिना ।

इति । युग-भेदेन धर्म-वैलक्षण्यमभ्युपेत्य, 'धर्मान्'—इति वङ्ग-वचन-निर्देशः ॥

तदेव वैलक्षण्यं प्रतिजानीते,—

अन्ये कृत-युगे धर्मास्त्रेतायां द्वापरे युगे* ।

अन्ये कलि-युगे नृणां युग-रूपानुसारतः ॥ २२ ॥

इति । अत्र, अन्य-शब्देन धर्मस्य स्वरूपान्यत्वमाचष्टे, किन्तु प्रकारान्यत्वम् । अन्यथा, धर्म-प्रमाणां चोदनानामपि युग-भेदेन भेदापत्तेः^(१) । न हि, इयं चोदना कृतेऽध्येतव्या, इयम् चेतव्याम्,—इत्यादि व्यवस्थापकं किञ्चिदस्ति । प्रकारान्यत्वे त्वस्ति दृष्टान्तः । एकस्याग्नि-होमस्य सायं-प्रातः-काल-भेदेन अनुष्ठान-प्रकार-भेद-अवणात् । “अतं त्वा सत्येन परिषिञ्चामि”—इति सायं परिषिञ्चति, सत्यं त्वर्चेन परिषिञ्चामीति प्रातः”—इति । ननु, तच्चार्य-वादेन मन्त्र-प्रकार-भेदेन उपपादितः[‡]; “अग्निर्व्या अतम्, असावा-

* परे,—इति सु० मू० पुस्तके पाठः । ऽवरे,—इति सो० मू० पुस्तके पाठः ।

† धर्मप्रधान,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ एकस्याग्निहोमस्य,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ मन्त्रप्रकारभेद उपपादितः—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) धर्मप्रमाण,—इति हेतुगर्भविशेषकम् । चोदनागम्यार्थस्यैव धर्मत्वात् धर्मस्य स्वरूपतोऽन्यत्वे चोदनाभेदस्यार्थसिद्धत्वादिति भावः ।

दित्यः सत्यम्, अग्निमेव तदादित्येन सायं परिविशति, अग्निनादित्यं प्रातः सह"—इति । एवन्तर्हि, अत्रापि, 'युग-रूपानुसारतः'—इत्यनेन प्रकारभेदः उपपद्यते । युगानां स्वरूपमनुष्ठाह-पुरुष-शक्ति-तार-तम्योपेतम्, तदनुसारेणानुष्ठान-वैषम्यं सम्भवति । "यथा शक्यात्, तथा कुर्यात्"—इति नित्य-कर्मसु निर्णीतत्वात् । तथाहि, षष्ठाध्याये तृतीय-पादे विचारितम् । "यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयात्"—इति श्रूयते । तत्र, संशयः; किं सर्वाङ्गोपसंहारेणाधिकारः, उत, यदा यावन्ति शक्योपसंहर्तुं, तदा तावद्भिरङ्गैरुपेतं प्रधानं कुर्वन्-धिक्रियते? इति । सर्वाङ्गोपेतस्य प्रधानस्य फल-साधनत्वात् अङ्ग-वैकल्ये फलानुदयात् सर्वोपसंहारः,—इति पूर्वः पक्षः । (१) अत्र हि जीवनमग्निहोत्रस्यैव निमित्ततया श्रूयते, न तज्ज्ञानाम्, सति च निमित्ते नैमित्तिकमवश्यभावि, अन्यथा निमित्तत्वासम्भवात्, ततो अशक्याङ्ग-परित्यागेन प्रधानं कर्त्तव्यम्, तावदेव शास्त्र-वशात् फल-सिद्धिः,—इति । बोधायनश्च* स्मरति,—

“यथाकथञ्चिन्नित्यानि शक्यवस्थाऽनुरूपतः† ।

येन केनापि कार्याणि, नैव नित्यानि लोपयेत् ।

इति । पुरुष-शक्ति-तारतम्य-कृतमनुष्ठान-वैषम्यमिति विवक्षया 'नृणाम्'—इत्युक्तम् ॥

* बोधायनश्च,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† शक्यवन्त्यनुरूपतः,—इति स० शो० पुस्तकयोः पाठः । शक्यवस्तुनि-रूपितः,—इति तु तत्त्वकारधृतः ।

(१) सिद्धान्तमाह अत्र हीति ।

अथ, प्रतिज्ञातं वैलक्षणं षड्भिः श्लोकैरुपन्यस्यति । तत्र,
चतुर्विंशत्युगेषु प्राधान्येनानुष्ठातुं सुकरान् परम-पुरुषार्थ-हेतून् धर्मान्
विभजते,—

तपः परं कृत-युगे चेतायां ज्ञानमुच्यते* ।

हापरे यज्ञमेवाहुः† दानमेव‡ कलौ युगे ॥ २३ ॥

इति । ‘तपः’ कच्छ-चान्द्रायणादि-रूपेण अशन-वर्जनम् । “तपो-
मानशनात् परम्”—इति श्रुतेः । यद्यपि, दानस्यापि तपस्त्वं श्रूयते ;—
“एतत् खलु वाव तपइत्याहुः यः स्वं ददाति”—इति, तथापि,
नात्र तद्विवक्षितम्, दानस्य पृथगुक्तत्वात् । ननु, व्यासेन ततोऽन्यथा
स्मर्यते,—

“तपः स्वधर्म-वर्त्तित्वं शौचं सङ्कर-वर्जनम्” ।

इति । नायं दोषः । कच्छादेरपि स्व-धर्म-विशेषत्वात् । “तप
सन्ताप”—इत्यस्माद्भातोऽत्यस्य तपःशब्दस्य देह-शोषणे वृत्तिर्मुक्त्या ।
अतएव, स्कान्देऽभिहितम्,—

“वेदोक्तेन प्रकारेण तथा चान्द्रायणादिभिः ।

शरीर-शोषणं यत्, तत् तपइत्युच्यते बुधैः” ।

* ज्ञानमुत्तमम्,—इति सो० मू० पुस्तके पाठः ।

† यज्ञमित्याहुः,—इति सु० पुस्तके, यज्ञमित्युचुः,—इति सु० मू०
पुस्तके पाठः ।

‡ दानमेकम्—इति सु० मू० पुस्तके पाठः ।

इति । यत्तु तत्रैवोक्तम्,—

“कोऽसौ मोक्षः, कथं, केन संसारं प्रतिपन्नवान् ।

इत्यालोचनमर्थज्ञास्तपः शंसन्ति पण्डिताः” ।

इति । कोऽन्यएव तपः-शब्दः, “तप आलोचने”—इत्यस्माद्धातो-
स्तदुत्पत्तेः । तत् * तपोऽत्र ज्ञान-शब्देन संगृहीतम् । ‘पर’ शब्दः
प्राधान्येनानुष्ठेयतामाह । तर्हि, चेतादिषु तपोनाद्रियेत, कृते च
ज्ञान-यज्ञ-दानानि नाद्रियेरन्,—इति चेत्, न, इतर-व्यावृत्ति-रूपा-
याः परिसंख्यायाः अत्राविवक्षितत्वात् । न खलु, इदानीं कश्चिदनु-
ष्ठान-विधिः वक्तुमुपक्रान्तः, येन विधि-विशेषः शङ्कोत^(१) । भविष्यति
तु “षट्-कर्माभिरतः”—इत्यादिना तदुपक्रमः । युग-सामर्थ्यं केवल-
मत्र निरूप्यते । यथा, ‘वसन्ते पुष्प-प्राचुर्यं ग्रीष्मे सन्ताप-वाङ्मयम्’
—इत्यादि चतु-सामर्थ्यम्, तथा कृतादि-सामर्थ्येन तपश्चादि-
प्राचुर्यं विवक्षितम् । अतएव, ‘युगे युगे तु सामर्थ्यम्’—इति वक्ष्यति ।
सामर्थ्य-ज्ञान-प्रयोजनेच्चाभिधास्यते,—

‘तेषां निन्दा न कर्त्तव्या युग-रूपाहि ते द्विजाः’ ।

* तत्र.—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) विधित्वम्याभावे तद्विशेषरूपायाः परिसंख्यायाः कुतः शङ्कोति भावः ।
तथाहि,—अज्ञात-ज्ञापनं, प्रवृत्त्यङ्ग-प्रसिति-जनकं, अभिधा-नामक-
पदार्थान्तर-बोधकपद-घटितं वा वाक्यं विधिः । स च त्रिविधः
विधिनियमपरिसंख्याभेदात् । यत्रेदमुक्तम् । “विधिरत्यन्तमप्राप्तौ
नियमः पाक्षिके सति । तत्र चान्यत्र च प्राप्तौ परिसंख्येति गीयते”
—इति ।

इति । एतस्मामर्थं* वृहस्पतिरपि दर्शयति,—

“तपोधर्मः कृत-युगे ज्ञानं चैता-युगे स्मृतम् ।

दापरे चाध्वरः प्रोक्तस्त्रिगुणे^(१) दानं दया दमः” ।

इति ॥

धर्मान् विभज्य तद्वत् प्रमाणानि विभज्यन्ते—

कृते तु † मानवाधर्मास्त्रेतायां गौतमाः स्मृताः ।

दापरे शङ्ख-लिखिताः कलौ पाराशराः स्मृताः § ॥ २४ ॥

इति । ^(१) मानवादि-यन्त्रोक्त-धर्माणां प्रचुर-प्रवृत्त्या यन्त्र-प्रामाण्य-
प्राचुर्यमर्थ-सिद्धम् ॥

धर्मवदधर्मस्यापि वक्तुमिष्टत्वात्^(२) अधर्म-प्रापकं स्थान-विशेषं
हेयतया विभज्यते,—

त्यजेद्देशं कृत-युगे चैतायां ग्राममुत्सृजेत् ।

दापरे कुलमेकन्तु कर्त्तारन्तु ॥ कलौ युगे ॥ २५ ॥

* एतत् सामर्थ्यं, इति स० सो० पुस्तकयोर्नास्ति ।

† विभज्यते,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ मानवाधर्मः,—इत्येकवचनान्तपाठः सु० मू० पुस्तके एवं परञ्च ।

§ पाराशरस्मृतिः,—इति सो० मू० पुस्तके पाठः ।

॥ कर्त्तारन्तु,—इति सु० मू० पुस्तके पाठः ।

(१) तिथ्यः कलिः ।

(२) नन कृते तु मानवाधर्मा इत्यादिना मानवादिधर्माणां कृतादिषु
प्राचुर्यमुक्तं तत्कथमर्थं प्रमाणविभागः इत्याशङ्काह मानवादीति ।

(३) धर्मायथा उपादेयतया वक्तुमिष्टः, तथा अधर्माऽपि हेयतयेति
भावः ।

इति । पतितः प्राधान्येन यस्मिन्—एकेन राज्ञा परिपाल्यमाने* ग्राम-
समूहात्मनि देशे निवसेत्, संदेशः सर्वोऽपि कृते सामर्थ्यात्† अध-
र्मापादकः । एवं ग्रामे योज्यम् । कुल-त्यागोनाम,—पतितस्य कुले
विवाह-भोजनाद्यप्रवृत्तेः । कर्तृ-त्यागः सम्भाषणादि-वर्जनम् ॥
त्याज्य-देशवत् निमित्तान्यपि त्याज्यानि विभजते,—

कृते सम्भाषणादेव‡ चेतायां स्पर्शनेन च ।

द्वापरे त्वन्नमादाय॥ कलौ पतति कर्मणा ॥ २६ ॥

इति । कृतादिष्विव कलौ पतित-सम्भाषणादिना न स्वयं पतति,
किन्तु वधादिना कर्मणा पतितोभवति(१) ॥

महापुरुष-तिरस्कारादौ तदीय-शाप-परिपाक-हेतुं कालं वि-
भजते,—

* पतितः पुमान् यस्मिन् येन केन राज्ञा परिपालिते,—इति भू०
पुस्तके पाठः ।

† कृतसामर्थ्यात्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ सम्भाषणात् पापं,—इति सु० मू० पुस्तके पाठः ।

§ स्पर्शनात्तथा,—इति सो० मू० पुस्तके पाठः । चेतायाश्चैव दर्शनात्,
—इति सु० मू० पुस्तके पाठः ।

॥ द्वापरे त्वन्नमादाय,—इति तत्त्वकारधृतः पाठः ।

(१) कर्तारन्तु कलौ युगे,—इत्यनेन कर्तृसंसर्गस्य निषिद्धत्वात् तत्कर्त्ता
कलावपि प्राप्नो भवति, न तु पतितोभवति । पतनन्तु स्वयं कृतेन वधा
दिकर्मण्येवेति भावः ।

कृते तत्क्षणिकः* शापस्त्रेतायां दशभिर्दिनैः ।

द्वापरे चैक-मासेन† कलौ संवत्सरेण तु‡ ॥ २७ ॥

इति ॥

धर्मस्य तारतम्यापादकानि निमित्तानि विभजते,—

अभिगम्य कृते दानं चेतास्वाह्वय दीयते ।

द्वापरे याचमानाय§ सेवया दीयते कलौ ॥ २८ ॥

इति । यत्र प्रतिग्रहीता वर्त्तते, तत्र दाता स्वयं गत्वा गुरुमिव तमभिगम्य^(१) कृते दानं करोति । चेतायां प्रतिग्रहीतारमाह्वय तस्मै दीयते । ‘चेतासु’—इति वज्र-वचनं कृत-द्वापरादिषु जातावेक-वचनमिति प्रदर्शनार्थम्^(२) । द्वापरे स्वयमागत्य याचमानाय प्रति-ग्रहीत्रे दीयते । कलौ न याच्ञा-मात्रेण, किन्तु सेवया । उदस्य-तिरपि अमुं विभागमाह,—

* तात्कालिकः,—इति सो० स० पुस्तकयोः पाठः । कृते तु तत्क्षणा-
च्छायः,—इति सु० मू० पुस्तके पाठः ।

† द्वापरे मासमात्रेण,—इति सु० म० पुस्तके पाठः ।

‡ संवत्सरेण तत्,—इति सो० मू० पुस्तके पाठः ।

§ याचमानस्य,—इति सो० मू० पुस्तके पाठः ।

(१) अभिगम्य विनयादिभिराराध्य ।

(२) कृतादीनां प्रत्येकं बहूनामपि भेदस्याविवक्षितत्वादेकवचनम् । अवि-
वक्षितभेदा व्यक्तिरेव हि जातिरित्याख्यायते । यत्रेदमुक्तम् । “अर्थक्रि-
याकारितया भिन्ना एव हि व्यक्तयः । ता एव व्यक्तयस्त्यक्तभेदाजाति-
रुदाहृता” इति । प्रकृत्यर्थतावच्छेदकवत्संबन्धेनैकत्वस्यादयः,—
इत्यपि वदन्ति ।

“कृते प्रदीयते गत्वा चेतास्त्वानीयते गृहे ।

दापरे च प्रार्थयतः कलावत्तुगमान्विते” ।

इति ॥

निमित्त-कृतं तारतम्यं दर्शयति,—

अभिगम्योत्तमं दानमाह्वयैव तु* मध्यमम् ।

अधमं याचमानाय† सेवा-दानन्तु निष्कलम् ‡ ॥२६॥

इति । उत्तमत्वाद्यवान्तर-विशेषः पुराण-भारे फल-दारेणोपपा-
दितः,—

“गत्वा यत् दीयते दानं तदनन्त-फलं स्मृतम् ।

महत्त्व-गुणमाह्वय याचितन्तु तदर्द्धकम् ।

अभिगम्य तु॥ यद्दानं यदा दानमयाचितम्॥ ।

विद्यते सागरस्यान्तस्तस्यान्तेनैव विद्यते” ।

इति ।

कलि-धर्माणामस्मिन् यन्त्रे प्राधान्येन वक्ष्यमाणत्वात् कलि-सामर्थ्यं
विशेषतः प्रपञ्चयति,—

* माह्वयैव,—इति सु० मू० सो० मू० पुस्तकयोः पाठः ।

† अधमं याचमानं स्यात्,—इति सु० मू० पुस्तके, कनिष्ठं याचमानं
स्यात्,—इति सो० मू० पुस्तके पाठः ।

‡ सेवया निष्कलं भवेत्,—इति सो० मू० पुस्तके पाठः ।

§ अभिगम्यन्तु,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ दानेध्वयाचितम्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

*जितोधर्मोऽद्यधर्मेण सत्यञ्चैवानृततेन च† ।

जिताश्चौरैस्तु‡ राजानः स्त्रीभिश्च पुरुषाः कलौ§ ॥ ३० ॥

सीदन्ति चामिहोचाणि गुरु-पूजा प्रणश्यति ।

कुमार्यश्च प्रसूयन्ते तस्मिन् कलि-युगे सदा ॥ ३१ ॥

इति । अधर्मस्य जयोनाम, पाद-त्रयोपेतत्वम्^(१) । एकेन पादेन वर्त्तमानत्वम् धर्मस्य पराजयः । तदाह ब्रह्मस्यतिः,—

“तिलोऽधर्मस्त्रिभिः पादैर्धर्मः पादेन संस्थितः” ।

इति । सत्यानृतयोर्धर्माधर्म-रूपत्वेऽपि पृथगुपादानं धर्माधर्मावुदा-
ह्य प्रदर्शनार्थम् । यावत् यावत् कलिर्विबद्धते, तावत्तावदधर्मा-
विबद्धते,—इति विवक्षया चोराद्युदाहरण-बाहुल्यम्^(२) ।

तदुक्तं विष्णुपुराणे,—

“यदा यदा सतां हानिर्वेद-मार्गानुसारिणाम् ।

तदा तदा कलेर्वृद्धिरनुमेया विचक्षणैः ।

* जित इत्यादि श्लोकात् पूर्वम्,—‘कृते चास्थिगताः प्राणाः’ इत्यादि
वक्ष्यमाणः श्लोकः पठ्यते मूलपुस्तकद्वये ।

† जितः सत्योऽनृततेन च,—इति मु० मू० पुस्तके पाठः ।

‡ चौरैस्तु,—इति स० सो० पुस्तकयोः, भृत्यैस्तु,—इति मु० मू०
पुस्तके पाठः ।

§ जिताः,—इति मु० मू०, सो० म० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ तस्मिन् कलियुगे तथा,—इति सो० मू० पुस्तके पाठः ।

(१) पादचतुर्थांशः ।

(२) तथाच, इदमपि उदाहरणप्रदर्शनार्थमेवेति भावः ।

न प्रीतिर्वेद-वादिषु पाषण्डेषु दया-रसः* ।

तदा तदा कालेर्वृद्धिरनुमेया द्विजोत्तमैः” ।

इति ॥

यदुक्तम्,—‘तपः परं कृत-युगे’—इत्यादि, तत्र, हेतुमाह,—

† कृते त्वस्थि-गताः प्राणास्वेतायां मांसमाश्रिताः ‡ ।

द्वापरे रुधिरञ्चैव § कलौ त्वन्नादिषु स्थिताः ॥ ३२ ॥

इति । ‘प्राण’ शब्दोवायु-विशेषं वृत्ति-पञ्चकोपेतं हृदयादि-स्थान-
निवासिनमाचष्टे । प्राण-स्वरूपञ्च मैत्रेय-शाखायां विस्पष्टं श्रूयते ।
“प्रजापतिर्त्र्यणकोऽप्येतिष्ठत्, स नारमतैकः, स आत्मानमभिधायन्
वक्त्रीः प्रजाअसृजत, ताअश्वेवाप्रबुद्धाअप्राणाः स्थाणुरिव सन्तिष्ठमाना
अपश्यत्, स नारमत, सोऽमन्यत; एतासां प्रतिबोधनायाभ्यन्तरं
विशानि,—इति, स वायुमिवात्मानं कृत्वाऽभ्यन्तरं प्राविशत्, स
एकोनाशक्यत्, पञ्चधाऽऽत्मानं प्रविभज्योच्यते; यः प्राणोऽपानः
समानउदानोव्यानः,—इति, अथ योऽममूर्द्धमुत्क्रामयति एषवाव
स प्राणः, अथ योऽयमवाञ्चं संक्रामति एषवाव सोऽपानोऽथ योऽयं

* दया रतिः,— इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† अयं श्लोकः, ‘जितोधर्म्मो ह्यधर्म्मश’—इत्यादि श्लोकात् पूर्व्वं पठ्यते
मू० पुस्तकद्वये ।

‡ मांससंहिताः,—इति सु० मू० पुस्तके पाठः ।

§ द्वापरे रुधिरं यावत्,—इति सु० मू० पुस्तके, द्वापरे त्वन्मताः प्राणाः,—
इति सो० मू० पुस्तके पाठः ।

॥ कलानन्नादिषु स्थिताः,—इति सु० मू० पुस्तके, कलौ रक्तगताः स्मृताः,
—इति सो० म० पुस्तके पाठः ।

स्यविष्टमन्न-धातुमपाने स्थापयति अणिष्ठञ्चाङ्गे समं नयति एषवाव
 समानोऽथ योऽयं पीताशितमुद्गिरति निगरति एषवाव सउदानोऽथ
 ये नैताः शिरा* अनुव्याप्ताएषवाव स व्यानः,—इति । अस्मेव
 पाषाणवदित्यर्थः । वाक्-चक्षुरादीनीन्द्रियाण्यपि प्राणाधीन-व्यापार-
 त्वात् प्राण-शब्देन व्यवहियन्ते । अतएव कन्दोगाग्रामनन्ति;—
 “न वै वाचेन चक्षूषि न ओचाणि न मनांसीत्याचक्षते
 प्राणइत्येवाचक्षते”—इति । तस्मात् —इन्द्रिय-वायु-समुदाय-रूपं
 लिङ्ग-शरीरं लोकान्तर-गमन-क्षमं^(१) प्राण-शब्देन विवक्षितम् ।
 तच्च, अस्थि-मांसादि-मये स्थूल-शरीरे कर्म-रज्जुभिर्विवध्यते । तच्च
 बन्धनं तत्तद्युगसामर्थ्यादस्यादिषु व्यवतिष्ठते । तथा च, कृच्छ्र-
 चान्द्रायणादिषु अन्नाद्याहार-परित्यागात् † मांसाद्युपचयेऽप्यस्यां
 सहसाऽनुपचयात् प्राणानामव्याकुलतेति कृत-युगे तपः सुकरम् ।
 जेतादिषु मांसाद्युपचयेण प्राणानां व्याकुलत्वात् तपोदुष्करम् ।

* शिरा,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† कृच्छ्रचान्द्रायणाद्यर्थमाहारपरित्यागात्,—इति स० सो० पुस्तकयोः
 पाठः ।

(१) व्यापकस्यात्मनः लोकान्तरगमनादिलक्षणा क्रिया न सम्भवति,
 तस्मात् लिङ्गशरीरलोकान्तरगमनादिनैव तस्य लोकान्तरगमनादि-
 व्यपदेशः । उक्तञ्च, “पञ्चप्राणमनोबुद्धिदशेन्द्रियसमन्वितम् । अपक्षी-
 कृतभूतेत्यं सूक्ष्माङ्गं भोगसाधनम्”—इति । शरीरं तावत् त्रिविधं
 लिङ्गशरीरापरपर्यायं सूक्ष्मशरीरमेकम् । स्थूलशरीरमपर परिदृश्य-
 मानम् । अन्यच्च कारणशरीरमविद्यारूपमित्येकेषां दर्शनम्, अधि-
 क्षानशरीरं स्थूलभूतानान्तरभेदसूक्ष्मभूतमयमित्यन्येषाम् । इह च प्रथ-
 मेष्टशरीरद्वयस्योपयोगइति मन्तव्यम् ।

यद्यपि, प्राणानां मांसाद्याश्रयेण ज्ञानादिषूपकार-विशेषोदुर्लभः,
तथापि, तपसोऽसम्भवं वक्तुं तद्वर्णनम्^(१) । अतएव, कूर्मपुराणे,
युगान्तराभिप्रायेण तपोऽन्तरं वर्णितम्,—

“अहिंसा सत्य-वचनमानृशंसं दमोघृणा^(२) ।

एतत्तपोविदुर्धरान् शरीरस्य शोषणम्” ।

इति ॥

इदानीं युग-सामर्थ्य-वर्णनस्य प्रयोजनमाह,—

युगे युगे च ये धर्मास्तत्र तत्र च* ये द्विजाः ।

तेषां निन्दा न कर्त्तव्या युग-रूपा हि ते द्विजाः ॥ ३३ ॥

इति । ‘युग-रूपाः’ युगानुरूपाः, काल-पर-तन्त्राः,—इति यावत् ।

तदुक्तमारण्य-पर्वणि,—

“भूमिर्नद्यो नगाश्चैते† सिद्धादेवर्षयस्तथा ।

कालं समनुवर्त्तन्ते तथा भावायुगे युगे ।

* तेषु तेषु च, - इति सो० म० पुस्तके पाठः ।

† नगाः शैलाः, - इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) यथा ह्यतयुगधर्मे तपसि प्राणानामस्थिगतत्वमुपयुज्यते, तथा चैतादि-
युगधर्मेषु ज्ञानादिषु तेषां मांसादिगतत्वं नोपयुज्यते इत्याशङ्कार्थः ।
ज्ञानादिष्वनुपयोगेऽपि तपश्चादीनामसम्भवे तदुपयोगोऽस्त्येवेति नास-
ङ्गतिरिति सिद्धान्तार्थः ।

(२) आशंस्यमनैष्टुर्यम्, दमश्चन्द्रियनियन्त्रः । घृणा दया ।

कालं कालं समासाद्य नराणां नर-पुत्रवाः ! ।

वल-वर्ण-प्रभावा हि* प्रभवन्त्युद्भवन्ति च” ।

इति ॥ मन्वेवं कलौ पापिनामनिन्द्यत्वात् कृत्स्नं धर्माधर्म-व्यवस्था-
पक-शास्त्रं विप्रवेत । तथा हि ;—‘जितोधर्मोऽक्षधर्मेण’—इति
यदुक्तम्, तत्र, “धर्मं चर”—इति श्रूयमाणोविधिः पीड्येत ;

“नास्ति सत्यात् परोधर्मोऽनानृतात् पातकं परम् ।

स्यितिर्हि सत्ये धर्मस्य तस्मात् सत्यं न लोपयेत्” ।

इति राज-धर्मोपूक्तम्, तच्च, अनृतस्यानिन्द्यत्वे बाध्येत ;

“अदण्डान् दण्डयन् राजा दण्डांश्चैवाण्डदण्डयन् ।

अयज्ञोमहदाप्नोति नरकश्चैव गच्छति” ।

इति वचनं चोरस्यानिन्द्यत्वे बाध्येत ;

“स्त्रीभिर्भर्तुर्वचः† कार्यमेष धर्मः परः स्त्रियाः” ।

इति याज्ञवल्क्योक्तिः ;

“भर्तारं लङ्घेद् या तु जाति-स्त्री-गुण-दर्पिता ।

तां श्वभिः खादयेद्राजा संस्थाने वज्रसंस्थितः‡” ।

इति मनुक्तिः ;

“परित्याज्या त्वया भार्या भर्तुर्वचन-लङ्घिनी ।

तत्र दोषेण चास्तीति त्वं हि वेत्स्य यथातथम् ।

सर्व-लक्षण-युक्तापि या तु भर्तुर्व्यतिक्रमम् ।

* वलवर्णप्रभावा हि, — इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† भर्तुर्वचः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ संहितः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

करोति सा परित्याज्येत्येष धर्मः समातनः” ।

इति ब्रह्मपुराणे महर्षीणामुक्तिः; तदिदमुक्ति-त्रयं स्त्री-जितस्य *
अनिन्दायां वाधितं स्यात्; अच्छिद्र-काण्डे अग्निहोत्र-प्रायश्चित्तं
वज्रधा श्रुतम्; आश्वमेधिके पर्वणि वैवाण्णिकम्,—

“हेतव्यं विधिवद्राजन् ! ऊर्द्धामिच्छन्ति ये गतिम् ।

आ-जन्म-सचमेतत् स्यादग्निहोत्रं युधिष्ठिर !

न त्याज्यं क्षणमप्येतद्गृहीतव्यं † दिजातिभिः ‡ ।

यद्वैतस्यां § पृथिव्यां हि किञ्चिदस्ति चराचरम् ।

तत् सर्वमग्निहोत्रस्य कृते सृष्टं स्वयम्भुवा ।

मावबुध्यन्ति ये चैतन्नरामु तमसाऽऽवृताः ।

ते यान्ति नरकं घोरं रौरवं नाम विश्रुतम्” ।

इति; तदेतत् ॥ श्रुति-द्वयमग्निहोत्रावसादस्यानिन्दायां बाध्येत;

“गुरोरनिष्टाचरणं गुरोरिष्ट-विवर्जनम् ।

गुरोश्च सेवाऽकरणं ज्ञानानुत्पत्ति-कारणम् ।

आचार्य-निन्दा-अवर्णं तद्वाधस्य च दर्शनम् (१) ।

विवादश्च तथा तेन ज्ञानानुत्पत्ति-कारणम्” ।

* स्त्रीविजयस्य,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

† अत्र, गृहीतव्यम्,— इत्यमुद्रः पाठः सर्वेभ्येव पुस्तकेषु ।

‡ दिजादिभिः,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ यच्चैतन्यं,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ तदेतत् — इति सु० पुस्तके नास्ति ।

(१) बाधो बन्धनादि दुःखम् ।

इति स्कान्द-पुराण-वचनम्, एतच्च गुरु-पूजा-प्रणाशस्य* अनिन्दायां
वाध्येत ;

“प्राप्ते तु द्वादशे† वर्षे यः कन्यां न प्रयच्छति ।

मासि मासि रजस्तयाः पिता पिवति शोणितम्” ।

इति यम-वचनम्,

“पितुर्गृहे तु या कन्या रजः पश्यत्यमंस्कृता ।

भ्रूण-इत्या पितुस्तस्याः सा कन्या वृषली स्यता” ।

इति वचनम्,† तदुभयं कुमारी-प्रसवस्थानिन्दायां वाध्येत । ततः
कथमनिन्दा ? इत्यत आह,—

युगे युगे तु सामर्थ्यं‡ श्रेष्ठं मुनि-वि-भाषितम्॥ ।

पराशरेण चाप्युक्तं प्रायश्चित्तं विधीयते॥ ३४ ॥

इति । ‘श्रेष्ठम्’ अवशिष्टं तत्तदयुग-सामर्थ्यं मुनिभिरन्यैर्विशेषेण
भाषितम् । तथा चारण्य-पर्वणि पठ्यते,—

“कृतं नाम युगं श्रेष्ठं यत्र धर्मः सनातनः ।

कृतमेव न कर्त्तव्यं तस्मिन् काले युगोत्तमे ।

* गुरुशुश्रूषा प्रणाशस्य, —इति मु० पुस्तके पाठः ।

† प्राप्ते द्वादशमे, —इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ वचनम्, —इति मु० पुस्तके नास्ति ।

§ युगसामर्थ्यविशेष, —इति सो० मू० पुस्तके पाठः ।

॥ मुनिभिर्भाषितम्, —इति मु० मू० पुस्तके पाठः ।

॥ प्रधीयते, —इति मु० मू० पुस्तके पाठः ।

न तत्र धर्माः षीदन्ति न जीर्यन्ते च वै प्रजाः ।
 ततः कृतयुगं नाम कालेन गुणतां गतम् ।
 कृते युगे चतुष्पादश्चातुर्वर्ण्यञ्च शाश्वतम् ।
 एतत् कृतयुगं नाम त्रैगुण्य-परिवर्जितम्* ।
 पादेन प्रसृतेऽधर्मा रक्ततां याति चाच्युतः ।
 ज्ञान-प्रवृत्ताश्च नराः क्रिया-धर्म-परायणाः ।
 ततोयज्ञाः प्रवर्तन्ते धर्माश्च विविधाः क्रियाः ।
 स्व-धर्म-स्थाः क्रियावन्तो जनास्तेता-युगेऽभवन् ।
 विष्णुः पीतत्वमायाति चतुर्द्धा वेदएवच ।
 सत्यस्य भूरि विभ्रंशः सत्ये कश्चिदवस्थितः† ।
 सत्यात् प्रच्यवमानानां व्याधयोवहवोऽभवन् ।
 कामाश्चापद्रवाश्चैव तथा दैवत-कारिताः ।
 काम कामाः ह्यर्थ-कामायज्ञास्तन्वन्ति चापरे ।
 एवं द्वापरमामाद्य प्रजाः क्षीयन्त्यधर्मतः ।
 पादेनैकेन कौन्तेय ! धर्मः कलि-युगे स्थितः ।
 वेदाचाराः प्रशाम्यन्ते धर्मायज्ञ-क्रियास्तथा ।
 आधयोव्याधयस्तन्त्री-दोषाः क्रोधादयस्तथा(१) ।

इति । तत्रैव,—

* इदं श्लोकाज्ज्ञं मु० पुस्तके नास्ति ।

† सत्येनास्त्येव विभ्रंशोसत्ये कश्चिदवस्थितः,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) आभिर्मानसी व्यथा । व्याधिः प्रसिद्धएव । तन्त्री निद्राप्रमीलयेदिति-
कोषः ।

“ब्राह्मणाः क्षत्रियावैश्याः संगिरन्ते* परम्परम् ।
 शूद्र-तुल्याभविष्यन्ति तपः-मत्य-विवर्जिताः ।
 स्वभावात् क्रूर-कर्माणश्चान्योन्यम् अविशङ्किताः† ।
 भवितारो नराः सर्वे संप्राप्ते युग-संक्षये” ।

इत्यादि । ब्रह्म-पुराणेऽपि,—

“दीर्घ-कालं ब्रह्म-चर्यं धारणसु कमण्डलोः ।
 गोचान्मातृ-सपिण्डान्तु‡ विवाहो गो-वधस्तथा ।
 नराश्च-मेधौ मद्यञ्च कालौ वर्ज्यं द्विजातिभिः” ।

क्रतुरपि,—

“देवराज सुतोत्पत्तिर्दत्ता कन्या न दीयते ।
 न यज्ञे गो-वधः कार्यः कलौ न च कमण्डलुः” ।

इति । पुराणेऽपि,—

“जडायाः पुनरुदाहं ज्येष्ठांशं गो-वधन्तथा ।
 कलौ पञ्च न कुर्वीत भ्रातृ-जायां कमण्डलुम्” ।

इति । तथा, अन्येऽपि धर्मज्ञ-समय-प्रमाणकाः§ सन्ति,—

“विधवायां प्रजात्पत्तौ देवस्य नियोजनम् ।
 बालिका-ऽक्षयोन्योश्च वरेणान्येन संकृतिः ।
 कन्यानामसर्वणानां विवाहस्य द्विजातिभिः ।

* संगिरन्तः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† अविशङ्किताः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ सपिण्डान्वा,—इति ग्रन्थान्तरे पाठः ।

§ धर्मज्ञप्रमाणकाः— इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) आततायि-दिजायाणां धर्म-युद्धेन हिंसनम् ।
 दिजस्याध्वौ तु निर्माणं* शोधितस्यापि संग्रहः^(२) ।
 सच-दीक्षा च सर्वेषां कमण्डलु-विधारणम् ।
 महाप्रस्थान-गमनं गो-संज्ञप्तिश्च गो-सवे^(३) ।
 सौत्रामण्यामपि सुरा-ग्रहणस्य च संग्रहः^(४) ।
 अग्निहोत्र-हवन्याश्च लेहोलीढा-परिग्रहः^{†(५)} ।
 वान-प्रस्थाश्रमस्यापि प्रवेशोविधि-चोदितः ।
 वृत्त-स्वाध्याय-सापेक्षमध-सङ्कोचनन्तथा^(६) ।

* दिजस्याध्वौ तु नौ-यातुः,—इति निर्णयसिन्धौ पाठः ।

† लीढालेक्षा परिग्रहः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

- (१) आततायिनश्च,—“अग्निदोगरदस्यैव शास्त्रपाणिर्धनापहः । क्षेत्र-
 दारापहारी च षड्भेदे आततायिनः”—इति स्मृत्युक्ताः ।
- (२) दिजानां समुद्रयात्रा, समुद्रयात्रायां कृतायां प्रायश्चित्तशोधितस्यापि
 संग्रहो व्यवहारः ।
- (३) गोसंज्ञप्तिर्गोबधः । गोसवोद्यागविशेषः ।
- (४) सुराग्रहणं सुराग्रहः । (ग्रहः पात्रविशेषः) । तदग्रहणश्च, “सुराग्रहं
 गृह्णाति”—इत्यादिना सौत्रामण्यां विहितः । सुराग्रहणस्य तत्कर्तुः
 संग्रहः इति वाङ्मयः ।
- (५) अग्निहोत्रं ह्रियते यया, सा अग्निहोत्रहवनी वैकङ्कतसुक् । तस्या
 अग्निहोत्रहवन्याह्रतावशिष्टप्राशनार्थं लेहनं लीढायाश्च तस्याः
 परिग्रहः ।
- (६) वृत्तमग्निहोत्रादि, स्वाध्यायोवेदाध्यायनम् । तत्सापेक्षमग्रौघक्रासः,
 —“इकाहात्पृथ्यते विप्रोयोभिर्वेदसमन्वितः”—इत्यादिना विहितः ।

प्रायश्चित्त-विधानञ्च विप्राणां मरणान्तिकम् ।
 संसर्ग-दोषः स्तेनाद्यैर्महापातक-निष्कृतिः^(१) ।
 वरातिथि-पितृभ्यश्च पशूपाकरण-क्रिया^(२) ।
 दत्तौरसेतरेषान्तु पुत्रत्वेन परिग्रहः ।
 सवर्णान्याङ्गना-दुष्टौ* संसर्गः शोधितैरपि ।
 अयोनौ संग्रहे दत्तो परित्यागो गुरु-स्त्रियाः^(३) ।
 अस्थि-सञ्चयनादूर्द्ध्वमङ्ग-स्पर्शनमेव च^(४) ।
 शामित्रं चैव विप्राणां^(५) सोम-विक्रयणं तथा ।
 षड्भक्तानशनेनान्न-हरणं हीन-कर्मणः^(६) ।

* सवर्णानां तथा दुष्टौ,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† अयोनौ संग्रहे वित्ते,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ शामित्रं,— इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

- (१) संसर्गदोषस्तेयान्यमहापातकनिष्कृतिः,—इति निर्णयसिन्धौ पठितं व्याख्यातञ्च; संसर्गदोषस्तेयेतरमहापातकत्रये ब्रह्महत्या-सुरापान-गुरुतत्पगमनरूपे ज्ञानकृते या निष्कृतिर्मरणरूपेति ।
- (२) उपाकरणमभिमन्त्रणपूर्वकहननं तच्च गृह्योक्ते मधुपर्काख्यकर्मणि वरातिथये विहितम् । पितृभ्यश्चाष्टकादौ तद्विहितम् ।
- (३) अयोनौ शिष्यादौ । “चतस्रसु परित्याज्याः शिष्यगाः”—इत्यादिना तत्परित्यागोविहितः ।
- (४) अस्थिसञ्चयनं मरणाच्चतुर्थ्यादादौ विहितम् । अङ्गस्पर्शश्च तदुत्तरं विहितः ।
- (५) शामित्रं यागे विहितम् शमितुः ऋत्विग्विशेषस्य कर्म ।
- (६) अन्नाभावात् षड्भक्तमनश्रतः “बुभुक्षितस्त्राहं स्थित्वा धान्यमन्नाक्ष-णाद्धरेत्”—इत्यादिना अन्नहरणं विहितम् ।

शूद्रेषु दास-गोपाल-कुलमित्रार्द्ध-सीरिणाम् ।
 भोज्यान्नता, गृहस्थस्य-तीर्थ-सेवाऽति दूरतः ।
 शिष्यस्य गुरु-दारेषु गुरुवद्वृत्तिरीरिता*^(१) ।
 आपद्वृत्तिर्द्विजाध्याणामश्वस्तनिकता तथा^(२) ।
 प्रजार्थन्तु द्विजाध्याणां प्रजाऽरणि-परिग्रहः^(३) ।
 ब्राह्मणानां प्रवासित्वं मुखाग्नि-धमन-क्रिया^(४) ।
 वलात्कारादि-दुष्ट-स्त्री-संयद्देविधि-चोदितः^(५) ।
 यतेस्तु सर्व-वर्णैर्भ्यो भिन्ना-चर्या विधानतः ।

* गुरुवद्वृत्तिशीलता,—इति निर्णयसिन्धौ पाठः ।

† यतेस्तु सर्ववर्णेषु,—इति निर्णयसिन्धौ पाठः ।

- (१) नैष्ठिकब्रह्मचारिणो गुरौ परेते गुरुदारेषु गुरुवद्वृत्तिर्मन्वादिभिः कथिता ।
- (२) आपदि सर्वतः प्रतियद्देऽनन्तरवृत्तिश्च ब्राह्मणानां विहिता । अश्वस्तनिकता एकदिनमात्रनिर्व्याहोचितधनत्वम् । श्रोभवं श्वस्तनं तदस्य पुरुषस्यास्ति,—इति मत्वर्थोऽयम् । पश्चात् नञ् समासः । अश्वस्तनि-कत्वञ्च ब्राह्मणस्य “अश्वस्तनिकएव वा”—इति मन्वादिभिर्विहितम् ।
- (३) जातकर्महेतवे सन्ततिजीवनार्थमरणिपरिग्रहः कस्याश्चिच्छाखाया-मुक्तः ।
- (४) दारेष्वग्निं निक्षिप्य सामिकानां प्रवासः कर्मप्रदीपादौ विहितः “निःक्षिप्याग्निं स्वदारेषु परिकल्प्य द्विजं तथा प्रवसेत् कार्यवान् विप्रः”—इत्यादिना । तस्मैवात्र “ब्राह्मणानां प्रवासित्वम्”—इत्यनेन परामर्शः । मुखाग्निधमनश्च, “मुखेनैके धमन्याग्निम्”—इत्यनेन विहितम् ।
- (५) वलात्कारादिदुष्टस्त्रीसंयद्देव, “वलात् प्रमथ्य भुक्ता चत्”—इत्यादिना विहितः ।

नवोदके दशाहस्र दक्षिणा गुरुचोदिता^(१) ।
 ब्राह्मणादिषु गृहस्य पचनादि-क्रियापि च ।
 भृग्वग्नि-पतनाद्यस्य दृष्टादि-मरणन्तथा^(२) ।
 गो-दक्षि-शिष्टे पयसि शिष्टैराचमन-क्रिया ।
 पितापुत्र-विरोधेषु साक्षिणां दण्ड-कल्पनम् ।
 यत्र-सायं-गृहस्य* सूरिभिस्तत्त्व-तत्-परैः†^(३) ।
 एतानि लोक-गुप्त्यर्थं^(४) कलेरादौ महात्मभिः ।
 निर्वर्तितानि कर्माणि ध्वस्या-पूर्वकं बुधैः ।
 समयश्चापि^(५) साधूनां प्रमाणं वेदवद्भवेत् ।

इति । ^(१)तदुक्तमापस्तम्बेनापि,—“धर्मज्ञ-समयः प्रमाणं वेदास्य”—
 इति । एवमन्यदप्युदाहार्यम् । यथा, मुनिभिस्तत्त्व-युग-सामर्थ्यं
 विधि-निषेधाभ्यां विशेषेण भावितम्, तथा, विहितातिक्रम-निषि-
 द्धाचरणयोः प्रायश्चित्तमपि चिरन्तनेन पराशरेणोक्तम् । पद्यन्ते हि
 दृष्ट-पराशरस्य वचनानि,—

* यतेः सायं गृहस्यत्वं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† तत्त्वदर्शिभिः,—इति निर्णयसिन्धौ पाठः ।

- (१) नवोदके दशाहस्र,—“दशाहेनैव शुध्येत भूमिस्तस्य नवोदकम्”—
 इत्यादिनोक्तम् । “गुरवे वरं दत्त्वा”—इत्याद्युक्ता दक्षिणा ।
 (२) एतच्च,—“दृष्टः शौचसृते लुप्तः प्रत्याख्यातभिषक्क्रियः । आत्मानं
 घातयेद्यस्तु”—इत्यादिना विहितम् । भृगुवचनदेशः ।
 (३) “यत्रसायंगृहोमुनिः”—इत्यनेन विहितं यत्रसायंगृहत्वम् ।
 (४) गुप्तिः दृष्टा ।
 (५) समयः समित् प्रतिष्ठा इति यावत् ।
 (६) साधूनां समयस्य प्रमाणात्ममापस्तम्बेनाप्युक्तम् इत्यर्थः ।

“जरायु-जाग्र-जाज्ञैव जीवाः संस्वेद-जाश्च ये ।

अबध्याः सर्वे एवैते बुधैः समनुवर्णितम् ।

निश्चयार्थं विबुद्धानां प्रायश्चित्तं विधीयते ।

अनस्थि-शतमेकन्तु* यदि प्राणैर्वियोजयेत् ।

उपोष्यैकाहमादध्यात् प्राणायामांस्तु षोडशां ।

चि-स्नानमुदके कृत्वा तस्मात् पापात् प्रमुच्यते ।

अस्थिमदधेतु† दिगुणं प्रायश्चित्तं विधीयते ।

अनेन विधिना वाऽपि स्थावरेषु नमंशयः ।

कायेन पद्भ्यां हस्ताभ्यामपराधाद्विमुच्यते ।

चतुर्गुणं कर्म-कृते दिगुणं वाक्-प्रदूषिते‡ ।

कृत्वा तु मानसं पापं तथैवैक-गुणं स्मृतम्” ।

इति । ‘च’कारो याज्ञवल्क्य-मन्वादि-समुच्चयार्थः । प्रसिद्धा हि तदीय-ग्रन्थेषु प्रायश्चित्ताध्यायाः । पराशर-ग्रहणन्तु कलि-युगाभि-प्रायम् । सर्वेष्वेव कल्पेषु पराशर-स्युतेः कलि-युग-धर्म-पक्ष-पाति-त्वात् प्रायश्चित्तेष्वपि कलि-युग-विषयेषु पराशरः प्राधान्येनादर-णीयः । अतः, पराशर-मन्वादि-प्रोक्तं प्रायश्चित्तं तत्तत्-पाप-परिहा-राय विद्वत्-परिषदा विधीयते । एतदुक्तं भवति,—नाना-मुनिभि-स्तत्तद्-युग-सामर्थ्यस्य प्रायश्चित्तस्य प्रपञ्चितात् तदुभयं पर्यालोच्य

* अनस्थिमल्पमेकन्तु,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† दादश,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ अस्थिरन्धेषु,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ वाक्प्रदूषिते,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

निन्दाऽनिन्दयोः* व्यवस्था कल्पनीया । यः पुरुषोयुग-सामर्थ्यमनु-
सृत्या विहितानुष्ठानं प्रतिषिद्ध-वर्जनं प्रमाद-कृत-पापस्य प्रायश्चि-
तस्य कर्तुं शक्नोऽपि न कुर्यात्, तद्विषयाणि,—

“भ्रूण-हत्या पितुस्तस्या सा कन्या दृषली सृता” ।

इत्यादि-निन्दा-वचनानि; अशक्त-विषयं ‘तेषां निन्दा न कर्तव्या’—
इत्यादि वचनम् । अतएव शैवागमे† पद्यते,—

“अत्यन्त-रोग-युक्तेऽङ्गे राज-चौर-भयादिषु ।

गुर्वग्नि-देव-कृत्येषु नित्य-हमौ न पाप-भाक्” ।

इति । तस्मात् न कोऽपि धर्माधर्म-शास्त्रस्य॥ विज्ञवः—इति ॥

अनु, उक्त-प्रकारेण युग-सामर्थ्यस्याशेषस्यानेक-ग्रन्थ-परिचयम-
कारेण दुर्विधात्वात् कथं मन्द-प्रज्ञानामकल्पायुषां युग-सामर्थ्यानु-
सारिण्युतुर्वर्ण्य-समाचारस्य निर्णयः ? इत्यत आह,—

* निन्द्यानिन्दयोः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† युगसामर्थ्यमनुसृत्य,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ इत्यमेव सर्वत्र पाठः । ग्रन्थान्तरे तु “पितुस्तस्याः”—इति पाठः ।

§ सौरागमे,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ धर्मशास्त्रस्य,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

 पूर्वपृष्ठायाम्,—(१) ‘नन्वेवं कलौ पापिनामनिन्द्यत्वात्’—इत्या-
दिना सन्दर्भेण भूमिकायां यः पूर्वपक्ष उपक्रान्तः, तस्य सिद्धान्त-
मिदानीमाह एतदुक्तं भवतीत्यादिना ।

अहमद्यैव तत् सर्व्व* मनुस्मृत्य ब्रवीमि वः ।

चातुर्व्वर्ण्य-समाचारं शृण्वन्तु मुनि-पुङ्गवाः ! † ॥ ३५ ॥

इति । अनुस्मृत्य† सर्व्वस्य संकलयाभिधानात् मन्दानामणेतत् सुय-
हम् । ‘अद्यैव’—इति काल-विलम्ब-निषेधात् अन्त्यायुषामप्यत्र ग्रन्थे
निर्णयः सुलभः । चत्वारोवर्णाश्चातुर्व्वर्ण्यम्, तस्य समाचारो धर्मः ।
आचार-शब्दः शील-पर्यायः लौकिकं वृत्तमाचष्टे^(१) । समीचीनः
शिष्टाभिमतआचारो यस्य धर्मस्य कारणत्वेन वर्तते, सोऽयं यजन-
याजनादि-कर्म-लक्षणो धर्मः समाचारः । अतएव, आचार-धर्मयो
र्हेतु-हेतुमद्रूपेण भेदं वक्ष्यति ; ‘आचारो धर्म-पालकः’—इति ।
श्रुतिश्च धर्माचारौ भेदेन व्यपदिशति ;—“यथाकारी यथाऽऽचारी
तथा भवति”—इति । श्रुत्यन्तरे च कर्म-वृत्तयोर्भेदश्चास्मायते ;—
“अथ, यदि ते कर्म-विचिकित्सा वा वृत्त-विचिकित्सा वा स्यात्”
इति । यद्यपि,—

‘शृणु पुत्र ! प्रवक्ष्यामि शृण्वन्तु मुनि-पुङ्गवाः !’ ।

इत्यप्रमत्तत्वं पूर्व्वमेव विहितम्, तथापि युग सामर्थ्य-प्रपञ्चनेन

* तद्धर्मः,—इति स० सो० सु० मू० पुस्तकेषु पाठः । तद्धर्मः, इति
सो० मू० पुस्तके पाठः ।

† ऋषिपुङ्गवाः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ अनुस्मृतस्य,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) वृत्तं चरित्रम् । लौकिकपदेन, “वृत्तव्यवहारा देवपितृभक्तता”—इत्यादि
द्वारा तात्पर्य्यशब्दोपशान्त्यवच्छेदः ।

व्यवहितत्वात् तदेव पुनः स्मर्यते । अथ वा, पूर्वोक्तं युग-सामर्थ्य-
श्रवण-विषयम्, इदन्तु धर्म-श्रवण-विषयम्,* इत्युपनृक्तिः ॥

वक्ष्यमाण-धर्म-जातस्य परम-पुरुषार्थ-हेतुतां कैमुतिक-न्या-
येन^(१) अभिधातुं ग्रन्थ-पाठ-तदर्थ-ज्ञाने^(२) प्रशंसति,—

पराशर-मतं† पुण्यं पवित्रं पाप-नाशनम् ।

चिन्तितं ब्राह्मणार्थाय धर्म-संस्थापनाय च ॥ ३६ ॥

इति । पराशरेण प्रोक्तं ग्रन्थ-जातं 'पराशर-मतं', तच्च पाठ-मात्रेण
पुण्य-प्रदम् । पुण्यञ्च द्विविधम्,—इष्ट-प्रापकमनिष्ट-निवर्तकञ्च ।
तदुभयं 'पवित्र-पापनाशन'-शब्दाभ्यां विवक्ष्यते । तदेव ग्रन्थ-जातं
'चिन्तितम्' अर्थतोविचारितं सत् पूर्ववत् पुण्य-प्रदं भवति । अर्थ-
विचारस्य प्रयोजनं द्वेधा,—स्नानुष्ठानं परोपदेशश्च । तदुभयं
'ब्राह्मण'-इत्यादि-पद-द्वयेनोच्यते । ब्राह्मणस्यार्थो ब्राह्मणनिमित्तं?
स्वधर्मानुष्ठानमिति यावत् । 'धर्म-संस्थापनम्' परेषां धर्मोपदेशे-

* इदन्तु श्रवणं धर्मविषयम्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† धर्मज्ञानस्य,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ पराशर्यं मतं,—इति सो० मू० पुस्तके, पराशरमतं,—इति सु०
मू० पुस्तके पाठः ।

§ ब्राह्मणार्थो ब्राह्मणनिमित्तं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) कैमुतिकन्यायश्च,—“समवायश्च यत्रैषां तत्रान्ये बहुवोमनाः । नूनं
सर्वे क्षयं यान्ति किमुतैकं मदीरजः”—इति कन्दोगपरिशिष्टवा-
क्यादुभेयः ।

(२) द्वितीयादिवचनान्तं पदमिदम् ।

नानुष्ठापनम्* । यदा, अन्य-पाठ-तदर्थ-ज्ञानयोरपीदृशो महिमा,
तदा किमु वक्तव्यम्; अनुष्ठानं पुरुषार्थ-हेतुः—इति^(१) । युक्तञ्चेत्तत्,
पराशरस्य पुनस्त्य-वशिष्ट-प्रसाद-लब्ध-वरेण सर्व-शास्त्र-हृदयाभिज्ञ-
त्वात्† । तथा च, विष्णु-पुराणम्,—

“वैरे महति मद्वाक्यात् गुरोरस्याश्रिता जमा ।

त्वया, तस्मात् समस्तानि भवान् शास्त्राणि वेत्स्यति‡ ।

सन्ततेन समुच्छेदः§ क्रोधेनाऽपि यतः कृतः ।

त्वया, तस्मान्महाभाग! ददाम्यन्यमहं वरम् ।

पुराण-संहिता-कर्त्ता भवान् वत्स ! भविष्यति ।

देवता-पारमार्थ्यञ्च यथावदेत्यते भवान् ।

प्रवृत्ते च निवृत्ते च^(२) कर्मण्यस्त-मला॥ मतिः ।

मत्-प्रसादादसन्दिग्धा तव वत्स ! भविष्यति” ।

इत्याचार-काण्डे प्रथमाध्याये आचारावतारः समाप्तः ॥०॥

(॥ ग्रन्थानुक्रमणिका समाप्ता ॥)

* अत्र, ‘ब्राह्मणेत्यादिपदयोरर्थः’ इत्यधिकः पाठः स० ख० पुस्तकयोः ।

† हृदयाभिज्ञत्वम्, इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ अत्र, ‘इति’—इत्यधिकः पाठः मु० पुस्तके । स चासङ्गतः, परवचना-
नामपि विष्णुपुराणीयत्वेन मध्ये ‘इति’ शब्दस्यायुक्तत्वात् ।

§ समुच्छेदः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ कर्मणि त्वमला,—इति स० ख० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) तदनेन केमुतिकन्यायः प्रकृतं समर्थितः,—इति मन्तव्यम् ।

(२) कामनापूर्वकं क्रियमाणं काम्यं कर्म शरीरप्रवृत्तिहेतुत्वात् प्रवृत्तं,
ब्रह्मज्ञानाभ्यासपूर्वकं क्रियमाणं निष्कामं कर्म संसारनिवृत्तिसाधन-
त्वात् निवृत्तमर्हति । तदुक्तं सङ्कटाः “इह चामुच वा काम्यं प्रवृत्तं
कर्म करोति । निष्कामं शान्तपूर्वकं निवृत्तमुपदिश्यते”—इति ।

अथाचारो निरूप्यते । यत् पृष्टम्,—

‘चतुर्वर्ण्य-समाचारं किञ्चित् साधारणं वद’ ।

इति, तत्रोत्तरमाह,—

चतुर्थ्यामपि वर्णानामाचारो धर्म-पालकः ।

आचार-भ्रष्ट-देहानां भवेद्धर्मः पराङ्मुखः ॥ ३७ ॥

इति । आचारस्यान्वय-व्यतिरेकाभ्यामैहिकामुष्मिक-श्रेयोहेतुत्वम्, आ-
चार-लक्षणञ्च, आनुशासनिके पर्वण्यभिहितम्,—

“आचारात्सभते ह्यायुः* राचारात्सभते श्रियम् ।

आचारात् कीर्तिमाप्नोति पुरुषः प्रेत्य^(१) चेह च ।

दुराचारो हि पुरुषो नेहायुर्विन्दते महत् ।

यस्य[†] चास्य भूतानि तथा परिभवन्ति च ।

तस्मात् कुर्याद्विहाचारं यदीच्छेद्[‡] भूतिमात्मनः ।

अपि पाप-शरीरस्य आचारो हन्यलक्षणम् ।

आचार-लक्षणो धर्मः सन्तस्याचार-लक्षणाः ।

साधूनाञ्च यथावत्समेतदाचार-लक्षणम्” ।

* आयु,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

† न सन्ति,—इति स० पुस्तके पाठः ।

‡ यदीच्छेत्, इति सु० स० पुस्तकयोः पाठः ।

इति । शरीतोऽपि* स्मरति,—

“साधवः क्षीण-दोषाः सुः सङ्गन्दः साधु-वाचकः ।

तेषामाचरणं यत्तु सदाचारः सञ्चयते ॥

इति । मनुरप्याह—

“तस्मिन् देशे यन्माचारः पारम्पर्य-क्रमागतः ।

वर्षानां सान्तरालानां च सदाचारञ्चयते”(१) ।

इति† । सन्तः श्रिष्टाः । तेषां स्वरूपमाह भगवान् बोधायनः‡ ।

“श्रिष्टाः खलु विगत-मत्सराः निरहङ्काराः कुम्भी-धान्याः(२) अलो-

लुपाः दम्भ-दर्प-लोभ-मोह-क्रोध-विवर्जिताः”—इति । आरण्य-

पर्वणि,—

“अक्रुध्यन्तोऽनसूयन्तो निरहङ्कार-मत्सराः ।

अजवः प्रम-सम्पन्नाः श्रिष्टाचाराभवन्ति ते ।

* इतोऽपि,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† यस्मिन्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ मनुरप्याह—इत्यादि, ‘इति’—इत्यन्तः पाठो नास्ति स० सो० पुस्त-
कयोः ।

§ बोधायनः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः । एवं सर्वत्र ।

(१) तस्मिन् देशे ब्रह्मावर्तदेशे । इदं हि पूर्वमुक्तम्,—“सरस्वती-दृष-
व्योर्द्वयनयोर्यदन्तरम् । तं देव-निर्मितं देशं ब्रह्मावर्तं प्रचक्षते”—
इति । पारम्पर्यक्रमागतो नस्विदानीन्तनः । सान्तरायाः सङ्कीर्णाः ।

(२) ‘वर्षनिर्व्याहोचितधान्यादिधनः कुम्भीधान्यः, इति कुम्भकभट्टः ।
‘कुम्भो उष्ट्रिका, पाण्ड्यासिकधान्यादिनिधयः कुम्भीधान्यकः’—इति
मेघातिथिः ।

नैविद्य-वृद्धाः शुचयो वृत्तवन्तो यशस्विनः ।

गुरु-शुश्रूषवो दान्ताः शिष्टाचारा भवन्ति ते” ।

इति । अत्र, शिष्टानामभिमतो दया-दाक्षिण्य-विनयाद्यन्वितो वृत्त-
विशेष आचारः,—इत्युक्तं भवति । स आचारः श्रौतं स्मार्त्तञ्च* धर्मं
पालयति । धर्म-विधातिनां नैर्घृण्य-क्रोधादीनामभावात् । अस्मति
त्वाचारे विरोधि-सङ्गात् धर्म एव न प्रवर्त्तते, कथञ्चित् प्रवृत्तो-
ऽपि परावर्त्तते । सोऽयं धर्म-पालक आचारश्चतुर्णां वर्णानां साधा-
रणः । मनु, ‘किञ्चित् साधारणं वद,’—इति धर्मः पृष्टः प्रत्युत्तर-
त्वाचार-विषयम्,—इति न सङ्गच्छते,—इति चेत् । न, निमित्त-
नैमित्तिकयोराचार-धर्मयोरभेदस्य विवक्षितत्वात् ॥

इदानीं ब्राह्मणस्यासाधारणं धर्मं दर्शयति,—

षट्-कर्माभिरतो नित्यं देवता-ऽतिथि-पूजकः ।

हुत-शेषन्तु भुञ्जानो † ब्राह्मणो नावसीदति ॥ ३८ ॥

इति । यजन-याजनाध्ययनाध्यापन-दान-प्रतिग्रहाः षट् कर्माणि ।

तदाह मनुः,—

“अध्यापनं चाध्ययनं यजनं याजनं तथा ।

दानं प्रतिग्रहश्चापि षट् कर्माण्यय-जन्मनः” ।

* श्रौतं स्मार्त्तञ्च,—इति स० सो० पुस्तकयोर्नास्ति ।

† तत् कथञ्चित्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ भुञ्जीयात्,—इति सो० मू० पुस्तके पाठः ।

इति । अत्राध्यापनं कृष्ण-पुराणे प्रपञ्चितम्,—

“एवमाचार-सम्पन्नमात्मवन्तमदाम्भिकम् ।

वेदमध्यापयेद्धर्म-पुराणाङ्गानि नित्यशः ।

संवत्सरोचिते शिष्ये गुरुर्ज्ञानमनिर्दिशन् ।

यस्य ते ऋकृतं तस्य शिष्यस्य वसतो गुरुः ।

आचार्य-पुत्रः शुश्रूषुर्ज्ञानदोषार्भिकः शुचिः ।

आप्तः शक्रोऽर्थदः साधुः स्त्रोऽध्याप्यादश धर्मतः^(१) ।

उत-ज्ञस्य तथाऽद्रोही मेधावी शुभ-कृत्तरः ।

आप्तः प्रियोऽथ विधिवत् षडध्याप्याद्विजोत्तमैः” ।

इति । विष्णुरप्याह,—“नापरीक्षितं याजयेत् नाध्यापयेत् नोपनयेत्”—

इति । वशिष्ठः,—

विद्या इ वै ब्राह्मणमाजगाम

गोपाय मां त्वेवधिक्षेप्सुमस्मि ।

अस्रयकायानृजवे गठाय

न मां ब्रूयावौर्यवती तथा स्याम्” ॥

इति । अध्यापने नियममाह यमः,—

“सततं प्रातरुत्थाय दन्त-धावन-पूर्वकम् ।

स्नात्वा कुत्वा च शिष्येभ्यः कुर्यादध्यापनं नरः” ।

इति । मनुष्ये,—

अध्येष्यमाणस्तु गुरुर्नित्यकालमतन्वितः ।

अधोऽथ मे इति ब्रूयाद्विरामोऽस्त्विति वा रमेत् ।

(१) सः ज्ञातिः । तस्मै आचार्यपुत्रादयो दश अध्याप्याः ।

इति । अध्येयमाणः शिष्यः, तं प्रति* वेदमुच्चारयिष्यन् प्रतिदिनमध्या-
पन-प्रारम्भे अतन्वितः,—“अधीष्व भोः”—इति ब्रुवन्नारभेत, समाप्तौ
“विरामोऽस्तु”—इति ब्रुवन्नुपरमेत ; ईश्वर-प्रीतयो । एतत् सर्वमभि-
प्रेत्य श्रुतिराह,—“अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयीत तमध्यापयीत”—इति ।

अत्र प्रभाकरो मन्यते,—‘उपनयीत’—इति नयतेरात्मनेपदस्य
आचार्य-करणे पाणिनिना सूचितत्वात्^(१) उपनयनाध्यापनयोश्चाङ्गा-
ङ्गिभावत्वेनैक-कर्तृकत्वात्^(२) आचार्यत्व-कामोऽध्यापनेऽधिकारौ । अत-
एव मनुना स्मर्यते,†—

“उपनीय तु यः शिष्यं वेदमध्यापयेद्विजः ।

स-कल्पं स-रहस्यञ्च तमाचार्यं प्रवचते” ॥

इति । एवं चाध्यापन-विधौ सुस्थिते सत्यध्ययनस्य पृथग्विधिर्न कल्प-
नीयो भविष्यति ; विहितस्याध्यापनस्याध्ययनमन्तरेणानुपपत्तेरध्ययन-
स्यार्थ-सिद्धत्वात्^(३) । ननु, नाध्ययन-विधौ कल्पना-दोषोऽस्ति,

* अध्येयमाणः शिष्यं प्रति,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† ईश्वरप्रीतये,—इति नास्ति शा० पुस्तके ।

‡ उपनयीत,—इत्यादि, स्मर्यते,—इत्यन्तः पाठः स० सो० पुस्तकयोर्भेदः ।

(१) “सम्माननोत्सर्जनाचार्यकरण-ज्ञान-भृति-विगणन-व्ययेषु नियः” (१७०
इपा० ३६ सू०) इति पाणिनिसूत्रम् ।

(२) “अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनीयत तमध्यापयीत”—इति श्रुत्या तयोरेक-
कर्तृकत्वमवगम्यते । तच्च तयोरेकाङ्गिभावमन्तरेणानुपपद्यते ।
अङ्गाङ्गिभावस्य ह्यभावे इच्छया कश्चित् किञ्चित् कुर्यात् कश्चिच्च
किञ्चिदिति नैककर्तृकत्वनियमः स्यात् । तथाचोपनयनमङ्गं अध्यापन-
साङ्गतीति वक्ष्यमाणमनुवचनात् व्यक्तम् ।

(३) तथाच, अर्थापत्त्या माणवकस्याध्ययनं कथ्यते, इति भावः ।

कृतस्यैव विधेः सत्त्वात्*“स्वाध्यायोऽध्येतव्यः”इति श्रुतेः । मैवम्, अधि-
कार्यश्रवणेनास्य विधेरनुष्ठापकत्वायोगात् । अथोच्येत,—विश्वजिज्ञासेन
रात्रिसच-न्यासेन वाऽधिकारी परिकल्प्यतां;—“विश्वजिता यजेत”
इत्यत्र ‘एतत्कामः’—† इति ^(१)नियोज्य-विशेषणस्याश्रवणादनुष्ठाना
प्राप्तौ स्वर्गस्य सर्वैरिष्यमाणत्वात्^(२) सएव^(३)तद्विशेषणत्वेन परिक-
ल्पितः, एवमत्र स्वर्गकामोमाणवको^(४)नियोज्योऽस्तु । रात्रिसचे,—
“प्रतितिष्ठन्ति इ वै यएताराचीरुपयन्ति”*इत्यर्थ-वाद-श्रुतायाः प्रति-

* कल्पनादोषः स्यात्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† तत्कामः,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ माणवको,—इति स० सो० पुस्तकयोर्दन्त्यमध्यः पाठः । एवं परञ्च ।

* प्रतितिष्ठन्तीह वा एते य एता रात्रोरुपयन्ति,—इति मु० पुस्तके
पाठः । रुपयन्ति,—इत्यत्र रुपयजन्ति,—इत्यन्यत्र पाठः ।

(१) नियुज्योऽधिकारी । कामनावानेव हि काम्ये अधिक्रियते इत्यतः तद्वि-
शेषणीभूतायाः फलकामनायाः परिकल्पना आवश्यकी ।

(२) सर्वैरिष्यमाणत्वं फलान्तरमपरिकल्प्य स्वर्गस्य परिकल्पनायां विनि-
गमकम् । तथाच जैमिनिसूत्रम् । “स स्वर्गः स्यात् सर्वान् प्रत्य-
विश्रियत्वात्” (मो० ३अ० २पा० १५ सू०) इति । स इति विधेय
प्राधान्यविवक्षया पुंसा निर्देशः । स्वर्गोऽनियोज्यविशेषणं स्यात्
सर्वान् पुरुषान् प्रति अविशेषात् । “सर्वे हि पुरुषाः स्वर्गकामाः ।
कुतश्चैतत् ? प्रीतिर्हि स्वर्गः । सर्वे च प्रीतिं प्रार्थयन्ते”—इति शावर-
भाष्यम् ।

(३) यद्यपि ‘काम्यं कामान्वितेन च’—इत्यादि स्मरणात् स्वर्गकामनैव
नियोज्यविशेषणं, तथापि स्वर्गकामनायानियोज्यविशेषणत्वे स्वर्गोऽपि
तद्विशेषणतया भासते, इत्यभिप्रायेण ‘सएव’ इत्युक्तम् ।

(४) माणवकोऽनधीतवेदोवटुः । ‘अन्धोमाणवको ज्ञेयः’—इति स्मरणात् ।

छायाः, अत्यन्तमश्रुतात्* स्वर्गतः प्रत्यासन्नतया, प्रतिष्ठाकामोऽधिकारी कल्पितः^(१), एवमत्र, पयः-कुल्यादि-कामोऽधिकारी स्यात्,—
 “यदृचोऽधीते पयसः कुल्याः अस्य पितृन् स्वधाभिवहन्ति, यद्यजूंषि घृतस्य कुल्याः, यत्सामानि सोमएभ्यः पवते”—इत्यर्थवादात्,—इति† ।
 मैवम्, पयः-कुल्यादेर्ब्रह्मयज्ञ-विधि-शेषत्वात्, माणवकस्याप्रबुद्धत्वेन स्वर्गकामत्वाऽसम्भवाच्च^(२) । कथञ्चित् सम्भवेऽप्यन्योन्याश्रयत्वं दुर्वारम् ; अधीते स्वाध्याये पश्चादध्ययन-विध्यवगमः, तदवगमे चाध्ययनम्,—
 इति । तस्मात्, अध्ययनस्याध्यापन-प्रयुक्तत्वादध्यापनमेव विधीयते नाध्ययनम्^(३),—इति ।

तदेतद्गुरु-मतमन्ये वादिनो‡ न क्षमन्ते ; अनित्येनाध्यापनेन नित्य-

* अत्यन्तमश्रुतत्वात्,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† इत्यर्थवादस्तुतिरिति,—स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ मन्यवादिनो,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) अत्र, “फलमात्रेयोनिर्देशादश्रुतौ ह्यनुमानं स्यात्” (मी० ४ अ० ३ पा० १८ सू०) इति जैमिनिसूत्रम् । रात्रिसत्रादौ अर्थवाद-निर्दिष्टमेव फलं स्यात्, फलस्यात्यन्तमश्रुतौ हि स्वर्गस्यानुमानमित्या-श्रये आचार्योऽमन्यते इति सूत्रार्थः ।

(२) तथाच, न पयः कुल्यादेरध्ययनफलत्वकल्पनसम्भव इति रात्रिसत्र-न्यायस्यानवकाशः । स्वर्गकामनाया असम्भवात् विश्वजिघ्रसायस्याप्य-नवकाशः ।

(३) तथाच अध्यापनविधिर्नैवाध्ययनस्य लाभेन “स्वाध्यायोऽध्येतव्यः”—इति श्रूयमाणवाक्यं विधित्वासम्भवान्नित्यानुवादश्चेति गुरुणां सि-द्धान्तः । एतच्च जैमिनीयन्यायमालाविक्तरे स्पष्टम् ।

साध्ययनस्य प्रयोक्तुमशक्यत्वात्, अनित्यं साध्यापनं जीवन-कामस्य^(१)
तत्राधिकारात् । तदाह मनुः,—

“वृत्तान्तु^(२) कर्मणामस्य जीणि कर्माणि जीविका ।

याजनाध्यापने चैव विशुद्धाच्च प्रतिग्रहः” ॥

इति । अध्ययनन्तु नित्यम्, अकरणे प्रत्यवायस्य मनुना स्मृतत्वात्;

“योऽनधीत्य द्विजो वेदानन्यत्र* कुरुते अमम् ।

स जीवन्नेव शूद्रत्वमाप्नु गच्छति सान्धयः” ॥

इति । अतः स्व-विधि-प्रयुक्तमेवाध्ययनम् । न चान्योन्याश्रयः, अध्यय-
नात् प्रागेव सन्ध्या-वन्दनादाविव पित्रादि-मुखेन विधेर्यावगमात्,
पित्रादिभिर्नियमितत्वादेव भाणवकस्य न अप्रबुद्धत्व-दोषोऽस्ति ।
यद्यपि, तैत्तिरीय-शाखायाम्,—“साध्यायोऽध्येतव्यः” इति वाक्यस्य
पञ्च-महायज्ञ-प्रकरणे पठितत्वाद् ब्रह्मयज्ञ-विधि-रूपताः, तथाप्यशेष-
स्मृतिषण्यनयन-पूर्वकसाध्ययनस्य प्रपञ्चमानत्वान्मूल-भूत-श्रुतिरनुमा-
नव्याः । विवरणकारस्तु,—“अध्यापयीत”—इत्यत्र णिजर्थस्य जीवना-
र्थत्वेन रागतः प्राप्तत्वात्, प्रकृतसाध्ययनस्य विधेयतामभिप्रेत्य, “अष्ट-
वर्षाब्राह्मण-उपगच्छेत्सोऽधीयीत”—इति वाक्यं विपरिणमय्य ॥ उप-

* वेदमन्यत्र,—इति यथाशक्तरे पाठः ।

† पित्रादिनियमितत्वात् एवं भाणवकस्य नाप्रबुद्धत्वे दोषोऽपि,—इति
पु० पुस्तके पाठः ।

‡ ब्रह्मयज्ञविधिरयम्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ श्रुतिरर्थानुगन्तव्या,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ विपरीतान्योपपादयामास, इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) जीवनं जीविका कृत्तिरिति यावत् ।

(२) वृत्तां यजनायाजनाध्ययनाध्यापनदानप्रतिग्रहरूपाणाम् ।

पादयामास^(१) । सर्वथाप्यस्ति नित्यः स्वाध्यायाध्ययनस्य विधिः—

“स्वाध्यायोऽध्येतव्य” इत्येवमात्मकः श्रौतः । तथा सृतिरपि,—

“तपोविशेषैर्विविधैर्नैस्त्रिंश विधि-चोदितैः ।

वेदः ह्यत्स्रोऽधिगन्तव्यः स-रहस्योद्विजन्मना”^(२) ॥

इति । *अधिगतिरर्थ-विचार-पर्यन्तमध्ययनम् । तथा च कूर्म-पुराणे, अध्ययन-तदर्थ-विचारयोरभावे प्रत्यवायः स्मर्यते,—

“योऽन्यत्र कुरुते यत्नमनधीत्य श्रुतिं द्विजः ।

स वै मूढो न सन्नाय्यो वेदवाह्यो दिजातिभिः ॥

वेदस्य पाठ-मात्रेण सन्तुष्टो वै भवेद्द्विजः ।

पाठ-मात्रावसायी तु पक्षे गौरिव मीदति ॥

योऽधीत्य विधिवद्देवं वेदार्थं न विचारयेत् ।

स सान्वयः प्रुद्ध-समः पात्रतां न प्रपद्यते” ॥

इति । अध्ययनस्येति कर्त्तव्यतामाह याज्ञदल्क्यः,—

“गुरुश्चैवाप्युपासीत स्वाध्यायार्थं समाहितः ।

आहृतश्चाप्यधीयीत सन्धं चास्मै निवेदयेत् ॥

हितं चास्याचरेन्नित्यं मनोवाङ्माय-कर्मभिः” ।

* अधिगमि,—इति स० पुस्तके पाठः ।

(१) अध्यापयीत—इत्यत्र शिष्योऽध्ययनप्रयोजकत्वं, तच्चाध्यापनपर्यवसितं । अध्यापनस्य जीविकार्थत्वं तु ‘घस्यान्तु कर्मणामस्य’—इति पूर्वोक्त-मनुवचनात् व्यक्तम् । तथाच तस्य जीवनानुकूलव्यापारतया रागतः प्राप्तत्वात् न विधेयत्वं । किन्तु अप्राप्तस्याध्ययनस्यैव । तथाच, ‘अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयीत’—इत्यादिवाक्यं ‘अष्टवर्षा ब्राह्मणउपगच्छेत्’ इत्या-दिविपरिणामेणोपपादनीयमिति विवरणकारस्याशयः ।

(२) रहस्यमपनिषत् ।

इति । विष्णु-पुराणेऽपि,—

“उभे मन्ध्ये रविं भूष ! तथैवाग्निं समाहितः ।
उपतिष्ठेत्, तथा कुर्याद्गुरोरप्यभिवादनम् ॥
स्थिते तिष्ठेद्ब्रजेत् याते नीचैरासीत चासने* ।
शिष्योगुरोर्नर-श्रेष्ठ ! प्रतिकूलं न सञ्चरेत् ॥
तेनैवाक्तः पठेद्देदं नान्य-चित्तः पुरः-स्थितः ।
अनुज्ञातश्च भिचानमश्रीयात् गुरुणा ततः ॥
शौचाचारवता तत्र कार्यं शुश्रूषणं गुरोः ।
ब्रतानि^(१) चरता ग्राह्योवेदश्च कृत-बुद्धिना” ॥

इति । कौर्मेऽपि,—

“आहूतोऽध्ययनं कुर्याद्दीक्षमाणो गुरोर्मुखम् ।
नित्यमुद्धृत-पाणिः स्यात् साध्वाचारः सुसंयतः” ॥

इति । स्व-कुल-परम्पराऽऽगतायाः शाखायाः पाठोऽध्ययनम् ।
तदाह वशिष्ठः,—

“पारम्पर्यागतोयेषां वेदः स-परिदृंहणः^(२) ।
तच्छाखं कर्म कुर्वीत तच्छाखाऽध्ययनं तथा” ॥

इति । स्व-शाखा-परित्यागं सएव निषेधति,—

“यः स्व-शाखां परित्यज्य पारक्यमधिगच्छति ।
स गृहद्रवदहिः कार्यः सर्व-कर्मसु साधुभिः ॥

---

* चासिते,— इति स० सो० युक्तकयोः पाठः ।

(१) ब्रतानि तत्तद्देवभागाध्ययने विहितानि गोभिनाद्युक्तानि ।

(२) सपरिदृंहणः अङ्गोपाङ्गेतिहासादिसहितः ।

स्वीया शाखोज्झिता येन ब्रह्म तेनोज्झितं परम् ।

ब्रह्मैव स विज्ञेयः सद्भिर्नित्यं विगर्हितः” ॥

इति । स्व-शाखाऽध्ययन-पूर्वकन्वन्य-शाखाऽध्ययनं तेनैवाङ्गीकृतम्,—

“अधीत्य शाखाभास्मीयां परशाखां ततः पठेत्” ।

इति । वेदवङ्कर्म-शास्त्रमधीयीत । तदाह यद्व्यस्यति,—

“एवं दण्डादिकैर्युक्तं संस्कृत्य तमयं पिता ।

वेदमध्यापयेत् पश्चात् शास्त्रं मन्वादिके तथा ॥

ब्राह्मणवेद-मूलः स्याच्छ्रुति-स्मृत्योः समः स्मृतः ।

सदाचारस्य च तथा ज्ञेयमेतत्त्रिकं सदा ॥

अधीत्यचतुरोवेदान् साङ्गोपाङ्ग-पद-क्रमान्^(१) ।

स्मृति-हीनाः न शोभन्ते चन्द्र-हीनेव सर्व्वरी” ॥

इति । अत्र, अध्ययनेन पञ्चधा वेदाभ्यासः उपलक्षितः ।

तथाच इह,—

“वेद-स्वीकरणं पूर्वं विचारोऽभ्यसनं* जपः† ।

तद्दानं चैव शिष्येभ्यो वेदाभ्यासोऽहि पञ्चधा” ॥

* विचारोऽध्ययनं,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

† तपः— इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) अङ्गानि,— “शिक्षाकल्पोप्याकरणं निरुक्तं ज्योतिषाश्चितिः । छन्दसां विचित्रिष्वैव षडङ्गवेद इष्यते”— इत्युक्तानि । उपाङ्गानि पुष्पसूत्रादीनि । पदोपस्यविशेषः यत्र ऋचां पदानि पृथक् पश्यन्ते । क्रमोऽपि उपस्यविशेषः यत्र पूर्वपदं तत्क्रा उत्तरपदमुपादीयते ।

इति । शरीतोऽपि,—

“मन्त्रार्थ-ज्ञोजपन् जुहन्तथैवाध्यायन् द्विजः ।

स्वर्ग-लोकमवाप्नोति नरकन्तु विपर्यये” ॥

इति । गुरु-मुखादेवाधेतव्यं नतु लिखित-पाठः कर्त्तव्यः ।

तदाह नारदः,—

“पुस्तक-प्रत्ययाधीतं नाधीतं गुरु-सन्निधौ ।

भ्राजते न सभा-मध्ये जार-गर्भदेव स्त्रियाः” ॥

इति । अध्ययने वर्जनीयानाह मनुः,—

“नाविस्मृतमधीधीत न शूद्र-जन-सन्निधौ ।

न निशाऽन्ते परिश्रान्तो* ब्रह्माधीत्य पुनः स्वपेत्” ॥

इति । नारदोऽपि,—

“हस्त-हीनस्तु योऽधीते स्वर-वर्ण-विवर्जितः^(१) ।

कश्यपुः-सामभिर्द्गधोवियोनिमधिगच्छति” ॥

इति । व्यासोऽपि,—

“अनध्यायेष्वधीतं यद्यच्च शूद्रस्य सन्निधौ ।

प्रतिग्रह-निमित्तं च नरकाय तदुच्यते” ।

॥ इत्यध्ययनाध्यापनयोः प्रकरणे ॥

—•••—

* प्रतिश्रान्तो,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) वैदिकानां द्विविधा अध्ययनप्रणाली वर्त्तते, हस्तस्वरकण्ठस्वरभेदात् । तदुभयविधस्वररहितमध्ययनमत्र निन्द्यते,— इति मन्त्रव्यम् ।

अथानध्यायाः । तैच द्विविधाः ; नित्यानैमित्तिकाश्च । तच्च
नित्यानाह हारीतः,—

“प्रतिपत्सु चतुर्दश्यामष्टम्यां पर्वणोदयोः ।

श्रोऽनध्यायेऽद्य शर्वर्यां नाधीयीत कदाचन” ॥

इति । नैमित्तिकानाह याज्ञवल्क्यः,—

“श्व-क्रोष्टु-गर्द्धभोलूक-साम-वाणार्त्त-निखने(१) ।

अमेध्य-शव-शूद्रान्ध-शमशान-पतितान्तिके ॥

देशेऽशुचावात्मनि च विद्युत्-स्तनित-संज्ञवे ।

भुक्ताऽऽर्द्रपाणिरभोन्तरर्द्धरात्रेऽतिमारुते ॥

पांशु-वर्षे दिशां दाहे* सन्ध्या-नीहार-भीतिषु ।

धावतः पूति-गन्धे च शिष्टे च गृहमागते ॥

खरोद्ग-यान-हस्त्यश्व-नौ-वृक्षेरिण-रोहणे(२) ।

सप्त-त्रिंशदनध्यायानेतांस्तात्कालिकान् विदुः” ॥

इति । अन्ये त्वनध्यायास्तत्र तच्च स्मर्यन्ते । तथाच नारदः—

“अयने विषुवे चैव शयने बोधने हरेः ।

अनध्यायस्तु कर्त्तव्योमन्वादिषु युगादिषु” ॥

* पांशुप्रवर्षेदिग्दाहे,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) सामनिखने ऋग्यजुषोरनध्यायोबोद्धव्यः । “सामध्वनाऋग्यजुषी ना-
धीयीत कदाचन”—इत्युक्तेः ।

(२) ईरिषं बालुकामधूमिः ।

इति । मन्वाद्ययोर्मस्य-पुराणेऽभिहितः,—

“अश्वयुक्-शुक्ल-गवमी कार्तिके द्वादशी तथा ।
द्वतीया चैव-मासस्य* तथा भाद्र-पदस्य च ॥
फाल्गुनस्य त्रिमास्या पौषस्यैकादशी तथा† ।
आषाढस्यापि दशमी माघमासस्य सप्तमी‡ ॥
आवशस्याष्टमी कृष्णा आषाढस्यापि पूर्णिमा§ ।
कार्तिकी फाल्गुनी चैत्री ज्येष्ठी पञ्चदशी सिता ।
• मन्वन्तरादयस्त्रैते दत्तस्याक्षय-कारकाः॥” ॥

इति । युगादयोर्विष्णु-पुराणे वर्णिताः, ¶—

“वैशाख-मासस्य च या**द्वतीया
गवम्यसौ कार्तिक-शुक्ल-पक्षे ।
नभस्य मासस्य च कृष्णपक्षा††
त्रयोदशी पञ्चदशी च माघे” ॥

। कूर्मपुराणे,—

* द्वतीयाचैवमाघस्य —इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

• † अथं पाठोऽयम्यान्तरेषु वङ्गेषु दृश्यतादादतः । ‘पुष्यस्यैकादशी तथा’—
इतित्वादर्थपुस्तकेषु पाठः ।

‡ तथा माघस्य सप्तमी,—इति यस्यान्तरे पाठः ।

§ तथाऽऽषाढस्य पूर्णिमा,—इति यस्यान्तरे पाठः ।

॥ मन्वन्तरादयस्त्रैतादत्तस्याक्षयकारिकाः,—इति यस्यान्तरुद्धतः पाठः ।

¶ वर्णिताः,—इति नास्ति स० सो० पुस्तकयोः ।

** सिता,—इति यस्यान्तरीयः पाठः ।

†† तमिषपक्षे,—इति पाठो यस्यान्तरुद्धतः ।

“उपाकर्माणि चोत्सर्गे^(१) चिरात्तं क्षणं स्मृतम् ।

अष्टकासु त्वहोरात्रमृत्तन्नासु च रात्रिषु ॥

मार्गशीर्षं तथा पौषे माघ-मासे तथैव च ।

तिस्रोऽष्टकाः समाख्याताः कृष्ण-पक्षे तु सूरभिः” ॥

इति । गौतमोऽपि,—“कार्तिकी-फाल्गुन्याषाढी-पौर्णमासी* तिस्रो-
ऽष्टकाः चिरात्तम्”,—इति । उक्त-पौर्णमासीरारभ्य चिरात्तम् । तथा
तिस्रोऽष्टकाः सप्तम्यादयः, तासुपि चिरात्तमनध्ययनमित्यर्थः । पैठी-
नसिः,—“कृष्णे भवाः तिस्रोऽष्टकाः, मार्गशीर्ष-प्रभृतयः इत्येके”—
इति । आपस्तम्बस्तु, उपाकर्मारभ्य मासं प्रदोषेऽनध्यायमाह,—
“आवर्णां पौर्णमास्यामध्यायमुपाकृत्य मासं प्रदोषे नाधीयीत”—
इति । प्रदोष-शब्देनात्र पूर्व-रात्रिः विवक्षिता । अथोदश्यादि-
प्रदोषेष्वापे नाधीयीत । तथाच आदित्या पुराणम्,—

“मेधा-कामस्तयोदश्यां सप्तम्याश्च विशेषतः ।

चतुर्थ्याश्च प्रदोषेषु न स्मरेन्न च कीर्त्तयेत्” ॥

इति । चतुर्थ्यादि-तिथि-द्वैविध्ये प्रजापतिः,—

“षष्ठी च दादशी चैव अर्द्धरात्रौ न-नाडिका† ।

प्रदोषे नत्वधीयीत तृतीया नव-नाडिका” ॥

* पौर्णमासीति, —इति पाठः मु० पुस्तके ।

† आदित्य, इति नास्ति स० खो० पुस्तकयोः ।

‡ अर्द्धरात्रौ ननाडिकाः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) उपकर्मात्सर्गौ गृह्याद्युक्तकर्माविशेषौ अध्ययनारम्भसमाप्त्योः
कर्त्तव्यौ । परमेतौ गृहस्थादिभिरपि मन्वास्यामवामयातताद्यं
प्रत्यब्दं कर्त्तव्यावित्यन्यत्र विस्तरः ।

इति । याज्ञवल्क्योऽपि,—

“अहं प्रेतेश्वनध्यायः शिष्यत्विग्-गुरु-वन्धुषु ।
उपाकर्माणि चोत्सर्गे स्व-शाखे ओचिये तथा* ॥
सन्ध्या-गर्जित-निर्घात-भू-कंपोल्का-निपातने^(१) ।
समाप्य वेदं शु-निश्चमारण्यकमधीत्य च ॥
पञ्चदक्षां चतुर्दक्षामष्टम्यां राज्ञ-सूतके ।
अतु-सन्धिषु भुक्ता च आद्विकं प्रतिगृह्य च ॥
पण्डु-मण्डूक-नकुल-आहि-मार्जार-मूषिकैः † ।
हृतेऽन्तरे त्वहोरात्रं शक्र-पाते तथोच्छ्रये” ॥

इति । मनुःपि,—

“वैरैरुपप्लुते ग्रामे सम्भ्रमे वाऽग्नि-कारिते ।
आकालिकमनध्यायं विद्यात्सर्वाद्भुते^(२) तथा” ॥

* स्व-शाखाओचिये मृते,—इति म० पुस्तके पाठः ।

† मूषिकैः, इत्यादर्शपुस्तकेषु पाठः ।

(१) निर्घातोत्सर्गे यथाक्रमम्,—“घदान्तरीक्षे बलवान् मारुतो मरुता
हतः । प्रतत्पथः स निर्घातो जायते वायुसम्भवः” । “वृहच्छिखा च
सूर्याया रक्तनीलशिखोन्वला । पौरुषी च प्रमात्रेण उष्णानानावि-
धास्तृता” इत्युक्तञ्चक्षते ।

(२) “प्रकृतिविरुद्धमद्भुतमापदः प्राक् प्रबोधाय देवाः हजन्ति” इति-
वचनात्, “अतिसौभाग्यसत्त्वाद्वा नास्तिक्याद्वाऽप्यधर्मतः । नराप्रचा-
रान्नियतमुपसर्गः प्रवर्तते । ततोऽप्रचारान्नियतमपवर्जन्ति देवताः ।
ताः हजन्त्यद्भुतांस्तान् दिव्यनाभसभूमिजान् । तएव त्रिविधासोके
उत्पाताः देवनिर्मिताः । विचरन्ति विनाशाय रूपैः सम्भावयन्ति-

इति । कूर्म-पुराणे,—

“संज्ञातकस्य द्वायार्यां शाल्ललेर्मधुकस्य च ।

कदाचिदपि नाध्येयं कोविदार-कपित्थयोः” ॥

इति । उक्तानामप्यन्यथानामपवादमाह मनुः,—

“वेदोपकरणे चैव स्वाध्याये चैव नित्यके* ।

नानुगोघोऽस्त्यनध्याये होम-मन्त्रेषु चैवहि” ॥

इति । वेदोपकरणान्यङ्गानि । नित्य-स्वाध्यायोत्रय-यज्ञः । शौन-

कोऽपि,—

“नित्ये जपे च काम्ये च क्रतौ पारायणेऽपि च ।

नानध्यायोऽस्ति वेदानां, ग्रहणे ग्राहणे स्मृतः”† ।

इति । कूर्म-पुराणेऽपि,—

“अनध्यायस्तु नाङ्गेषु नेतिहास-पुराणयोः ।

न धर्म-शास्त्रेष्वन्येषु पर्वण्येतानि वर्जयेत्” ॥

इति ।

॥०॥ इत्यनध्यायप्रकरणं ॥०॥

पूर्वमध्यनाध्यापने सेतिकर्त्तव्यतेतिरूपिते, अथ यजन-याजने
निरूपयामः ।

* नैत्यिके,—इत्यन्यत्र पाठः ।

† तथा,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ इतिकर्त्तव्यत्वेन,—इति म० पुस्तके पाठः ।

च”—इत्युक्तं च आपज्ज्ञानाय देवकर्त्तृकोभूत्यादीनां सम्मानप्रयत्ना-
ऽङ्गत इति ज्ञेयम् ।

तत्र, यजनस्य सृष्टिं प्रयोजनं चाह भगवान्,—

“सह-यज्ञाः प्रजाः सृष्ट्वा पुरोवाच प्रजा-पतिः ।

अनेन प्रसविष्यध्वमेष वोऽस्त्विष्ट-काम-धुक् ॥

देवान् भावयतानेन ते देवाभावयन्तु वः ।

पुंस्यरं भावयन्तः अयः परमवाप्यथ ॥

इष्टान् भोगान् हि वो देवादास्यन्ते यज्ञ-भाविताः ।

तैर्दत्तानप्रदायैभ्यो योभुङ्क्ते स्तेन एव सः” ॥

इति । तस्य च यजनस्य सात्त्विक-राजस-तामस-भेदेन त्रैविध्यं
स एवाह,—

“अ-फलाकांक्षिभिर्यज्ञोविधि-दृष्टोपदृज्यते ।

यदृष्यमेवेति मनः समाधाय स सात्त्विकः ॥

अभिषक्त्याय तु फलं दम्भार्थमपि चैव यत् ।

दृज्यते भरत-श्रेष्ठः तं यज्ञं विद्धि राजसम् ॥

विधि-हीनमसृष्टान्नं भन्व-हीनमदक्षिणम् ।

अद्धा-विरहितं यज्ञं तामसं परिचक्षते” ॥

इति । आश्वमेधिके पर्वणि द्विजादि-सृष्टे* यज्ञार्थत्व-प्रतिपादनेन
यज्ञः प्रशस्यते,†—

“यजनार्थं द्विजाः सृष्टास्तरकादिवि देवताः ।

गावो यज्ञार्थमुत्पन्ना दक्षिणार्थं तथैव च ॥

सुवर्णं रजतं चैव पात्री‡ कुम्भार्थमेव च ।

* द्विजातिदृष्टे,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† प्रसूयते,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

‡ पात्रं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

इभ्यार्थमथ यूपार्थं ब्रह्मा चक्रे वनस्पतिम् ॥

ग्राम्यारण्याश्च पशवो^(१) जायन्ते यज्ञकारणात्” ।

इति । हारीतोऽपि, अन्नय-व्यतिरेकाभ्यां यज्ञ-महिमानं दर्शयति,—

“यज्ञेन लोकाविमलाविभान्ति,

यज्ञेन देवाः अमृतत्वमाप्नुवन् ।

यज्ञेन पापैर्वज्रभिर्विमुक्ताः,

प्राप्नोति लोकानमरस्य विष्णोः ॥

मास्ययज्ञस्य लोको वै नायज्ञो विन्दते शुभम् ।

अनिष्ट-यज्ञोऽपूतात्मा भ्रमति* द्वित्र-पर्णवत्” ॥

इति । यज्ञ-विशेषास्त्वग्नि-होत्रादयः । तथाच श्रूयते,†—“प्रजापति-

र्यज्ञानसृजताग्नि-होत्रं चाग्नि-ष्टोमश्च पौर्णमासीं चोक्थं चामा-
वास्यां चातिरात्रं च”—इति । अग्नि-होत्रादीनां संकृतैरग्निभिः

साध्यत्वान्तत्-संस्कारकमाधानमादावनुष्ठेयम् । तच्च प्रजापतिः,—

“सर्वयज्ञाधिकारी स्यादाहिताग्निर्धने सति‡ ।

आदध्यान्निर्धनोऽप्यग्नेर् नित्यं पापभयात्॥ द्विजः” ॥

* भ्रमति, इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† श्रूयते,—इति म० पुस्तके पाठः ।

‡ सर्वसंख्याधिकारः स्यादाहिताग्निर्धने सति,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ पापक्षयात्,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) “ग्राम्यारण्याश्चतुर्दश । गौरविरजोऽग्नोऽश्वतरोगर्दभोमनुष्याश्चेति
सप्त ग्राम्याः पशवः । महिष-वानर-ऋक्ष-सरीसृप-रुच-एषत-मृगाश्चेति
सप्तारण्याः पशवः”—इति पैठिनसिवचनमत्र स्मर्तव्यम् ।

इति । अकरणे प्रत्यवायः कूर्म-पुराणे दर्शितः,*—

“नास्तिवाद्यवाऽऽस्तस्याद्योऽग्नीचाधातुमिच्छति ।

द्यजेत वा न यज्ञेन स धाति नरकान् वङ्गन् ॥

तस्मात्सर्व-प्रयत्नेन ब्राह्मणोहि विधेयतः ।

आधायग्नीन् विप्रुद्धात्मा द्यजेत परमेस्वरम्” ॥

इति । अतिस्र, कालादि-विशिष्टमाधानं विधत्ते,—“वसन्ते ब्राह्मणो-
ऽग्निमादधीत ; वसन्तो वै ब्राह्मणस्यर्तुः, स एवैनमृतावाधाय ब्रह्मवर्चस्यी
भवति, योषे राजन्यमादधीत ; योषो वै राजन्यस्यर्तुः, स एवैनमृता-
वाधाय इन्द्रियवान् भवति, ऋरदि वैश्यामादधीत ; ऋरद्वै वैश्यास्यर्तुः,
स एवैनमृतावाधाय पशुमान् भवति”,—इति । आश्वमेधिकेऽपि,†—

“वसन्ते ब्राह्मणस्य स्वादाधेयोऽग्निर्नराधिप !

वसन्तो ब्राह्मणः प्रोक्तो वेद-योनिः स उच्यते ॥

अन्याधानं तु येनाय वसन्ते क्रियते नृप ! ।

तस्य श्रीर्वद्वायुद्विस्र ब्राह्मणस्य विवर्द्धते ॥

अक्षिपस्वाग्निराधेयो योषे श्रेष्ठः स वै ॥ नृप ! ।

येनाधानम् तु वै योषे क्रियते तस्य वर्द्धते ॥

श्रीः प्रजाः पञ्चवर्षेन विप्रश्चैव दशं ययः ।

* दर्शितः,—इति नास्ति स० शेष० युक्तकयोः ।

† इन्द्रियावी,—इति मु० युक्तके पाठः ।

‡ आश्वमेधिकेपर्वणि,—इति मु० युक्तके पाठः ।

§ अन्यग्राधेयं,—इति मु० युक्तके पाठः ।

॥ श्रेष्ठस्य वै,—इति स० शेष० युक्तकयोः पाठः ।

शरत्-काले तु* वैश्वस्यायाधानीयोज्जताग्रनः ॥

शरद्रात्रि† स्वयं वैश्वोवैश्व-योनिः सउच्यते ।

शरद्याधानमेवं वै क्रियते येन पाण्डव ॥

तस्य श्रीः वै प्रजाऽऽयुष्यं पशवोऽर्थस्य वर्द्धते” ।

इति । आधान-पूर्वकाश्च यज्ञाः, दर्शादयः । तथाच वशिष्ठः,—“अवश्यं ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत, दर्श-पूर्णमासाग्रयणेष्टि-चातुर्मास्यैः पशुसोमैश्च१ यजेत”—इति । हारीतोऽपि,—

“पाक-यज्ञान् यजेन्नित्यं हविर्यज्ञांस्तु नित्यशः ।

सौम्यांस्तु विधिपूर्वेण यदृच्छेत् धर्ममव्ययम्” ॥

इति । ते च गौतमेन१ दर्शिताः,—“अष्टका पार्वण-आहुं आवण्या-महायणी चैत्राश्वयुजीति सप्त पाक-यज्ञ-संस्थाः, अन्याधेयमग्निहोत्रं दर्श-पूर्णमासावाग्रयणं चातुर्मास्यं निरूढ-पशु-वन्धः सौत्राम-णीति सप्त हविर्यज्ञसंस्थाः, अग्निष्टोमात्यग्निष्टोमउक्थः षोडशी वा-जपेयोऽतिरात्रोप्तोर्यामः इति सप्त सोम-संस्थाः” इति । अपरांस्तु महायज्ञ-क्रतून् देवलोदर्शितवान्,—“अश्वमेध-राजसूय-पौण्डरीक-

* शरद्रात्रेय,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† शरद्रात्रि,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ तस्यैव श्रीः प्रजायुष्य,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ सोमांश्च,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ ब्रह्मचाव्ययम्,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

१ गौतमेन,— इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः । एवं सर्वत्र ।

इति । अकरणे प्रत्यवायः कूर्म-पुराणे दर्शितः,*—

“नास्तिक्यादथवाऽऽलस्याद्योऽग्निनाधातुमिच्छति ।

यजेत वा न यजेन स याति नरकान् वह्न् ॥

तस्मात्सर्व-प्रयत्नेन ब्राह्मणोहि निशेषतः ।

आधायाम्नीन् विशुद्धात्मा यजेत परमेश्वरम्” ॥

इति । श्रुतिश्च, कालादि-विशिष्टमाधानं विधत्ते,—“वसन्ते ब्राह्मणो-
ऽग्निमादधीत ; वसन्तो वै ब्राह्मणस्यर्तुः, स्वएवैनमृतावाधाय ब्रह्मवर्चसी
भवति, गीष्मे राजन्यश्चादधीत ; गीष्मो वै राजन्यस्यर्तुः, स्वएवैनमृता-
वाधाय इन्द्रियवान् भवति, शरदि वैश्यश्चादधीत ; शरद्वै वैश्यस्यर्तुः,
स्वएवैनमृतावाधाय पशुमान् भवति”,—इति । आश्वमेधिकेऽपि,†—

“वसन्ते ब्राह्मणस्य स्यादाधेयोऽग्निर्नराधिप !

वसन्तो ब्राह्मणः प्रोक्तो वेद-धोनिः स उच्यते ॥

अग्न्याधानं तु येनाथ वसन्ते क्रियते नृप ! ।

तस्य श्रीर्ब्रह्मवर्द्धिश्च ब्राह्मणस्य विवर्द्धते ॥

क्षत्रियस्याग्निराधेयो गीष्मे श्रेष्ठः स वै ॥ नृप ! ।

येनाधानन्तु वै गीष्मे क्रियते तस्य वर्द्धते ॥

श्रीः प्रजाः पशवश्चैव विज्जश्चैव वलं यशः ।

* दर्शितः,—इति नास्ति स० सो० पुस्तकयोः ।

† इन्द्रियावी,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ आश्वमेधिके पर्वणि,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ अन्धग्राधेयं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ श्रेष्ठस्य वै,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

शरत्-काले तु* वैश्वस्याधाधानीयोज्जताशनः ॥

शरद्रात्रि† स्वयं वैश्वेवैश्व-योनिः सउच्यते ।

शरद्याधानमेवं वै क्रियते येन पाण्डव ॥

तस्य श्रीः वै प्रजाऽऽयुष्य‡ पशवोऽर्थश्च वर्द्धते” ।

इति । आधान-पूर्वकाश्च यज्ञाः, दर्शादयः । तथाच वशिष्ठः,—“अवश्यं ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत, दर्श-पूर्णमासाग्रयणेष्टि-चातुर्मास्यैः पशुसोमैश्च१ यजेत”—इति । हारीतोऽपि,—

“पाक-यज्ञान् यजेन्नित्यं हविर्यज्ञांस्तु नित्यशः ।

सौम्यांस्तु विधिपूर्व्वेण यदच्चेत् धर्ममव्ययम्॥” ॥

इति । ते च गौतमेन॥ दर्शिताः,—“अष्टका पार्व्वण-आहुं आवण्या-ग्रहायणी चैत्राश्वयुजीति सप्त पाक-यज्ञ-संस्थाः, अन्याधेयमग्निहोत्रं दर्श-पूर्णमासावाग्रयणं चातुर्मास्यं निरूढ-पशु-बन्धः सौत्राम-णीति सप्त हविर्यज्ञसंस्थाः, अग्निष्टोमात्यग्निष्टोमउक्त्यः षोडशी वा-जपेयोऽतिरात्रोत्थोर्ध्वमः इति सप्त सोम-संस्थाः” इति । अपरांस्तु महायज्ञ-क्रतुम् देवलोदर्शितवान्,—“अश्वमेध-राजसूय-पौण्डरीक-

* शरद्रात्रेय,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† शरद्रात्रि,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ तस्यैव श्रीः प्रजायुष्य,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ सोमांश्च,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ ब्रह्मचाव्ययम्,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

१ गौतमेन,— इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः । एवं सर्वत्र ।

गोसवादथोमहायज्ञाः—कृतवः*” इति । एते सर्वे यज्ञाः यथायोगं
नित्य-नैमित्तिक-काम्य-भेदेन त्रिविधाः;—

“नित्यं नैमित्तिकं काम्यं त्रिविधं कर्म पौरुषम्” ।

इति मदाल्लोकेः । तत्र, यज्ञानां नित्यत्वं आथर्वणशाखायां श्रूयते,—
“मन्त्रेषु कर्माणि कवयोयान्यपञ्चस्तानि चेतायां वहधा सन्ततानि,
तान्याचरथ नियतम्”—इति । राजसनेयिष्टे शाखायामपि,—

“कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेकृतं समाः” ।

इति । “एतद्वै जरामर्यमग्निहोत्रं जरसा वाह्येवास्मान्मुच्यते मृत्युना
च”—इति च । विधि-वाक्येषु च जीवनाद्युपवन्धसु नित्यत्व-लक्षणं ।
तथा॥ “यावज्जीवमग्निहोत्रं—जुहुयात्” “यावज्जीवं दर्श-पौर्णमा-
साभ्यां यजेत”—इति । अकरणे प्रत्यवायस्य नित्यत्व-गमकः । तथा-
चाथर्वणे श्रूयते,—“यस्यानग्निहोत्रमदर्श-पौर्णमासमनाययणमर्तथि-
वर्जितं बाहुतमवैश्वदेव* भविधिना ऊतमासप्तमांस्तस्य लोकान् हि-
नस्ति” इति । तथाच श्रुत्यन्तरम्,—“यस्य पिता पितामहोवा सोमं
न पिबेत्, स ब्राह्मः”—इति । जीवन-कामना-व्यतिरिक्त-गृह-दाहा-
द्यनियत-निमित्तमुपजीव्य प्रवृत्तं नैमित्तिकम् । तथाच श्रुतिः,—

* महायज्ञकृतवः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† कुच्यमशाखायां,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

‡ तान्याचरथ,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ राजसनेय,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ अत्र, नित्यत्वलक्षकः,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

॥ अत्र, यथा,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

* बाहुतमवैश्वदेव,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

“यस्य गृहं दहत्यग्नये चामवते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्व्वपेत्”—
इति । कामनया प्रवृत्तं काम्यम् । तद्यथा “वायव्यं श्वेतमालभेन
भृतिकामः, वायुर्व्वै चेपिष्ठा देवता”—इत्याद्याः काम्यपञ्चवः ; “ऐन्द्रा-
ग्रमेकादश-कपालं निर्व्वपेत् प्रजा-कामः” इत्याद्याः काम्येष्टयः”^(१)
तत्र, काम्यानां कामितार्थ-सिद्धिः फलम् । नित्य-नैमित्तिकयोस्तु
यथाविध्यनुष्ठितयोरिन्द्र-लोक-प्रापकत्वमाथर्व्वणे श्रूयते,—

“काली कराली च मनोजवा च
सुलोहिता याव*सुधूम्र-वर्णा ।
स्फुलिङ्गिनी विश्वरूची च देवी
लेलायमाना† इति सप्त जिज्ञाः ॥
एतेषु यश्चरते भ्राजमानेषु
यथाकालं चाज्जतयोद्भयददायन् ।
तं नयन्त्येताः सूर्य्यश्च रश्मयौ—
यत्र देवानां पतिरेकोऽधिवासः‡ ॥
एहोहीति तमाज्जतयः सुवर्चसः
सूर्य्यश्च रश्मिभिर्यजमानं वहन्ति ।
प्रियाञ्च वाचमभिवदन्त्योर्चयन्त्य—
एषवः पुण्यः सुकृतो ब्रह्मलोकः” ॥

* चापि,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† लेलीयनाना,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ देवानामतिरेकोऽधिवासः,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

(१) इष्टिपञ्चोर्भेदश्च,—“इष्टिस्तु चरुणा यागः यस्तुस्तु पशुना स्मृतः । यतः
क्षेपः क्रतुः प्रोक्तो होमोन्यत् पूजनं स्मृतम्”—इत्युक्तदिशाऽयमेव ।

इति । आनुशासनिकेऽपि,—

“सु-शुद्धैर्यजमानैश्च ऋत्विग्भिश्च तथाविधैः ।

शुद्धैर्द्रव्योपकरणै^(१)र्यष्ट्यमिति निश्चयः ॥

तथा कृतेषु यज्ञेषु देवानां तोषणं भवेत् ।

तुष्टेषु देव-संघेषु यज्ञी यज्ञ-फलं लभेत् ॥

देवाः सन्तोषितायज्ञैर्लोकान् सम्मर्द्धन्त्युत ।

उभयोर्लोकयोर्देवि, भूतिर्यज्ञैः प्रदृश्यते ॥

तस्माद्यज्ञाद्दिवं यान्ति अमरैः सह मोदते ।

नास्ति यज्ञ-समं दानं नास्ति यज्ञ-समोविधिः ॥

सर्व-धर्म-समुद्देशोदेवि, यज्ञे समाहितः” ।

इति । यदि कथञ्चिन्नित्य-कर्माणि लुपेरन्, तदा तत्समाधानमाह
प्रजापतिः,—

“दर्शञ्च पूर्णमासञ्च लुप्ताऽथोभयमेव वा ।

एकस्मिन् कच्छ-पादेन द्वयोरर्द्धेन शोधनम् ॥

हविर्यज्ञेव्यशक्तस्य लुप्तमप्येकमादितः ।

प्राजापत्येन शुद्धीत पाक-संख्यासु चैव हि ॥

सन्धोपासन-क्षनौ तु नित्य-स्नानं विलोप्य च* ।

होमं नैमित्तिकं, शुद्धेद् गायत्र्यष्ट-सहस्र-कृत् ॥

* नित्यस्नानं तु लोप्य च, इति स० सो० पुस्तकयोः, लोप्य वा,—
इति शा० पुस्तके पाठः ।

(१) शुद्धञ्च इत्यम्,—श्रुत-शैर्य-तपः-कन्या-शिष्य-याज्यान्वयागतम् । धनं
सप्तविधं शुद्धं मुनिभिः समुदाहृतम्” — इत्युक्तलक्षणं स्वाभाविकम्
ज्ञातसंस्कारादिकसागतुकम् ।

समाऽन्ते सोम-यज्ञानां दानौ चान्द्रायणञ्चरेत् ।

अकृत्वाऽन्यतमं यज्ञं यज्ञानामधिकारतः ॥

उपवासेन शुद्धीत पाक-संख्यासु चैव हि” ।

इति । कात्यायनोऽपि,—

“पितृ-यज्ञात्यये चैव वैश्वदेवात्ययेऽपि च ।

अनिष्ट्वा नव-यज्ञेन नवान्न-प्राशने तथा ॥

भोजने पतितान्नस्य चरुर्वैश्वानरोभवेत्” ।

इति । विहित-दक्षिणा-पर्याप्त-द्रव्याभावेऽपि* नित्यं न लोपयेत् ।

तदाह बौधायनः,—

“यस्य नित्यानि सुप्तानि तथैवागन्तुकानि^(१) च ।

सु-पथ-स्थोऽपि न स्वर्गं स गच्छेत् पतितो हि सः ॥

तस्मात् कन्दैः फलेर्मूलैर्मधुनाऽथ रसेन वा ।

नित्यं नित्यानि कुर्वीत न च नित्यानि लोपयेत्” ॥

इति । मनु, सम्पूर्ण-द्रव्य-सम्पत्तावेव सोम-यागः कार्यः । तदाह मनुः,—

“यस्य चैवार्षिकं वित्तं पर्याप्तं भृत्य-वृत्तये ।

अधिकं वाऽपि विद्येत स सोमं पातुमर्हति” ॥

इति । चाक्षवल्क्योऽपि,—

“चैवार्षिकाधिकान्नोयः स हि सोमं पिवेद्विजः” ।

* द्रव्याणामपि,— इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

(१) गृहदाहानियतनिमित्तमुपजीव्य विहितं यत् नैमित्तिकं, तदेवात्रा गन्तुकतया निर्दिष्टमिति बोध्यम् ।

इति । त्रैवार्षिकाद्यालाभे चोम-यागादर्वाचीनादर्शादय एव कार्याः ।

एतदपि स एवाह,—

“प्राक्सौमिकीः क्रियाः कुर्याद्यस्यान्नं वार्षिकं भवेत्” ।

इति । अल्प-धनस्य यज्ञोमनुना निषिध्यते,—

“पुण्यान्यन्यानि कुर्वीत अर्द्धधानोजितेन्द्रियः ।

नलस्य-दक्षिणैर्यज्ञैर्यजेताथ कथञ्चन ॥

इन्द्रियाणि यशः स्वर्गमायुः कीर्त्तिं प्रजाः पशून् ।

हन्त्यल्प-दक्षिणायज्ञस्तस्माद्याल्प-धनोयजेत्” ॥

इति । मन्त्र-पुराणेषु,—

“अर्धहीनो* दहेद्राष्ट्रं मन्त्र-हीनस्तथर्त्विजः ।

आत्मानं दक्षिणा-हीनोनास्ति यज्ञ-समोरिपुः” ॥

इति । एवञ्च सत्येतानि वचनानि ‘कन्दैर्मूलैः’ इत्यादिवचनेन विरुद्धोरन्निति चेत् । मैवम्, एतेषां वचनानां काम्य-याग-विषयत्वात् । ‘सम्पूर्णानुष्ठान-शक्तौ सत्यामेव काम्यं कर्त्तव्यम्’—इति षष्ठाध्याये^(१) मीमांसितम् । तथाहि—“ऐन्द्राग्नमेकादश-कपालं निर्वपेत् प्रजा-कामः”—इत्यत्र, किं यथाशक्ति प्रयोगेणाप्यधिकारः, उत सर्वंगोपसंहारेण ?—इति संशयः । नित्येषु यथाशक्ति प्रयोगस्य पूर्वाधिकरणे निर्णेतत्वात् काम्येष्वपि तथा,—इति प्राप्ते ब्रूमः । नित्यानामसमर्थेनाप्यपरित्याज्यत्वात् तत्र यथाशक्ति प्रयोगः । अपरित्यज्यानि हि नित्यानि, जीवनादि-निमित्त-वशेन तत्प्रवृत्तेः । नैमित्तिकं

* अर्धहीनो,—इति ग्रन्थान्तरद्वयः पाठः ।

(१) मीमांसा-षष्ठाध्याय-तृतीयपाद-द्वितीयाधिकरणे ।

प्रत्यप्रवर्त्तकत्वे निमित्तत्वमेव स्वीयेत । कामना तु न निमित्तं ; येना-
वश्यमिष्टिं प्रवर्त्तयेत् । अतो न काम्यस्यापरित्याज्यत्वम् । तथा सति,
फल-सिद्ध्यर्थमेव काम्यस्यानुष्ठेयत्वात्, फलस्य च कृत्त्रांगोपकृत-
प्रधानमन्तरेणानिव्यप्तेः, यदा कृत्त्रांगानुष्ठान-शक्तिस्तदैव काम्य-
मनुष्ठेयम्,—इति सिद्धान्तः ॥

॥०॥ इति यजन-प्रकरणम् ॥०॥

इत्थं यजनं निरूपितं, याजने तु विधिः श्रूयते,—“द्रव्यमर्जयन्
ब्राह्मणः प्रतिमृष्टीयाद्वा जयेदध्यापयेद्वा” । नचायं नित्य-विधिः,
अकरणे प्रत्यवायादि-नित्य-सत्तणाभावात् । अपि तु काम्य-विधिः,
द्रव्यार्जन-कामस्य तत्राधिकारान् । तथापि, नापर्व-विधिः^(१) जीव-
नोपायत्वेन याजनस्य प्राप्तत्वात् । तद्धेतुत्वञ्च^१ मार्कण्डेय-पुराण
दर्शितम्,—

“याजनाध्यापने शुद्धे तथा शुद्धः* प्रतियहः ।

एषा सम्यक् समाख्याता चितयी† तस्य जीविका” ॥

इति । नापि परिसङ्ख्या, नित्य-प्राप्तेरभावात् । तस्मात्‍† पक्षे प्राप्त-
त्वान्नियम-विधिरयम् । सचायं नियमः पुनरुपायैव, नतु क्लृप्त्यर्थः,

* पुत्र,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु ।

† अत्र, ‘चितयी’—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

‡ तस्मात्,—इति नास्ति स० सो० शा० पुस्तकेषु ।

(१) अपूर्वस्य पूर्वमप्राप्तस्य विधिरपूर्वविधिः अत्यन्ताप्राप्तप्रापकोविधिरिति
यावत् । तत्रेदमुक्तम्,—“विधिरत्यन्तमप्राप्तौ नियमः पाक्षिके सति ।
नच काम्यञ्च च प्राप्तौ परिसंख्येति गीयते”—इति ।

द्रव्यार्जन-विधानस्य पुरुषार्थत्वेन लिप्ता-सूत्रे^(१) विचारितत्वात् ।
 तथाहि,—द्रव्यप्राप्तिः, क्रत्वर्थो वा पुरुषार्थो वा?—इति संशयः ।
 तत्र पूर्वं पदः, क्रत्वर्थेयं, तथा सति* नियमस्यार्थवत्त्वात् । ब्राह्मणस्य
 याजनादिना, क्षत्रियस्य जयादिना,† वैश्यस्य कृष्यादिना,—इति
 नियमः । स च पुरुषार्थ-पक्षेऽनर्थकः स्यात्, उपायान्तरेणार्जि
 स्वापि द्रव्यस्य क्षुत्प्रतिघातादि-पुरुषार्थ-सम्पादकत्वात् । क्रतुस्तु
 नान्यथा सिद्ध्यति । अतस्तत्र नियमोऽर्थवान्,—इति प्राप्ते ब्रूमः ।
 द्रव्यं हि सम्पादितं सत् पुरुषं प्रीणयति । अतस्तस्य पुरुषार्थत्वं
 प्रत्यजं दृष्टम् । क्रत्वर्थता तु नियमान्यथाऽनुपपत्त्या कल्पने । कृत्रञ्च
 कल्प्यादलीयः । सति च पुरुषार्थत्वे, क्रतोरपि भोजनादिवत्
 पुरुष-कार्यतया तदर्थनाऽप्यर्थात् सम्पद्यते । नियमस्तु, पुरुषार्थेऽप्यर्जन-
 विधौ किञ्चिददृष्टं जनयिष्यति^(२) । क्रत्वर्थत्वैवादिनोजीवनलोपेन-

* तथापि, इति स० श्लो० ब्रा० पुस्तकेषु पाठः ।

† क्षत्रियस्य जयादिना,—इति नास्ति स० पुस्तके ।

‡ क्रत्वर्थं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ क्रत्वर्थ,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) “यस्मिन् प्रीतिः पुरुषस्य तस्य लिप्ताऽर्थवत्त्वात् विभक्तत्वात् (मी०
 ४ अ० १ पा० २ सू०)” इत्येतस्मिन् सूत्रे भाष्यकारस्य द्वितीयवर्गके,—
 इति बोध्यम् ।

(२) तथाच याजनादिनाऽर्जने किञ्चिददृष्टं कल्प्यते, तन्नियमस्यार्थवत्त्वाय ।
 इतरेषां स्वल्पेनापि प्रकारेण द्रव्यार्जनसम्भवात् याजनादिनियमो-
 मत्तनश्रतेनाप्यशक्यः कर्तुमिति बोध्यम् ।

केतुरपि न मिध्येत्^(१) । तस्मात्, पुरुषार्थोयाजनादिः,—इति सिद्धम् ।
 ऋत्विग्भिर्विना याजयिताऽन्योन कोऽप्यस्ति,—इति चेत् । नैवम्, आप
 सत्व-सूत्रे षोडशानामृत्विजां वरणमभिधाय याजयितुः सप्त-दशस्य
 पृथग्वरणाभिधानात् । “सदस्यं सप्त-दशं कौषितकिनः समामनन्ति,
 स कर्मणामुपद्रष्टा भवति”—इति । अतएव वसिष्ठ*वंग्रोत्पन्नस्य
 सत्यहव्यां नामकस्य महर्षेः प्रश्न-वाक्ये देव-भागस्य सृञ्जय-नाम
 कान् ब्राह्मणान् प्रति याजकत्वं तैत्तिरीयक-ब्राह्मणे श्रूयते,—
 “वासिष्ठो ह सत्य-हव्यो देवभागं पप्रच्छत् सृञ्जयान् बह्व-याजिनो यजे?”
 इति । तथा कौषितकि-ब्राह्मणे, चित्र-नामकं प्रति श्वेत-केतोर्याज
 कत्वमाध्यातम्,—“चित्रो ह वै गार्गायणिर्यज्ञमाणश्रावणिं वज्रे, स ह
 पुत्रं श्वेत-केतुं प्रजिज्ञाय याजयेति” इति । तस्माद्, ऋत्विग्भ्योऽन्यः—
 सदस्यो याजयिता । ऋत्विजो वा याजयितारः सन्तु, सर्वथाऽप्यस्ति
 ब्राह्मणानां जीवन-हेतुर्याजनम् । तत्रेति कर्त्तव्यता-रूपेण कृष्णा-
 जिन-वाससोरन्यतरेणोपवीतित्वं तैत्तिरीयके विधीयते,—“तस्माद्य-
 शोपवीत्येवाधीयीत याजयेद्यजेत् वा यज्ञस्य प्रसूत्या अजिनं

* वसिष्ठ,—इति दन्त्यमध्यः पाठः मु० पुस्तके प्रायः सर्वत्र ।

† सात्वहव्य,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः । एवं परत्र ।

‡ याजकत्वं इति नास्ति मु० पुस्तके ।

§ बह्वयाजिनो यायजा इति,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ प्रतिष्ठय याजयेति, इति पाठः मु० पुस्तके ।

(१) कृत्वर्थमर्जितस्य द्रव्यस्य तदन्यत्र भोजनादौ विनियोगस्य कर्तुमसं
 भवादिति भावः ।

वामोवा दक्षिणत उपवीथ” — इति । मन्त्रेषु ऋष्यादिषु ज्ञानञ्च*
 याजनांगत्वेन छन्दोग-ब्राह्मणे समावायते, — “योह वा अविदि-
 तार्षेय-छन्दो दैवत-ब्राह्मणेन याजयति वा अध्यापयति वा, स्यात्
 वर्च्छति† गस्तिं वा पद्यते प्र वामीयते पापीयान् भवति यातया-
 मान्यस्य छन्दांसि भवन्ति, अथ यो मन्त्रे मन्त्रे विद्यात्, सर्वमायुरेति
 श्रेयान् भवति अयातयामान्यस्य छन्दांसि भवन्ति‡, तस्मादेतानि मन्त्रे
 मन्त्रे विद्यात्” — इति ।

ननु क्वचित् याजनस्य क्वचित् प्रतिग्रहस्य च निन्दितत्वात्? तद
 नुष्ठानवतः स्वाध्याय-गायत्रीर्जपश्चाच्चायते, — “रिच्यत इव वा एष-
 मेव रिच्यते यो याजयति प्रति वा गृह्णाति, याजयित्वा प्रति-
 गृह्णन् हाऽनश्नन् चिः स्वाध्यायं वेदमधीयीत, चिरात् वा सावित्रीं
 गायत्रीमन्वातिरेचयति” — इति । तथाऽन्यत्रापि, — “दुहोह वा
 एष छन्दांसि यो याजयति, स येन यज्ञ-कतुना याजयेत्,
 सोऽरुणं परेत्य शुचौ देशे स्वाध्यायमेवैनमधीयन्नासीत ; तस्या-
 नश्ननं दीक्षा, स्नानमुपसदः, आसनस्य सुत्या, वाग्जुह्वः, मन
 उपभूत, धृतिर्ध्रुवा, प्राणो हविः, सामाध्वर्युः, सवा एष यज्ञः प्राण-
 दक्षिणोऽनस-दक्षिणः समृद्धतरः” ॥ इति चेत् । नायं दोषः, अयाज्य-

* मन्त्रऋष्यादिज्ञानञ्च, — इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

† स्यात्सु वा गच्छति, — इति शा० स० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ अथ, इत्यादि, भवन्ति, — इत्यन्तः पाठः स० सो० शा० पुस्तकेषु नास्ति ।

§ क्वचित् याजनं निन्दितत्वा, इति पाठः स० शा० पुस्तकयोः ।

॥ तस्यानश्ननम्, — इत्यादि, ‘समृद्धतरः’ — इत्यन्तः पाठो नास्ति स० सो०
 शा० पुस्तकेषु ।

याजन-विषयत्वात् । जीवितात्ययमापन्नस्य प्राण-रक्षार्थमयाज्य-
याजनमपि सम्भाव्यते । तथा, वाजसनेय-ब्राह्मणम्,—“प्राणस्य वै
संसात्कामायायाज्यं याजयति अप्रतिपाद्यास्य वा प्रतिगृह्णाति*” इति ।
तत्र, प्रायश्चित्तं कृन्देगाः आममन्ति,—“अयाज्य-याजने दक्षिणां-
व्यक्ता मामं चतुर्थ-काले भुञ्जानः^(१) तन्मन्त्रान् गायेत्”—इति । तथा
सुमन्तुरपि स्मरति,—“शूद्र-याजकः शूद्र-द्रव्य-परित्यागात् पूतो-
भवति । अभिधास्त-पतित-पौनर्भव-भूणह-पुंश्चल्य-ऽशुचि-वस्त्र-कारा
तैलिक-चाक्रिक-ध्वजि-सुवर्ण-कार-वर्म-कार-पङ्कक[‡] वर्धकि-गण-
गणिक-सैनिक-व्याध-निषाद-रजक-सह-चर्म-काराः[‡] अभोज्यान्ना-
अप्रतिपाद्याअयाज्यास्य” । तथाच ब्रह्मिष्ठः,—“दक्षिणा-त्यागाच्च पूतो-
भवतीति विज्ञायते॥”—इति । तथा बौधायनोऽपि,—“बह्व-
प्रतिपाद्यास्य प्रतिगृह्य अयाज्यं वा याजयित्वा नाद्यात्, तस्य चाच-

* अप्रतिगृह्य प्रतिगृह्णाति, -- इति शा० स० पुस्तकयोः पाठः ।

† सर्व्वद्रव्यपरित्यागात्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ शस्त्रकार,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ सुवर्णलेख्येक वटक,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

¶ वुराटचर्मकारा, -- इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ दक्षिणात् पापाच्च,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

- (१) भोजनस्य कालत्रयमतिवाह्य चतुर्थकाले भुञ्जानः । पूर्व्वदिने उपोष्य
परदिने दिवा अशुक्ता रात्रौ भुञ्जान इति यावत् । तथाचोक्तम् ।
“मुनिभिर्द्विरशनं प्रोक्तं विप्राणां मर्यवांसिनां नित्यम् । अहनि च
तथा तमस्विन्यां सार्द्धप्रहरयामान्तः”—इति ।

मशित्वा तरतममन्दीयं जपेत्*”—इति । †अथाज्य-याजकं लक्षणं
देवलेन दर्शितम्,—

“यः प्रुद्रान् पतितांश्चापि याजयेदर्थ-कारणान् ।

याजितोवा पुनस्ताभ्यां ब्राह्मणोऽयाज्य-याजकः” ॥ इति ।

॥०॥ इति याजनप्रकरणम् ॥०॥

तदेवं याजनं निरूपितम् । अथ दान-प्रतिग्रहौ निरूप्येते ।
तत्र, दान-विषया श्रुतिः,—“दानमिति सर्वाणि भूतानि प्रशंसन्ति,
दानान्नातिदुष्करं तस्माद्दाने रमन्ते”—इति । तथा वाक्यान्तर-
मपि,—“दानं यज्ञानां वरूथं दक्षिणा लोके दातारं सर्व-भूतान्युपजी-
वन्ति, दानेनारातीरपानुदन्त, दानेन द्विषन्तो मित्राभवन्ति, दाने सर्वं
प्रतिष्ठितं तस्माद्दानं परमं वदन्ति,”—इति । आदित्य-पुराणेऽपि,—

“न दानादधिकं किञ्चित् दृश्यते भुवन-त्रये ।

दानेन प्राप्यते स्वर्गः श्रीर्दानेनैव लभ्यते ॥

दानेन शत्रून् जयति व्याधिर्दानेन नश्यति ।

दानेन लभ्यते विद्या दानेन युवती-जनः ॥

धर्मार्थ-काम-मोक्षाणां साधनं परमं स्रुतम्” । इति ।

एवं श्रुति-स्मृतिभ्यां प्रशंसा-पूर्वको दान-विधिरुचीतः । याज्ञव-
ल्क्यस्तु साक्षाद्दानं व्यधत्,—

* नास्याग्नमवाग्नमशित्वा पतेत्,—इति सु० पुस्तक पाठः ।

† अथ, ‘तथा’—इत्यधिकः पाठः स० सो० शा० पुस्तकेषु ।

‡ याज्ञवल्क्योऽपि,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

“दातव्यं प्रत्यहं पात्रे निमित्तेषु^(१) विशेषतः ।

याचितेनापि दातव्यं अद्धा-पूर्वन्तु शक्तितः ॥

गो-भू-तिल-हिरण्यादि पात्रे दातव्यमर्चितम् ।

नापात्रे विदुषा किञ्चिदात्मनः श्रेयश्छेत्ता” ॥ इति ।

तयोरन्यतरः स्वरूप-विधिरितरस्तु गुण-विधिः । ममुरपि,—

“दानं धर्मं निषेवेत नित्य-नैमित्त-संज्ञकम् ।

परितुष्टेन भावेन पात्रमासाद्य शक्तितः” ॥ इति ।

वृद्धि-पुराणे च ३ वित्त-वैयर्थ्यान्ति-पुरःसरं दानं विहितम्,—

“यस्य वित्तं न दानाय नोपभोगाय देहिनाम् ।

नापि कीर्त्यै न धर्माय तस्य वित्तं निरर्थकम् ॥

तस्याद्वित्तं समासाद्य देवादा पौरुषादथ ।

दद्यात् सम्यग्-दिजातिभ्यः कीर्त्तनानि न कारयेत्” ॥ इति ।

विष्णुधर्मोत्तरे दानाभावे बाधमाह,—

“सीदते द्विज-मुख्याय योऽर्थिने न प्रयच्छति ।

सामर्थ्ये सति दुर्बुद्धिर्नरकायोपपद्यते” ॥ इति ।

* निमित्तेषु,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† दातव्यमर्चिते,—इति सु० पुस्तके पाठः । “अर्चितमर्चिताय दद्यात्”
—इति वचनान्तरदर्शनादुभयमपि सङ्गच्छते ।

‡ दानधर्मं,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

§ अग्निपुराणेपि,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) पात्रम्,—“विद्यायुक्तो धर्मशीलः प्रशान्तः क्षान्तोदान्तः सत्यवादी-
क्षतश्च । वृत्तित्यागो गौहितो गोशारण्यो दाता यज्वा ब्राह्मणः पात्र-
माहुः”—अथ्युक्तकक्षम् । निमित्तं संक्रान्त्यादि ।

ब्रह्म-पुराणेऽपि,—

“सदाचाराः कुलीनाश्च रूपवन्तः प्रियम्बदाः ।
बह्व-श्रुताश्च धर्मज्ञायाचमानाः परान् गृह्णन् ॥
दृश्यन्ते दुःखिनः सर्वे प्राणिनः सर्वदा मुने ।
अदत्त-दानाः जायन्ते पर-भाग्योपजीविनः” ॥ इति ।

व्यासेऽपि,—

“अक्षर-दयमभ्यस्तं नास्ति नास्तीति यत् पुरा ।
तदिदं देहि देहीति विपरीतमुपस्थितम्” ॥ इति ।

स्कान्देऽपि,—

“देहीत्येवं ब्रुवन्नर्थी जनं बोधयतीव सः ।
यदिदं कष्टमर्थित्वं प्राग्दान-फलं हि तत् ॥
एकेन तिष्ठताऽधस्तादन्येनोपरि तिष्ठता ।
दाह-याचकयोर्भेदः कराभ्यामेव सूचितः ॥
दीयमानस्तु योमोहात् गो-विप्राग्नि-सुरेषु च ।
निवारयति पापात्मा तिर्यग्द्योनिं व्रजेत्तु सः” ॥ इति ।

ज्ञातातपोऽपि,—

“मा ददस्वेति योब्रूयात् गव्यग्नौ ब्राह्मणेषु च ।
तिर्यग्-द्योनि-शतं गत्वा चाण्डालेष्वपि जायते” ॥ इति ।

दानस्य स्वरूपं तत्रेति कर्त्तव्यताञ्च* देवलोदर्शयति,—

“अर्थानामुदिते पात्रे अद्भुता प्रतिपादनम् ।

* तथेति कर्त्तव्यताञ्च,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

दानमित्यभिनिर्दिष्टं व्याख्यानं तस्य वक्ष्यते ॥
 द्वे हेतुः षडधिष्ठानं षडङ्गं षड्विपाक-युक् ।
 चतुः-प्रकारं चि-विधं चि-मादं दानमुच्यते ॥
 नान्यत्वं वा ब्रह्मत्वं वा दानस्याभ्युदयावहम् ।
 अद्वा भक्तिश्च दानानां वृद्धि-श्रेयस्करे* हि ते ॥
 धर्ममर्थश्च कामश्च ब्रीडा-हर्ष-भयानि च ।
 अधिष्ठानानि दानानां षडेतानि प्रवचते ॥
 पात्रेभ्यो दीयते नित्यमनपेक्ष्य प्रयोजनम् ।
 केवलं धर्म-बुद्ध्या यत् धर्म-दानं तदुच्यते ॥
 प्रयोजनमुपेक्ष्यैव प्रसङ्गात् यत्प्रदीयते ।
 तदर्थ-दानमित्याहुर्ऋषिकं फल-हेतुकम् ॥
 स्त्री-पाम-मृगयाऽक्षाणां प्रसङ्गाद् यत् प्रदीयते ।
 अनर्हेषु च रागेण काम-दानं तदुच्यते ।
 संसर्गं ब्रीडया स्तुत्या चार्थिभ्यो यत् प्रयाचितम् ॥
 प्रदीयते च यद्दानं ब्रीडा-दानमिति स्मृतम् ॥
 वृष्ट्या प्रियाणि श्रुत्वा वा हर्षाद् यद्यत् प्रथच्छति ।
 हर्ष-दानमिति प्राहुर्दानं धर्म-विचिन्तकाः† ॥
 आक्रोशानर्थं हिंसानां‡ प्रतीकाराय यद्भवेत् ।

* वृद्धिचयकरे,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† त्यागबुद्ध्या,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ षडधर्मचिन्तकाः,—इति स० सो० आ० पुस्तकेषु पाठः ।

§ आक्रोशानर्थं हिंसानां—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

दीयते वाऽपकर्तव्यो* भय-दानं तदुच्यते ॥
 दाता प्रतिग्रहीता च अद्वा देयञ्च धर्म-युक् ।
 देश-कालौ च दानामङ्गान्येतानि षड्विदुः ॥
 अ-पाप-रोगो धर्मात्मा दितुरव्यसनः†(१) शुचिः ।
 अनिन्द्य-जीव-कर्मा च षड्भिर्दाता प्रशस्यते ॥
 त्रि-शुक्लः शुक्ल-वत्तिष्ठ‡ घृणाशुः संयतेन्द्रियः ।
 विमुक्तोद्योनि-दोषेभ्योऽप्राह्मणः पात्रमुच्यते” ॥ इति ।

त्रिशुक्ल इति, त्रिभिर्मातापित्राचार्यैः शिचितत्वेन शुद्धः ।
 “शौचं शुद्धिर्महाप्रीतिरर्थिनोदर्शने तथा ।
 सत्-वृत्तिश्चानसूया च दाने अद्वेत्युदाहृता ॥
 आचाराबाधमक्लेशं स्व-यत्नेनार्जितं धनम् ।
 स्वल्पं वा विपुलं वाऽपि देयमित्यभिधीयते ॥
 यद्यत्र दुर्लभं द्रव्यं यस्मिन् कालेऽपि वा पुनः ।
 दानार्हं देश-कालौ तौ स्यातां श्रेष्ठौ नचान्यथा ॥
 अवस्था-देश-कालानां पात्र-दात्रोश्च सम्पदा ।

* पाककर्तव्यो,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† दितुरव्यसजतः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ कश्चवत्तिष्ठ,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

(१) व्यसनं कामजकोपजदोषविशेषः । तदुक्तम् । “भगव्याऽप्योदिव-
 सप्रः परीवादः, स्त्रियोमदः । तौर्त्यत्रिकं वृथाया च कामजोदशको-
 गणः । पैशून्यं साहसं क्रोध ईर्ष्याऽसूयाऽर्धदूषणम् । वाग्दण्डजश्च
 पातव्यं क्रोधजोऽपि गणोऽष्टकः”—इति ।

हीनं वापि भवेच्छ्रेष्ठं श्रेष्ठं वाऽप्यन्यथा भवेत् ॥
 दुष्फलं निष्फलं हीनं तुल्यं विपुलमक्षयम् ।
 षड्विण्णक-युगुद्दिष्टं षडेतानि विपाकतः ॥
 नास्तिक-स्तेन-हिंसेभ्यः आराय पतिताय च ।
 पिशुन-धूल-हन्तृभ्यां* प्रदत्तं दुष्फलं भवेत् ॥
 महदक्षयफलं दानं ब्रह्मया परिवर्जितम् ।
 पर-बाधा-करं दानं हतमप्यूनतां† प्रजेत् ॥
 यथोक्तमपि यद्दानं चित्तेन कलुषेण तु ।
 तत्तु संकल्प-दोषेण दानं तुल्य-फलं भवेत्? ॥
 युक्ताङ्गैः सकलैः षड्मिर्दानं सादिपुष्टोदयम् ।
 (१) अनुकोश-वज्राहृतं दानमक्षयतां॥ प्रजेत् ॥
 भुवमाजस्तिकं॥ काम्यं नैमित्तिकमिति क्रमात् ।
 दैविको** दानमार्गोऽयं चतुर्धा वर्ण्यते बुधैः ॥
 (१) प्रपाऽऽराम-तडागादि सर्व-काम-फलं भुवम्†† ।

* भृशहन्तृभ्यः,—इति स० पुस्तके पाठः ।

† हतमप्यूनतां,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ चेदुक्तं—इति स० से० पुस्तकयोः पाठः ।

§ लभेत,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ मक्षय्यतां,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ श्वमाजस्तिकं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

** दिव्यं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

†† सर्वकामफलप्रदम्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) अनुकोशोदयः ।

(२) प्रपा पानीयशाला । आराम उपवनम् । तडामोजनाप्रविष्टे ॥

तदाजलिकमित्याहुर्दीयते यद्दिनेदिने ।
 अपत्यविजयैश्वर्य * स्त्री-वासरार्थं यद्विद्यते ।
 इच्छासंज्ञन्तु गृहानं काम्यमित्यभिधीयते ।
 काष्ठापेक्षं क्रियापेक्षमर्थापेक्षमिति स्मृतम्^(१) ॥
 त्रिधा नैमित्तिकं प्रोक्तं स-हेमं हेम-वर्जितम् ।
 नवोत्तमानि † चत्वारि मध्यमानि विधानतः ॥
 अधमानि तु शेषाणि त्रिविधत्वमिदं विदुः ।
 अन्न-विद्या-वधू-वस्त्र-गो-भू-इच्छास-इक्षिणाम् ॥
 दानान्युत्तमदानानि उत्तम-द्रव्य-दानतः ।
 विद्यादाच्छादनं वासः परिभोगौघधानि च ॥
 दानानि मध्यमानीति मध्यम-द्रव्य-दानतः ।
 उपानत्-प्रेष्य-यानानि कृत्र-पात्रासनानि च ॥
 दीप-काष्ठ-फलादीनि चरमं बद्ध-वार्षिकम् ।
 बद्धत्वादर्थ-जातानां सङ्ख्या शेषेषु नेष्यते ॥
 अधर्मान्यवशिष्टानि सर्वदानान्यतो विदुः ‡ ।
 इष्टं दत्तमधीतं वा प्रणश्यत्यनुकीर्तनात् ॥
 स्नाघाऽनुशोचनाभ्यां वा भग्न-तेजो § विपद्यते ।

* अपत्यादिजयैश्वर्य, — इति पाठः स० सो० आ० पुस्तकेषु ।

† तत्रोत्तमानि, — इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ अत्र, 'इति' — इत्याधिकः पाठः सु० पुस्तके ।

§ भग्नतेजा, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) कालापेक्षं यथा आषाढादिनिमित्तकं दानम् । क्रियापेक्षं यथा आ-
 ञ्छादौ वन्यादिभ्योदानम् । अर्थापेक्षं यथा पुत्रजन्मादौ दानम्,
 “एकां मां दशगुर्दद्यात्” — इत्याद्युक्तं वा ।

तस्मादात्म-कृतं पुण्यं न कथा परिकीर्तयेत्” ॥ इति ।

नित्य-नैमित्तिक-काम्य-विमलाख्यास्य चत्वारोदान-भेदाः पुराण-
सारे दर्शिताः । सात्त्विकादि-भेदान् भगवानाह,—

“दातव्यमिति यद्दानं दीयतेऽनुपकारिणे ।

देहे च काले पात्रे च तद्दानं सात्त्विकं स्मृतम् ॥

यस्तु प्रत्युपकारार्थं फलमुद्दिश्य वा पुनः ।

दीयते च परिक्लिष्टं तद्रासमुदाहृतम् ॥

अ-देश-काले यद्दानमपात्रेभ्यश्च दीयते ।

असंस्कृतमविज्ञातं* तत्तामसमुदाहृतम्” ॥ इति ।

तत्र फलविशेषोविष्णुधर्मोत्तरे दर्शितः,—

“तामसानां फलं भुङ्क्ते तिर्यक्ते मानवः सदा ।

वर्ण-सङ्कर-भावेन^(१) वार्द्धके यदि वा पुनः ॥

वास्त्रे वा दास-भावेन नापि कार्या विचारणा ।

अतोऽन्यथा तु मानुष्ये राजसानां फलं भवेत् ॥

सात्त्विकानां फलं भुङ्क्ते देवत्वे नापि संशयः” । इति ।

तत्र दान-पात्रमाह याज्ञवल्क्यः,—

“न त्रिष्यया केवलया तपसा वाऽपि पात्रता ।

यत्र वृत्तमिमे सोमे तद्भिद् पात्रं प्रचक्षते” ॥ इति ।

यमोऽपि,—

“विद्या-युक्तो धर्म-ग्रीसः प्रज्ञानतः

* असंस्कृतमविज्ञातं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) विजातीययोर्बर्धयोः संप्रयोगात् योजयते सोऽयं वर्धशङ्करः ।

चान्तोदानः सत्य-वादी कृत-ज्ञः ।

स्वाध्यायवान् धृतिमान्* गोशरण्यो-

दाता यज्वा ब्राह्मणः पाचमाहुः” ॥ इति ।

वशिष्ठः,—

“किञ्चिदेदमर्थं पात्रं किञ्चित् पार्श्वं तपोमयम् ।

पात्राणामपि तत्पात्रं शूद्राणं यस्य नोदरे” ॥ इति ।

बृहस्पतिः,—

“आगमिष्यति यत् पात्रं तत् पात्रं तारिष्यति” । इति ।

विष्णुधर्मोत्तरे,—

“पतनात् चायत्ने यस्मात् तस्मात् पात्रं प्रकीर्तितम्” । इति ।

स्कन्द-पुराणे पात्र-विशेषोक्तिः,—

“प्रथमन्तु गुरोर्दानं दद्याच्छ्रेष्ठमनुकमात् ।

ततोऽन्येषाञ्च विप्रणां दद्यात् पात्रानुसारतः ॥

गुरोरभावे तत्पुत्रं तद्भार्यां तत्-सुतां तथा ।

पौत्रं प्रपौत्रं दौहित्रमन्यं वा तत्-कुलोद्भवम् ॥

तद्दानातिक्रमे दानं प्रत्युताधोगतिप्रदम्” । इति ।

धर्मोऽपि,—

“सममब्राह्मणे दानं द्विगुणं ब्राह्मण-श्रुवे^(१) ।

* ‘धृतिमान्,’—इत्यत्र, स्मृतिमान्,—इति सु० पुस्तके, ‘स्वाध्यायवान्-धृति-मान्’—इत्यत्र, धृतिग्लानेगोहितो,—इति जीमूतबाह्वनधृतः पाठः ।

† तत्सुतान्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) ब्राह्मणमात्मानं ब्रवीति न पुनर्ब्राह्मणदत्तोयः सोऽयं ब्राह्मणश्रुवेः । तथा चोक्तम् । “जन्मकर्मपरिभ्रष्टो ब्राह्मणैर्विवर्जितः । ब्रवीति ब्राह्मण-

प्राधीते शतसाहस्रमग्नं वेद-पार-गे” ॥ इति ।

प्राधीतः प्रारब्धाध्ययनद्वयार्थः । संवर्त्तः, *—

“उत्पत्ति-प्रलयौ चैव भूतानामागतिं गतिम् ।

वेत्ति विद्यामविद्याञ्च स भवेद्देह-पारगः”^(१) ॥ इति† ॥

“शूद्रे सम-गुणं दानं वैश्ये तद्-द्विगुणं क्षत्रतम् ।

क्षत्रिये त्रिगुणं ब्राह्मणे षड्गुणं ब्राह्मणे क्षत्रतम्” ॥ इति ।

शूद्रादीनां पाचल-प्रतिपादनमन्नदानादिविषयः “कृतान्नमितरेभ्यः”

—इति गौतम-वचनात् ।

आसः,—

“मातापित्रोश्च यदन्नं भ्रातृ-स्वस्र-सुतासु च ।

जायाऽऽत्मजेषु यदन्नं सोऽग्निव्यः स्वर्ग-संक्रमः‡ ॥

पितुः शत-गुणं दानं सहस्रं मातुरुच्यते ।

अग्नं दुहितुर्दानं सोदर्थं दत्तमक्षयम्” ॥ इति ।

भविष्योक्तरे,—

“न केवलं ब्राह्मणानां दानं सर्वत्र श्रूयते ।

* संवर्त्तः,—इति नास्ति मु० पुस्तके ।

† ‘इति’ शब्दोऽत्र नास्ति मु० पुस्तके ।

‡ अन्नदानविषयः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ अत्र ‘इति’ शब्दोऽधिकोऽस्ति मु० पुस्तके ।

आहं सञ्जेयोत्राक्षयव्रतः”—इति । “गर्भाधानादिसंस्कारैर्युक्तश्च नियत-

व्रतः । नाध्यापयति नाधीते सञ्जेयोत्राक्षयव्रतः”—इत्युक्तमक्षयो वा ।

(१) विद्या तत्त्वज्ञानम् । अविद्या मिथ्याज्ञानं कर्मकलापो वा, तथात्वे-
चोपासनाया विद्यापदेन संग्रहोपमन्त्रः ।

भगिनी-भगिनेयानां मातुलानां पितुःस्वसुः* ।

हरिद्राणाञ्च बन्धूनां दानं कोटि-गुणं भवेत्” ॥ इति ।

ज्ञातातपोऽपि,—

“सन्निरुद्धमधीयानमतिक्रामति द्यौर्दिजम् ।

भोजने चैव दाने च दक्षत्यासप्तमं कुलम्” ॥ इति ।

महाभारते,—

“व्रतस्त्रा व्रत-दारास्त्रां ये विप्राः देश-विश्वे ।

अर्थार्थमभिगच्छन्ति तेभ्योदानं महाफलम्” ॥ इति ।

अपाचमाह मनुः,—

“न वार्यपि† प्रयच्छेत्तु वैडाल-व्रतिके द्विजे ।

न वक-व्रतिके पापे नावेद-विदि धर्म-वित् ॥

त्रिष्वप्येतेषु दत्तं हि विधिनाऽप्यर्जितं धनम् ।

दातुर्भवत्यनर्थाय परचादातुरेवच ॥

यः कारणं पुरस्कृत्य व्रत-चर्यां निषेवते ।

पापं व्रतेन संहाय वैडालं नाम तद्व्रतम् ॥

अधोदृष्टिर्नैकृतिकः स्वार्थ-संधान-तत्परः ।

शठोमिथ्याविनीतश्च वक-व्रत-चरोद्विजः”‡ ॥ इति ।

ज्ञातातपोऽपि,॥—

* पितृस्वसुः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† पितृभ्रातृदाराश्च,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

‡ नचाण्वपि,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः । नचाण्वपि,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ वकल्लुत्तिकरोद्विजः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ नास्तीदं स० सो० शा० पुस्तकेषु ।

“नष्टं देवस्य के दत्तमप्रतिष्ठञ्च वार्द्धुषौ^(१) ।

यच्च बाणिज्यके दत्तं न च तत् प्रेत्य नो हह” ॥ इति ।

देवस्य के स्तान्दे दर्शितः,—

“देवार्चन-रतोविप्रोविचार्यो वत्सर-चयम् ।

स वै देवस्य कोनाम हव्य-कव्येषु गर्हितः” ॥ इति ।

दृढमनुः,—

“पात्र-भूतोऽपि योविप्रः प्रतिगृह्य प्रतिपद्यम् ।

अमत्सु विनियुं जीत तस्मै देयं न किञ्चन ॥

सञ्चयं कुरुते यश्च प्रतिगृह्य समन्ततः ।

धर्मायं नोपयुक्ते च* न तं तस्करमर्चयेत्” ॥ इति ।

विष्णुधर्मोत्तरे,—

“पर-स्थाने यथा दानमशेषं परिकीर्तितम् ।

आरूढे पतिते † चैव अन्यथापैर्धनैश्च ‡ यत्^(१) ॥

* नोपयुञ्जीत,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† आरूढपतिते,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ अन्यथापैर्धनैश्च,—इति स० से० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) वार्द्धुषौ वृद्ध्यादिभिः ।

(२) परस्थाने परभूमौ । भूस्वामिनोऽनुज्ञयातु न दोषः । “नाननुज्ञात-
भूमिर्हि यच्चस्य फलमनुते”—इत्युक्तेः । आरूढे पतिते इति अव-
कीर्णनैष्ठिकजन्मचारिविषयम् । “आरूढो नैष्ठिकं धर्मं यस्तु ग्रन्थवदे
युगः । प्रायश्चित्तं न पश्यामि येन शुद्धोत् स आत्महा”—इति, “आ-
रूढपतितं विप्रं मण्डलाच्च विनिःसृतम् । उदङ्गं कृमिदृष्टं स्पृष्टा
चान्द्रायणं चरेत्”—इति चैवमादिवचनैस्तस्यात्यन्तं निन्दितत्वात् ।
“वह्निस्तूभयथापि स्मृतेराचाराच्च” (१५००४पा०४३सू०) इति शा-
रीरकसूत्रमप्यत्र स्मर्यम् । अन्यथापैरिति, अन्यथा शास्त्रीयोपायं
विना आपैरर्जितैरित्यर्थः । अन्यथापैरिति तु युक्तः पाठः ।

व्यर्थमब्राह्मणे दानं पतिते तस्करे तथा ।
 गुरोश्चाप्रीति-जनके कृतघ्ने दाम-याजके ॥
 वेद-विक्रयके चैव यस्य चोपपत्तिर्गृहे ।
 स्त्रीभिर्जितेषु यद्दत्तं व्याल-याहे तथैव च ॥
 ब्रह्म-वन्धौ च यद्दत्तं यद्दत्तं वृषलीपतौ ।
 परिचारेषु यद्दत्तं वृथादानानि षोडश" ॥ इति ।

महाभारते,—

"पङ्गवधिरामूकाव्याधिनोपहताश्च ये ।
 भर्तुव्याप्ते महाराज, न तु देयः प्रतिग्रहः" ॥ इति ।

पाचोपेक्षणमपाच-दानञ्च मनुर्निषेधति,—

"अनर्हते यद्ददाति न ददाति यदर्हते* ।
 अर्हानर्हापरिज्ञानादानाद् धर्माच्च हीयते" ॥ इति ।

भविष्योत्तरे देय-स्वरूपं निरूपितम्,—

"यद्यदिष्टं विशिष्टञ्च न्याय-प्राप्तञ्च यद्भवेत् ।
 तत्तद् गुणवते देयमित्येतद्दान-लक्षणम्" ॥ इति ।

अशेषस्य देयत्व-प्राप्तौ विशेषमाह याज्ञवल्क्यः,—

"स्व-कुटुम्बाविरोधेन देयं दार-सुतादृते ।
 नाप्यये^(१) सति सर्वस्वं यच्चान्यस्मै प्रतिश्रुतम्" ॥ इति ।

बृहस्पतिरपि,—

* अनर्हते यद्ददाति न ददाति यदर्हते,—इति स० खो० पुलकयोः पाठः ।

“(१) कुटुम्ब-भक्त-वचनाद् देयं यदिदतिरिच्यते” । इति ।

शिव-धर्मो,—

“तस्मात्त्रिभागं विनश्य जीवनाय प्रकल्पयेत् ।

भाग-द्वयं धर्मार्थमनित्यं जीवनं यतः” ॥ इति ।

कुटुम्बाविरोधेन देयमित्युक्तं, तस्यापवादमाह व्यासः,—

“कुटुम्बं पीडयित्वाऽपि ब्राह्मणाय महात्मने ।

दातव्यं भिक्षवे चासमात्मनोभूतिमिच्छता” ॥ इति ।

देय-विशेषेण फल-विशेषमाह मनुः,—

“वारि-दक्षुप्तिमाप्नोति सुखमलयमन्न-दः ।

तिल-प्रदः प्रजामिष्टां दीप-दश्चतुस्तमम् ॥

भूमि-दोभूमिमाप्नोति दीर्घमायुर्हरिश्च-दः ।

गृह-दोऽग्न्याणि वेश्मानि रूप्य-दोरूप* सुत्तमम् ॥

वायोदश्चन्द्र-सालोक्यमश्न-सालोक्यमश्न-दः ।

अग्नदुद्-दः त्रियं तुष्टां† गो-दो ब्रध्नश्च पिष्टपम्‡ ॥

यान-अग्न्या-प्रदोभार्यामैश्वर्यमभय-प्रदः ।

धान्य-दः ब्राह्मणं सौख्यं ब्रह्म-दो ब्रह्म ब्राह्मणम् ॥

सर्वेषामेव दानानां ब्रह्म-दानं विनिश्च्यते” । इति ।

* रूप्य,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† जुष्टां,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ पिष्टवम्,—इति पाठान्तरम् ।

(१) कुटुम्बशब्देनावश्यभरणीया भव्यन्ते । ते च, “माता पिता गुरुर्भ्राता प्रजादीनाः समाश्रिताः । अन्धागतोऽतिथिश्चैव पोष्यवर्ग उदाहृतः” —इति मनुनोक्ताः ।

भविष्योत्तरे पाच-विशेष देय-विशेषोद्धर्तः,—

“तथा द्रव्य-विशेषाश्च दद्यात् पाच-विशेषतः ।
 आर्त्तानामन्न-दानञ्च भो-दानञ्च कुटुम्बिने* ॥
 तथा^(१) प्रतिष्ठा-हीनामां चैव-दानं विप्रियते ।
 सुवर्णं चाजकानाञ्चां विद्यां चैवोद्ध-रेतसाम् ॥
 कन्यां चैवानपत्यानां ददतां गतिरुत्तमा” । इति ।

स्कान्देऽपि,—

“आन्तस्य धानं ददितस्य धान-
 मन्नं शुभार्त्तस्य भरोनरेन्द्र ।
 दद्यादिमानेन सुराङ्गनाभिः
 संस्तूयमानं चिद्विषं नयन्ति” ॥

चङ्गिराः,—

“देवतानां गुरुणाञ्च मातापित्रोस्तथैव ।
 पुत्रं^(२) देयं प्रयत्नेन नापुष्टं सोदितं क्वचित्” ॥ इति ।

विष्णु-धर्मोत्तरे,—

“यस्योपयोगि यद्वर्ज्यं देयं तस्यैव तद्ववेत्” । इति ।

दान-निमित्ताभ्याह आतातपः,—

-
- गोदानं यज्जने तथा,—इति सु० पुस्तके पाठः ।
  - † याचकानाञ्च,—इति सु० पुस्तके पाठः ।
  - ‡ चार्जितं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।
-

(१) प्रतिष्ठा आस्पदम् ।

(२) पुत्रं न्यायार्जितम् ।

“अयनादौ सदा देयं द्रव्यमिष्टं गृहे तु यत् ।
 षड्भौति-सुखे चैव विमोचे चन्द्र-सूर्ययोः ॥
 संक्रान्तौ यानि दत्तानि हव्य-कव्यानि दातृभिः ।
 तानि नित्यं ददात्यर्कः पुनर्जन्मानिजगन्नि” ॥ इति ।

यदु-वशिष्टोऽयनादीन्दर्शयति,—

“सृग-कर्कट-संक्रान्तौ चै तदग-दक्षिणाथने ।
 विषुवे च तुला-मेघौ तयोर्मध्ये ततोऽपराः^(१) ॥
 श्व-वृश्चिक-कुम्भेषु सिंहे चैव यदा रविः ।
 एतद्विष्णु-पदं नाम विषुवादधिकं फलम् ॥
 कन्यायां मिथुने मीने धनुष्यापि रवेर्गतिः ।
 षड्भौति-सुखाः प्रोक्ताः षड्भौति-गुणाः फलैः” ॥ इति ।

विष्णु-धर्मोत्तरे,—

“वैशाखी कार्त्तिकी माघी पूर्णिमा तु महाफला ।
 पौर्णमासीषु सर्वासु मासर्च-सहितासु च ।
 दत्तानामिह दानानां फलं दश-गुणं भवेत्” इति ।

भगुः,—

“सहस्र-गुणितं दामं भवेद्दत्तं युगादेषु ।
 कर्म आह्लादिकञ्चैव तथा मन्वन्तरादिषु” ॥ इति ।

याज्ञवल्क्यः,—

- (१) विषुवे,—इति प्रथमादिवचनान्तं पदम् । तयोऽरथन-विषुवयोर्मध्ये,
 ततोऽयनविषुवतो, अपराः अन्यः संक्रान्तय इत्यर्थः । उत्तरसोक्तयोः
 स्पष्टमेतत् ।

रात्रि-दानादि-निषेधं प्रक्रम्य “मुक्ता मकर-कर्कटौ”—इति पर्युदासात् ।
मत्स्य-पुराणे दानस्य प्रशस्ता देशविशेषा निर्दिष्टाः,—

“प्रयागादिषु तीर्थेषु पुण्येष्वायतनेषु च ।

दत्त्वा चाक्षयमाप्नोति * नदीं पुण्य-वनेषु च” ॥ इति ।

तथा व्यासेनापि,—

“गङ्गा-द्वारे प्रयागे च अविमुक्ते च पुष्करे ।

मकरे चाट्टहासे च गङ्गा-सागर-सङ्गमे ॥

कुरु-क्षेत्रे गया-तीर्थे तथाचामर-कण्डके ।

एवमादिषु तीर्थेषु दत्तमक्षयतामियात्” ॥

॥०॥ इति दानप्रकरणम् ॥०॥

तदेवं सेतिकर्त्तव्यं दान-प्रकरणं निरूपितम्, अथ प्रतिग्रहे-
निरूप्यते । तत्र श्रौतोविधिः पूर्वमुदाहृतः,—“द्रव्यमर्जयन् ब्राह्मणः
प्रतिग्रहीयात्”,—इति । तत्र, याजने येयं चर्चा पूर्वमनुक्रान्ता,
येयं† प्रतिग्रहेऽपि यथासम्भवमनुसन्धातव्या‡ ।

ननु प्रतिग्रहे मनुना निन्दितः,—

“प्रतिग्रहः प्रत्यवरः स तु विप्रस्य गर्हितः” ॥ इति ।

मैवम्, अस्यानिन्दाया असत्-प्रतिग्रहः॥ विषयत्वात् । तच्चोपरितने
वचने स्पष्टीकृतम्,—

* दत्त्वाचाक्षयमाप्नोति,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† नदी,—इत्यत्र, तदा,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ तत्र याजने पूर्वमनुक्रान्तायेयं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ सन्धातव्यः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ असाधुप्रतिग्रहः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

“प्रतियहो गर्हितः स्यात् शूद्रादप्ययजन्मनः”* । इति ।

यः प्रतियहो नीचान् क्रियते, स गर्हित इत्यर्थः । सत्प्रतियहस्तु तेनैवाभ्यनुज्ञातः,

“नाध्यापनात् याजनादाऽगर्हितादा प्रतियहात् ।

दोषो भवति विप्राणां ज्वलनार्क-समा हि ते†” ॥ इति ।

अगर्हितादिति हेतुः‡ । अगर्हित-प्रतियहादप्यप्रतियहः श्रेयान् § तयाच याज्ञवल्क्यः,—

“प्रतियह-समर्थोऽपि नादत्ते यः प्रतियहम् ।

ये लोका दान-नीलानां स तानाम्रोवि पुष्कलान्” ॥ इति ॥ ।

ननु यमः प्रतियहं प्रशंसति,—

“प्रतियहाध्यापन-याजनानां

प्रतियहं श्रेष्ठतमं वदन्ति ।

प्रतियहात्¶ शुद्ध्यति जप्य-होमै-

र्याज्यन्तु पापं न पुनन्ति** वेदाः” ॥ इति ।

मनुस्तु तदिपर्यवमाह,—

“जप-होमैरपैत्येनो याजनाध्यापनैः कृतम् ।

* प्रतियहस्तु क्रियते शूद्रादप्ययजन्मनः,—इति स० पुस्तके पाठः ।

† ज्वलनार्कसमो हि सः,—इति स० पुस्तके पाठः ।

‡ सत्प्रतियहस्तु तेनैवाभ्यनुज्ञातः,—विशुद्धाच्च प्रतियह इति,—इत्ये-
तावन् पाठो मु० पुस्तके ।

§ अगर्हितादपि प्रतियहादप्रतियहएव श्रेयान्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ ‘इति’ शब्दो नास्ति स० पुस्तके ।

¶ प्रतियहः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

** पुनन्तु,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

प्रतिग्रह-निमित्तं तु त्यागेन तपसैव च” ॥ इति ।

नायं दोषः, द्विजातिभ्यः प्रतिग्रहः प्रशस्तः शूद्रात् प्रतिग्रहो निन्दितः*—इति व्यवस्थायाः सुवचत्वात् । ननु सत्प्रतिग्रहेऽपि कियानपि प्रत्यवायः प्रतीयते, “प्रतिग्रहात् शुद्ध्यति”—इत्युक्तेः । वाङ्, अस्त्येव वेद-पारगत्वादि-सामर्थ्य-रहितस्य प्रतिग्रहे प्रत्यवायः† ! एतदेवा-भिप्रेत्य‡ स्कान्दे वेद-पारगस्य प्रत्यवायो निवारितः,—

“षडङ्ग-वेद-विद्विप्रोऽ यदि कुर्यात् प्रतिग्रहम् ॥

न स पापेन लिप्येत पद्म-पत्रमिवाम्भसा” ॥ इति ।

एष एव न्यायो याजनाध्यापनधोर्योऽजनीयः । अयाज्य-याजन-भृतकाध्यापन-दुष्टप्रतिग्रहेष्वेनोवाङ्मलं, स्वस्मिन्नीषदधिकार-वैकल्येन॥ प्रवर्त्तमानस्य स्वल्पः प्रत्यवायः, मुख्याधिकारिणो विहित-याजनादि-प्रवृत्तौ न किञ्चिदप्येनः,—इति विवेकः । सदसत्-प्रतिग्रहौ विवेचयति व्यासः,—

“द्विजातिभ्योऽधनं लिप्सेत् प्रशस्तेभ्यो द्विजोत्तमः ।

अपि वा जाति-मात्रेभ्यो न तु शूद्रात् कथञ्चन” ॥ इति ।

यतामसम्भवे सत्यसतोपि प्रत्यग्रहः सत्तुर्विंशतिमतेऽभ्यनुज्ञातः,—

“सीदंश्चेत् प्रतिग्रहीयाद् ब्राह्मणेभ्यस्ततो नृपात् ।

* प्रतिग्रहे दोषः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† दोषः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ इत्यभिप्रेत्य,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ वेदाङ्ग पारगोविप्रो,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ वैकल्यमति,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

¶ सदा च,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

ततस्तु वैश्व-शूद्रेभ्यः शङ्खस्य वचनं यथा” ॥ इति ।

शूद्र-प्रतियष्टे विशेषमाहाङ्गिराः,—

“यसु राशीकृतं धान्यं खले क्षेपे तथा भवेत्* ।

शूद्रादपि यहीतव्यमित्याङ्गिरस-भाषणम्” ॥ इति ।

तत्रैव विशेषान्तरमाह व्यासः,—

“कुटुम्बार्थं तु सत्-शूद्रात् प्रतियाह्वयमाचितम् ।

क्रत्वर्थमात्मने चैव न हि याचेत कर्हिचित्” ॥ इति ।

मनुरपि,—

“न यज्ञार्थं† धनं शूद्रात् विप्रो‡ भिक्षेत धर्मवित् ।

यजमानोऽपि भिक्षित्वा चाण्डालः§ प्रेत्य जायते” ॥ इति ।

असत्-प्रतियहोचितोऽवस्था-विशेषः स्कन्द-पुराणे दर्शितः,—

“दुर्भिक्षे दारुणे प्राप्ते कुटुम्बे सीदति जुधा ।

असतः प्रतिगृहीयात् प्रतियहमतन्वितः” ॥ इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“आपद्रुतः संप्रगृह्यन् भुञ्जानोवा॥ यतस्ततः ।

न लिप्येतैनसा विप्रो ज्वलनार्क-सम-प्रभः” ॥ इति ।

मनुरपि,—

* इति क्षेपेयवा भवेत्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† यागार्थं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ विजो,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ चण्डालः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ भुञ्जानोपि,—इति स० सो० पुस्तके पाठः ।

“दृढौ च मातापितरौ साध्वी भार्या सुतः शिष्यः ।

अप्यकार्य-शतं कृत्वा भर्त्तव्या मनुरब्रवीत् ॥

जीवितात्यपमापन्नो योऽन्नमन्ति यतस्ततः ।

आकाशमिव पङ्केन न स पापेन लिप्यते” ॥ इति ।

गारुड-पुराणे प्रतिग्राह्यस्य द्रव्यस्येयत्ता दर्शिता,—

“यावता पञ्च-यज्ञानां कर्तुर्निर्वहणं भवेत्* ।

तावदेव हि गृह्णीयात्† कुटुम्बस्यात्मनस्तथा” ॥ इति ।

व्यासोऽपि,—

“प्रतिग्रह-रुचिर्न स्यात्‡ याचार्थन्तु§(१) समाचरेत् ।

स्थित्यर्थादधिकं गृह्णन् ब्राह्मणोऽयात्यधोगतिम् ॥

(१) वृत्ति-सङ्कोचमन्निच्छेत्नेहेतुं धन-वित्तरम् ।

धन-लाभे प्रवृत्तस्तु ब्राह्मणादेव हीयते” ॥ इति ।

अनापदि राज-प्रतिग्रहं निन्दति याज्ञवल्क्यः,—

“न राज्ञः प्रतिगृह्णीयात् लुब्धस्योच्छास्त्र-वर्त्तिनः ।

प्रतिग्रहे सृनि-चक्रि-ध्वजि-वेश्या-नराधिपाः(२) ।

* करणं नियतं भवेत्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† तावदग्राह्यं सदैव स्यात्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ प्रतिग्रहायारुचिः स्यात्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ याचार्थन्तु,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) यात्रा जीवनोपायः ।

(२) वृत्तिर्जीवनं ।

(३) सृनी प्राणिघातकः । चक्री तैलिकः । ध्वजी मद्यविक्रेता ।

‘दुष्टा दशगुणं* पूर्वात् पूर्वादेते यथोत्तरम्” । इति ।

संदर्भः,—

“राज-प्रतिग्रहाघोरोमध्वास्वादो विषोपमः ।

पुत्र-मांसं वरं भोक्तुं नतु राज-प्रतिग्रहम्” ॥ इति ।

स्कान्दे,—

“मरु-देशे निरुदके ब्रह्म-रक्षस्वमागतः ।

राज-प्रतिग्रहात्पुष्टः पुनर्जन्म न विन्दति ॥

ब्राह्मणं चः परित्यज्य द्रव्य-लोभेन मोहितः ।

विषयामिष-सुखस्तु^(१) कुर्याद्राज-प्रतिग्रहम् ॥

रौरवे नरके घोरो तस्यैव पतनं भुवम् ।

वृक्षा दवाग्निना दग्धाः प्ररोहन्ति घनागमे ॥

राज-प्रतिग्रहाद्गन्धा न प्ररोहन्ति कर्हिचित्” । इति ।

विष्णु-धर्मोत्तरे,—

“दश-सूनि-समश्चक्री दश-चक्रि-समोध्वजौ ।

दश-ध्वजि-समा वेष्ट्या दश-वेष्ट्या-समोनृपः ॥

दश सूना-सहस्राणि योवाहयति सैनिकः^(२) ।

तेन तुल्यः स्मृतो राजा घोरस्तस्मात् प्रतिग्रहः” ॥ इति ।

अधार्मिक-राज-विषयेयं निन्दा । तथा च तत्रैव विशेषितम्,—

* अष्टादशगुणं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† नरकोरौरवेघोरे,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) विषयरूपं यदामिषं कोभ्यवस्तु, तत्र सुखम् ।

(२) सूना प्राणिबधस्थानं । तत्र नियुक्तः पुरुषः सैनिकः ।

“येषां न विषये विप्राः यज्ञैर्यज्ञ-पतिं हरिम् ।
 यजन्ते भृभुजां* तेषामेतत् सूनादितं फलम् ।
 येषां पाषण्ड-सङ्कीर्णं राशं न ब्राह्मणोत्कटम् ॥
 एते सूना-सहस्राणां दशानां भागिनोनृपाः ।
 येषां न यज्ञ-पुरुषः कारणं पुरुषोत्तमः ॥
 ते तु पाप-वमाचाराः सूना-पापोपभागिनः” † ।

अदुष्टान्तु राज्ञः प्रतियहो न निन्दितः । अतएव छन्दोग-ब्राह्मण्यं
 प्राचीन-शालादीन्महामुनीन् राज-प्रतियहे प्रवर्त्तयितुमश्वपति-नाम-
 केन राज्ञा दोषाभाव उपन्यस्तः,—

“न मे स्तेनोजन-पदे न कदर्थ्यो न मद्यपः ।

नामाहिताग्निर्नाविद्वान् खैरी खैरिणी^(१) तथा” ‡ ॥ इति ।

याज्ञवल्क्य-वचनेपि राज-प्रतियह-निन्दायां “लुब्धस्योच्छास्त्र-
 वर्त्तिनः”—इति विशेषणाद्दुष्ट-राज-प्रतियहो न निन्दितः,—इति
 गम्यते । तथा नारदोऽपि,—

* भूभृतां,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† ब्राह्मणास्पदम्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ सूनापापाहितेऽमृताः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ कुतः,—इति स० श्रौ० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ राजप्रतियहनिन्दाविशेषिता,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

- (१) कदर्थ्यः,—“आत्मानं धर्म्मकृत्यश्च पुत्रदारांश्च पीडयन् । यो लोभात्
 सखिनोत्तर्यान् स कदर्थ्य इति स्मृतः” इत्युक्तलक्षणाः । खैरी खैरिणी-
 व्यवहारी । खैरिणी,—“खैरिणी या पतिं हित्वा कामतोऽन्यं समा-
 श्रयेत्”—इत्युक्तलक्षणा ।

“अथान् प्रतिपद्यो राज्ञां नान्येषां ब्राह्मणादृते ।
 ब्राह्मणस्यैव राजा च दावयेतौ धृत-व्रतौ ॥
 नैतयोरन्तरं किञ्चित् प्रजा-धर्माभिरक्षणे* ।
 शुचीनामशुचीनाञ्च सन्निवेशो † यथाम्भसाम् ॥
 समुद्रे समतां यान्ति तद्द्राक्षां^(१) धनागमः ।
 यथाऽग्नौ संस्थितस्यैव शुद्धिमायाति काञ्चनम् ॥
 एवं धनागमाः सर्वे शुद्धिमायान्ति राजनि” । इति ।

दुष्ट-प्रतिपद्यवत् ‡ सत्प्रतिपद्यस्यापि § आपदिषयता कुतो न
 कल्प्यते,—इति चेन् । न, ¶ ब्रह्माण्ड-पुराणे सत्प्रतिपद्यस्यानापद्यपि
 विहितत्वात् ।

“अनापद्यपि धर्मेषु याज्यतः शिष्यतस्तथा ।
 गृहम् प्रतिपद्यं विप्रो न धर्मात् परिहीयते ॥
 गृहीयाद् ब्राह्मणादेव नित्यमाचार-वर्त्तिनः ।
 अद्भुत्या विमलं दत्तं तथा धर्मान्न हीयते”—इति ।

केषु चिदस्तु-विशेषेषु अयाचितेषु न प्रतिपद्य-दोषः,—इत्याह
 भरद्वाजः,—

* प्रजाधर्माभिरक्षणम्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† सन्निपातो,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ दुष्प्रतिपद्यवत्,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

§ अपि शब्दोनास्ति सु० पुस्तके ।

¶ तन्न,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) राज्ञामिति शैधिकी वृत्तिः ।

“अयाचितोपपन्नेषु नास्ति दोषः प्रतियहे ।

अमृतं तदिदु* देवास्तस्मात्तन्नैव निर्णुदेत्” ॥ इति ।

तत्र भगद्वाराभिप्रेतान् वस्तु-विशेषान्निर्दिशति याज्ञवल्क्यः,—

“कुशाः शाकं पयो मत्स्या गन्धाः पुष्पं दधि चितिः ।

मांसं शय्याऽऽसनं धानाः† प्रत्याख्येयं न वारि च ॥

अयाचितादृतं ग्राह्यमपि दुष्कृत-कर्मणः ।

अन्यत्र कुलटा-षण्ड-पतितेभ्यस्तथा द्विषः” ॥ इति ।

मनुरपि,—

“शय्यां कुशान् गृहान् गन्धानपः पुष्पं मणिं दधि ।

मत्स्यान् धानाः पयोमांसं शाकं चैव न निर्णुदेत् ॥

एधोदकं मूल-फलं अन्नमभ्युद्यतञ्च यत् ।

असतः प्रतिगृहीयान्मधु चाभय-दक्षिणाम्”—इति ।

प्रतिगृहानधिकारिणं स एवाह,—

“हिरण्यं भूमिमश्वं गामस्रं वासस्तिलान् घृतम् ।

अविद्वान् प्रतिगृह्णानो भस्मीभवति काष्ठवत्”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“विद्या-तपोभ्यां हीनेन नतु ग्राह्यः प्रतियहः ।

गृह्यन् प्रदातारमधो नयत्यात्मानमेव च” ॥ इति ।

विदुषस्तु न कोऽपि प्रतियहोदोषावह इति वाजसनेयि-ब्राह्मणे

* तं विदुः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† धान्यं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

गायत्री-विद्ययां श्रूयते,—“यदि हवा अथेवं विद्वान् द्विजः” प्रति-
 गृह्णाति सदैः† तद्गायत्र्या एकं पदं प्रतिसन्धाय इमां स्त्रीन् लोकान्
 पूर्णान् प्रतिगृह्णीयात् योऽस्या एतत्प्रथमं पदमाप्नुयादथ यावन्नीयन्त-
 र्यौविद्यां तावत् प्रतिगृह्णीयात् योऽस्या एतद्वितीयं पदमाप्नुयादथ
 यावदिदं प्राणियुक्तावत् प्रतिगृह्णीयात् योऽस्या एतत् तृतीयं
 पदमाप्नुयादथास्या एतदेव तुरीयं दर्शितं पदं परोरजोयएव तपति
 नैव केन जायं कुत एतावत् प्रगृह्णीयात्—इति ।

॥०॥ इति प्रतिग्रहप्रकरणम् ॥०॥

एवं निरूपितानामध्यापनादीनां प्रतिग्रहान्तानां शब्दान्तराधि-
 करण-न्यायेन (मौ० १अ० १पा० १अ०) कर्मा-भेदमभिप्रेत्य
 ‘षट्कर्माभिरतः’—इत्युक्तम् । स च न्याय इत्यं प्रवर्तते । यजति
 इदाति जुहोतीत्युदाहरणम् । तत्र संशयः, किं सर्व-धात्वर्थानुरक्तैका
 भावना(१) उत प्रतिधात्वर्थं जानाते । तत्र, भावना-वाचकस्यास्था-
 तस्यैकत्वाद्भिन्नानामपि धात्वर्थानामुपसर्जनत्वेन प्रधान-भेदकत्वासम्भ-
 वाच्चैकैव भावनेति पूर्वपक्षः । धात्वर्थानुरञ्जनमन्तरेण केवलाख्यातेन
 भावनाया अप्रतीतेः उत्पत्ति-श्लिष्ट-धात्वर्थेनैकेनानुरक्ते आख्यातार्थे

* अपि किञ्च,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† नहैव,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

‡ अथास्या इत्वारभ्य प्रगृह्णीयात्,—इत्यतः पाठोनास्ति । स० सो० शा०
 पुस्तकेषु ।

§ भिन्ना,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) भावना आख्यातार्थः । स च प्रयत्नो व्यापारो वा ।

धात्वर्थान्तराणामनुप्रवेशात् प्रतिधात्वर्थं भावना-भेदः,—इति सि-
द्धान्तः। एवं साध्यापनादिभिः षड्भिर्धात्वर्थैः षोढा भावना भिद्यते,—
इति भवन्त्येतानि षट् कर्माणि । तेषु 'अभिरतिः' अद्भुता-पूर्वकमनु-
ष्ठानम् । अत्राद्भुतानाऽनुष्ठितमप्यफलं स्यात् । तदाह भगवान्,—

“अत्राद्भुतया ऊतं दत्तं तपस्तप्तं हतञ्च यत् ।

असदित्युच्यते पार्थ, न च तत् प्रेत्य नो इह” ॥ इति ।

‘नित्यम्’—इत्युत्तरत्रात्वेति न पूर्वत्र, अध्यापनादीनां त्रयाणा-
मनित्यत्वात् । देवता च अतिथिश्च देवतातिथी, तयोः प्रतिदिनं
पूजकोभवेत् । देवता-स्वरूपञ्च वाजसनेयि-ब्राह्मणे, शाकल्य-याज्ञ-
वल्क्य-संवादे विचार्य निर्णीतम् । तत्र, शाकल्यः प्रष्टा, याज्ञवल्क्योवका,
देवता-विस्तार-संक्षेपौ स्वरूपञ्च* प्रष्टव्योऽर्थः । तत्र चैषा श्रुतिः ।
“अथ हैनं विदग्धः शाकल्यः पप्रच्छ ; कति देवता याज्ञवल्क्येति ।
स हैतद्यैव निविदा प्रतिपेदे ; यावन्तो वैश्वदेवस्य निविद्युच्यन्ते,
त्रयश्च त्रीच शता त्रयश्च त्रीच सहस्रेति । ओमिति होवाच ; कत्येव
देवा याज्ञवल्क्येति, त्रयस्त्रिंशदिति । ओमिति होवाच ; कत्येव देवा
याज्ञवल्क्येति, षडिति । ओमिति होवाच ; कत्येव देवा याज्ञ-
वल्क्येति, त्रय इति । ओमिति होवाच ; कत्येव तु देवा याज्ञवल्क्येति,
द्वाविति । ओमिति होवाच ; कत्येव देवा याज्ञवल्क्येत्यधर्द्ध इति ।
ओमिति होवाच ; कत्येव देवा याज्ञवल्क्येत्येक इति । ओमिति
होवाच ; कतमे ते त्रयश्च त्रीच शता त्रयश्च त्रीच सहस्रेति । स

* विस्तारसंक्षेपौ च,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

ज्ञोवाच ; महिमानएवैषामेते जयस्त्रिंशत्येव* देवा इति । कतमे ते जयस्त्रिंशदित्यष्टौवसव एकादशरुद्रा द्वादशादित्या सप्तैक-त्रिंशदिन्द्रस्यैव प्रजापतिश्च जयत्रिंशा इति । कतमे ते वसव इति, अग्निश्च पृथिवी च वायुश्चान्तरीक्षं चादित्यश्च सौम्यश्चन्द्रमाश्च नक्षत्राणि चैते वसव एतेषु हीदं सर्वं वसु निहितमेते हीदं सर्वं वासयन्त तस्मादसव इति । कतमे ते रुद्रा इति, इन्द्र वै पुरुषे प्राणा आत्मैकादशसो यदाऽस्मा-
 ष्वहोरादुत्कामन्थयरोदयन्ति† यस्माद्रोदयन्ति‡ तस्माद्रुद्रा इति । कतमन्नादित्या इति, द्वादश एव मासाः§ संवत्सरस्यैतन्नादित्या एते हीदं सर्वमाददानायन्ति तद्यदिदं सर्वमाददानायान्ति॥ तस्मादादित्या इति । कतम इन्द्रः कतमः प्रजापतिरिति, सप्तयिजुः॥ रेवेन्द्रो यज्ञः प्रजापतिरिति । कतमसप्तयिजुरित्यग्निरिति । कतमो यज्ञ इति, पञ्चव इति । कतमे षडित्यग्निश्च पृथिवी च वायुश्चान्तरीक्षं चादित्यश्च सौम्यश्चैते षडेते** हीदं सर्वं षडिति । कतमे तौ†† जयो देवा इति इमे एव जयोलोका एषु हीमे सर्वे देवा इति । कतमौ तौ द्वौ देवा-
 वित्यन्नं चैव प्राणस्येति । कतमोऽध्यर्द्धं इति योयं पवत इति

* जयस्त्रिंशत्येव,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† ते यदस्माऽहोरात्रान्मन्था उत्कामन्ति,—इत्यादि पाठः सु० पुस्तके ।

‡ यत्रोदयन्ति,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ द्वादशमासाः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ तद्यदिदं सर्वमाददानायान्ति,—इति नास्ति सु० पुस्तके ।

॥ सप्तयिजुः,—इति सु० पुस्तके पाठः । एव परञ्च ।

** षडित्येते,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

†† ते इति नास्ति सु० पुस्तके ।

यदाङ्गं यदयमेक एव* पवते स कथमध्यर्द्धं इति । यदस्मिन्निदं सर्वमध्यात्तेनाध्यर्द्धं इति । कतम एकोदेव इति, प्राण इति स ब्रह्मो-
 त्याचक्षते"—इति । अस्याः श्रुतेरयमर्थः । उपासनाहाराणां देवानां
 सङ्ख्यादि-विस्तारे पृष्टः† साकल्येन याज्ञवल्क्योविजीषु-कथायां(१) प्रवृत्त-
 त्वात् पर-बुद्धि-व्यामोहाय निविदा प्रत्युत्तरं प्रतिपेदे । निविच्छब्दो
 वैश्वदेव-नामके(२) शस्त्र-विशेषेऽवस्थितानां ‡ सङ्ख्या-वाचिनां पदानां
 समुदायमाचष्टे,—इति वैदिक-प्रसिद्धिः । ततो यावन्तो देवा वैश्व-
 देवस्य निविद्युच्यन्ते, तावन्त उपास्याः,—इत्युक्तं भवति । तानि च
 पदानि, त्रयस्य त्रीचेत्यादीनि॥ शत-त्रयं शहस्र-त्रयं षट्कस्य देव-
 विस्तारः । कथ्येवेत्येवकारेण तत्र तत्र देवान्तर-शङ्का व्युदस्यते । यएव
 देवाः पूर्वं विस्तृताः, तएव संचेपेण कियन्त इति तत्र तत्र॥ प्रश्नार्थः ।
 कतीति सङ्ख्या-प्रश्नः, कतमे त इति स्वरूप-विशेष-प्रश्नः । तत्र शत-
 सहस्रसङ्ख्या॥ ये देवा उक्ता स्ते सर्वे प्रधानभूता न भवन्ति, किन्तुर्हि,
 प्राधान्येन हविर्भुजां त्रयस्त्रिंशद्देवानां योग-सहिष्वा स्वीकृतैच्छिक**
 विग्रहाएव, ततो न तेषां स्वरूप-विशेषः पृथक् निरूपणीयः इति†† ।

* यदयमेकइह,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† संख्याविस्तारेण कतीति पृष्टो,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ स्थितानां,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ त्रयस्य त्रिंशदित्येवमादीनि,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ तत्रत्य,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ शतंसहस्रसंख्या,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

** स्वीकृत भौतिक, इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

†† 'इति' शब्दो नास्ति स० सो० पुस्तकयोः ।

(१) विजिगीषु कथा जल्पः वितण्डास्तु । तिस्रः किल कथा भवन्ति वादो
 जल्पो वितण्डा च । सर्वमिदं न्याये प्रथमद्वितीये स्पष्टम् ।

(२) अग्रगीतमन्त्रसाध्या स्तुतिः शस्त्रम् ।

अयस्त्रिंशद्देवेषु श्रुतावस्त्रादयः पुराण-प्रसिद्धेभ्यो वस्त्रादिभ्योऽन्ये^(१), तेषु
ब्रह्म-प्रवृत्तिर्योगिकी^(२) । प्राणा वाङ्मेन्द्रियाणि, आत्माऽन्तःकरणम् ।
इन्द्रप्रजापति-ब्रह्मौ लक्षणया स्तनयितु-यज्ञयोर्वर्त्तते, लक्षितलक्षणया
त्वग्नि-पद्मोः^(३) । अन्न-प्राणौ* भोग्य-भोक्तृभिमानिनौ†^(४) । अर्धद्वै-
ब्रह्मो रुद्रा सङ्ख्यावाची, योगेन तु समृद्धं वायुं वक्ति । वायुः
सूत्रात्मा^(५), “वायुर्वै गौतम, सूत्रम्”—इति श्रुतेः । अन्ते प्राणब्रह्मः
परमात्मवाचकः । तदेव स्पष्टयितुं स ब्रह्मेत्युक्तम् । तत्-ब्रह्मः परोक्ष-

* अन्नं प्राणो,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† भोक्तृभिमानिनौ,— इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

(१) वस्त्रादीत्यादिशब्दात् ब्रह्मादित्वपरिग्रहः । अन्यत्वसात्रत्यवस्त्रादीनां,
अभ्रादीनां तथात्वाभिधानात् स्पष्टम् । पुराणप्रसिद्धावस्त्रादयोना-
भ्राग्न्यादिरूपाः । तेषां स्वरूपमादित्वपुराणे प्रोक्तम्,—“प्रसन्नवदनाः
सौम्यावरदाः शक्तिपाशयः । पद्मासनस्थादिभुजावसवोऽष्टौ प्रकीर्त्तिताः ।
करे त्रिशूलिनो वामे दक्षिणे चाक्षमालिनः । एकादशप्रवर्त्तस्था ब्रह्मा-
स्यक्षेन्दुमौलयः । पद्मासनस्थादिभुजाः पद्मगर्भाङ्गकान्तयः । करादि-
स्तन्त्रपर्यन्तं गणपद्भुजधारिणः ॥ इन्द्राद्यादादष्टादित्यास्तेजोमयहृत्तम-
धराः”—इति ।

(२) एतेषु हीदंसर्गं वस्तुनिहितं—इत्यादि श्रुत्युक्तयोगप्रयोज्येत्यर्थः ।

(३) प्रथममिन्द्रशब्दस्य तत्संबन्धिनिक्षेपधित्वौ—मेवे लक्षणा, ततो मेघे-
लक्षितस्तेन्द्रशब्दस्य मेघसंबन्धिन्यशनौलक्षणा इति लक्षितलक्षणेयम् ।
वस्तुतस्तु यत्र शब्दार्थस्य परस्परसंबन्धेनलक्षणा, तत्रैव लक्षितलक्ष-
णोच्यते । प्रकृतेचेन्द्रशब्दस्य तत्संबन्धिसंबन्धिनि अशनौलक्षणेति
लक्षितलक्षणा । एवं प्रजापतिशब्देऽपि द्रष्टव्यम् ।

(४) अन्नशब्दोभोग्याभिमानिनौ देवतामाचष्टे, प्राणशब्दश्च भोक्तृभिमानि-
नीमिति विवेकः ।

(५) सूत्रात्मा हिरण्यगर्भः ।

वाची, अद्वैत-ब्रह्म-विचारं पुरुषं प्रति ब्रह्मणः शास्त्रैक-समधिगम्य-
त्वात् परोक्षम्,—इति । तत्र, प्राण-शब्द-वाच्यः परमात्मैवैको-
मुख्योदेवः । तत्-स्वरूपञ्च श्वेताश्वतरा विस्पष्टमामनन्ति,—

“एकोदेवः सर्व-भूतेषु गूढः

सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा ।

कर्माध्यक्षः सर्वभूताधिवासः

साक्षीचेता‡ केवलोनिर्गुणश्च” ॥ इति ।

एतमेव देवं शास्त्र-कुशलास्तैःस्तैः शब्द-विशेषैर्वज्रधा व्यवहरन्ति ।

तथा च मन्त्र-वर्णः‡—

“सुवर्णं विप्राः कवयोवचोभि—

रेकं सन्तं वज्रधा कल्पयन्ति”—इति ।

तेषु शब्द-विशेषा विस्पष्टमन्यस्मिन्नन्ते श्रूयन्ते,—

‘इन्द्रमित्रं वरुणमग्निमाज

रथोदिव्यः स सुपर्णो गरुत्मान् ।

एकं सद्विप्रावज्रधावद—

न्यग्निं यमं मातरिश्वानमाजः”—इति ।

ननु, इन्द्र-मित्र-वरुणादयः शब्दा भिन्नदेव-वाचिनो नत्वेकं
देवमभिदधति, अन्यथा वारुणयागो‡ ऐन्द्रोमन्त्रः प्रयुज्येत । नायं
दोषः, एकत्वेऽपि देवस्य मूर्त्ति-भेदेन मन्त्र-व्यवस्थोपपत्तेः ।

* वेत्ता,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† मन्त्रः—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ वरुणयागेषु,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

यथा, शैवागमेषु शिवस्यैकत्वेऽपि प्रतिमा-भेदेन* दक्षिणामूर्त्ति-चिन्ता
मणि-मृत्युञ्जयादयो मन्त्रामूर्त्ति-विशेषेषु व्यवस्थिताः; यथा वा,
वैष्णवागमेषु गोपाल-वामनादयो मन्त्राः, तथा वेदेऽपि† किं न
स्यात् । ननु, द्रव्य-देवते यागस्य स्वरूपं, स्वरूप-भेदाच्च कर्म-भेदः
प्रतिपादितः,—“तप्ते पयसि दधानयति सा वैश्वदेव्यामिता, वाजिभ्यो
वाजिनम्”—इत्यत्र; यथाऽऽमिता-वाजिनयोर्द्रव्ययोर्भेदस्तथा वि-
शेषां देवानां वाजिभ्यो देवेभ्यो भेदोऽभ्युपगन्तव्यः,—इति‡ । वाढं,
अभ्युपगम्यते लोकस्यैव वासवस्य देवस्य कर्मानुष्ठान-दशायामौपा-
धिकोभेदः । अतएव, वाजसनेयि-ब्राह्मणे इष्टि-प्रकरणे कर्मानुष्ठाद-
प्रसिद्धं देव-भेदमनूय तदुपवादेन ॥ वास्तवं देवैकत्वमवधारितम्,—
“तद्यदिदमाङ्गरमुं यजेतामुं यजेतेत्येकं देवमेतस्यैव सा विष्टष्टिरेष
उ होव॥ सर्वे देवाः,—इति । न चैकस्माद्देवात् फल-भेदोदुः संपादः,—
इति शङ्कनीयम्, उपासि-प्रकार-भेदेन तदुपपत्तेः । “तं यथा
यथोपासते, तदेव भवति”—इति श्रुतेः । यथैकोऽपि राजा चक्ष-
वामरादि-सेवा-प्रकार-भेदेन फल-भेदे हेतुस्तदत् । ननु, देवः फलं
ददातीत्येतन्मीमांसको न सहते । तथाहि नवमाध्याये विचारितम्,—
किं यागेनाराधिताया देवतायाः फलं, उतापूर्व-दारकं यागस्य

* प्रतिमाप्रासादभेदेन—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† देवेपि,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ ‘इति’ शब्दो नास्ति मु० पुस्तके ।

§ कर्मानुष्ठान,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ तदुपवादेन,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ यद्यहोव,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

फल-साधनत्रयमिति संग्रहः । तत्र * भङ्गुरस्य यागस्य कालान्तर-
भावि-फलं प्रति साधनत्रयोयोगादवश्यं द्वारं^(१) किञ्चित् कल्पनीयम् ।
देवता-प्रसादश्च श्रुति-युक्तिभ्यस्तद्वारं स्यात् । “हृत्प्रण्वैनमिन्द्रः प्रजया
पशुभिस्तर्पयति”—इति श्रुतिः । युक्तिरप्युच्यते,—क्रियया प्राप्तुमिष्ट-
तमत्वात् ‡ कर्म्म कारकं प्रधानं, तेन कर्म्मेणा व्याप्तत्वात् सम्प्रदानं
ततोऽपि प्रधानं, इन्द्रादि-देवताः † च सम्प्रदानत्वेन प्रधान्यात्
पूजामर्हन्ति, यागश्च पूजारूपत्वादतिथेर्भोजनमिव ॥ देवताया अङ्गं
स्यात् । तस्माद्राजादिवदेवः फलं ददातीति पूर्वः पक्षः । अत्रोच्यते ।
यागदेवतयोर्योऽयमङ्गाङ्गिभाव उपन्यस्तः, स तु शब्दाकाङ्क्षानुसारेण
विपर्येति । तथा हि, यजेतेत्याख्यातेन^(२) भावनाऽभिधीयते । सा
च, किं केन कथमिति भाव्य-करणेतिकर्त्तव्यता-लक्षणमंश-चयं
क्रमेणाकाङ्क्षति । तत्र, यागस्य समान-पदोपनीतत्वेऽप्ययोग्यत्वाच्च
भाव्यता । स्वर्गस्य तु वाक्यादुपनीतस्यापि ॥ पुरुषार्थत्वेन योग्यत्वात्
भाव्यता स्यात् । तस्य च स्वर्गस्य साधनाकाङ्क्षायां यागः करण-

* अत्र,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

† द्वारं स्यात्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ कर्त्तुः क्रियया प्राप्तुमिष्टतमत्वात्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ स० सो० शा० पुस्तकेषु एकवचनान्तःपाठः । एवं परञ्च ।

॥ यागस्य पूजारूपत्वादतिथिभ्योभोजनमिव,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ वाक्यादुपनीतस्यापि,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) द्वारं वस्तुकाकस्यायी व्यापारः ।

(२) भावना च भावयितुर्वापारः प्रयत्नो वा ।

त्वेनाच्चेति । तच्च कर्णं साध्य-स्वरूपत्वात्* स्वनित्यादकं सिद्धं†
 द्रव्यदेवतामितिकर्तव्यत्वेन‡ गृह्णाति,—इति ? । ततो यागोऽङ्गी,
 देवता च तदङ्गम् । एवञ्च सति, नातिथिवदेवता यागेनाराध्यते ।
 यातु श्रुतिः,—“दृष्टएवैनम्”—इति, नासौ स्वार्थे तात्पर्यवती,
 प्रत्यक्षादि-विरोधात्(१) । न हि, काचिद्विरुद्ध-वती देवता हविर्भुक्ता
 दृष्टा फलं प्रयच्छतीति प्रत्यक्षेणोपलभ्यते, प्रत्युत तदभावः प्रत्यक्षेण
 योग्यानुपलब्ध्या वा(२) प्रमीयते । किं च, अश्वमेधे “गां दंष्ट्राभ्यां
 मण्डूकान् दन्तैः ॥” इत्याद्यवयवानां दंष्ट्रादि-द्रव्याणां हविषां
 भोक्तृत्वेन गो॥ मण्डूकादय-स्तिर्यङ्चोऽपि** देवता-विशेषाः श्रूयन्ते ।
 न च तेषां फल-प्रदाहृत्वां१ सम्भाव्यते । “श्रोषधीभ्यः स्वाहा,
 वनस्पतिभ्यः स्वाहा, मूलेभ्यः स्वाहा”—इत्यादावचेतनानामोषधि-
 वनस्पति-तदवयवानां देवतात्वं श्रूयते । तच्च, कुतोहविर्भोक्तृत्वं, कृत

* साध्यरूपत्वात्,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† सिद्धं,—इति नास्ति सु० पुस्तके ।

‡ द्रव्यं देवतामितिकर्तव्यत्वेन,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ ‘इति’ शब्दो नास्ति सु० पुस्तके ।

॥ सैगां दंष्ट्राभ्यां मण्डूकान् जम्बेभिः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ सैगामण्डूकादय,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

** ‘अपि’ शब्दो नास्ति स० सो० आ० पुस्तकेषु ।

†† फलदाहृत्वं,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) प्रत्यक्षानुपलब्धवाधितेऽर्थे श्रुतेः प्रामाण्याभावादितिभावः । स्पष्टनिद-
 मात्मतत्त्वविवेके ।

(२) प्रत्यक्षेणेति न्यायमते । प्रत्यक्षेणैवाभावोऽप्युच्यते योग्यानुपलब्धितु तच्च
 सहकारिमात्रमिति तत्सिद्धान्तात् । योग्यानुपलब्धेति भीमांसकमते ।
 तन्मतेऽभावग्राहिकाया अनुपलब्धेः प्रमाणांतरत्वात् ।

स्तरां हस्तिः, कृतस्तमां फल-दानम् । तस्माद्विग्रहादिमतां देवानां *म-
 भावान् देवता-प्रसादो यागस्य फल-दारम् । किन्तु, श्रूयमाण-
 फलसाधनत्वान्यथानुपपत्ति-कल्प्यमपूर्वं तद्वारम् । अभ्युपगतेष्वपि
 देवेष्वपूर्वस्यैव फल-दारत्वमवश्यं वक्तव्यं, मन्त्रार्थवादेतिहास-पुरा-
 णेषु देवानामपि तपश्चरण-कलनुष्ठान-ब्रह्मास्त्रादि-मन्त्र-प्रयोगेभ्यः
 समीहित-सिद्धानुकीर्तनात् । तस्मान्न देवः फल-प्रदः—इति सिद्धम् ।
 (१) औपनिषदास्त्रीश्वरस्य फल-दातृत्वं मन्यन्ते । तथाहि, तदीये शास्त्रे (२)
 तृतीयाध्याये विचारितम् । किं धर्मः फलं ददाति, आहोस्त्रिदीश्वरः,—
 इति संशयः । तत्र, मीमांसकोक्त-न्यायेन धर्मः फल-प्रदः,—इति पूर्वः
 पक्षः । सिद्धान्तस्तु, किं धर्मोऽन्यानधिष्ठितएव फल-प्रदः, किं वा,
 केनचित्चेतनेनाधिष्ठितः ? नाद्यः, अचेतनस्य तारतम्यानभिज्ञस्य
 यथोचित-फल-दातृत्वायोगात् । द्वितीये तु, येनाधिष्ठितः, सएव
 फल-दाताऽऽस्तु † । न चैवं धर्मस्य वैयर्थ्यमिति शङ्कनीयं, वैषम्य-नैर्घृण-
 परिहाराय धर्मापेक्षणात् । असति तु धर्मे, कांश्चिदुत्तमं सुखं,
 कांश्चिन्मध्यमं, कांश्चिदधमं, प्रापयन्तीश्वरः, कथं विषमो न भवेत् ।
 कथं वा विविधं दुःखं प्रापयन्निर्घृणेन भवेत् । धर्माधर्मानुसारेण
 तत्-प्रापणे गुरु-पितृ-राजादीनामिव न वैषम्य-नैर्घृणे प्राप्नुतः ।

* देवादीना, ... इति सु० पुस्तके पाठः ।

† फलं ददातु,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ चित्रं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) औपनिषदावेदान्तिनः ।

(२) शारीरके ।

न हि दुष्ट-त्रिधा शिष्ट-परिपालनञ्च कुर्वता गुर्वादीनां वैगम्य-नैर्घृष्टे विद्येते^(१)। यदुक्तं,—गो० मण्डुकादीनां तिरस्त्रामोषधि-वनस्पत्यादीनाञ्च स्थावराणां फल-प्रदत्वमयुक्तम्,—इति । तत् तथैवास्तु, ईश्वरस्य फल-दातृत्वे कः प्रत्यूहः । यदपि “वृक्षएवैनमिन्द्रः प्रजया पशुभिस्सर्पयति”—इति, तच्चापीन्द्र-देवतायामवस्थितोऽन्तर्यामी फल-प्रदत्वेन विवक्षितः । “अन्तः-प्रविष्टः ब्रह्मा जनानाम्”—इति श्रुतेः । तस्मादो-श्वरस्य प्रसादएवां फल-दारम् । न च जैमिनेय-वैद्याधिकथोर्मतयोः परस्परं विरोधः, विवक्षा-विशेषेण तत्समाधानात् । यथा, देवदत्त-स्यैव पक्ष्मेऽपि सम्यगभिज्वलनं विवक्षित्वा ‘काष्ठानि पचन्ति’—इति व्यवहारः, तथा परमेश्वरस्यैव फल-प्रदत्वेऽपि तारतम्यापाद-निमित्त-तया प्राधान्यं विवक्षित्वा धर्मः फल-प्रदः,—इति व्यवहारः किं न स्यात् । तस्मादविरोधात् फल-प्रदो जगदीश्वर एक एव सर्वत्र पूजनीयो देवः,—इत्यलमतिप्रसङ्गेन ।

॥ • ॥ इति देवता-स्वरूप-निरूपण-प्रकरणम् ॥ • ॥

अतिथेर्लक्षणं स्वयमेव वक्ष्यति । उभयोः पूजन-प्रकारसु परितन-श्लोके निरूपयामः । ‘देवताऽतिथि-पूजको नावसीदति’—इत्युक्तेरपूजा-यामवसीदति,—इत्यवगम्यते । तथाच कूर्मपुराणे,—

• सैगामण्डुकादीनां,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† ईश्वरप्रसाद एव,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) तथाचित्तम् । “नाकने ताकने मातुर्नाकादृष्टं यथाऽभंके । तददेव महेन्द्रस्य नियन्तुर्गुणदोषयोः”—इति ।

“योमोहादयवाऽऽलस्यादहत्वा देवताऽर्चनम् ।
 भुङ्क्ते, स याति नरकं सूकरेष्विह जायते ॥
 अहत्वा देव-पूजाञ्च महायज्ञान् द्विजोत्तमः ।
 भुञ्जीत चेत्समूहात्मा तिर्यग्गोनिं स गच्छति^(१)”—इति ।

मार्कण्डेयः,—

“अतिथिर्यस्य भग्नशो गृहात् प्रतिनिवर्त्तते ।
 स तस्य दुष्कृतं दत्त्वा पुण्यमादाय गच्छति” ॥

देवलोऽपि,—

“अतिथिर्गृहमभ्येत्य यस्य प्रतिनिवर्त्तते ।
 असत्कृतो निराशस्य स सदोहन्ति तत्कुलम्”—इति ।

पूजायान्तु न केवलमवसादाभावः* किन्त्वभ्युदयोऽप्यस्ति ।

तथा च विष्णुधर्मोत्तरे,—

“येऽर्चयन्ति सदा विष्णुं शङ्ख-चक्र-गदा-धरम् ।
 सर्व-पाप-विनिमुक्ता ब्रह्माणं प्रविशन्ति ते”—इति ।

कूर्मपुराणे—

“वेदाभ्यासेऽन्वहं श्रुत्या महायज्ञ-क्रियास्तथा^(२) ।

* न केवलं पापाभावः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

- (१) ‘स’ शब्दस्य द्विरुपादानात् ‘स मूढात्मा’—इति, ‘स तिर्यग्गोनिं गच्छति’—इति च वाक्यद्वयमत्र मन्तव्यम् ।
 (२) ‘अध्यापनं ब्रह्मयज्ञ’—इत्युक्तेरध्यापनमेव महायज्ञान्तर्गतं वेदाभ्यासस्तु ततः पृथक् । अथवा, वेदाभ्यासस्य महायज्ञान्तर्गतत्वेऽपि पृथगुपन्यासो गौहवन्यायात् । ततश्च महायज्ञप्रदं वेदाभ्यासेतद-महायज्ञ-प्रदमिति सिध्यते ।

नाशयन्त्याहु पापानि देवानामर्चनं तथा”—इति ।

मनुरपि—

“अतिथिं पूजयेद्यस्तु आन्तं चादुष्टमागतम्* ।

सहस्रं गो-व्रतं तेन दत्तं स्वादिति मे मतिः”—इति ॥

विष्णुरपि—

“स्वाध्यायेनाग्निहोत्रेण यज्ञेन तपसा तथा ।

नावाप्नोति गृही लोकान् यथा त्वतिथि-पूजनात्”—इति ।

वैश्वदेवाद्यर्थमोदनं पाचयित्वा तेन होमे कृते सति योऽवशिष्ट-
ओदनः स ‘ऊत-शेषः’ । तमेव भुञ्जीत, न तु स्व-भोजनार्थं पाचयेत् ।

यदाह भगवान्,—

“यज्ञ-शिष्टाग्निः सन्तोमुच्यन्ते सर्व-किंश्चिदैः ।

भुञ्जते ते त्वर्घं पापा ये पचन्त्यात्म-कारणात्”—इति ।

‘ऊत-शेषम्’—इत्यत्र ऊत-शब्दो महाभारते व्याख्यातः,—

“वैश्वदेवादयो होमाऊतमित्युच्यते बुधैः”—इति ।

तस्य शेषोऊत-शेषः । स च ऊत-शेष-शब्दो देवर्षि-मनुष्यादि-
पूजोपयुक्तावशिष्टमुपलक्षयति । तदाह मनुः,—

“देवानृषीन् मनुष्यांश्च पितॄन् गृह्याञ्च देवताः ।

पूजयित्वा ततः पश्चाद्गृह्यः शेषमुग्रवेत् ।

अर्घं स केवलं भुङ्क्ते यः पचत्यात्म-कारणात् ।

यज्ञशिष्टाग्नं ह्येतत् सतामन्नं विधीयते”—इति ।

* आन्तं वा दुष्टमागतम्,— इति स० शो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

‘ब्राह्मणोनावसीदति’—इत्यत्र विवक्षितस्य ब्राह्मणस्य लक्षणं महाभारते दर्शितम्,—

“सत्यं दानं तपः शौचमानृशंसं दमोघृणा ।
 दृश्यन्ते यत्र विप्रेन्द्र, स ब्राह्मण इति स्मृतः ॥
 जितेन्द्रियो धर्म-परः स्वाध्याय-निरतः शुचिः ।
 काम-क्रोधौ वशौ यस्य तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥
 यस्य चात्म-समोलोको धर्मज्ञस्य मनस्विनः ।
 स्वयं धर्मेण चरति* तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥
 योऽध्यापयेदधीते वा याजयेदा यजेत वा ।
 दद्याद्वाऽपि यथाशक्ति तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥
 क्षमा इत्या च विज्ञानं सत्यं चैव दमः श्रमः ।
 अध्यात्मनिरतिज्ञान† मेतद्ब्राह्मण-लक्षणम्”—इति ॥

तथाच, अनादिताग्नितायामपि उक्तलक्षण-लक्षितो ब्राह्मणोनावसीदतीति वाक्यार्थः पर्यवसितो भवति‡ ।

‘चतुर्णामपि वर्णानाम्,—इति, ‘षट्कर्माभिरतः’—इति वचन-द्वयेन साधारणासाधारण-धर्मा मन्त्रियोपदर्शितौ । यद्यप्यध्यापनादि-चयमेव विप्रस्यासाधारणं नाध्ययनादि-चयं तस्य वर्ण-चय-साधारण-त्वात्, तथापि षट्कर्माभिरतत्वं पिप्रस्यैवेति न कोऽपि विरोधः ॥

* सर्वधर्मेण चरितं,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† अध्यात्मनिरतं ज्ञान,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ ‘तथाच’—इत्यादिः, ‘भवति’—इत्यन्तः पाठो नास्ति स० सो० पुस्तकयोः ।

अथाच* साधारणाध्ययनादिप्रसङ्गेन बुद्धिस्थं साधारणमाह्निकं
शक्तिप्राप्तं,—

सन्ध्या स्नानं जपो होमो देवतानाम् पूजनम् ॥३८॥
आतिथ्यं वैश्वदेवञ्च† षट् कर्माणि दिने दिने ॥

इति । ‘सन्ध्यास्नानम्’—इत्यत्र यवागू-पाक-न्यायेन स्नानस्य प्राथम्यं
व्याख्येयम्‡ । स च न्यायः पञ्चमाध्याये प्रथमपादे प्रतिपादितः ।
‘यवाग्वाऽग्निहोत्रं जुहोति’ यवागूं पचति—इति श्रूयते । तत्र॥ संग्रहः;
किमग्निहोत्र-यवागूपाकयोरनियतः क्रमः, उत नियतः, यदा नियतः,
तदा॥ पाठेन नियम्यते उतार्थेन । तत्र विध्योरनुष्ठानमात्र-पर्यवसा-
नात् क्रमस्य नियामकत्वाभावात्** अनियतः,—इत्येकः पूर्वः पक्षः ।
पूर्वाधिकरणेषु “अध्यर्ग्युर्गृहपतिं दीक्षयित्वा ब्रह्माणं दीक्षयति”—
इत्यत्र† पाठस्य‡ नियामकत्वाभ्युपगमादत्रापि तत्सम्भवाद्यथापाठक-

* तत्र,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† सन्ध्यास्नानं जपो होमः स्नाध्यायो देवतार्चनम् । वैश्वदेवातिथेयश्च इति
पादत्रये पाठः सु० मू० पुस्तके ।

‡ प्राथम्यमाख्येयम्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ अग्निहोत्रं जुहोति,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ तत्र,—इति नास्ति सु० पुस्तके ।

॥ तथापि,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

** नियामकत्वाभावात्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

†† तत्र,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡‡ पाठक्रमस्य,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

मनियमः*,—इत्यपरः पूर्वपक्षः† । ‘यवाग्वा’—इति द्वितीयाश्रुत्या(१)
होम-साधनत्वावगमादसति च द्रव्ये होमानिष्पत्तेरर्थाद् यवागू-पाकः
पूर्वभावी,—इति सिद्धान्तः । एवमत्रापि‡ स्नानस्य शुद्धि-हेतुत्वा-
च्छुद्धयैव सन्ध्या-बन्धनाधिकारित्वात् स्नानं पूर्वभावी,—इति
द्रष्टव्यम्(२) । तत्र१, स्नानं तत्पूर्व-भाविनां ब्रह्मसुहृत्तेत्यान-हित-
चिन्तनादीनां सर्वेषामुपलक्षणम् । तत्र याज्ञवल्क्यः,—

“ब्राह्मणे सुहृत्ते उत्थाय चिन्तयेदात्मनोहितम् ।

धर्मार्थकामान् स्वे काले यथाशक्ति न दापयेत्”—इति ।

मनुरपि,—

“ब्राह्मणे सुहृत्ते बुध्येत धर्मार्थाननुचिन्तयेत् ।

काय-क्लेशांश्च तन्मूलान् वेद-तत्त्वार्थमेव च”—इति ।

* यथापाठं क्रमनियमः,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

† पूर्वः पक्षः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ अतएवमत्रापि,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ तत्र,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) तथा चेत्तम् । “अति द्वितीया क्षमता च लिङ्गं वाक्यं पदान्येव तु
संहतानि । सा प्रक्रिया या कथमित्यपेक्षा स्थानं क्रमोयोगबलं
समाख्या”—इति । द्वितीयापदं कारकविभक्त्युपलक्षणं सर्वसांमेव
कारकविभक्तीनां प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधनेऽन्यानपेक्षत्वस्य तुल्य-
त्वात्—इति वाचस्पतिमिश्राः । उदाहरणान्येषां मीमांसा-द्वितीये
द्रष्टव्यानि ।

(२) तथा चार्थक्रमादनुष्ठानमिति भावः । क्रमश्च षड्विधः, “अत्यर्थपठन-
स्थानमुख्यप्रावर्तिकाः क्रमाः”—इत्युक्तेः । उदाहरणानि चैषां मीमां-
सापक्षमाध्याये द्रष्टव्यानि ।

वेदतन्त्रार्थः एरमात्मा । तथा च कूर्मपुराणे*,—

“ब्राह्मणे मुहूर्त्ते उत्थाय धर्ममर्थञ्च चिन्तयेत् ।

काय-क्लेशं तदुद्धृतं ध्यायीत मनसेश्वरम्”—इति ।

विष्णुपुराणेऽपि,—

“ब्राह्मणे मुहूर्त्ते उत्थाय मानसे मतिमाश्रुप ।

विवुञ्ज्य चिन्तयेद्धर्ममर्थं चास्याविरोधिनम्†(१) ॥

अपौड्या तयोः काममुभयोरपि चिन्तयेत् ।

परित्यजेदर्थ-कामौ धर्म-पौडा-करौ नृप ॥

धर्ममप्यसुखोदकं लोक-विदिष्टमेव च”—इति ।

सूर्योदयात् प्रागर्द्धप्रहरे द्वौ मुहूर्त्तौ, तत्राद्यो ब्राह्मणोदितौ चो
रौद्रः । तत्र ब्राह्मणे चिन्तनीयार्थविशेषं दर्शयति विष्णुः,—

“उत्थायोत्थाय बोद्धव्यं किमद्य मुहूर्तं कृतम् ।

दत्तं वा दापितं वाऽपि‡ वाक् सत्या चापि भाषिता ॥

उत्थायोत्थाय बोद्धव्यं महद्भयमुपस्थितम् ।

मरण-व्याधि-शोकानां किमद्य निपतिष्यति”—इति ।

‘ध्यायीत मनसेश्वरम्’ इति यदुक्तं, तत्र प्रकार-विशेषो बामनपुराणे,

* ममुरपि,—इत्यारभ्य कूर्मपुराणे इत्यन्तोऽग्र्यः स० सो० पुस्तक-
योर्भेदः ।

† मर्थंचास्य विरोधिनं,—इति मु० पुस्तके पाठः । मर्थमप्यविरोधि-
नम्,—इति स० पुस्तके ।

‡ दत्तं वापि कृतं वापि,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) ब्राह्मणे मुहूर्त्ते विबुध्य उत्थाय धर्मं यथोक्तलक्षणमर्थञ्च मानसे
चिन्तयेदिति संबन्धः ।

“ब्रह्मा मुरारिस्त्रिपुरान्त-कारी”

भानुः शशी भूमि-सुतोबुधश्च ।

गुरुश्च शुकः सहजानुजेन

कुर्वन्तु सर्वे मम सुप्रभातम्”—इत्यादि ।

॥०॥ इति ब्राह्मणे मुहूर्त्ते आत्म-हित-चिन्तन-प्रकरणम् ॥०॥

हित-चिन्तनानन्तरं ओजियादिकमवलोकयेत् न तु पापिष्ठा-
दिकम् । तदाह कात्यायनः,—

“ओजियं शुभगाङ्गां च अग्निमग्निचितं तथा ।

प्रातरुत्थाय यः पश्येदापद्भ्यः स प्रमुच्यते ॥

पापिष्ठं दुर्भगं मद्यं नम्रमुत्तन-नासिकम् ।

प्रातरुत्थाय यः पश्येत्तत्कलेरुपलक्षणम्”—इति ।

ततोमूत्र-पुरीषे कुर्यात् । तदाहङ्गिराः,—

“उत्थाय पश्चिमे रात्रे तत आचम्य चोदकम् ।

अन्तर्द्धाय द्रणैर्भूमिं शिरः प्रावृत्त्य वाससा ॥

वाचं नियम्य यत्रेण निष्ठौवोच्छ्वास-वर्जितः ॥ ।

कुर्यान्मूत्र-पुरीषे तु शुचौ देवे समाहितः”—इति ।

तत्र, द्रण-नियमान् विशिनष्टि,—

* त्रिपुरान्तकोऽग्निः—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† पापिष्ठम्,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ नासोर्द सु० पुस्तके

§ बान्ध,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ स्वीवनोच्छ्वासवर्जितः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

“शिरः प्रावृत्य कुर्वीत शङ्खमूत्र-विसर्जनम् ।

अयश्चिथैरनाद्रैश्च दणैः सञ्ज्ञाय मेदिनीम्”—इति ।

तत्र, कालभेदेन दिङ्नियममाह याज्ञवल्क्यः,—

“दिवा-सम्यासु कर्णस्य-ब्रह्मसूत्र उदङ्मुखः ।

कुर्यान्मूत्र-पुरीषे तु रात्रौ चेदक्षिणामुखः”—इति ।

कर्णस्य दक्षिणः,—

“पवित्रं दक्षिणे कर्णे कृत्वा विण्मूत्रमुत्सृजेत्”—

इति स्मृत्यन्तरे पवित्रस्य दक्षिण-कर्ण-स्यत्वाभिधानात्* यज्ञो-
पवीतस्यापि तदेव स्थानं न्याय्यम् । अङ्गिरास्तु विकल्पेन
स्थानान्तरमाह,—

“कृत्वा यज्ञोपवीतं तु पृष्ठतः कण्ठ-सम्मितम् ।

विण्मूत्रं गृही कुर्यात् यदा कर्णे समाहितः”—इति ।

तत्र, कर्णे निधानमेकवस्त्र-विषयम् । तथा च साङ्ख्यानः,—

“यद्येकवस्त्रोपवीतं कर्णे कृत्वा मूत्र-पुरीषोत्सर्गं कुर्यात्”—इति ।

ननु, उक्तोदिङ्नियमो न व्यवतिष्ठते, अन्यैरन्यथां स्मरणात् ।

तत्र यमः,—

“प्रत्यङ्मुखस्तु पूर्वाह्नेऽपराह्णे प्राङ्मुखस्तथा† ।

उदङ्मुखस्तु मध्याह्ने निशायां दक्षिणामुखः”—इति ।

अत्र केचिद्विकल्पमाश्रित्य व्यवस्थापयन्ति । तद्युक्तं, सामान्य-

* दक्षिणकर्णस्थानाभिधानात्,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† अन्यैरन्यथास्य,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ प्राङ्मुखस्थितः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

विशेष-शान्तयोर्विकल्पायोगात् । सामान्यशास्त्रं हि याज्ञवल्क्य-वचनं दिवसे कृत्स्नेऽप्युदङ्मुखत्व-विधानात्* यम-वचनम् विशेषशास्त्रम्, उदङ्मुखत्वस्य मध्याह्न-विषयत्वेनात्र सङ्कोच-प्रतीतेः । माऽस्तु तर्हि विकल्पः, यम-वचनोक्ता तु† व्यवस्था भविष्यतीति चेत् । तदपि‡ न युक्तं, प्राक्प्रत्यङ्मुखत्व-निराकरणाद्यैव॥ देवलेन सदैवेति विशेष-पितृत्वात्॥ ।

“सदैवोदङ्मुखः प्रातः सायाह्ने दक्षिणामुखः”—इति ।

अत्र, प्रातः-सायाह्न-शब्दौ दिवा-रात्रि-विषयो । तथा च मनुः,—

“मूत्रोच्चार-समुत्सर्गं दिवा कुर्यादुदङ्मुखः ।

दक्षिणाभिमुखो रात्रौ सन्ध्ययोश्च यथा दिवा”—इति ।

एवन्तर्हि यमोक्तयोः प्राक्प्रत्यङ्मुखत्वयोः का गतिः ? सूर्या-भिमुख-निषेध-परा यमोक्तिरिति ब्रूमः । तदुक्तं महाभारते,—

“प्रत्यादित्यं प्रत्यनलं प्रतिगां च प्रतिद्विजम् ।

मेहन्ति ये च पथिषु ते भवन्ति गतायुषः”—इति ।

यदपि देवलेनोक्तम्,—

“विष्मूत्रमाचरेन्नित्यं सन्ध्यासु परिवर्ज्येत्”—इति ।

तच्चिरद्वेतर-विषयम् । “न वेगं धारयेत् नोपरुद्धः क्रियां कुर्यात्”—इति स्मरणात् । यदपि मनुनोक्तम्,—

* दिवसे कृत्स्नेऽप्युदङ्मुख इति वचनात्,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† यमवचनोक्तम्,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ इतदपि,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ निवारणाद्यैव,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ ‘इति’ शब्दोऽत्राधिकः सु० पुस्तके ।

“ह्यायामन्धकारे वा रात्रावहनि वा दिजः ।

ययासुख-मुखः कुर्यात् प्राण-बाधा*भयेषु च”—इति ।

तदपि नीहारान्धकारादि-जमित-दिङ्मोहन-विषयम् । देव-नि-
यमो विष्णुपुराणेऽभिहितः,—

“नैर्ऋत्यामिषु-विक्षेपमतीत्याभ्यधिकं भुवः ।

दूरादावसथान्मूत्रं पुरीषञ्च समाचरेत्”—इति ॥

आपस्तम्बोऽपि,—“दूरादावसथान्मूत्र-पुरीषे कुर्याद्वक्षिणान्दिशमपरां
वा” इति । मनुरपि,—

“दूरादावसथान्मूत्रं दूरात् पादावसेचनम् † ।

उच्छिष्टान्निषेकञ्च दूरादेव समाचरेत्”—इति ॥

वयं वर्ज्य-देवानाह,—

“न मूत्रं पथि कुर्वीत न भस्मनि न गो-व्रजे ।

न फाल-क्षेत्रे न जले ‡ न चित्यां न च पर्वते ॥

न जीर्ण-देवायतने न वस्त्रीके कदाचन ।

न ससत्त्वेषु गर्भेषु ॥ न गण्डमाप्यवस्थितः ¶ ॥

न नदी-तीरमासाद्य न च पर्वत-मस्तके ।

* बाध,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† च,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ पादावनेजनम्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ जलक्षेत्रे न न जले,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ न चैत्वेषु न गर्भेषु,—इति-मु० पुस्तके पाठः ।

¶ न गण्डमाधिरोहितः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

वाय्वग्नि-विप्रानादित्यमपः पश्यन् तथैव च* ॥

न कदाचन कुर्वीति विष्णुमूत्रस्य विसर्जनम्”—इति ॥

यमोऽपि,—

तुषाङ्गार-कपालानि देवताऽऽद्यतनानि च ।

राजमार्ग-श्लेष्मानानि चेन्नाणि च खलानि च ॥

उपरुद्धो न सेवेत छाया-वृक्षं चतुष्पथम्† ।

उदकं चोदकांतश्च पन्थानश्च विसर्जयेत् ॥

वर्जयेत् वृक्ष-मूलानि चैत्य-श्वभ्र-बिलानि च”—इति ॥

हारीतः,—

“आहारन्तु रहः कुर्यात् विहारश्चैव सर्वदा‡ ।

गुप्ताभ्यां सक्षुपेतः स्यात्§ प्रकाशे हीयते श्रिया”—इति ॥

आपस्तम्बोऽपि,—“न च सोपानत्को॥ मूत्र-पुरीषे कुर्यात्”—इति ।

यमोऽपि,—

“प्रत्यादित्यं न मेहेत न पश्येदात्मनः शक्त ।

दृष्ट्वा सूर्यं निरोचेत गामग्निं ब्राह्मणं तथा”—इति ॥

ततो लोष्टादिना परिमृष्ट-गुद-मेहनो॥ गृहीतश्विअश्वात्तिष्ठेत् ।

तथा च भरद्वाजः,**—

* तथैवगाः,—इति जु० पुस्तके पाठः ।

† चतुष्पथे,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ सर्वथा,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

§ कक्षीयुक्तः स्यात्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ सोपानत्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ परिमृष्टमेहनो,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

** भारद्वाजः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

“अथावक्ष्य* विण्मूत्रं लोष्ट-काष्ठ-द्वणादिना ।

उदस्तवासा^(१) उत्तिष्ठेत् दृढं विष्टत-मेहनः”—इति ।

॥०॥ इति विण्मूत्रोत्सर्जनप्रकरणम् ॥०॥

अथ शौच-प्रकरणम् ।

तत्र याज्ञवल्क्यः,—

“गृहीत-शिश्रस्योत्थाय मृद्गिरभ्युद्धृतैर्जलैः ।

गन्ध-लेप-क्षय-करं शौचं कुर्यादतन्द्रितः”—इति ॥

देवलोऽपि,—

“आ शौचान्नोत्सृजेच्छिन्नं प्रस्त्रावोच्चारयोरपि ।

गुदं हस्तं च निर्मज्ज्यान्मृदयोभिर्मुञ्जमुञ्जः”—इति ॥

दक्षोऽपि,—

“तीर्थे शौचं न कुर्वीत कुर्वीतोद्धृत-वारिणा”—इति ।

अभ्युद्धरणासम्भवे विशेषमाह विश्वामित्रः॥—

“रत्नि^(२)मात्राज्जलान्तीर्थे कुर्याच्छौचमनुद्धृते ।

पश्चात्तच्छोधयेत्तीर्थमन्यथा ह्यगुचिर्भवेत्”—इति ॥

* यथावक्ष्य, - इति मु० पुस्तके, अथावक्ष्य,—इति स० पुस्तके पाठः ।

† विण्मूत्र विसर्जन,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ अथ शौचविधिः,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

§ आह,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ विश्वामित्र इति नास्ति मु० पुस्तके ।

॥ रत्निमात्राज्जलं त्यक्त्वा,—इति स० पुस्तके, रत्निमात्रं जलं त्यक्त्वा,—

इत्यन्यत्र पाठः ।

(१) उदस्तवासाः काटिदेशादुत्तिष्ठप्रवक्षः ।

(२) प्रकोष्ठे विस्तृतकरे हस्तो, मुख्या तु नक्षत्रा । स रत्निः स्यात्,—इत्यमरः ।

शौच-योग्यां मृत्तिकामाह यमः,—

“आहरेन्मृत्तिकां विप्रः कूलात् सप्तिकतां तथा”—इति ।

तत्रैव विशेषमाह मरीचिः,—

“विप्रे शुक्ला तु मृच्छौचे रक्ता चने विधीयते ।

हारिद्र-वर्णा वैश्ये तु शूद्रे कृष्णा विनिर्दिशेत्” ॥

उक्त-विशेषासम्भवे या काचिद्ग्राह्या । तदाह मनुः,—

“यस्मिन्देहे तु यत्तोयं याच यत्रैव मृत्तिका ।

सैव तत्र प्रशस्ता स्यात्तथा* शौचं विधीयते”—इति ॥

विष्णुपुराणे वर्ज्यामृद्विशेषादर्शिताः,—

“वल्मीक-मूषिकोत्खातां मृदमन्तर्जलां तथा ।

शौचावशिष्टां गेशाच्च मादद्यात्प्रेष-सम्भवाम् ॥

अन्तः प्राण्यवपन्नाश्च हलोत्खातां न कर्दमात्†”—इति ।

अन्तर्जला-मृत्तिका-प्रतिषेधस्तु वापी-कूपादि-व्यतिरिक्त-विषयः ।

अतएव यमः,—

“वापी-कूप-तडागेषु नाहरेद्वाह्यतोमृदम् ।

आहरेज्जलमध्यात् तु परतोमणि-बन्धनात्”—इति ॥

देवलोऽपि काश्चिन्निषिद्धामृदोदर्शयति,—

“अङ्गार-तुष-कीटास्थि-शर्करा-वालुकाश्विताम् ।

वल्मीकोपरि तोयान्तः कुड्या-फाल-अशानजाम् ॥

ग्रामवाह्यान्तरालस्थां बालुकां पांशुहृपिणीम् ।

* यथा,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† लोहोत्खातां न कर्दमां—इति मु० पुस्तके पाठः ।

आहृतान्यशौचार्थमाददीत न मृत्तिकाम्”—इति ॥

हस्त-नियममाह देवलः,—

“धर्मविदक्षिणं हस्तमधःशौचे न योजयेत् ।

तथा च वामहस्तेन नाभेरुद्धं न शोधयेत्”—इति ॥

ब्रह्माण्डपुराणे दिङ्-नियमोऽभिहितः,—

“उद्धृत्योदकमादाय मृत्तिकां चैव वाग्यतः ।

उदङ्मुखो दिवा कुर्याद्रात्रौ र्देक्षिणामुखः”—इति ॥

मृत्सङ्ख्यामाह शातातपः,—

“एका लिङ्गे करे सव्ये तिस्रो द्वे हस्तयोर्द्वयोः ।

मूत्र-शौचं समाख्यातं शकृति त्रिगुणं भवेत्*”—इति ॥

मनुरपि,—

“एका लिङ्गे गुदे तिस्रस्तथैकत्र करे दश ।

उभयोः सप्त दातव्यामृदः शुद्धिमभीप्सता† ॥

एतच्छौचं गृहस्थस्य द्विगुणं ब्रह्मचारिणः ।

वानप्रस्थस्य त्रिगुणं यतीनां तु चतुर्गुणम्”—इति ।

वौधायनोऽपि,—

“पाञ्चापाने मृदो योज्या वाम-पादे तथा करे ।

तिस्र स्तिस्रः क्रमाद्योज्याः सम्यक् शौचं चिकीर्षता‡”—इति

वसिष्ठोऽपि,—

* पुरीषे द्विगुणं भवेत्,— इति मु० पृ० सूक्ते पाठः ।

† शुद्धिमवाप्नुयात्,—इति स० सो० पृ० सूक्तयोः पाठः ।

‡ चिकीर्षतः,—इति मु० पृ० सूक्ते पाठः ।

“पञ्चापाने दशैकस्मिन्नुभयोः सप्त मृत्तिकाः ।

उभयोः पादयोः सप्त लिङ्गे द्वे परिकीर्त्तिते ॥

आदित्यपुराणे,*—

“एकस्मिन् विंशतिर्दशै द्वयोर्द्वयोश्चतुर्दश”—इति ।

विंशत्यादिकं ब्रह्मचारि-विषयं, “द्विगुणं ब्रह्मचारिणः”—

इत्युक्त्वात् । आदित्यपुराणे,—

“स्त्रीशूद्रयोरर्द्धमानं प्रोक्तं शौचं मनीषिभिः ।

दिवाशौचस्य निश्चङ्गं पथि पादं विधीयते ॥

भ्रातः कुर्याद् यथाशक्ति शक्तः कुर्याद्यथोदितम्”—इति ॥

बौधायनोऽपि,—

“देशं कालं तथाऽऽत्मानं द्रव्यं द्रव्य-प्रयोजनम् ।

उपपत्तिमवस्थाञ्च भाला शौचं प्रकल्पयेत्”—इति ॥

वृद्धपराशरः,—

“उपविष्टसु विष्मूत्रं कर्तुर्यस्तु न विन्दति ।

स॥ कुर्यादर्द्धशौचन्तु स्वस्य शौचस्य सर्वदा”—इति ॥

आनुशामनिके शौचेतिकर्त्तव्यता दर्शिता,—

“शौचं कुर्याच्छनैर्धीरोबुद्धिपूर्वमसङ्करम् ।

* नास्त्येतत् मु० पुस्तके ।

† द्वयोर्द्वयोः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ विंशत्यधिकं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ समाचरेत्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ न,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

विप्रुषस्य यथा न सूर्यथाचोहं न संस्पृशेत्* ॥

बुद्धिपूर्वं प्रयत्नेन यथा नैनः स्पृशेत् द्विजाः"—इति ।

इत्थोऽपि,—

“षडन्या नख-शुद्धौ तु देयाः शौचेऽप्युना मृदः ।

न शौचं वर्ष-धाराभिराचरेत् कदाचन”—इति ॥

मरीचिरपि,—

“तिसृभिः शोधयेत् पादौ शोध्यौ गुल्फौ तथैव च ।

इत्थौ त्वामणिवन्धाच्च लेप-गन्धापकर्षणौ”—इति ।

यथा-विधि कृते-शौचे गन्धसंस्त्रापगच्छति, तदाहृते मनुः,—

“यावन्नापैत्यमेध्याक्तो गन्धोलेपस्य तत्-कृतः ।

तावन्मृदारि देयं स्यात् सर्वासु द्रव्य-शुद्धिषु”—इति ।

मनस्तुष्यभावे तु देवल आह,—

“यावत् शुद्धिं मन्येत तावच्छौचं विधीयते ।

प्रमाणं शौच-सङ्ख्यायां ॥ न विप्रैरुपदिश्यते”—इति ।

पितामहोऽपि,—

“न यावदुपनीयन्ते ॥ द्विजाः शूद्रास्तथाऽङ्गनाः ।

* न च स्पृशेत्,—इति म० पुस्तके पाठः ।

† इत्थौ द्वौ मणिवन्धाच्च,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ लेपगन्धापकर्षणम्,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

§ तत्र,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ शौचसंख्याया,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ न तावदुपनीयन्ते,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

गन्ध-क्षेप-क्षय-करं शौचमेवा* विधीयते"—इति ।

अत्र स्त्री-शूद्र-ग्रहणम् अकृतोदाहाभिप्रायं, अनुपनीत-दिज-साहचर्यात्^(१) । मृत्युपरिमाणमाह शातातपः,—

“आर्द्रामलकमात्रास्तु यासा इन्दु-व्रते स्थिताः ।

तथैवाज्जतयः सर्वाः शौचे देयास्तु मृत्तिकाः”—इति ।

यस्तु दत्ताङ्गिरोभ्यां परिमाणान्तरमुक्तम्,—

“अर्द्ध-प्रसूतिमात्रा तु प्रथमा मृत्तिका स्यता ।

द्वितीया च तृतीया च तदर्द्धेन प्रकीर्णिता ॥

प्रथमा प्रसूतिर्ध्वं द्वितीया तु तदर्द्धिका ।

तृतीया मृत्तिका क्षेया त्रिभाग-कर-पूरणी†”—इति ।

तत्र, सर्वत्र न्यूनपरिमाणेन गन्धाद्यक्षये सत्यधिकपरिमाणं दृश्यम् । सत्यपि गन्ध-क्षये शास्त्रोक्तसङ्ख्या पूरणीया यथाह दत्तः,—

“न्यूनाधिकं न कर्त्तव्यं शौचं‡ शुद्धिः॥मभीप्सता ।

प्रायश्चित्तेन पूयेत विहितातिक्रमे कृते”—इति ।

एवमुक्तशौच-करणेऽपि यस्य भाव-शुद्धिर्नास्ति, न तस्य शुद्धि-रित्याह व्याघ्रपादः,—

* शौचमेवं—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† त्रिभागकरपूरणा,—इति सु० पुस्तके, त्रिभागकरपूरणम्,—इति स० पुस्तके पाठः ।

‡ शौचे,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ सिद्धिः,—इति स० आ० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) दिजानामुपनयनवत् विवाहस्य स्त्रीशूद्रयोः प्रधानसंस्कारत्वादित्याशयः ।

“शौचन्तु विविधं प्रोक्तं बाह्यमाभ्यन्तरन्तथा ।

मृज्जलाभ्यां स्मृतं बाह्यं भावशुद्धिस्तथाऽऽन्तरम् ॥

गङ्गा-तोयेन हस्तेन मृद्गारैश्च नगोपमैः* ।

आ मृत्योश्चाचरन् शौचं भावदुष्टो न शुद्ध्यति”—इति ।

शौचस्य द्विविधस्यापि सर्वकर्माधिकार-हेतुत्वमन्वय-व्यतिरेकाभ्यां
द्वौ दर्शयति,—

“शौचे यत्नः सदा कार्यः शौच-मूलो द्विजः स्मृतः ।

शौचाचार-विहीनस्य समस्ता निष्फला क्रियाः”—इति ।

॥०॥ इति शौचप्रकरणम् ॥०॥

अथ गण्डूष-विधिः ॥

तत्रापस्तम्बः,—

“एवं शौच-विधिं कृत्वा पश्चाद्गण्डूषमाचरेत् ।

मूत्रे रेतसि विट्-सर्गे दन्त-धावन-कर्मणि ॥

भक्ष्याणां भरणे चैव क्रमाद्गण्डूषमाचरेत् ।

चतुरष्टदिषट्दशष्टगण्डूषैः षोडशैस्तथा ॥

सुख-शुद्धिं कुर्वीत ह्यन्यथा दोषमाप्नुयात् ।

पुरस्ताद्देवताः सर्वा दक्षिणे पितरस्तथा ॥

पश्चिमे मुनि-गन्धर्वा वामे गण्डूषमाचरेत् ।

गण्डूष-समये विप्र स्तर्जन्या वक्त्र-तालनम् ॥

§ न गोमयैः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

* निष्फलाः क्रियाः,—इति वज्रवचनान्तः पाठः सु० पुस्तके ।

सुर्वीति यदि मूढात्मा रौरवं नरकं व्रजेत्”—इति ।*

अथाचमन विधिः ।

तत्र दृढपराशरः,—

“कृत्वाऽथ शौचं प्रक्षाल्य पादौ हस्तौ च मृज्जलैः ।

निवद्धांशिक-कच्छसुं द्विज आचमनं चरेत् ॥

हृत्पुष्पवीतं सव्यांसे वाङ्मनः-काय-सयतः”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“अन्तर्जानु शुचौ देशे उपविष्ट उदङ्मुखः ।

प्राग्वा ब्राह्मेन तीर्थेन द्विजेनित्यमुपस्पृशेत्”—इति ।

गौतमोऽपि,—“शुचौ देशे आसीनोदक्षिणवाङ्गं जाम्बन्तरां हृत्वा
यज्ञोपवीत्यामणिवन्धनात् पाणी प्रक्षाल्य वाग्यतो हृदयस्पृशः॥

त्रिस्तुर्वाऽप आचामेत्[†] पादौ चाभ्युक्षेत्** खानिचोपस्पृशेत् शीर्ष-
ण्णानि मूर्ध्नि च दद्यात्^(१)”—इति । तत्र त्रिस्तुर्व्वैत्यैष्णिको
त्रिकल्पः । ब्रह्मतीर्थं तीर्थान्तरेभ्यो विविमक्तिं याज्ञवल्क्यः,—

* अथ गच्छविधिः,—इत्यारभ्य एतदन्तोद्यम्यः नास्ति मुद्रितातिरिक्त-
पुस्तकेषु ।

† प्रवद्ध,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ कक्षस्तु—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

§ जाम्बन्तरं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ हृदये स्पृशन्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ आचमेत्,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

** चाभ्युक्षेत्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) शीर्षण्णानि शीर्षभवानि खानि इन्द्रियाणि नासिका चक्षुः श्रोत्राणि
उपस्पृशेत्, मूर्ध्नि च दद्यादप इति संबन्धः ।

“कनिष्ठादेशिन्यङ्गुष्ठ-मूलान्ययं करस्य च ।

प्रजापति-पितृ-ब्रह्म-देव-तीर्थान्यनुक्रमात्^(१)”—इति ।

एतदेव शङ्ख-लिखिताभ्यां स्पष्टीकृतम्,—“अङ्गुष्ठमूलस्योत्तरतः प्रागप्रायां रेखायां ब्राह्मं तीर्थं, प्रदेशिन्यङ्गुष्ठयोरन्तरा पित्र्यं, कनिष्ठिका-करतलयोरन्तरा प्राजापत्यं, पूर्वणाङ्गुलि-पर्वणि दैवम्”—इति ।
आचमनीयमुदकं विभिनष्टि शङ्खः,—

“अङ्गिः समुद्रताभिस्तु क्षीनाभिः फेन-बुद्बुदैः ।

वक्त्रिणा न च तप्राभि रक्षाराभिरुपस्पृशेत्”—इति ।

थाश्वत्थः,—

“अङ्गिस्तु प्रकृतिस्थाभिर्हीनाभिः फेन-बुद्बुदैः ।

हृत्-कण्ठ-तालुगाभिस्तु यथासङ्ख्यं दिजातयः ॥

शुश्रूषोर्न् स्त्रीषु शूद्रासु सकृत् स्पृष्टाभिरन्ततः^(२)”—इति ।

मनुरपि,—

“हृद्गाभिः पूयते विप्रः कण्ठगाभिस्तु भृपतिः* ।

वैश्वोऽङ्गिः प्राशिताभिस्तु शूद्रः स्पृष्टाभिरन्ततः”—इति ।

प्रसेता अपि,—

“अनुष्णाभिरफेनाभिः पूताभिर्व्यस्त-चक्षुषा ।

हृद्गताभिरशब्दाभिः त्रिस्तुर्वाङ्गि राचमेत्”—इति ।

* भूमिपः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) आदेशिनी तर्जनी । तथाच, कनिष्ठामूले प्राजापत्यं तीर्थं, तर्जनीमूले पित्र्यं, अङ्गुष्ठमूले ब्राह्मं, करस्याग्रे दैवमिति विवेकः ।

(२) अन्ततः अष्टमन्ते ।

तत्रापवादमाह यमः*,—

“रात्राववीक्षितेनापि शुद्धिरुक्ता मनीषिणाम् ।

उदकेनातुराणाञ्च तथोष्णनोष्णपापिनाम्”—इति ।

उदकस्य ग्रहण-प्रकारं परिमाणं चाह भरद्वाजः,—

“आयतं सर्व्वतः कृत्वा गोकर्षाकृतिमत्करम् ।

संहताङ्गुलिना† तोयं गृहीत्वा पाणिना द्विजः ॥

मुक्ताङ्गुष्ठकनिष्ठेन शेषेणाचमनं करेत् ।

माष-मञ्जनमात्रास्तु संगृह्य त्रिः पिवेदपः”—इति ।

स च पाणिर्दक्षिणो द्रष्टव्यः, “त्रिः पिवेदक्षिणेनापः”—इति पुराणवचनात् । उदकपानानन्तर-भाविनीमितिकर्त्तव्यतामाह दक्षः,—

“संवृत्याङ्गुष्ठ-मूलेन‡ द्विः प्रमृज्यात्ततोमुखम् ।

संहताभि स्त्रिभिः पूर्व्वमास्यमेवमपस्पृशेत्§ ॥

अङ्गुष्ठेन प्रदेशिन्या घ्राणं स्पृष्ट्वा त्वनन्तरम् ।

अङ्गुष्ठामिकाभ्यान्तु चक्षुः-श्रोत्रे ततः परम् ॥

कनिष्ठाङ्गुष्ठयोर्गर्भाभं हृदयन्तु तलेन वै ।

सर्वाभिस्य शिरः पश्चात् बाहू चाद्येण संस्पृशेत्”—इति ।

वृद्धशङ्खस्त्वन्यथा स्पर्शनमाह,—

“तर्जन्यङ्गुष्ठ-योगेन स्पृशेन्नाशाटु-द्वयम् ।

* याज्ञवल्क्यः,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

† संहताङ्गुलिना, इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ संपत्त्याङ्गुष्ठमूलेन,—इति मु० पुस्तके, संभूत्येति स० पुस्तके पाठः ।

§ संहताभिश्चतस्रभिः पूर्व्वमास्यमुपस्पृशेत्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

मध्यमाङ्गुष्ठ-योगेन स्पृशेन्नेत्र-द्वयं ततः ॥

अङ्गुष्ठस्यानामिकया योगेन अवर्णं स्पृशेत् ।

कनिष्ठाङ्गुष्ठ-योगेन स्पृशेत् स्कन्ध-द्वयं ततः ॥

नाभिं च हृदयं तदत् स्पृशेत् पाणि-तलेन तु ।

संस्पृशेच्च ततः शीर्षे मयमाचमने विधिः—इति ।

एवमन्येऽप्यन्यथा वर्णयन्ति । तत्र, यथाशास्त्रं व्यवस्था द्रष्टव्या ।

आचमन-निमित्तान्याह मनुः,—

“कृत्वा मूर्धं पुरीषं वा पाण्याचान्त उपस्पृशेत् ।

पीत्वाऽपोध्येद्यमाणस्य वेदमग्निं च* सर्व्वदा”—इति ।

कूर्मपुराणे,—

“चण्डाल-क्षेच्छ-सम्भाषे स्त्री-शूद्रोच्छिष्ट-भाषणे ।

उच्छिष्टं पुरुषं स्पृष्ट्वा भोज्यं वाऽपि तथाविधम् ॥

आचामेदश्रुपाते वा लोहितस्य तथैव च ।

अग्नेर्गवामथालम्बे स्पृष्ट्वाऽप्रयतमेव च ॥

स्त्रीणां यथाऽऽत्मनः स्पर्शे† नीलो वा परिधाय च”—इति ।

स्त्रीशूद्रोच्छिष्टभाषणे,—इत्येतज्जपादिविषयम् । तथा च पद्मपुराणे,—

“चाण्डालादीन् जपे होमे दृष्ट्वाऽऽचामेद्विजोत्तमः”—इति ।

मनुरपि,—

* वेदमग्नश्च,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† दृष्ट्वा,—इति स० पुस्तके पाठः ।

‡ तथात्मसंस्पर्शे,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

“सुखा जुवा च भुक्ता च निष्ठीव्योक्ताऽनृतं वचः ।

रथां श्मशानं चाकस्य आचामेत् प्रयतोऽपि सन्”—इति ।

वृहस्पतिः*,—

“अधोवायु-समुत्सर्गे आक्रन्दे क्रोध-सम्भवे ।

माङ्गार-मूषिकां स्पर्शे प्रहासेऽनृत-भाषणे ॥

निमित्तेष्वेषु सर्वेषु कर्म कुर्वन्नुपसृजेत्”—इति ।

यमोऽपि,—

“उत्तीर्ण्योदकमाचामेदवतीर्थं तथैव च ।

एवं स्यात्तेजसा युक्तो वरुणेन सुपूजितः”—इति ।

हारीतोऽपि,—“नोत्तरेदनुपसृश्य जलम्”—इति ।

वसिष्ठोऽपि,—

“क्षुते निष्ठीवने सुप्ते परिधानेऽश्रुपातने ।

पञ्चस्त्रेतेषु चाचामेऽश्लोचं वा दक्षिणं सृजेत्”—इति ।

दक्षिणकर्ण-स्पर्शनमाचमनासम्भवे वेदितव्यम् । तथा च,

मार्कण्डेयपुराणम्,—

“सम्यगाचम्य तोयेन क्रियां कुर्वीत वै शुचिः ।

देवतानामृषीणाञ्च पित्राणाञ्चैव यत्नतः ॥

कुर्वीतालम्भनं चापि दक्षिणश्रवणस्य वा ।

* नास्तेतस् सु० पुस्तके ।

† मूषक,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ आचामे,—इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

§ चापि,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

यथाविभवतो ह्येतत्पूर्वाभावे ततः परम् ॥

न विद्यमाने पूर्वोक्ते उत्तर-प्राप्तिरिष्यते"—इति ।

दक्षिणकर्ण-प्रशंसा च, 'प्रभासादीनि तीर्थानि'—इत्यादिना-
वक्ष्यते । अथ वा, बौधायनोक्तं द्रष्टव्यम्,—“नीवीं विसृज्य परिधा-
योपस्पृशेदार्द्र-दणं भूमिं गोमयं वा संस्पृशेत्”—इति । षट्त्रिंशन्कृते
द्विराचमन-निमित्तं दर्शितम्,—

“होमे भोजन-काले च सन्ध्ययोर्हभयोरपि ।

आचान्तः पुनराचामेज्जप-होमार्चनादिषु”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“स्नात्वा पीत्वा क्षुते सुप्ते भुक्त्वा रथ्योपसर्पणे* ।

आचान्तः पुनराचामेदासोविपरिधाय च”—इति ।

बौधायनोऽपि,—

“भोजने हवने दाने उपहारे प्रतिग्रहे† ।

हविर्भक्षण-काले च तत् द्विराचमनं स्मृतम्”—इति ।

कूर्मपुराणेऽपि,—

“प्रक्षाल्य पाणी पादौ च भुञ्जानो द्विरुपस्पृशेत् ।

ऋचौ देशे समासीनो भुक्त्वा च द्विरुपस्पृशेत् ॥

ओष्ठौ विलोमकौ स्पृष्ट्वा वासोविपरिधाय च ।

रेतोमूत्र-पुरीषाणामुत्सर्गेऽयुक्त-भाषणे‡ ॥

* रथ्याप्रसर्पणे,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† उपहारप्रतिग्रहे,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ शुष्कभाषणे,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

नृम्भित्वाऽध्ययनारम्भे* काश† आसागमे तथा ।

चत्वरं वा झञ्जानं वा समागम्य द्विजोत्तमः ॥

सन्ध्योरुभयोस्तददाचान्तोऽप्याचमेत्ततः”—इति ।

अयुक्तभाषणं ‡ निष्ठुरभाषणम् । आचमनापवादमाह बौधायनः,—

“दन्तवद्दन्त-लग्नेषु दन्त-सक्तेषु धारणा ।

अस्थितेषु च१ नाचामेत्तेषां संस्थानवच्छुचिः॥”—इति ।

दन्तलग्न-दन्तसक्तयोर्निर्हार्थ्यानिर्हार्थ्यरूपेण भेदः । अतएव देवलः,—

“भोजने दन्त-लग्नानि निर्हृत्याचमनं चरेत् ।

दन्त-लग्नमसंहार्यं लेपं मन्येत दन्तवत् ॥

न तत्र बज्जशः१ कुर्याद्यन्नमुद्वरणे पुनः ।

भवेच्चाग्नौचमत्यर्थं तृण-वेधाद्गणे कृते”—इति ।

अस्थितेषु** तेषु स्थानच्युतेषु च निगीर्णेष्वित्यर्थः । तत्र मनुः,—

“दन्तवद्दन्तलग्नेषु जिह्वास्पर्श-कृते†† न तु ।

परिच्युतेषु च स्थानान्निगिरन्नेव तच्छुचिः”—इति ।

एतच्च रमानुपलब्धौ वेदितव्यम् । यथाऽऽह शङ्खः,—“दन्तवद्दन्त-

* स्त्रीवित्वाऽध्ययनारम्भे,—इति म० पुस्तके पाठः ।

† काश,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

‡ मुष्कभाषणं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

१ यस्तेषु तेषु,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

॥ संस्थानवच्छुचिः,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

१ बज्जलं,—इति म० पुस्तके पाठः ।

** यस्तेषु,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

†† जिह्वास्पर्श कृते,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

लग्नेषु रसवर्जनमन्यतो जिह्वाभिसर्गनात्"—इति* । फल-मूलादिषु विशेषमाह ज्ञातातपः,—

“दन्तलग्ने फले मूले भुक्त-स्नेहावशिष्टके ।

ताम्बूले चेतुदण्डे च नोच्छिष्टो भवति दिजः”—इति ।

षट्चिंशन्मतेऽपि, †—

“ताम्बूले चैव सोमे च भुक्त-स्नेहावशिष्टके ।

दन्त-लग्नस्य संस्पर्शे नोच्छिष्टस्तु भवेन्नरः ‡ ॥

त्वग्भिः पत्रै मूल-पुष्पै स्तृण-काष्ठमयै स्तथा ।

सुगन्धिभिस्तथा द्रव्यैर्नोच्छिष्टो भवति दिजः”—इति ।

एतच्च मुख-सौरभ्याद्यर्थोपभुक्तावशिष्ट-विषयं § ताम्बूल-साहचर्यात् ।

‘दन्तलग्नस्य संस्पर्शे’ इति अनिर्द्धार्यस्य ॥ दन्तलग्नस्य जिह्वाया संस्पर्शे,—
इत्यर्थः । याज्ञवल्क्योऽपि,—

“मुखजा विप्रुषोमेध्या स्तथाऽऽचमन-विन्दवः ।

श्मश्रु चास्य-गतं दन्त-सक्तं त्यक्त्वा ततः शुचि”—इति ।

मुख-निःसृता विन्दवो यद्यङ्गे पतन्ति ¶ तदाऽऽचमनापादकाः** ।

तथा च गौतमः,—“मुखा विप्रुष उच्छिष्टं न कुर्वन्ति †† न चेदङ्गे

* ‘एतच्च’—इत्यारभ्य, एतदन्तोद्यम्यः मुद्रितातिरिक्त पुस्तकेषु नास्ति ।

† षट्चिंशतिमतेपि,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

‡ ‘इति’ शब्दोऽत्राधिकः मु० पुस्तके ।

§ मुखसौरभ्याद्यर्थोपभुक्तविषयं,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

॥ हार्यस्य,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

¶ नियतं पतन्ति,—इति सो० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

** तदाचमनापवादकाः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

†† नोच्छिष्टं कुर्वन्ति,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

निपतन्ति"—इति । आचमन-विन्दव स्त्रुं स्पृष्टा अपि मेधाः ।

तथा च मनुः,—

“स्पृशन्ति विन्दवः पादौ य आचामयतः” परान् ।

भौमिकैस्ते समा ज्ञेया न तैरप्रयतो भवेत्”—इति ।

अत्र पाद-ग्रहणम् अवयवान्तरस्याप्युपलक्षणार्थम् । तथा च यमः,—

“प्रयान्याचमतोयाश्च† शरीरे विप्रुषो नृणाम् ।

उच्छिष्ट-दोषोनास्यत्र भूमि-तुल्यास्त ताः स्मृताः”—इति ।

श्वश्रु-विषये विशेषमाहापस्तम्बः,—“न श्वश्रुभिर्दृष्टो भवत्यन्त-
राख्ये सद्भिर्ध्यावन्न हस्तेनोपस्पृशति”—इति । आचमने वर्ज्यानाह

मृगः,—

“विना यज्ञोपवीतेन तथा धौतेन वाससा ।

मुक्ता शिखां चाप्याचामेत्‡ छतस्यैव पुनः क्रिया ॥

सोष्णीषी वद्ध-पर्यङ्कः प्रौढपादश्च(१) यानगः ।

दुर्देश-प्रगतस्यैव § नाचामञ्जुद्धिमाप्नुयान्”—इति ।

बौधायनोऽपि,—“पादप्रक्षालनाच्छेषेण नाचामेत्, भूमौ आवयित्वा-

* यस्याचामयतः,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† प्रयान्याचमतोयस्य,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ नाप्याचामेत्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ दुर्देशः प्रपदस्यैव,—इति शा० स० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) प्रौढपादः,—“आसनाहोपादस्तु जानुनोर्जङ्घयोस्तथा । हतावस
क्षिकोयस्तु प्रौढपादः स उच्यते”—इत्युक्तलक्षणः । जानुनोर्जङ्घयोः
हतावसक्षिकोवस्त्रादिनाहतपृष्ठजानुजङ्घाबन्धः ।

ऽऽचामेत्, न सबुदुदाभिर्न सफेनाभिर्न नाच्छिष्टाभिर्न चाराभिः *
 न विवर्णाभिर्न नाष्णाभिर्न कलुषाभिर्न हसन्न जल्पन्न तिष्ठन्† न
 प्रहो न प्रणतो न मुक्त-शिखो नाबद्धकच्छो‡ न वहिर्ज्ञानुर्न वेष्टित-
 शिराः न बद्धकच्छो न त्वरमाणो नायज्ञोपवीती न प्रसारितपादः, शब्द-
 मकुर्वन्स्तिरपो हृदयङ्गमाः पिवेत्”—इति । देवलोऽपि,—

“सोपानक्तो जलस्थोवा मुक्तकेशोऽपि वा॥ नरः ।

उष्णीषी वाऽपि नाचामेदस्तेनावध्य वा शिरः”—इति ।

आपस्तम्बोऽपि,—“न वर्ष-धाराभिराचामेत्”—इति । यमोऽपि,—

“अपः कर-नखैः स्पृष्टा च आचामति वै द्विजः ।

सुरां पिवति स व्यक्तं यमस्य वचनं यथा”—इति ।

ब्रह्माण्ड-पुराणेऽपि—

“कण्ठं शिरोवा प्रावृत्य रथ्याऽऽपण-गतोऽपि वा ।

अकृत्वा पादयोः शौचमाचान्तोऽप्यशुचिर्भवेत्”—इति ।

गौतमोऽपि,—“नाञ्जलिना पिवेन्नतिष्ठन् नोद्भृतोदकेनाचामेत्”—
 इति । नतिष्ठन्निति स्थलविषयं, जले च तिष्ठन्नप्याचामेत् । तथा च
 विष्णुः,—

* नाच्छिष्टाभिर्न चाराभिः,—इति नास्ति मुद्रितातिरिक्त पुस्तकेषु ।

† नाष्णाभिः,—इति मुद्रितातिरिक्तपुस्तकेषु न दृश्यते ।

‡ न जल्पन् न तिष्ठन्,—इति नास्ति मु० पुस्तके ।

§ नाबद्धकेशो,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

॥ यवा,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ न वर्षधारास्त्राचामेत्,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

“नान्वोरुद्धं जले तिष्ठन्नाचान्तः शुचितामियात् ।

अधस्ताच्छतकृत्वोऽपि समाचान्तो न शुद्ध्यति”—इति ।

कौशिकोऽपि,—

“अपवित्र-करः कश्चित् ब्राह्मणोऽप उपस्पृशेत्* ।

अकृतं तस्य तत् सर्वं भवत्याचमनं तथा ॥

वामहस्ते स्थिते दर्भे दक्षिणेनाचमेद्यदि ।

रक्तं तु तद्भवेत्तोयं पीत्वा चान्द्रायणञ्चरेत्”—इति ।

मार्कण्डेयस्तु दक्षिण-हस्तस्य स-पवित्रतां विधत्ते,—

“सपवित्रेण हस्तेन कुर्यादाचमनक्रियाम् ।

नेच्छिष्ठं तत् पवित्रन्तु भुक्तोच्छिष्ठन्तु वर्जयेत्”—इति ।

गोभिलस्तु हस्तद्वये स-पवित्रत्वं† प्रशंसति,—

“उभयत्र‡ स्थितैर्दर्भैः समाचामति योद्धिजः ।

सोमपान-फलं तस्य भुक्त्वा यज्ञफलं भवेत्”—इति ।

स्नानानन्तर-भाविन्याचमने दक्षो विशेषमाह,—

“स्नात्वाऽऽचामेनदा विप्रः पादौ कृत्वा जले स्थले ।

उभयोरप्यसौ शुद्धस्ततः चेमोभवेदिति” ।

हारीतः—

* ब्राह्मणोऽप उपस्पृशेत्,—इति सु० पुस्तके, ब्राह्मणोऽप उपस्पृशेत्,—इति चान्यत्र पाठः ।

† अपेयं तस्य तत्सर्वं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ पवित्रं,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

§ हस्तद्वयं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

“आर्द्र-वासा जले कुर्यात्तर्पणाचमनं जपम् ।

शुष्कवामा स्थले कुर्यात्तर्पणाचमनं जपम्”—इति ।

स्थलविषये विशेषोद्दिष्टः सत्यन्तरे,—

“अस्नात्ते ताम्र-पात्रस्य करकश्च कमण्डलुम् ।

गृहीत्वा स्वयमाचामेत् नरोनाप्रयतो भवेत् ॥

करकालावुकाद्यैश्च ताम्र-पर्णपुटेन* च ।

स्वहस्ताचमनं कार्यं स्नेहलेपांश्च वर्जयेत् ॥

करपात्रे च† यत्तोयं यत्तोयं ताम्रभाजने ।

सौवर्णे राजतेचैव नैवागुद्धक्तु तत् सत्यम्”—इति ।

एवमुक्त-लक्षणस्याचमनस्य प्रशंसामाह व्याघ्रपात्,—

“एवं यो ब्राह्मणो नित्यमुपसर्गममाचरेत् ।

ब्रह्मादि-सम्पत्त्यन्तं जगत् स परितर्पयेत्”—इति ।

वृद्धशङ्खोऽपि,—

“त्रिः प्राश्नीयाद्यदम्भस्तु प्रीतास्तेनास्य देवताः ।

ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च भवन्तीत्यनुशुश्रुमः ।

गङ्गा च यमुना चैव प्रीयेतां‡ परिमार्जनात् ।

पादाभ्यां प्रीयते विष्णु ब्रह्मा शिरसि कीर्त्तितः ।

नासत्यदक्षौ प्रीयेते स्पृष्टे नासा-पुट-द्वये ।

स्पृष्टे लोचन-युग्मे तु प्रीयेते शशि-भास्करौ ।

* चर्मपुटेन,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

† करकपात्रे च, इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ प्रीयते,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

कर्ण-युग्मे तथा स्पृष्टे प्रीयेते त्वनिलानलौ ।

स्कन्धयोः स्पर्शनादेव प्रीयन्ते सर्वदेवताः ।

नाभि-संस्पर्शनाग्नागाः प्रीयन्ते चास्य नित्यशः ।

संस्पृष्टे हृदये चास्य प्रीयन्ते सर्वदेवताः ।

मूर्ध्नि-संस्पर्शनादस्य प्रीतस्तु पुरुषोभवेत्"—इति ।

आचमनाकरणे प्रत्यवायो दर्शितः पुराणसारे, *—

“यः क्रियाः कुरुते मोहादनाचम्यैव नास्तिकः ।

भवन्ति हि वृथा तस्य क्रियाः सर्व्या न मंशयः”—इति ।

॥०॥ इति आचमन-प्रकरणम् ॥०॥

अथ दन्तधावन-विधिः ॥

अचाविः,—

“मुखे पर्णुषिते नित्यं भवत्यप्रयतो नरः ।

तदार्द्र-काष्ठं शुष्कं वा भक्षयेद्दन्तधावनम्”—इति ।

व्याधोऽपि,—

“प्रक्षाल्य हस्तौ पादौ च मुखञ्च सुसमाहितः ।

दक्षिणं बाहुमुधृत्य कृत्वा जान्वन्तरा ततः ॥

तिक्तं कषायं कटुकं सुगन्धं कण्टकान्वितम् ।

वीरिणोवृत्त-गुल्मादीन् भक्षयेद्दन्तधावनम्”—इति ।

विष्णुः,—

* पुराणसारे,—इति नास्ति मु० पुस्तके ।

† सगन्धं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

“कण्टकि-चीर-वृक्षोत्थं द्वादशाङ्गुल-सम्मितम् ।
 कनिष्ठाङ्गुलिवत् स्थूलं पर्वार्द्ध-कृत-कूर्चकम् ॥
 दन्त-धावनमुद्दिष्टं जिह्वोलेखनिका* तथा ।
 सुसूक्ष्मां सूक्ष्मा-दन्तस्य सम-दन्तस्य मध्यमम् ॥
 स्थूलं विषम-दन्तस्य त्रिविधं दन्त-धावनम् ।
 द्वादशाङ्गुलिकं विप्रे काष्ठमाज्जर्मणीषिणः ॥
 क्षत्र-विट्-शूद्र-जातीनां नव-षट्-चतुरङ्गुलम्”—इति ।

अङ्गिराः,—

“आस-पुत्राग-वित्त्वानामपामार्ग-शिरीषयोः ।
 भक्षयेत् प्रातस्तथा वाग्यतो दन्त-धावनम्† ॥
 वटामृत्यार्क-खदिर-करवीरांश्च वर्जयेत् ।
 जात्यश्च विष्व-खदिर-मूलान् ककुभस्य च ॥
 अरिमेदं प्रियङ्गुश्च कण्टकिन्यस्तथैव च ।
 प्रक्षाल्य भक्षयेत् पूर्वं प्रक्षाल्यैव च सन्यजेत् ॥
 उदङ्मुखः प्राङ्मुखो वा कषायं तिरस्कं तथा ।
 प्रातर्भुक्ता च यतवाग्भक्षयेद्दन्त-धावनम्”—इति ।

कात्यायनो दन्त-धावनस्य काष्ठाभिमन्त्रण-मन्त्रं दर्शयति,—

“आयुर्वलं यशोवर्धः प्रजाः पशू-वष्टेनि च ।

ब्रह्म प्रज्ञाश्च मेधाश्च त्वं मोधेहि वनस्पते”—इति ।

* जिह्वोलेखनिका—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† इति, शब्दोऽत्राधिको मु० पुस्तके ।

वर्जयानाहोशनाः,—“नाङ्गुलिभिर्दन्तान् प्रचालयेत्* ।

दक्षिणाभिमुखो नद्यां नीलं धव-कदम्बकम् ।

तिन्दुकेद्गुद-वन्धूक-मोचामरज-वल्गजम् ॥

कार्पासं दन्त-काष्ठञ्च विष्णोरपि हरेच्छ्रियम् ।

न भक्षयेत् पालाशं कार्पासं शाकमेव च ।

एतानि भक्षयेद्यस्तु क्षीण-पुण्यः स जायते”—इति ।

वर्ज्य-तिथीनाह विष्णुः,—

“प्रतिपदशृङ्गशष्ठीषु चतुर्दश्यष्टमीषु च ।

नवम्यां भानुवारे च दन्त-काष्ठं विवर्जयेत्”—इति ।

थमोऽपि,—

“चतुर्दश्यष्टमी दर्शः पूर्णिमा संक्रमोऽप्येव ।

एषु स्त्री-तैल-मांसानि दन्त-काष्ठञ्च वर्जयेत् ।

आद्धे जम्बूदिने चैव विवाहेऽजीर्ण-दोषतः ।

व्रते चैवोपवासे च वर्जयेद्दन्त-धावनम्”—इति ॥

थासोऽपि,—

“आद्धे यज्ञे च नियमान्नाद्यात् प्रोषितभर्तृका ।

आद्धे कर्तुं निषेधोऽयं न तु भोगः कदाचन ।

* वचनानामनुष्टुप्कन्दसोपनिबद्धत्वात् अथ च तद्वृत्तत्वाभावात् कियन्त्य-
क्षराणि पतितान्यनुमीयन्ते । परमादर्शपुस्तकेषु सर्वेष्वेवमेव दर्शनादित्यमेव
रक्षितम् ।

† नियमान्नतत्,—मु० पुस्तके पाठः ।

‡ आद्धकर्तुं,—इति मु० पुस्तके पाठः

अलाभे दन्त-काष्ठानां निषिद्धायां* तथा तिणौ ।

अपां द्वादश-गण्डूषैर्विदध्याद्दन्त-धावनम्"—इति ।

दृढयाज्ञवल्क्यः†—

“दृष्टका-लोष्ट-पाषाणै रितराङ्गुलिभिस्तथा ।

मुक्ता चानामिकाऽङ्गुष्ठौ वर्जयेद्दन्त-धावनम्”—इति ।

इति दन्त-धावन-प्रकरणम् ॥

अथ स्नान-जपः होमादेर्दर्भ-पाणिना कर्त्तव्यत्वादादौ

दर्भ-विधिरुच्यते ॥

तत्र द्वासीतः—

“अच्छिन्नाग्रान् सपचांश्च‡ समूलान् कोमलान् शुभान् ।

पितृ-देवार्धि-पूजार्थं॥ समादध्यात् कुशान् द्विजः ।

कुश-हस्तेन यज्जपं पानञ्चैव कुशैः सह ।

कुश-हस्तस्तु यो भुङ्क्ते तस्य संख्या न विद्यते”—इति ।

पुराणान्तरेऽपि,—

“कुश-पूतं भवेत् स्नानं कुशेनोपस्पृशेत् द्विजः॥ ।

कुशेन चोद्धृतं तोयं सोमपानेन सञ्चितम्”—इति ।

गोभिलोऽपि,—

* निषिद्धे च—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† याज्ञवल्क्यः—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ जप,—इति मु० पुस्तके नास्ति ।

§ पवित्रांश्च,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ पितृदेव जपार्थन्तु,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

॥ कुशहस्तेन,—इत्यारभ्य कुशेनोपस्पृशेत् द्विजः,—इत्येतदन्तोयस्यः मुद्रि-
तातिरिक्त पुस्तकेषु न दृश्यते ।

“कुश-मूले स्थितो ब्रह्मा कुश-मध्ये जनार्दनः ।
कुशाग्रे शङ्करं विद्यात्* त्रयो देवाव्यवस्थिताः”—इति ।

कौशिकः,—

“शुचौ देशे शुचिर्भूत्वा स्थित्वा पूर्वोत्तरामुखः ।
ॐकारेणैव मन्त्रेण कुशाः सृष्ट्यादिजोत्तमैः”—इति ।

उत्पादन-मन्त्रस्तु,—

“विरिञ्चिना सहेतुपन्न, परमेष्ठि-निसर्गजः† ।
नृद पापानि सर्वाणि दर्भ, स्वस्तिकरो मम”—इति ।

वर्ण-भेदेन विनियोग-भेदमाह‡ कात्यायनः,—

“हरिता यज्ञिया दर्भाः पीतकाः पाकयज्ञियाः(१) ।
समूलाः पिष्टदैवत्याः कल्पाया वैश्वदेविकाः”—इति ।

कुशाभावे शङ्करः,—

“कुशाभावे द्विजश्रेष्ठः काशैः कुर्वीत यन्नतः§ ।
तर्पणादीनि कर्माणि काशाः कुश-समाः स्मृताः”—इति ।

यमोऽपि,—

* विद्यात्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† निसर्गतः,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

‡ विनियोगमाह,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

§ तत्त्वतः,—इति शा० स० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) पाकयज्ञियाः पाकयज्ञे विनियोगार्हाः । पाकयज्ञश्च,—“पाकयज्ञा
इत्याचक्षत एकाग्रौ यज्ञान् (४.६.२)”—इति लाट्यायनीये श्रौतसूत्रे
परिभाषितः । “त्रयः पाकयज्ञाः, ऊता, अमौ ह्वयमाना अन्नमौ प्रऊता ब्राह्मण-
भोजने ब्रह्मणि ऊताः, (१.१.२-२)”—इति आश्वलायनीये गृह्यसूत्रे उक्तम् ।
“पाकयज्ञाः अल्पयज्ञाः प्रशस्तयज्ञा वा”—इति तद्वृत्तौ मार्कण्डेयः ।
पाकयज्ञः पाकाङ्गयज्ञो नृपोत्सर्गगृहप्रतिष्ठाहोमादिः,—इति रघुमन्दनः ।

“कुशाः काशा यवा दूर्वास्तथा व्रीहयएवम् ।

वल्गजाः पुण्डरीकाश्च* सप्तधा वर्हिष्यते”—इति ।

वज्र्यानाह हारीतः—

“चितौ दर्भाः पथि दर्भाः ये दर्भा यज्ञ-भूमिषु ।

स्तरणामन-पिण्डेषु† षट् कुशान् परिवर्जयेत् ॥

ब्रह्मयज्ञेषु‡ ये दर्भा ये दर्भाः पितृतर्पणे ।

हता मूत्र-पूरीषाभ्यां तेषां त्यागोविधीयते ॥

अपूतागर्हिता दर्भा ये संच्छिन्नाः§ नखैस्तथा॥ ।

कथितानग्निदग्धांश्च कुशान् यज्ञेन वर्जयेत्”—इति ।

कुशोत्पाटने काल-नियममाह हारीतः,—

“मासे नभस्यमावास्या तस्यां दर्भ-वयोमतः॥ ।

अयातयामास्ते दर्भा नियोज्याः स्युः पुनः पुनः”^(१)—इति ॥

शङ्खः**—

दर्भाः रुष्णाजिनं मन्त्राब्राह्मणाश्च विशेषतः†† ।

* पुण्डरीकानि,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† गर्शेषु,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ ब्रह्मयज्ञे च,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ येचच्छिन्नाः,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

॥ नखैः स्मृताः,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

॥ दर्भाक्कयोमतः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

** नास्तीदं मुद्रितातिरिक्तपुस्तकेषु ।

†† ब्राह्मणा हविरघयः,—इति अन्यत्र पाठः ।

(१) यातयामत्वञ्च,—“जीर्णञ्च परिभुक्तञ्च यातयाममिदं दयम्”—इत्युक्त-
लक्षणं, तद्वैपरीत्यमयातयामत्वम् ।

अयातयान्येतानि निधोज्वानि* पुनः पुनः”—इति ।

पवित्र-धारणे फलमाह मार्कण्डेयः,—

“कुश-पाणिः सदा तिष्ठेत् ब्राह्मणो दंभ-वर्जितः ।

स नित्यं हन्ति पापानि त्वल-राशिमिवानलः”—इति ।

शातातपः,—

“जपे होमे च दाने च स्वाध्याये पितृ-तर्पणे ।

अशून्यं तु† करं कुर्यात् सुवर्ण-रजतैः कुशैः”—इति ।

पवित्र-प्रकारमाह कात्यायनः,—

“अनन्तर्गर्भिणं साद्यं कुशं द्विदलमेव च ।

प्रादेशमात्रं विज्ञेयं पवित्रं यत्र कुत्रचित्”—इति ।

मार्कण्डेयः‡—

“चतुर्भिः दर्भ-पूज्जालै ब्राह्मणस्य पवित्रकम् ।

एकैक-न्यूनमुद्दिष्टं वर्णं वर्णं यथाक्रमम् ॥

त्रिभिः दर्भैः शान्ति-कर्म पञ्चभिः पौष्टिकन्तया ।

चतुर्भिश्चाभिचारांश्च१ कुर्वन् कुर्यात् पवित्रकम्”—इति ।

अत्रिः,—

* नियोज्याः स्युः—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† अन्यूनं तु,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ मार्कण्डेयोऽपि,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ चतुर्भिश्चाभिचारांश्च,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) शान्तिर्धर्मद्वारा ऐहिकानिष्टहेतुदुरितनिवृत्तिः, तदर्थं यत् कर्म विहितं तत् शान्तिकर्ममुच्यते । पौष्टिर्धनान्युपचयः, तत्फलकं कर्म पौष्टि-कम् । अभिचारः शत्रुमारणादिः । स चाभिचारः प्रकृते श्रेयादिरूपतया पर्यवसितः ।

व्यामः,— “अष्टाष्टमिषिता नित्यं प्रातःस्नानाच्च संशयः ।

अलक्ष्मीः काल-कर्णी च^(१) दुःस्वप्नं दुर्विचिन्तनम्* ।

प्रातःस्नानेन पापानि पूयन्ते नात्र संशयः”—इति ।

दशोऽपि,—

“अज्ञानाद्यदि वा मोहा द्वात्रौ दुश्चरितं कृतम् ।

प्रातःस्नानेन तत् सर्वं शोधयन्ति द्विजातयः”—इति ।

स्नान-प्रकारः चतुर्विंशत-मते विहितः,—

“स्नानमद्भ्यैर्तैर्मन्त्रैर्वाहणैश्च मृदा सह ।

कुर्याद्वाहतिभिर्वाऽथ यत् किञ्चेदमृचाऽपि वा†”—इति ।

* दुर्विचिन्तितम्, इति मु० पुस्तके पाठः ।

† यत्किञ्चेदमृचापि च,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) अलक्ष्मीर्लक्ष्म्या अग्रजा । कालकर्णी चतुःषष्टियोगिन्यन्तर्गताऽष्टविंशत्संख्यका योगिनी ।

(२) अथैवतमन्त्राः ऋग्वेदे दशममण्डले नवमसूक्ते नव पठिताः, तत्र प्रथमे त्रयोमन्त्रा आभिमारुते अपांस्पर्शं विनियुक्ततया प्रसिद्धाः । तत्र, ‘आपोहिष्ठा’—इत्यादिः प्रथमोमन्त्रः, ‘योवः शिवतमेरसः’—इत्यादिर्द्वितीयः, ‘तस्मा अर’—इत्यादिनृतीयः । एतएव वाजसनेयसंहितायां एकादशाध्याये पठिताः । एवं सामवेदसंहितायामुत्तराग्रये नवमप्रपाठकस्य द्वितीयांशे तदृक्त्रयात्मकमेव दशमं सूक्तं पठितम् । वारुणमन्त्राश्च, ‘तत्त्वायामि ब्रह्मणा वन्द्यमानः’—इति पञ्च, ‘त्वं नोऽग्ने वरुणस्य विद्वान्’—इति द्वे, ‘इमं मे वरुणश्रुधि’—इति चेत्यष्टौ ऋचः हेमाद्रिणा लिखिताः । तत्र तत्त्वायामीत्याद्याः पञ्च ऋचः, ऋग्वेदे प्रथममण्डले पञ्चदशर्चात्मके चतुर्विंशतिसूक्ते एकादशाद्याः । ‘त्वं नोऽग्ने वरुणस्य विद्वान्’—इति द्वे ऋचौ ऋग्वेदे चतुर्थमण्डले विंशतिः ऋगात्मकप्रथमसूक्ते चतुर्थोपञ्चमौ । ‘इमं मे वरुणश्रुधि’—इति च ऋग्वेदे प्रथममण्डले पञ्चविंशतिसूक्तस्यो नविंशतितमी ऋक् । व्याहृतयोभूराद्याः प्रसिद्धाः । ‘यत्किञ्चेद’—इति च ऋग्वेदे सप्तममण्डले एकोननवतितमे सूक्ते पञ्चमी ऋक् ।

कात्यायनोऽपि,—

“यथाऽहनि तथा प्रातः नित्यं स्नायादनातुरः” ।

दन्तान् प्रक्षाल्य मृदादौ गृहे चेत् तदमन्त्रवत्”—इति ।

अमन्त्रवदिति मन्त्र-संक्षेपोऽभिप्रेतः; यतः स एव आह,—

“अल्पत्वाद्दोम-कालस्य वज्रत्वात् स्नान-कर्मणः ।

प्रातः संक्षेपतः स्नानं होम-लोपो विगर्हितः”—इति ।

काल-नियममाह जाबालिः,—

“सततं प्रातस्त्याय दन्त-धावन-पूर्वकम् ।

आचरेदुषसि स्नानं तर्पयेद्देव-मानुषान्”—इति ।

चतुर्विंशति-मतेऽपि,—

“उषस्युषसि यत् स्नानं सन्ध्यायामुदितेऽपि वा ।

प्राजापत्येन तत्तुल्यं सर्व-पाप-प्रणाशनम्”—इति ।

उदिते इत्युदधाभिमुखे,—इत्यर्थः । उदयस्याणुपरि स्नानं चेत् सन्ध्याऽणुक्लृष्टे,^(१) स्नान-पूर्वकत्वात् सन्ध्यायाः ; सन्ध्योत्कर्षश्च योगि-याज्ञवल्क्येन ‡ निषिद्धः,—

“सन्ध्यौ सन्ध्यामुपासीत नास्तगे नोद्गते रवौ”—इति ।

यथोक्तं स्नानं कुर्वन्प्रघमर्षणं^(२) कुर्यात् । तदाह शौनकः,—

* स्नायादतन्वितः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† प्रातर्न तनूयात् स्नानं,—इति अन्यत्र पाठः ।

‡ याज्ञवल्क्येन,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) विहितकालादुत्तरकाले करणमुत्कर्षः ।

(२) “ऋतञ्च”—इत्यादि ऋक्त्रयं अघमर्षणतया प्रसिद्धम् । तच्च ऋग्वेदे दशममण्डले न्यूचात्मकं नवत्यधिकशततमं सूक्तम् । एतदेव सूक्तं तैत्तिरीया-रण्यके दशमप्रपाठके प्रथमानुवाके पठितम् ।

“छात्वाऽऽचान्तोवारि-मध्ये चिः पठेद्व-मर्चणम्”—इति ।

ब्रह्माण्डपुराणे छानाङ्ग-तर्पणं विहितम्,—

“नित्यं नैमित्तिकं काम्यं चिविधं स्नानमुच्यते ।

तर्पणन्तु भवेत्तस्य अङ्गत्वेन प्रकीर्तितम्”—इति ।

धर्मोऽपि,—

“द्वौ हस्तौ युग्मतः कृत्वा पूरयेदुदकाञ्जलिम् ।

गोशृङ्गमात्रमुद्धृत्य जल-मध्ये जलं क्षिपेत्”—इति ।

कार्त्तिकाग्निः,—

“नाभिमात्रे जले स्थित्वा चिन्तयच्छूर्द्धमानसः”—इति ।

तर्पयेदिति शेषः । नृसिंहपुराणे,—

“पितृन् पितृ-गणान् † देवानङ्गिः सन्तर्पयेत्ततः ।

देवान् देव-गणांश्चापि मुनीन्मुनि-गणानपि” ‡ ॥

सप्तविंशतिमते,—

“छानादनन्तरं तावत् तर्पयेत् पितृ-देवताः ।

उत्तीर्य पीडयेदस्त्रं सन्ध्या-कर्म ततः परम्” (१)—इति ।

भरद्वाजोऽपि,—

“वस्त्रोदकमपेक्षन्ते ये कृतादासकर्मिणः ॥

* अवस्थितम्,—इति अन्यत्र पाठः ।

† ऋषिगणान्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ पितृन् पितृगणांश्चापि नित्यं सन्तर्पयेत्ततः—इत्यर्द्धमधिकं स० सो०
शा० पुस्तकेषु ।

§ दासकर्मिणः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) अनेन स्नानाङ्गतर्पणं स्नानप्रयोगश्चान्तर्भूतम्,—इत्युक्तं भवति ।

तस्मात् सर्व-प्रयत्नेन जलं भूमौ निपातयेत्”—इति ।

वस्त्र-निष्पीडन-मन्त्रस्तु,—

“ये के चास्मन्-कुले जाता अपुत्रागोत्रिणोमृताः ।

ते मृहन्तु * मया दत्तं वस्त्र-निष्पीडनोदकम्”—इति ।

॥ ० ॥ इति स्नानप्रकरणम् ॥ ० ॥

स्नानानन्तरं वासः परिदध्यात् । तथा च मत्स्यपुराणे,—

“एवं स्नात्वा ततः पश्चादाचम्य च विधानतः † ।

उत्थाय वामसी शुक्ले शुद्धे तु परिधाय च ‡”—इति ।

कर्म कुर्यादिति शेषः । योगियाश्वत्थः,—

“स्नानैवं वामसी धौते ॥ अश्विन्ने परिधाय च ।

प्रक्षाल्योरु मृदा चाङ्गिः हस्तौ प्रक्षालयेत्ततः ॥”—इति ।

अत्र विशेषमाह व्यासः,—

“नान्तरीयमधः कुर्यान्नोपर्याधम्यमम्बरम् ।

नान्तर्वासे विना जातु निवसेदसनं बुधः”—इति ।

अत्र मार्कण्डेयपुराणे,—

* तृप्यन्तु,—इति सो० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

† वामनपुराणे, इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ यथाविधि,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ परिधायवा,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

॥ मुखे,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ प्रक्षालयेदिति,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

“अवमृज्यान्नच* स्नातो गात्राण्यम्बर-पाणिभिः ।

न च निर्धूनुयात्केशान् वाससैव न पीडयेत्”-इति ।

अथ कारणमाह गोभिलः†, -

“पिवन्ति शिरशेदेवाः पिवन्ति पितरोमुखात् ।

मध्यतः सर्व्व-गन्धर्व्वा अधस्तात् सर्व्व-जन्तवः ॥

तस्मात् स्नातो नावमृज्यात् स्नान-शास्त्रा न पाणिना”-इति ।

आशोऽपि, -

“तिस्रः कोट्योऽर्द्ध-कोटी-च यावन्त्यङ्गुष्ठानि वै ।

स्रवन्ति? सर्व्व-तीर्याणि तस्माच्च परिमार्ज्जयेत्”-इति ।

आवासिः, -

“स्नानं कृत्वाऽर्द्ध-वासास्तु विण्मूत्रं कुरुते यदि ।

प्राणायाम-चयं कृत्वा पुनः स्नानेन शुद्ध्यति”-इति ।

वस्त्र विषये विशेषमाह भृगुः, -

“ब्राह्मणस्य सितं वस्त्रं नृपतेरक्तमम्बलम् ॥(१) ।

पीतं वैश्यस्य शूद्रस्य नीलं मल्लवदिष्यते”-इति ।

प्रजापतिरपि, -

* मरः, -इति सो० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

† निर्धूनेत्, -इति सो० स० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

‡ देवजः, -इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ वसन्ति, -इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

॥ रक्तमम्बरम्, -इति शा० पुस्तके पाठः ।

(१) उत्तमं उत्तमम् । रक्तविशेषमिति ।

“क्षौमं वासः प्रसंशन्ति तर्पणे सदग्रन्तथा ।

काषायं धातु-रक्तं वा * सोल्लवणं तत्र कर्हिषित्”—इति ।

देवलोऽपि,—

“स्वयं धौतेन कर्त्तव्या क्रिया धर्म्या विपश्चिता ।

न तु सेवक-धौतेन† नाहतेन न‡ कुनचित्”—इति ।

नाहतेनेति समस्तं पदम् । आहत-लक्षणमाह पुलस्त्यः,—

“ईषद्वौतं नवं श्वेतं सदृशं यज्ञ धारितम् ॥ ।

आहतं तद्विजानीयात् सर्व-कर्मसु पावनम्”—इति ।

बौधायनोऽपि,—

“कर्त्तव्यमुत्तरं वासः पञ्चस्वितेषु कर्मसु ।

स्वाध्याय-होम-दानेषु॥ भक्ताचमनयोस्तथा”—इति ।

एतत्, सर्व-वर्मापलक्षणार्थं, अनुत्तर-यस्य कर्ममात्र-निषेधात् ।

तथा च श्रुणोक्तम्,—

“विकल्पोऽनुत्तरीयश्च नग्नश्चावस्तएवच ।

श्रौतं स्मार्त्तं तथा कर्म न नग्नं क्षिन्तयेदपि** ॥

नग्नोमस्त्रिन-वस्त्रः स्थानग्नश्चाद्र-पटः स्मृतः ।

* काषायधातुवस्त्रं च, —इति सु० पुस्तके, काषायधातुरक्तं वा, —इति
शा० पुस्तके पाठः ।

† नास्तीदं सु० पुस्तके ।

‡ राजकधौतेन, —इति सो० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

§ नाहतेन च, —इति शा० पुस्तके पाठः ।

॥ धारितं, —इति शा० पुस्तके पाठः ।

॥ स्वाध्यायोत्सर्गदानेषु, —इति सो० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

** न नग्नक्षिन्तयेदिति, —इति सु० पुस्तके पाठः ।

नमस्तु दग्ध-वस्त्रः स्थान्नमः स्मृत-पटस्तथा”—इति ।

विष्णुपुराणेऽपि,—

“होम-देवार्चनाद्यासु क्रियासु पठने तथा ।

नैक-वस्त्रः प्रवर्त्तत द्विजोनाचमने जपे”—इति ।

गोभिलोऽपि,—

“एकवस्त्रो न भुञ्जीत न कुर्याद्देवताऽर्चनम्”—इति ।

अबानुकल्पमाह योगियाश्वत्थः,—

“अलाभे धौतवस्त्रस्य श्राण-चौमाविकानि च ।

कुतुपं योग-पटञ्च^(१) विवामास्तु न वै भवेत्”—इति ।

कुतुपं योग-पटं च, धारयेदिति शेषः ।

॥०॥ इति वस्त्र-धारण-प्रकरणम् ॥०॥

अथ, ऊर्ध्वपुण्ड्र-विधिः † ब्रह्माण्डपुराणे दर्शितः,—

“पर्वताग्रे नदी-तीरे धम्मे-लेत्रे विशेषतः ।

सिन्धु-तीरे च वल्मीके तुलसी-मूल-मृत्तिकाम् । ॥

मृद् एतास्तु संप्राह्याः‡ वर्जयेत्वन्यमृत्तिकाम् ।

श्यामं शान्ति-करं प्रोक्तं रक्तं वश्य-करं भवेत् ॥

* कुतुपं योगपादञ्च,—इति सो० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

एवं परत्र पंक्तौ ।

† त्रिपुण्ड्रविधि,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

‡ तुलसोमूलमाश्रिते,—इति सो० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

§ सम्प्राह्याः,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

(१) कुतुपेनेपालकम्बलः । योगपटम् ‘योगपाटा’—इति प्रसिद्धम् ।

श्री-करं पीतमित्याहुर्वैष्णवं श्वेतमुच्यते ।
 अङ्गुष्ठः पुष्टि-दः प्रोक्तो मध्यमाऽऽयुष्करी भवेत् ॥
 अनामिकाऽन्न-दा नित्यं मुक्ति-दा च* प्रदेशिनी ।
 एतैरङ्गुलि-भेदैस्तु कारयेन्न नखैः स्पृशन् ॥
 वर्त्ति-दीपाकृतिं वाऽपि वेणु-पत्राकृतिं तथा ।
 पद्मस्य सुकुलाकारं तथैव कुमुदस्य च ॥
 मत्स्य-कूर्माकृतिं वाऽपि शङ्खाकारमतः परम् ॥
 दशाङ्गुल-प्रमाणन्तु उत्तमोत्तममुच्यते ।
 नवाङ्गुलं मध्यमं स्यादष्टाङ्गुलमतः परम् ॥
 सप्त-षट्-पञ्चभिः पुण्ड्रं मध्यमं त्रिविधं स्मृतम् ।
 चतुस्त्रिंशद्भङ्गुलैः पुण्ड्रं कनिष्ठं त्रिविधं भवेत् ॥
 ललाटे केशवं विद्यान्मारायणमथोदरे ।
 माधवं यदि विन्यस्य गोविन्दं स्कन्ध-मूलके † ॥
 उदरे दक्षिणे पार्श्वे विष्णुरित्यभिधीयते ।
 तत्पार्श्वे बाहु-मध्ये मधु-सूदनमनुस्मरेत् ॥
 त्रि-विक्रमं कण्ठ-देशे वाम-कुक्षौ तु वामनम् ।
 अधरं बाहुके वामे हृषीकेशन्तु कर्णके ‡ ॥
 दादशैतानि नामानि वासुदेवेति गूर्द्धनि ॥
 पृष्ठे तु पद्मनाभन्तु ककुद्दामोदरं स्मरेत् ।

* मुक्तिदान,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† कण्ठकूपके,—इति सो० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ कण्ठके,—इति सो० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

पुजा-काले च होमे च सायं प्रातः * समाहितः ।

नामान्दुष्टार्थं विधिना धारयेदूर्ध्वपुण्ड्रकम्”—इति ।

सत्यव्रतोऽपि,—

“मन्त्राक्तो धारयेन्नित्यं ऊर्ध्वपुण्ड्रं विना तु तत् ।

यत्कर्माकारयन्निव तत्सर्वं निष्फलं भवेत्”—इति † ।

“ऊर्ध्वपुण्ड्रं मृदा शुभ्रं सलाटे यस्य दृश्यते ।

स चाण्डालोऽपि शुद्धात्मा ‡ पूज्य एव न संशयः”—इति ।

॥०॥ इति ऊर्ध्वपुण्ड्र-प्रकरणम् ॥०॥

प्रातःस्नान-प्रसङ्गेन स्नानान्तराण्युच्यन्ते ।

तत्र शङ्खः,—

“स्नानन्तु द्विविधं प्रोक्तं गौण-मुख्य-प्रभेदतः ।

तयोस्तु वारुणं मुख्यं तत्पुनः षड्विधं भवेत्”—इति ।

तत्र, मुख्य-स्नानस्य षट्-प्रकारता आग्नेयपुराणे दर्शिता,—

“नित्यं नैमित्तिकं काम्यं क्रियाऽङ्गं मलकर्षणम् ।

क्रिया-स्नानं तथा षष्ठं षोडश स्नानं प्रकीर्तितम्” ॥

एतेषां लक्षणमाह शङ्खः,—

“अस्नानस्य पुमान्वाहो जपामिहवनादिषु ।

प्रातःस्नानं तदर्थन्तु नित्य-स्नानं प्रकीर्तितम् ॥

* सायं काले,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

† ‘मन्त्रोक्त’—इत्यारभ्य, ‘इति’ इत्यन्तोऽग्रस्यः नास्ति मु० पुस्तके ।

‡ चाण्डालोऽपि विशुद्धात्मा—इति मु० पुस्तके पाठः ।

चाण्डाल-शव-यूपांश्च^(१) सृष्ट्वाऽस्नानां रजस्वलाञ् ।

स्नानार्चसु यदाप्नोति स्नानं नैमित्तिकं हि तत् ॥

पुण्य-स्नानादिकं । यत्तु दैवज्ञ-विधि-बोदितम् ।

तद्धि काम्यं समुद्दिष्टं नाकामस्तत्[‡] प्रयोजयेत् ॥

जपुकामः पवित्राणि^(२) अर्चिष्यन् देवताः पितृन् ।

स्नानं समाचरेद् यस्तु ॥ क्रियाऽङ्गं तत्प्रकीर्तितम् ॥

मलापकर्षणं नाम[॥] स्नानमभ्यङ्ग-पूर्वकम्^(३) ।

मलापकर्षणार्थाय प्रवृत्तिस्तस्य कीर्तिता ॥

सरःसु देवखातेषु तीर्थेषु च नदीषु च ।

क्रिया-स्नानं समुद्दिष्टं स्नानं तत्र मता क्रिया”—इति ।

यद्यपि, मध्याह्न-स्नानस्य नेदानोमवसर स्तथापि प्रातःस्नानवत्तस्य
नित्यत्वात् प्रसङ्गेनाभिधीयते । तस्य नित्यत्वञ्च व्याघ्रपादेनोक्तम्,—

* चाण्डालशवयूपादि.—इति सो० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

† पुष्यस्नानादिकं,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

‡ विधिबोदितं,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

§ सकामस्तत्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ समाचरेन्नित्यं,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

॥ मलापकर्षणं स्नानं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) यज्ञिययूपस्पर्शापि निषिद्धः । स च वह्निः कर्मण ऊर्द्धमेव मन्तव्यः ।

गोभिलेन त्वत्र होमादिकं विहितम् (गो० गृ०—३५०३का० ३४—
३८ सूत्रम्)

(२) पवित्राणि मन्त्रान् ।

(३) अभ्यङ्गश्च,—“मूर्द्ध्नि दत्तं यदा तैलं भवेत् सर्वाङ्गसङ्गतम् । स्नोतोभि
स्तर्पयेद्वाह्यं अभ्यङ्गः स उदाहृतः”—इत्यायुर्वेदाक्तजक्तव्यः ।

“प्रातः स्नायी भवेन्नित्यं मध्य-स्नायी भवेदिति^(१)” ।

कूर्मपुराणे,—

“ततो मध्याह्न-समये स्नानार्थं नृदमाहरेत् ।

पुष्पाक्षतान्^(१) कुश-तिलान् गोमयं शुद्धमेव च ।

नदीषु देवस्थातेषु तडागेषु* सरःसु च ॥

स्नानं समाचरेन्नित्यं गर्ज-प्रश्रवणेषु च^(२) ।

परकीय-निपानेषु^(३) न स्नायाद्दे कदाचन ॥

पञ्च पिण्डान् समुद्धृत्य स्नायाद्वाऽसम्भवे पुनः”—इति ।

तत्राधिकार्यनधिकारिणो व्यासो विभजते†,—

“स्नानं मध्यन्दिने कुर्यात् सुजीर्णेऽन्ने निरामयः ।

* तटाकेषु,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† तत्राधिकार्यनधिकारिणौ विभजते,— मु० पुस्तके पाठः ।

(१) अत्र नित्यपदं काकाक्षिगोलकन्यायात् पूर्वेषु प्रातःस्नायीत्यनेन परेण च मध्यस्नायीत्यनेनान्वेति । मध्यस्नायी मध्याह्नस्नायी । तथा च नित्य-पदसंबन्धान्नित्यत्वं सिद्धम् । तदुक्तम् । “नित्यं सदा यावदायुर्न कदा-चिदतिक्रमेत् । उपेत्यातिक्रमे दोषश्रुतेरत्यागदर्शनात् । फलाश्रुते-र्वीक्ष्य च तन्नित्यमिति कीर्तितम्”—इति ।

(२) अक्षतायवाः । “अक्षतास्तु यवाः प्रोक्ताः”—इति स्मरणात् । यवा-नामासादनञ्च तर्पणार्थमिति बोध्यम् । एवं तिलानामपि ।

(३) गर्भास्तु, “धनुः सहस्राण्यष्टौ च गतिर्धासां न विद्यते । न ता नदी-शब्दवद्वा गर्भास्ते परिकीर्त्तिताः”—इत्युक्तजज्ञाः ।

(४) परकीयत्वं परस्वामिकत्वं तेन परस्वानिते निपाने उत्सर्गात्परं न पिण्डोद्धारः,—इत्येके निबन्धारः । परकीयत्वं परकृतत्वं तेनोत्सर्गात् परमपि पिण्डोद्धारः,—इत्यपरे ।

न भुक्त्वाऽलङ्कृतो रोगी" नाज्ञातेऽभसि नाकुलः"—इति ।

आश्रम-भेदेन स्नान-व्यवस्थामाह दत्तः,—

“प्रातर्मध्याह्नयोः स्नानं वानप्रस्थ-गृहस्थयोः ।

यतेस्त्रिसवनं प्रोक्तं सकृत् ब्रह्मचारिणः”—इति ।

अन्वय-व्यतिरेकाभ्यां स्नानस्य समन्ततामाह व्यासः,—

“मन्त्र-पूतं जले स्नानं प्राज्ञः स्नान-फल-प्रदम् ।

न वृथा वारि-मग्नानां यादसामिव तत्-फलम्” ॥

योगियाज्ञवल्क्यः,—

“मत्स्य-कच्छपां मण्डूकास्तोये मग्नानि शम् ।

वसन्ति चैव ते स्नानान्नाप्नुवन्ति फलं क्वचित्”—इति ।

समन्तत्वं द्विजाति-विषयम् । यदाह विष्णुः,—

“ब्रह्म-क्षत्र-विशां चैव मन्त्रवत् स्नानमिष्यते ।

तुष्णीमेव हि शूद्रस्य स्त्रीणाञ्च कुरु-नन्दन”—इति ।

‘स्नानार्थं मृदमाहरेदित्’—इति यदुक्तं, तत्र विशेषमाह आतातपः,—

“शुचि-देशान्तुः संग्राह्या शर्कराश्मादि-वर्जिता ।

रक्ता गौरा तथा श्वेता मृत्तिका त्रिविधा सृता ॥

मृत्तिकाऽऽखुन्करास्त्रेपाद् विलाच ॥ वरिवृत्तयोः ।

* योगी,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† त्रिसवनस्नानं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ कूर्मक,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ शुचौ देशे तु,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ जलाच,—इति सो० पुस्तके पाठः ।

कृत-श्रीचाऽवशिष्टा च* न याद्याः सप्त मृत्तिकाः ।

मृत्तिकां गोमयं वाऽपि न निशायां समाहरेत् ।

न गोमूत्र-पुरीषे तु मृच्छीयाद्बुद्धिमावरः”—इति ।

योगियाश्चक्षुषोऽपि,—

“गत्वोदकान्तं विविधत् स्थापयेत्तत् पृथक् चितौ ।

त्रिधा कृत्वा मृदन्तान्तु गोमयं तद्विचक्षणः ॥

अधमोत्तम-मध्यानामङ्गानां चालनन्तु तैः ।

भागैः पृथक् पृथक् कुर्यात् चालने मृदमङ्करम्†”—इति ।

शौनकोऽपि,—

“प्रयतो मृदमादाय दूर्वाऽपामार्ग-गोमयम् ।

एकदेशे पृथक् कुर्यात् * * * *”—इति ।

वशिष्ठः,—

“मृदेकया शिरः चाल्यं द्वाभ्यां नाभेस्तथोपरि ।

अधश्च तिसृभिः कार्यं ‡ षड्भिः पादौ तथैव च ।

प्रचाल्य सर्व-कायन्तु द्विराचम्य यथाविधि”—इति ।

काय-प्रचालनानन्तरभावि-कर्त्तव्यमाह? शौनकः,—“गायत्र्या
आदित्योदेवता ख्याताऽतो देवा॥—इति मृदमभिमन्त्रयेत्,—ततो

* कृतश्रीचावशेषाच्च,—इति सो० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

† कुर्याताजनेमृदमङ्करः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ अधश्चतसृभिः कार्यं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ कृत्यमाह,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ गायत्र्या आदित्या अवशिष्टाया ततो देवा—इति सो० शा० पुस्तकयोः
पाठः ।

यत इन्द्र खस्तिदा विशस्पतिर्विरक्तो विमृध इन्गं सुमेजरितरिति
मृदं संगृह्य प्रतिमन्त्रं प्रतिदिशं क्षिपेत् पूर्वादि-क्रमेण^(१) ततः सप्ता-
र्जनं कुर्यात् मृदा पूर्वन्तु मन्त्रवत्” ।

‘अश्वक्रान्ते’—इत्यादयो मृद्ग्रहण-मन्त्रा यजुर्वेद-प्रसिद्धाः^(२) ।

“पुनश्च गोमयेनैवमग्रमग्रमीरिति ब्रुवन्^(३) ।

अग्रमग्रं चरन्तीनामौषधीनां वनेवने ॥

तासामृषभ-पत्नीनां सुरभीणां शरीरतः ।

उत्पन्नं लोक-सौख्यार्थं पवित्रं* काय-शोधनम् ॥

त्वं मे रोगांश्च शोकांश्च पापञ्च हर गोमय” —इति ।

* पावनं,— इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

(१) अतोदेवा इति मन्त्रः ऋग्वेदे (१।२२।१६।) एवं सामवेदे उत्तरार्चिके
(८।२।५।६।) यत इन्द्र इति ऋग्वेदे (८।६१।१३।) सामवेदे छन्दस्यार्चिके
(३।३।४।२।) उत्तरार्चिके (५।२।१५।१।) तैत्तिरीयारण्यके (१०।१।)
खस्तिदा विशस्पतिः इति ऋग्वेदे (१०।१५।२।) तैत्तिरीयारण्यके
(१०।५।५।) अथर्ववेदे (८।५।२२) परं तत्र विशस्पतिरिति पाठः ।
विरक्तो विमृध इति सामवेदे उत्तरार्चिके (६।१।७।१) इन्गं सुमे-
जरितः,— इत्यादिकोमन्त्रोनास्माभिरुपलब्धः । इदं सुमेजरः,—
इत्यादिकोमन्त्रः अथर्ववेदे (१४।२।६।) दृश्यते । अनुमीयते चात्रा-
दर्शपुस्तकेषु लेखकप्रमादात् पाठोऽन्यथा जातः ।

(२) तैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठकस्य प्रथमानुवाके ।

(३) अत्र, “पुनश्च गोमयेनैवमग्रमग्रमिति ब्रुवन्”—इत्येव पाठो मम
प्रतिभाति । स एव अग्रमग्रमिति मन्त्रः पश्चात् पठितः । यद्योक्त-
पाठे त्वनृपुक्छन्दोसोभङ्गापत्तिः । परमस्मदवलोकितेषु सर्वेषु पुस्तकेषु
तथैव दृष्टत्वात् तथैव रक्षितः ।

“काण्डात् काण्डादिति दाभ्यां^(१) अङ्गमङ्गमुपसृजेत्”—इति ।
दूर्वाद्येन,—इति शेषः ।

“अपापमपक्विविषमपहृत्य मपोरप* अपामार्गं, त्वमस्माकं दुष्टं
भयं नुद स्वाहेत्यपामार्गेणाङ्गमङ्गमुपसृजेत् । अथ हिरण्यं शृङ्गमापो
देवीरपस्तवन्तरित्यप उपस्थाप, सुमित्रियान इत्यपः स्यूष्टा दुर्मित्रि-
यान इति वह्निः क्षिपेत् । ततः, इन्द्रः शृङ्ग इत्युवा चापः प्रविश्य†
मनसा जपेत्^(२) ।

“तच्च गायेत सामानि अपि वा व्याहृतीर्जपेत् ।

शिवेन मे^(३) अपित्वेदमाप इत्यप आश्रवेत्”—इति ।

वशिष्टः,—

* मपातवः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† इन्द्रः शृङ्ग इत्युवाचापःप्रविश्य,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) काण्डात् काण्डादिति द्वौ मन्त्रौ तैत्तिरीयारण्यके दशमप्रपाठके प्रथ-
मानुवाके पठितौ । तत्र काण्डात् काण्डादिति प्रथमोमन्त्रः । याज्ञतेन
प्रतनोषीति द्वितीयोमन्त्रः ।

(२) हिरण्यशृङ्गमिति तैत्तिरीयारण्यके (१०।१।) आपोदेवीरपस्तवन्तः,—
इत्यादिको मन्त्रो नास्माभिरपलब्धः । ऋग्वेदे (१।२३।१८) अथर्व-
वेदे च (१।४।३।) अपोदेवीरूपकृत्ये,—इत्यादिको मन्त्रोदृश्यते । एवं
ऋग्वेदे (१।८३।१।) आपोनदेवीरपयन्ति,—इत्यादिर्मन्त्रोदृश्यते ।
अत्राप्यादर्शपुस्तकेषु लेखकप्रसादः सम्भाव्यते । सुमित्रियान इति
दुर्मित्रियान इति जैतौ मन्त्रौ तैत्तिरीयारण्यकस्य दशमप्रपाठकस्य
प्रथमानुवाके पठितौ । इन्द्रः शृङ्ग इति मन्त्रोपि नापलब्धः । परन्तु
सामवेदे उत्तरार्चिके (३।१।६।१।) इन्द्रः शृङ्गोऽपि,—इत्यादिको मन्त्रो
दृश्यते । सम्भावयामः अत्रापि लेखकप्रसाद एव प्रभवति ।

(३) शिवेन मे,—इति तैत्तिरीयारण्यके (१०।७७।)

“ये ते व्रतमिति दाभ्यां तीर्थान्यावाहयेदुधः :

कुरुक्षेत्रं गत्वा गङ्गां प्रभाषं नैमिषं जपेत्*”—इति ।

ब्रह्मः,—

“प्रपद्ये वरणं देवमन्त्रसां पतिमीश्वरम् ।

याचितं देहि मे तीर्थं सर्व्व-पापापनुत्तये ॥

तीर्थमावाहयिष्यामि सर्व्वघौघ-निसृदनम् ।

सान्निध्यमस्मिंश्चित्तोये क्रियतां मदनुग्रहात् ॥

रुद्रान् प्रपद्ये वरदान् सर्व्वामप्सुषदस्तथा ।

अपः पुण्याः पवित्राश्च † प्रपद्ये वरणं तथा ।

शमयन्त्वाऽऽ मे पापं रक्षन्तु च सदैव माम्”—इति ।

वशिष्ठः,—

“आपोहिष्ठेदमापश्च द्रुपदादिव इत्यपि ।

तथा हिरण्यवर्णाभिः पावमाभीभिरन्तः^(१) ॥

ततोऽर्कमीक्ष्य षोडशारं निमज्ज्यान्तर्ज्जले बुधः ।

* तथा,—इति यु० पुस्तके पाठः ।

† सर्व्वघौघनिसृदनम्,—इत्यादि, ‘अपः पुण्याः पवित्राश्च’—इत्यन्तं नास्ति स० सो० शा० पुस्तकेषु ।

(१) आपोहिष्ठा,—इति ऋग्वेदे (१०।६।१।) वाजसनेयिसंहितायां (११।५। ११।) सामवेदे उत्तरार्चिके (६।२।१०।१।) अथर्व्ववेदे (१।५।१।) इद-
माप इति ऋग्वेदे (१।१३।२२।) एवं (१०।६।८।) द्रुपदादिव इति
अथर्व्ववेदे (६।११५।३।) हिरण्यवर्णा इति तैत्तिरीयसंहितायां (५।६। १।४।) अथर्व्ववेदे (१।३३।१।) पावमानोमन्त्राः सामवेदे छन्दसार्चिके
पावमानकाण्डे बहवः पठिताः । अन्यथापि वक्तव्यम् ।

प्रःणायामांश्च कुर्वीति गायत्रीचार्घ-मर्षणम्”—इति ।

विष्णुरपि,—“ततोऽभु निमग्न स्त्रिरघ-मर्षणं जपेत्, तद्विष्णोः
परमं पदमिति वा, द्रुपदां सावित्रीं वा, युञ्जते मन इत्यनुवाकं
वा, पुरुष सूक्तं वा^(१), स्नात-शार्द्र-वासा देवर्षि-पितृ-तर्पणमभ्यस्य
एव कुर्यात्”—इति । मेधातिथिरपि,—

“ततोऽभमि निमग्नस्तु त्रिः पठेदघ-मर्षणम् ।

प्रदद्यान् मूर्द्धनि तथा महाव्याहृतिभिर्जलम्”—इति ।

वसिष्ठः,—

“स्नात्वा संगृह्य वासोऽन्यदुरु संशोधयेन्मृदा ।

अपवित्रीकृतौ तौ तु^{*} कौपीनास्ताव-वाग्निः ॥

योऽनेन विधिना स्नाति यत्र तत्राभमि[†] द्विजः ।

स तीर्थ-फलमाप्नोति तीर्थे तु द्विगुणं फलम्[‡]”—इति ।

तत्रानुकल्पमाह योगियाज्ञवल्क्यः,—

* अपवित्रीकृते ते तु,—इति स० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

† कुत्राभमि, —इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ भवेत्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

- (१) तद्विष्णोरिति ऋग्वेदे (१।२२।२०।) सामवेदे उत्तरार्चिके (८।२।५।४।)
अथर्ववेदे (७।२६।७।) युञ्जते मनः इत्यनुवाकस्य तैत्तिरीयारण्यकस्य
चतुर्थप्रपाठकस्य द्वितीयः । एवं वाजसनेयिसंहितायां पञ्चमस्य पञ्चमः ।
तथा तैत्तिरीयसंहितायाः प्रथम-द्वितीय-त्रयोदशः । पुरुषसूक्तस्य
ऋग्वेदे दशम-नवतितमस्य प्रथमं सूक्तम् । वाजसनेयिसंहितायां
एकविंशतः प्रथमोऽनुवाकः । तैत्तिरीयारण्यकस्य तृतीयस्य द्वादशो
ऽनुवाकः । एवं अथर्ववेदस्य उनविंशति-पठः ।

“यएष विस्तृतः* प्रोक्तः स्नानस्य विधिरुत्तमः ।

असामर्थ्यान् कुर्याच्चेत् तत्रायं विधिरुच्यते ।

स्नानमन्तर्जले चैव मार्जनाचमने† तथा ॥

जलाभिमन्त्रणञ्चैव तीर्थस्य परिकल्पनम् ।

अघमर्षण-सृक्केन त्रिरावृत्तेन नित्यशः ॥

स्नानाचरणमित्येतदुपदिष्टं महात्मभिः”—इति ।

॥०॥ इति माध्याह्निक-स्नानम् ॥०॥

अथ नैमित्तिक-स्नानम् ।

तत्र मनुः,—

“दिवाकीर्त्ति† मुदक्याञ्च पतितं स्रुतिकां तथा ।

शवं तत्-स्पृष्टिनञ्चैव स्पृष्ट्वा स्नानेन शुद्ध्यति” ॥

दिवाकीर्त्तिस्त्राण्डालः । अङ्गिराः,—

“श्व-स्पृशमथोदक्यां स्रुतिकां पतितं तथा ।

स्पृष्ट्वा स्नानेन शुद्धः स्नात् सचैलेन न संशयः”—इति ।

गौतमोऽपि,—“पतित-चाण्डाल-स्रुतिकोदक्या-श्वस्पृक्-तत्-स्पृष्टि-स्पर्शने‡ सचैल उदकोपस्पर्शनात् शुद्ध्येत्”—इति । पतितादि

* विस्तरः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† दिवाकीर्त्त्य,—इति सो० पुस्तके, दिवाकृत्य,—इति शा० पुस्तके पाठः । एवं परञ्च ।

‡ श्वतत्स्पृष्ट्यपस्पर्शने,—इति शा० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

सृष्टिनं सनारभ्य तृतीयस्य सत्त्वं स्नानं, चतुर्थस्य तु उदकोप-
स्पर्शनाच्छुद्धिः । तथा च मरीचिः,—

“उपसृष्टेचतुर्थस्तु तदूर्ध्वं प्रोक्षणं स्युतम्”—इति ।

यस्तु सम्बर्त्तेन द्वयोरेव स्नानमुक्तम्,—

“तत्-सृष्टिनं सृष्टेद्यस्तु स्नानं तस्य विधीयते ।

ऊर्ध्वमाचमनं प्रोक्तं द्रव्याणां प्रोक्षणं तथा*”—इति ।

तद्वुद्धि-पूर्व-स्पर्शन-विषयम् । तथा च संयङ्कारः,—

“अवुद्धि-पूर्वक-स्पर्शे द्वयोः स्नानं विधीयते ।

अद्यानां बुद्धि-पूर्वे तु तत् सृष्टि-न्याय-कल्पना”—इति ।

कूर्मपुराणम्,—

“चाण्डाल-सूतिक-श्वैः संस्पृष्टं संस्पृष्टेद् यदि ।

प्रमादान्तत आचम्य अपं कुर्यात् समाहितः ॥

तत्-सृष्टि-सृष्टिनं स्पृष्ट्वा बुद्धिपूर्वैः † दिजोत्तमः ।

आचमेत विगुह्यार्थं ‡ प्राह देवः पितामहः” ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“उदक्या सूतिभिः॥ स्नायात् संस्पृष्टः तैरुपस्पृष्टेत् ।

अग्निङ्गानि^(१) जपेच्चैव गायत्रीं मनसा सकृत्”—इति ।

एतद्व्याख्यानतरित-स्पर्श-विषयम्, अन्यथा द्वयोः स्नानमित्यनेन

* यथा,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† संस्पृष्टात्,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

‡ आचमेत्तद्विगुह्यार्थं,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

§ उदक्याऽशुचिभिः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) अग्निङ्गानि ‘आपोहिष्ठा’ इत्यादीनि ।

विरोधः प्रसज्येत । वस्त्रान्तरित-स्पर्शने तु दण्डान्तरित-न्याय-प्राप्ता
वाह* प्रचेताः,—

“वस्त्रान्तरित-संस्पर्शः साक्षात् स्पर्शोऽभिधीयते ।

साक्षात् स्पर्शं तु यत् प्रोक्तं तद्वस्त्रान्तरितेऽपि च”—इति ।

वतुर्विंशतिमते स्नानस्य निमित्तान्तरमुक्तम्,—

“बौद्धान् पाशुपतान् जैनान् लोकायतिक-कापिलान् ।

विकर्मस्थान् द्विजान् स्पृष्ट्वा सचेत्तोजलमाविशेत् ॥

कापालिकांस्तु संस्पृश्य प्राणायामोऽधिको मतः”—इति ।

चाण्डालादि-स्पर्श-निमित्त-स्नाने † विशेषमाह विष्णुः,—

“स्नानार्हो योनिमिक्तेन कृत्वा तोयावगाहनम् ।

आचम्य प्रयतः पश्चात् स्नानं विधिवदाचरेत्”—इति ।

योगियाश्चवत्करोऽपि,—

“तृष्णीमेवावगाहेत यदा स्यादशुचिर्नरः ।

आचम्य प्रयतः पश्चात् स्नानं विधिवदाचरेत्”—इति ।

गार्ग्योऽपि,—

“कुर्यान्नैमित्तिकं स्नानं शीताग्निः काम्यमेव च ।

नित्यं यादृच्छिकं चैव यथावचि समाचरेत्”—इति ।

॥०॥ इति नैमित्तिक-स्नान-प्रकरणम् ॥०॥

* यत्र वस्त्रान्तरितस्पर्शनं तत्र न दण्डान्तरितन्यायः । तथा च,—इति
मु० मुक्तके पाठः ।

† निमित्तस्नाने—इति शा० मुक्तके पाठः ।

अथ काम्य-स्नानम् ।

तत्र पुलस्त्यः,—

“पुण्ये च जन्म-नक्षत्रे व्यातीपाते च वैधृतौ ।
 अमावास्यां^(१) नदी-स्नानं पुनात्यासप्तमं कुलम् ॥
 चैत्र-कृष्ण-चतुर्दश्यां यः स्नायाच्छिव-सन्निधौ ।
 न प्रेतत्वमाप्नोति* गङ्गायाञ्च विशेषतः ॥
 शिवलिङ्ग-समीपे तु यत्तोयं पुरतः स्थितम् ।
 शिव-गङ्गेति विज्ञेयं† तत्र स्नात्वा दिवं व्रजेत्”—इति ।

यमोऽपि,—

“कार्तिक्यां पुष्करे स्नातः सर्व्व-पापैः प्रमुच्यते ।
 माघ्यां स्नातः प्रयागे तु मुच्यते सर्व्व-किल्बिषैः ॥
 जैष्ठ्ये मासि सिते पक्षे दशम्यां‡ हस्त-संयुते ।
 दशजन्माघर्षा गङ्गा तेन पाप-हरा स्मृता”—इति ।

विष्णुः,—

“सूर्य्यग्रहण-तुल्या तु शुक्ला माघस्य सप्तमी ।
 अरुणोदय-वेलायां तस्यां स्नानं महाफलम् ॥
 पुनर्वसु-बुधोपेता चैत्रे मासि सिताऽष्टमी ।
 स्रोतःसु विधिवत् स्नात्वा वाजपेय-फलं लभेत्”—इति ।

* न स प्रेतत्वमाप्नोति,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† शिवतीर्थमिति ख्यातं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ द्वादश्यां,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

आदि*पुराणे,—

“कार्तिकं सकलं मासं नित्यस्नानायौ जितेन्द्रियः ।

जपन् हविष्य-भुक् क्लान्तः † सर्व-पापैः प्रमुच्यते ॥

तुला-मकर-मेघेषु प्रातः स्नानायौ सदा भवेत् ।

हविष्यं ब्रह्मचर्यञ्च महापातक-नाशनम्”—इति ।

मत्स्यपुराणे,—

“आषाढादि चतुर्भासं प्रातःस्नानायौ भवेन्नरः ।

विप्रेभ्यो भोजनं दत्त्वा कार्तिक्यां गो-प्रदो‡ भवेत् ॥

स वैष्णव-पदं याति विष्णु-व्रतमिदं स्मृतम्”—इति ।

मार्कण्डेयोऽपि१,—

“सर्व-कालं तिलैः स्नानं पुण्यं व्यासोऽब्रवीन्मुनिः ।

तुल्यत्यामलकैर्विष्णु रेकादश्यां विशेषतः ॥

श्रीकामः सर्वदा स्नानं कुर्वीतामलकैर्नरः ।

सप्तमीं नवमीश्चैव पर्व-कालञ्च ॥(१) वर्जयेत्”—इति ॥

विष्णुः,—

* आदित्य,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† स्नातः,—इति स० सो० आ० पुस्तकेषु पाठः ।

‡ सप्रदो,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ मार्कण्डेयपुराणे,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ पञ्चपर्वसु,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) पर्वानि च,—“चतुर्दश्यष्टमी चैव अमावस्यायपूर्णिमा । पर्वान्णेतानि राजेभ्य रविसंक्रान्तिरेव च”—इत्युक्तलक्षणानि ।

“क्षालाश्च तरुणा वृद्धा नर-नारी नपुंसकाः ।
 स्नात्वा माघे शुभे तीर्थे प्राप्नुवन्तीप्सितं फलम् ॥
 माघे मासुषधि स्नात्वा विष्णु-लोकं स गच्छति”—इति ॥
 ॥०॥ इति काम्य-स्नानम् ॥०॥

अथ मलापकर्षण-स्नानम् ।

तत्र वामनपुराणम्,—

“नाभ्यङ्गमर्कं न च भूमिपुत्रे
 क्षौरं च शूके च कुजे च मांसम् ।
 मुधे च योषित्परिवर्जनीया
 श्लेष्मेषु सर्वेषु सदैव कुर्यात्”—इति ।

ज्योतिःशाले,—

“सन्तापः कान्ति* रत्नायुर्धनं निर्धनता तथा ।
 अनारोग्यं सर्व-कामाः अभ्यङ्गाङ्गास्करादिषु”—इति ।

मनुरपि,—

“पक्षादौ च रवौ षष्ठ्या रिक्तायाञ्च तथा त्रिंशौ ।
 तैलेनाभ्यक्ष्यमानस्तु धनायुर्भ्यां विहीयते”—इति

गर्गाऽपि,—

“पञ्चदश्यां चतुर्दश्यामष्टम्यां रवि-संक्रमे ।
 द्वादश्यां सप्तमी-षष्ठ्योः तैल-स्पर्शं विवर्जयेत्”—इति ।

* सन्तापशान्ति,—इति सु० पुरुषो पाठः ।

बौधायनोऽपि, *—

“अष्टम्याश्च चतुर्दश्यां नवम्याश्च विशेषतः ।
त्रिरोऽभ्यङ्गं वर्जयेत्तु पर्व-सन्धौ तथैव च”—इति ।

गर्गाऽपि,—

“न च कुर्यात् तृतीयायां त्रयोदश्यान्विधौ तथा ।
आयतौ भूतिमन्विच्छन् दशम्यामपि पण्डितः”—इति ।
एवं सर्वास्वपि तिथिष्वभ्यङ्गस्य निषेधे प्राप्ते तैल-विशेषेणाभ्य-
गुजानाति प्रचेताः,—
“सार्धपं गन्ध-तैलञ्च यत्नैलं पुष्य-वासितम् ।
अन्य-द्रव्य-युतं तैलं न दुष्यति कदाचन”—इति ।

यमोऽपि,—

“घृतञ्च सार्धपं तैलं यत्नैलं पुष्य-वासितं ।
न दोषः पक्व-तैलेषु स्नानाभ्यङ्गेषु नित्यम्”—इति ।
॥०॥ इत्यभ्यङ्ग-स्नानम् ॥०॥

क्रियाऽङ्ग-स्नानन्तु नित्य-स्नानवदनुष्ठेयम् ।

“प्रातः शुक्ल-तिलैः स्नात्वा मध्याह्ने पूजयेत् सधौः” ।
इत्यादिकं क्रियाऽङ्ग-स्नानं द्रष्टव्यम् । तस्य क्रियाऽङ्गत्वं पुराणे

स्पष्टीकृतम्,—

“धर्म-क्रियां कर्तुमनाः पूर्वं स्नानं समाचरेत् ।
क्रियाऽङ्गं तत्समुद्दिष्टं स्नानं वेदमयौर्दिजेः”—इति ।

* यमोपि,—इति सु० पुस्तके पाठः ।
† देवमये,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

अथ क्रिया-ज्ञानम् ।

तत्र शङ्खः,—

“क्रिया-ज्ञानं प्रवक्ष्यामि यथावद्विधि-पूर्वकम् ।
 मृद्गिरिद्विष्य कर्त्तव्यं शौचमादौ यथाविधि ॥
 जले निमग्नस्त्रिज्य * चोपस्थं† यथाविधि ।
 तीर्थस्यावाहनं कुर्यात् तत्प्रवक्ष्याम्यतः परम् ।
 प्रपद्ये वरुणं देवमक्षसां पतिमौश्वरम्‡ ॥
 याचितं देहि मे तीर्थं सर्व-पापापनुत्तये ।
 तीर्थमावाहयिष्यामि सर्वाघ-विनिमृदनम् ॥
 सान्निध्यमस्त्रिंशितोये क्रियतां मदनुग्रहात्”—इति ।

षट्स्वपि स्नाने शु मुख्यानुकम्पाभ्यां जल-विशेषो विष्णुपुराणे
 निरूपितः,—

“नदी-नद-तडागेषु देवस्नात-विलेषु च ।
 नित्य-क्रियाऽर्थं स्नायीत गिरि-प्रस्रवणेषु च ॥
 कूपे वोद्धृत-तोयेन स्नानं कुर्वीत वा भुवि”—इति ।

मार्कण्डेयोऽपि,—

“पुराणानां नरेन्द्राणामृषीणाञ्च महात्मनाम् ।
 स्नानं कूप-तडागेषु देवतानां समाचरेत् ।
 भूमिष्ठमुद्धृतात्पुण्यं ततः प्रस्रवणोदकम् ॥

* निमग्नस्त्रिज्य,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† चोपविश्य,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

‡ पतिमूर्त्तितम,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

ततोऽपि शारसं पुण्यं तस्मान्नादेयमुच्यते ।

तीर्थ-तोयं ततः पुण्यं ततो गाङ्गन्तु सर्वतः”-इति ।

मरीचिः,—

“भूमिष्ठमुद्धृतं वाऽपि शीतमुष्णमथापि वा ।

गाङ्गं पयः पुनात्याशु पापमामरणान्तिकम्”-इति ।

निषिद्ध-जलमाह व्यासः,—

“अनुत्पृष्टेषु न स्नायान्तथैवासंस्तुतेषु च* ।

आत्मीयेष्वपि न स्नायान्तथैवाल्पजलेष्वपि”-इति ।

व्यासेऽपि,†—

“नद्यां यच्च परिभ्रष्टं नद्यायच ‡ विनिःसृतम् ।

गतं प्रत्यागतं यच्च तन्नोयं परिवर्जयेत्”-इति ॥

शातातपोऽपि,—

“अन्यैरपि कृते कूपे सरोवाण्यादिके तथा ।

तच्च स्नात्वा च पीत्वा च प्रायश्चित्तं समाचरेत्”-इति ॥

प्रतिप्रसवमाह मनुः,—

“अलाभे देव-स्नातानां सरसां सरितां तथा ।

उद्धृत्य चतुरः पिण्डान् पारक्ये स्नानमाचरेत्”-इति ॥

उष्णोदकं निषेधयति शङ्खः,—

* तथैवासंस्तुतेषु च,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

† पुण्डरीकोऽपि,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ नद्यां यच्च,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ उष्णोदकस्नानं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

“क्षालाञ्च तरुणा वृद्धा नर-नारी नपुंसकाः ।
 स्नात्वा माघे शुभे तीर्थे प्राप्नुवन्तीप्सितं फलम् ॥
 माघे मास्युषसि स्नात्वा विष्णु-लोकं स गच्छति”—इति ॥
 ॥०॥ इति काम्य-स्नानम् ॥०॥

अथ मन्त्रापकर्षण-स्नानम् ।

तत्र वामनपुराणम्,—

“नाभ्यङ्गमर्कं न च भूमिपुत्रे
 क्षौरं च शूक्रं च कुजे च मांसम् ।
 बुधे च योषित्पत्रिवर्जनीया
 श्रेष्ठेषु सर्वेषु सदेव कुर्यात्”—इति ।

ज्योतिःशास्त्रे,—

“सन्तापः कान्ति* रत्नपायुर्धनं निर्धनता तथा ।
 अनारोग्यं सर्व-कामाः अभ्यङ्गाङ्गास्करादिषु”—इति ।

मनुरपि,—

“पक्षादौ च रवौ षष्ठ्यां रिक्तायाञ्च तथा त्रिथौ ।
 तैलेनाभ्यज्यमानस्तु धनायुभ्यां विहीयते”—इति

गर्गोऽपि,—

“पञ्चदश्यां चतुर्दश्यामष्टम्यां रवि-संक्रमे ।
 द्वादश्यां सप्तमी-षष्ठ्योः तैल-स्पर्शं विवर्जयेत्”—इति ।

* सन्तापश्चान्ति,—इति सु० पुरुषोत्तम पाठः ।

बौधायनोऽपि, *—

“अष्टम्याश्च चतुर्दश्यां नवम्याश्च विशेषतः ।

शिरोऽभ्यङ्गं वर्जयेन्नु पर्व-सन्धौ तथैवच”—इति ।

गर्गोऽपि,—

“न च कुर्यात् तृतीयायां चयोदश्यान्निधौ तथा ।

आश्वतीं भृतिमन्विच्छन् दशम्यामपि पण्डितः”—इति ।

एवं सर्वस्वपि तिथिष्वभ्यङ्गस्य निषेधे प्राप्ते तैल-विशेषेणाभ्य-
गुजानाति प्रचेताः,—

“सार्धपं गन्ध-तैलञ्च यत्तैलं पुष्प-वासितम् ।

अन्य-द्रव्य-युतं तैलं न द्रव्यति कदाचन”—इति ।

यमोऽपि,—

“घृतञ्च सार्धपं तैलं यत्तैलं पुष्प-वासितं ।

न दोषः पक्व-तैलेषु स्नानाभ्यङ्गेषु नित्यशः”—इति ।

॥०॥ इत्यभ्यङ्ग-स्नानम् ॥०॥

क्रियाऽङ्ग-स्नानन्तु नित्य-स्नानवदनुष्ठेयम् ।

“प्रातः शुक्ल-तिलैः स्नात्वा मध्याह्ने पूजयेत् सुधीः” ।

इत्यादिकं क्रियाऽङ्ग-स्नानं द्रष्टव्यम् । तस्य क्रियाऽङ्गत्वं पुराणे
स्पष्टीकृतम्,—

“धर्म-क्रियां कर्तुमनाः पूर्वं स्नानं समाचरेत् ।

क्रियाऽङ्गं तत्समुद्दिष्टं स्नानं वेदमयौर्दिजैः”—इति ।

* यमोपि,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† इवमयै,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

“स्नातस्य वृद्धि-तप्तेन तथैव पर-वारिणा ।

अरीर-शुद्धिर्विज्ञेया न तु स्नान-फलं लभेत्”—इति ॥

याज्ञवल्क्यः,—

“यथा तूष्णोदक-स्नानं यथा जप्यमवैदिकम् ।

यथा त्वञ्चोचिये दानं यथा भुक्तमसाक्षिकम्”—इति ।

यत्तूष्णोदकस्नानं विधानम्,—

“आप एव सदा पूता स्नासां वृद्धिर्विशोधकः ।

ततः सर्वेषु कालेषु उष्णाम्नाः पावनं स्नातम्”—इति ।

षट्चिंशन्मतेऽपि,†—

“आपः स्वभावतोमेध्याः किं पुनर्वृद्धि-संयुताः ।

तेन सन्तः प्रशंसन्ति स्नानमुष्णेन वारिणा”—इति ।

तदातुर-स्नान-विषयम्‡ । तथाच यमः,—

“आदित्य-किरणैः पूतं पुनः पूतञ्च वृद्धिना ।

आध्वातमातुर-स्नाने प्रशस्तं स्नात् शृतोदकम्”—इति ।

यदा तु नद्याद्यसम्भवस्तदा अनातुरस्याप्युष्णोदक-स्नानमनिषिद्ध-
मित्याह यमः,—

“नित्यं नैमित्तिकञ्चैव क्रियांगं ॥ मल-कर्षणम् ।

तीर्थाभावे तु कर्त्तव्यमुष्णोदक-परोदकैः”—इति ।

* स्नान,—इति नास्ति शा० शेष० पुस्तकयोः ।

† षट्चिंशन्मतेऽपि,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

‡ तदातुरविषयम्,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

§ न शुभोदकम्,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

॥ क्रियायां,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

यदपि वृद्धमनुनेक्तम्,—

“मृते जन्मानि संक्रान्ती आद्वे जन्मदिने* तथा ।

असृग्म-स्पर्शने चैव न स्नायादुष्ण-वारिणा ॥

संक्रान्त्या भानु-वारे च सप्तस्थां रात्रि-दर्शने ।

आरोग्य-पुत्र-मित्रार्थं न स्नायादुष्ण-वारिणा ॥

पौर्षमास्यां तथा दर्शे यः स्नायादुष्ण-वारिणा ।

स गोहत्या-कृतं पापं प्राप्नोतीह न संशयः”—इति ।

तत्रोक्तेषु मरणादिषु नोष्णोदकैः स्नायात्, अपि तु परकीयै-
रुद्धतोदकैर्वेत्युक्तमिति न विरोधः † । उष्णोदक-स्नाने विशेषमाह
व्यासः,—

“शीतास्त्रिषु निविध्योष्णा मन्त्र-संभार-संभृताः ।

गेहेऽपि ब्रह्मते स्नानं नदी-फल-समं विदुः ‡”—इति ।

गौणम् स्नानमुत्तरं स्वयमेव वक्ष्यति ॥

॥०॥ इति क्रिया-स्नानम् ॥०॥

अथ सन्ध्याविधिः ।

तत्र सन्ध्या-स्वरूपं दत्तो दर्शयति,—

“अहोरात्रस्य यः सन्धिः सूर्य-नक्षत्र-वर्जितः ।

सा तु सन्ध्या समाख्याता मुनिभिस्तत्र-दर्शिभिः”—इति ।

* जन्मतिथौ,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† तोदकैर्वेति न विरोध इत्युक्तम्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ तद्धीनमफलं बहिः,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

यद्यपि काल-वाचकत्वेनात्र सन्ध्या-शब्दः प्रतीयते, तथापि तस्मिन् काले उपास्या देवता सन्ध्या-शब्देनोपलक्ष्यते । तथा देवतया उपलक्षणमुपलक्ष्य* मूल-वचने कर्म-परत्वेन सन्ध्या-शब्दः प्रयुक्तः । अथवा,—सन्धौ भवा क्रिया सन्ध्या । अतएव व्यासः,—

“उपास्ते सन्धि-वेलायां निशाया दिवस्य च ।

तामेव सन्ध्यां तस्मान्† प्रवदन्ति मनीषिणः”—इति ।

तां क्रियां विदधाति योगियाज्ञवल्क्यः,—

“सन्धौ सन्ध्यामुपासीत नास्तगे नोद्गते रवौ”—इति ।

सा च सन्ध्या त्रिविधा । तदुक्तमत्रिणा,—

“सन्ध्या-त्रयन्तु कर्त्तव्यं द्विजेनात्मविदा सदा”—इति ।

तत्र, काल-भेदेन देवताया नामादि-भेदमाह ‡ व्यासः,—

“गायत्री नाम पूर्वाह्ने सावित्री मध्यमे दिने ।

सरस्वती च सायाह्ने सैव सन्ध्या त्रिधा§ सूता ॥

प्रतिग्रहादन्नदोषात् पातकादुपपातकात् ।

गायत्री प्रोच्यते तस्माद्गायन्तं चायते यतः ॥

सवित्र-द्योतनात् सैव ॥ सावित्री परिकीर्त्तिता ।

जगतः प्रसवित्री वा वायूपलात् सरस्वती”—इति ।

वर्ण-भेदः सत्यन्तरेऽभिहितः,—

* तथा च देवताया उपलक्षणमुपलक्ष्य,— इति शा० स० पुस्तकयोः पाठः ।

† तस्मान्,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

‡ नामभेदमाह,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ त्रिषु,—इति शा० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ सैव,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

“गायत्री तु भवेद्रक्ता सावित्री शुक्लवर्णिका ।

सरस्वती तथा कृष्णा उपास्या वर्ण-भेदतः ॥

गायत्री ब्रह्मरूपा तु सावित्री रुद्ररूपिणी ।

सरस्वती विष्णुरूपा उपास्या रूप-भेदतः” —इति ।

उपासनमभिधानम् । अतएव तैत्तिरीय ब्राह्मणम्,—“उद्यन्तमस्तं
यन्तमादित्यमभिधायन् कुर्वन् ब्राह्मणो विद्वान् सकलं भद्रमश्रुते
ऽसावादित्यो ब्रह्मेति ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति य एवं वेद” —इति ।
अयमर्थः, वक्ष्यमाण-प्रकारेण प्राणायामादिकं कर्म कुर्वन् यथोक्त-
नाम-रूपोपेतं सन्ध्या-शब्द-वाच्यमादित्यं ब्रह्मेति ध्यायन्नैहिकमा-
मुन्निकस्य सकलं भद्रमश्रुते । य एवमुक्त-ध्यानेन शुद्धान्तःकरणे
ब्रह्म साक्षात् कुरुते, स पूर्वमपि ब्रह्मैव सन्नज्ञानाज्जीवत्वं प्राप्नोति
यथोक्त-ज्ञानेन तदज्ञानापगमे ब्रह्मैव प्राप्नोति,—इति । व्यासोऽपि
एतदेवाभिप्रेत्याह,—

“न भिन्नां प्रतिपद्येत गायत्रीं ब्रह्मणा सह ।

सोऽहमस्मीत्युपासीत विधिना येन केन चित्” —इति ।

तत्र, प्रातःसन्ध्यायाः काल-परिमाणमाह दत्तः,—

“रात्र्यन्त-याम-नाडी द्वे सन्ध्यादिः काल उच्यते ।

दर्शनाद्रवि-रेखायाः स्रदन्तो मुनिभिः स्मृतः” —इति ।

* ‘गायत्रीब्रह्मरूपा तु,’ —इत्यादिः ‘रूपभेदतः’ —इत्यन्तोऽयमर्थः मुद्रिता-
तिरिक्तपुस्तकेषु नास्ति ।

† यथोक्तनामाभिध्येय रूपोपहितं, —इति मु० पुस्तके पाठः ।

आ-सङ्गवं प्रातः सन्ध्याया गौणः कालः, आ-प्रदोषावसानं च
सायंसन्ध्यायास्तदाह वृद्धन्मनुः,—

“न प्रातर्न प्रदोषस्य सन्ध्या-कालोऽतिपत्यते ।

मुख्य-कल्पोऽनुकल्पस्य सर्वस्मिन् कर्मणि स्यतः”—इति ।

कूर्मपुराणे सन्ध्यापास्ति-प्रकारो दर्शितः,—

“प्राक्कूलेषु ततः स्थित्वा दर्भेषु च समाहितः* ।

प्राणायाम-त्रयं कृत्वा ध्यायेत्† सन्ध्यामिति श्रुतिः”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“प्राणानायम्य संप्रोक्ष्य श्रुतेनाब्देवतेन तु”—इति ।

वृहस्पतिः,—

“बद्धाऽऽसनं नियम्यासुन् स्थित्वाऽऽचार्यादिकं तथा ।

सन्निमीलित-दृष्ट्वा नी प्राणायामं समभ्यसेत्”—इति ।

प्राणायाम-संक्षेपं मनुराह,—

“सव्याहति सप्रणवां गायत्रीं शिरसा सह ।

त्रिः पठेदाद्यत-प्राणः प्राणायामः स उच्यते”—इति ।

याज्ञवल्क्यः,—

“गायत्रीं शिरसा साङ्गं जपेद्वाहति-पूर्विकाम् ।

दश-प्रणव-संयुक्तां† चिरयं प्राण-संयमः”—इति ।

योगियाज्ञवल्क्योऽपि,‡—

* प्रागग्रेषु ततः स्थित्वा दर्भेषु सुसमाहितः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† ध्यायन्,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

‡ प्रतिप्रणवसंयुक्तां,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ याज्ञवल्क्योऽपि,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

“भृश्वः स्वर्मर्जनः तपः सत्यं तथैव च ।

प्रत्योद्धार-समायुक्तं स्तथा तत्सवितुः परम् ।

ॐ आपोज्योतिरित्येतच्छिरः पश्चात् प्रयोजयेत् ॥

चिरावर्त्तन-योगात्तु प्राणायामः प्रकीर्त्तितः†”-इति ॥

स च प्राणायामः पूरक-कुम्भक-रेचक-भेदेन त्रिविधो ज्ञेयः ।

तथा च योगियाज्ञवल्क्यः,—

“पूरकः कुम्भको रेच्यः‡ प्राणायामस्त्रिलक्षणः ।

नासिकाऽऽकृष्ट उच्छ्वासोभातः पूरक उच्यते ।

कुम्भको निश्वासः साधारेच्यमानस्तु रेचकः”-इति ।

मार्जनमाह व्यासः ।

“आपोहिष्ठेत्युचैः४ कुर्यान्मार्जनन्तु कुभोदकैः ।

प्रणवेन तु संयुक्तं त्रिपेदारि पदेपदे ॥

वपुष्यष्टौ त्रिपेदूर्द्धमधो यस्य क्षयाय च ।

रजस्तमोमोहमयान् जायन्-स्वप्न-सुषुप्ति-जान् ।

वाङ्-मनः-काय-जान् दोषान् नवैतान् नवभिर्दहेत्”-इति ।

ज्ञातातपः,—

“ऋगन्ते मार्जनं कुर्यात् पादान्ते वा समाहितः॥ ।

* समायुक्तं,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† सशब्दितः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ रेचकः,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

४ आपोहिष्ठेत्युचैः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ पदेषु च,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

॥ ऋगन्तेवायपादान्ते मार्जनं सुसमाहितः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

अर्द्धर्चान्तेऽथवा कुर्याच्छिष्टानां मतमीदृशम्”—इति ।
हारीतोऽपि,—“मार्जनार्चन-वलिकर्म-भेजनानि दैव-तीर्थेन कुर्यात्” ।
तच्च मार्जनं न धारा-च्युतौ कार्यम् । तथा ब्रह्मा,—

“धाराच्युतेन तोयेन सन्ध्योपास्ति विगर्हिता ।

पितरो न प्रशंसन्ति न प्रशंसन्ति देवताः”—इति ॥

कथं तर्हि मार्जनमिति, तत्राह स एव,—

“नद्यां† तीर्थे तटे वाऽपि भाजने मृण्मयेऽपिवा ।

त्रौदुम्बरेऽथ सौवर्णे राजते दारु-सम्भवे ।

कृत्वा तु वाम-हस्ते वा सन्ध्योपास्तिं समाचरेत्”—इति ।

कृत्वा उदकमिति शेषः । मृण्मयादि पान-सङ्गावे तु वामहस्तस्य
प्रतिषेधः ‡

“वामहस्ते जलं कृत्वा ये तु सन्ध्यामुपासते ।

सा सन्ध्या वृषली ज्ञेया असुरास्तेषु१ तर्पिताः” ।

इति स्मरणात् । मृण्मयाद्यभावे तु, ‘कृत्वा तु वामहस्ते वा’—
इत्यनेनैव विधानात् । एवमुक्तविधिना मार्जयित्वा सूर्यस्येत्यपः
पिबेत् । तदाह बौधायनः,—“अथातः सन्ध्यापासन-विधिं व्याख्या-
स्यामः, तीर्थं गत्वा प्रयतोऽभिषिक्तः प्रक्षालित-पाणि-पादो विधि-
नाऽऽचम्याग्निश्च मा मन्युश्चेति सायमपः पीत्वा सूर्यश्च मामन्युश्चेति

* तथाच,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

† सन्ध्या,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ वामहस्तः प्रतिषिद्धः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

१ असुरास्तेषु,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

प्रातः सावित्रेण वसुमत्या^(१) अवलिङ्गाभिर्गार्हणीभिः हिरण्यवर्षाभिः
पावमानीभिर्गार्हतिभिरन्यैश्च पवित्रैरात्मानं प्रोक्ष्य प्रयतो भवति”
—इति । भरद्वाजः †,—

“सायमग्निश्च मेत्युक्ता प्रातः सूर्येत्यपः पिबेत् ।

आपः पुनन्तु मध्याह्ने ततश्चाचमनश्चरेत्”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“शिरसो मार्जनं कुर्यात् कुशैः सोदक-विन्दुभिः ।

प्रणवो भूर्भुवः स्वस्व गायत्री च तृतीयिका ।

अव-दैवत्यं त्वृचं चैव ‡ चतुर्थमिति मार्जनम्”—इति ।

मार्जनानन्तरं प्रजापतिः,—

“जल-पूर्णं तथा हस्तं नासिकाऽग्रे समर्पयेत् ।

क्षतश्चेति पठित्वा तु तज्जलन्तु क्षितौ क्षिपेत्”—इति ।

ततः सूर्याचार्यं दद्यात् । तथाच व्यासः,—

* सुरभिमत्या,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† भरद्वाजः, इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ अवदैवतमृचं चैव,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) वसुशब्दोपेता मन्त्रा ऋग्वेदे पठिताः । यथा (१।६।६॥, १।१५।८।१॥, ५।२७।२१॥, ८।७७।२७॥, १०।७७।१॥, १०।१२२।१॥) सामवेदे उत्तरार्चिके
येका पठिता (७।१।२२।२) । यजुर्माध्यज्ये (१०।६।८॥, १२।१।७१॥, १६।६।७॥) तैत्तिरीयसंहितायां (३।३।३॥, ७।१।६।१॥) काठके
(३८।११।३६॥) वाजसनेयिसंहितायां (१।२।२-३॥, २।१६।१॥, ६।३७।१॥, ११।५।१॥, ११।६।०।१॥, ११।६।५।१॥, १७।२५।१।१॥, १८।१५।१॥, २३।८।१॥, २७।२७।१॥)

“करभ्यां तोयमादाय गायत्र्या चाभिमन्त्रितम् ।

आदित्याभिमुखस्तिष्ठन् त्रिरुद्धमथ चोत्क्षिपेत्”—इति ।

हारीतोऽपि,—“सावित्र्याभिमन्त्रितम् उदकं पुष्प-मिश्रमञ्जलिना
क्षिपेत्”—इति । अर्घ्य-दाने मन्त्रान्तरमुक्तं त्रिष्णुना,—

“कराभ्यामञ्जलिं कृत्वा जल-पूर्णं समाहितः ।

उदुत्यमिति मन्त्रेण तत्तोयं प्रक्षिपेद्भुवि”—इति ।

ततः प्रदक्षिणं कृत्वा उदकं स्पृशेत्† । तदुक्तं वराह-पुराणे,—

“सायं मन्त्रवदाचम्य प्रोक्ष्य सूर्यस्य चाञ्जलिम्‡ ।

कृत्वा प्रदक्षिणं कृत्वा जलं स्पृष्ट्वा विप्रुक्षति”—इति ।

अतिरपि,—“यत् प्रदक्षिणं प्रक्रमन्ति तेन पाप्मानमवधुष्यन्ति॥”—इति ।

कूर्मपुराणम्,—

“अथोपतिष्ठेदादित्यमुदयन्तं समाहितः ।

मन्त्रैस्तु विविधैः सौरैः ऋग्यजुः-साम-सम्भवैः”—इति ।

उपस्थानन्तु स्व-शाखोक्त-मन्त्रैः कार्यम् ।

“उपस्थानं स्वकैर्मन्त्रैरादित्यस्य तु कारयेत्” ।

इति वशिष्ठस्मरणात् । कूर्मपुराणे उपस्थानन्तु सूर्यैरित्यादिना ¶

* तत्तोयं च क्षितौ क्षिपेत्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† ततः प्रदक्षिणं कृत्वा उदकस्य स्पृशेदिति,—इति श्लोकार्द्धरूपेण लिखितमस्ति मु० पुस्तके ।

‡ वराह,—इति नास्ति शा० स० पुस्तकयोः ।

§ सायंसन्ध्यामुपासीत प्रोक्ष्य सूर्याय चाञ्जलिम्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ धुष्यन्ति,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

¶ स्वपाठेत्यादिना,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

प्रपञ्चितम् । प्राक्कूलेषु,—इत्यारभ्यादित्योपख्यान-पर्यन्तं प्रातः
सन्ध्यायां यदुपवर्षितं, तदितरयोर्हभयोरपि सन्ध्ययोः समानम् ।
तत्र, मध्याह्नसन्ध्यायां विशेषो नारायणेनाभिहितः,—

“आपः पुनन्तु मन्त्रेण आपोहिष्ठेति मार्जनम् ।

प्रक्षिप्य चाञ्जलिं सम्यगुदृत्यं चित्रमित्यपि ।

तच्चतुर्द्वेव इति च हंसः शुचिषदित्यपि ॥

एतत् जपेदूर्ध्व-बाहुः सुख्यं पश्यन् समाहितः ।

गायत्र्या तु यथाशक्ति उपखाय दिवाकरम्”—इति ।

काल-विशेषस्तु ब्रह्मेण दर्शितः—

“प्रातःसन्ध्यां सनत्तर्चा मध्यमां स्नात-कर्म्मणि ।

सादित्यां पश्चिमां सन्ध्यामुपासीत यथाविधि”—इति ।

स्नानकर्म्मणीति माध्याह्निक-स्नानानन्तरमित्यर्थः । माध्याह्निक-
सन्ध्यायां गौण-कालमाह दत्तः,—

“अर्धद्वयामादासायं सन्ध्या माध्याह्निकीष्यते”—इति ।

सन्ध्या-पथे तारतम्येन देश-विशेषमाह व्यासः,—

“गृहे त्वेक-गुणा सन्ध्या गोष्ठे दशगुणा स्मृता ।

व्रतसाहस्रिका मद्यामनन्ता विष्णुसन्निधौ”—इति ॥

महाभारते,—

“वह्निःसन्ध्या दशगुणा गर्त्त-प्रश्रवणेषु च ।

ख्याता तीर्थे व्रतगुणा* साहस्रा जाह्नवी-तटे”—इति ॥

व्रतातपोऽपि,—

* दशगुणा,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

“अनृतं मद्यगन्धश्च दिवामैथुनमेवच ।

पुनरिति वृषलस्यासं सन्ध्या वहिरुपासिता”—इति ॥

वह्निः सन्ध्यायामुपासितायां यदा विहरणाद्यङ्गलोपस्तदा गृह-
एव सन्ध्याचयं कर्त्तव्यमित्याहात्रिः,—

“सन्ध्याचयन्तु कर्त्तव्यं द्विजेनात्मविदा सदा ।

उभे सन्ध्ये तु कर्त्तव्ये ब्राह्मणैश्च गृहेष्वपि”—इति ।

यद्यपि, प्रशस्तत्वादह्निरेव सन्ध्याचयं कर्त्तव्यत्वेन प्राप्तं, तथापि
श्रौतत्वेन विहरणस्य प्रावल्यात् तदनुरोधेन मायं-प्रातः-सन्ध्ये गृहेऽ-
भ्यनुज्ञायेते । सायं सन्ध्यायामुपस्थाने मन्त्र-विशेषमाह नारायणः,—

“वारुणीभिस्तथादित्यमुपस्थाय प्रदक्षिणम् ।

कर्त्तव्यं दिशोनमस्कृत्यादीर्गांश्च पृथक् पृथक्”—इति ।

वारुणश्च,—‘इमं मेवरुण’—इत्याद्याः । यद्यपि, वारुणीभिर्वरुण-
स्योपस्थानं लिङ्गबलात् प्राप्तं, तथापि श्रुतेः प्रावल्यात् तथा लिङ्गं
बाधित्वा आदित्योपस्थाने एव विनियुज्यन्ते । एतच्च तृतीयाध्याये
विचारितम्^(१) ।

तथा हि, “ऐन्द्रा गार्हपत्यमुपतिष्ठेत”—इति श्रूयते । इन्द्रो
देवतात्वेन यस्यामृचि मन्त्रलिङ्गात् प्रकाशते, मेयमृगैन्द्री ; ‘कदाचन
स्तरीरमि नेन्द्र सश्वसि,—इत्यादिका । तत्र, लिङ्गादिन्द्रोपस्थाने मन्त्रस्य
विनियोगः प्रतीयते, ‘गार्हपत्यम्’—इति द्वितीयाश्रुत्या तु गार्ह-
पत्योपस्थाने । तत्र संशयः, किमुभयं समुचित्योपस्थेयं, उनैकएव ।

(१) पूर्वमोमांसायाः,—इति शेषः । एतच्च तत्र तृतीय-तृतीय-सप्तममधि-
करणम् ।

तत्रापि किं यः कश्चिदैच्छिकः, किं वेन्द्रएव, उतगार्हपत्यएव,—
इति । तत्र, अति-लिङ्गयोः सम-बल-प्रमाणत्वात् विरोधानुपलम्भाच्च
समुच्चयः,—इत्येकः पक्षः । एकोपस्थाने मन्त्रस्य निराकाङ्क्षत्वात् नै-
राकाङ्क्ष्य-लक्षण--विरोधादन्यतर-नियामकादर्शनाच्चैच्छिकः,—इति
द्वितीयः पक्षः । अतः शब्दात्मिकायाः अर्थ-सामर्थ्यानुसारित्वात्
सामर्थ्यस्य चोपजीव्यत्वेन प्रावल्यादिन्द्रएवोपस्थेयः,—इति तृतीयः पक्षः ।
मन्त्रगतोहीन्द्रशब्दोरुद्ध्या शक्रमभिधत्ते, 'इदि परमैश्वर्ये'—इत्यस्माद्
धातोरुत्पन्नत्वात् स्वकार्य-विषयपरमैश्वर्योपेतं गार्हपत्यमभिधत्ते,
'गुणादायमभिधानं स्यात्'—इति न्यायेनोभय-साधारणत्वेन लिङ्गस्य
सन्देहापादकत्वम् । अथेचेतः,—'रुदिर्योगमपहरति'—इति न्यायेन
शीघ्रबुद्ध्युत्पादिकायाः रुद्रेः प्रावल्याच्चक्रएवोपस्थेयः,—इति । एवं
तर्हि, लिङ्गादपि शीघ्र-बुद्ध्युत्पादकत्वेन अतिरेवाच विनियोजिका^(१) ।
तथा ह्याचार्यैरुक्तम्,—

“मन्त्रार्थं मन्त्रतो बुद्ध्या पश्चाच्छक्तिं” निरूप्य च ।

मन्त्राकाङ्क्षा-बलेनेन्द्र-शेषत्व-अतिकम्पनम् ॥

अतथा प्रत्यक्षतया पूर्वं गार्हपत्याङ्गतां गते ।

† तत्प्रशक्तिं च,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

- (१) यतश्च, “अति-लिङ्ग-वाक्य-प्रकरण-स्थान-समाख्यानां समवाये पार-
दौर्बल्यमर्थविप्रकर्षात् (मी० इच० ३पा० १४सू०),”—इति जैमिनि
सूत्रात् सिद्धम् । अतथादयश्च, “अतिर्द्वितीया क्षमता च लिङ्गं वाक्यं
पदान्येव तु संहतानि । सा प्रक्रिया या कथमित्यपेक्षा स्थानं क्रमे
योगबलं समाख्या”—इत्युक्तलक्षणाः । तत्र च, द्वितीयापदं कारक-
विभक्त्युपलक्षणम्,—इति वाचस्पतिमिश्राः ।

निराकाङ्क्षीकृते मन्त्रे निर्मूला अति-कल्पना ॥

तेन शीघ्र-प्रवृत्तित्वाच्छ्रुत्या लिङ्गस्य बाधनम्” ।

तस्माद्गार्हपत्यएवोपस्थेयः,—इति सिद्धम् । सन्ध्यां प्रशंसति यमः,—

“सन्ध्यामुपासते ये तु सततं मंशित-व्रताः ।

विधूत पापास्ते यान्ति ब्रह्मलोकं सनातनम् ॥

यदहं कुरुते पापं कर्मणा मनसा गिरा ।

आसीनः पश्चिमां सन्ध्यां प्राणायामैस्तु हन्ति तत् ॥

यद्रात्र्या कुरुते पापं कर्मणा मनसा गिरा ।

पूर्वसन्ध्यामुपासीनः प्राणायामैर्यपोहति ॥

ऋषयोदीर्घ-सन्ध्यत्वादीर्घमायुरवाप्नुयुः* ।

प्रज्ञां यशश्च कीर्त्तिश्च ब्रह्मवर्चसमेवच”—इति ।

अकरणे प्रत्यवायोदर्शितोदत्तेण,—

“सन्ध्याहीनो ऽशुचिर्नित्यमनर्हः सर्व-कर्मसु ।

यदन्यत् कुरुते कर्म न तस्य फलभाग्भवेत्”—इति ।

गोभिलोऽपि,—

“सन्ध्या येन न विज्ञाता सन्ध्या येनानुपासिता ।

जीवमानोभवेच्छूद्रो मृतः स्या चोपजायते†”—इति ।

विष्णुपुराणेऽपि,—

“उपतिष्ठन्ति वै‡ सन्ध्यां ये न पूर्वा न पश्चिमाम् ।

* सर्वमायुरवाप्नुयुः,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

† आनोभिजायते,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ ये,—इति शा० पुस्तके प ।

प्रजन्ति ते दुरात्मानस्तामिस्रं गरकं नृप”-इति ॥

कूर्मपुराणेऽपि,—

“योऽन्यत्र कुरुते यत्नं धर्म-कार्ये द्विजोत्तमः ।

विहाय सन्ध्या-प्रणतिं स याति नरकायुतम्”-इति ।

एतत्सर्वमनार्त्त-विषयम् । तथाच याज्ञवल्क्यः,—

“अनार्त्तश्चात्सृजेद्यस्तु सविप्रः प्रुद्र-सम्मितः ।

प्रायश्चित्ती भवेच्चैव लोके भवति निन्दितः”-इति ।

अचिरपि,—

“नोपतिष्ठन्ति ये सन्ध्यां स्वस्थाऽवस्थास्तु वै द्विजाः ।

द्विंसन्ति वै सदा पापा भगवन्तं दिवाकरम्”-इति ।

विष्णुपुराणेऽपि,—

“सर्वकालमुपस्थानं सन्ध्यायाः पार्थिवेभ्यते ।

अन्यत्र सूतकाशौच-विभ्रमातुर-भीतितः”-इति ।

सूतकादौ सत्यपि सामर्थ्ये सन्ध्यापासनं न कार्यमित्याह मरीचिः,—

“सूतके कर्मणां त्यागः सन्ध्यादीनां विधोयते”-इति ।

यदपि पुनस्तेनोक्तम्,—

“सन्ध्यामिष्टिञ्च होमञ्च * यावज्जीवं समाचरेत् ।

न त्यजेत् सूतके वाऽपि त्यजन्गङ्गत्यधोगतिम्”-इति ।

तन्मानसिक-सन्ध्याऽभिप्रायम् । यतस्तेनैवोक्तम्,—

“सूतके मृतके चैव सन्ध्याकर्म न तु त्यजेत्† ।

मनसोच्चारयेन्मन्त्रान् प्राणायाममृते द्विजः ॥

* सन्ध्यामिष्टिं चरुं होमं, इति मु० पुस्तके पाठः ।

† न सन्त्यजेत्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

एतदिदित्वा यः सन्ध्यामुपास्ते संशितव्रतः ।

दीर्घेमायुः स विन्देत् सर्वपापैः प्रमुच्यते”—इति ।

॥०॥ इति सन्ध्याविधिः ॥०॥

अथ सन्ध्याङ्ग-जप-विधिः ।

तत्र मनुः—

“आचम्य प्रथमोऽनित्यमुभे सन्धौ समाहितः ।

शुचौ देशे जपन् जप्यमुपासीत यथाविधि”—इति ।

कथमित्यपेक्षिते आह शङ्खः,—“कुशट्ट्यां समासीनः कुशोत्तरायां
वा कुश-पवित्र-पाणिः सूर्याभिमुखोवाऽक्षमालामादाय देवतां
ध्यायन् जपं कुर्यात्”—इति ।

व्यासोऽपि,—

“प्रणव-व्याहृति-युतां गायत्रीञ्च जपेत्ततः”—इति ।

योगिशास्त्रवल्क्यस्तु, अन्तेऽपि प्रणव-योगार्थमाह,—

“ॐकारं पूर्वमुच्चार्य भूर्भुवः स्वस्त्यैव च ।

गायत्रीं प्रणवं चान्ते जपएवमुदाहृतः”—इति ।

बौधायनोऽपि,—“उभयतः प्रणवां सव्याहृतिकां जपेत्”—इति ।

मृळिंहपुराणे जप-यज्ञस्य भेदोऽभिहितः,—

“त्रिविधोजपयज्ञः स्यात्तस्य भेदं निबोधत ।

वाचिकश्च उपांशुश्च मानस स्त्रिविधः स्मृतः ॥

त्रयाणां जप-यज्ञानां श्रेयः स्वादुत्तरोत्तरः”—इति ।

वाचिकोपांशुत्वयोर्लक्षणं पुराणेऽभिहितम्,—

“यदुच्च-नीच-स्वरितैः शब्दैः स्पष्ट-पदाचरैः ।

मन्त्रमुच्चारयेद्वाचा वाचिकोऽयं जपः स्मृतः ॥

अनैरुच्चारयेन्मन्त्रमीषदोष्टौ प्रचालयन् ।

अपरैरश्रुतः किञ्चित् स उपांशुजपः स्मृतः"—इति ।

विश्वामित्रेण मानसस्य लक्षणमुक्तम्,—

"ध्यायेद् यदक्षर-श्रेणीं वर्णाद्वर्णं पदात्पदम् ।

शब्दार्थ-चिन्तनं भूयः कथ्यते मानसोजपः"—इति ।

षयाणां तारतम्यञ्च तेनैवोक्तम्,—

"उत्तमं मानसं जप्यमुपांशुं मध्यमं स्मृतम् ।

अधमं वाचिकं प्राहुः सर्वमन्त्रेषु वै द्विजाः ।

वाचिकस्यैकमेकं स्यादुपांशुः शतमुच्यते ॥

साहस्रोमानसः प्रोक्तो मन्त्रचि-मृगु-नारदैः"—इति ।

जप-नियममाह शौनकः,—

"कृत्वोत्तानौ करौ प्रातः सायञ्चाधोमुखौ तथा ।

मध्ये स्तम्भकराभ्यान्* जपएवमुदाहृतः ॥

मनः-सन्तोषणं शौचं मौनं मन्त्रार्थ-चिन्तनम् ।

अव्ययत्वमनिर्वेदोजप-संपत्ति-हेतवः"—इति ।

मनुरपि,—

"पूर्वां सन्ध्यां जपंस्तिष्ठेत् सावित्रीमाऽर्क-दर्शनात् ।

पश्चिमान्तु समासीनः सम्यग्दत्त-विभावनात्"—इति ।

मध्याह्न जपस्य नियमः वायुपुराणे दर्शितः,—

* स्तम्भकराभ्यान्,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु, तिर्यक्कराभ्यान्,—

“तथा मध्याह्न-सन्ध्यायामासीनः प्राङ्मुखोजपेत्”—इति ।

वर्ज्यामाह व्यासः,—

“न संक्रामन् न च हसन् न पार्श्वमवलोकयन् ।

नायासितो* न जल्पंश्च न प्रावृतशिरास्तथा ।

न पदा पादमाक्रम्य न चैवहि तथा करौ ॥

न चासमाहित-मना नच संश्रावयन् जपेत्”—इति ।

बौधायनोऽपि,—

“नाभेरधः संस्पर्शनं कर्म-संयुक्तोवर्जयेत्”—इति ।

व्यासोऽपि,†—

“जपकाले न भाषेत व्रत-होमादिकेषु च ।

एतेष्वेवावसक्तस्तु यद्यागच्छेत् दिजोत्तमः ।

अभिवाद्य ततोविप्रं योग-लेमञ्च कीर्त्तयेत्”—इति ।

योगियाज्ञवल्क्योऽपि,—

“यदि वाग्यम-लोपः स्याज्जपादिषु कदाचन ।

व्याहरेद्द्वैष्णवं मन्त्रं स्मरेद्वा विष्णुमव्ययम्”—इति ।

संवर्त्तोऽपि,—

“लोक-वार्त्ताऽऽदिकं श्रुत्वा दृष्ट्वा स्मृष्ट्वा प्रभाषितम् ।

सङ्ख्यां विना च यज्जप्रा‡ तत्सर्वं निष्फलं भवेत्”—इति ।

प्रभाषितं४ वज्रभाषितं पुरुषमिति । गौतमोऽपि,—

* नचाश्रितो,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† नास्तोदं सु० पुस्तके ।

‡ जप्यं,—इति शा० सु० पुस्तकयोः पाठः ।

§ प्रभाषितमिति,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

“गच्छतस्तिष्ठतोवाऽपि स्नेह्या कर्मा कुर्वतः ।
 अशुचेर्वा विना संख्यां तत्सर्वं निष्फलं भवेत् ॥
 क्रोधं लोभं तथा निद्रां* निष्ठीवन-विजृम्भणम् ।
 दर्शनञ्च स्व-नीचानां† वर्जयेज्जप-कर्मणि ॥
 आचामेत्सम्भवे चैषां स्मरेद्दिष्णुं सुरार्चितम् ।
 ज्योतींषि च प्रशंसेद्वा कुर्याद्वा प्राण-संयमम् ॥
 ज्वलनं ग्रास्य विप्रांश्च यतीन्वाऽपि विशुद्ध्ये”-इति ।

देश-नियमस्तु याज्ञवल्क्येनोक्तः,—

“अग्न्यागारे जलान्ते वा जपेद्देवालयेऽपि वा ।
 पुण्यतीर्थे गवां गोष्ठे द्विज-क्षेत्रेऽथवा गृहे”-इति ।

ब्रह्मणेऽपि,—

“गृहे त्वेकगुणं जप्यं नद्यादौ द्विगुणं स्मृतम् ।
 गवां गोष्ठे दशगुणमग्न्यागारे शतधिकम् ॥
 सिद्ध-क्षेत्रेषु तीर्थेषु देवतायाश्च सन्निधौ ।
 सहस्र-शत-कोटीनामनन्तं विष्णु-सन्निधौ”-इति ।

कूर्मपुराणेऽपि,—

“गुह्यका राक्षसाः सिद्धाहरन्ति प्रसभं यतः ।
 एकान्ते तु शुभे देशे तस्माज्जप्यं सदाचरेत्”-इति ।

जप-संख्यामाह योगियाज्ञवल्क्यः,—

“ब्रह्मचार्यादितामिश्र शतमष्टोत्तरं जपेत् ।

* क्रोधं मान्द्यं क्षुतं निद्रां,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† दर्शनं आदिनीचानां,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

वानप्रस्थोयतिश्चैव सहस्रादधिकं जपेत्”—इति ।

स्मृत्यन्तरे,—

“दर्शे आहुते प्रदोषे च गायत्रीं दश-संख्यया ।

अष्टाविंशत्यनध्याये सुदिने तु यथाक्रमम्”—इति* ।

यमोऽपि,—

“सहस्र-परमां देवीं कृत-मर्थां दशावराम् ।

गायत्रीन्तु जपेन्नित्यं सर्व-पाप-प्रणाशनीम्”—इति ।

आपस्तम्बोऽपि,—“दर्भेष्वासीनो दर्भान् धारयमाणः सोदकेन पाणिना प्राङ्मुखः सावित्रीं सहस्रकृत्व आवर्त्तयेच्छतकृत्वोऽपरिमित-कृत्वोवा”—इति ।

॥०॥ इति जप-विधिः ॥०॥

अपाङ्गभूतामलमालामाह† हारीतः,—

“शङ्ख-रूपमयी माला काञ्चनीभिरयोत्पलैः ।

पद्माक्षकैश्च‡ रुद्राक्षैर्विद्रुमैर्मणि-मौक्तिकैः ॥

तथाचैद्राक्षकैर्माला तथैवाङ्गुलि-पर्वभिः ।

पुत्रजीवमयी माला शस्ता वै जप-कर्माणि”—इति ।

गौतमोऽपि,—

“अङ्गुल्या जप-संख्यानमेकमेकमुदाहृतम् ।

रेखायाऽष्टगुणं पुत्रजीवैर्दशगुणाधिकम् ।

* स्मृत्यन्तरे,—इत्यादिः, इति,—इत्यन्तोयशो नास्ति मुद्रितातिरिक्त-पुस्तकेषु ।

† अपाङ्गभूतां मालामाह,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ यमाक्षकैश्च,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

शतं स्याच्छङ्खमणिभिः प्रवालैश्च सहस्रकम् ।
 स्फटिकैर्दशसाहस्रं मौक्तिकैर्लक्षमुच्यते ।
 पद्माक्षैर्दशलक्षन्तु सौवर्णैः कोटिरुच्यते ॥
 कुशग्रन्था च रुद्राक्षैरनन्तफलमुच्यते”—इति ।

अथाक्षमाला-मणि-संख्यामाह प्रजापतिः,—

“अष्टोत्तरशतं कुर्याच्चतुःपञ्चाशिकां तथा ।
 सप्तविंशतिकां वाऽथ ततो नैवाधिका हिता ॥
 अष्टोत्तर-शता माला उत्तमा सा प्रकीर्त्तिता ।
 चतुःपञ्चाशिका या तु मध्यमा सा प्रकीर्त्तिता ॥
 अधमा प्रोच्यते नित्यं सप्तविंशति-संख्यया”—इति ।

गौतमोऽपि,—

“अङ्गुष्ठं मोक्षदं विद्यात्तर्जनी शत्रु-नाशिनी ।
 मध्यमा धन-कामाद्यानामिका^(१) पौष्टिकी तथा ॥
 कनिष्ठा रक्षणी प्रोक्ता जपकर्षणि शोभना ।
 अङ्गुष्ठेन जपं जप्यमन्यैरङ्गुलिभिः सह ॥
 अङ्गुष्ठेन विना जप्यं कृतं तदफलं भवेत्”—इति ।

गायत्री-जपं प्रशंसति व्यासः,—

“दशकृत्वः प्रजप्ता पात्र्यहाद्यच्च कृतं लघु ।
 तत् पापं प्रणुदत्याशु नात्र कार्य्या विचारणा ।
 शत-जप्ता तु सा देवी पापौघ-शमनी स्रुता ।
 सहस्रजप्ता सा देवी उपपातक-नाशिनी ।

(१) धनकामाय,—इति हेतुः ।

लव-जायेन च तथा महापातक-नाशिनी ॥

कोटि-जायेन राजेन्द्र यदिच्छति तदाप्नुयात्”—इति ।

यमोऽपि,—

“गायत्र्यान परं जप्यं गायत्र्यान परं तपः ।

गायत्र्यान परं ध्यानं गायत्र्यान परं ऊतम्”—इति ।

मनुरपि,—

“योऽधीतेऽहन्यहन्येतां त्रीणि वर्षाण्यतन्त्रितः ।

स ब्रह्म परमयेति वायुभूतश्च मूर्त्तिमान्”—इति ।

गोतमोऽपि,—

“अनेन विधिना नित्यं जपं कुर्यात् प्रयत्नतः ।

प्रसन्नो विपुलान् भोगान् भुक्तिं* मुक्तिञ्च विन्दति”—इति ।

॥०॥ इति सगंधा-जपयोः प्रकरणम् ॥०॥

अथ हेम-विधिः ।

तत्र, कूर्मपुराणे,—

“अथागम्य गृहं विप्रः समाचम्य यथाविधि ।

प्रक्षाल्य वह्निं विधिबहुज्जयाज्जातवेदसम्”—इति ।

दत्तोऽपि,—

“सगंधा-कर्मावसाने तु स्वयं हेमो विधीयते ।

स्वयं हेमे फलं यस्यात्तदन्येन न लभ्यते ॥

हेमे यत् फलमुद्दिष्टं जुक्ततः स्वयमेव तु ।

ह्यमानं तदन्येन फलमुद्धं प्रपद्यते ।

ऋत्विक् पुत्रोऽगृह्णाता भागिनेयोऽथ विट्पतिः ।

एतैरपि ऊतं यस्यान्तद्धुतं स्वयमेव हि”—इति ।

विट्पतिर्जामाता । स्वयं होमएव मुख्यः, तदभावे ऋत्वि-
गादि-होमः । तत्र विशेषः कूर्मपुराणे दर्शितः,—

“ऋत्विक् पुत्रोऽथवा पत्नी शिष्योवाऽपि सहोदरः ।

प्राप्यानुज्ञां विशेषेण जुहुयाद्वा यथाविधि”—इति ।

होतृ-तारतम्यं दर्शयति श्रुतिः,*—

“अन्यैः शत-ऊताद्धोमादेकः शिष्य-ऊतोवरः† ।

शिष्यैः शत-ऊताद्धोमादेकः पुत्र-ऊतोवरः ।

पुत्रैः शत-ऊताद्धोमाकोऽद्यात्मऊतोवरः”—इति ॥

ऋत्विगादि-होमेऽपि यजमान-सन्निधानेन भवितव्यम् । तदुक्तं
कात्यायनेन,—

“असमचन्तु दम्पत्योर्होतव्यं नर्त्विगादिना ।

द्वयोरप्यसमचन्तु भवेद्धुतमनर्थकम्”—इति ।

उभयोः सन्निधानं मुख्यं, तदभावे त्वेकतर-सन्निधानेनापि होतुं
शक्यम् । तथा च सएवाह,‡—

“निक्षिप्याग्निं खदारेषु परिकल्प्यर्त्विजं तथा ।

प्रवसेत् कार्यवान् विप्रो दृष्टैव न चिरं वसेत्”—इति ।

* श्रुतिः,—इति नास्ति सु० पुस्तके ।

† नास्तीदमर्द्धं मुद्रितातिरिक्त पुस्तकेषु ।

‡ ‘उभयोः’—इत्यारभ्य, ‘सएवाह’—इत्यंतस्य स्थाने, प्रवासे विशेष-
माह श्रुतिः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

होमकालः कात्यायनेन दर्शितः,—

“यावत् सम्यक् विभाव्यन्ते नभस्यूजाणि सर्व्वतः ।

लोहितवच्च नापैति तावत् सायन्तु ह्यते”—इति ।

आपस्तम्बोऽपि,—“समुद्रोवा एष यद्द्वेहारात्रः, तस्यैते गाधतीर्थे यत्सन्धी, तस्मात् सन्धौ होतव्यम्—इति कात्यायन-ब्राह्मणं भवति, नक्षत्रं दृष्ट्वा प्रदोषे निशायां वा सायम्”—इति । समुद्रत्वेन निरूपितस्याहोरात्रस्य सन्धिद्वयां सुप्रवेशं तीर्थं, तस्मात् सन्धिर्होम-कालः,—इति मुख्यः कल्पः । नक्षत्र-दर्शनादयस्त्वयः कालाः सायं होमेऽनुकल्पाः । एकनक्षत्रोदयो नक्षत्रदर्शनं, सर्व्वनक्षत्रोदयः प्रदोषः, निद्रावेला निशा । प्रातर्होमकालोऽपि चतुर्विधस्तेनैव दर्शितः,—“उष-सुषोदयं समयाधुषिते प्रातः”—इति । मनुस्तु प्रथम-द्वितीयावेकी कृत्य काल-व्यमाह,—

“उदितेऽनुदिते चैव समयाधुषिते तथा ।

सर्व्वथा वर्त्तते यज्ञ इतीयं वैदिकी श्रुतिः”—इति ।

एतेषां लक्षणमाह व्यासः,—

“रात्रेः षोडशमे भागे ग्रह-नक्षत्र-भूषिते ।

कालं त्वनुदितं प्राहुर्होमं कुर्याद्विचक्षणः ॥

तथा प्रभात-समये नष्टे नक्षत्र-मण्डले ।

रविर्यावन्न-दृश्येत समयाधुषितस्तु सः ॥

रेखामात्रस्तु दृश्येत रश्मिभिस्तु समन्वितः ।

उदितं तं विजानीयात् तत्र होमं प्रकल्पयेत्”—इति ।

* सन्धिद्वयं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† कालेऽनुदिते प्रातः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

आश्वलायनस्तु अनुकल्पान्तरमाह,—“आसङ्गवान्तं प्रातः”—
इति । होम-कालः,—इत्यनुवर्तते । अथवा, सर्वएवैते काल-विशेषा
यथाशाखं मुख्यतथैव व्यवतिष्ठन्ते उदितानुदित-होमवत् । यदा तु
कथञ्चिन्मुख्यकालातिक्रमः, तदा* गोभिलोक्तं द्रष्टव्यम्,—“अथ
यदि गृह्येऽग्नौ सायंप्रातर्होमयोर्दर्शपौर्णमासयोर्व्वा हव्यं होतारं वा
नाधिगच्छेत् कथं कुर्यादिति, आ सायमाहुतेः प्रातराहुतिर्नात्ये-
त्याप्रातराहुतेः सायमाहुतिराऽमावास्यायाः पौर्णमासी नात्येत्या-
पौर्णमास्यमावास्या”—इति । बौधायनोऽपि,—

“आ सायंकर्मणः प्रातराप्रातः साय-कर्मणः ।

आहुतिर्नातिपद्येत पार्वणं पार्वणान्तरात्”—इति ।

आपन्नस्तु पक्ष-होमं कुर्यात् । तथाच मरीचिः,—

“शरीरापङ्गवेद् यत्र भयाद्वाऽऽर्त्तिः प्रजायते ।

तथाऽन्यास्वपि चापत्सु पक्ष-होमोविधीयते”—इति ।

पक्षहोमिनः तत्-पक्ष-मध्ये आपन्नियत्तौ तदा प्रभृति पुनर्होमः
कर्त्तव्यः । तदाह मरीचिः,—

“पक्षहोमानयो कृत्वा गत्वा तस्मात् निवर्त्तितः ।

होमं पुनः प्रकुर्यान् न चासौ दोषभाग्भवेत्”—इति ।

एवं होमानुष्ठितावपि सीमोल्लङ्घने कृते पुनराधानं कर्त्तव्यम् ।

तदाह कात्यायनः,—

“विहायाग्निं सभार्यस्येत् सीमामुल्लङ्घ्य गच्छति ।

* यथाकथञ्चिन्मुख्यकालातिक्रमः तथा,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

होम-कालात्यये तस्य* पुनराधानमिच्छते”—इति ।

होमकालानत्यये तु नास्ति पुनराधानं, तदाह शौनकः,—

“प्रोषिते तु यदा पत्नी यदि ग्रामान्तरं व्रजेत् ।

होम-काले यदि प्राप्ता न सा † दोषेण युज्यते”—इति ।

होमद्रव्यमाह सण्व,—

“कृतमोदन-सक्तादि तण्डुलादि कृताकृतम् ।

व्रीह्यादि चाकृतं प्रोक्तमिति ह्यं विधा बुधैः ॥

हविष्येषु यवामुष्यास्तदनु व्रीहयः स्मृताः ।

अभावे व्रीहि-यवयोर्दध्ना वा पयसाऽपि वा ॥

तदभावे यवाग्वा वा जुह्यादुदकेन वा ।

यथोक्त-वस्त्वसंप्राप्तौ ग्राह्यं तदनुकारि यत् ॥

यवानामिव गोधूमा व्रीहिणामिव शालयः ।

आज्यं हव्यमनादेशे जहोतिषु^(१) विधीयते ॥

मन्त्रस्य देवतायास्तु प्रजापतिरिति स्थितिः”—इति ।

आहुति-परिमाणमाह बद्ध-बृहस्पतिः‡,—

* होमकालादतीतस्य,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

† होमेकाले तु संप्राप्ते न सा,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ बृहस्पतिः,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

(१) यद्यपि धातुस्वरूपे शृणु अनुशिष्यते, तथापि प्रयोगानुसारात् धात्वर्थेऽपि तस्य साधुत्वं मन्त्रव्यम् । “ईक्षतेर्नाशब्दम् (शा० १ अ० १ पा० ५ सू०)”—इत्यादिवत् ।

“प्रस्थ-धान्यं चतुःषष्ठिराजतेः परिकीर्तितम् ।

तिलानान्तु तदङ्गं स्यात् तदङ्गं स्याद्घृतस्य तु”—इति ॥

बौधायनोऽपि,—

“व्रीहीनां वा यवानां वा शतमाहुतिरिष्यते”—इति ।

होम-प्रकारः स्व-गृह्योक्त-विधिना द्रष्टव्यः । तदुक्तं गृह्यपरिशिष्टे,—

“स्व-गृह्योक्तेन विधिना होमं कुर्याद्यथाविधि”—इति ।

विष्णुरपि*,—

“वज्र-शुक्लेन्धने चाग्नौ सुसमिद्धे ऊताग्ने ।

विधूमे लेलिहाने च होतव्यं कर्म-सिद्धये ॥

योऽनर्चिषि जुहोत्यग्नौ व्यङ्गारे चैव मानवः ।

मन्दाग्निरामयावी च दरिद्रश्चोपजायते”—इति ।

एतच्च ज्ञात्वेवानुष्ठेयमन्याथा दोष-श्रवणात् । तदाहाङ्गिराः,—

“स्वाभिप्राय-कृतं कर्म यत्किञ्चित् ज्ञान-वर्जितम् ।

क्रीडा-कर्मैव† वालानां तत्सर्वं निष्प्रयोजनम्”—इति ।

चतुर्विंशतिमते,—

“इतं ज्ञानं क्रिया-हीनं इतास्त्वज्ञानतः‡ क्रियाः ।

अपश्यन्नन्धकोदग्धः पश्यन्नपिच पङ्कुकः”—इति ।

श्रौत-स्मार्त्तयोरपि व्यवस्थामाह याज्ञवल्क्यः,—

“कर्म स्मार्त्तं विवाहाग्नौ कुर्वति प्रत्यहं गृही ।

* नास्तीदं—सु० पुस्तके ।

† क्रीडाकर्मच,—इति स० सो० शा० पुस्तके पाठः ।

‡ इतास्त्वज्ञानिनः,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

दाय-कालाहते वाऽपि श्रौतं वैतानिकाग्निषु”—इति ।

वैतानिका गार्हपत्यादयः । यस्य पुनः श्रौत-स्मार्त्ताग्नि-द्वयं
तस्यानुष्ठान-प्रकारमाह* भरद्वाजः,—

“होमं वैतानिकं कृत्वा स्मार्त्तं कुर्याद्विचक्षणः ।

सृतीनां वेद-मूलत्वात्, स्मार्त्तं केचित् पुरा विदुः”—इति ।

श्रुतातपोऽपि,—

“श्रौतं यत् तत्† स्वयं कुर्यादन्योऽपि स्मार्त्तमाचरेत् ।

अशक्तौ श्रौतमप्यन्यः कुर्यादाचारमन्ततः”—इति ।

उक्तस्मार्त्तेर्नित्यतामाह गर्गः,—

“कृतादारो नैव तिष्ठेत् क्षणमप्यग्निना विना ।

तिष्ठेत् चेद्विजोग्रात्यस्तथाच‡ पतितो भवेत् ॥

यथा स्नानं यथा भार्या वेदस्याध्यायनं यथा § ।

तथैवौपासनं(१) दृष्टं न तिष्ठेत्तदयोगतः॥”—इति ।

सत्यामपि वैदिकानुष्ठान-शक्तौ न स्मार्त्तमात्रेण परितुष्येत ।

तदाह सएव,—

“यो वैदिकमना दृत्य कर्म स्मार्त्तैर्तिहासिकम् ।

* तस्यानुष्ठानव्यवस्थामाह,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† श्रौतं यत्स्यात्,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

‡ भाग्यस्तथाच,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ तथा,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

॥ तद्वियोगतः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) स्नानं समावर्त्तनापरनामधेयमाश्रयणम् । औपासनं स्मार्त्ताग्निः ।

मोहात् समाचरेदिप्रो न स पुण्येन युज्यते ।

प्रधानं वैदिकं कर्म गुण-भूतं तथेतरत् ।

गुण-निष्ठः प्रधानन्तु हित्वा गच्छत्यधोगतिम्”—इति ।

अशक्तं प्रति व्यासः आह,—

“श्रौतं कर्तुं न चेच्छक्तः कर्म स्मार्त्तं समाचरेत् ।

तत्रायशक्तः करणे सदाचारं लभेदुधः”—इति ।

होमं प्रशंसत्यङ्गिराः,—

“योदद्यात् काञ्चनं मेरुं पृथिवीञ्च समागराम् ।

तत् सायं-प्रात-होमस्य* तुल्यं भवति वा न वा”—इति ।

होमं नो भस्म धार्यम् । तदाह वृहस्पतिः,—

“नर्यभस्माग्निहोत्रान्ते धार्यमेवाग्निहोत्रिभिः ।

अनाहिताग्ने ब्रह्माख्यमौपासन-समुद्भवम्” ।

“जुत्वा चैव तु भस्मना”—इत्यादि स्मृत्यन्तरश्च† ।

॥०॥ इति होम-प्रकरणम् ॥०॥

तदेवं, ‘सन्ध्या स्नानं जपोहोमः’—इत्यस्मिन्मूल-वचने होमां
तानि कर्माणि निरूपितानि । तान्येतान्यष्टधा विभक्तस्य दिनस्य
प्रथम-भागे समापनीयानि । यद्यपि, मध्याह्न-स्नानादीनि निरूपि-
तानि, तथापि तेषां प्रातःस्नानादि-प्रसङ्गेन निरूपितानामाद्य-भागे

* सायं प्रातर्होमस्य,—इति शा० पुरुषके पाठः ।

† होमान्ते,—इत्यादि, स्मृत्यन्तरश्च,—इत्यंतोऽयमर्थः मुद्रितातिरिक्त-
पुस्तकेषु न दृश्यते ।

न कर्त्तव्यता* । दिवसस्याष्टधा विभागं तत्र कर्त्तव्य-विशेषञ्च दर्शयति,—

“दिवसस्याद्यभागे तु कृत्यं तस्योपदिश्यते ।

द्वितीये च तृतीये च चतुर्थे पञ्चमे तथा ।

षष्ठे च सप्तमे चैव अष्टमे च पृथक् पृथक् ।

विभागेष्वेषु यत् कर्म तत् प्रवक्ष्याम्यशेषतः”—

इत्यादिना ।

अथ, मूलवचनानुसारेण देवता-पूजनं कर्त्तव्यम्† । तच्च पूजनं प्रातर्होमानन्तरम्,—इति केचित् । तथा च मरीचिः,—

“विधाय देवता-पूजां प्रातर्होमादनन्तरम्”—इति ।

ब्रह्मयज्ञ-जपानन्तरम्,—इत्यन्ये । तथाच हारीतः,—

“कुर्वीत देवता-पूजां जपयज्ञादनन्तरम्”—इति ।

कूर्मपुराणेऽपि,—

“निष्पीड्य स्नान-वस्त्रं वै समाचम्य च वाग्यतः ।

स्निग्धैर्घृतैश्च देवान् पत्रैः पुष्पैस्तथाऽम्बुभिः”—इति ।

ततः ‡ जपयज्ञानन्तरं देवपूजां निरूपयिष्यामः । प्रातर्होमानन्तर-भावीनि ब्रह्मयज्ञान्तानि मूल-वचनानुक्रान्त्याह्निक-क्रम-प्राप्तत्वात्तान्युच्यन्ते । होमानन्तर-कृत्यमाह दत्तः,—

“देव-कार्यं ततः कृत्वा गुरु-मङ्गल-वीक्षणम्”—इति ।

मङ्गलमादर्शादि । तदुक्तं मत्स्यपुराणे,—

* प्रातःस्नानादिप्रसङ्गेनाभिहितत्वात्,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

† देवतानाञ्च पूजनं वक्तव्यं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ तत्रचायं,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

“रोचनं* चन्दनं हेम मृदङ्गं दर्पणं मणिम् ।

गुरुमग्निञ्च सूर्यञ्च प्रातः पश्येत् सदा बुधः”—इति ।

विष्णुपुराणेऽपि,—

“स्वाचान्तश्च ततः कुर्यात् पुमान् केश-प्रसाधनम् ।

आदर्शाञ्जन-माङ्गल्य-दूर्वाद्यालम्भनानि च”—इति ।

ब्रह्मपुराणे,—

“स्वात्मानन्तु† घृते पश्येद्यदीच्छेच्चिर-जीवितम्”—इति ।

नारदोऽपि,—

“लोकेऽस्मिन्मङ्गलान्यष्टौ ब्राह्मणो गौर्ऊताशनः ।

हिरण्यं सर्पिरादित्य आपोराजा तथाऽष्टमः ।

एतानि सततं पश्येत् नमस्तेदर्वयेच्च यः ॥

प्रदक्षिणञ्च कुर्वीत तथा ह्यायुर्न हीयते”—इति ।

मगुरपि,—

“अग्निचित् कपिला सची राजा भिक्षुर्महोदधिः ।

दृष्टमाचाः पुनन्येते तस्मात् पश्येत नित्यशः”—इति ।

वामनपुराणेऽपि,—

“होमञ्च कृत्वाऽऽलभनं शुभानां

ततो‡ वाहिनिर्गमनं प्रशस्तम् ।

दूर्वाञ्च सर्पिर्दधि सोदकुम्भं

धेनुं सवत्सां वषभं सुवर्कम् ।

* रोचनां,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

† स्वमात्मानं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ तथा,—इति मुद्रितपुस्तके पाठः ।

मृद्धोमयं* खस्तिकमन्त्रांश्च
 तैलां मधु ब्राह्मण-कन्यकाश्च ।
 श्वेतानि पुष्पानि तथा शर्मां च
 ऊताशनं चन्दनमर्क-विभम् ।
 अश्वत्थ-वृक्षश्च समालभेत
 ततश्च कुर्यान्निज-जाति-धर्मांम्,—इति ।

भरद्वाजोऽपि,—

“कण्डूय पृष्ठतोगान्तु† हत्वा चाश्वत्थ-वन्दनम् ।
 उपगम्य गुरुन् सर्वान् विप्रांश्चैवाभिवादयेत्”—इति ।

ब्राह्मण-समवाये प्रथमं कस्याभिवादनमित्याकाङ्क्षायामाह

मनुः,—

“लौकिकं वैदिकं वाऽपि तथाऽऽध्यात्मिकमेव वा ।
 आददीत यतोऽज्ञानं तं पूर्वमभिवादयेत्”—इति ।

अभिवादन-काले स्वं नाम कीर्त्तयेदित्याह सएव,—

“अभिवादात् परं विप्रोज्यायांसमभिवादयन् ।
 असौनामाऽहमस्मीति स्वं नाम परिकीर्त्तयेत् ।

भोशब्दं कीर्त्तयेदन्ते स्व-स्व-नाम्नाऽभिवादनम्—इति ।

* यद्धोमयं,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† विभ्रं,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

‡ पृष्ठगां गान्तु,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ स्वस्वनाम्नोऽभिवादयेत्,—इति मु० पुस्तके पाठः । स्वस्वनाम्नोऽभि-
 वादने,—इति मद्रितमनुसंहितायां पाठः ।

अभिवादात् परमिति, अभिवादये,—इति शब्दमुच्चार्य पश्चादे-
तन्नामाऽहं भोः,—इति शब्दमुच्चारयेदित्यर्थः । अभिवादन-प्रकारमा-
हापस्तम्भः,—“दक्षिणं बाहुं श्रोत्र-समं प्रसार्य* ब्राह्मणोऽभिवादयेत्.
वरः-समं राजन्यो मध्य-समं वैश्यः, नीचैः शूद्रः प्राञ्जलिः”—इति ।
एक-हस्तेनाभिवादनं निषेधति विष्णुः,—

“जन्म-प्रभृति यत्किञ्चित्तया धर्ममाचरेत् ।

सर्वं तन्निष्फलं याति ह्येक-हस्ताभिवादनात्”—इति ।

एतच्च प्रत्युत्थाय कर्त्तव्यम् । तदाहापस्तम्भः,—

“ऊर्ध्वं प्राणाह्युत्क्रामन्ति यूनः स्यविरश्नागते ।

प्रत्युत्थानाभिवादाभ्यां पुनस्तान् प्रतिपद्यते”—इति ।

अभिवादितेन वक्तव्यामाश्लेषमाह† मनुः,—

“आयुष्मान् भव सौम्येति वाच्यो विप्रोऽभिवादने ।

अकारश्चास्य नाम्नोऽन्ते वाच्यः पूर्वोच्चरः सुतः”—इति ।

पूर्वमच्चरं यस्यासौ पूर्वोच्चरः । पूर्वमच्चरश्च नामस्य-व्यञ्जनं,
स्वराणां स्वर-पूर्वकत्वासम्भवात् । ततश्चाभिवादक-नाम-गतो व्यञ्जन-
निष्ठोऽन्तिम-स्वरः प्रावनीयः । अकारेणान्तिम-स्वरमात्रमुपलक्ष्यते,
अशेष-नाम्नामकारान्तत्वासम्भवात् । तथाच सत्येवं प्रयोगो भवति;
आयुष्मान् भव सौम्य देवदत्ताह,—इति । यस्तु प्रत्यभिवादन-प्रकारं
न जानाति, स नाभिवाद्य इत्याह षण्व,—

“द्यौम वेत्यभिवादस्य विप्रः प्रत्यभिवादनम् ।

* प्रस्तीर्णं,—इति आ० मुक्तके पाठः ।

† अभिवाद्येन वक्तव्यमाह,—इति मु० पस्तके पाठः ।

नाभिवाद्यः स विदुषा यथा शूद्रस्तथैव सः”—इति ।

यस्तु जानन्नपि न गत्यभिवादनं करोति, तस्य दोषो भविष्यत्यु-
राणे दर्शितः,—

“अभिवादे कृते यस्तु न करोत्यभिवादनम् ।

आशिषं वा कुरुः स याति नरकान् बह्वन्”—इति ।

यमोऽपि,—

“अभिवादे तु यः पूर्वमाशिषं न प्रयच्छति ।

यदुष्कृतं भवेदस्य तस्माद्भागं प्रपद्यते ॥

तस्मात्पूर्वाभिभाषी* स्याच्चण्डालस्यापि धर्मवित् ।

सुरां पिवेति वक्तव्यमेवं धर्मान् क्षीयते ॥

स्वस्तीति ब्राह्मणे ब्रूयादायुष्मानिति राजनि ।

धनवानिति वैश्ये तु शूद्रे त्वारोग्यमेवर्चा”—इति ॥

मनुरपि,—

“ब्राह्मणं कुशलं पृच्छेत् चत्रवन्धुमनामयम् ।

वैश्यं क्षेमं समागम्य शूद्रमारोग्यमेव च ॥

पर-पत्नी तु या स्त्री स्यादसम्बधा च योनितः ।

तां ब्रूयाद्भवतीत्येवं सुभगे भगिनीति च†”—इति ॥

ज्यायाममभिवादयेदित्युक्तं, तत्र कियता कालेन ज्यायस्त्वमित्यपेक्षिते

* पूर्वाभिवादी,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† स्वस्तीति ब्राह्मणं ब्रूयादायुष्मानिति भूमिपः । वर्द्धतामिति वैश्यस्तु
शूद्रस्तु स्वागतं वद,—इति मं० पुस्तके पाठः ।

‡ भगिनीति वा,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

आह आपस्तम्बः,—“त्रि-वर्ष-पूर्वः ओत्रियोऽभिवादनमर्हति”—इति ।

मनुर्पि,—

“दशाब्दाख्यं पौर-सख्यं पञ्चाब्दाख्यं कलामृताम् ।

अब्दपूर्व* ओत्रियाणामल्पेनापि स्व-योनिषु”—इति ।

समान-पुर-वासिनां दशभिः वर्षैः पूर्वः सखा भवति, ततोऽधिकोऽध्यायान्, कलामृतां विद्यावतां पञ्चाब्द-पूर्वः सखा, ओत्रियणां वेदाध्यायिनां अब्द-पूर्वः सखा भवति, ततोऽधिकोऽध्यायान्, स्व-योनिषु भ्रात्रादिषु सर्वेषु स्वल्पेनापि वयसा पूर्वः सखा भवति, ततोऽधिकोऽध्यायानित्यर्थः ।

मनु, एते मान्याः,—इत्युल्लिङ्गादीनां याज्ञवल्क्येन पूज्यत्वाभिधानाद्यवीयसामपि तेषामभिवादनं प्राप्तमिति चेत् । तन्न, प्रत्यु-त्यान-सम्भाषणाभ्यां मान्यत्व-सिद्धेः । अतएव तेषामभिवाद्यत्वमाह गौतमः,—“ऋत्विक्-श्वशुर-पितृव्य-मातुलादीनां तु यवीयसां प्रत्यु-त्यानाभिवादनम्”—इति । अभिवादनम् अभिभाषणम् । तथा बौधायनः,—“ऋत्विक्-श्वशुर-पितृव्य-मातुलानां तु यवीयसां प्रत्यु-त्यानाभिभाषणम्”—इति । एतच्च ब्राह्मण-विषयम् । तथा च शातातपः,—

“अभिवाद्यो नमस्कार्यः शिरसा वन्द्यएव च ।

ब्राह्मणः रुत्रियाद्यैस्तु श्रीकामैः सादरं सदा ॥

नाभिवाद्यास्तु विप्रेण रुत्रियाद्याः कथञ्चन ।

* अब्दपूर्व,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

ज्ञान-कर्म्म-गुणोपेतो यद्यप्येते सङ्गमृताः ॥

अभिवाद्य द्विजः शृङ्गं सचेलं स्नानमाचरेत् ।

ब्राह्मणानां शतं सम्यगभिवाद्य विशुध्यति—इति ।

विष्णुरपि,—

“सभासु चैव सर्वासु यज्ञे राज-गृहेषु च ।

नमस्कारं प्रकुर्वीत ब्राह्मणान्नाभिवादयेत्”—इति ।

गुर्वादेरूपसंग्रहणमाह* गौतमः,—“गुरोः पादोपसंग्रहणं प्रातः”—

इति । गुरुरन्वाचार्यः । यतः स एवाह,—“मातृ-पितृ-तद्वन्भूनां पूर्व-
जातानां विद्या-गुरुणां तद्गुरुणाञ्च”—इति । उपसंग्रहण-लक्षणं

मनुराह,—

“व्यत्यस्त-पाणिना कार्यमुपसंग्रहणं गुरोः ।

सव्येन सव्यः स्पृष्टव्यो दक्षिणेन च दक्षिणः”—इति ।

गुरोः सव्य-दक्षिणौ पादौ स्पर्शनीय-सव्य-दक्षिणाभ्यां पाणिभ्यां स्पृष्टव्यौ ।

बौधायनोऽपि,—“श्रोत्रे संस्पृश्य मनः समाधायाधस्ताज्जान्वोराप-
न्नामित्युपसंग्रहणम्” । कुर्यादिति शेषः । एतच्च गुरु-पत्नीनामपि
कार्यम् । तथा च मनुः,—

“गुरुवत् प्रतिपूज्याः स्युः सवर्णा गुरु-योषितः ।

असवर्णास्तु सम्पूज्याः प्रत्युत्यानाभिभाषणैः ॥

भ्रातृभार्य्योपसंग्रहाद्वा सवर्णाऽहन्यहन्यपि ।

विप्रोऽथ तूपसंग्रहाद्वा ज्ञाति-सम्बन्धि-योषितः”—इति ।

* गुर्वादौ तु पूर्वमुपसंग्रहणमाह,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

† तद्गुरुणाञ्चाभिवादयेत्, इति मु० पुस्तके पाठः ।

एवमविशेषेणोपसंग्रहे प्राप्ते कचिदपवादमाह सएव,—

“गुरु-पत्नी तु युवतिर्नाभिवाद्येह पादयोः ।

पूर्व-विंशति-वर्षेण गुण-दोषौ विजानता ।

अभ्यञ्जनं स्नापनञ्च गात्रोत्सादनमेवच* ।

गुरु-पत्न्या न कार्याणि केशानाञ्च प्रसाधनम्”—इति ।

किन्तिर्हि तत्र कर्त्तव्यमित्यपेक्षिते सएवाह,—

“कामन्तु गुरु-पत्नीनां युवतीनां युवा भुवि ।

विधिवद्वन्द्वं कुर्यादभावहमिति ब्रुवन् ।

विप्रोऽथ पाद-ग्रहणमन्त्रहञ्चाभिवादनम् ।

गुरु-दारेषु कुर्वीत सतां धर्ममनुस्मरन्”—इति ।

अभिवादाने वर्ज्यानाह आपस्तम्बः,— “न सोपानदेष्टितशिरा अनव-
द्वितां पाणिर्वाऽभिवादयेत्”—इति ।

शङ्खनेऽपि,— “नोदकुम्भ-हस्तोऽभिवादयेत् न भैक्ष्यं चरन् पुष्पात्र-
हस्तोऽनारुचिर्न जपन्न देव-पितृ-कार्यं कुर्वन् न शयानः”—इति ।

आपस्तम्बोऽपि,— “तथा विषम-गताय गुरवे नाभिवाद्यं तथाऽप्रय-
तायाप्रयतञ्च न प्रत्यभिवादयेत्† प्रतिवयसः स्त्रियः”—इति ।

तथाऽन्यत्र सएवाह,—

“समित्-पुष्प-कुशाध्याम्बु-मृदन्वाक्षत-पाणिकः ।

* गात्रोत्सादनमेवच,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† अवहित,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ न पुष्पहस्तो,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ न प्रत्यभिवदेत्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

जपं होमञ्च कुर्व्वाणो नाभिवाद्यस्तथा दिजः”—इति* ।
 पाखण्डं पतितं ब्राह्मं महापातकिनं शठम् ।
 नास्तिकञ्च क्षतघ्नञ्च नाभिवाद्यात्† कथञ्चन ॥
 धावन्तश्च प्रमत्तश्च मूत्रोच्चारकृतं तथा ।
 भुञ्जानमातुरं नाहं नाभिवाद्यात् द्विजोत्तमः ॥
 वमन्तं‡ जृम्भमाणञ्च कुर्व्वन्तं दन्त-धावनम् ।
 अभ्यक्त-शिरसश्चैव स्नास्यन्तं नाभिवादयेत् ॥
 श्लुक्-पाणिकमविज्ञातमशक्तं रिपुमातुरम् ।
 योगिनश्च तपः-सक्तं कनिष्ठं नाभिवादयेत्” ॥

ब्रातातपोऽपि,—

“उदक्यां स्रुतिकां नारीं भर्तृघ्नीं गर्भ-घातिनीम् ।

अभिवाद्य दिजोमोहात् चिरात्रेण तु शुद्ध्यति”§—इति ।

गुरोः पादोपसंग्रहणमित्युक्तं, तत्र कीदृशो गुरुरित्याशङ्क्या

माह मनुः,—

“निषेकादीनि कर्माणि यः करोति यथाविधि ।

सम्भावयति चाग्नेन स विप्रो गुरुह्यते” ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

* ‘इति’ शब्दोऽत्राधिक इति प्रतिभाति, किन्तु सर्व्वेष्वेव पुस्तकेषु दृष्ट-
 त्वाच्चितः ।

† नाभिवादेत्,—इति शा० पुस्तके पाठः । एवं परत्र ।

‡ उन्मत्तं,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

§ अहोरात्रेण शुद्ध्यति,—इति मु० पुके पाठः ।

“स गुरुर्यः क्रियां कृत्वा वेदमस्मै प्रयच्छति”—इति ।

अध्यापनं विप्र-विषयं, निषेकादि-कर्तुं सर्व-साधारणम् । पितृ-
व्यतिरिक्तानामौपचारिकं गुरुत्वमाह मनुः,—

“अर्त्यं वा बद्धं वा यस्य श्रुतस्योपकरोति यः ।

तमपीह गुरुं विद्यात् श्रुतोपक्रियया तथा”—इति ।

हारीतोऽपि,—

“उपध्यायः पिता ज्येष्ठोभ्राता चैव महीपतिः ।

मातुलः श्वशुरस्त्राता मातामह-पितामहौ ॥

वर्ण-ज्येष्ठः पितृव्यश्च पुंस्त्रेते गुरवः स्मृताः ।

माता मातामही गुरी पितुर्मातुः सहोदराः ।

श्वश्रूः पितामही ज्येष्ठा धात्री च गुरवः स्त्रियाम्”—इति ।

अत्र, पितृ-मातृ-ग्रहणं तद्वदेतेऽपि मान्याः,—इत्येतदर्थम् ।

अतएवाह सएव,—

“अनुवर्त्तनमेतेषां मनोवाक्कायकर्म्मभिः”—इति ।

व्यासोऽपि,—

“मातामहो मातुलश्च पितृव्यः श्वशुरो गुरुः ।

पूर्वजः स्नातकश्चर्त्विङ्मान्यास्ते गुरुवत्सदा ॥

मातृ-स्वसा मातुलानी श्वश्रूधात्री पितृ-स्वसा ।

पितामही पितृव्य-स्त्री गुरु-स्त्री मातृवच्चरेत्”—इति ।

मनुरपि,—

* गुरुवत् स्त्रियः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† मातामही,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

“पितुर्भगिन्यां मातुश्च ज्यायस्याश्च स्वस्यपि ।
मातृवदृत्तिमातिष्ठेन्माता ताभ्यो गरीयसी ।
उपाध्यायान् दशाचार्य्य आचार्य्याणां शतं पिता ।
सहस्रन्तु पितुर्माता गौरवेणातिरिच्यते”—इति ।

यत्तु,—

“दौ गुरु पुरुषस्येह पिता माता च धर्मतः ।
पिता गुरुतरस्तद्वन्माता गुरुतरा तथा ।
तयोरपि पिता श्रेयान् बीज-प्राधान्य-दर्शनात् ।
अभावे बीजिनोमाता तदभावे तु पूर्वजः” ।

इति पुराण वचनम् । तन्निषेकादि-समस्त-संस्कार-पूर्वकाध्यापक-पितृ-
विषयम् । अन्यथा, मातैव गरीयसीति वचनं विरुध्येत । तस्या-
गरीयस्त्वमुपपादयति व्यासः,—

“मासान् दशोदरस्यं या धृत्वा प्रूलैः समाकुला ।
ततोऽपि* विविधैर्दुखैः प्रसूयेत विमूर्च्छिता ।
प्राणैरपि प्रियान् पुत्रान् मन्यते सुत-वत्सला ।
कस्तस्यानिष्कृतिं कर्तुं शक्नोवर्ष-शतैरपि”—इति ।

“उपाध्यायान् दशाचार्य्यः”—इति यदुक्तं, तत्रोपाध्यायाचार्य्य-
योर्लक्षणमाह मनुः,—

“एकदेशन्तु वेदस्य वेदाङ्गान्यथवा पुनः ।
योऽध्यापयति वक्तव्यमुपाध्यायः स उच्यते ॥
उपनीय तु यः शिष्यं वेदमध्यापयेद्विजः ।

* वेदना,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

सकल्पं सरहस्यञ्च तमाचार्यं प्रचवते"—इति ॥

आचार्योऽपि पितृमाचार्यपेक्षया गरीयानेव : तदाह सएव,—

“उत्पादक-ब्रह्मदात्रोर्गरीयान् ब्रह्मदः पिता ।

ब्रह्म-जन्म हि विप्रस्य प्रेत्य चेह च शाश्वतम्”—इति ॥

यस्तु वालोऽपि बृद्धमध्यापयति, सोऽपि तस्य गरीयानिति सएवाह,—

“वालोऽपि विप्रोबृद्धस्य पिता भवति मन्त्रदः ।

अध्यापयामास पितृन् शिशुराङ्गिरसः कविः ॥

पुचका इति शेषाच ज्ञानेन परिगृह्य तान् ।

ते तमर्थमपृच्छन्त देवानागत-मन्यवः ॥

देवाश्चैतान् समेत्योचुर्न्यायं वः शिशुरुक्तवान् ।

अज्ञोभवति वै वालः पिता भवति मन्त्रदः ॥

अज्ञं हि वालमित्याहुः पितेत्येव च मन्त्रदम् ।

न ह्यायनैर्न पलितैर्न वृत्तेन* न वन्धुभिः ॥

ऋषयश्चक्रिरे धर्म्मं योऽनूचानः स नोमहान्”—इति ।

तथा च विष्णुः,—“वाले समान-वयमि अध्यापके गुरुवदन्ति तथम्”—

इति । ज्येष्ठ-भ्रातर्यपि गुरुवदन्ति तव्यमित्यभिहितं पुराणमारे,—

“ज्येष्ठोभ्राता पितृ-समो मृते पितरि भृशुगः ।

कनिष्ठास्तं नमस्येन् सर्वे च्छन्दानुवर्त्तिनः ।

तमेव चोपजीवेन् यथैव पितरन्तथा”—इति ।

मनुरपि,—

“पितृवत् पालयेत् पुत्रान् ज्येष्ठोभ्राता यवीयसः ।

* वित्तेन,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

पुत्रवत्त्वापि वर्त्तेरन् यथैव पितरं तथा”—इति ।

परम-गुरावपि तथेत्याह सएव,—

“गुरोर्गुरौ सन्निहिते गुरुवदृत्तिमाचरेत्”—इति ।

आचार्यानुज्ञामन्तरेण मातुलादीन् असमावृत्तो नाभिवादयेदित्याह सएव,—

“नचानिमृष्टो गुरुणा स्वान् गुरुनभिवादयेत्”—इति ।

समावृत्तस्य तु नानुज्ञाऽपेक्षा । तदाहापस्तम्बः,—“समावृत्तेन सर्वे गुरुव उपसंदाह्याः प्रोक्ष्य च समागमे* आचार्य-प्राचार्य-सन्निपाते प्राचार्यमुपसंगृह्याचार्यमुपजिघृक्षेत्”—इति । अभिवादनं प्रशंसति सएव,—

“अभिवादन-शीलस्य नित्यं वृद्धोपसेविनः ।

चत्वारि तस्य वर्द्धन्ते ह्यायुः प्रज्ञा यशोवलम्”—इति ॥

॥०॥ इत्यभिवादन-प्रकरणम् ॥०॥

अथ द्वितीयभाग-कृत्यमुच्यते † ।

तत्र दत्तः,—

“द्वितीये च तथा भागे वेदाभ्यासे विधीयते”—इति ।

कृष्णपुण्यम्,—

* समागते,—इति शा० स० पुस्तकयोः पाठः ।

† अथ द्वितीयभागकृत्यमुच्यते,—इत्यतः पूर्वं, वेदाभ्यासकालनिर्णयः—

इत्यधिकं म० पुस्तके ।

“वेदाभ्यासं ततः कुर्यात् प्रयत्नाच्छक्तिरिति द्विजः ।

जपेदध्यापयेच्छिष्यान् धारयेद्देवि चरयेत् ॥

अवेचेत च शास्त्राणि धर्मादीनि* द्विजोत्तम”-इति ।

वेदाभ्यासं प्रशंसति मनुः,—

“वेदमेव समभ्यसेत् तपस्तप्त्वा द्विजोत्तमः ।

वेदाभ्यासेहि विप्रस्य तपः परमिहोच्यते ।

अवि-देव-मनुष्याणां वेदश्चतुः सनातनम्”-इति ।

व्यासोऽपि,—

“नान्यो ज्ञापयते धर्मां वेदादेव स निर्वभौ ।

तस्मात् सर्व-प्रयत्नेन धर्मार्थं वेदमाश्रयेत्”-इति ॥

प्राज्ञवल्क्योऽपि,—

“यज्ञानां तपसाञ्चैव शुभानाञ्चैव कर्मणाम् ।

वेद एव द्विजातीनां निश्रेयस-करः परः” ॥

तथा, वेद-विहीनस्य सर्व-क्रिया-वैफल्यं मनुर्दर्शयति,—

“यथा षण्डोऽफलः स्त्रीषु यथा गौर्गवि चाफला ।

यथा चाज्ञोऽफलं दानं तथा विप्रोऽनृचोऽफलः”-इति ।

अस्मिन्नेव भागे कृत्यान्तरमाह गर्गः,—

“समित्-पुष्य-कुशादीनां स कालः समुदाहृतः”-इति ।

अथ तृतीय-भाग-कर्तव्यम्* ।

तत्र दत्तः,—

“तृतीये च तथा भागे पोष्य-वर्गार्थ-साधनम्”—इति ।

कर्मपुराणम् —

“उपेयादीश्वरश्चाय योग-क्षेमार्थ-सिद्धये ।

साधयेद्विविधानर्थान् कुटुम्बार्थं ततो द्विजः”—इति ।

पोष्य-वर्गश्च दत्तेण दर्शितः,—

“माता पिता गुरुभार्या प्रजा दीनः समाश्रितः ।

अभ्यागतोऽतिथिश्चाग्निः पोष्यवर्ग उदाहृतः”—इति ।

एतच्च धन-साधनं यथावृत्ति कार्यम् । तथाऽऽह मनुः—

“यात्रा-मात्र-प्रसिद्ध्यर्थं स्वैः कर्मभिरगर्हितैः ।

अक्लेशेन शरीरस्य कुर्वीत धन-सञ्चयम्”—इति ।

अगर्हितानि कर्माणि अध्यापनादीनि । तानि च निरूपितानि ।

मनु, ब्राह्मणस्त्रैवेतानि कर्माणि न चत्रिय-विशोः । तदाह मनुः,—

“त्रयोधर्मा निवर्त्तेरन् ब्राह्मणात् चत्रियम् प्रति ।

अध्यापनं याजनञ्च तृतीयश्च प्रतिग्रहः ॥

वैश्यं प्रति तथैवेते निवर्त्तेरन्निति स्थितिः”—इति ।

अतो न तयोर्ध्यापनादिर्ज्जनोपायः । वाढं, अतएवोपायान्तरं
तेनैवौकम्,—

“शस्त्रास्त्रभृत्त्वं चत्रस्य वणिक्-पशु-कृषिर्विशः”—इति ।

वणिक् वाणिज्यं, पशुः पशु-पालनम् । याज्ञवल्क्योऽपि,—

* अस्मात् पूर्वम्, ‘अर्जनप्रकरणम्’—इत्यधिकः पाठः मु० पुस्तके ।

“प्रधानं चत्रिये कर्म प्रजानां परिपालनम् ।

कुसीद-कृषि-वाणिज्यं पाशुपाल्यं विशः स्मृतम्”—इति ।

उपायान्तराणां मनुः,—

“सप्त वित्तागमाधर्म्यादायोलाभः क्रयोजयः ।

प्रयोगः कर्मयोगश्च सत्-प्रतिग्रह एवच”—इति ।

दायोऽन्वयागतं धनं, लाभोनिधि-दर्शनम् । दाय-लाभ-क्रया-
न्वयागताश्चतुर्णां, जयः चत्रियस्यैव । प्रयोगो वृद्ध्यर्थं धन-प्रदानम्,
कर्मयोगः कृषि-वाणिज्यम् । प्रयोग-कर्मयोगौ वैश्यस्यैव । सत्-
प्रतिग्रहो विप्रस्यैव । कूर्मपुराणेऽपि,—

“द्विविधस्तु गृही ज्ञेयः साधकश्चाप्यसाधकः ।

अध्यापनं याजनञ्च पूर्वस्थाजः प्रतिग्रहम् ।

शिलोञ्केनाप्युपादद्याद् गृहस्थः साधकः स्मृतः ।

असाधकस्तु यः प्रोक्ता गृहस्थाश्रम-संस्थितः ॥

शिलोञ्के तस्य कथिते द्वे वृत्ती परमर्षिभिः ।

अमृतेनापि जीवेत मृतेन प्रमृतेन वा ॥

अयाचितं स्यादमृतं मृतं भैवन्तु याचितम्”—इति ।

मनुरपि,—

“अमृतमनाभ्यां जीवेत मृतेन प्रमृतेन वा ।

सत्यानृतमभ्यामपिवा न श्व-वृत्त्या कथञ्चन ॥

कृतमुज्ज्वलं ज्ञेयममृतं स्यादयाचितम् ।

मृतन्तु याचितं प्रोक्तं प्रमृतं कर्षणं स्मृतम् ।

सत्यानृतन्तु वाणिज्यं तेन चैवापि जीव्यते ॥

सेवा श्व-वृत्तिर्विख्याता तस्मात्तां परिवर्जयेत्”—इति ।

पतित-परित्यक्तैककणोपादानमुक्कः, शाल्यादेर्निपतित-परित्यक्त-
वल्गरी-ग्रहणं शिलम् । याज्ञवल्क्योऽपि,—

“कुशूल-कुम्भी-धान्यो वा आहिकोऽश्वस्तनोऽपिवा ।

जीवेद्वाऽपि शिलोऽङ्गेन श्रेयानेषां परः परः”—इति ॥

कुशूलं कोष्ठकं; तद्भरित-धान्य-सञ्चेता कुशूल-धान्यः, अह-
पर्याप्त-धान्य-सञ्चेता व्याहिकः, न श्वस्तन-चिन्ताऽप्यस्तीत्यश्वस्तनः
सद्यः सम्पादक इत्यर्थः । एतेषां अश्वस्तनान्तानां वृत्तयोमनुनोक्ताः
वेदितव्याः । तथाऽऽह,—

“षट्कर्मैकोभवत्येषां त्रिभिरन्यः प्रवर्तते ।

द्वाभ्यामेकचतुर्थस्तु ब्रह्म-सन्नेन जीव्यते”—इति ।

अयमर्थः ;— एकः कुशूल-धान्योयाजनादि-षट्-कर्मा भवेत्,
अन्यो द्वितीयः कुम्भी-धान्यो याजनाध्यापनप्रतिग्रहेर्वर्त्तते, एकस्तृती-
यस्याहिकः प्रतिग्रहेतराभ्यां, चतुर्थस्त्वश्वस्तनोब्रह्मसन्नेनाध्यापनेन
जीव्यते,—इत्यर्थः । शूद्रवृत्तिस्तु श्वस्तनसा दर्शिता,—

“शूद्रस्य द्विज-शूश्रूषा सर्व्व-शिल्पानि वाऽपिच ।

विक्रयः सर्व्ववस्त्रानां शूद्रकर्मैत्युदाहृतम्”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“शूद्रस्य द्विज-शूश्रूषा तथाऽजीवन् वणिग्भवेत् ।

शिल्पैर्वा विविधैर्जीवेद् द्विजाति-हितमाचरन्”—इति ।

अजीवन्निति वृद्धः । हारीतोऽपि,—“शूद्रस्य धर्मो द्विजाति-शूश्रूषा-
ऽपवर्जनं कलत्रादि-पोषणं कर्षणं पशु-पालनं भारोद्धहन-पण्य-

व्यवहार-चित्रकर्म-नृत्य-गीत-वेणु-वीणा-मृदङ्ग-वादनानि"—इति ।

अथ चतुर्थे भागे कर्त्तव्यमुच्यते । तत्र दक्षः,—

“चतुर्थे तु तथा भागे स्नानार्थं मृदमाहरेत्”—इति ।

मध्याह्न-स्नान-विधिस्तु प्रसङ्गात् पूर्वमेव निरूपितः ।

अथ ब्रह्मयज्ञ-विधिः ।

तस्य स्वरूपं तैत्तिरीय-ब्राह्मणे दर्शितम्,—“यन् स्वाध्यायमधी-
यीतेकामप्यृचं यजुः साम वा तत् ब्रह्मयज्ञः सन्निष्ठते”—इति ।

लिङ्गपुराणेऽपि,—

“स्व-शाखाऽध्ययनं विप्र ब्रह्मयज्ञ इति स्मृतः”—इति ।

तस्य कालमाह बृहस्पतिः,—

“स चावाक् तर्पणात् कार्यः पश्चाद्वा प्रातराहुतेः ।

वैश्वदेवावसाने वा नान्यदा तु निमित्ततः”—इति ।

अत्र, वैश्वदेव-शब्देन मनुष्ययज्ञान्तं कर्म विवक्ष्यते । यतः कूर्मपुराणे-
ऽभिहितम्,—

“यदि स्यात्तर्पणादर्वाक् ब्रह्मयज्ञः कृतो न हि ।

कृत्वा मनुष्य-यज्ञन्तु ततः स्वाध्यायमाचरेत्”—इति ।

अतिश्व दिग्देश-कालानाह,—“ब्रह्मयज्ञेन यज्यमाणः प्राच्यां
दिशि यामादच्छदिर्दर्शं उदीच्यां प्रागुदीच्यां वोदितआदित्ये”—
इति । अच्छदिर्दर्शं इत्यनेन शब्देन देश-विशेषोल्लिखितः । कृदि-
गर्हाच्छादनं तृण-कटादि, यत्र न दृश्यते तत्रेत्यर्थः । उदिते आदित्ये,

—इत्यनेन सूर्योदयात् प्राचीनं कालं निषेधयति, न तदयानन्तर्यं विधीयते, तस्य होम-कालत्वात् । मनुरपि देशादीतिकर्तव्यतामाह,—

“अपां समीपे नियतो नैत्यिकं विधिमास्थितः ।

सावित्रोमभ्यधीयीत गत्वाऽरण्यं समाहितः”—इति ।

उपवीतादीतिकर्तव्यतां श्रुतिराह,—“दक्षिणत उपवीयोपविश्य हस्ताववनिज्य त्रिराचामेत् द्विःपरिमृज्य सकृदुपस्पृश्य शिरश्चक्षुषी नासिके श्रोत्रे हृदयमालभ्य”—इति । “दर्भाणां महदुपस्त्रीयोपस्यं कृत्वा प्रागासीनः स्वाध्यायमधीयीत”—इति च । “दक्षिणोत्तरौ पाणी पादौ कृत्वा सपवित्रावोमिति प्रतिपद्यते”—इति च । “त्रीनेव प्रायुक्तं भृभुवः स्वर” इति च । “अथ सावित्रीं गायत्रीं त्रिरन्नाह पञ्चो-ऽर्द्धैर्ध्वजो नवानम्”—इति च । “ग्रामे मनसा स्वाध्यायमधीयीत दिवा नक्तञ्च”—इति च । “हस्ताशौच आक्रेय उतारणेवल उत वाचो-दतिष्ठन्नुत व्रजन्नुतासीन उत शयनोऽधीयीतैव स्वाध्यायम्”—इति च । “मध्यन्दिने प्रवलमधीयीत”—इति च । “नमो ब्रह्मणे—इति परिधानीयां त्रिरन्नाहाप उपस्पृश्य गृह्यानेति ततो यत्किञ्चिद्दाति सा दक्षिणा”—इति च । दक्षिणतः प्रदक्षिणं कृत्वेत्यर्थः । तथाच योगियाज्ञवल्क्यः,—

“प्रदक्षिणं समावृत्य नमस्कृत्योपविश्य च ।

दर्भेषु दर्भ-पाणिभ्यां संहताभ्यां कृताञ्जलिः ॥

स्वाध्यायन्तु यथाशक्ति ब्रह्मयज्ञार्थमाचरेत्”—इति ।

शौनकस्त्वितिकर्तव्यान्तरमाह,—

“प्राणायामैर्दग्ध-दोषः शुक्ताम्बर-धरः शुचिः ।

यथाविध्यपश्चात्तस्य आरोहेर्द्ध-संस्तरम् ॥

पवित्र-पाणिः कृत्वा तु उपस्थं दक्षिणोत्तरम्”—इति ।

उदाहृत-श्रुतौ, सहदुपस्पृश्येत्यख्यानन्तरं, सव्यं पाणिं पादौ प्रोक्षेदित्यध्याहर्त्तव्यम्, उत्तरस्मिन् फल-वाक्ये तथाऽनुक्रमणान् । “यत् त्विराचामेत्—इति, तेन ऋचः प्रीणाति, यद् द्विः परिमृजति तेन यजुंषि, यत् सहदुपस्पृशति तेन सामानि, यत् सव्यं पाणिं पादौ प्रोक्षति यच्छिग्रश्चक्षुषी नासिके ओत्रे हृदयमालभते तेनाथ-वाङ्मिरसो ब्राह्मणानीतिहासान् पुराणानि कल्पान् गाथा माराशंसीः प्रीणाति”—इति ।

दर्भाणामित्यादिश्रुत्यर्थः शौनकेन दर्शितः,—“प्राप्नोदग्वा या-मानिष्क्रम्यापश्चात्तस्य शुचौ देशे यज्ञोपवीत्याचम्याक्लिन्नवासा दर्भाणां सहदुपस्तीर्य प्राक्खूलानान्तेषु प्राङ्मुख उपविश्योपस्थं कृत्वा दक्षिणोत्तरौ पाणी पादौ मन्वाथ पवित्रवन्तौ द्यावापृथिव्योः सन्धि-मीक्षमाणः संमील्य वा यथायुक्रमात्मानं मन्येत तथायुको-ऽधीयीत स्वाध्यायं, मनसाधीयीत, उत वा दिवा नक्तं वा तिष्ठन् ब्रजन्नासीनः शयानो वा” । सर्व्वथा स्वाध्यायमधीयतैव नत्वङ्गा-शक्त्या प्रधानं परित्याज्यमित्यर्थः । ब्रह्मयज्ञे जप्यं आश्रमेधिके दर्शितम्,—

“वेदमादौ समागम्य तथोपर्य्युपरि क्रमात् ।

यदधीतान्वहं शक्त्या तत् स्वाध्यायः प्रचक्षते ॥

ऋचं वाऽथ यजुर्वाऽपि सामाथर्व्वमथापि वा ।

इतिहास-पुराणानि यथाशक्ति न ह्यपयेत्”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“वेदायर्जपुराणानि सेतिहासानि शक्तिः ।

जपयज्ञ-प्रसिद्ध्यर्थं विद्यामाध्यात्मिकीं जपेत्”—इति ।

यहणाध्ययनवत् ब्रह्मयज्ञाध्ययनस्यानध्याय-दिनेषु परित्याग-प्राप्नो

मनुराह,—

“वेदोपकरणे चैव स्वाध्याये चैव नैत्यिके ।

नानुरोधोऽस्यनध्याये होम-मन्त्रेषु चैव हि ॥

नैत्यिके नास्यनध्यायो ब्रह्म-मन्त्रं हि तत् स्मृतम् ।

ब्रह्माहुति-हुतं पुण्य-मनध्याय-वषट्कृतम्”—इति ।

ब्रह्मवैवाहुति-द्रव्यन्तेन हुतम् । अधीयते,—इत्यध्यायो याज्यादि-
मन्त्र-समूहः, तेन * वषट्कारेण च सहितं हुतम् । यतोनास्यनध्यायः,
अतएव श्रुतिरनध्याय-विशेषाननूद्य तेषु जपं प्रशंसति,—“य एवं विद्या-
न्नेचे वर्षति विद्योतमाने स्तनयत्यवस्फूर्जति पवमाने वायावमावा-
स्यायां स्वाध्यायमधीते तपएव तत् तप्यते तपोहि स्वाध्यायः”—इति ।

तेष्वनध्यायेष्वन्त्यमेव पठनीयम् । तदाहापस्तम्बः—“अथ यदि
वातोवायात् स्तनयेद्वा विद्योतते वा तथाऽवस्फूर्जदेकामृचमेकं
वा यजुरेकं वा सामाभिव्याहरेत्”—इति । आत्म-देशयोरणुचिखे
ब्रह्मयज्ञोवर्जनीयः । तथाच श्रुतिः,—“तस्य वा एतस्य यज्ञस्य
द्वावनध्यायौ पदात्माऽणुचिर्यद्देशः”—इति । ब्रह्मयज्ञं प्रशंसति श्रुतिः,
—“उत्तमं नाकमधिरोहति उत्तमः समानानां भवति यावन्तं ह
वादमां वित्तस्य पूर्णां ददत् स्वर्ग-लोकं जयति तावन्तं लोकं जयति

* तेन हुतेन,—इति शा० स० पुस्तकयोः पाठः ।

भृयांसं चाक्षय्यं चाप पुनर्दत्तुं जयति ब्रह्मणः सायुज्यं गच्छति”—
इति । याज्ञवल्क्योऽपि,—

“यं यं क्रतुमधीयीत तस्य तस्याप्नुयात्फलम्”—इति ।

वित्त-पूर्ण-पृथिवी-दानस्य फलमश्रुते—इति ।

॥०॥ इति ब्रह्मयज्ञ-प्रकरणम् ॥०॥

अथ तर्पण-विधिः ।

तत्र वशिष्ठः,—

“श्वक्-सामायर्व-वेदोक्तान् जप्य-मन्त्रान् यजुषि च ।

जप्त्वा चैवं* ततः कुर्याद्देवर्षि-पितृ-तर्पणम्”—इति ।

दृढस्यतिरपि,—

“ब्रह्मयज्ञ-प्रसिद्ध्यर्थं विद्याश्चाध्यात्मिकीं जपेत् ।

जप्त्वाऽथ प्रणवं वाऽपि† ततस्तर्पणमाचरेत्”—इति ।

विष्णुपुराणोऽपि,—

“शुचि-वस्त्र-धरः स्नातो देवर्षि-पितृ-तर्पणम् ।

तेषामेव हि तीर्थेन कुर्वीत सुसमाहितः ॥

चिरपः‡ प्रीणनार्थाय देवानामपवर्जयेत् ।

अथर्वीणां यथान्यायं सङ्गच्छापि प्रजापतेः ॥

पितृणां प्रीणनार्थाय चिरपः पृथिवीपते”—इति ।

* जपिष्वैवं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† चापि इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ दिरपः,—इति सो० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

व्यासः,—

“एकैकमञ्जलिं देवा द्वौ द्वौ तु शनकादयः” ।

अर्हन्ति† पितरस्त्रींस्त्रीन् स्त्रियस्यैकैकमञ्जलिम्”—इति ।

आग्नेयपुराणेऽपि,—

“प्रागग्नेषु सुरांस्तर्पेन्मनुष्यांश्चैव मध्यतः ।

पितॄंस्तु दक्षिणाग्नेषु चैक-दि-त्रि-जलाञ्जलीन्”—इति ।

अथ, अञ्जलि-सङ्ख्या यथाशाखं व्यवतिष्ठते । यत्र शाखायां न सङ्ख्यानियमः श्रुतः, तत्र विकल्पः । तत्रैव ब्रह्मसूत्र-विन्यास-विशेषो-दर्शितः,—

“मध्येन दैव-कार्याणि वामेन पितृ-तर्पणम् ।

निवीतेन मनुष्यानां तर्पणं संविधीयते”—इति ।

मध्येनोपवीतेन, वामेन प्राचीनावीतेन,—इत्यर्थः । तथाच शङ्ख-लि-खितौ,—“उमाभ्यामपि हस्ताभ्यां प्राङ्मुखो यज्ञोपवीती प्रागग्नेः कुशेर्देवता-तर्पणं दैव-तीर्थेन कुर्यात्”—इति । विष्णुरपि,—

“ततः कृत्वा निवीतन्तु यज्ञसूत्रमतन्वितः ।

प्राजापत्येन तीर्थेन मनुष्यांस्तर्पयेत् पृथक्”—इति ।

बौधायनः,—“अथ दक्षिणतः प्राचीनावीती पितॄन् स्वधानमस्तर्प-यामि”—इत्यादि । यत्तु,—

“उमाभ्यामपि हस्ताभ्यामुदकं यः प्रयच्छति ।

स मूढोनरकं याति कालसूत्रमवाक्शिराः”—

* शनकादिषु,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† अर्हन्ति,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

इति । व्याघ्रपाद-वचनं, तच्छ्राद्धादि-विषयम् । अतएव कार्ष्णाजिनिः,—

“आद्धे विवाह-काले च पाणिनैकेन दीयते ।

तर्पणे त्वभयेनैव विधिरेष पुरातनः”—इति ।

एतच्च तर्पणं स्थलस्थेन नोदके कर्त्तव्यम् । तथाच गोभिलः,—

“नोदकेषु न पात्रेषु न क्रुद्धो नैकपाणिना ।

नोपतिष्ठति तन्नोयं यन्न भूमौ प्रदीयते”—इति ।

अतः स्थलस्थोभूमावेव तर्पणं कुर्वीत, न जलादाविति । तथाच विष्णुः,—

“स्थले स्थित्वा जले यस्तु प्रयच्छेदुदकं नरः ।

नोपतिष्ठति तदारि पितृणां तन्निरर्थकम्”—इति ।

अथ विशेषमाह चारीतः,—

“वसित्वा वसनं शुष्कं स्थले विस्तीर्णं-वर्हिषि ।

विधिज्ञस्तर्पणं कुर्यान्न पात्रेषु कदाचन ॥

पात्राद्वा जलमादाय शुभे पात्रान्तरे लिपेत् ।

जल-पूर्णंऽथवा गर्त्ते न स्थले तु विवर्हिषि ।

केश-भस्म-तृषाङ्गार-कण्टकास्थि-समाकुलम् ॥

भवेन्महीतलं यस्माद्वर्हिषाऽऽस्तरणं ततः”—इति ।

यत्तु कार्ष्णाजिनिनोक्तम्,—

“देवतानां पितृणाञ्च जले दद्याज्जलाञ्जलिम्”—इति ।

तदशुचि-स्थल-विषयम् । तदाह विष्णुः,—

“यत्राशुचि स्थलं वा स्यादुदके देवता-पितृन् ।

तर्पयेत्तु यथाकाममसु सर्व्वं प्रतिष्ठितम्”—इति ।

पाच-विशेषमाह पितामहः,—

“हेम-रूपमयं पात्रं ताम्र-कांस्य-समुद्भवं ।

पितृणां तर्पणे पात्रं मृण्मयन्तु परित्यजेत्”—इति ॥

मरीचिः,—

“सौवर्णेन च पात्रेण ताम्र-रूपमयेन च* ।

औदुम्बरेण विन्नेनां पितृणां दत्तमचयम्”—इति ।

रिक्त-हस्तेन न कुर्यादित्याह सएव,—

“विना रूप्य-सुवर्णेन विना ताम्र तिलैस्तथा† ।

विना मन्त्रैश्च दर्भैश्च पितृणां नोपतिष्ठते”—इति ।

स्त्यन्तरे च—

“खड्ग-मौक्तिक-हस्तेन कर्त्तव्यं पितृ-तर्पणम् ।

मणि-काञ्चन-दर्भैर्वा न शून्येन‡ कदाचन”—इति ॥

न चात्र समुच्चयानापि सम-विकल्प इत्यभिप्रेत्य मरीचिराह,—

“तिलानामप्यभावे तु सुवर्ण-रजतान्वितम् ।

तदभावे निषिञ्चेत्तु दर्भैर्मन्त्रेण वा पुनः”—इति ॥

तिल-ग्रहणे तु विशेषमाह योगियाज्ञवल्क्यः,—

“यद्यद्भुतं निषिञ्चेत्तु तिलान् संमिश्रयेज्जले ।

अतोऽन्यथा तु सव्येन तिला ग्राह्या विचक्षणैः”—इति ।

* ताम्रकांस्यमयेन वा,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† षट्केन,—इति ज्ञा० पुस्तके पाठः ।

‡ ताम्रमयेस्तथा,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ शुष्केण,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

एतदलोमक-प्रदेशाभिप्रायम् । तथाच देवलः,—

“रोम-संस्थान् तिलान् कृत्वा यस्तु तर्पयते पितृन् ।

पितरस्तर्पितास्तेन दधिरेण मलेन च”—इति ।

वर्ण-भेदेन तिलानां विनियोग-विशेषं दर्शयति सएव,—

“शुक्लैस्तु तर्पयेद्देवान् मनुष्यान् श्वलैस्तिलैः ।

पितृन् सन्तर्पयेत् कृष्णैस्तर्पयेत् सर्वथा द्विज”—इति ।

कूर्मपुराणेऽपि, देवर्षि-पितृ-तर्पणे विशेषोदर्शितः,—

“देवान् ब्रह्मच्छर्षीष्यैव तर्पयेदक्षतोदकैः ।

पितृन् भक्त्या तिलैः कृष्णैः स्न-सूत्रोक्त-विधानतः”—इति ।

तित्यादि-विशेषेण तिल-तर्पणं निषेधयति,—

“सप्तम्यां रविवारे च गृहे* जन्मदिने तथा ।

मृत्यु-पुत्र-कलत्रार्थी न कुर्यात्तिल-तर्पणम्”—इति ।

पुराणेऽपि,—

“पक्षयोद्भयो राजन् सप्तम्यां निशि सन्ध्ययोः ।

वित्त-पुत्र-कलत्रार्थी तिलान् पशुसु वर्जयेत्”—इति ।

बौधायनेऽपि,—

“न जीवत्-पितृकः कृष्णैस्तिलैस्तर्पणमाचरेत् ।

सप्तम्यां रविवारे च जन्मर्क्षदिवसेषु च ॥

गृहे निषिद्धं सतिलं तर्पणं तदहिर्भवेत् ।

विवाहे चोपनयने चौलै सति यथाक्रमम् ॥

* गृहे,—इति सो० स० शा० पुस्तकेषु पाठः । एवं परत्र ।

वर्षमर्द्धं तदर्द्धं च वर्जयेत् तिल-तर्पणम् ।

तिथि-तीर्थ-विशेषेषु कार्यं प्रेतेषु सर्वदा”-इति ।

तर्पणीयान् दर्शयति सत्यव्रतः,—

“कृत्वोपवीती देवेभ्यो निवीती च भवेत्ततः ।

मनुष्यांस्तर्पयेद्भक्त्या ब्रह्म-पुचानृषींस्तथा ।

अपसव्यं ततः कृत्वा सव्यं जाम्बाच्यं भृत्येभ्यः ॥

दर्भपाणिस्तु विधिना प्रेतान् सन्तर्पयेत्ततः” ॥

योगियाश्वक्वः,—

“ब्रह्माणं तर्पयेत्पूर्वं विष्णुं रुद्रं प्रजापतिम् ।

वेदान् रुन्दांसि देवांश्च ऋषींश्चैव तपोधनान् ॥

आचार्यांश्चैव गन्धर्वानाचार्य-तनयांस्तथा ।

संवत्सरं सावयवं देवीरप्सरसस्तथा ॥

तथा देवान् नगान्नागान् सागरान् पर्वतानपि ।

सरितोऽथ मनुष्यांश्च यक्षान् रक्षांसि चैव हि ॥

पिशाचांश्च सुपर्णांश्च भूतान्यथ पशूंस्तथा ।

वनस्पतीनामघोषं भूतग्रामांश्चतुर्विधान् ॥

सव्यं जानुं ततोऽन्नाच्य पाणिभ्यां दक्षिणामुखः ।

तस्मिन्नेतर्पयेन्नरैः सर्वान् पितृगणांस्तथा ॥

मातामहांश्च सततं श्रद्धया तर्पयेत् द्विज”-इति ।

शौनकोऽपि,—“अग्निर्विष्णुः प्रजापतिः”-इत्यादि । यजुःशाखिनान्तु

काण्डर्षि-तर्पणमुक्तम्,—

“अथ काण्ड-ऋषीनेतानुदकाञ्जलिभिः शुचिः ।

अव्ययः* तर्पयेन्नित्यं मन्त्रेणैवाष्ट-नामभिः ॥

पितृ-तर्पणं प्रकृत्य पैठीनसिः,—

“अपसव्यं ततः कृत्वा स्थित्वा च पितृदिङ्मुखः ।

पितृन् दिव्यान् दिव्यांश्च पितृ-तीर्थेन तर्पयेत्”—इति ।

दिव्याः वसु-रुद्रादित्याः† अदिव्याः पित्रादयः । योगियाश्च वसवः,—

“वसुन् रुद्रान् तथाऽऽदित्यान् नमस्कार-समन्वितान्”—इति ।

तर्पयेदिति शेषः । वखादीनां नामानि पैठीनसिना दर्शितानि,—

“ध्रुवो धर्मश्च‡ चोमश्च आपश्चैवानिलोनलः ।

प्रद्युम्नश्च प्रभातश्च वसवोऽष्टौ प्रकीर्त्तिताः ।

अजैकपादहित्रघ्नो विरूपाक्षोऽथ रैवतः ॥

हरश्च वज्ररूपश्च त्र्यम्बकश्च सुरेश्वरः ।

सावित्रश्च जयन्तश्च पिनाकी चापराजितः ।

एते रुद्राः समाख्याता एकादश सुरोत्तमाः ।

इन्द्रोधाता भगः पूषा मित्रोऽथ वरुणोऽर्यमा ॥

अग्निः१ विवस्वान् त्वष्टा च सविता विष्णुरेव च ।

एते वै द्वादशादित्या देवानां प्रवरामताः ॥

एते च दिव्याः पितरः पूज्याः सर्वे-प्रयत्नतः” ।

ततः स्व-पित्रादींस्तर्पयेत् । तत्र प्रकारमाह पैठीनसिः,—

* अव्ययः,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† वसुरुद्रादयः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ यमश्च,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

१ अग्निः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

“स्व नाम-गोत्र-ग्रहणं पुरुषं पुरुषं प्रति ।
तिलोदकाञ्जलींस्त्रींस्त्रीनुच्चैरुच्चैर्विनिक्षिपेत्” ।

योगियाञ्जवल्क्योऽपि,—

“सर्वर्णेभ्योजलं देयं* नामवर्णेभ्यएवच ।
गोत्र-नाम-स्वधाकारै स्तर्पयेदनुपूर्वशः”—इति ।

नाम-ग्रहणेऽपि विशेषमाह अश्वलायनः†,—

“शर्मान्तं ब्राह्मणस्योक्तं वस्मान्तं क्षत्रियस्य च ।
गुप्तान्तं चैव वैश्यस्य दामान्तं शूद्रजन्मनः ॥
चतुर्णामपि वर्णानां पितॄणां पितृ-गोत्रतः ।
पितृ-गोत्रं कुमासीणां ऊद्गानां भर्तृ-गोत्रतः”—इति ।

पितृ-तर्पणे क्रममाह सत्यव्रतः,—

“पितृभ्यः प्रत्यहं दद्यात्ततो मातृभ्य एवच ।
ततो मातामहानाञ्च पितृव्यस्य सुतस्य च”—इति ।

विष्णुपुराणेऽपि,—

“दद्यात् पैत्रेण तीर्थेन कामानन्यान् गृह्णुष्व मे ।
मात्रे प्रमात्रे तन्मात्रे गुरुपत्यै तथा नृप ।
गुरवे मातुलादीनां स्निग्ध-मित्राय भृशुज”—इति ।

हारीतोऽपि,—“पित्रादीन् मात्रादीन् मातामहादीन् पितृव्यां-
स्तत्पत्नीर्ज्येष्ठभ्रातृस्तत्पत्नीः मातुलादींस्तत्पत्नीः गुरुचार्योपाध्याया-
दीन् सुहृत्-सम्बन्धि-बान्धवान् द्रव्यान्नदाहपोषकारिणस्तत्पत्नीश्च तर्प-

* सर्वर्णेभ्योऽञ्जलिर्देयः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† बोधायनः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

येत्”-इति । जीवपितृक-तर्पणे विशेषमाह योगियाज्ञवल्क्यः,—

“कव्यवाङ्मनसः सोमो यमश्चैवार्थमा तथा ।

अग्निस्वात्ताः सोमपाश्व तथा वर्हिषदोऽपि च ।

यदि स्वाजीवपितृकस्तान् विद्याच्च तथा पितृन् ।

येभ्योवाऽपि पिता दद्यात्तेभ्योवाऽपि प्रदीयते ।

एतांश्चैव प्रमीतांश्च प्रमीत-पितृको द्विजः”—इति ।

तर्पयेदितिशेषः । अवसानाञ्जलिमाह कात्यायनः,—

“पितृवंशा मातृवंशा ये चान्ये पितरोजनाः ।

मत्तस्तृदकमर्हन्ति ये तांस्तान्तर्पयाम्यहम्” ।

इत्यवसानाञ्जलिरिति । आदित्यपुराणेऽपि,—

“यत्र कचन संस्थानां चुत्तृष्णोपहतात्मनाम् ।

तेषां हि दत्तमव्यभिदमस्तु तिलोदकम् ॥

ये मे कुले लुप्तपिण्डाः पुत्र-पौत्र-विवर्जिताः ।

तेषान्तु दत्तमव्यभिदमस्तु तिलोदकम्”—इति ।

मत्स्यपुराणेऽपि,—

“येऽबान्धवा बान्धवा वा येऽन्यजन्मनि बान्धवाः ।

ते तृप्तिमखिलां यान्तु ये वा मत्तोऽम्बुवाञ्छिताः”—इति ।

विस्तरेण कर्तुमसमर्थस्य संक्षेपेण तर्पणमुक्तं विष्णुपुराणे,—

“आ-ब्रह्म-स्तम्भ-पथ्यन्तं जगत्तृप्यत्विति ब्रुवन् ।

क्षिपेत् पयोऽञ्जली-तीक्ष्णं कुर्यात् संक्षेपतर्पणम्”—इति ।

यम-तर्पणन्तु वृद्धमननोक्तम्,—

“प्रेतोत्सव-चतुर्दश्यां कार्यन्तु यम-तर्पणम् ।

हृष्णाङ्गार-चतुर्दशामपि कार्यं सदैव वा ॥

यमाय धर्मा-राजाय मृत्यवे चान्तकाय च ।

वैवस्वताय कालाय सर्व-भूत-त्रयाय च ॥

शैब्यराय दधाय नीलाय परमेष्ठिने ।

वृकोदराय चित्राय चित्रगुप्ताय ते नमः"—इति ।

नियमस्तु स्कन्दपुराणे निरूपितः,—

“दक्षिणाभिमुखोभूत्वा तिलैः सव्यं समाहितः ।

देवतीर्थेन देवत्वात्तिलैः प्रेताधिपाय च”—इति ।

एवं कुर्वतः फलमाह यमः,—

“यत्र कचम नद्यां हि स्नात्वा हृष्णचतुर्दशीम् ।

सन्नर्थं धर्मराजानं मुच्यते सर्वकिञ्चिदैः”—इति ।

माघ-शुक्लाष्टम्यां भीष्मतर्पणं कुर्यात्तदाह व्यासः,—

“शुक्लाष्टम्यान्तु माघस्य दद्याद्भीष्माय यो जलम् ।

सम्पत्सरकृतं पापं तत्क्षणादेव नश्यति ॥

वैशाखपक्ष-गोत्राय साङ्गृति-प्रवराय च ।

गङ्गापुत्राय भीष्माय प्रदास्येऽहं तिलोदकम्* ।

अपुत्राय ददाम्येतत् सलिलं भीष्मवर्माणे”—इति ॥

तर्पण-प्रशंसा पुगणसारे दर्शिता,—

“एवं यः सर्वभूतानि तर्पयेदन्वहं द्विजः ।

स गच्छेत् परमं स्थानं तेजोमूर्तिमनामयम्”—इति ।

* ‘अपुत्राय’—इत्यङ्गान्तरं, ‘गङ्गापुत्राय’—इत्यङ्गं दृश्यते मुद्रिता-
तिरिक्त पुस्तकेषु ।

अकरणे प्रत्यवायः पुराणे दर्शितः—

“देवतास्य पितृस्यैव सुनीम् व यो न तर्पयेत् ।

देवादीनामृणी भूत्वा मरकं स व्रजत्यधः”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“नास्तिक्यभावाद्यक्षांसु न तर्पयति वै पितृन् ।

पिबन्ति देह-निष्ठावं पितरोऽस्य जलार्थिनः”—इति ।

हारीतोऽपि,—

“देवास्य पितरस्यैव काङ्क्षन्ति सतिलाञ्जलिम्* ।

अदत्ते तु निरासास्ते प्रतियान्ति यथागतम्”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“क्षायां यद्येच्छेच्छरदातपार्श्वः

पयः पिपाशुः क्षुधितोऽलमन्नम् ।

बालोजनिर्धो जननी च बालं

योषित् पुमांसं पुरुषश्च योषाम् ॥

तथा सर्वानि भूतानि स्यावगणि चराणि च ।

विप्रादुदकमिच्छन्ति सर्वेऽप्युदक-काङ्क्षिणः ॥

तस्मात् सदेव कर्त्तव्यमकुर्वन्महत्तैमसा ।

युज्यते ब्राह्मणः कुर्वन् विश्वमेतद्विभर्त्ति हि”—इति ।

अथ पितृ-गाथा,—

“अपि नः स कुले भूयाद्यो नोदद्याज्जलाञ्जलिम् ।

नदीषु बभ्रतोयासु शीतलासु विशेषतः”—इति ।

* सरितोजनम्,—इति शां पुस्तके पाठः ।

तर्पणानन्तरं वस्त्र-निष्पीडनं कर्तव्यम् । तदाह योगियाश्वत्थः,—

“यावद्देवानृषींश्चैव पितृंश्चापि न तर्पयेत् ।

तावन्न पीडयेद्वस्त्रं योहि स्नानोभवेद्विजः ॥

निष्पीडयति योविप्रः स्नान-वस्त्रमतर्प्य च* ।

निरासाः पितरोद्यान्ति शापं दत्त्वा सुदारुणम्”—इति ।

निष्पीडनन्तु स्थले कार्यम् । तदुक्तं स्मृत्यन्तरे,—

“वस्त्रनिष्पीडितं तोयं श्राद्धे चोच्छिष्टभोजनाम्† ।

भागधेयं श्रुतिः प्राह तस्मान्निष्पीडयेत् स्थले”—इति ।

विष्णुपुराणे,—

“आचम्य च ततोदद्यात् सूर्याय सलिलाञ्जलिम् ।

नमोविवस्वते ब्रह्मन् भास्वते विष्णुतेजसे ।

जगत्-सवित्रे शुचये सवित्रे कर्मदायिने”—इति‡ ।

॥०॥ इति तर्पण-प्रकरणम् ॥०॥

अथ देवार्चनम् ।

इत्थं मूलवचनानुक्तानि तर्पणान्तानि कर्माणि निरूपितानि ।
अथ, मूलवचनोक्तं क्रम-प्राप्तं देवतार्चनं निरूप्यते । तच्च, नृसिंह-
पुराणम्,—

* स्नानवस्त्रमतर्पणम्,— इति शा० स० पुस्तकयोः पाठः ।

† श्राद्धेचोच्छिष्टभोजनम्, इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ विष्णुपुराणे,—इत्यारभ्य, एतदन्तोग्रस्थः नास्ति मुद्रितातिरिक्त-
पुस्तकेषु ।

“जल-देवान् नमस्कृत्य ततो गच्छेद्गृहं बुधः ।
पौरुषेण तु सूक्तेन ततो विष्णुं समर्चयेत्”—इति ।

आग्नेयपुराणे,—

“मन्त्रैर्विष्णव-गौर्द्वैस्तु सावित्रैः शक्तिकैस्तथा* ।
विष्णुं प्रजापतिं वाऽपि शिवं वा भास्करन्तथा ॥
तस्मिन्द्वैरर्चयेन्मन्त्रैः सर्वदेवान् समाहितः”—इति ।

कूर्मपुराणेऽपि,—

“ब्रह्माणं शङ्करं सूर्यं तथैव मधुसूदनम् ।
अन्यांश्चाभिमतान् देवान् भक्त्या चाक्रोधनोऽत्वरः ॥
स्वैर्मन्त्रैरर्चयेन्नित्यां पत्रैः पुष्पैस्तथाऽम्बुभिः”—इति ।

स्मृत्यन्तरे,—

“आदित्यमम्बिकां विष्णुं गणनाथं महेश्वरम्”—इत्यादि† ।
यद्यपि, पूर्वं मूलवचन-व्याख्याने पूजनीयो देवः † एक एव,—इति
महता प्रबन्धेन प्रपञ्चितं, तथापि दर्शन-भेदमाश्रित्य विष्णु-शङ्क-
रादिभेदोपन्यासो ‡ न विरुद्ध्यते । दर्शनभेदस्य पुराणसारे वर्णितः,—
“शैवञ्च वैष्णवं शक्तं सौरं वैनायकन्तथा ।

स्कान्दञ्च भक्तिमार्गस्य दर्शनानि षडेव हि”—इति ॥
तत्र, वैष्णवदर्शनानुसारी पूजाक्रम आश्वमेधिके निरूपितः,—

* शाम्भवेस्तथा,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† स्मृत्यन्तरे-इत्यादिरेतदन्तोऽग्रशः मुद्रितातिरिक्तपुस्तकेषु न दृश्यते ।

‡ पूजनीयामहादेव,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

५ विष्णुशङ्करादिभेदा,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

“शृणु पाण्डव तत्सर्वमर्चन-क्रममात्मनः ।
 स्थण्डिले पद्मकं कृत्वा चाष्टपत्रं सकर्णिकम् ॥
 अष्टाक्षर-विधानेन अथवा द्वादशाक्षरैः ।
 वैदिकैरथवा मन्त्रैर्मम सूक्तेन वा पुनः ॥
 स्थापितं मां ततस्तस्मिन्नर्चयीत विचक्षणः ॥
 पुरुषञ्च ततः सत्यमच्युतञ्च युधिष्ठिर ।
 अनिरुद्धञ्च मां प्राज्जबैखानसविदोजनाः ॥
 अन्ये त्वेवं* विजानन्ति मां राजन् पाञ्चरात्रिकाः ।
 वासुदेवञ्च राजेन्द्र सङ्कर्षणमथापि वा ॥
 प्रद्युम्नञ्चानिरुद्धञ्च चतुर्भूतानि प्रचक्षते ।
 एताश्चान्याश्च राजेन्द्र संज्ञा-भेदेन मूर्तयः ॥
 विद्वानर्थान्तरा एवां मामेवं चार्चयेद्बुधः”—इति ।

आग्नेयेऽपि,—

“अर्चनं सम्प्रवक्ष्यामि विष्णोरमित-तेजसः ।
 यत्कृत्वा मुनयः सर्वे परं निर्वाणमाप्नुयुः ॥
 अप्सुग्नौ हृदये सूर्ये स्थण्डिले प्रतिमासु च ।
 षट्स्वतेषु हरेः सम्यगर्चनं मुनिभिः स्मृतम् ॥
 अग्नौ क्रियावतां देवो रवौ † देवो मनीषिणाम् ।
 प्रतिमास्त्वल्पबुद्धीनां योगिनां हृदये हरिः ॥

* अन्येऽप्येवं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† विनाधात्मपरानेव,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ दिवि,—इति शां पुस्तके पाठः ।

तस्य सर्वगतत्वाच्च स्थण्डिले भावितात्मनाम् ।
 ऋग्वेदे पौरुषं सूक्तमर्चितं गुह्यमुत्तमम् ।
 आनुष्टुभस्य सूक्तस्य त्रैष्टुभं तस्य देवता ॥
 पुरुषोयोजगद्दीजमृषिर्नारायणः स्मृतः ।
 प्रथमां विन्यसेदामे द्वितीयां दक्षिणे करे ॥
 तृतीयां वामपादे तु चतुर्थीं दक्षिणे न्यसेत् ।
 पञ्चमं वामजानौ तु षष्ठीं वै दक्षिणे न्यसेत् ॥
 सप्तमीं वामकक्ष्यान्तु अष्टमीं दाक्षिणे तथा ।
 नवमीं नाभिमध्ये तु दशमीं हृदये तथा ॥
 एकादशीं कण्ठमध्ये द्वादशीं वामबाहुके ।
 त्रयोदशीं दक्षिणे तु तथाऽऽस्ये तु चतुर्दशीम् ॥
 अत्र्णोः पञ्चदशीञ्चैव विन्यसेन्मूर्द्ध्नि षोडशीम् ।
 यथा देहे तथा देवे न्यासं कृत्वा विधानतः ॥
 न्यासेन तु भवेत् सोऽपि स्वयमेव जनार्दनः ।
 एवं न्यासविधिं कृत्वा पश्चाद्यागं समाचरेत् ॥
 पूर्व्याऽऽवाहयेद्देवमामनन्तु द्वितीयया ।
 पाद्यं तृतीयया चैव चतुर्थ्याऽर्घ्यं प्रदापयेत् ॥
 पञ्चम्याऽऽचमनं दद्यात् षष्ठ्या स्नानं समाचरेत् ।
 सप्तम्या तु ततोवाचोह्यष्टम्या चोपवीतकम् ॥
 नवम्या गन्धलेपन्तु दशम्या पुष्पकन्तथा ।
 एकादश्या तथा धूपं द्वादश्या दीपमेवच ॥
 नैवेद्यन्तु त्रयोदश्या नमस्कारे चतुर्दशी ।

प्रदक्षिणे पञ्चदशी व्यजने* षोडशी तथा ॥
 ज्ञाने वस्त्रे च नैवेद्ये दद्यादाचमनं तथा ।
 ऊत्वा षोडशभिर्मन्त्रैः षोडशान्नस्य चाहुतीः ॥
 पुनः षोडशभिर्मन्त्रैर्दद्यात् पुण्याणि षोडश ।
 तच्च सर्व्वं जपेद्भूयः पौरुषं सक्तमुत्तमम् ॥
 अचिरात्† सिद्धिमाप्नोति ह्येवमेव समाचरन्‡ ॥
 ध्येयः सदा सवित्-मण्डल-मध्य-वर्त्तौ
 नारायणः सरसिजामन-सन्निविष्टः ।
 केयूरवान् कनक‡ कुण्डलवान् किरीटी
 हारी हिरण्य-वपुर्धृत-शङ्ख-चक्रः”-इति ।

बौधायनोऽपि,—“अथातो महापुरुषस्याहरहः परिचर्या ॥ विधिं
 व्याख्यास्यामः । स्नात्वा शुचिः शुचौ देशे गोमयेनोपलिप्य प्रति-
 कृतिं कृत्वा फलं॥ पुष्पैर्यथा लाभमर्चयेत् । सह पुष्पोदकेन महा-
 पुरुषमावाहयेत् । ॐ भूः पुरुषमावाहयामि, ॐ भुवः पुरुषमावा-
 हयामि, ॐ सुवः पुरुषमावाहयामि ॐ भूर्भुवःसुवः महापुरुषमा-
 वाहयामीत्यावाह्य, आयातु** भगवान् महापुरुष इत्येतेन स्वाग-

* शयने,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† अग्निसात्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ समर्चयेत्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ मकर,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ परिचर्या,—इति शा० स० पुस्तके पाठः ।

॥ अक्षत,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

** पुरुषमावाहयामीत्यावाहयेत्,—इति स० सो० शा० पुस्तके पाठः ।

तेनाभिनन्दति; स्वागतमधुना भगवतो महापुरुषस्य, भगवते
 महापुरुषायैतदासन* सुपक्कृप्तमत्रास्यतां भगवन् महापुरुषेति, कूर्चं
 ददाति भगवतोऽयं कूर्चोदर्भमयस्तिष्ठद्वुरितसुवर्षस्तं जुषस्वेत्यत्राध-
 स्थानानि कल्पयत्यग्रतः शङ्खाय कल्पयामि, परतश्चक्राय कल्पयामि,
 दक्षिणतो गदायै कल्पयामि, वामतो वनमालायै कल्पयामि,
 पश्चिमतः श्रीवत्साय कल्पयामि, गरुत्मते कल्पयामि, उत्तरतः श्रियै-
 कल्पयामि, सरस्वत्यै कल्पयामि, पुष्ट्यै कल्पयामि, तुष्ट्यै कल्पयामि,
 अथ सावित्र्या पात्रमभिभन्व्य प्रक्षाल्य परिषिच्याप आनीय सह
 पवित्रेणादित्यं दर्शयेदोमिति स्नानं, त्रीणि पदा विचक्रमदिति
 पादं दद्यात्, प्रणवेनार्घ्यमथ व्याहृतिभिर्निर्मात्यं व्यपोहोत्तरतोवि-
 खक्सेनाय नम इत्यथैनं स्नापयत्यापोहिष्ठामथोभुवः,—इति तिसृभिः,
 ब्रह्मयज्ञानं वामदेव्यर्घ्या यजुः पवित्रेणेत्येताभिः षड्भिः स्नापयित्वा-
 ऽथाङ्गिस्तर्पयति; केशवं नारायणं माधवं गोविन्दं विष्णुं मधुसूदनं
 त्रिविक्रमं वामनं श्रीधरं हृषीकेशं पद्मनाभं दामोदरं तर्पयित्वा-
 ऽथैतानि† वस्त्रयज्ञोपवीताचमनीयान्युदकेन व्याहृतिभिर्दत्त्वा,
 व्याहृतिभिः प्रदक्षिणमुदकं परिषिच्येदं विष्णुर्विवक्रमदिति गन्धं
 दद्यात्, तद्विष्णोः परमं पदमिति पुष्पं, इरावतीत्यक्षतान्, सावित्र्या
 धूपमुद्दीप्यस्वेति दीपं, देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेश्विनोर्वाङ्मयां
 पुष्णोहस्ताभ्यां भगवते महापुरुषाय जुष्टं चरुं निवेदयामीति नैवेद्य-

* स्वागतमधुना भगवतो महापुरुषस्यैतदासन,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† केशवं नारायणमित्यादि दामोदरान्तं तर्पयित्वाथैतानि,—इति सु०
 पुस्तके पाठः ।

मय केशवादिनामभिर्द्वादश पुष्पानि दद्यात् । शङ्खाय नमः, चक्राय
 नमः, गदायै नमः, वनमालायै नमः, श्रीवत्साय नमः, गरुडमते नमः,
 श्रिये नमः, सरस्वत्यै नमः, पुष्पै नमः, तुष्पै नमः,—इत्यवशिष्टैर्गन्ध-
 मालै* ब्राह्मणानलङ्घ्य अथैनं ऋग्यजुःसामभिः† स्तुवन् ध्रुवसूक्तं
 जपित्वा पुरुषसूक्तं वाऽन्यांश्च वैष्णवान्मन्त्रानित्येके । ॐ भूर्भुवः
 सुवरोम् भगवते महापुरुषाय चरुमुदासयामीति चरुमुदासोदास-
 नकाले ॐ भूः पुरुषमुदासयामि, ॐ भुवः पुरुषमुदासयामि, ॐ सुवः
 पुरुषमुदासयामि, ॐ भूर्भुवःसुवः महापुरुषमुदासयामीत्युदास्य प्रयातु
 भगवान् महापुरुषोऽनेन हविषा तप्तोदरिः पुनरागमनाय पुनः
 सन्दर्शनाय चेति । प्रतिमास्थानेनेष्वप्सग्नावाहन-विसर्जन-वर्जं‡
 सर्वं समानं महत्स्रस्त्ययनमित्याचक्षते, महत्स्रस्त्ययनमित्याह भगवान्
 बौधायनः”—इति । कूर्मपुराणेऽपि,—

“न विष्ण्वाराधनात् पुण्यं विद्यते कर्म वैदिकम् ।

तस्माद्दिनादौ मध्याह्ने नित्यमाराधयेद्भूरिम् ।

तद्विष्णोरिति मन्त्रेण सूक्तेन पुरुषेण च ।

नैताभ्यां सदृशोमन्त्रो वेदेषूक्तश्चतुर्ध्वपि”—इति ।

एवं वैष्णवदर्शनानुसारि-पूजा ज्ञातव्या ।

“अथवा देवमीशानं भगवन्तं सनातनम् ।

* गन्धपुष्पै,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† ऋग्यजुःसामाथर्वभिः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ प्रतिमादिस्थानेष्वप्सग्नावावाहनविसर्जनवर्जं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ तस्मादनादिमध्यान्तं,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

आराधयेत् महादेवं भाव-पूतो महेश्वरम् ।

मन्त्रेण हृद्र-गायत्र्या प्रणवेणाथवा पुनः ॥

ईशानेनाथवा रौद्रैस्त्र्यम्बकेन समाहितः ।

पुष्पैः पत्रैरथाङ्गिर्वा चन्दनाद्यैर्महेश्वरम् ।

तथोन्नमः शिवायेति मन्त्रेणानेन वा यजेत् ॥

नमस्कुर्यान्महादेवमृतं सत्यमितीश्वरम् ।

निवेदयीत चात्मानं यो ब्रह्माणमितीश्वरम् ॥

प्रदक्षिणं द्विजः कुर्यात् पञ्च ब्रह्मणि वा जपेत् ।

ध्यायीत देवमीशानं व्योम-मध्य-गतं शिवम्”—इति ।

बौधायनोऽपि,—“अथातो महादेवस्याहरहः परिचर्या-विधिं व्याख्यास्यामः । स्नात्वा शुचौ देशे गोमयेनोपलिप्य प्रतिकृतिं कृत्वा-
ऽक्षत-पुष्पैर्यथा लाभमर्चयेत् । सह पुष्पोदकेन महादेवमावाहयेत् ।
ॐ भूर्महादेवमावाहयामि, ॐ भूवो महादेवमावाहयामि, ॐ सुवः
महादेवमावाहयामि, ॐ भूर्भुवःसुवः महादेवमावाहयामीत्यावाह्य,
आयातु भगवन्महादेव इत्यथ स्वागतेनाभिनन्दति ; स्वागतमधुना
भगवते महादेवाय एतदासनमुपकृप्तमत्रास्यतां भगवन् महादेव इत्यत्र
कूचं ददाति भगवतोऽयं कुर्चोदर्भमयस्त्रिवृद्धरितसुवर्णस्तं जुषस्वेत्यत्र
स्थानानि कल्पयत्यग्रतो विष्णवे कल्पयामि ब्राह्मणे कल्पयामि,
दक्षिणतः स्कन्दाय कल्पयामि विनायकाय कल्पयामि, पश्चिमतः
शूलाय कल्पयामि महाकालाय कल्पयामि, उत्तरतः उमायै
कल्पयामि नन्दिकेश्वराय कल्पयामीति कल्पयित्वाऽथ सावित्र्या
पात्रमभिमन्त्र्य प्रक्षाल्य चिरपः पवित्रमपन्नानीय सह पवित्रेणादित्यं

दर्शयेदोमिति स्नानं, पठितिरुद्रेण पाद्यं दद्यात्, प्रणवेनार्घ्यमथ
 व्याहृतिभिर्निर्झाल्यं व्यपोह्योत्तरतश्चण्डेशाय*नम इत्यथैनं स्नापयित्वा
 आपोहिष्ठामयोभुवदति तिसृभिर्हिरण्यवर्णाः शुचयः पावकादति
 चतसृभिः पवमानः सुवर्जन इत्यनुवाकेन स्नापयित्वा अद्भिस्तर्पयति
 महादेवं† तर्पयामि शर्वं देवं तर्पयामि ईशानं देवं तर्पयामि
 पशुपतिं देवं तर्पयामि रुद्रं देवं तर्पयामि उग्रं देवं तर्पयामि भीमं
 देवं तर्पयामि महान्तं देवं तर्पयामि इति तर्पयित्वाऽथैतानि वस्त्रय-
 क्षोपवीताचमनीयान्युदकेन व्याहृतभिर्दत्त्वा, व्याहृतिभिः प्रदक्षिण-
 मुदकं परिषिच्य, नमस्ते रुद्र मन्यवदति गन्धं दद्यात्, सहस्राणि
 सहस्रशदति पुष्पं दद्यात्, ईशानं त्वा भुवनानामधिश्रियमित्युच्यतान्
 दद्यात्, सावित्र्या धूपमुद्दीप्यस्वेति दीपं देवस्य त्वा सवितुः प्रसवे-
 ऽश्विनोर्वाङ्मर्त्यां पुष्णोदस्ताभ्यां भगवते महादेवाय जुष्टं चरुं निवेद-
 यामीति नैवेद्यं, अथाष्टभिर्नामधेयैरष्टौ पुष्पाणि दद्यात्; भवाय
 देवाय नमः शर्वाय देवाय नमः ईशानाय देवाय नमः पशुपतये
 देवाय नमः रुद्राय देवाय नमः उग्राय देवाय नमः भीमाय देवाय
 नमः महते देवाय नमः विष्णवे नमः ब्राह्मणे नमः स्कन्दाय नमः
 विनायकाय नमः शूलाय नमः महाकालाय नमः उमायै नमः
 नन्दिकेश्वराय नमः इति चरुशेषेणाष्टभिर्नामधेयैरष्टाङ्गतीर्जुहेति
 भवाय देवाय स्वाहेत्यादिभिर्ज्जत्वाऽवशिष्टैर्गन्धमाल्यैर्ब्राह्मणानलं कृत्या-
 थैनं ऋग्यजुःसामभिः सुवन्ति, सहस्राणि सहस्रश इत्यनुवाकं जपि-

* चण्डाय,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† भवं देवं,—इति सु० पु० के पाठः ।

त्वाऽन्यांश्च रौद्रान् मन्त्रान्यथाशक्तिं जपित्वा, ॐ भूर्भुवःसुवरोमिति
महादेवाय चरुमुदास्योदासनकाले* ॐ भूः महादेवमुदासयामीति
प्रतिमन्त्रं रुद्रमुदास्य† ।

प्रयातु भगवानीशः सर्व-लोक-नमस्कृतः ।

अनेन हविषा दत्तः पुनरागमनाय च ॥

पुनः सन्दर्शनाय वेति‡ । प्रतिमा? स्थानेष्वपस्वग्रावाहन-विस-
र्जन-वर्जनं सर्वं समानं, महत् स्वस्त्ययनमित्याचक्षतइत्याह भगवान्
बोधायनः”—इति । शिवार्चनं प्रशंसति नन्दिकेश्वरः,—

“यः प्रदद्याद् गवां लक्षं दोग्ध्रीणां वेद-पारगे ।

एकाहमर्चयेत्क्षिप्रं तस्य पुण्यं ततोऽधिकम् ।

सकृत् पूजयते यस्तु भगवन्तमुमापतिम् ।

अस्यास्त्रमेधादधिकं फलं भवति भूसुराः”—इति ।

निर्माल्य गन्धोऽपि धार्यः । “देवानभ्यर्च्य गन्धेन”—इत्यादि स्मृति
विधानात्॥ । देवार्चनाकरणे दोषः कूर्मपुराणेऽभिहितः,—

“योमोहादथवाऽऽलस्यादकृत्वा देवताऽर्चनम् ।

भुङ्क्ते, स याति नरकं सूकरेष्वपि जायते”—इति ।

॥०॥ इति देवता-पूजा-प्रकरणम् ॥०॥

* भूर्भुवः सुवरो भगवते महादेवमुदासयामीत्यादिभिः रुद्रमुदासनकाले,
—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

† प्रतिमन्त्रमिति नास्ति स० शा० सो० पुस्तकेषु ।

‡ चेति,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

§ प्रतिमादि,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ निर्माल्यगन्धोऽपि,—इत्यादिः एतदन्तोऽन्तो नास्ति मुद्रितातिरिक्त-
पुस्तकेषु ।

अथ गुरु-पूजा-प्रकरणम् ।

एवं मूलवचनोक्त-देवता-पूजनं निरूपितम् । 'देवतानाञ्च'—इति चकारेण गुरुं समुच्चिनोति । गुरोरपि देवतावत् पूजनीयत्वात् । अतएव श्रुतिः,—

“यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ ।

तस्यैते कथिताह्वर्याः प्रकाशन्ते महात्मनः”—इति ।

शैवपुराणे,—

“योगुरुः स शिवः प्रोक्तो यः शिवः स च शङ्करः ।

शिव-विद्या-गुरुणाञ्च भेदो नास्ति कथञ्चन ॥

शिवे मन्त्रे गुरौ यस्य भावना सदृशी भवेत् ।

भोगोमोक्षश्च सिद्धिश्च शीघ्रं तस्य भवेद्भुवम् ॥

वस्त्राभरणमाख्यानि शयनान्यासनानि च ।

प्रियाणि चात्मनोयानि तानि देयानि वै गुरोः ॥

तोषयेत्तं प्रयत्नेन मनसा कर्मणा गिरा”—इति ।

मनुरपि,—

“इमं लोकं मातृ-भक्त्या पितृ-भक्त्या तु मध्यमम् ।

गुरु-शुश्रूषया चैव ब्रह्म-लोकं समश्नुते ॥

सर्वं तस्यादृताधर्मा यस्यैते त्रय आदृताः ।

अनादृताश्च यस्यैते सर्वास्तस्याफलाः क्रियाः ॥

यावत् त्रयस्ते जीवेयुस्तावन्नान्यं समाचरेत् ।

तेष्वेव नित्यं शुश्रूषां कुर्यात् प्रिय-हिते रतः”—इति ।

॥०॥ इति गुरुपूजा-प्रकरणम् ॥०॥

अथ वैश्वदेव-प्रकरणम् ।

पञ्चमभाग-कृत्यमाह दक्षः,—

“पञ्चमे च तथा भागे संविभागो यथाऽर्हतः ।

पितृ-देव मनुष्याणां कीटानां चोपदिष्यते”—इति ।

यद्यपि, ‘आतिथ्यं वैश्वदेवञ्च’—इत्यातिथ्यस्य पूर्वभावित्वं मूल-
वचनोक्तं, तथापि वैश्वदेवस्य देवपूजाऽनन्तरभावित्वं नृसिंहपुराणेऽभि-
हितम्,—

“पौरुषेण च सुक्तेन ततोविष्णुं समर्चयेत् ।

वैश्वदेवं ततः कुर्यादलिकर्म तथैव च”—इति ॥

तत्र, ‘ततः’—इति* पञ्चमी-श्रुत्या क्रमः प्रतीयते, मूलवचने तु
पाठमात्रेण । पाठात्तत्-सन्निधिरूपाच्छ्रुतिर्वलीयसी,—इति† श्रुति-
लिङ्ग-सूत्रे (मी० ३अ० ३पा० १४सू०) व्यवस्थापितम् । तस्मा-
द्वैश्वदेवं प्रथमं कर्तव्यम् । एवञ्च सति, वेदपाठोऽप्यनुगृहीतो-
भवति ;—“देवयज्ञः पितृयज्ञोभूतयज्ञो मनुष्ययज्ञो ब्रह्मयज्ञः”—
इति । स्मार्त्ताश्च पाठाद्वैदिकः पाठोवलीयानिति विरोधाधिकरण
(मी० १अ० ३पा० १अ०) न्यायेनावगम्यते । तस्मादपि वैश्वदेवस्य
प्राथम्यम् । तत्र, वैश्वदेवं विधत्ते व्यासः,—

“वैश्वदेवं प्रकुर्वीत स्व-शाखा-विहितं ततः ।

संस्कृतान्नैर्ह विविधैर्हविष्यव्यञ्जनान्वितैः‡ ॥

* ततस्तत इति,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† पाठान्तरनिरूपिका श्रुतिर्वलीयसीति,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ हविर्भिर्व्यञ्जनान्वितैः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

तैरेवान्नैर्वलिं दद्याच्छेषमाग्राय वाणिना ।

शलाऽपमयं गृधया सर्व्वदक्षिणतो* हरेत्”—इति ।

ततो देवार्चनामन्तरमित्यर्थः । नागयणोऽपि,—

“सभायंसु शुचिः स्नातो विधिनाऽऽचम्य वाग्यतः ।

प्रविशन् सुसमिद्धेऽग्नौ वैश्वदेवं समाचरेत्”—इति ।

कूर्मपुराणेऽपि,—

“शालाग्नौ लौकिके वाऽथ जले भूभ्यामथापि वा ।

वैश्वदेवस्तु कर्त्तव्यो देवयज्ञः स वै स्मृतः ॥

यदि स्याल्लौकिके पाकः ततोऽन्नं तत्र ह्वयते† ।

शालाग्नौ तु पचेदन्नं‡ विधिरेव सनातनः”—इति ।

अङ्गिराः,—

“शालाग्नौ वा पचेदन्नं लौकिके वाऽपि नित्यशः ।

यस्मिन्नग्नौ पचेदन्नं तस्मिन् होमो विधीयते”—इति ।

शातातपोऽपि,—

“लौकिके वैदिके वाऽपि जतोत्सृष्टे जले क्षितौ ।

वैश्वदेवस्तु कर्त्तव्यः पञ्चसूनाऽपनुत्तये”—इति ।

सुनाः पञ्च दर्शयति यमः,—

“पञ्च सुना गृहस्यस्य वर्त्तन्तेऽहरहः सदा ।

कण्डूनीः पेषणी चुम्बी जलकुम्भा उपस्करः ।

* सर्व्वं दक्षिणतो,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† ह्रावयेत्,—इति शा० स० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ शालाग्नौ तत्र वै दत्तं,—इति शा० स० पुस्तकयोः पाठः ।

§ खण्डिनी,—इति सु० पुस्तके पाठः । एवं परत्र ।

एतानि वाहयन् विप्रो वध्यते वै मुहुर्मुहुः ।

एतासां पावनार्थाय पञ्च यज्ञाः प्रकीर्त्तिताः—इति ।

सुना हिंसा-स्थानानि । कण्डनी मुषलोखलादिः । पेषणी
दृग्दपलादिः । चुल्ली पाक-स्थानम् । जलकुम्भः उदकस्थानम् ।
उपस्करः गूर्पादिः । अवस्करः,—इति पाठे, मार्जन्यादिर्द्रष्टव्यः ।
एताः सुनाः स्वस्वकार्यं प्रापयन् पापेन युज्यते,—इत्यर्थः । तच्च
काल-द्वयेऽपि कर्त्तव्यमित्याह कात्यायनः,—

“सायं प्रातर्वैश्वदेवः कर्त्तव्योवलिकर्म च ।

अनश्रताऽपि सततमन्यथा किल्बिषी भवेत्”—इति ।

होम-प्रकारमाहश्वलायनः,—“अथ सायं प्रातः सिद्धस्य हविष्यस्य
जुहुयादग्निहोत्र-देवताभ्यः सोमाय वनस्पतये अग्नीषोमाभ्यामिन्द्रा-
ग्निभ्यां द्यावापृथिवीभ्यां धन्वन्तरये इन्द्राय विश्वेभ्यो देवेभ्यो ब्रह्मणे
स्वाहा”—इति । हविष्यस्येति हविर्योग्यस्येत्यर्थः । अग्निहोत्र-देव-
ताभ्यः सूर्याग्निप्रजापतिभ्य इत्यर्थः । आपस्तम्बोऽपि,—“अपामने
पचने वा षड्विराद्यैः प्रतिमन्त्रं हस्तेन जुहुयादुभयतः परिवेचनं यथा
पुरस्तात्”—इति । आद्यैरनुवाकादावुक्तैरग्नये स्वाहा इत्यादिभिः
स्विष्टकृदन्तैः । उभयतः कर्मादावन्ते चेत्यर्थः । कात्यायनोऽपि,—
“वैश्वदेवादन्वात्पर्युक्ष्य स्वाहाकारैर्जुहुयात् ; ब्रह्मणे प्रजापतये
गृह्येभ्यः* काश्यपायानुमतये”—इति । अत्र यथास्वशाखं व्यवस्था ।
होतव्यान्न-संस्कारमाह, व्यासः,—

* गृह्येभ्यः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

“जुहुयात् सर्पिषाऽभ्यक्तं तैल-चार-विवर्जितम् ।

दध्यक्तं पयसाऽक्तं वा तदभावेऽम्बुनाऽपि वा”—इति ॥

द्रव्यानुकल्पश्चतुर्विंशतिमते दर्शितः,—

“अलाभे येन केनापि फलशाकोदकादिभिः ।

पयोदधिघृतैः कुर्याद्वैश्वदेवं सुवेण तु ।

हस्तेनान्नादिभिः कुर्यादद्भिरञ्जलिना जले”—इति ।

यदद्यते तेनैव होतव्यम् । तदुक्तं गृह्यपरिशिष्टे,—

“शाकं वा यदि वा पत्रं मूलं वा यदि वा फलम् ।

सङ्कल्पयेद्यदाहारस्तेनैव जुहुयादपि”—इति ।

चार-लवण-परान्न-संसृष्टेन हविष्येन* होमोऽग्नौ न कार्यः, किन्तूष्णं भस्माग्न्यायतनानुत्तरतोऽपोह्य तस्मिन् होतव्यम् । तदाहापस्तम्,—

“न चार-लवण-होमोविद्यते, तथा परान्न-संसृष्टस्य हविष्यस्य† होमः, उदीचीनमुष्णं भस्मापोह्य तस्मिन् जुहुयात्तदुत्तमज्जतं चाग्नौ भवति”—इति । परिशिष्टेऽपि,—

“उत्तानेन तु हस्तेन ह्यङ्गुष्ठाग्रेण पीडितम् ।

संहताङ्गुलिपाणिस्तु वाग्यतो जुहुयाद्भुवि”—इति ।

अनग्निकस्य वैश्वदेवे विशेषमाह वृद्धवशिष्ठः,—

“अनग्निकस्तु योविप्रः सोऽन्नं व्याहृतिभिः स्वयम् ।

ऊत्वा शाकल-मन्त्रैश्च शिष्टं काक-वलिं हरेत्”—इति ।

* संसृष्टेनाहविष्येण,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

† संसृष्टस्याहविष्यस्य,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

देवकृतसैनस इत्याद्याः शाकलमन्त्राः । विष्णुरपि,—

“अन्नं व्याहृतिभिर्ज्जत्वा ऊत्वा मन्त्रैश्च शाकलैः ।

प्रजापतेर्हविर्ज्जत्वा पूजयेदतिथिं ततः”—इति ।

भूतयज्ञः कूर्मपुराणे दर्शितः,—

“देवेभ्यस्तु ऊतादन्वाच्चेष्टाद्भूत-वलिं हरेत् ।

भूतयज्ञः सर्वे प्रोक्तो भूतिदः सर्वदेहिनाम्”—इति ।

हारीतोऽपि,—“वास्तुपाल-भूतेभ्यो वलिहरणं भूतयज्ञः”—इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“उद्धृत्य हविषाऽऽषिच्य हविष्येण घृतादिना ।

स्व-शाखा-विधिना ऊत्वा तच्चेष्टेण वलिं हरेत्”—इति ।

गौण-कर्त्तृनाह्वयिः,—

“पुत्रोभ्राताऽथवा ऋत्विक् शिष्यः श्वशुर-मातुलाः ।

पत्नी-आचिय-याज्याश्च दृष्टास्तु वलिकर्माणि”—इति ।

गृहे कर्त्तृन्तराभावे प्रवसता स्वयमेव कर्त्तव्यमित्याह बौधायनः,—

“प्रवासं गच्छतोयस्य गृहे कर्त्ता न विद्यते ।

पश्चानां महतामेषां स यज्ञैः सह गच्छति”—इति ।

वलि-हरण-प्रकारमाह शौनकः,—“अथ वलिहरणमेताभ्यश्चैव देव-
ताभ्योऽह्ना ओषधिवनस्पतिभ्यो गृहाय गृहदेवताभ्यो वास्तुदेवताभ्य
इन्द्रायेन्द्रपुरुषेभ्योयमाय यमपुरुषेभ्यो वरुणाय वरुणपुरुषेभ्यः सोमाय
सोमपुरुषेभ्यः,—इति प्रतिदिशं, ब्रह्मणे ब्रह्मपुरुषेभ्यः,—इति मध्ये,
विश्वेभ्योदेवेभ्यः सर्वेभ्योभूतेभ्यो दिवाचारिभ्यः,—इति दिवा, नक्तं
चारिभ्यः,—इति नक्तं, रक्षोभ्यः,—इति उत्तरतः, स्वधा पित्रभ्यः,—

इति प्राचीनावीती शेषं दक्षिणा* निनयेत्”—इति । आपस्तम्बो-
ऽपि,—“अपरेणाग्निं सप्तमाष्टमाभ्यामुदगपवर्गमुदधान-मंनिधौ नवमेन
मध्येऽगारस्य दशमैकादशभ्यां प्रागापवर्गमुत्तरपूर्वदेशेऽगारस्योत्तरैश्च-
तुर्भिः शय्यादेशे कामलिङ्गेन देहल्यामन्तरिक्षलिङ्गेनोत्तरेणापिधान्या-
मुत्तरैर्ब्रह्मसर्दने† दक्षिणतः पितृलिङ्गेन प्राचीनावीती अवाचीनपाणिः
कुर्यात्, रौद्र उत्तरतो यथा देवताभ्यस्तयोर्नाना परिषेचनं तयो-
र्धर्मभेदान्नक्तमेवोत्तरेण वैहायसम्”—इति । मार्कण्डेयोऽपि,—

“एवं गृहवलिं कृत्वा गृहे गृहपतिः शुचिः ।

आषायनाय भूतानां कुर्यादुत्सर्गमादगात्”—इति ।

कूर्मपुराणे च,—

“श्वभ्यश्च श्वपचेभ्यश्च पतितेभ्यस्तथैव च ।

दद्याद्भूमौ वहिश्चान्नं पक्षिभ्योऽथ द्विजोत्तमः”—इति ।

मनुरपि,—

“शुनाश्च पतितानाश्च स्वपचां पापरोगिणाम् ।

वायसानां कृमीनाश्च शनकैर्नर्वपेद्भुवि”—इति ।

अन्नमिति शेषः । अन्नोत्सर्गमन्त्रो विष्णुपुराणे दर्शितः,—

“देवामनुज्याः पशवोवयांसि

सिद्धाः सयत्नोरगदैत्यसङ्गाः ।

प्रेताः पिशाचास्तरवः समस्ता-

ये चान्नमिच्छन्ति मया प्रदत्तम् ।

* दक्षिणायां,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† मुत्तरे ब्रह्मसर्दने,—इति शा० स० पुस्तकयोः पाठः ।

पिपीलिकाः कीटपतङ्गकाद्या-
 बुभुक्षिताः कर्मनिबन्धवद्धाः ।
 प्रयान्तु ते त्वप्तिमिदं मयाऽन्नं
 तेभ्योविमृष्टं सुखिनोभवन्तु ।
 येषां न माता न पिता न वन्धु-
 नैवान्नसिद्धिर्न तथाऽन्नमस्ति ।
 तत् त्वप्तयेऽन्नं भुवि दत्तमेतत्
 प्रयान्तु त्वप्तिं मुदिता भवन्तु ।
 भूतानि सर्वाणि तथाऽन्नमेतत्
 अहञ्च विष्णुर्न ततोऽन्यदस्ति ।
 तस्मादिदं भूतहिताय भूत-
 मन्नं प्रयच्छामि भवाय तेषाम् ।
 चतुर्दशो लोकगणो यएष
 तत्र स्थिताये किल भूतसङ्घाः ।
 त्वत्पूर्यमन्नं हि मया विमृष्टं
 तेषामिदं ते मुदिता भवन्तु ।

इत्युच्चार्य नरोदद्यादन्नं अद्धा-समन्वितः ।

भुवि भूतोपकाराय गृही सर्वाश्रयोयतः”—इति ।

पितृयज्ञः श्रुत्या दर्शितः,—“यत् पितृभ्यः स्वधाकरोत्यथपस्तत्-
 पितृयज्ञः सन्तिष्ठते”—इति । कात्यायनोऽपि,—

“अध्यापनं ब्रह्मयज्ञः पितृयज्ञस्तु तर्पणम् ।

हेमोदेवोवलिर्भौतो नृयज्ञोऽतिथि-पूजनम् ॥

श्राद्धं वा पितृयज्ञः स्यात् पित्रोवलिरथापि वा"—इति ।

अत्र, यथास्वशाखं व्यवस्था । श्राद्धं चात्र नित्यश्राद्धम् । तथा

कूर्मपुराणम्,—

“एकान्तु भोजयेद्विप्रं पितृनुद्दिश्य सप्तमः ।

नित्यश्राद्धं तदुद्दिष्टं पितृयज्ञो गति-प्रदः”—इति ।

मार्कण्डेयोऽपि,—

“कुर्यादहरहः श्राद्धमन्वाद्येनोदकेन वा ।

पितृनुद्दिश्य विप्रांस्तु भोजयेद्विप्रमेव वा”—इति ।

नित्यश्राद्ध-प्रकारो मत्स्यपुराणे दर्शितः,—

“नित्यं तावत् प्रवक्ष्यामि अर्घ्यावाहन-वर्जितम् ।

अद्वैतं तद्विजानीयात् पार्वणं तद्धि कीर्तितम्”—इति ।

प्रचेताः,—

“नावाहनाग्नौकरणं न पिण्डं न विसर्जनम्”—इति ।

व्यासोऽपि,—

“नित्यश्राद्धेऽर्धगन्धार्थैर्द्विजानभ्यर्च्य शक्तिः ।

सर्वान् पितृगणान् सम्यक् सहैवोद्दिश्य भोजयेत् ॥

आवाहन-स्वधाकार-पिण्डाग्नौकरणादिकम् ।

ब्रह्मचर्यादि-नियमो विश्वेदेवास्तथैव च ॥

नित्यश्राद्धे त्यजेदेतान् भोज्यमन्नं प्रकल्पयेत् ।

दत्त्वा तु दक्षिणां शक्त्या नमस्कारैर्विसर्जयेत् ॥

एकमप्याशयेन्नित्यं घृणामप्यन्वहं गृही”—इति ।

कात्यायनः तत्रानुकल्पमाह —

“एकमयाशयेन्नित्यं पितृयज्ञार्थ-सिद्धये ।

अद्वैतं, नास्ति चेदन्योभोक्ता भोज्यमथापि वा ॥

अभ्युद्भूत्य यथाशक्ति किञ्चिदन्नं यथाविधि ।

पितृभ्यर्द्धमित्युक्त्वा स्वधाकारमुदाहरेत्”^{*}—इति ।

चतुर्नमस्रं ब्राह्मणाय दद्यात् । तदुक्तं कृष्णपुराणे,—

“उद्भूत्य वा यथाशक्ति किञ्चिदन्नं समाहितः ।

वेद-तत्त्वार्थ-विदुषे द्विजायैवोपपादयेत्”—इति ।

“दद्यादहरहः आहुमन्नाद्येनोदकेन वा ।

पयोमूलफलैर्वाऽपि पितृभ्यः प्रीतिमावहन्”[†] ।

तएते देवयज्ञ-भूतयज्ञ-पितृयज्ञास्तयोऽपि वैश्वदेव-शब्देनोच्यन्ते ।

यत्र विश्वदेवाऽऽच्यन्ते तदैश्वदेविकं कर्म । देवयज्ञे च, विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहेति पठितत्वात् तत्रैतन्नाम मुख्यम् । येषान्तु शाखायां भूतयज्ञेऽप्ययं मन्त्रोऽस्ति, तेषां तत्राप्येतन्मुख्यम् । पितृयज्ञे तु ऋचि-न्यायेन तन्नाम-प्रवृत्तिः । अथवा, मूलवचने, ‘वैश्वदेवच’—इति च कारेण पितृयज्ञादिकमनुक्तं समुचीयते ।

यद्यपि, “सायं प्रातः सिद्धस्य हविष्यस्य जुहुयात्”—इति वचनेन वैश्वदेवस्यान्न-संस्कारता प्रतीयते, तथापि पुरुषार्थत्वमेवाभ्युपेयम् । “तानेतानहरहः कुर्वीत”—इति वाक्यशेषे तदवगमात् । नचोभयार्थत्वं शङ्कनीयं, परस्पर-विरोधात् । अन्न-संस्कारत्वे ह्यन्नस्य प्राधान्यं वैश्वदेवस्य गुणता, पुरुषार्थत्वे तु तदिपर्ययः । तथा च

* तत्रास्मै ब्राह्मणायिति दत्त्वा भुञ्जीत वाग्यतः,—इत्यर्द्धमधिकं सु० पुस्तके ।

† अयं श्लोको मुद्रितातिरिक्तपुस्तकेषु न दृश्यते ।

सति, एकस्यैव द्युगपत् प्राधान्यं गुणत्वं च विरुद्धोच्यताम् । तर्ह्यस्त्र-
संस्कारनैव, मा भूत् पुरुषार्थत्वमिति चेत् । तन्न,

“महायज्ञैश्च यज्ञैश्च ब्राह्मीयं क्रियते तनुः”—इति

मनुना पुरुषार्थत्व-स्मरणात् । यत्तु,—“सिद्धस्य हविष्यस्य जुहुयात्”
—इत्युदाहृतं, तदन्यथाप्युपपद्यते । तन्न, जुहुयादित्युत्पत्तिविधिः ।
सिद्धस्य हविष्यस्येति विनियोगविधिः । तानेतानहरहः कुर्वीति-
त्यधिकारः । किञ्च, अन्न-संस्कार-पक्षे प्रतिपाकमावृत्तिः प्रसज्येत,
“प्रतिप्रधानं गुणावृत्तिः”—इति न्यायात् । तस्मात्, पुरुषार्थत्वमेव-
न्याय्यम् । अतएव गृह्यपरिशिष्टेऽभिहितम्,—

“प्रोषितोऽप्यात्म-संस्कारं कुर्यादेवाविचारयन्”—इति ।

गोभिलोऽपि,—“यद्येकस्मिन् काले ब्रीहि-यवौ पच्येयातां;
अन्यतरस्य ज्ञत्वा कृतं मन्येत, यद्येकस्मिन् काले पुनः पुनरन्नं पच्येत;
सकृदेव वलिं कुर्वीत, यद्येकस्मिन् काले वज्रधाऽन्नं पच्येत; गृहपति-
महानसादेवैतं वलिं कुर्वीत”—इति । अयमर्थः । नानाद्रव्यकान्न-
पाके पुनःपुनरन्नपाकेऽपि बहूनामविभक्तानां भ्रात्रादीनां पृथक् पृथक्
पाकेऽपि, एकस्मादेव द्रव्यात् सकृदेव गृहपति-पाकादेव हेतव्यमिति ।

॥०॥ इति वैश्वदेवप्रकरणम् ॥०॥

अथातिथ्यापरनामको मनुष्ययज्ञो निरूप्यते ।

आतिथ्यस्य मनुष्ययज्ञत्वं कात्यायनेनोक्तम्,—

“अध्यापनं ब्रह्मयज्ञः पितृयज्ञस्तु तर्पणम् ।

होमोर्देवो वलिर्भूतो नृयज्ञोऽतिथि-पूजनम्”—इति ।

श्रुतिरपि,—“यद्वाङ्मणेभ्योऽन्नं ददाति तन्ननुव्ययज्ञः सन्तिष्ठते”—
इति । बौधायनोऽपि,—“अहरहः वाङ्मणेभ्योऽन्नं दद्यान्मूल-फल-
शकानि वेत्यथैनं मनुव्ययज्ञं समाप्नोति” । कार्णाग्निरपि,—

“भिक्षां वा पुष्कलं वाऽपि हन्तकारमथापि वा ।

असम्भवे तथा* दद्यादुदपात्रमथापि वा”—इति ।

कूर्मपुराणेऽपि,—

“हन्तकारमथायं वा भिक्षां वा शक्तिरो द्विजः ।

दद्यादतिथये नित्यं बुद्धेत परमेश्वरम्”—इति ।

भिक्षादि-लक्षणं मनुराह,—

“यासमात्रं भवेद्भिक्षा अयं यास-चतुष्टयम् ।

अयं चतुर्गुणीकृत्य हन्तकारो विधीयते”—इति ।

अतिथि-निरीक्षणाय गृहाङ्गणे कंचित्कालान्तिष्ठेदित्युक्तं मार्कण्डेय-
पुराणे,—

“आचम्य च ततः कुर्यात् प्राज्ञोदारावलोकनम् ।

मुहूर्तस्थाष्टमं भागमुदीक्ष्योद्घातिथिर्भवेत्”—इति ।

विष्णुपुराणेऽपि,—

“ततो गोदोहमात्रं वा कालान्तिष्ठेद् गृहाङ्गणे ।

अतिथि-ग्रहणार्थाय तदूर्ध्वं वा यथेच्छया”—इति ।

॥०॥ इति मनुव्ययज्ञः ॥०॥

* सदा,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

तदेवं, 'सग्या स्नानम्'—इत्यस्मिन् मूलवचने स्नानादीन्यातिश्या-
मानि षट् कर्माणि निरूपितानि ।

न चात्र सप्तत्व-प्रतिभानात् षट्त्वं विरुद्धमिति शङ्कनीयं,
सन्मार्ग-न्यायेनोद्देश-गतायाः सङ्ख्याया विवक्षितत्वात् । यानि
कर्माणि उद्देश्यगतानि, तानि दिनेदिने कर्त्तव्यानीति तेषां नित्यत्व-
विधानात् । सन्मार्ग-न्यायस्य द्वतीयाध्याये प्रतिपादितः,—

ज्योतिष्टोमे, “दशापवित्रेण ग्रहं संमार्ष्टि”—इति श्रूयते । तत्र
संग्रहः, किमेकस्य सन्मार्गः किंवा सर्वेषामिति । तदर्थं चिन्ता;
किमोद्देश-गता सङ्ख्या विवक्षिता उताविवक्षितेति । यथा “पशुना
यजेत”—इत्यत्र एकवचन-श्रुति-बलादुपादेय-पशु-गता सङ्ख्या विव-
क्षिता, तथैव ग्रहमित्येकवचन-श्रुति-बलादुद्देश-गताऽपि सङ्ख्या
विवक्षिता भवितुमर्हति । तस्मादेकस्यैव ग्रहस्य सन्मार्गं प्राप्ते ब्रूमः ।
पशोरनेनैव वचनेन याग-सम्बन्धावगमात् यागं प्रति पशोर्गुणी-
भूतत्वाद्यावद्गुणं प्रधानावृत्त्यभावात् कियता पशुनेत्यवच्छेदकाका-
ङ्क्षायां तदवच्छेदकत्वेनैकत्व-सङ्ख्या* सम्बध्यते,—इत्युपादेय-गतायाः
सङ्ख्यायाः विवक्षितत्वं युक्तम् । यद्वाणान्तु वाक्यान्तरेण याग-सम्बन्धा-
वगमात् संमार्गवाक्ये द्वितीयाश्रुत्या संमार्गं प्रति ग्रहस्य प्राधान्याव-
गमात् प्रतिप्रधानं गुणस्य संमार्गसावर्त्तनीयत्वात् कियन्तो ग्रहाः
संमार्ष्टव्या इत्याकाङ्क्षाया अनुदयादुद्देश-ग्रह-गता सङ्ख्या न

* कियता पशुनेति परिच्छेदकाकाङ्क्षायां तत्परिच्छेदकत्वेनैकत्वसंख्या, —
इति सु० पुस्तके पाठः ।

विवक्षिता । तस्मात्, सर्वे यदाः संमार्जनीयाः । प्रकृतेऽप्युद्देश्य-
सन्ध्यादि-गता षट्संख्या न विवक्षिता ।

अथोच्येत, अस्यां पराशरस्मृतौ वाक्यान्तरेण सन्ध्यादीनां निरु-
क्ताभावाद्नेनैव वाक्येन नित्यत्वं-विशिष्टानां तेषां उत्पादनादुपादेय-
गतत्वेन पञ्चेकत्ववद्विवक्षितत्वमेव सङ्ख्याया युक्तमिति । एवं तर्हि,
सन्ध्यासहितं ज्ञानं सन्ध्यास्नानमिति समासे सत्यङ्गेन स्नानेन सहि-
ताया अङ्गीभूतायाः सन्ध्याया एकत्वेन परिगणनाच्चात्र षट्संख्या
विरुद्धाते,—इति गमयितव्यम् ।

सन्ध्यादीनां नित्यत्वं चाग्निहोत्रादिवद्यथावज्जीव-कर्त्तव्यतया-
ऽवगम्यते । जीवनवदधिकारित्वञ्च, दिने दिने इति वीक्षयाऽवगम्यते ।
यथा “वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेत”—इत्यत्र वीक्षया तदवग-
मस्तद्वत् ॥

आतिथ्यं वैश्वदेवं चेत्युक्तम् । तत्र, कीदृशोऽतिथिरित्याकाङ्क्षाया-
माह,—

इष्टो वा यदि वा द्वेष्टो मूर्खः पण्डित एव वा ।

संप्रोप्तो वैश्वदेवांते सोऽतिथिः स्वर्ग-संक्रमः ॥ ४० ॥

इष्टः सख्यादिः । तस्य च भोजनीयत्वं याज्ञवल्क्येनोक्तम्,—

“भोजयेद्वागतान् काले सखि-सम्बन्धि-वान्धवान्”—इति ।

द्वेष्टस्य भोजनीयत्वं मनुना निन्दितम्,—

“काममभ्यर्चयेन्मित्रं नाभिरूपमपि त्वरिम् ।

द्विषता हि हविर्भुक् भवति प्रेत्य निष्फलम्”—इति ।

एवं सत्यरि-मित्र-विबेको यथा क्रियते, तथैवातिथ्यावापि तत्
प्रसक्तौ तन्निराकरणात्, 'इष्टो वा यदि वा द्वेषः'—इत्युक्तम् ।
मुख्यं भोजनीयत्वं स्मृत्यन्तरे निषिद्धम् ;

“नष्टशौचे व्रतभ्रष्टे विप्रे वेद-विवर्जिते ।

दीयमानं हृदयन्नं किं मया दुष्कृतं कृतम्”—इति ।

पण्डितस्य भोजनीयत्वं मनूना दक्षितम्,—

“ओत्रियाद्यैव दद्यानि हव्यकथानि दाढभिः ।

अर्हत्तमाय विप्राय तस्मै दन्नं महाफलम्”—इति ।

एवं सति, आहुतादाविव वैश्वदेवान्तेऽपि पण्डित-मुख-विवेक
प्रसक्तौ तन्निराकरणाद्योक्तं, मुख्यः पण्डित एववा,—इति । वैश्वदेवा-
न्तशब्देन देवयज्ञ-भूतयज्ञादीनामुपरि घटिका-पादमात्र-परिमितः
कालो विवक्षितः । तथा च मार्कण्डेयपुराण-वचनमुदाहृतम् ; ‘सुहृ-
र्त्तव्याष्टमं भागम्’—इति । अतएव, तस्मिन् काले समागमनमेवा-
तिथि-लक्षणं, नेतरद्विधादि । संक्रम्यतेऽनेनेति संक्रमः, स्वर्गस्य
संक्रमः स्वर्ग संक्रमः, स्वर्ग-प्राप्ति-हेतुरिति यावत् । तथाचाश्वमेधिके,—

“क्षुत्पिपासाश्रमार्त्ताय देशकालागताय च ।

सक्तव्यान्नं प्रदातव्यं यज्ञस्य फलमिच्छति”—इति ॥

तमेवातिथिं विप्रिनष्टि,—

दूराध्वोपगतं† आन्नं वैश्वदेव उपस्थितम् ।

अतिथिं तं विजानीयान्नातिथिः पूर्वमागतः ॥ ४१ ॥

* दूराध्वोपगतं,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† अन्नं, फलमिच्छता,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

दूराध्वोपगतं यामान्तरादागतम् । आन्तं क्षुत्-दृष्ट्या-परिपीडितम् ।
अतएव व्यासः,—

“आदूरादाश्रमं प्राप्तः* क्षुत्-दृष्ट्या-श्रम-कर्षितः ।

यः, पूज्यतेऽतिथिः† सम्यगपूर्वकतुरेव‡ सः”—इति ।

नातिथिः पूर्वमागत इति, तस्मिन्नेव दिनेऽतिथिर्नोत्तरेद्युरित्यर्थः ।
तथा च मनुः,—

“एकरात्रं हि निवसन्नतिथिं ब्राह्मणः स्मृतः”—इति ।

वैश्वदेव उपस्थितम्,—इति दिवसाभिप्रायम् । सायन्तु वैश्वदेव-काले
कालान्तरे वा प्राप्तोऽतिथिरेव । तथा च मनुः,—

“अप्रणोद्योऽतिथिः सायं सूर्योदो गृहमेधिनाम् ।

काले प्राप्तस्त्वकाले वा नास्यानश्रमं गृहे वसेत्”—इति ।

सूर्योद इति असंगच्छता सूर्येण देशान्तर-गमनाशक्तिमुत्पाद्य
गृहं प्रापित इत्यर्थः । याज्ञवल्क्योऽपि,—

“अप्रणोद्योऽतिथिः सायमपि वाग्भूदणोदकैः”—इति ।

प्रप्रेता अपि,—

“यः सायं वैश्वदेवान्ते सायं वा गृहमागतः ।

देववत् पूजनीयोऽसौ सूर्योदः सोऽतिथिः स्मृतः”—इति ॥

दूराध्वपद-व्यावर्त्यमाह,—

* अतिदूरागतः आन्तः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† यः पूज्यस्वातिथिः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ सम्यगयूपः कतुरेव,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

नैकग्रामीणमतिथिं न गृह्णीत कदाचन ।

अनित्यमागतो यस्मात्तस्मादतिथिरुच्यते ॥४२॥

न विद्यते तिथिर्यस्याभावतिथिः । तथा च यमः,—

“तिथिपूर्वोत्सवाः सर्वे त्यक्ता येन महात्मना ।

सोऽतिथिः सर्वभूतानां शेषानभ्यागतान् विदुः”—इति ।

सन्वादि-युगादि-प्रभृतिषु तिथि-विशेषेषु द्रव्य-लाभमुद्दिष्टं
येऽभ्यागच्छन्ति, तेऽभ्यागताः । तादृशं तिथि-विशेषमनपेक्ष्य यदा
कदाचित् लुत्तृणादि-पीडया वा समागतोऽतिथिः । एवञ्च सत्येक-
ग्रामीणः प्रतिनियतेषु तिथिविशेषेषु समागच्छतीति* नाभावतिथिः ।
यस्तु ग्रामान्तरादकस्मादसङ्केतितो वुभुक्षुः सन्नागच्छति, सोऽनित्य-
मागतः, स एवातिथित्वेन संगृह्यते, नेतरः । तथा च विष्णु-
पुराणम्,—

“अज्ञात-कुल-नामानमन्यतः समुपागतम्† ।

पूजयेदतिथिं सम्यक् नैक-ग्राम-निवासिनम् ॥

अकिञ्चनमसंबन्धमन्य-देशादुपागतम्”—इति ।

मार्कण्डेयोऽपि,—

“न मित्रमतिथिं कुर्यान्नैक-ग्राम-निवासिनम् ।

अज्ञात-कुल-नामानं तत्काले समुपस्थितम् ॥

वुभुक्षुमागतं आन्नं याचमानमकिञ्चनम् ।

* रुदागच्छतीति,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† समुपस्थितम्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

ब्राह्मणं प्राञ्जलित्थिं स पूज्यः* शक्तितोवुधैः”—इति ।

मनुरपि,—

“नैकयामीणमतिथिं विप्रं साङ्गतिकं तथा ।

उपस्थितं गृहे विद्याङ्गार्या यत्राग्नयोऽपिवा”—इति ।

एकयामवासी अतिथि-धर्मेणागतोऽप्यतिथिर्न भवति । तथा, साङ्गतिकः सङ्गतेन चरः ; सङ्गतपूर्वोद्दृष्टपूर्वः,—इति यावत् । नापि, यत्र कचन देशे अतिथि-धर्मेणागतोऽतिथिः । किन्तु, यस्मिन् स्वकीये परकीये वा देशे भार्याऽग्नयो भवन्ति, तत्रैवोपस्थितोऽतिथिर्भवति ॥ अतिथेः स्वरूपं निरूप्य तस्मिन्नागते सति यत्कर्त्तव्यं तदाह,—

अतिथिं तत्र सम्प्राप्तं पूजयेत् स्वागतादिना ।

अर्घ्यासन-प्रदानेन पाद-प्रक्षालनेन च ॥४३॥

अथवा चान्नदानेन प्रियप्रश्नोत्तरेण च ।

गच्छन्तश्चानुयानेन† प्रीतिमुत्पादयेत् गृही ॥४४॥

निगद-व्याख्यातमेतच्छ्लोकद्वयम् । तदेतत् ब्राह्मण-विषयम्, “यद्ब्राह्मणेभ्योऽन्नं ददाति”—इति, “अहरहः ब्राह्मणेभ्योऽन्नं ददाति”—इति श्रुति-स्मृतिभ्यामुदाहृतत्वात्‡ । क्षत्रियादयस्तु न ब्राह्मण-गृहे अतिथि-सत्कारमर्हन्ति, किन्तु भोजनमात्रम् । तथा च मनुः,—

* संपूज्यः,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† गच्छन्तश्चानुयानेन,—इति शा० स० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ श्रुतिस्मृत्योर्गृहाहृतत्वात्,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

“ब्राह्मणस्य त्वनतिथि गृहे राजन्य उच्यते ।
 वैश्य-शूद्रौ सखा* चैव ज्ञातयो गुरुरेव च ॥
 यदि त्वतिथि-धर्मेण क्षत्रियो गृहमाव्रजेत् ।
 भुक्तवत्सु च विप्रेषु कामं तमपि भोजयेत् ॥
 वैश्य-शूद्रावपि प्राप्तौ कुटुम्बेऽतिथि-धर्षिणौ ।
 भोजयेत् सह भृत्यैस्तावानृशंसं प्रकल्पयेत् ॥
 इतरानपि सखादीन् सम्प्रीत्या गृहमागतान् ।
 सत्कृत्यान् यथाशक्ति भोजयेत् सह भार्यायाऽ—इति ॥

आसनादि-दाने विशेषमाह सण्व,—

“आसनावसथे शय्यामनुव्रज्यामुपासनम् ।

उत्तमेषूत्तमं कुर्याद्धीने हीनं समे समम्”—इति ॥

अतिथि-सत्काराकरणे प्रत्यवायमाह,—

अतिथिर्यस्य भग्नशो गृहात् प्रति निवर्त्तते ।

पितरस्तस्य नाश्रन्ति दश वर्षाणि पञ्च च ॥४५॥

काष्ठ-भार-सहस्रेण घृत कुम्भ-शतेन च ।

अतिथिर्यस्य भग्नशस्तस्य होमो निरर्थकः ॥४६॥

अहमस्य गृहे भोक्ष्ये,—इत्याशया समागतेऽतिथिर्यदि भोजन-
 मप्राप्य तद्गृहान्विवर्त्तते, तदा गृहिणा क्रियमाणं पैतृकं निष्फलं
 स्यात् । तथा, वैदिकेऽपि विहितद्रव्याद्यङ्ग-सम्पन्नोऽपि निष्फलो भवेत् ।
 तथा च मनुः,—

* तथा,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

“शिलोच्छ्रौ चरतानित्यं पद्माग्रीमपि जुह्वतः ।

सर्वं सुकृतमादत्ते ब्राह्मणोऽनर्चितोवचन्”—इति ।

आश्वमेधिकेऽपि,—

“साङ्गोपाङ्गांस्तथा वेदान् पठतीह दिने दिने ।

न चातिथिं पूजयति यथा स पठति द्विजः ॥

पाकयज्ञैर्महायज्ञैः सोमसंस्थाभिरेव च ।

ये यजन्ति न चार्चन्ति गृहेष्वतिथिमागतम् ॥

तेषां यज्ञोऽभिकामानां दत्तमिष्टञ्च यद्भवेत् ।

वृथा भवति तत्सर्वमाश्रया हतया हतम्”—इति ।

अत्र, सुकृतहान्यभिधानं दुष्कृतप्राप्तेरप्युपलक्षणम् । तथा च विष्णुः,—

“अतिथिर्यस्य भग्नो गृहस्थस्य तु गच्छति ।

तस्मात् सुकृतमादाय दुष्कृतं प्रयच्छति”—इति ।

आश्वमेधिकेऽपि,—

“वैश्वदेवान्तिके प्राप्तमतिथिं यो न पूजयेत् ।

स चाण्डालत्वमाप्नोति सद्यएव न संशयः ॥

निर्व्यासयति यो विप्रं देशकालागतं गृहात् ।

पतितस्तत्क्षणादेव जायते नात्र संशयः”—इति ॥

अतिथि-सत्कारं प्रशंसति,—

सुक्षेत्रे वापयेद्बीजं सुपात्रे निक्षिपेद्धनम् ।

सुक्षेत्रे च सुपात्रे च ह्युप्तं तत् न विनश्यति ॥४७॥

यथा सुक्षेत्रेऽप्युप्तबीजं न विनश्यति* किन्तु महते फलाय कल्पते,

* न जीर्यति,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

तथा सुपात्रेऽतिथौ दत्तमन्नादिकमक्षयफलमित्यर्थः* । तदाह मनुः,—

“नैव स्वयं तन्म्रीयादतिथिं यन्न भोजयेत् ।

धन्यं यन्नस्यमायुष्यं स्वार्थं चातिथि-पूजनम्”—इति ॥

आश्वमेधिकेऽपि,—

“पादाभ्यङ्गाम्बुदानैस्तु योऽतिथिं पूजयेन्नरः ।

पूजितस्तेन राजेन्द्र, भवामीह न संशयः”—इति ।

ज्ञातातपोऽपि,—

“स्वाध्यायेनाग्निहोत्रेण यज्ञेन तपसा तथा ।

नावाप्नोति गृही लोकान् यथा त्वतिथि-पूजनात्”—इति ॥

आतिथ्यकर्तुर्निघममाह,—

न पृच्छेन्नोत्र-चरणे न स्वाध्यायं श्रुतं तथा ।

हृदये कल्पयेद्देवं† सर्व-देवमयो‡ हि सः॥४८॥ इति ।

आद्धे ह्यादावेव ब्राह्मणः परिचणीयः,—इति मनुना दर्शितम्,—

“दूरादेव परीक्षेत ब्राह्मणं वेद-पारगम् ।

तीर्थं तद्भुव्य-कव्यानां प्रदाने योऽतिथिः स्रुतः”—इति ।

यमेनापि,—

“पूर्वमेव परीक्षेत ब्राह्मणान् वेद-पार-गान् ।

अरीर-प्रभवैर्दोषैर्विशुद्धान् चरित-व्रतान्”—इति ।

* दत्तमन्नादिकं महाफलप्रदमित्यर्थः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† हृदयं कल्पयेत्तस्मिन्,—इति सु० मू० पुस्तके पाठः ।

‡ सर्वदेवसमो,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

अतः आहु-न्यायेनातिथ्येऽपि कर्माणि गोचादि-परीक्षा-प्राप्तौ
तत् निवार्यते । गोचं वंश-प्रवर्त्तक-महर्षि-सम्बन्धः । चरणमाचारः ।
शाखा-विशेषः स्वाध्यायः । अतं व्याकरण-मीमांसादि । एतद्देश-नामा
दीनामुपलक्षणम् । अतएव यमः,—

“न पृच्छेद्गोच-चरणे देशं नाम कुलं श्रुतम् ।

अध्वनोऽप्यागतं विप्रं भोजनार्थमुपस्थितम्”—इति ।

न केवलं गोच-प्रश्नादि-वर्जनं, किन्तुर्हि देवता-बुद्धिरपि कर्त्तव्या ।
तदुक्तं ज्ञातातपेन,—

“चित्ते विभावयेत्तस्मिन् व्यासः स्वयमुपागतः”*—इति ।

विष्णुपुराणेऽपि,—

“स्वाध्याय-गोच-चरणमपृष्ट्वा च तथा कुलम् ।

हिरण्यगर्भ-बुद्ध्या तं मन्येताभ्यागतं गृही”—इति ।

देवता-बुद्धि-विषयत्वे हेतुः सर्व-देवमयत्वम् । तच्च पुराणसारे
दर्शितम्,—

“धाता प्रजापतिः शक्रोवर्द्धिर्वसुगणोयमः ।

प्रविश्यातिथिमेते वै† भुञ्जतेऽन्नं द्विजोत्तम”—इति ।

गोचादि-प्रश्ने फलाभावो बौधायनेन दर्शितः,—

“देशं नाम कुलं विद्यां स्पृष्ट्वा योऽन्नं प्रयच्छति ।

न स तत्फलमाप्नोति दत्त्वा स्वर्गं न गच्छति”—इति ।

* व्यासं स्वयमुपस्थितम्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† प्रविश्यातिथिमेवैते,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

यथाऽऽतिथ्यकर्त्ता गोत्रादीन् न पृच्छेत्, तथाऽतिथिरपि न
ब्रूयात् । तदाह मनुः,—

“न भोजनार्थं स्त्रे विप्रः कुल-गोत्रे निवेदयेत् ।

भोजनार्थं हि ते शंसन् वान्ताप्रोत्युच्यते बुधैः”—इति ॥

अतिथि-दृष्टान्तेन भिक्षुकयोर्यति-ब्रह्मचारिणोः पूज्यतामाह,—

अपूर्वः सुव्रती विप्रो ह्यपूर्वश्चातिथिस्तथा ।

वेदाभ्यासरतो नित्यं चयः पूज्या दिने दिने ॥४६॥

सुष्ठु व्रतं सुव्रतं मोक्षहेतुर्यतिधर्माः, वेदाऽस्यास्तीति सुव्रती यतिः ।
वेदाभ्यास-रतो ब्रह्मचारी, तदर्थत्वात् तस्याश्रमस्य । तावुभौ प्रतिदिन-
मपूर्वावतिथिवत् पूज्यावित्यर्थः । तथा च याज्ञवल्क्यः,—

“सक्त्य भिक्षवे भिक्षा दातव्या सुव्रताय च”—इति ।

नृसिंहपुराणेऽपि,—

“भिक्षाञ्च भिक्षवे दद्यादधिवद्ब्रह्मचारिणे ।

यत्पुण्यफलमाप्नोति गां दत्त्वा विधिवद्गुरोः ॥

तत्पुण्यफलमाप्नोति भिक्षां दत्त्वा द्विजोगृही”—इति ।

यमः,—

“सक्त्य भिक्षवे भिक्षां यः प्रयच्छति मानवः ।

गो-प्रदान-समं पुण्यं तस्याह भगवान् यमः”—इति ।

ब्रह्मचारिणं स्खलीति वाचयित्वा तद्वस्त्रे जलं प्रदाय भिक्षा-प्रदानं

* मनुरपि,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† वनचारिणे,—इति शा० स० पुस्तकयोः पाठः ।

कार्यम् । तदाह गौतमः,—“स्वस्तिवाच्यं भिक्षादानमपूर्वम्”—इति ॥

अति-ब्रह्मचारिणौ यदि वैश्वदेवान्ते समागच्छतस्तदाऽस्वेवं, यदा तु वैश्वदेवात् पूर्वमागच्छतस्तदा कथमित्याह,—

वैश्वदेवे तु संप्राप्ते भिक्षुके गृहमागते ।

उद्धृत्य वैश्वदेवार्थं भिक्षुकन्तु‡ विसर्जयेत् ॥५०॥

संप्राप्ते प्रसक्ते अननुष्ठिते सतीति यावत् । तथा च नृसिंहपुराणे,—

“अकृते वैश्वदेवे तु भिक्षुके गृहमागते”—इति ।

भिक्षुकन्तु विसर्जयेत्, यावद्वैश्वदेवाद्युपयुक्तमन्नं, तावत् पृथक् कृत्वाऽवशिष्टादन्नाद्भिक्षां दत्त्वा भिक्षुकं विसर्जयेत् ॥

अकरणे प्रत्यवाचमाह,—

यतिश्च ब्रह्मचारी च पक्वान्न-स्वामिनावभौ ।

तयोरन्नमदत्त्वा तु भुक्त्वा चान्द्रायणचरेत् ॥५१॥

चान्द्रायणस्य लक्षणं वक्ष्यामः प्रायश्चित्त-प्रकरणे‡ । प्रायश्चित्त-विधानात् प्रत्यवायोऽवस्यते । तयोः पक्वान्न-स्वामिनादन्नादाने प्रत्यवायउपपन्नः । अतएव पुराणेऽपि,—

“अकृत्वाऽग्नीनसंनृत्यं तपस्विनमुपस्थितम् ।

* स्वस्तिवाच्यं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† समागतौ तदास्वेवं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ भिक्षां दत्त्वा,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

§ प्रायश्चित्तप्रकरणे,—इति वाल्मि सुत्रितातिरिक्तपुस्तकेषु ।

अशित्वा तु परे लोके खानि मांसानि खादयेत्”—इति ॥

वज्रषु भिक्षुकेषु आगतेष्वशनेन किं कर्त्तव्यमित्याशङ्काह, —

दद्याच्च भिक्षा-चित्तयं परिव्राड्ब्रह्मचारिणाम् ।

इच्छया च ततोदद्याद्विभवे* सत्यवारितम्† ॥ ५२ ॥

निगद-व्याख्यातमेतत् । यथाविभवं भिक्षा-दानं कूर्मपुराणे दर्शितम्,—

“भिक्षां वै भिक्षवे दद्यात् विधिवद्ब्रह्मचारिणे ।

दद्यादन्नं यथाशक्ति ह्यर्थिभ्योलोभवर्जितः”—इति ॥

यति-भिक्षा-प्रदाने‡ नियममाह,—

यति-हस्ते जलं दद्याद्भैक्षं दद्यात् पुनर्जलम् ।

तद्भैक्षं मेरुणा तुल्यं तज्जलं सागरोपमम् ॥ ५३ ॥

स्मृतमेतत् । तच्च भैक्षं यति विभवे वज्रलं दातव्यम् । तदुक्तं ब्रह्मपुराणे,—

“यः पात्र-पूरणीं भिक्षां यतिभ्यः मंत्रयच्छति ।

विमुक्तः सर्वपापेभ्यो नासौ दुर्गतिमाप्नुयात्”—इति ॥

यथा भिक्षुकस्य समागतस्यातिथ्यमवश्यं कर्त्तव्यं, तद्वद्वैश्योपेतस्यापि स्वगृहे समागतस्यातिथ्यमभ्युदय-कामिना कर्त्तव्यमित्याह,—

यस्य छत्रं हयश्चैव कुञ्जरारोहमृद्धिमत् ।

शेन्द्रं स्थानमुपासीत तस्मात्तन्न विचारयेत् ॥ ५४ ॥

* ततोविद्वान् विभवे,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† श्लोकोऽयं मुद्रितमूलपुस्तके नास्ति ।

‡ भिक्षाप्रदाने,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

यस्य कृत्-इयौ विद्येते, तस्यातिथ्यं कुर्वन् ऐन्द्रं पदमवाप्नुयात् ।
 एतस्मादचनात् पूर्वोत्तर-वचनयोरतिथ्य-विषयत्वात् तत्-प्रकरणान्तः-
 पातित्वेनास्मिन् वचनेऽनुक्तमपि, आतिथ्यं कुर्वन्निति पद-इयं, सन्दर्श-
 न्यायेनात्र लभ्यते । कुञ्जरस्यारोहो यस्मिन्नैन्द्रे पदे, तत्कुञ्जरारोहम् ।
 अद्विरमृतपानापुरःसेवादिरस्मिन्नस्तीत्युद्धिमत् । कृत्वादिमान् वचि-
 यादिरतिथिर्जातिकुलाचारैर्यद्यपि हीनः, तथापि तत्पूजायाः स्वर्ग-
 प्राप्ति-हेतुत्वात् तमतिथिं, हीनत्व-बुद्ध्या पूज्योऽयं न वा, -इति न
 विचारयेत् न सन्दिह्यात् किन्वीश्वर-बुद्ध्या तं पूजयेत् ।

यद्यपि, भित्तुकवस्त्रायमस्मिन् जन्मनि तपस्वी, तथाप्यतीते जन्म-
 न्यनेन तपोऽनुष्ठितम्, अन्यथेदृशस्यैश्वर्यस्य प्राप्यसंभवात् । अतएव
 विभूतिमत ईश्वरांशत्वं भगवता दर्शितम्,—

“यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा ।

तत्तदेवावगच्छत्वं मम तेजोऽग्न-सम्भवम्”—इति ॥

तस्माद्युक्तमैश्वर्योपेतस्यातिथ्यम् ॥

यदुक्तं वैश्वदेवात् पूर्वमपि यति-ब्रह्मचारिभ्यां भिक्षा दातव्येति,

तत्रोपपत्तिमाह,—

वैश्वदेव-कृतं पापं शक्तोभिष्टुर्व्यपोहितुम् ।

न हि भिक्षु-कृतान् दोषान् वैश्वदेवोव्यपोहति ॥५५॥

वैश्वदेवस्य पश्चात् करणेन प्रसक्तो यो दोषः, स भिक्षा-दानेन
 निवर्तते । भिक्षा-परिहारेण तु यो दोषः, नासौ पूर्वकृतेनापि
 वैश्वदेवेन निवर्तते । अत्र, भिक्षुशब्दो विद्यार्थ्यादीनामुपसक्तः ।

तथा च तेषां भिक्षुकत्वं व्याख्येयम्,—

“यतिश्च ब्रह्मचारी च विद्यार्थी गुरु-पौषकः ।

अध्वगः क्षीण-वृत्तिश्च षडेते भिक्षुकाः स्मृताः”—इति ।

पुराणेऽपि,—

“व्याधितस्यार्थ-हीनस्य कुटुम्बात् प्रच्युतस्य च ।

अध्वानं प्रतिपन्नस्य भिक्षाचर्या विधीयते”—इति ।

वैश्वदेवव्रतमित्युक्ता* बुद्धिस्थत्वाद्द्वैश्वदेवस्याकरणे प्रत्यवायमाह,—

अकृत्वा वैश्वदेवन्तु भुञ्जते ये द्विजाधमाः ।

सर्व्वे ते निष्फलाज्ञेयाः पतन्ति नरकेऽशुचौ ॥ ५६ ॥

निष्फला-यथोक्त-फल रहिताः । न केवलमिष्ट-प्राप्त्यभावः कित्त्व-
निष्ट-प्राप्तिरपि दर्शिता ;—‘पतन्ति नरकेऽशुचौ’—इति ॥

वैश्वदेव-दृष्टान्तेनातिथ्याकरणेऽपि प्रत्यवायमाह,—

वैश्वदेव-विहीनाये अतिथ्येन वहिष्कृताः ।

सर्व्वे ते नरकं यान्ति काकयोनिं व्रजन्ति च ॥ ५७ ॥

नरको रौरवादिः, तमनुभूय पश्चात् काकयोनिं व्रजन्ति ॥

अतिथित्वेन सुवन्नन्यानापि भोजनीयानाहं,—

पापो वा यदि चण्डालो विप्रघ्नः पितृघातकः ।

वैश्वदेवे तु संप्राप्तः सौऽतिथिः स्वर्ग-संक्रमः ॥ ५८ ॥

* वैश्वदेवं कर्त्तव्यमित्युक्ता,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† अतिथित्वेन प्राप्तस्य पापिष्ठस्यापि भोजनीयतामाह,—इति सु०
पुस्तके पाठः ।

पापो गोवधाद्युपपातकी । एतेषां भोजनीयत्वमेव, नतु अशेषा-
तिथ्य-सत्कारार्हत्वम् । तदेतदेवाभिप्रेत्याश्वमेधिके वर्णितम्,—

“चण्डालोवा श्रपाकोवा* काले यः कश्चिदागतः ।

अन्नेन पूजनीयश्च परत्र हितमिच्छता”—इति ।

विष्णुधर्मोत्तरे,—

“चण्डालोवाऽथ वा पापः शत्रुर्व्या पितृघातकः ।

देशकालाभ्युपगतो भरणीयोमतोमम”—इति ।

उक्तान् पञ्च महायज्ञान् प्रशंसति हारीतः,—

“देवानृषीन् पितृन्सर्वान् भूतानि ब्राह्मणांस्तथा ।

तर्पयन् विधिना विप्रो ब्रह्मभूयाय कल्पते”—इति ।

पुराणेऽपि,—

“यत्फलं सोमयागेन प्राप्नोति धनवान् दिजः ।

सम्यक् पञ्चमहायज्ञैर्देरिद्रुसादवाप्नुयात्”—इति ।

अकरणे प्रत्यवायमाह व्यासः,—

“पञ्चयज्ञांस्तु योमोहान्न करोति गृहहन्त्री ।

तस्य नायं न च परोलोको भवति धर्मतः”—इति ॥

पञ्चयज्ञानन्तरं भोजनमभिप्रेत्य तदनुवादेन तत्र वर्जनीयानाह,—

योवेष्टितशिराभुङ्क्ते योभुङ्क्ते दक्षिणामुखः ।

वाम-पाद-करः स्थित्वा तद्वै रक्षांसि भुञ्जते ॥५६॥

* पापोवा यदि चण्डालो,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

भोजन-विधिश्च मनुना दर्शितः,—

“भुक्तवत्सु च विप्रेषु स्त्रेषु मृत्युषु चैव हि ।
भुञ्जीयातां ततः पश्चादवशिष्टान् दम्पती”—इति ।

विष्णुपुराणे,—

“ततः सुवासिनी-दुःखि-गर्भिणी-वृद्ध-वालकान् ।
भोजयेत् संकृतास्त्रेण प्रथमन्तु परं मृही ॥
अभुक्तवत्सु चैतेषु भुञ्जन् भुङ्क्ते सुदुष्कृतम् ।
मृतस्य गत्वा नरकं श्लेशभुग्जायते नृप”—इति ।

मार्कण्डेयपुराणे,—

“पूजयित्वाऽतिथीन्विश्वान्* ज्ञातीन् बन्धूंस्तथाऽर्थिनः ।
विकलान् वाल-वृद्धांश्च भोजयेदातुरांस्ततः ॥
वाञ्छेत् क्षुत्तृट्परीतात्मा यच्चात्रं रस-संयुतम्”—इति ।

भोजनेतिकर्तव्यतामाह बौधायनः,—

“उपलिप्ते ससे स्थाने शुचौ स्रष्टव्यं समन्विते† ।
क्षतुरक्षं चिकोणं वा वर्तुलं वाऽर्द्धचन्द्रकम् ॥
कर्तव्यमानुपूर्व्येण ब्राह्मणादिषु मण्डलम्”—इति ।

ब्रह्मोऽपि,—

“आदित्यावसवोरुद्रा ब्रह्मा चैव पितामहः ।

* पूजयित्वातिथीन् विप्रान्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† स्रष्टव्यमभिव्यक्तं,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः । तत्र, न मन्त्रा-
न्वितं अभिव्यक्तं, स्रष्टव्यं तदभिव्यक्तं इति तत्तथा, तस्मिन्नि-
त्यर्थो बोध्यः ।

मण्डलान्युपजीवन्ति तस्मात् कुर्वीत मण्डलम्”—इति ।

कूर्मपुराणेऽपि,—

“उपलिप्ते शुचौ देशे पादौ प्रक्षाल्य वै करौ ।

आचम्यार्द्राननोऽक्रोधः पश्चार्द्रौ भोजनञ्चरेत्”—इति ।

व्यासेऽपि,—

“पश्चार्द्रौभोजनं कुर्यात् प्राङ्मुखोमौनमास्थितः ।

हस्तौ पादौ तथैवास्त्रमेषु पश्चार्द्रता मता”—इति ।

आश्वमेधिकेऽपि,—

“आर्द्रपादस्तु भुञ्जीयात् प्राङ्मुखश्चासने शुचौ ।

पादाभ्यां धरणीं स्पृष्ट्वा पादेनैकेन वा पुनः”—इति ।

तच्च भोजनं शुद्धपात्रे कर्त्तव्यम् । तदुक्तं कूर्मपुराणे,—

“प्रशस्त-शुद्ध-पात्रेषु भुञ्जीताकुत्सिते द्विजः”—इति ।

प्रशस्तानि च पात्राणि पैठीनसिना दर्शितानि,—

“सौवर्णे राजते ताम्रे यमपत्रपलाशयोः† ।

भोजनेभोजने चैव‡ चिरात्र-फलमश्रुते ॥

एकएव तु योभुङ्क्ते विमले कांस्य-भाजने ।

चत्वारि तस्य वर्द्धन्ते आयुः प्रज्ञा यशोवत्सम्”—इति ।

तत्र, यमपत्र-पलाशपत्र-भोजनं१ गृहि-व्यतिरिक्त-विषयम्,

* भुञ्जीताक्रोधनोद्विजः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† सौवर्णे राजते पात्रे ताम्रे यमपलाशयोः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ भोजनाभोजने चैव,—इति स० अ० पुस्तकयोः पाठः ।

१ यमपत्रपलाशपत्रभोजनं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

“पलाश-यम-पत्रेषु” गृही भुक्तौन्दवं चरेत् ।

ब्रह्मचारि-यतीनाञ्च चान्द्रायण-फलं भवेत्—इति
व्यास-स्मरणात् । कांस्य-पात्रन्तु गृहस्थैकविषयं, यत्यादीनान्तु
निषेधात् । तदाह प्रचेताः,—

“ताम्बूलाभ्यञ्जनं चैव कांस्यपात्रे च भोजनम् ।

यतिश्च ब्रह्मचारी च विधवा च विवर्जयेत्”—इति ।

तच्च पात्रं भूमौ स्थापनीयम् । यदुक्तं कूर्मपुराणे,—

“पश्चाद्रौ भोजनं कुर्याद्भूमौ पात्रं निधाय तु ।

उपवासेन तत्तुल्यं मनुराह प्रजापतिः”—इति ।

तच्च स्थापनं प्राणाहुति-पर्यन्तं, पश्चात्तु यन्निकामारोष्य
भोक्तव्यम् । तदाह व्यासः,—

“न्यस्य पात्रं तु भुञ्जीतः पञ्च दासान् महामुने ।

शेषमुद्धृत्य भोक्तव्यं श्रूयतामत्र कारणम् ॥

विप्रुषां पाद-संस्पर्शः पाद-चैल-रजस्तथा ।

सुखेन भुङ्क्ते विप्रो हि पित्र्यन्तु न लुप्यते” ॥

पैत्रिक-भोजने भूमि-पात्र-प्रतिष्ठापनं न लोपनीयमित्यर्थः । उक्त-
पात्र-निहितमन्नं नमस्कुर्यात् । तदुक्तं ब्रह्मपुराणे,—

“अन्नं दृष्ट्वा प्रणम्यादौ प्राञ्जलिः कथयेत्ततः ।

* पलाशपद्मपत्रेषु,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† गृहस्थविषयं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ अत्र, यत्यादीनां तन्निषेधात्,—इति पाठः समीचीनः प्रतिभाति ।

§ न्यस्तपात्रं न भुञ्जीत,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

अस्माकं नित्यमस्वेतदिति भक्त्याऽथ वन्दयेत्” ॥

वन्दमानन्तर-कृत्यमाह गोभिलाः,—“अथातः प्राणाऊति-कल्पो-
व्याहृतिभिर्गायत्र्याऽभिमन्त्र्य स्रतं त्वा सत्येन परिषिञ्चामीति सायं,
सत्यं त्वर्चेन परिषिञ्चामीति प्रातः,

अन्तश्चरसि भूतेषु गुहायां विश्वतोमुखः ।

त्वं यज्ञस्त्वं वषट्कार आपोज्योतीरभोऽमृतम् ॥

त्वं ब्रह्मा त्वं प्रजापतिः ब्रह्मभूर्भुवः स्वराममृतोपसारणमसीत्यपः
पीत्वा दग्धोत्तारं* मनसानुद्धृत्यैतद्दत्तं† पञ्च यासान् गृहीयात्
प्राणाय स्वाहेति गार्हपत्यमेव तेन‡ जुहोति । अपानाय स्वाहेत्यन्वा-
हार्यपचनमेव तेन जुहोति । व्यानाय स्वाहेत्याहवनीयमेव तेन जुहोति ।
उदानाय स्वाहेति सत्यमेव तेन जुहोति । समानाय स्वाहेत्यावसथ-
मेव तेन जुहोति” । एते पञ्च मन्त्राः प्रणवाद्याः कर्त्तव्याः । तथाच
श्रौतकः,—

“स्वाहाऽन्ताः प्रणवाद्याश्च नाम्ना मन्त्रास्तु वायवः ।

जिह्वयैव यथेदन्नं दग्धैस्तु न संस्पृशेत्”—इति ।

जिह्वा-यसने विशेष आश्वमेधिके दर्शितः,—

“यथा रसं न जानाति जिह्वा प्राणाऊतौ नृप ।

तथा समाहितः कुर्यात् प्राणाऊतिमतन्द्रितः”—इति ।

प्राणाऊतिस्त्वज्जुलि-नियममाह श्रौतकः,—

* अन्न, दग्धोत्तारं,—इति पाठः समीचीनः प्रतिभाति ।

† मनसानुद्धृत्य त्वदन्,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

‡ तेनाग्नेन,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

“तर्जनी-मध्यमा-ऽङ्गुष्ठ-लघ्ना प्राणाज्जतिर्भवेत् ।
 मध्यमा-ऽनामिका-ऽङ्गुष्ठैरपाने जुहुयात्ततः ॥
 कनिष्ठा-ऽनामिका-ऽङ्गुष्ठै र्दाने तु जुहुयाद्भुविः* ।
 तर्जनीन्तु वष्टिः कृत्वा† उदाने जुहुयात्ततः ॥
 समाने सर्वहस्तेन समुदायाज्जतिर्भवेत्”—इति ।

परिषेचनानन्तरभावि-विशेषोभविष्यपुराणे दर्शितः,—

“भोजनात् किञ्चिदन्नायं धर्मराजाय वै वलिम् ।
 दत्त्वाऽथ चित्रगुप्ताय प्रेतेभ्यश्चेदमुचरेत् ॥
 यत्र कचन संस्थानां नृत्तृष्णोपहतात्मनाम् ।
 प्रेतानां त्वप्रयेऽक्षयमिदमस्तु यथासुखम्”—इति ।

कूर्मपुराणेऽपि,—

“महाव्याहृतिस्त्वनं परिधायोदकेन तु ।

अमृतोपस्तरणमसीत्यापोशानक्रियां चरेत्”—इति ।

बौधायनस्तु, सर्वमेतत् संगृह्याह,—“सर्वावश्यकवसानेषु प्रक्षालित-पाणि-पादोऽप आचम्य शुचौ संवृते देशे प्राङ्मुख उपरिश्च उद्धृतमाद्वियमाणं भूर्भुवः खरोमित्युपस्थाय वाचं यच्छेदन्यत् समानं महाव्याहृतिभिः प्रदक्षिणमनमुदकं परिषिञ्च्य सव्येन पाणिनाऽविमुञ्च्य अमृतोपस्तरणमसीत्यपः पीत्वा पश्चान्नेन प्राणाज्जतार्जुहेति; अद्वायां प्राणे निविष्टोऽमृतं जुहोमि शिवोमाविष्ठाप्रदाहाय प्राणाय स्वाहा,

* जुहुयात्ततः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† मध्यमानामिका शून्यैः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

अपाने व्यामउदाने समाने निविष्ट इत्यादिना, यथालिङ्ग
मनुषङ्गः । एवं पञ्चाश्रेण, तूष्णीं भूयोवर्त्तयेत् प्रजापतिं मनसा ध्यायेत्.
अथाप्युदाहरन्ति,—

आसीनः प्राङ्मुखोऽश्रीयात् वाग्यतोऽन्नमकुत्सयन् ।

अस्कन्दयंस्तन्मनाश्च* भुक्ताऽन्नं समुपस्पृशेत् ॥

सर्वभक्ष्यापूप-कन्द-मूल-फल-मांसानां दन्तैर्नावर्जयेत् । नातिसुहितः
अमृतापिधानमसीत्युपरिष्ठादपः पीत्वाऽऽचान्तो हृदयदेशमभिमृशति;
प्राणानां ग्रन्थिरसि रुद्रोमाविशान्तकस्तेनान्नेनाप्यायस्वेति । पुनराचम्य
दक्षिणपादाङ्गुष्ठे पाणिं निश्रावयति,—

“अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषो अङ्गुष्ठश्च समाश्रितः ।

ईशः सर्वस्य जगतः प्रभुः प्रीणाति विश्वभुक्”—इति ॥

ऊतान्नानुमन्त्रणमूर्द्धहस्तः समाचरेत्, अद्वायां प्राणे निविश्या-
मृतः ऊतं प्राणमन्नेनाप्यायस्व, अद्वायामपाने, अद्वायां व्याने,
अद्वायामुदाने, अद्वायां समाने, निविशेत्यादिर्यथालिङ्गमनुषङ्गः† ।
ब्रह्मणि मन्त्रात्माऽमृतत्वायेत्यात्मानं योजयेत् सर्व-क्रतु-याजिनामा-
त्मयाजी विशिष्यते”—इति । विष्णुपुराणे,—

“अश्रीयात् तन्मनाभूत्वा पूर्वन्तु मधुरं रसम् ।

स्रवणाग्नौ तथा मध्ये कटु-तिक्तादिकांस्ततः ॥

* आस्कन्दयंस्तन्मनाश्च,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† अद्वायामपाने निविश्यामृतगुं ऊतमपानमन्नेनाप्यायस्व अद्वायां व्याने
निविश्यामृतगुं ऊतं व्यानमन्नेनाप्यायस्व अद्वायामुदाने निविश्यामृतगुं
ऊतमुदानमन्नेनाप्यायस्व अद्वायां समाने निविश्यामृतगुं ऊतं समानमन्नेना-
प्यायस्वेति यथालिङ्गमनुषङ्गः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

प्राग्द्रवं पुरुषोऽश्रीयान्मध्ये च कठिनाशनः* ।

अन्ते पुनर्द्रवाग्नी तु वलारोग्ये न मुञ्चति"—इति ॥

भोजने कवल-मञ्जामाहापस्तम्भः,—

“अष्टौ यासासुनेर्भक्ष्याः षोडशारणवामिनः ।

द्वात्रिंशन्तु गृहस्थस्य क्षमितं ब्रह्मचारिणः”—इति ।

आश्वमेधिकेऽपि,—

“वक्त्र-प्रमाण-पिण्डांश्च यसेदेकैकशः पुनः ।

वक्त्राधिकन्तु यत् पिण्डमात्रोच्छिष्टं तदुच्यते ॥

पिण्डावशिष्टमन्नञ्च वक्त्र-निःसृतमेव च ।

अभोज्यं तदिजानीयात् भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत् ।

सदा चात्यशनं नाद्यात् नातिहीनं च कर्हिचित् ।

यथाऽन्नेन व्यथा न स्यात् तथा भुञ्जीत नित्यशः”—इति ।

वृद्धमनुः,—

“पीत्वाऽपोऽशनमश्रीयात्† पाच-दत्तमगर्हितम् ।

भार्या-मृतक-दासेभ्य उच्छिष्टं शेषयेत् दिजः”—इति ।

उच्छिष्ट-शेषणन्तु घृतादि-व्यतिक्ति-विषयम् । तदाह पुलस्त्यः,—

“भोजनन्तु न निःशेषं कुर्यात् प्राशः कथञ्चन ।

अन्यत्र दधिसक्ताज्यं फलं क्षीरं च मध्वपः”—इति ।

एतच्च भोजनं सायं प्रातश्च कर्तव्यम् । तदुक्तं मनुना,—

* कठिनाशनम्—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† पीत्वापोऽशनमश्रीयात्,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

‡ ततः,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

“सायं प्रातर्द्विजातीनामशनं श्रुति-चोदितम् ।

नान्तरा भोजनं कुर्यादग्निहोत्र-समो विधिः”—इति ।

गौतमः,—“सायं प्रातस्स्नानमभिपूजितमनिन्दन् भुञ्जीत”—इति ।

उदाहृत-वचन-समूहेन प्रसिद्धं साङ्ग-भोजनं मूलवचने, “यो भुङ्क्ते”—
इत्यनूद्य वेष्टित-शिरस्त्वादिकं प्रत्यवायाभिधानेन निषेधयति । एतच्च
वर्ज्यान्तराणामप्युपलक्षणम् । तानि च ब्रह्मपुराणे दर्शितानि,—

“यस्तु पाणि-तले भुङ्क्ते यस्तु फुत्कार-संयुतम्* ।

प्रसृताङ्गुलिभिर्यस्या तस्य गोमांसवच्च तत् ।

नाजीर्णे भोजनं कुर्यात् कदन्नानि वुभुक्षितः† ॥

हस्त्यश्वरथयानोद्गमास्थितो नैव भक्षयेत् ।

श्लशानाभ्यन्तरस्थो वा देवालय-गतोऽथवा ॥

शयनस्थो न भुञ्जीत न पाणिस्थं न चासने ।

नार्द्रवासा नार्द्रशिरा नचायश्चोपवीतवान् ॥

न प्रसारित-पादस्तु पादारोपित-पाणिमान् ।

स्व-वाङ्ग-सव्य-संस्थश्च न च पर्यङ्गमास्थितः ॥

न वेष्टित-शिरास्यापि नात्सङ्ग-कृत-भाजनः‡ ।

नैकवस्त्रोदृषन्मध्ये नोपानत्-कृत-पादकः§ ॥

न चर्मापरिसंस्थश्च चर्म-वेष्टित-पार्श्ववान् ॥

* फुत्कारवायुना,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† यच्च,—इति शा० स० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ कुर्यान्नातिवुभुक्षितः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ नात्सङ्गकृतभाजनः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ नोपानत्कः सपादुकः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

ग्राम-शेषं न चाश्रीयात् पीत-शेषं पिवेन्न च ।

शाक-मूल-फलेक्षूणां दन्तच्छेदैर्न भक्षयेत् ॥

बहूनां भुञ्जतां मध्ये न चाश्रीयात्पराऽन्नितः ।

वृथा न विमृजेदन्नं नोच्छिष्टं कुत्रचिद्व्रजेत्* ॥

बृहस्पतिः,—

“न स्पृशेदामहस्तेन भुञ्जानोऽन्नं कदाचन ।

न पादौ न शिरोवस्ति न पदा भाजनं स्पृशेत्”—इति ।

उग्रनाः,—

“नादत्वा मिष्टां मश्रीयाद्बहूनां चैव पश्यताम् ।

माश्रीयुर्वहवस्यैव तथाऽनेकस्य पश्यतः”—इति ।

आदित्यपुराणे,—

“नोच्छिष्टां ग्राहयेदाज्यं जग्धशिष्टं च† सक्त्यजेत् ।

शूद्र-भुक्तावशिष्टान्ता माद्याङ्गाण्ड-स्थितं तपि”—इति ।

कूर्मपुराणे,—

“मूर्द्धरात्रे न मध्याह्ने नाजीर्णे नार्द्रवस्तथक् ।

न भिन्न-भाजने चाद्यात् ॥ न भूम्या न च पाणिषु ॥

नोच्छिष्टो घृतमादद्यान्न मूर्द्धानं स्पृशन्नपि ।

न ब्रह्म कीर्त्तयित्वाऽपि न निःशेषं न भार्यया ॥

* अन्न, नोच्छिष्टः कुत्रचिद्व्रजेत्,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

† शूद्र,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ नोच्छिष्टो,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

§ जग्धशिष्टं न,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ चैव,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

नान्यागारे न वाऽऽकाशे* न च देवालयादिषु”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“न भार्या-दर्शनेऽग्नीचान्नैकवासो न संस्थितः”—इति ।

यत्तु,—

“ब्राह्मणा सह योऽग्नीयादुच्छिष्टं वा कदाचन ।

न तस्य दोषमिच्छन्ति नित्यमेव मनीषिणः ।

उच्छिष्टमितरस्त्रीणां योऽग्नीयाद् ब्राह्मणः कश्चित् ॥

प्रायश्चित्ती स विज्ञेयः संकीर्णो मूढचेतनः”—इति ।

न तत्सर्वथा दोषाभाव-प्रतिपादन-परं, कदाचनेति वचनात् ।

अतएवादित्यपुराणम्,—

“ब्राह्मणा भार्यया साङ्गं कचिद्भुञ्जीत चाध्वनि ।

असवर्ण-स्त्रियां साङ्गं भुक्त्वा पतति तत्क्षणात्”—इति ।

वृद्धमनुरपि,—

“न पिवेन्न च भुञ्जीत दिजः सव्येन पाणिना ।

नैकहस्तेन च जलं शूद्रेणावर्जितं पिवेत् ॥

पिवतो यत् पतेत्तोयं भाजने मुख-निःसृतम् ।

अभोज्यं तद्भवेदन्नं भुक्त्वा भुञ्जीत किल्बिषम् ॥

पीतावशेषितं तोयं ब्राह्मणः पुनरापिवेत् ॥

* नागारे च गवाकाशे,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† अश्वोवर्णस्त्रिया,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ मनुरपि, इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ अत्र, ब्राह्मणो न पुनः पिवेत्,—इति पाठो भवितुं युक्तः । ‘पिवतो-यत्’—इत्यारभ्य, ‘पुनरापिवेत्’—इत्यन्तोयस्यः सुदितातिरिक्तपुस्तकेषु न दृश्यते ।

पिवेद्यदि हि तन्मोहात् द्विजश्चान्द्रायणं चरेत्”—इति ।

अत्रिः,—

“तोयं पाणि-नख-स्पृष्टं-”ब्राह्मणो न पिवेत् क्वचित् ।

सुरापानेन तत्तुल्यमित्येवं मनुरब्रवीत्”—इति ।

शातातपः,—

“उद्धृत्य वाम-हस्तेन यत्तोयं पिवति द्विजः ।

सुरापानेन तत्तुल्यं मनुराह प्रजापतिः”—इति ।

आश्वमेधिकेऽपि,—

“पानीयानि पिवेद्येन तत्पात्रं द्विजसत्तमः ।

अनुच्छिष्टं भवेत्तावद्यावद्धूमौ न निक्षिपेत्”—इति ।

शङ्खः,—“नानियुक्तोऽग्न्यासनस्थः प्रथममश्रीयान्नाधिकं दद्यान्
प्रतिगृहीयात्”—इति । शातातपोऽपि,—

“अग्न्यामनोपविष्टस्तु योभुङ्क्ते प्रथमं द्विजः ।

बद्धनां पश्यतां प्राज्ञः पङ्क्त्या हरति किल्बिषम्”—इति ।

गोभिलः,—

“एक पङ्क्त्युपविष्टानां विप्राणां सह भोजने ।

यद्येकोऽपि त्यजेत् पात्रं नाश्रीयुरितरे पुनः ॥

मोहात्तु भुङ्क्ते यस्तत्र स सान्तपनमाचरेत् ।

भुञ्जानेषु तु विप्रेषु यस्तु पात्रं परित्यजेत् ॥

भोजने विप्र-कर्त्ताऽसौ ब्रह्महाऽपि तथोच्यते”—इति ।

* पाणिनखायेण,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† घ्नन्,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

वाग्यमनं प्रक्रम्य पुराणे,—

“स्नास्यतो वरुणः शक्तिं जुह्वतोऽग्निः श्रियं हरेत् ।

भुञ्जतो मृत्युरायुष्यं तस्मान्मौनं त्रिषु स्मृतम्”—इति ।

यत्त्वचिणोक्तम्,—

“मौनव्रतं महाकष्टं ऊँकारेणापि नश्यति ।

तथा सति महान् दोषः तस्मात्तु नियतश्चरेत्”—इति ।

तदेतत् काष्ठ-मौनाभिप्रायेण । एतच्च पञ्चायासादर्वाग्विषयम् ।

तथा च दृढमनुः,—

“अनिन्दन् भक्षयेन्नित्यं वाग्यतोऽन्नमकुत्सयन् ।

पक्ष यासान्महामौनं प्राणाद्याप्याचनं महत्”—इति ।

आश्वमेधिकेऽपि,—

“मौनी वाऽप्यथवाऽमौनी प्रहृष्टः संयतेन्द्रियः ।

भुञ्जीत विधिवद्विप्रो न चोच्छिष्टानि चर्वयेत्*”—इति ।

शातातपोऽपि,—

“हस्त-दत्तानि चान्नानि प्रत्यक्ष-लवणन्तथा ।

मृत्तिका-भक्षणञ्चैव गोमांसाशनवत् स्मृतम्”—इति ।

पैठीनसिः,—

“लवणं व्यञ्जनं चैव घृतं तैलं तथैव च ।

लेह्यं पेयञ्च विविधं हस्त-दत्तं न भवयेत् ॥

दर्श्या देयं घृतान्नन्तु समस्त-व्यञ्जनानि च ।

उदकं यच्च पक्वान्नं योदर्श्या दातुमिच्छति ।

* नोच्छिष्टानि न चालयेत्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

स भूण्हा सुरापश्च स्तेयी च* गुरुतल्पगः”—इति ।

आश्वमेधिके,—

“उदक्यामपि चण्डालं श्वानं कुक्कुटमेव च ।

भुञ्जानो यदि पश्येन्तु तदन्नन्तु परित्यजेत् ॥

केश-कीटावपन्नञ्च† मुख-मारुत-वीजितम् ।

अन्नं तद्राक्षसं विद्यात्तस्मान्नत् परिवर्जयेत्”—इति ।

कात्यायनः,—

“चण्डालपतितोदक्या-वाक्यं श्रुत्वा द्विजोत्तमः ।

मुञ्जीत यासमाचन्तु दिनमेकमभोजनम्”—इति ।

गौतमोऽपि,—

“काहलाभ्रामणयाव्णश्चक्रस्योलूखलस्य च ।

एतेषां निनदं यावन्तावत्कालमभोजनम्”—इति ।

बृहस्पतिरपि,—

“अप्येकपङ्क्त्या नाश्रीयाद्वाङ्मणैः सज्जनैरपि ।

कोहि जानाति किं कस्य प्रच्छन्नं पातकं भवेत् ॥

एकपङ्क्त्युपविष्टानां दुष्कृतं यदुरात्मनाम् ।

सर्वेषां तत्समं तावद्यावत् पङ्क्तिर्न भिद्यते”—इति ।

पङ्क्ति-भेद-प्रकारमपि स एवाह,—

“अग्निना भस्मना चैव स्तम्भेन सलिलेन च ।

द्वारेण चैव मार्गेण पङ्क्तिभेदो बुधैः सृतः”—इति ।

* सस्तेनो,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

† केशकोटापपन्नञ्च,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

यसोऽपि,—

“उदकश्च तृणं भस्म दारं पन्थास्तथैव च ।

एभिरन्तरितं कृत्वा पङ्क्तिदोषो न विद्यते”—इति ।

तदेवं मूलवचनोक्त-वेष्टितशिरस्त्वादि-वर्ज्जनेपलक्षिता नियम-
विशेषा दर्शिताः । दक्षिणामुखत्वं निषेधो नित्य-भोजन-विषयः । काम्ये
तद्विधानात् । तथाच मनुः,—

“आयुष्यं प्राङ्मुखो भुङ्क्ते यशस्यं दक्षिणामुखः ।

अयं प्रत्यङ्मुखो भुङ्क्ते चतुर्भुङ्क्ते उदङ्मुखः”—इति ।

गोभिलोऽपि दक्षिणामुखत्वं निषेधयति,—

“प्राङ्मुखावस्थितो विप्रो प्रतीच्यां वा यथामुखम् ।

उत्तरं पितृकार्यं तु दक्षिणान्तु विवर्जयेत्”—इति ।

‘वाम-पाद-करः’ वामपादे करोयस्यासौ वामपादकरः । यो
वामपादकरो भुङ्क्ते, यश्च स्थितो भुङ्क्ते, तैः सर्वैर्यद्भुक्तं तद्रक्षांसि मुञ्चते,
न स्वयं प्राणान्निहोत्रादि-फलं प्राप्नोतीत्यर्थः । भुक्त्या राक्षस-गामित्वं
कूर्मपुराणेऽपि दर्शितम्,—

“योभुङ्क्ते वेष्टितशिरा यश्च भुङ्क्ते विदिङ्मुखः ।

सोपानत्कश्च यो भुङ्क्ते सर्वं विद्यात्तदासुरम्”—इति ।

अभिप्रेतस्य भोजन-विधेरुदीच्याङ्गानि उच्छिष्टोदक-दानादीनि †
कर्त्तव्यानि । तत्र देवलः,—

* विसर्जयेत्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† उक्तं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ उच्छिष्टोदकदानादीनि,—इति नास्ति स० सो० शा० पुस्तकेषु ।

“भुक्तोच्छिष्टं समादाय सर्वस्मात् किञ्चिदाचमन् ।

उच्छिष्टभागध्येभ्यः सोदकं निर्व्वपेद्भुवि”—इति ।

तत्र, मन्त्रः,—

“रौरवेऽपुण्ड्र-निलये पद्मार्बुद-निवासिनाम् ।

प्राणिनां सर्वभूतानामक्षय्यमुपतिष्ठताम्”—इति ।

गद्यव्यासोऽपि,—“ततस्तृप्तः सन्नमृतापिधानममीत्यपः पीत्वा
तस्माद्देशान्नागपसृत्य विधिवदाचमेत्”—इति । स चाचमनप्रकारो
देवलेन दर्शितः,—

“भुक्त्वाऽऽचामेद्यथोक्तेन विधानेन समाहितः ।

ग्रोधयेन्मुख-हस्तौ च मृदङ्गिर्घर्षणैरपि”—इति ।

तत्र घर्षणं तर्ज्जन्या न कर्त्तव्यम् । तदाह गौतमः,—

“गण्डूषस्याथ समये तर्ज्जन्या वक्त्रशोधनम् ।

कुर्वीत यदि मूढात्मा रौरवे नरके पतेत्”—इति ।

व्यासः,—

“हस्तं प्रक्षाल्य गण्डूषं यः पिवेद्विचक्षणः ।

स देवांश्च पिबेत्सैव ह्यात्मानञ्चैव पातयेत्”—इति† ।

“तस्मिन् नाचमनं कुर्यात् यत्र भाण्डेऽथ भुक्तवान् ।

यद्युत्तिष्ठत्यनाचान्तोभुक्तवानासनात्ततः ॥

स्नानं सद्यः प्रकुर्वीत सोऽन्यथाऽप्रयतो भवेत्”—इति ।

* प्राणिनां सर्वभूतानां ह्यक्षय्यमुपतिष्ठतु,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† रौरवं नरकं व्रजेत्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ ‘इति’ शब्दोऽत्राधिकः प्रतिभाति ।

कूर्मपुराणेऽपि,—

“अमृतापिधानमसीत्यपः पिबेत् * * * ।
 आचान्तः पुनराचमेदायं गौरिति मन्त्रतः ।
 द्रुपदां वा चिरादृत्य सर्व-पाप-प्रणाशिनीम् ।
 प्राणानां यन्धिरसीत्यालभेत् हृदयं ततः ॥
 आचम्याङ्गुष्ठमानीय पादाङ्गुष्ठे तु दक्षिणे ।
 निश्चावयेद्भुक्त-जलमूर्द्ध-हस्तः समाहितः ॥
 ऊतानुमन्त्रणं कुर्यात् अद्वायामिति मन्त्रतः ।
 अष्टाचरेण ह्यात्मानं योजयेद्ब्रह्मणीति हि ।
 सर्वेषामेवमङ्गानामात्म-यागः परः स्मृतः ॥
 योऽनेन विधिना कुर्यात् स याति ब्रह्मणः पदम्”—इति ।

अत्रिः,—

“आचान्तोऽप्यशुचिस्तावद्यावत् पात्रमनुद्धृतम् ।
 उद्धृतेऽप्यशुचिस्तावद्यावन्नो लिप्यते* मही ।
 भूमावपि हि लिप्तायां तावत् स्यादशुचिः पुमान् ॥
 आसनादुत्थितस्तस्माद्यावन्न स्पृश्यते महीम्”—इति ।

शानातपोऽपि,—

“आचम्य पात्रमुत्सृज्य किञ्चिदार्द्धेण पाणिना ।
 मुख्यान् प्राणान् समालभ्य नाभिं पाणि-तलेन च ॥
 भुक्त्वा नैव प्रतिष्ठेत न चाप्यार्द्धेण पाणिना ।
 पाणिं मूर्द्ध्नि समाधाय स्पृष्ट्वा चाग्निं समाहितः ॥

* नोन्मृष्यते,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

ज्ञातिश्रेष्ठं समाप्नोति प्रयोग-कुशलोनरः” — इति ।

विष्णुपुराणेऽपि,—

“स्वस्थः प्रशान्त-चित्तस्तु कृतासन-परिग्रहः ।

अभीष्ट-देवनामाञ्च कुर्वीत स्मरणं नरः ॥

अग्निराययद्येद्वातुं पार्थिवं पवनेरितः ।

इत्तावकाशो नभसा जरयेदस्तु मे सुखम् ।

अन्नं वलाय मे भृमेरपामग्न्यनिलस्य च ॥

भवत्तेतत् परिणतं* ममास्त्वव्याहतं सुखम् ।

प्राणापानसमानानामुदानव्यानयोस्तथा ॥

अन्नं पुष्टिकरश्चास्तु ममास्त्वव्याहतं सुखम् ।

अगस्तिरग्निर्वडवानलश्च

भुक्तं मयाऽन्नं जरयत्वशेषम् ।

सुखं ममैतत्† परिणाम-सम्भवं

यच्छत्वरोगं मम चास्तु देहे ॥

विष्णुः समस्तोन्द्रिय-देह-देही

प्रधानभूतो भगवान् यथैकः ।

सत्येन तेनान्नमशेषमन्नम्

आरोग्यदं स्यात् परिणाममेतु ।

विष्णुर्यथा तथैवान्नं परिणामश्च वै तथा ।

* परिणतौ,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† सुखञ्च मे तत्,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

। विष्णुरात्मा तथैवान्नं परिणामस्तथैवच,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

सत्येन तेन मे भुक्तं* जीर्यत्वन्नामिदन्तथा ।

इत्युच्चार्य स्व-हस्तेन परिमृज्य तथोदरम् ॥

अनायास-प्रदायीनि कुर्यात् कर्माण्यतन्द्रितः”—इति ।

मार्कण्डेयोऽपि,—

“भूयोऽप्याचम्य कर्त्तव्यं ततस्ताम्बूल-भक्षणम्”—इति ।

तत्र वशिष्ठः,—

“सुपूगं च सुपर्णञ्च सुचूर्णेन समन्वितम् ।

अदत्त्वा द्विज देवेभ्यः ताम्बूलं वर्जयेदुधः ।

एक-पूगं सुखारोग्यं द्विपूगं निष्फलमवेत् ॥

अतिश्रेष्ठं त्रि-पूगञ्च ह्यधिकं नैव दुष्यति ।

पर्ण-मूले भवेद्वाधिः पर्णग्रे पाप-सम्भवः ॥

चूर्ण-पर्णं हरेदायुः† शिरा बुद्धि-विनाशिनी ।

तस्मादप्यञ्च मूलञ्च शिराश्चैव‡ विशेषतः ॥

जीर्ण-पर्णं॥ वर्जयित्वा ताम्बूलं खादयेदुधः” ।

यदिदं भोजनं निरूपितं, तद्ग्रहण-काले प्रतिषिद्धम् । तदाह मनुः,—

“चन्द्र-सूर्य-ग्रहे नाद्यादद्यात् स्नात्वा विमुक्तयोः ।

अमुक्तयोरस्त-गयोर्दृष्ट्वा स्नात्वा॥ परेऽहनि”—इति ।

* मद्भुक्तं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† सुसंयुतम्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ हरत्वायुः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ शिराश्चैव,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ चूर्णपर्णं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ रघदृष्ट्वा,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

ग्रहे ग्रहण-काले, स्पर्शमारभ्य मोक्षण-पर्यन्तो ग्रह-कालः । तस्मिन् काले न भुञ्जीत, किन्तु राज्ञा चन्द्र-सूर्ययोः मुक्तयोः सतोः पश्चात् खाला भुञ्जीत । यदा तु यस्मात्समयस्तदा परेद्युः विमुक्तौ तौ दृष्ट्वा भुञ्जीत । न केवलं ग्रहण-काले भोजनाभावः, किन्तु ग्रहणात् प्रागपि । तदाह व्यासः,—

“नाद्यात् सूर्य-ग्रहात् पूर्वमहि सायं शशि-ग्रहात् ।

ग्रह-काले च नाग्नीयात् खालाऽग्नीयाच्च मुक्तयोः ॥

मुक्ते शशिनि भुञ्जीत यदि न स्थान्महानिशा ।

अमुक्तयोरस्तगयोरथ दृष्ट्वा परेऽहनि”—इति ।

पूर्व-काले भोजन-निषेधे विशेषमाह वृद्धवशिष्ठः,—

“ग्रहणन् भवेदिन्दोः प्रथमादधि यामतः ।

भुञ्जीतावर्त्तनात् पूर्वं पश्चिमे प्रहरादधः ॥

रवेस्त्वावर्त्तनादूर्ध्वमर्वागेव निशीथतः ।

चतुर्थे प्रहरे चेत् स्थात् चतुर्थ-प्रहरादधः”—इति ।

रात्रौ प्रथमात् यामादधि ऊर्ध्वं ग्रहणं चेत्, आवर्त्तनान्मध्याह्नात् पूर्वं भुञ्जीत ; रात्रि-पश्चिम-यामे चेत्, रात्रि-प्रथम-यामादर्वाक् भुञ्जीत ; अर्द्धचतुर्थ-प्रहरे रवि-ग्रहश्चेत्, रात्रेः चतुर्थ-प्रहरादधो भुञ्जीतित्यर्थः । निशीथो मध्यरात्रिः । मध्याह्नादूर्ध्वं रवि-ग्रहणं चेत्, मध्य-रात्रादर्वागेव भुञ्जीतित्यर्थः । शशि-ग्रहणे याम-त्रयेण व्यवधान-मपेक्षितं, सूर्य-ग्रहे तु याम-चतुष्टयेनेति तात्पर्यार्थः । तथाच वृद्ध गौतमः,—

“सूर्य-ग्रहे तु नाग्नीयात् पूर्वं याम-चतुष्टयम् ।

चन्द्र-ग्रहे तु यामांस्त्रीन् वाल-वृद्धातुरैर्विना”-इति ।

वालवृद्धातुर-विषये मत्स्यपुराणे,—

“अपराह्णे न मध्याह्णे मध्याह्णे चेन्न सङ्गवे ।

सङ्गवे ग्रहणं चेत्थान्न पूर्वं भोजनञ्चरेत्”-इति ।

समर्थस्य तु भोजने प्रायश्चित्तमुक्तं कात्यायनेन*,—

“चन्द्र-सूर्य-ग्रहे भुक्ता प्राजापत्येन शुद्ध्यति ।

तस्मिन्नेव दिने भुक्ता चिरात्रेणैव शुद्ध्यति”-इति ।

अग्नि-ग्रहणे याम-त्रयस्यापवादमाह वृद्धवशिष्ठः,—

“यस्तोदये विधोः पूर्वं नाहर्भोजनमाचरेत्”-इति ।

यस्तास्तमये विशेषमाह भृगुः,—

“यस्तावेवास्तमानन्तु रवीन्दू प्राप्नुतो यदि ।

तयोः परेद्युर्दये स्नात्वाऽभ्यवहरेन्नरः”-इति ।

वृद्धगार्ग्योऽपि,—

“सन्ध्या-काले यदा राज्ञ्यसते अग्नि-भास्करी ।

तदहर्नैव भुञ्जीत रात्रावपि कदाचन”-इति ।

विष्णुधर्मोत्तरेऽपि,—

“आहोरात्रं न भोक्तव्यं चन्द्र-सूर्य-ग्रहोदया ।

सुक्तिं दृष्ट्वा तु भोक्तव्यं स्नानं कृत्वा ततः परम्”-इति ।

ननु, मेघाद्यन्तर्द्धाने चालुषं दर्शनं न सम्भवति इति चेत्†, दर्शन-

शब्देन शास्त्र-विज्ञानस्य विवक्षितत्वात् । तदाह वृद्धगौतमः,—

* याज्ञवल्क्येन,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† अत्र,— इति चेन्न,— इति पाठो भवितुं युक्तः ।

“चन्द्र-सूर्य-ग्रहे नाद्यात् तस्मिन्नङ्गि पूर्वतः ।

राहोर्विमुक्तिं विज्ञाय स्नात्वा कुर्वीत भोजनम्”—इति ।

एवं तर्हि, परेद्युर्दद्यात् प्रागपि शास्त्र-विज्ञान-सम्भवाद् यस्ता-
स्ममयेऽपि तथैव भोजनं प्रसज्येत । तत्र,

“तयोः परेद्युर्दये स्नात्वाऽभवद्वरेक्षरः” ।

अहोरात्रं न भोक्तव्यम् * * *”—इति

वचन-द्वयेन * तदप्रसक्तैः । यत्तु स्कन्दपुराणे,—

“यदा चन्द्र-ग्रहस्तात, निशीथात् परतोभवेत् ।

भोक्तव्यं तात, पूर्व्याह्ने नापराह्ने कथञ्चन ॥

पूर्वं निशीथात् ग्रहणं यदा चन्द्रस्य वै भवेत् ।

तदा दिवा न कर्त्तव्यं भोजनं शिखि-वाहन”—इति ।

तदिदं ग्राम-त्रयाभिप्रायकं, “चन्द्र-ग्रहे तु ग्रामांस्त्रीन्”—इति
विशेषस्य दृढगौतमेनाभिधानात् । पाप-क्षय-कामोपहण-दिनमुप-
वसेत् । तदाह दक्षः,—

“अयने विषुवे चैव चन्द्र-सूर्य-ग्रहे तथा ।

अहोरात्रोषितः स्नात्वा सर्वपापैः प्रमुच्यते”—इति ।

पुत्री तु नोपवसेत् । तदाह नारदः,—

“संक्रान्त्यामुपवासञ्च कृष्यैकादशि-वासरे ।

चन्द्र-सूर्य-ग्रहे चैव न कुर्यात् पुत्रवान् गृही”—इति ।

यस्तास्ममये तु पुत्रिणोऽप्युपवासएव, “अहोरात्रं न भोक्तव्यम्”—

* तत्र, तयोः परेद्युर्दयेभवद्वरेदहोरात्रं न भोक्तव्यमिति वचनद्वयेन,
—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

—इति भोजन-प्रतिषेधात् । कश्चित् ग्रहण-विशेषे खानादिकं न कर्त्तव्यम् । तदुक्तं षट्त्रिंशन्मते,—

“सूर्य-ग्रहो यदा रात्रौ दिवा चन्द्र-ग्रहस्तथा ।

तत्र खानं न कुर्वीत दद्याद्दानं न च कश्चित्”—इति ।

एतच्च भू-भाग-विशेष-व्यवस्थितानां पास-मोच-दर्शन-योग्य-
स्वाभावे द्रष्टव्यम् ।

॥०॥ इति भोजन-प्रकरणम् ॥०॥

इत्थं निरूपितेन भोजनान्तेन कर्त्तव्यजातेनाहः पञ्चम-भाग-
मतिवाहयेत् । एतेन भाग-पञ्चक-कृत्याभिधानेनावशिष्ट-दिवस-
कर्त्तव्यजातमुपलक्षणीयम् । तच्च कर्त्तव्यजातं इत्थेण दर्शितम्,—

“भुक्ता तु सुखमाख्याय तदर्शं परिणामयेत्* ।

इतिहास-पुराणस्यैः षष्ठ-सप्तमकौ नखेत् ।

अष्टमे लोक-यात्रा तु वह्निःसन्ध्यान्ततः पुनः”—इति ।

अत्रिः,—

“दिवा खारपं न कुर्वीत स्त्रियश्चैव परित्यजेत् ।

आयुःशीला दिवा निद्रा दिवा स्त्री पुण्य-नाशिनी ।

इतिहास-पुराणानि धर्म-शास्त्राणि साभ्यसेत् ॥

वृथा विवाद-वाक्यानि परिवादस्य वर्जयेत्”—इति ।

विष्णुपुराणेऽपि,—

“अनायास-प्रदायीनि कुर्यात् कर्माण्यतन्द्रितः ।

* परिक्रामयन्,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

सच्छास्त्रादि-विनोदेन सम्मार्गादविरोधिना * ॥

दिनं नयेत्ततः सन्ध्यामुपनिष्ठेत् समाहितः"—इति ।

शास्त्रवक्त्योऽपि,—

"अहः-शेषं समासीत शिष्टैरिष्टैश्च बन्धुभिः ।

उपास्य पश्चिमां सन्ध्यां ऊत्ताऽग्नीस्तानुपास्य च ।

सृत्यैः परिवृतो भुक्ता नातिदप्नोऽथ संविशेत्"—इति ॥

उपास्य चेति चकारेण वैश्वदेवादिकं समुच्चिनोति । सायंसन्ध्या-
होमौ निरूपितौ । वैश्वदेवादौ कश्चिदिशेषो विष्णुपुराणे दर्शितः,—

"पुनः पाकमुपादाय सायमप्यवनीपते ।

वैश्वदेव-निमित्तं वै पत्न्या साङ्गं वसिं हरेत् ॥

तत्रापि श्वपचादिभ्यस्तथैवान्नं विसर्जयेत् † ।

अतिथिं चागतं तत्र स्वशक्त्या पूजयेद्बुधः ॥

दिवाऽतिथौ तु विमुखे गते यत्पातकं नृप ।

तदेवाष्टगुणं पुंसां सूर्योऽटे विमुखे गते ॥

तस्मात् स्व-शक्त्या राजेन्द्र, सूर्योऽटमतिथिं नरः ।

पूजयेत्, पूजिते तस्मिन् पूजिताः सर्व-देवताः !

कृत-पादादिशौचश्च भुक्ता सायं ततो गृही ॥

गच्छेच्चक्ष्यामम्फुटितां ‡ ततोदारुमयीं नृप"—इति ।

॥०॥ इत्यहःशेषादि-कृत्यम् ॥०॥

* नामच्छास्त्रविनोदेन सम्मार्गार्थविरोधिना,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† तथैवान्नविसर्जनं,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

‡ गच्छेच्चक्ष्यामम्फुटितां,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

शयन-प्रकारमाह * हारीतः,—“सुप्रब्राजित-चरण-तलो रक्षां
कृत्वा उदक-पूर्ण-घटादि-मङ्गल्योपेतआत्माभिरुचितामनुपहतां सू-
चामां पठन्† शय्यामधिष्ठाय रात्रिस्तृप्तं जपित्वा विष्णुं नमस्कृत्य
‘सर्पापसर्प भद्रन्ते’,—इति श्लोकं जपित्वा इष्ट-देवता-स्मरणं कृत्वा
समाधिमास्थायान्यांश्चैव वैदिकान् मन्त्रान् सावित्रीञ्च जपित्वा मङ्गल्यं
श्रुतं शङ्खञ्च शृण्वन् दक्षिणागिराः स्वपेत्”—इति । दक्षिणागिराः,—
इति प्रदर्शनार्थम् । तथाच विष्णुपुराणम्,—

“प्राच्यां दिशि शिरः शस्तं याम्यायामथवा नृप ।

सदैव स्वपतः पुंसोविपरीतन्तु रोगदम्”—इति ।

गार्ग्योऽपि,—

“स्वगेहे प्राक्शिराः शेते आरुर्ये दक्षिणागिराः ।

प्रत्यक्शिराः प्रवासे च न कदाचिदुदक्शिराः”—इति ।

पुराणेऽपि ‡,—

“रात्रिस्तृप्तं जपेत् स्मृत्वा सर्वांश्च सुखशायिनः ।

नमस्कृत्वाऽव्ययं विष्णुं समाधिस्थः स्वपेन्निशि”—इति ।

सुखशायिनोऽपि गालत्रेन § दर्शिताः,—

“अगस्तिर्माधवश्चैव मुचुकुन्दो ॥ महामुनिः ।

* अथाहः शेषादिद्वयं । तत्र शयनप्रकारमाह,—इति स० भा० पुस्त-
कयोः पाठः ।

† सूत्रा प्राणानिति पठन्,—इति भा० पुस्तके पाठः ।

‡ विष्णुपुराणेऽपि,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ गोभिलेन,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ अगस्त्योमाधवश्चैव मुचुकुन्दो,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

कपिलो रुजिरास्तीकः * पक्षैते सुखशायिनः—इति ।

शयने वर्जनीयानाह मार्कण्डेयः,—

“शून्यालये शयने च एकवृत्ते चतुष्पथे ।

महादेव-गृहे वाऽपि मातृ-वेश्मनि न स्वपेत् ॥

न यत्त-नागायतने स्कन्दस्थायतने तथा ।

कूल-च्छायासु च तथा शर्करा-लोष्ट-पांशुषु ॥

न स्वपेच्च तथा गर्त्ते† विना दीक्षां कथञ्चन ।

धान्य-गो-विप्र-देवानां गुरुणाञ्च तथोपरि ॥

न चापि भग्नशयने नाशुचौ नाशुचिः स्वयम् ।

नार्द्रवासा न नग्नश्च‡ नोत्तरा-स्थित-मस्तकः ॥

नाकाग्रे सर्वशून्ये च न च चैत्यद्रुमे तथा”—इति ।

विष्णुरपि,—“नार्द्रवासाः स्वपेन्न-पलाश-शयने न पञ्च-दारु-कृते
न-भग्न-शयने न विद्युद्दग्धे नाग्निप्लुष्टे न बालमध्ये न चारिमध्ये न
धान्ये न गुरु-ऊताशन-सुराणामुपरि † नोच्छिष्टे न दिवि”—इति ।
विष्णुपुराणेऽपि,—

“नाविशालां न वै भग्नां नासमां मलिनां न च ।

न च जन्तुमयीं शय्यामधितिष्ठेदनास्तृताम्”—इति ॥

उशनाः,—“न तैलाभ्यक्त-शिराः स्वपेन्नादीक्षितः कृष्णचर्मणि”—इति ।

* सुनिरास्तिव्यः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† सटाकान्ते—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ नार्द्रवासाननश्चैव,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

§ न गो-ऊताशन-गुरुणामुपरि,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

दक्षः,—

“प्रदोष-पश्चिमौ ग्रामौ वेदाभ्यास-रतौ नयेत् ।

ग्रामद्वयं शयानस्तु ब्रह्मभूयाय कल्पते”—इति ।

‘सन्ध्यास्नानम्’—इत्यारभ्य, ‘यो वेष्टितशिराः’—इत्यन्तेन ग्रन्थ-
सन्दर्भेण श्रुत्युपलक्षणाभ्यामाह्निकं मन्त्रिष्य निरूपितम् । एतस्य करणे
श्रेयः अकरणे तु प्रत्यवायः । तदुक्तं कूर्मपुराणे,—

“इत्थं तदखिलं प्रोक्तमहन्यद्दनि वै मया ।

ब्राह्मणानां कृत्यजातमपवर्ग-फल-प्रदम् ॥

नास्तिक्यादयबाऽऽलस्याद्ब्राह्मणो न करोति यः ।

स याति नरकान् घोरान् काकयोनौ प्रजायते ॥

नान्यो विमुक्तये पन्था मुक्ताऽऽप्रम-विधिं स्वकम् ।

तस्मात् कर्माणि कुर्वीत तुष्टये परमेष्ठिनः”—इति ॥

इत्यथ, ‘स्वकर्माभिरतः’—इत्यनेन ब्राह्मणस्य साधारणधर्मा-
निरूप्य * तत्राध्यनादि-साधारण-धर्म-प्रसङ्गागतमाह्निकं परिसमा-
येदानीं प्रकृतानेव क्रम-प्राप्तानभिषिक्तस्य चतुर्थस्य साधारणधर्मा-
नाह,—

अव्रता ह्यनधीयानाः यत्र भैक्ष्यचरा द्विजाः ।

तं ग्रामं दण्डयेद्राजा चौर-भक्त-प्रदो हि सः ॥ ६० ॥

क्षत्रियो हि प्रजारक्षन्† शस्त्रपाणिः प्रदण्डवान् ।

निर्जित्य पर-सैन्यानि क्षिति धर्मेण पालयेत् ॥ ६१ ॥

* साधारणधर्मो निरूपितः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† रक्षन्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

पुष्पमात्रं विचिनुयान्मूलच्छेदं न कारयेत् ।

मालाकार इवरामे न यथाऽङ्गार-कारकः ॥६२॥ इति ॥

द्विविधो हि राजधर्मः, दुष्ट-शिक्षा शिष्ट-परिपालनश्च । तत्राद्येन
श्लोकेन दुष्ट-शिक्षा प्रतिपाद्यते । व्रतशब्देनात्र ब्रह्मचारि-कर्तृकं
मध्वादि-वर्जनमभिप्रेतम् । तथा च याज्ञवल्क्यः, “व्रतमपीडयन्”—
इत्युक्ता विवक्षितं तद्व्रतं स्पष्टीचकार,—

“मधु-मांसाञ्जनोच्छिष्ट-गुक्त-स्त्री-प्राणिहिंसनम् ।

भास्करालोकनाम्नील-परिवादांश्च वर्जयेत्”—इति ।

यदा, स्व-गृह्य-प्रसिद्धानि प्राजापत्यादीनि चत्वार्येव व्रतशब्दा-
भिधेयानि । तदुभयविध-व्रत-रहिताः स्वाध्यायमयनधीयाना ब्रह्म-
चारिणो यत्र ग्रामे भैक्ष्यमाचरन्ति, तं ग्रामं दण्डयेत् । यतः, स
ग्रामस्थौर-सदृशेभ्यो भक्तमन्त्रं प्रयच्छति । अनेन वचनेन विहितम-
ननुतिष्ठतां प्रतिषिद्धमनुतिष्ठतां सर्वेषां राज्ञा दण्डनीयचमुप-
सृज्यते । अतएव नारदः,—

“यो यो वर्णोऽवहीयेत यस्तोद्रेकमनुव्रजेत् ।

तं तं दृष्ट्वा स्वतोमार्गात् प्रच्युतं स्थापयेत्पथि”—इति ॥

याज्ञवल्क्यः,—

“अशास्त्रोक्तेषु चान्येषु पापयुक्तेषु कर्मसु ।

प्रसमीच्यात्मना राजा दण्डं दण्डेषु पातयेत् ॥

कुलानि जातीः श्रेणीश्च गणान् जानपदानपि ।

स्वधर्माशक्तिना राजा विनीय स्थापयेत्पथि”—इति ।

मनुरपि,—

“पिताऽऽचार्यः सुहृन्माता भार्या पुत्रः पुरोहितः ।

नादण्डो नाम राज्ञोऽस्ति यस्त्वधर्मेण तिष्ठति”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“अपि भ्राता सुतोभार्या स्वशूरोमातुलोऽपि वा ।

नादण्डो नाम राज्ञोऽस्ति धर्माद्विचलितः स्वकात्”—इति ।

दण्डा-दण्डनं प्रशंसति याज्ञवल्क्यः,—

“यो दण्डान् दण्डयेद्राजा सम्यग्बन्धांश्च घातयेत् ।

इष्टं स्यात् क्रतुभिस्तेन समाप्त-वर-दक्षिणैः”—इति ।

अदण्डा-दण्डनं निषेधयति मनुः,—

“अदण्डान् दण्डयन् राजा दण्डांश्चैवाप्यदण्डयन् ।

अयशोमहदाप्नोति नरकञ्चैव गच्छति”—इति ।

दण्डश्च द्विविधः, शारीरोऽर्थ-दण्डश्च * । यथाऽऽह नारदः,—

“शारीरस्वार्थ-दण्डश्च † दण्डश्च द्विविधः स्मृतः ।

शारीरस्ताडनादिस्तु मरणान्तः प्रकीर्तितः ॥

काकिन्यादिस्वर्थ-दण्डः ‡ सर्वस्वान्तस्तथैवच”—इति ।

राज्ञोदण्डयितृत्वं महता प्रबन्धेन सम्भावयति मनुः,—

“अराजके हि लोकेऽस्मिन् सर्वतोविद्रुते भयात् ।

रक्षार्थमस्य सर्वस्य राजानमसृजत्प्रभुः ॥

* शारीर आर्थिकश्चेति,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† शारीर आर्थिकश्चेति,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ कणादिस्वर्थदण्डस्तु,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

अनिष्टञ्चाप्यनिष्टेषु तदुर्मं न विचालयेत् ॥
 तस्यार्थे सर्वभूतानां गोप्तारं धर्ममात्मनः ।
 ब्रह्म-तेजोमयं दण्डमसृजत् पूर्वमीश्वरः ॥
 तं राजा प्रणयेद्दण्डं * त्रिवर्गेणाभिवर्द्धते"—इति ।

महाभारते,—

“परोक्षादेवताः सर्वा राजा प्रत्यक्ष-देवता ।
 प्रसादश्च प्रकोपश्च प्रत्यक्षो यस्य † दृश्यते ॥
 राजा माता पिता चैव राजा कुलवर्ता कुलम् ।
 राजा सत्यश्च धर्मश्च राजा हितकरो नृणाम् ॥
 कालो वा कारणं राज्ञो राजा वा काल-कारणम् ।
 इति ते संशयोमाभूद्राजा कालस्य कारणम् ।
 राज-मूलोमहाराज, धर्मोलोकस्य रक्ष्यते ॥
 प्रजा राज-भयादेव न खादन्ति परस्परम्”—इति ।

ननु, ‘दण्डयेद्राजा’—इति भूपालस्यापि दण्डयितृत्वमुक्तम्,
 तत्कथं चतुर्थस्यासाधारण-धर्मः ? मैवं, राजशब्दस्य चतुर्थ-विषय-
 त्वेनावेष्ट्यधिकरणे निर्णीतत्वात् । तथाहि,—

द्वितीयाध्याये अवेष्ट्यधिकरणे श्रूयते,—“आग्नेयमष्टाकपालं निर्व-
 पति हिरण्यं दक्षिणा”—इत्यादिना राजकर्तृके राजसूये अवेष्टिनाम-
 केष्टिं प्रकृत्य, “यदि ब्राह्मणोयजेत वार्हस्पत्यं मध्ये विधायाजतिं ऊत्वा
 तमभिघारयेत्, यदि राजन्यऐन्द्रं, यदि वैश्यो वैश्वदेवम्”—इति ।

* प्रणयन् धर्मं, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

† यत्र,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

तत्र संशयः ; किं ब्राह्मणादीनामवेष्टौ प्राप्तानां वर्णानां राज-
सूये अधिकारः, उत क्षत्रियस्यैव ? इति । तदर्थं च, किं राजशब्दः
क्षयाणामपि वर्णानां वाचकः, किं वा क्षत्रियस्यैव ? इति । ततोऽपि
पुनर्विचारयितव्यम् ; किं राजशब्दो राज्य-योग-निमित्तः, क्षत्रियत्व-
निमित्तो वा ? इति । तत्र, राजशब्दो राज्य-योग-निमित्तएव, आर्थ-
प्रसिद्धेः सर्वलोक-प्रसिद्धत्वादविगानाच्च । न तु क्षत्रियत्व-निमित्तः,
अनार्थ-प्रसिद्धेरार्थ-प्रसिद्धापेक्षया दुर्बलत्वात् । द्रविडेषु विगानात् ।
तदन्येष्वप्रसिद्धेषु । तत्र स्यात्* राज्य-योगात् राजानस्तयोऽपि भवन्ति ।
राज्यपदन्तु, रूक्षा जनपद-रक्षणे वर्तन्ते ; न राज-योगमपेक्षते ।

अनु, 'कर्मणि'—इत्यधिकृत्य, "पत्यंशपुरोहितादिभ्योचक्"—
इति वचनात् राजशब्दस्य तत्र पाठादाचाराच्च सूतेर्वलीयस्त्वात्
राज-योगएव राज्यपद-प्रवृत्ति-निमित्तमिति चेत् । लोक-प्रयोग-
स्यैव शब्दार्थावधारणे प्रमाणत्वात् सूतेरपि सएव मूलं नान्यत् ।
प्रयोगाच्च राज्यशब्दस्यैव स्मात्तन्त्र्यं तन्निमित्तत्वं च राजशब्दस्याव-
गम्यते । ततस्तदनुसारेण, स्मरणं शब्दापशब्द-विभाग-मात्र-परं व्या-
ख्येयम् । अतस्तथाणामपि राजपदाभिधेयत्वेन राजसूये प्राप्तानां
निमित्तार्थानि अवर्णानि । 'यदि' शब्दोऽपि, राजशब्दस्य राज्य-
योग-निमित्तत्वे प्रमाणम् । अन्यथा, प्राप्यभावात् 'यदि' शब्दो-
ऽनुपपन्नः स्यात् । वैदिकस्य निर्देशः सूतेरपि वलीयान् । तस्मात्,
निमित्तार्थानि अवर्णानि,—इति प्राप्ते ब्रूमः ।

न तावद्वैदिक-निर्देशादत्र निर्णयः शक्यते, अन्यथाऽपि तत्-

* अत्र, तस्मात्,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

सम्भवात् । ‘राजानमभिषेचयेत्’—इति ह्यभिषेक-विधौ प्रागेव राज्य-योगाद्राजशब्दस्य* चत्रियमात्रेण प्रयुक्तः । तेन, रूढमेव राज-पदं निर्णयिते । ‘यदि’ शब्दस्तु, निपातत्वाद् यथाकथञ्चिदपि नियमो न दुष्यति,—इति । स्मरणाच्च स्वतन्त्रमेव राजपदम् । नच तस्य निर्मूलत्वं, द्रविड़-प्रयोगस्यैव मूलस्य सम्भवात् । अतो न यथार्थत्वे† स्मरणस्य प्रमाणमस्तीति तेनैवाभियुक्त-प्रणीतेनाचारस्य सम्भवात् गौण-भ्रान्त्यादि-प्रयोग-प्रसृतस्य बाधात् राज-योगेन राज्यशब्दः, स्वतन्त्रस्तु राजशब्दः चत्रिय-वचन इति ब्राह्मणादेरबेद्यौ प्राप्यभावात् प्रापकानि वचनानि,—इति । एवमत्रापि राजशब्दः चत्रिय-परः‡ ।

अनु, जन-रञ्जनाद्राजत्वं महाभारतेऽभिहितम्,

“रञ्जनात् खलु राजत्वं प्रजानां पालनादपि”—इति ।

वाङ्, सम्भवत्येवं चत्रियस्यापि रञ्जकत्वं, ‘चत्रियोहि’—इत्यनेन द्वितीयश्लोकेन शिष्ट-पालनरूपो धर्मोऽविधीयते॥ राज-धर्मेषु प्रजा-रक्षणस्य॥ प्राधान्येन विवक्षितत्वात् प्रथमं प्रजारक्षणमित्युक्तम् । अतएव याज्ञवल्क्यः,—

“प्रधानः चत्रिये धर्मः** प्रजानां परिपालनम्”—इति ।

* राजशब्दः,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

† नयने,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

‡ अतो नायथार्थत्वे,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

§ ‘तथाहि’—इत्यारभ्य, ‘चत्रियपरः’—इत्यन्तोऽग्रस्य मुद्रितातिरिक्त-पुस्तकेषु न दृश्यते ।

॥ धर्मेनिरूप्यते,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ प्रजारक्षणस्य,—इति सु० पुस्तके पाठः । एवं परञ्च ।

** प्रधानं चत्रियेकर्म,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

मनुरपि तदेवादौ प्रदर्शयति,—

“प्रजानां रक्षणं दानमिज्याऽध्ययनमेव च ।

विषयेष्वप्रसक्तिञ्च क्षत्रियस्य समादिशत्”—इति ।

शान्तिपर्वण्यपि,—

“नृपाणां परमोधर्मः प्रजानां परिपालनम् ।

निर्दिष्ट-फल-भोक्ता हि राजा धर्मेण युज्यते ॥

वर्णानामाश्रमाणाञ्च राजा भवति पालकः ।

स्वे स्वे धर्मे नियुञ्जानः प्रजाः स्वाः पालयेत् सदा ॥

पालनेनैव भूतानां कृतकृत्यो महीपतिः ।

सम्यक् पालयिता भागं धर्मस्याप्नोति पुष्कलम् ॥

यजते यदधीते च यददाति यदर्चति ।

राजा षड्भाग-भाक् तस्य प्रजा धर्मेण पालयन् ॥

सर्वस्यैव प्रजा नित्यं राजा धर्मेण पालयेत् ।

उत्थानेन प्रसादेन पूजयेच्चापि धार्मिकान् ॥

राज्ञा हि पूजितो धर्मस्ततः सर्वत्र पूज्यते ।

यद् यदाचरते राजा तत् प्रजानाञ्च रोचते”—इति ।

मार्कण्डेयपुराणे,—

“वत्स, राज्याभिषिक्तेन प्रजारञ्जनमादितः ॥

कर्त्तव्यमविरोधेन स्वधर्मस्य महीमृता ।

पालनेनैव भूतानां कृतकृत्यो महीपतिः ॥

सम्यक् पालयिता भागं धर्मस्याप्नोति पुष्कलम्”—इति ।

महाण्डपुराणे,—

“यदक्ता कुरुते धर्मं प्रजाधर्मेण पासयन् ।
दश-वर्ष-सहस्राणि तस्य भुङ्क्ते महत्फलम्”—इति* ।

मनुरपि,—

“सर्वतोधर्म-षड्भागो राज्ञोभवति रक्षतः ।
अधर्मादपि षड्भागो भवत्येव ह्यरक्षतः† ॥
रक्षन् धर्मेण भूतानि राजा वर्धांश्च घातयन् ।
यजतेऽहरहर्यज्ञैः सहस्र-शत-दक्षिणैः ॥
योऽरक्षन्वलिमादत्ते करं शुल्कञ्च पार्थिवः ।
प्रीतिं भोगं च दण्डञ्च स सद्योनरकं प्रजेत्” ॥

रक्षणीयाश्च प्रजाभयमापन्नाः, भयञ्च तानां द्वेधा सम्पद्यते ; चोर-
व्याघ्रादिभ्यः पर-सैन्येभ्योवा । अतस्तदुभय-निवारणाय, ‘प्रदण्डवान्’
—इति, ‘परसैन्यानि निर्जित्य’—इति चोक्तम् । एतच्च निवारणं
क्षत्रियस्यैव कुतोऽसाधारणमित्याशङ्क्य तद्वेतुत्वेन शस्त्रपाणित्वं वर्णितम् ।
तच्च क्षत्रियस्यैव । तथाच मनुः,—

“शस्त्रास्तभृतत्वं क्षत्रस्य वणिक्-पशु-कृषिर्विशः ।
आजीवनार्थं धर्मस्तु दानमध्ययनं जगुः”—इति ।

आनुशासनिकेऽपि क्षत्रियं प्रकृत्य पद्यते,—

“उत्साहः शस्त्रपाणित्वं तस्य धर्मः सनातनः” ।

* ‘इति’ शब्दो नास्ति सु० पुस्तके ।

† ‘मनुरपि’—इति नास्ति सु० पुस्तके ।

‡ नास्तीदमर्थं सु० पुस्तके ।

§ शस्त्रजीवित्वं,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

शस्त्रपाणिन्वेन च युद्धोपकरणानि सर्वाण्युपलक्ष्यन्ते । तानि च
शान्तिपर्वणि दर्शितानि,—

“यष्टयस्त्रोमाराः खड्गाः निशिताश्च परश्वधाः ।

फलकान्यथ वर्माणि परिकल्प्यान्यनेकशः” ॥

‘प्रदण्डवान्’—इत्यनेन चौरादि-शिक्षा विवक्षिता । यद्यप्येषा
पूर्ववचनएवोक्ता, तथापि तत्र प्राधान्येन प्रतिपादिता, अत्र तु
प्रजारक्षण-साधनत्वेनेति न पौनरुक्त्यम् । दण्ड-प्रकारमाह मनुः,—

“अनुबन्धं परीक्ष्याथ देश-कालौ च तत्त्वतः ।

सापराधमथालोच्य दण्डं दण्डेषु पातयेत्” ॥

विष्णुः,—

“आगच्छपि तथाऽन्येषु ज्ञात्वा जातिं धनं वयः ।

दण्डन्तु प्रणयेद्राजा सामन्त-ब्राह्मणैः सह”—इति ।

बृहस्पतिरपि,—

“वाग्धिगवधः स्वकञ्चैव चतुर्द्धा कल्पितोदमः ।

पुरुषे दोष-विभवं ज्ञात्वा संपरिकल्पयेत् ॥

गुरुन् पुरोहितान् विप्रान् वाग्दण्डेनैव दण्डयेत् ।

विवादिनेनरांश्चान्यान् दोषिणोऽर्थेन दण्डयेत् ॥

महापराध-युक्तांश्च बध्दण्डेन दण्डयेत्” ।

तथा कात्यायनः,—

“मित्रादिषु प्रयुज्जीत वाग्दण्डं धिक् तपस्विनाम् ।

यथोक्तं तस्य तत्कुर्युरनुक्तं साधु-कल्पितम् ॥

अधार्मिकं त्रिभिर्न्यायैर्निगृहीयात् प्रयत्नतः ।

निरोधनेन बन्धेन विविधेन वधेन च"—इति ।

मनुः,—

“दश स्नानानि दण्डस्य मनुः स्वायम्भुवोऽब्रवीत् ।
त्रिषु वर्णेषु तानि स्युरक्षतो ब्राह्मणो ब्रजेत् ॥
उपस्यमुदरं जिह्वा हस्तौ पादौ च पञ्चमम् ।
चतुर्नासे च कर्णौ च धनं देहस्तथैव च ॥
मौण्ड्यां प्राणान्तिकोदण्डो ब्राह्मणस्य विधीयते ।
पुरुषाणां कुलीनाणां नारीणाञ्च विशेषतः”—इति ।

वृहस्पतिरपि,—

“जगत् सर्वमिदं हन्यात् ब्राह्मणस्य न तत्समम् ।
तस्मात्तस्य बध्नं राजा मनसोऽपि न चिन्तयेत् ॥
अवधान् ब्राह्मणानाहुः सर्वपापेष्ववस्थितान् ।
यद्यद्विप्रेषु कुशलं तत्तद्राजा समाचरेत् ॥
राज्ञादेनं बहिः कुर्यात् समग्रधनमक्षतम्”—इति ।

यमोऽपि,—

“एवं धर्म-प्रवृत्तस्य राज्ञोदण्डधरस्य च ।
यशोऽस्मिन् प्रथते लोके स्वर्गे वासस्तथाऽक्षयः”—इति ।

पर-सैन्य-निर्जयस्तु शान्तिपर्वणि दर्शितः,—

“चैत्रे वा मार्गशीर्षे वा सेनायोगः प्रशस्यते ।
पक्षशस्या हि पृथिवी भवत्यम्बुमती तथा* ॥
जैवातिशीतोनात्युष्णः कालोभवति भारत ।

* तदा,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

तस्मात्तदा योजयीत परेषां व्यसनेषु वा ॥
 एते हि योगाः सेनायाः प्रशस्ताः पर-वाधने ।
 जलवांरूणवाग्नार्गः समोगम्यः प्रशस्यते ॥
 चारैः सुविदिताभ्यासः* कुशलैर्वनगोचरैः ।
 सप्रर्षन् पृष्ठतः कृत्वा युद्धेयुरचलाद्भव ॥
 यतोवायुर्यतः सूर्यो यतः शुक्रस्ततो जयः ।
 अकर्मामनुदकाममर्यादामलोष्टकाम् ॥
 अश्वभूमिं प्रशंसन्ति ये युद्धकुशलाजनाः ।
 समा निरुदका चैव रथभूमिः प्रशस्यते ॥
 नाचद्रुमा महाकक्षा सोदका हस्तियोधिनाम् ।
 बज्रदुर्गा महावृक्षा वेणु-वेच-तिरस्कृता ॥
 पदातीनां चमा भूमिः सर्वतो नवनानि च ।
 पदाति-बज्रला सेना दृढा भवति भारत ॥
 तथाऽश्व-बज्रला सेना सुदिनेषु प्रशस्यते ।
 पदाति-नाग-बज्रला प्रावृक्षाले प्रशस्यते ॥
 गुणानेतान् प्रसङ्गाय युद्धं शत्रुषु योजयेत्—इति ।

मनुरपि,—

“यदा तु यानमातिष्ठेदरि-राष्ट्रं प्रति प्रभुः ।
 तदाऽग्नेन विधानेन यायादरि-पुरं शनैः ॥
 मार्गशीर्षे शुभे मासे यायाद्याचां महीपतिः ।

* सुविदितेऽभ्यासः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† प्रधानेति च,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

फाल्गुनं वाऽथ चैत्रं वा मासौ प्रति यथावत्सम्* ॥

अन्येष्वप्युत-कालेषु यदा पश्येद्भुवं जयम् ।

तदा यायाद्विगृह्यैव व्यसने चोत्थिते रिपोः^(१) ॥

कृत्वा विधानं मूले तु याचिकश्च यथाविधि ।

उपां गृह्यास्पदश्चैव चाराग्नं सम्यग्विधाय च^(२) ॥

संशोध्य चिविधं मार्गं वद्विधश्च स्वकं वत्सम्^(३) ।

साम्प्रायिक-कल्पेन यायादरि-पुरं ग्रनैः"—इति ।

यस्य षड्विधता-उन्नतमा दर्शिता,—“मूल-वलं श्रेणी-वलं मित्र-
वलं भृतक-वलं शत्रु-वलमाटविक-वलं च”—इति । युद्धार्थं सैन्य-
सन्नाह-रचनामाह मनुः,—

“दण्डव्यूहेन तन्मार्गं यायात्तु ब्रकटेन वा ।

वराह-मकराभ्यां वा सुच्या वा गह्वरेण वा ॥

* फाल्गुने वाच चैत्रे वा मासे प्रति यथावत्सम्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† उह,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

- (१) व्यसनानि च कामज-क्रोधज भेदेन द्विविधानि । व्यत्र, कामजानि दश, क्रोधजान्यष्टाविति मिलित्वा अष्टादश । तदुक्तं मनुनैव । “कामजेषु प्रसक्तो हि व्यसनेषु महीपतिः । वियुज्यतेऽर्थधर्माभ्यां क्रोधजे स्वात्मनैव हि ॥ भृगयाऽक्षो दिवास्त्रप्रः परिवादः स्त्रियो-मदः । तौर्थत्रिकं वृथाया च कामजोदशकोगणः ॥ पैशुन्यं साहसं क्रोह इर्याऽसूयाऽर्थदूषणम् । वाग्दण्डजश्च पाशकां क्रोधजोऽपि गणोऽष्टकः”—इति ।
- (२) मूले स्वकीयदुर्गराष्ट्ररूपे । विधानं तद्रक्षार्थं सैन्यैकदेशस्थापनम् । आस्पदं शत्रुराष्ट्रस्य येनावस्थानमस्य भवति तादृशं पटमखपादि ।
- (३) जाङ्गलानूपटविकरूपविषयभेदेन मार्गस्य त्रैविध्यम् ।

यतश्च भयमाशङ्केत्ततो विस्तारयेदलम् ।
 पद्मेन चैव व्यूहेन निविशेत् तथा स्वयम् ॥
 सेनापतीन् वलाध्यक्षान् सर्वदिक्षु निवेशयेत् ।
 यतश्च भयमाशङ्केत्तां प्राचीं कल्पयेद्दिशम् ॥
 गुल्मींश्च स्थापयेदाग्रान् कृतसंज्ञान् समन्ततः ।
 स्थाने युद्धे च कुशलानभीरुनविकारिणः ॥
 संहतान् योधयेदस्त्रान्* कामं विस्तारयेदङ्गम् ।
 सूच्या वज्रेण चैवैतान् व्यूहेन व्यूह्य योधयेत् ॥
 स्यन्दनाश्वैः समे युद्धेदनूपे नौ-द्विपैस्तथा ।
 यत्तं गुल्मावृते चापैरसिचर्मायुधैः स्थले ॥
 कुरुचेचांश्च मत्स्यांश्च पाञ्चालाञ्चूरसेनजान् ।
 दीर्घान् लघूंश्चैव नरानद्यानीकेषु योजयेत् ॥
 प्रहर्षयेदलं व्यूह्य तांश्च सम्यक् परीक्षयेत् ।
 चेष्टाश्चैव विजानीयादरीन् योधयतामपि ॥
 उपरुद्धारिमासीत् राष्ट्रचास्योपपीडयेत् ।
 दूषयेच्चास्य सततं यवसान्नोदकेन्धनम् ॥
 भिन्द्याच्चैव तटाकानि प्रकार-परिखास्तथा ।
 समवस्तन्दयेच्चैनं रात्रौ विनासयेदपि ॥
 उपजायानुपजपेदुधैश्चैव हि तत्क्षनम् ।

* संहतान् विभजेदस्त्रान्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† योधयेत्,—इति पाठान्तरम् ।

युक्ते च दैवे^(१) युद्धेन जयप्रेप्सुरपेतभीः ।
 साम्ना दानेन भेदेन समक्षैरथवा पृथक् ॥
 विजेतुं प्रयतेतारीन् न युद्धेन कदाचन ।
 अनित्योविजयो यस्मात् दृश्यते युध्यमानयाः ॥
 पराजयश्च संघामे तस्माद्युद्धं विवर्जयेत् ।
 पयाणामप्युपायानां पूर्वोक्तानामसम्भवे ।
 तथा युद्धेन संयन्तो* विजयेत रिपुं यथा ॥
 जित्वा संपूजयेद्देवान् ब्राह्मणांश्चैव धार्मिकान् ।
 प्रदद्यात् परिहारांश्च† ख्यापयेदभयानि च ॥
 सर्वेषान्तु विदित्वैषां समासेन चिकीर्षितम् ।
 ख्यापयेत् तत्र तदंशं कुर्याच्च समयक्रियाम् ॥
 प्रमाणानि च कुर्वीत तेषां धर्मान् यथोदितान्”—इति ।
 उक्त-प्रकारेण परमैरन्यानि निर्जित्य, जितामेतां पूर्वोक्तं स्वकीयां
 भुवं राज-धर्मेण‡ पालयेत् । तदेव धर्मेण पालनं, ‘पुष्पमात्रं’—इति
 तृतीय-श्लोकेन विशदीक्रियते । यथा, मालाकार आरामे यदा यदा
 यत् यत्पुष्पं विकसति तदा तदा तद्विचिनोति न तु पुष्पलतामुन्मू-
 लयति, तथा प्रजाभ्यः करमाददानो राजा यथोदयं षष्ठं भागं

* युद्धेन समसम्पत्त्या,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† परिहारार्थं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ राजा धर्मेण,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

(१) पूर्वकालीनपुरुषदेहनिष्पन्नं सुकृतं दुष्कृतञ्च फलोन्मुखोभूतं सत्
 सुदेवं दुर्देवञ्चेत्युच्यते । तदुक्तम् । “तत्र दैवमभिव्यक्तं पौरुषं पौर्व-
 देहिकम्”—इति ।

मृहीयात् । अंगार-कारकस्तु दत्तमुन्मूल्य सर्व्वात्मना दत्तति, न तु तथा
प्रजाः पीडयेत् । एतच्च ज्ञान्तिपर्वणि दर्शितम्,—

“मधुदोहं दुहेद्राङ्गं भ्रमराक्ष प्रवासयेत् ।
नचेत्तुवत् पीडयेत्* स्तनांसैव विकुट्टयेत् ॥
जल्लौकावत्† पिवेद्राङ्गं मृदुनैव नराधिपः ।
व्याघ्रीवदुद्धरेत्‡ पुत्रं न दंशेन्न च पीडयेत् ॥
यथा च लेखकः पर्णमाखुः पादत्वचं यथा ।
अतीक्ष्णेनाप्युपायेन वर्द्धमानं प्रदापयेत् ॥
ततोभयस्ततोभयः क्रमाद्दृष्टिं समाचरेत्”—इति ।

मगुरपि,—

“अथविक्रयमध्वानं भक्तस्य सपरिव्ययम् ।
योगं चेमस्य संप्रेक्ष्य वणिजो दापयेत् करान् ॥
यथा फलेन युज्येत राजा कर्त्ता च कर्मणाम् ।
तथाऽवेक्ष्य नृपोराज्ञे कल्पयेत् सततं करान् ॥
यथाऽल्पाल्पमदन्यद्यं वार्योक्तोवात्सवटपदाः ।
तथाऽल्पाल्पोऽहीतव्यो राजाद्राज्ञाऽऽब्धिकः करः”—इति ।

मार्कण्डेयोऽपि,—

“मासानष्टौ यथा सूर्यस्तोयं हरति रश्मिभिः ।
सुक्ष्मेणैवाभ्युपायेन तथा शुल्कादिकं नृपः”—इति ।

* नेत्तुवत् पीडयेत्तौकं,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† जल्लौकावत्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ व्याघ्रीवदाद्धरेत्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

स्थानं समुदयं गुप्तिं लब्ध-प्रशमनानि च^(१) ॥
 तेषां स्वं स्वमभिप्रायमुपलभ्य पृथक् पृथक् ।
 समस्तानाञ्च कार्येषु विदध्याद्धितमात्मनः ॥
 सर्वेषान्तु विशिष्टेन ब्राह्मणेन विपश्चिता ।
 मन्त्रयेत् परमं मन्त्रं राजा सामान्य-संयुतम्* ॥
 नित्यं तस्मिन् समाश्रितः सर्वकार्याणि निःक्षिपेत् ।
 तेन सार्द्धं विनिश्चित्य ततः कर्म समारभेत्"—इति ।
 आरभणीयञ्च कर्म, देश-विशेषे दुर्ग-सम्पादनम् । तच्च याज्ञवल्क्येन
 दर्शितम्,—

“रम्यं यशस्यमाजीव्यं† जाङ्गलं देशमावसेत् ।
 तच्च दुर्गानि कुर्वीत जनकोशात्मगुप्तये”—इति ॥
 दुर्गभेदामनुना दर्शिताः,—
 “धन्वदुर्गं महीदुर्गमव्दुर्गं वाचंमेव वा ।
 नृदुर्गं गिरिदुर्गञ्च समावृत्य वसेत् पुरम् ॥
 सर्वेण तु प्रयत्नेन गिरिदुर्गं समाश्रयेत्”—इति ।
 दुर्ग-संविधान-प्रकारः शान्तिपर्वणि दर्शितः,—

* वाङ्गुण्यसंयुतम्,—इति पाठान्तरम् ।
 † यशस्यमाजीव्यम्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) तिष्ठत्यनेनेति स्थानं दण्डकोषपुरराष्ट्रात्मकं चतुर्विधम् । समुदय-
 न्युत्पद्यन्ते अर्था अस्मादिति समुदयोऽन्यद्विरण्याद्युत्पत्तिस्थानम् ।
 आत्मगता राष्ट्रगता च रक्षा गुप्तिः । लब्धस्य प्रशमनं सत्याज्जे
 प्रतिपादनादिकम् ।

“दृढ-प्राकार-परिखं हस्त्यश्व-रथ-सङ्कुलम् ।
 उज्ज्वलस्त्रिनागरश्च चत्वारपण-शोभितम् ॥
 प्रसिद्ध-व्यवहारश्च प्रशान्तमकुतोभयम् ।
 शूराद्यं प्राज्ञ-सम्पूषं तत्पुं स्त्रियमाविशेत्”—इति ।

मगुरपि,—

“तत्स्यादायुध-सम्पन्नं धन-धान्येन वाहनैः ।
 ब्राह्मणैः शिल्पिभिर्यन्त्रैर्यवसेनोदकेभ्यनैः ॥
 तस्य मध्ये तु पर्याप्तं कारयेद्गृहमात्मनः ।
 गुप्तं सर्व्वर्त्तकं शुद्धं जल-वृक्ष-समन्वितम्”—इति ।

दुर्ग-संविधानमुक्त्वा यागादि-धर्मानपि स एवाह,—

“तदध्यासोदहेद्भार्यां सवर्णां उन्नयान्विताम् ।
 कुले महति सम्भूतां हृद्यां रूप-समन्विताम्* ॥
 पुरोहितश्च कुर्व्वीत वृणुयादेव चर्त्विजम् ।
 तेऽस्य गृह्यानि कर्माणि कुर्य्युर्वैतानिकानि च ॥
 यजेत राजा क्रतुभिर्विविधैराप्तदक्षिणैः ।
 यज्ञार्थं चैव विप्रेभ्यो दद्याद्भोगान् धनानि च ॥
 सांवत्सरिकमाग्नैश्च राष्ट्रादाहारयेदलिम् ।
 स्याच्चाध्याय-परोलोके वर्त्तेत पितृवननृषु”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

* रूपगुणान्विताम्,—इति पाठान्तरम् ।

† धर्माय,—इति पाठान्तरम् ।

“पुरोहितश्च कुर्वीत दैवज्ञमपिवाधिकम् ।
 दण्डनीत्याश्च कुशलमयश्चाङ्गिरसे तथा ॥
 श्रौत-स्मार्त्त-क्रिया-हेतोर्दृष्ट्यादेव चर्त्विजः ।
 यज्ञाश्चैव प्रकुर्वीत विधिवद्भूरि-दक्षिणान् ॥
 भोगांश्च दद्याद्विप्रेभ्यो वस्त्रानि विविधानि च ।
 स-दान-मान-सत्कारैर्वापयेत् श्रोत्रियान् सदा”-इति ।

मनुरपि,—

“त्रियमाणोऽप्याददीत न राजा श्रोत्रियात् करम् ।
 न च क्षुधाऽस्य संसीदेत् श्रोत्रियो विषये वसन् ॥
 यस्य राज्ञस्तु विषये श्रोत्रियः सीदति क्षुधा ।
 तस्यापि तत् क्षुधा दाष्टुमक्षिरादेव सीदति ॥
 श्रुत-वृत्ते विदित्वाऽस्य वृत्तिं धर्म्यां प्रकल्पयेत् ।
 संरुचेत् सर्व्वतस्त्रैः पिता पुत्रमिवौरसम्”-इति ।

आनुशासनिकेऽपि,—

“शाला-प्रपा-तडागानि देवताऽऽयतनानि च ।
 ब्राह्मणावसथश्चैव कर्त्तव्यं नृपसत्तमैः ॥
 ब्राह्मणा नावमन्तव्याः भस्म-कुन्दादवाग्नयः ।
 कुलमुत्पाटयेयुस्तो क्रोधाविष्टा दिजातयः ॥
 दुष्टानां शासनं धर्मः शिष्टानां परिपालनम् ।
 कर्त्तव्यं भूमिपालेन नित्यं कार्य्येषु चार्ज्जवम्”-इति ।

शान्तिपर्व्वण्यपि,—

“वालातुरेषु भूतेषु परित्राणं कुरुद्वय ।

शरणागतेषु कारुण्यं कुर्यात्तच्च समाहितः ॥
 भरणं सर्वभूतानां रक्षणञ्चापि सर्वशः ।
 यष्टव्यं क्रतुभिर्नित्यं दातव्यश्चाप्यपीडया ॥
 प्रजानां रक्षणं कार्यं न कार्यं कर्म शर्हितम् ।
 आश्रमेषु यथाकालं चैलं भोजन-भाजनम् ॥
 स्वयन्पुष्टरेद्राजा सत्कृत्य विधिपूर्वकम् ।
 आत्मानं सर्वकार्याणि तापसे राज्यमेव च ॥
 निवेदयेत् प्रयत्नेन तिष्ठेत् प्रहृष्ट निश्चयः ।
 विक्रमेण महीं लब्ध्वा प्रजाधर्मेण पालयन् ॥
 आहवे निधनं कुर्याद्राजा धर्म-परायणः ।
 आहवे च महीं लब्ध्वा ओचित्यायोपपादयेत्”—इति ।

मनुः,—

“मोहाद्राजा स्वराष्ट्रं यः कर्षयत्यनवेक्षया ।
 सोऽचिराद्भ्रूयते राज्याञ्जीविताश्च सवान्धवः ॥
 शरीर-कर्षणात् प्राणाः क्षीयन्ते प्राणिनां यथा ।
 तथा राज्ञामपि प्राणाः क्षीयन्ते राष्ट्र-कर्षणात्”—इति ।

दिन-चर्या तु मनुना दर्शिता,—

“उत्थाय पश्चिमे यामे हस्तशौचः समाहितः ।
 ऊत्थाऽग्निं ब्राह्मणांश्चार्च्यं प्रविशेच्च सभां शुभाम्”—इति ।

सत्यन्तरेऽपि,—

* ततः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

“प्रातरुत्थाय नृपतिः कुर्वाद्भक्तस्य धावनम् ।
 स्नान-शालां समागत्य स्नात्वा पूतेन वारिणा ॥
 अर्चं दत्त्वा तु देवाय भास्कराय समाहितः ।
 ततोऽलङ्कृत-गन्धः सन् वक्त्रमालोक्य मन्त्रवित्* ॥
 घृत-पात्रं† तु विप्राय दद्यात् सकलकं नृपः”-इति ।
 धातवस्तथोऽपि,—

“शालिकपुरोहिताचार्यैराग्नीर्भिरभिनन्दितः ।
 दृष्ट्वा ज्योतिर्विदोवैद्यान् दद्याद्वाः काष्ठं महीम् ।
 नैवेदिकानि च तथा ओचियाणां गृहाणि च”-इति ।
 नैवेदिकानि विवाहोपयोगीनि कन्याऽलङ्कारादीनि । दानागन्तरं
 हास्यं मगुराह,—

“तत्र स्थितः प्रजाः सर्वाः प्रतिगन्धं विसर्जयेत् ।
 विसृज्य च प्रजाः सर्वाः मन्त्रयेत् सह मन्त्रिभिः ॥
 निरिदृष्टं समाहूय प्रासादं वा रक्षोगतः ।
 अरण्ये निःशलाके वा मन्त्रयेताविभाविनः ॥
 मध्यन्दिनेऽर्द्धरात्रे वा विश्रान्तो विगतक्लमः ।
 चिन्तयेत् धर्मकामार्थान् साङ्गं तैरेकएव च ॥
 कन्यायां सम्प्रदानञ्च कुमाराणाञ्च रक्षणम् ।
 दूतस्य प्रेषणञ्चैव कार्यश्रेष्ठं तथैव च ॥
 चन्तःपुर-प्रजानाञ्च प्रणिधीनाञ्च चेष्टितम् ।

* मन्त्रवित्,—इति सु० मुक्तके पाठः ।

† घृतपात्रे,—इति शा० मुक्तके पाठः ।

कृत्स्नं चाष्टविधं कर्म पञ्चवर्गञ्च तत्ततः ॥
 अनुरागापरागौ च प्रचारं मण्डलस्य च ।
 अरेरनन्तरं मित्रमुदासीनं तयोः परम् ॥
 तान् सर्वानभिसन्दध्यात् सामादिभिरुपक्रमैः ।
 व्यस्तैश्चैव समस्तैश्च पौरुषेण मयेन च ॥
 सन्धिं च विग्रहं चैव ज्ञानमासनमेव च ।
 द्वैधीभावं संश्रयं च षड्गुणांश्चिन्तयेत्सदा ॥
 आसनञ्चैव यानञ्च सन्धिं विग्रहमेव च ।
 कार्यं वीक्ष्य प्रयुञ्जीत द्वैधं संश्रयमेव च ॥
 उपेतारमुयेयञ्च सर्वापाद्याञ्च कृत्स्नम् ।
 एतत्तयं समाश्रित्य प्रयतेतार्थसिद्धये” ॥

अष्टविधत्वन्तु कर्मण उन्नतसा प्रदर्शितम्,—

“आदाने च विसर्गे च तथा प्रैषनिषेधयोः ।

पञ्चमे चार्थवचने व्यवहारस्य चेक्षणे ॥

दण्डशुद्धोः समायुक्तस्तेनाष्टगतिकोनूपः” ।

शुद्धिः प्रायश्चित्तम् । पञ्चवर्गस्तु, कापटिक-दाक्षिक-मृदपति-वैदे-
 हक-तापस-व्यञ्जनाखराः । कर्मणामारम्भोपायः, पुरुष-द्रव्य-संपत्, विनि-
 पात-प्रतीकारः, कार्यसिद्धिरिति वा पञ्चवर्गः* ।

“एवं सर्वमिदं राजा सह संमन्त्र्य मन्त्रिभिः ।

व्यायाम्याप्तुं मध्याह्ने भोक्तुमन्तःपुरं व्रजेत् ॥

तत्रात्मभूतैः कालज्ञैरहार्थैः परिचारकैः ।

* शुद्धिरित्यारभ्य, पञ्चवर्गः,—इत्यन्तो ग्रन्थो नास्ति सु० पुस्तके ।

सुपरीक्षितमन्त्राद्यमद्यान्मन्त्रैर्विधापयैः ॥
 विषघ्नैरगदैश्चास्य सर्वद्रव्याणि योजयेत् ।
 विषघ्नानि च रत्नानि नियतोधारयेत्सदा ॥
 परीक्षिताः स्त्रियश्चैनं यजनोदकधूपनैः ।
 वेषाभरणसंयुक्ताः संस्पृशेयुः समाहिताः ॥
 एवं प्रयत्नं कुर्वीत दान-श्रव्याऽऽसनाश्रने ।
 स्थाने प्रसाधने चैव सर्वसलङ्कारकैषु च ॥
 भुक्तवान् विहरेच्चैव स्त्रीभिरन्तःपुरे सह ।
 विहृत्य च यथाकामं* पुनः कार्याणि चिन्तयेत् ॥
 अलङ्कृतश्च संपश्येदायुधीयं पुनर्जनम् ।
 वाहनानि च सर्वाणि शस्त्राण्याभरणानि च ॥
 सन्ध्याश्चोपास्य शृणुयादन्तर्वैश्वानि शस्त्रभृत् ।
 रहस्याख्यायिनां चैव प्रणिधीनाञ्च चेष्टितम् ॥
 गत्वा कक्षाऽन्तरं सन्त्यक्तां समनुज्ञाय तं जनम् ।
 प्रविशेद्भोजनार्थन्तु स्त्री-वृत्तोऽन्तःपुरं पुनः ॥
 तत्र भुक्त्वा पुनः किञ्चित्तूर्यघोषैः प्रहर्षितः ।
 संविशेच्च यथाकालमुन्निष्टेच्च गतक्लमः ॥
 एतद्विधानमातिष्ठेद्दरोगः पृथिवीपतिः ।
 अस्वस्थः सर्वमेवैतत् भृत्येषु विनिवेशयेत्— इति ।

धर्मान्तरमाह मनुः—

* यथाकालं,—इति पाठान्तरम् ।

† त्वन्यत्,—इति पाठान्तरम् ।

“सङ्ग्रामेष्वनिवर्त्तित्वं प्रजानाञ्चैव पालनम् ।

शुश्रूषा ब्राह्मणानाञ्च राज्ञः श्रेयस्करं परम् ॥

अलम्ब्यैव लिप्तेत लब्धं रक्षेच्च यत्नतः ।

रक्षितं वर्द्धयेच्चैव वृद्धं पात्रेषु निःक्षिपेत् ॥

अभाययैव वर्त्तेत न कथञ्चन मायया ।

बुद्धोत्तारि-प्रयुक्तान्तु मायां नित्यं सुसंयतः”—इति ।

शान्तिपर्वण्यपि,—

“व्यसनानि च सर्वाणि नृपतिः परिवर्जयेत् ।

लोक-संग्रहणार्थाय कृतकव्यसनी भवेत्”—इति ।

तानि व्यसनानि मनुना दर्शितानि,—

“दश काम-समुत्थानि तथाऽष्टौ क्रोधजानि च ।

मृगयाऽहो दिवास्वप्नः परीवादः स्त्रियोमदः ॥

तौर्यञ्चिकं वृथाऽढाढ्या कामजोदशकौगणः ।

पैशुन्यं साहसं द्रोह ईर्ष्याऽसूयाऽर्थ-दूषणम् ॥

वाग्दण्डजश्च पारुष्यं क्रोधजोऽपि गणोऽष्टकः ।

कामजेषु प्रशक्तो हि व्यसनेषु महीपतिः ॥

वियुज्यतेऽर्थ-धर्माभ्यां क्रोधजे स्वात्मनैव तु ।

दयोरप्येतयोर्मूलं यं सर्व्वं कवयोविदुः ॥

तं यत्नेन त्यजेन्नोभं त्याज्यौ ह्येतौ गणावुभौ ।

पानमत्ताः स्त्रियश्चैव मृगया च यथाक्रमम् ॥

एतत्कष्टतमं विद्याच्चतुष्कं कामजे गणे ।

दण्डस्य पातनञ्चैव वाक्पारुष्यार्थदूषणे ॥

क्रोधजेऽपि गणे विद्यात् कष्टमेतत्त्रिकं सदा ।

व्यसनस्य च मृत्योश्च व्यसनं कष्टमुच्यते ॥

व्यसन्यधो हि व्रजति स्वर्थात्यव्यसनी मृतः”—इति ।

मार्कण्डेयोऽपि,—

“व्यसनानि परित्यज्य सप्त मूलहराणि च^(१) ।

आत्मा रिपुभ्यः संरक्ष्योवद्भिर्मन्त्र-विनिर्गमात् ॥

स्थान-वृद्धि-क्षय-ज्ञान-षाड्गुण-विजितात्मना ।

भवितव्यं नरेन्द्रेण न कामवशवर्तिना* ॥

प्रागात्मा मन्त्रिणश्चैव ततोभृत्यामहीभृता ।

ज्ञेयाश्चानन्तरं पौराविरुद्धो ततोऽरिभिः ॥

यस्त्वेतानविनिर्जित्य वैरिणोविजिगीषते ।

सोऽजितात्माऽजितामात्यः शत्रुवर्गेण बाध्यते”—इति ।

तदेवमुक्त-धर्मकलापेन संयुक्तो राजा प्रजाः पालयेत् । तदुक्तं
मनुना,—

“एवं सर्वं विधायेदमितिकर्त्तव्यमात्मनः ।

युक्तश्चैवाप्रमत्तश्च परिरक्षेदिमाः प्रजाः”—इति ।

प्रजा-रक्षणे राज्ञः श्रेयोविशेष ऐहिक आमुष्मिकस्य शान्तिपर्वणि-
दर्शितः,—

* प्रजासु समवर्तिना,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) कामजेषु पानादिचतुष्कं क्रोधजेषु दण्डपातनादित्रिकं च कष्टतमत्वे-
नाक्तम् । तान्येवाच ‘सप्त’ शब्देन निर्दिश्यन्ते । तान्येव च कष्टतमत्वात् मूल-
हराणीत्युच्यन्ते ।

“स्त्रियश्च पुरुषामागं सर्वाण्यङ्गार-भूषिता ।
 निर्भयाः प्रतिपद्यन्ते यदा रक्षति भूमिपः ॥
 धर्ममेव प्रपद्यन्ते न हिंसन्ति परस्परम् ।
 अनुयुञ्जन्ति* चान्योन्यं यदा रक्षति भूमिपः ॥
 यजन्ते च महायज्ञैस्त्रयोवर्णाः पृथग्विधैः ।
 युक्ताश्चाधीयते वेदान् यदा रक्षति भूमिपः ॥
 यदा राजाऽऽयुधं श्रेष्ठमादाय वहति प्रजाः ।
 महता वलयोगेन तदा लोकान् समञ्जुते”—इति ।

रामायणेऽपि,—

“यः क्षत्रियः स्वधर्मेण पृथिवीमनुशास्ति वै ।
 स लोके लभते वीर्यं यज्ञः प्रत्य च सद्गतिम्”—इति ।

अपाङ्गने दोषः शान्तिपर्वणि दर्शितः,—

“यानं वस्त्राण्यङ्गारान् रत्नानि विविधानि च ।
 हरेयुः सहसा पापाः, यदि राजा न पालयेत् ॥
 पतेद्दण्डविधं शस्त्रं न कृषिर्न वणिक्पथः ।
 मज्जेद्दुर्मत्स्ययी न स्यात् यदि राजा न पालयेत्”—इति ।

॥०॥ इति राज-धर्म-प्रकरणम् ॥०॥

* क्षत्र, अनुसृज्यन्ति,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

अथ वैश्य-धर्म-प्रकरणम् ।

क्रम-प्राप्तान् वैश्यस्यासाधारण-धर्मानाह,—

लाभकर्म तथा रत्नं गवां च परिपालनम् ।

कृषि-कर्म च वाणिज्यं वैश्य-वृत्तिरुदाहृता ॥६३॥

लाभार्थं कर्म, लाभकर्म; कुसीदाद्युपजीवनमित्यर्थः । रत्नं मणि-
मुक्तादि । तेन च तत्परीक्षण-क्रय-विक्रया उपलक्ष्यन्ते । गवां पालनं
दण्डोदकप्रदान-वन्धन-मोचन-दोहनादि । कृषिकर्म, भूमिकर्षण-बीज-
वापनादि । वाणिज्यं क्रयिक-धान्यादि-क्रय-विक्रयौ । कुसीदादीनां
वैश्य-धर्मत्वमाह याज्ञवल्क्यः,—

“कुसीद-कृषि-वाणिज्यं पशुपाल्यं विशः स्मृतम्”—इति ।

मनुरपि,—

“पशूनां रक्षणं दानमिज्याऽध्ययनमेव च ।

वणिकपथं कुसीदञ्च वैश्यस्य कृषिमेव च”—इति ।

समादिशदिति शेषः । वराहपुराणेऽपि,—

“स्वाध्यायं यजनं दानं कुसीद-पशुपालनम् ।

गोरक्षां कृषिवाणिज्यं कुर्यादैश्वर्यं यथाविधि”—इति ।

• पशुपालनं अजाद्यादि-पालनं, गोशब्दस्य पृथगुपात्तत्वात् । शानु-
शामनिके विक्रय-द्रव्याण्यपि निर्दिष्टानि,—

“तिल-चर्म-रसाश्चैव विक्रयाः पशुवाजिनः ।

वणिकपथमुपासीनैर्वैश्यैर्विश्व-पथि-स्थितैः”—इति ।

शान्तिपर्वणि जावाल्युपाख्यान-प्रसङ्गेन वैश्यधर्मास्तुलाधारेणोदिताः,—

लाभकर्मादीनि वाणिज्यान्तानि, तानि सर्वाणि वैश्यवृत्तिः वैश्यस्य जीवनहेतुः,—इत्यर्थः । तदुक्तं मार्कण्डेये,—

“दानमध्ययनं यज्ञोवैश्यस्यापि त्रिधैव सः ।

वाणिज्यं पाशुपाल्यश्च कृषिश्चैवास्य जीविका”—इति ।

अर्ध-विज्ञानादयो वैश्यधर्मत्वेन द्रष्टव्याः । अतएव मनुना वैश्यधर्मेषु पठिताः,—

“वैश्यस्तु कृत-संस्कारः कृत्वा दार-परिग्रहम् ।

वार्त्तायां नित्ययुक्तः स्यात् पशूनाञ्चैव रक्षणे ॥

प्रजापतिर्हि वैश्याय सृष्ट्वा परिददे पशून् ।

न च वैश्यस्य कामः स्यान्न रक्षेयं पशूनि ॥

वैश्ये चेच्छति मान्येन रक्षितव्याः कथञ्चन ।

मणि-मुक्ता-प्रवालानां लौहानां तान्तवस्य च ॥

गन्धानाञ्च रसानाञ्च विद्यादर्घवलावलम् ।

वीजानामुप्तिविच स्यात् क्षेच-दोष-गुणस्य च ॥

मान-योगांश्च जानीयात्तुला-योगांश्च सर्वतः ।

सारासारञ्च भाण्डानां देशानाञ्च गुणागुणम् ॥

लाभालाभञ्च पणानां पशूनाञ्च विवर्द्धनम् ।

भृत्यानाञ्च भृतिं विद्याद्भाषाञ्च विविधानृणाम् ।

द्रव्याणां स्थान-योगांश्च कथं विक्रयमेव च ॥

धर्मेण च द्रव्य-दृष्ट्वावातिष्ठेद्यत्नमुत्तमम् ।

दद्याच्च सर्वभूतानामन्नमेव प्रयत्नतः”—इति ।

कृषि-वाणिज्य-गोरक्षाः वार्त्ताशब्देनोच्यन्ते, मानयोगा अञ्जलि-

प्रस्थादि-साध्याः । मूलवचने 'लाभकर्म'—इत्यत्र, 'लौहकर्म'—इति
केचित् पठन्ति । लौहस्य सुवर्णरजतादेरर्घपरिज्ञान-क्रयादिकं* तत्क-
र्मैति व्याख्येयम् । लौहानाञ्चेति मनुपठितत्वात् । यथोक्तधर्मानुष्ठाने
फलमाप्त्यधिके वर्णितम्,—

“वलिग्धर्मश्च मुच्यन् वै देव-ब्राह्मण-पूजकः ।

स वलिक् स्वर्गमाप्नोति पूज्यमानोऽप्सरोगणैः”—इति ।

वैपरीत्ये दोषः शान्तिपर्वणि दर्शितः,—

“यः करोति जनान् साधून् वलिकर्मणि वञ्चनम् ।

स याति नरकं घोरं धनं तस्यापि हीयते”—इति ।

॥०॥ इति वैश्वधर्म-प्रकरणम् ॥०॥

क्रम-प्राप्ताश्चूद्रस्यासाधारण-धर्मानाह,—

शूद्रस्य द्विज शुश्रूषा परमोधर्मोऽुच्यते ।

अन्यथा कुरुते किञ्चित्तद्भवेत्तस्य निष्फलम् ॥ ६४ ॥

अत्र, द्विज-शब्दो ब्राह्मण-परः, तत्-शूश्रूषायाः परमत्वं निः-
श्रेयस-हेतुत्वात् । तदाह मनुः,—

“विप्राणां वेदविदुषां गृहस्थानां यशस्विनाम् ।

शूश्रूषैव तु शूद्रस्य धर्मो नैश्रेयसः परः ॥

शूचिऋत्कष्ट-शूश्रूषुर्मृदुः शान्तोऽनहन्तः ।

ब्राह्मणोप्राप्तयो नित्यमुत्कृष्टां जातिमश्नुते”—इति ।

विष्णुपुराणेऽपि,—

* रजतादेरर्घपरीक्षाज्ञानक्रयादिकं, इति मु० मुक्तके पाठः

“द्विज-शुश्रूषयैवैव पाकयज्ञाधिकारवान् ।

निजान् जयति वै लोकान् शूद्रोऽधम्यतरः स्मृतः”—इति ।

आनुशासनिकेऽपि,—

“रागोद्वेषश्च मोहश्च पादुष्यश्च नृशंसतः ।

शास्त्रश्च दीर्घवैरत्वमतिमानमनार्ज्वम् ॥

अमतच्चातिवादश्च पैशुन्यमतिलोमतः ।

निरुतिश्चाप्यविज्ञानं जनने शूद्रमाविशत् ॥

दृष्ट्वा पितामहः शूद्रमभिभूतन्तु तामसैः ।

द्विज-शुश्रूषणं धर्म्मं शूद्राणाञ्च प्रयुक्तवान् ॥

नश्यन्ति तामसाभावाः शूद्रस्य द्विजभक्तिः ।

द्विज-शुश्रूषया शूद्रः परं श्रेयोऽधिगच्छति”—इति ।

परम्,—इति विशेषणादन्येऽपि केचन धर्म्माः सन्तीति गम्यते । ते च देवलेन दर्शिताः,—“शूद्रधर्म्मास्त्रिवर्ण-शुश्रूषा कलत्रादि-पोषणं कर्षण-पशुपालन-भारोद्धहन-पण्यव्यवहार-चित्रकर्म-नृत्य-गीत-वेणु-वीणा-मुरज-मृदङ्ग-वादनानि”—इति । विष्णुपुराणेऽपि,—

“दानञ्च दद्याच्छूद्रोऽपि पाकयज्ञैर्यजेत च ।

पित्र्यादिकञ्च वै सर्व्वं शूद्रः कुर्वीत तेन वा”—इति ।

याज्ञवल्क्येऽपि,—

“भार्यारतः शुचिर्भृत्य-भर्त्ता श्राद्ध-क्रिया-परः ।

नमस्कारेण मन्त्रेण पञ्च यज्ञान्न हापयेत्”—इति ।

शान्तिपर्व्वण्यपि,—

“स्वाहाकार-नमस्कार-मन्त्रं शूद्रे विधीयते ।

ताभ्यां शूद्रः पाकयज्ञैर्यजेत ब्राह्मणान्* स्वयम् ॥

सञ्चर्याश्च न कुर्वीत जातु शूद्रः कथञ्चन ।

सेवया हि धनं लब्ध्वा वग्ने कुर्याद्गरीयसः ॥

राज्ञा दानमनुज्ञातः कामं कुर्वीत धार्मिकः"—इति ।

आनुशासनिकेऽपि,—

“अहिंसकः शुभाचारोदेवता-द्विज-पूजकः ।

शूद्रोर्ध्व-फलैरिष्टैः स्वधर्मैरेव दृज्यते”—इति ।

न केवलं विप्र-शूद्रा निश्रेयसार्था, अपि तु वृत्त्यर्थाऽपि । अतः

एव प्रकल्प्यमाना वृत्तिर्मनुना दर्शिता,—

“प्रकल्प्या तस्य वै वृत्तिः स्रक्तुदुग्धाद्यथार्हतः ।

शक्तिधावेक्ष्य दातव्यं† भृत्यानाञ्च परिग्रहम् ॥

उच्छिष्टमन्नं दातव्यं जीर्णानि वसनानि च ।

पुलाकाश्चैव धान्यानां जीर्णाश्चैव परिच्छेदाः”—इति ।

शान्तिपर्वण्यपि,—

“यश्च कश्चिद्विजातीनां शूद्रः शूद्रपुत्राव्रजेत् ।

प्रकल्प्या तस्य तैराज्यवृत्तिर्धर्मविदेजनाः ॥

कृत्र-वेष्टम-पुञ्जानि उपानद्वाजनानि च ।

यातयामानि देयानि शूद्राय परिचारिणे”—इति ।

अन्यथा द्विज-शूद्राभ्यामन्तरेण यदि किञ्चित् पाकयज्ञादिकं कुर्यात्, तत्सर्वं निष्फलं भवेत् । तदुक्तं मनुना,—

* ब्रह्मवान्,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

† भक्तिश्च,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

वसा-रस-मधूच्छिष्ट-मधु-लाक्षा* सवर्हिषः †

मृचर्षा-पुष्य-कुतप-केत्र-तक-विष-क्षिती ‡

कौशेय-मील-सवण-मांसैकशफ-सीसकान् ।

शाकार्द्रौषधि-पिण्याक-पशु-गन्धास्तथैव च ॥

वैश्व-वृत्त्याऽपि जीवन्तो विक्रीणीत कदाचन ।

लाक्षा-सवण-मांसानि वर्जनीयानि विक्रये ॥

पयोदधि च मद्यं च हीनवर्ण-कराणि च"—इति ।

हीनवर्णः शूद्रः † । मैवम्, अस्य ब्राह्मण-विषयत्वात् । अतएव मनुः,—

“सद्यः ‡ पतति मांसेन लाक्षया सवणेन च ।

अहेण शूद्रोभवति ब्राह्मणः क्षीर-विक्रयात्१”—इति ।

शूद्रस्तु सवणादीनि विक्रीणन्नपि न दुष्येत् ॥ । ‘विक्रीणन्’—इति

पदं वक्ष्यमाण-श्लोकादनुषज्य योजनीयम् । याज्ञवल्क्योऽपि शूश्रू-
षया जीवितुमशक्तस्य शूद्रस्य वाणिज्यादिकमाह,—

“शूद्रस्य दिज-शूश्रूषा तथाऽजीवन् वणिग्भवेत् ।

शिल्पैर्वा विविधैर्जीवेत् दिजाति-हितमाचरन्”—इति ।

यैः कर्मभिर्दिजातयः शूश्रूष्यन्ते, तैरित्यर्थः । मनुरपि,—

* शस्त्रासवमधूच्छिष्टमधुलाक्षाः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† पयोदधि च,—इत्यादि, शूद्रः,—इत्यनं नास्ति सुत्रितातिरिक्तपुस्त-
केषु ।

‡ सम्यक्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ क्षीरविक्रयी,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ शूद्रस्तु सवणादीनि विक्रीणन्न हि दुष्यति,—इति श्लोकार्द्धतयेव लि-
खितमस्ति सु० पुस्तके ।

“अशक्तुंस्तु शुश्रूषां शूद्रः कर्तुं द्विजन्मनाम् ।

पुत्रदारात्ययं प्राप्तोजीवेत्कारुक-कर्मभिः ॥

यैः कर्मभिः सुचरितैः शुश्रूष्यन्ते द्विजातयः ।

तानि कारुक-कर्माणि शिल्पानि विविधानि च”—ति ॥

शूद्रस्यापि वर्ज्यानाह,—

विक्रीणन् मद्य-मांसानि ह्यभक्षस्य च भक्षणम् ।

कुर्वन्नगम्या-गमनं शूद्रः पतति तत्क्षणात् ॥ ६६ ॥

कपीला-क्षीर-पानेन ब्राह्मणी-गमनेन च ।

वेदाक्षर-विचारेण शूद्रः पतति तत्क्षणात्* ॥ ६७ ॥

मद्यं च बज्रविधं; ताल-पानस-द्राक्ष-माधुक-खार्जुगदिकम् ।

अभक्ष्यं गो-मांसादि । अगम्या भगिन्यादयः† । स्पष्टमन्यत् ।

॥०॥ इति शूद्र-धर्म-प्रकरणम् ॥०॥

प्रख्याता हि पराशर-स्मृतिरिह स्मृत्यागमख्यापनं

धर्मोवर्ण-चतुष्टयी-बज्रमता साधारणाख्याभिधा ।

आद्यस्वास्तिक-शिष्ट-नाम-विहितः षट्कर्म-पूतोऽपरः

पूर्वाध्याय-निरूपितं तदखिलं व्याख्यत् सुधीर्माधवः ॥

इति श्रीराजाधिराज-परमेश्वर-वैदिकमार्गप्रवर्त्तक-श्रीवीर-वृक्ष-

भृपाल-साम्राज्य-धरन्धरस्य माधवामात्यस्य कृतौ पराशर-स्मृति-

व्याख्यायां प्रथमोऽध्यायः ॥०॥

* शूद्रस्याग्राहकतामियात्,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

† ब्राह्मण्यादयः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

अथ द्वितीयोऽध्यायः ।

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।

यं गत्वा कृतकृत्याः स्युः तं नमामि गजाननम् ॥

प्रथमेऽध्याये व्यासेन पृष्टयोर्वर्ण-चतुष्टय-साधारणासाधारण-धर्म-योर्मध्ये साधारण-धर्मं संचिष्यासाधारण-धर्मः प्रपञ्चितः, अथेदानीं संचिप्तः साधारण-धर्मो द्वितीयेऽध्याये प्रपञ्च्यते ।

अथवा, पूर्वोऽध्यायश्चासुन्निक-धर्म-प्राधान्येन प्रवृत्तः, अथन्तु ऐहिक-जीवन-हेतु-धर्म* प्राधान्येन प्रवर्तते । तच्चादावध्याय-प्रति-पाद्यमर्थं प्रतिजानीते,—

अतः परं गृहस्थस्य कर्माचारं† कलौ युगे ।

धर्मं साधारणं शक्त्या चातुर्वर्ण्याश्रमागतम् ॥१॥

तं प्रवक्ष्याम्यहं पूर्वं पराशर-वचोयथा ।

अतः परं, चातुर्वर्ण्य-साधारण-धर्म-संचेपेणादुत्तरस्मिन् काले । सएव विस्तर-कथनस्योचितोऽवसरः । वज्र-ग्रन्थ-पाठ-शक्ति-रहितान् मन्द-प्रज्ञान् प्रति संचेपेणाभिहिते सति, समर्थानामुत्तमप्रज्ञानां बुद्धिस्थत्वान् प्रति विस्तरेण कथयितुमुचितत्वात् । अतएवाङ्ग-राचार्याः,—

* 'धर्म' पदं नास्ति सु० पुस्तके ।

† धर्माचारं,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

“संक्षेप-विस्तराभ्यां हि मन्दोत्तमधियां नृणाम् ।

वक्ष्यमानमप्यन्तःकरणं तेन दृश्यते”—इति ।

यदा, अतःपरं आमुष्मिक-प्रधान-धर्म-कथनादनन्तरम् । “षट्-
र्माभिरतः” “सन्ध्या स्नानम्”—इत्यादिना ह्यामुष्मिक-फले धर्मेऽभि-
हिते सत्यैहिक-फलस्य कथादि-धर्मस्य बुद्धिम्यत्वात् तदभिधानस्य
युक्तोऽवसरः ।

वक्ष्यमाणस्य कथादि-धर्मस्य ब्रह्मचारि-वनस्य-यतिष्वसम्भवमभि-
प्रेत्य तद्योग्यमाश्रमिणं दर्शयति,—‘गृहस्थस्य’—इति । कृत-त्रेता-द्वाप-
रेषु वैश्वस्यैव कथादावधिकारोऽन तु गृहस्थमात्रस्य विप्रादेरतोविशि-
ष्टि,—‘कलौ युगे’—इति । कर्मशब्दोलोके व्यापारमात्रे प्रयुज्यते,
आचारशब्दस्य धर्मरूपे शास्त्रीये व्यापारे । कथादेस्तु युगान्तरेषु
कर्मत्वं, कलावाचारत्वमित्युभयरूपत्वमस्ति । तथैवाश्रमान्तरेषु कर्मत्वं
गार्हस्थ्ये स्वाचारत्वमित्युभयरूपता । तद्विवक्षया ‘कर्माचारम्’ इत्युक्तम् ।
कलौ गृहस्थस्य याजनादीनां दुर्लभत्वाज्जीवन-हेतुतया कथादि-वि-
धानादाचारत्वमुपपन्नम् ।

कथादेः साधारण-धर्मचमुपपादयति,—‘चातुर्वर्णाश्रमागतम्’
—इति । चातुर्वर्णाएव चातुर्वर्णम् । तत्र सर्वत्रैव प्रसिद्धः आश्रमो-
गार्हस्थ्यरूपः । सन्ति हि शूद्रस्यापि विवाह-पञ्चमहायज्ञादयो
गृहस्थ-धर्माः । एतत् सर्वमस्माभिः उत्तरत्राश्रम-निरूपणे विस्पष्टम-
भिधास्यते । तस्मिन्नाश्रमे विधानात् साधारणम् । पराशरशब्देनात्रा-
तीतकल्पोत्पन्नोविवक्षितः । एतदेवाभिव्यञ्जयितुं ‘पूर्वम्’—इत्युक्तम् ।
पूर्वकल्प-सिद्धं पराशर-वाक्यं कलि-धर्मे कथादौ यथा वक्ष्यं, तथैवाहं

संप्रवक्ष्यामि । अतः, सम्प्रदायागतत्वात् कथादेराचारतार्था न विवादः कर्मव्यः,—इत्याशयः । ‘गुस्तरविषये विनयः कर्मव्यः’ इति शिष्टाचारं शिचयितुं ‘शक्त्या सम्प्रवक्ष्यामि’ इत्युक्तं, न तु कस्मिंश्चिद्धर्मं स्वस्थाशक्तिं द्योतयितुम् । कलि-धर्म-प्रवीणस्य पराशरस्य तत्राशक्त्य सम्भवात् ॥

प्रतिज्ञातं धर्मं दर्शयति,—

षट्कर्म-सहितोविप्रः कृषिकर्म च कारयेत् ॥२॥

षट्कर्माणि पूर्वोक्तानि; यजनादीनि, सन्ध्याऽऽदीनि च । तैः सहितोविप्रः शुश्रूषकैः शूद्रैः कृषिं कारयेत् । न च याजनादीनां जीवन-हेतुत्वात् किमनया कथ्येति वाच्यं, कलौ जीवन-पर्याप्ततया याजनादीनां दुर्लभत्वात् । यत्तु मनुनोक्तम्,—

“वैश्व-वृत्त्या तु जीवंस्तु ब्राह्मणः चत्रियोऽपि वा ।

हिंसा-भयात् पराधीनां * कृषिं यत्नेन वर्जयेत् ॥

कृषिं साध्विति मन्यन्ते सा वृत्तिः सद्दिगर्हिता ।

भूमिं भूमिशयांस्यैव हन्ति काष्ठमयोमुखम्”—इति ।

तत् स्वयङ्कृताभिप्रायम् । अन्यथा, मनोः स्व-वचन-विरोधात् ।
स्तेनैव कृषिरभ्युपगता ;

“उभाभ्यामप्यजीवंस्तु कथं स्यादिति चेद्भवेत् ।

कृषिगोरक्षमाश्रय जीवेद्वैश्वस्य जीविकाम्”—इति ।

ननु, कूर्मपुराणे स्वयं कृता कृषिरभ्युपगता,—

* जीवहिंसाप्रदानेष्वां,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

“स्वयं वा कर्षणं कुर्यादाणिज्यं वा कुषीदकम् ।

कष्टा * पापीयसी वृत्तिः कुषीदन्तां विवर्जयेत्”—इति ।

तत्र, अस्य वचनस्य कुषीद-निन्दा-परत्वात् । अतएव मारदः,—

“आपत्स्वपिच कष्टासु ब्राह्मणस्य न वार्हृषम्”—इति ।

मनु, दृष्टस्यतिः स्वयङ्कर्तृकां कृषिमङ्गीचकार,—

“कुषीद-कृषि-वाणिज्यं प्रकुर्वीतास्वयंकृतम् ।

आपत्काले स्वयं कुर्वन्त्रैनसा युज्यते दिजः”—इति ।

वाढं, कारयितुमप्यशक्तस्य तत्कर्तृत्वम्, ‘आपत्काले’—इति विशेषितत्वात् । मनु, कारयित्वमप्यापदिषयमेव । कृषेर्वैश्व-धर्मत्वादिप्रस्य याजनादीनामेव मुख्य-जीवन-हेतुत्वात् । एवं तद्वापत्तारतम्येन व्यवस्थाऽस्तु । आप्तापदि कारयित्वमप्यापदि कर्तृत्वम्,—इति । अथवा, युग-भेदेन व्यवस्थाप्यतां ; युगान्तरेषु कारयित्वमापद्वर्जः, कलौ मुख्यधर्मः, प्राधान्येनापक्रम्य प्रतिपादनात् ।

तत्र, कृषौ शालिकस्य वलीवर्द्ध-संख्या-नियममाह शारीतः,—

“अष्टागवं धर्म्यहलं षड्गवं जीवितार्थिनाम् ।

चतुर्गवं मृगंसानां दिगवं ब्रह्मघातिनाम्”—इति ।

तचान्तौ पक्षौ हेयौ † इतरावपि क्रमेण मुख्यानुकल्पौ द्रष्टव्यौ ॥

कृषौ वर्ज्यान् वलीवर्द्धानाह,—

शुधितं तृधितं श्रान्तं वलीवर्द्धं न योजयेत् ।

हीनाङ्गं व्याधितं क्लीवं दृषं विप्रो न वाहयेत् ॥३॥ इति ।

* तेन,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† तत्राद्यौ पक्षावक्ष्यमतया हेयौ,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

क्षुधादयस्तन्निर्गैरवगन्तव्याः । हीनाङ्गः पाद-विकलः । क्लीवः
पुंस्त्व-रहितः ॥

कीदृशस्तर्हि वलीवर्द्धः कृषौ योज्यइत्यत आह,—

स्थिराङ्गं नीरुजं तृप्तं सुनर्दं षण्डवर्जितम् ।

वाहयेद्विवसस्याङ्गं पश्चात् स्नानं समाचरेत् ॥ ४ ॥ इति ।

* स्थिराङ्गः पादादि-वैकल्य-रहितः । नीरुजोऽप्याधि-रहितः । तृप्तः
क्षुत्तृष्णाभ्यामपीडितः । सुनर्द्धोऽहिंसकोदृप्तः अम-रहितः,—इति
यावत् । षण्डेति भाव-प्रधानो निर्देशः । षण्डत्व-वर्जितः पुंस्त्वोपेतः
शक्तः,—इति यावत् । दिवसस्याङ्गं याम-द्वयम् । ‘पश्चात् स्नानं
समाचरेत्’—इति, वलीवर्द्धान् स्नापयेदित्यर्थः । तथा च हारीतः,
—“स्नापयित्वाऽनङ्गोऽलङ्कृत्य ब्राह्मणान् भोजयेत्”—इति । वाहने
विशेषः आश्वमेधिके दर्शितः,—

“वाहयेद्धुक्तेनैव शाखया वा सपत्न्या ।

न दण्डेन न यज्ञा वा न पाशेन च वा पुनः ॥

न क्षुत्तृष्णाश्रमश्रान्तं वाहयेद्विकलेन्द्रियम् ।

सुतप्रेषु च भुञ्जीयात् पिवेत् पीतेषु चोदकम् ॥

अङ्गः पूर्वं द्वियामं वा धूर्याणां वाहनं सृतम् ।

विश्रान्तेऽन्धमे भागे भागे चान्त्ये यथासुखम् ॥

यत्र वा त्वरया नित्यं संश्रयोयत्र वाऽध्वनिः ।

वाहयेत्तत्र धूर्यास्तु न स पापेन लिप्यते ॥

अन्यथा वाहयन् राजन्, नियतं याति रौरवम् ।

रुधिरं वाहयेत् तेषां यस्तु मोहान्नराधमः ।

भूण-हत्या-समं पापं तस्य स्यात् पाण्डुनन्दन"—इति ॥

वलीवर्द्ध-स्नापनानन्तरं कर्त्तव्यमाह,—

जप्यं देवार्चनं होमं स्वाध्यायञ्चैवमभ्यसेत् ।

एक-द्वि-त्रि-चतुर्विप्रान् भोजयेत् स्नातकान् द्विजः ॥५॥

यथा, वलीवर्द्ध-श्रान्ति-कृत-दोषापनयनाय स्नापनं, एवं प्रा-
ण्युपघात-दोषापनयनाय यथाशक्ति जप्यादीनामन्यतममनुतिष्ठेत् ।
एकं द्वौ चोत्तुरोविप्रान् स्नातकान् यथाशक्ति भोजयेत् । स्नातका
नवविधभिक्षुकाः । तदाह मनुः,—

“सान्तानिकं यक्ष्यमाणमध्वगं सर्व्ववेदसम् ।

गुर्व्वर्थं पितृमात्रर्थं स्वाध्यायार्थ्युपतापिनम्”—इति ।

सान्तानिकं सन्तानाय विवाहोपयुक्त-द्रव्यार्थिनम् । सर्व्ववेदसः
सर्व्वस्व-दक्षिणं यागं कृत्वा निस्वत्वमापन्नोद्रव्यार्थी, तमित्यर्थः ।
पितृमात्रर्थं पितृ-मातृ-शुश्रूषार्थिनम् । स्वाध्यायार्थी स्वाध्याय-प्रव-
चन-निर्व्वाहाय द्रव्यार्थी, उपतापी रोगी, स्वाध्यायार्थि-सहितः
उपतापी स्वाध्यायार्थ्युपतापी, तमिति मध्यम-पद-लोपी समासः ।
तावुभावित्यर्थः ॥

कृषौ फलितस्य धान्यस्य विनियोगमाह,—

स्वयङ्कृष्टे तथा श्लेवे धान्यैश्च स्वयमर्जितैः ।

निर्व्वपेत् पञ्चयज्ञांश्च क्रतु-दीक्षाञ्च कारयेत् ॥६॥ इति ।

यानि स्वयङ्गृष्टे क्षेत्रे फलितानि धान्यानि, यानि वाऽन्यैः
कर्षिते क्षेत्रे स्वयमर्जितानि धान्यानि, तैः सर्वैः स्नानान् पञ्चमहा-
यज्ञान् श्रीतामग्निष्टोमादि-ऋतु-दीक्षाञ्च कुर्यात् । कारयेदिति
स्वार्थिकोणित् । अथवा, स्वयञ्च महायज्ञान् कुर्वीत, चियत्तुभ्यो-
धान्यं दत्त्वा तैः ऋतु-दीक्षाञ्च कारयेत् । कूर्मपुराणेऽप्येष विनियोगो
दर्शितः,—

“लब्धलाभः पितृन् देवान् ब्राह्मणांश्चापि पूजयेत् ।

ते तृप्ताः तस्य तद्दोषं शमयन्ति न संशयः”—इति ॥

रुषीवलस्य तिलादि-धान्य-सम्पन्नस्य धन-लोभेन प्रसक्तस्त्रिला-
दिविक्रयसं निवारयति,—

तिलारसान विक्रेयाविक्रेयाधान्य-तत्समाः ।

विप्रस्यैर्वविधा वृत्तिस्तृण-काष्ठादि-विक्रयः ॥७॥ इति ।

रसाः दधि-मधु-घृतादयः । यदि धान्यान्तर-रहितस्य तिल-
विक्रयमन्तरेण जीवनं वा धर्मोवा न सिद्ध्येत्, तदा तिलाधान्यान्तरै-
र्विनिमातव्याः,—इत्यभिप्रेत्य “विक्रेयाधान्य-तत्समाः”—इत्युक्तम् ।
यावद्भिः प्रस्यैस्त्रिलादत्तास्तावद्भिरेव धान्यान्तरमुपादेयं नाधिकमि-
त्यर्थः । तदुक्तं नारदेन,—

“अशकौ जीवनस्यार्थे* यज्जहेतोस्तथैवच ।

यद्यवशन्तु विक्रेयास्त्रिला धान्येन तत्समाः”—इति ।

* भेषजस्यार्थे,—इति स० शा० मुक्तकयोः पाठः ।

याश्च वल्क्योऽपि,—

“धर्मार्थं विक्रयं नेयास्तिलाधान्येन तत्समाः”—इति ।

तिलान्यायोरसोऽपि योजनीयः । अतएव मनुः,—

“रसारसैर्निमातव्या न त्वेव लवणं रसैः ।

कृतान्नञ्चाकृतान्नेन* तिलाधान्येन तत्समाः”—इति ।

आपस्तम्बोऽपि,—“अन्येन चान्नस्य मनुष्यानाञ्च मनुष्यैः रसानाञ्च रसैः गन्धानाञ्च गन्धैर्विद्यया च विद्यानाम्”—इति । रस-विनिमये विशेषमाह वशिष्ठः,—“रसारसैः समतोहीनतोवा निमातव्याः”—इति । अन्न-विनिमये विशेषमाह गौतमः,—“समेनासमेन तु पक्कस्य”—इति । ननु तिल-विक्रयोऽभ्युपगतो मनुना,—

“काममुत्पाद्य कृष्यान्तु स्वयमेव कृषीवलः ।

विक्रीणीत तिलान् शुद्धान् धर्मार्थमचिर-स्थितान्”—इति ।

अच केचिदाहुः,—‘तदेतद्विनियमाभिप्रायम्’—इति । अपरे तु मन्यन्ते, ऋणापकरणाद्यापद्धर्मार्थं तिल-विक्रयान् विरुद्धः । अयमेव पक्षोयुक्तः, वशिष्ठ-वचन-संवादनात् । “कामं वा स्वयं कृष्योत्पाद्य तिलान् विक्रीणीरन्”—इति । विनिमयाभिप्राये तु वचनान्तरेण सह पौनरुक्त्यमपरिहार्यं स्यात् । यतो मनुनैव वचनान्तरेण ‘तिला धान्येन तत्समाः’—इति विनियमो दर्शितः । यत्त्वन्यस्मिन्वचने अर्थान्तिल-विक्रय-निषेधः प्रतिभाति । तथाहि मनुयमाभ्यामुपदर्शितम्,—

“भोजनाभ्यञ्जनाद् दानाद् यदन्यत् कुरुते तिलैः ।

* कृतान्नञ्च कृतान्नेन,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

हमिर्भूता स विष्टायां पितृभिः सह मज्जति *—इति ।
 नायं दोषः । आवश्यक-धर्म-व्यतिरिक्त-विषयत्वात् । योऽयं
 तिलानां धान्य-समत्वेन विनियमः, यश्च दृणादि-विक्रयः, सेयमेवं-
 विधा विप्रस्य जीवनार्था वृत्तिः । तथा च नारदः,—

“ब्राह्मणस्य तु विक्रयं शुष्क-दाह-दृणादिकम्”—इति ॥

इदानीं कृषावानुषङ्गिकस्य पापघ्नः प्रतीकारं वक्तुं प्रथमतस्तं
 पापघ्नं दर्शयति,—

ब्राह्मणश्चेत् कृषिं कुर्यान्महादोषमवाप्नुयात् ॥ इति ॥

कृषौ हिंसायाश्चवर्जनीयत्वात् सावधानस्यापि कृषीवलस्य दोषो-
 ऽनुषज्यते इति । अत्र, हिंसायां पापमिति मनुवचनं पूर्वमेवोदाहृतम् ॥
 उक्तस्य दोषस्य महत्त्वं विशदयति,—

संवत्सरेण यत्पापं मत्स्यघाती समाप्नुयात् ॥ ८ ॥

आयोमुखेन काष्ठेन तदेकाहेन लाङ्गली । इति ।

लोह-सहितेन लाङ्गल-मुखेन प्राणिनां चित्रवधोभवतीति मत्स्य-
 वधात् पापाधिक्यमुक्तम् ॥

उक्तरीत्या कर्षकमात्रस्य पाप-प्रसक्तौ तद्वारयितुं विशिनष्टि,—

पाशकोमत्स्यघाती च व्याधः शाकुनिकस्तथा ॥ ९ ॥

अदाता कर्षकश्चैव सर्वे ते समभागिनः । इति ।

* हमिर्भवति विष्टायां कर्मणा तेन पापक्षयः,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

वागुरां प्रसार्य मृगादि-याही पाशकः । व्याधोमृग-वधाजीवः ।
शाकुनिकः पक्षि-घाती । अदाता खले राशिमूलमुपागतेभ्योऽप्रदाता ।
तेषां सर्वेषां प्रत्यवायः समानः । ततश्च, दृष्टान्तत्वेन पाशका-
दयदृष्ट वर्ण्यन्ते । यथा पाशकादीनां पापं महत्, एवमेवादातुः
कर्षकस्येत्यर्थः ॥

• यदर्थं कृषीवलस्य पाप्मा* दार्शतः, तमिदानीं पाप-परिहार-
प्रकारमाह,—

दृष्ट्वांश्छित्त्वा महीं भित्त्वा हत्त्वा च कृमि-कीटकान् ॥ १० ॥
कर्षकः खलयज्ञेन सर्व्वपापैः प्रमुच्यते । इति ।

हेदन-भेदन-हननैर्यावन्ति पापानि निष्पद्यन्ते, तेषां सर्व्वेषां खले
धान्यदानं प्रतीकारः । तथा च हारीतः,—

“भूमिं भित्त्वौषधींश्छित्त्वा हत्त्वा कीट-पिपीलिकाः ।

पुनन्ति खलयज्ञेन कर्षकानाञ्च संशयः ॥

यूपोऽयं निहितोमध्ये† मेधिर्नाम हि कर्षकैः ।

तस्मादतन्तितोदद्यात्तत्र धान्यार्थदक्षिणाम्”—इति ॥

खलयज्ञाकरणे प्रत्यवायमाह,—

येन दद्याद्विजातिभ्योराशिमूलमुपागतः ॥ ११ ॥

स चौरः स च पापिष्ठो ब्रह्मघ्नन्तं विनिर्दिशत् । इति ।

कर्षकस्यायं खलयज्ञोनित्यः काम्यश्च,—इति वचन-द्वय-वलादव-

* प्रत्यवायो,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† मेध्ये इति सु० पुस्तके पाठः ।

गम्यते । अकरणे प्रत्यवायात् नित्यत्वं, केदनादि-पाप-निवर्त्तकत्वात्
कास्यत्वञ्च । खलयज्ञस्य नित्यत्वं शैवपुराणे दर्शितम्,—

“अदत्त्वा कर्षकोदेवि, यस्तु धान्यं प्रवेशयेत् ।

तस्य तृष्णाऽभिभूतस्य देवि, पापं ब्रवीम्यहम् ॥

दिव्यं वर्ष-सहस्रन्तु दुरात्मा कृषिकारकः ।

मरुदेशे भवेदृक्षः स पुष्प-फल-वर्जितः ॥

तस्यान्ते मानुषोभूत्वा कदाचित्काल-पर्ययात् ।

दरिद्रोऽव्याधितोमूर्खः कुल-हीनश्च जायते”—इति ॥

दातव्यस्य धान्यस्य परिमाणमाह,—

राज्ञे दत्त्वा तु षड्भागं देवानाञ्चैकविंशकम् ॥ १२ ॥

विप्राणां त्रिंशकं भागं सर्वपापैः प्रमुच्यते* ।

षट्सु भागेष्वेकोभागः षड्भागः, एकविंशति-संख्यकेषु भागेष्वन्य
तमोभाग एकविंशकः । तद्वत् त्रिंशकेषु भागेष्वन्यतमोभागस्त्रिंशः,—
इति ज्ञेयम् । देववत् पितृभ्योऽपि देयः† । तदुक्तं कूर्मपुराणे,—

“देवेभ्यश्च पितृभ्यश्च दद्याद्भागं तु विंशकम् ।

त्रिंशद्भागन्तु विप्राणां कृषिं कुर्वन् दोषभाक्”—इति ।

विप्रस्यसेतिकर्त्तव्यकृषिमुक्त्वा वर्णान्तराणामपि तामाह,—

* त्रिंशद्भागं ब्राह्मणानां कृषिं कुर्वन् दोषभाक्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† नास्त्ययमंशः सु० पुस्तके ।

‡ दृश्यति,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

सूत्रियोऽपि कृषिं कृत्वा देवान् विप्रांश्च पूजयेत् ॥१३॥
वैश्यः शूद्रस्तथा कुर्यात् कृषि-वाणिज्य-शिल्पकम् । इति

वाणिज्य-शिल्पयोरपि कलौ वर्ण-चतुष्टय-साधारण्यं दर्शयितुं
'वाणिज्य-शिल्पकम्'—इत्युक्तम् । यद्यपि वैश्यस्य कृषिः पूर्वाध्याये
विहिता, तथाप्यत्रेतिकर्त्तव्यता-विधानाय पुनरुपन्यासः । 'तथा
कुर्यात्'—इत्यतिदेशेन ब्राह्मणस्य कृषौ विहितेतिकर्त्तव्यता सर्वा-
ऽप्यत्र विहिता भवति,—इति ॥

यदि शूद्रस्यापि कृष्यादिकमभ्युपगम्येत, तर्हि तेनैव जीवन-सिद्धेः
कलौ द्विज-शुश्रूषा परित्याज्येत्याशङ्काह,—

विकर्मं कुर्वते शूद्राः द्विजशुश्रूषयोज्झिताः ॥ १४ ॥
भवन्त्यल्पायुषस्ते वै निरयं यान्त्यसंशयम् । इति ।

लाभाधिक्येन विशिष्ट-जीवन-हेतुत्वात् कृष्यादिकं विकर्मेत्युच्यते ।
द्विजशुश्रूषया तु जीर्ण-वस्त्रादिकमेव लभ्यते इति न लाभाधिक्यम् ।
अतोऽधिक-लिप्सया कृष्यादिकमेव कुर्वन्तोयदि द्विज-शुश्रूषां परि-
त्यजेयुस्तदा तेषामैहिकमामुषिकञ्च हीयते ॥

इत्थं वर्ण-चतुष्टय-साधारण्यं जीवन-हेतुं धर्मं प्रतिपाद्य निग-
मयति,—

चतुर्णामपि वर्णाणामेष धर्मः सनातनः ॥ १५ ॥

अतीतेष्वपि कलियुगेषु विप्रादीनां कृष्यादिकमस्तीति सूचयितुं
'सनातनः'—इत्युक्तम् ।

यद्यपि सत्यन्तरेष्विवाचापि वर्ण-धर्मानन्तरमाश्रम-धर्मावक-
मुचिताः, तथापि व्यासेनापृष्ठत्वादाचार्येणोपेक्षिताः । अस्माभिस्तु
श्रोतृ-द्वितार्थाय ते वर्ण्यन्ते । न च पूर्वाध्यायएव कुतो न वर्णिता इति
मन्तव्यम्, तत्र प्रसङ्गाभावात् । अत्र तु 'चातुर्वर्ण्याश्रमागतम्'—
इत्याश्रम-शब्देन तेषां बुद्धिस्थत्वादस्ति प्रसङ्गः ।

ते चाश्रमाश्चतुर्विधाः । तदुक्तं स्कान्दे,—

“ब्रह्मचारी गृहस्थश्च वानप्रस्थोऽथ भिक्षुकः ।

एते क्रमेण विप्राणां चत्वारः पृथगाश्रमाः”—इति ।

मनुरपि,—

“ब्रह्मचारी गृहस्थश्च वानप्रस्थोऽयतिस्तथा ।

एते गृहस्थ-प्रभवाश्चत्वारः पृथगाश्रमाः”—इति ।

गृहस्थप्रभवाः गृहस्थोपजीविन इत्यर्थः । तत्रोपनयनेन संकृतो-
ब्रह्मचारी, “ब्रह्मचर्यमागामुप मा नयस्व”—इति मन्त्रवर्णात् ।
ब्रह्मचर्यमुद्दिश्यागां मामुपनयस्व इत्यर्थः । उपनयनञ्च गर्भाधाना-
दिषु पठितत्वात् ब्राह्म्यसंस्कारः* । तदाह हारीतः,—“द्विविधो हि
संस्कारो भवति ब्राह्म्यो दैवश्च, गर्भाधानादिस्मार्त्ता ब्राह्म्यः पाकयज्ञ-
हविर्यज्ञाः सौम्याश्च दैवो ब्राह्म्येण संकृतच्छर्षाणां समानतां सायुज्यं
गच्छति, दैवेनोत्तरेण संकृतो देवानां समानतां सायुज्यं गच्छति”
—इति ।

गर्भाधानादयोगौतमेनानुक्रान्ताः,—“गर्भाधान-पुंसवनानवलो-
भन-सीमन्तोन्नयन-जातकर्म-नामकरणान्नप्राशन-चौलोपनयनं चत्वा-

* ब्रह्मसंस्कारः,—इति सु० पुस्तके पाठः । एवं परत्र ।

रि वेद-प्रतानि स्नानं सहधर्मचारिणी-संयोगः गङ्गानां यज्ञानामनु-
ष्ठानं अष्टका पार्वणश्राद्धं श्रावण्याद्यहायणी चैव्याश्वयुजी चेति सप्त
पाकयज्ञ-संस्थाअग्न्याधेयोऽग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासाययण-चातुर्मास्यानि
निरुद्धपशुबन्धाः सौत्रामणीति सप्त हविर्यज्ञ-संस्थाअग्निष्टोमोऽत्यग्नि-
ष्टोमउक्थः षोडशी वाजपेयोऽतिरात्राप्तोर्यामदति सप्त सोम-संस्था-
इत्येते चत्वारिंशत् संस्काराः”—इति ।

तत्र, गर्भाधानादयश्चूडान्ताः संस्काराः बीज-गर्भ-जनित-दोष-
निवृत्त्यर्थाः । अतएव याज्ञवल्क्यः चूडान्तान् संस्कारान् निरूप्याह,—

“एवमेनः श्रमं याति बीज-गर्भ-समुद्भवम्”—इति ।

अतोब्रह्मचर्याश्रमात् प्राक् ते वर्ण्यन्ते । तत्र, द्विजानां गर्भा-
धानादयः समन्वकाः* कार्याः । तदाह याज्ञवल्क्यः,—

“ब्रह्म-चत्त्रिय-विट् शूद्रावर्णास्त्वाद्यास्तयोद्विजाः ।

निषेकादि-श्रमशानान्तास्तेषां वै मन्वतः क्रियाः”—इति ।

गर्भाधानादीनां काल-विशेषमाह सएव,—

“गर्भाधानमृत्तौ पुंसः सवनं स्यन्दनान् पुरा ।

षष्ठेऽष्टमे वा सीमन्तोमास्येते जातकर्म च ॥

अहन्येकादशे नाम चतुर्थे मासि निष्क्रमः ।

षष्ठेऽन्नप्राशनं मासि चूडा कार्या यथाकुलम्”—इति ।

रजोदर्शन-दिवसमारभ्य षोडश दिवसाच्छतुः । तदाह मनुः,—

“च्छतुः स्वाभाविकः स्त्रीणां रात्रयः षोडश स्रुताः ।

* संस्काराः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

चतुर्भिरितरैः सार्द्धमहोभिः सद्भिर्गर्हितैः ॥

तासामाद्याश्चतसस्तु निन्दितैकादशी च या ।

चयोदशी च शेषाः स्युः प्रशस्तादश रात्रयः ॥

युग्मासु पुत्राजायन्ते स्त्रियोऽयुग्मासु रात्रिषु ।

तस्माद्युग्मासु पुत्रार्थी संविशेदार्त्तवे स्त्रियम्”—इति ।

रजोदर्शनमारभ्य चत्वार्यहानि सद्भिर्गर्हितानि । युग्मासु समासु,
संविशेत् गच्छेत् ।

एवमृतौ गर्भाधानं कृत्वा गर्भ-चलनात् पुरा पुंसवनं कार्यम् ।
तच्चलनं द्वितीये वा तृतीये वा भवति । तदाह वैजवापः,—“मासि
द्वितीये वा पुरा स्यन्दते”—इति । पारस्करोऽपि,—“मासि द्वितीये
वा तृतीये वा यदहः पुंसा नक्षत्रेण चन्द्रमा युक्तः स्यात्”—इति । पुं
नक्षत्राणि च हस्तादीनि ज्योतिःशास्त्रे प्रसिद्धानि । अनवलोभनमा-
श्वलायन-गृह्यपरिशिष्टेऽवगन्तव्यम् ।

सीमन्तोन्नयनस्य याज्ञवल्क्योक्त-कलादन्येऽपि कालामुनिभिः
दर्शिताः । तत्र लोकादिः,—“तृतीये गर्भमासे सीमन्तोन्नयनं
कार्यम्”—इति । आपस्तम्बोऽपि,—“प्रथमे गर्भे चतुर्थे मासि”—
इति । वैजवापोऽपि,—“अथ, सीमन्तोन्नयनं चतुर्थे पञ्चमे षष्ठे
वाऽपि”—इति । साङ्ख्यायनगृह्येऽपि,—“षष्ठमे मासि प्रथमे गर्भे
सीमन्तोन्नयनम्”—इति । शङ्खोऽपि,—“गर्भ-स्यन्दनमारभ्य सीम-
न्तोन्नयनं यावदा न प्रभवः”—इति । विशेषाश्रवणात् सर्वेऽप्येते
विकल्पन्ते । एतच्च सीमन्तोन्नयनं क्षेत्र-संस्कारत्वात् सक्तदेव कर्त्तव्यं न
प्रतिगर्भम् । तथा च हारीतः,—

“सकृत् संकृत-संस्कारा सीमन्तेन द्विजस्तियः”—इति ।

देवलोऽपि,—

“सकृत् संकृता या नारी सर्वगर्भेषु संकृता”—इति ।

गर्भ-संस्कार-पक्षे तु प्रतिगर्भमावर्त्तनीयम् । तथा च विष्णुः,—

“सीमन्तोन्नयनं कर्म न स्त्री-संस्कारद्वयते ।

केचिद्गर्भस्य संस्काराद्गर्भं गर्भं प्रयुञ्जते”—इति ।

अनयोः पक्षयोर्द्वयागृह्यं व्यवस्था । अकृत-सीमन्तायाः प्रसवे सत्यव्रतआह,—

“स्त्री यद्यकृत-सीमन्ता प्रसूयेत कथञ्चन ।

गृहीत-पुत्रा विधिवत्पुनः संस्कारकृति”—इति ।

जातकर्मणः कालोद्यागवस्त्वनेन दर्शितः,—“मास्येते जातकर्म च”—इति । एते आगते जातइति यावत् । विष्णुरपि,—

“जातकर्म ततः कुर्यात् पुत्रे जाते यथोदितम्”—इति ।

स्व-गृह्ये,—इति शेषः । तच्च स्नानानन्तरं कार्यम् । तथा च संवर्त्तः,—

“जाते पुत्रे पितुः स्नानं सचेलन्तु विधीयते”—इति ।

जातकर्म च नाभि-वर्द्धनात् प्रागेव कार्यम् । तदाह हारीतः,—

“प्राङ्नाभिवर्द्धनात् पुंसो जातकर्म विधीयते ।

मन्त्रवत् प्राशनञ्चास्य हिरण्य-मधु-सर्पिषाम्”—इति ।

वर्द्धनं क्षेदनम् । न चाशौच-शंकया कर्मनधिकारइति वाच्यं नाभि-क्षेदात् प्रागशौचाभावात् । तदाह जैमिनिः,—

“यावच्च स्त्रियते नालं तावन्नाप्रोति सूतकम् ।

हिन्ने नाले ततः पश्चात् सूतकन्तु विधीयते”—इति ।

विष्णुधर्मोत्तरे,—

“क्षिन्ना-नाद्यां कर्त्तव्यं श्राद्धं वै पुत्र-जन्मनि ।

अशौचोपरमे कार्यमथवा नियतात्मभिः”—इति ।

तच्च श्राद्धं हेन्ना कार्यम् । तदाह व्यासः,—

“द्रव्याभावे दिजाभावे प्रवासे पुत्र-जन्मनि ।

हेन्ना श्राद्धं प्रकुर्वीत यस्य भार्या रजस्वला”—इति ।

आदित्यपुराणे पकान्ननिषेधोदर्शितः,—

“जात-श्राद्धे न दद्यात्तु पकान्नं ब्राह्मणेभ्यपि ।

यस्माच्चान्द्रायणस्तु शुद्धिस्तेषां भवति नान्यथा”—इति ।

तस्मिन् दिने यथाशक्ति दानं कर्त्तव्यम् । तदुक्तम् आदित्यपुराणे,—

“देवाश्च पितरश्चैव पुत्रे जाते द्विजन्मनाम् ।

आयान्ति तस्मात्तदहः पुण्यं पूज्यञ्च सर्वदा ॥

तच्च दद्यात् सुवर्णन्तु भूमिं गां तुरगं रथम्”—इति ।

शङ्खोऽपि,—“सर्वेषां सकुल्यानां द्विपद* चतुष्पद-धान्य-हिर-
ण्यादि दद्यात्”—इति । एतच्चाशौच-मध्येऽपि कार्यम् ।

“आशौचे तु समुत्पन्ने पुत्र-जन्म यदा भवेत् ।

कर्त्तव्यत्वात्कालिकी शुद्धिः पूर्वाशौचेन शुद्ध्यति”—इति ।

नामकरणस्य याज्ञवल्क्योक्त-कालादन्येऽपि कालामनुना दर्शिताः,—

“नामधेयं दशम्यान्तु द्वादश्यां वाऽस्य कारयेत् ।

पुण्ये तिथौ मुहूर्त्ते वा नक्षत्रे वा गुणान्विते”—इति ।

* द्विपद,—इति नास्ति मु० पक्षके ॥

कारयेदिति स्वार्थिकोणिच् ।

“ततस्तु नाम कुर्वीत पितैव दशमेऽहनि”—

इति विष्णुपुराण-वचनात् । यद्वा, पितुरभावे अयोग्यत्वे वाऽन्येन कारयेत् । तदाह शङ्खः,—“कुलदेवता-नक्षत्राभिसंबन्धं पिता कुर्यादन्योवा कुल-वृद्धः”—इति । भविष्यत्पुराणे,—

“नामधेयं दशम्यां च केचिदिच्छन्ति पार्थिव* ।

द्वादश्यामथवा रात्रौ मासे पूर्णे तथाऽपरे ॥

अष्टादशेऽहनि तथा वदन्यन्ये मनीषिणः”—इति ।

मृह्यपरिशिष्टेऽपि,—“जननाद्दशरात्रे व्युष्टे संवत्सरे वा नामकरणम्”—इति । तत्र, स्व-मृह्यानुसारेण व्यवस्था । नामधेय-स्वरूपस्य वर्ण-भेदेन दर्शयति मनुः,—

“माङ्गल्यं ब्राह्मणस्य स्यात् क्षत्रियस्य वलान्वितम् ।

वैश्यस्य धन-संयुक्तं शूद्रस्य तु जुगुप्सितम्† ॥

शर्मावद्ब्राह्मणस्य स्याद्राक्षोरचा-समन्वितम् ।

वैश्यस्य पुष्टि-संयुक्तं शूद्रस्य प्रेक्ष-संयुतम् ॥

स्त्रीणां सुखोद्यमकूरं विस्पष्टार्थं मनोरमम् ।

मङ्गल्यं दीर्घ-वर्णान्तमाशीर्वादाभिधानवत्”—इति ।

माङ्गल्यादीनि पूर्व-पदानि, शर्मादीन्युत्तर-पदानि । तथा च, नामान्येवंविधानि सम्पद्यन्ते ; श्रीशर्मा, विक्रमपालः, माणिक्यश्रेष्ठी, हीनदासः,—इत्यादि । स्त्रीणानु श्रीदासीत्यादि । सुखोद्यं सुखेन वदितुं

* सूरयः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† शूद्रस्य प्रेक्षसंयुतम्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

कर्ममित्यर्थः । अत्र विशेषमाह वैजवापः,—“पिता नाम करोत्येकाक्षरं
द्व्यक्षरं त्र्यक्षरं चतुरक्षरमपरिमितं वा घोषवदाद्यन्तरन्तस्य दीर्घाभि-
निष्ठानाम्” —इति । अयमर्थः,—घोषवन्ति यान्यक्षराणि वर्ग-
द्वितीय-चतुर्थानि, तान्यादौ कार्याणि । अन्तस्थायरत्नवामध्ये कर्त्त-
व्याः । अभिनिष्ठानो विसर्जनीयः । तथाच, भद्रपालोजातवेदा-
इत्यादि नाम भवति । यथोक्त-नाम-करणस्य फलमाह तुः शङ्ख-
लिखितौ,—“एवं कृते नास्ति शुचि तत्कुलं भवति” —इति ॥

अथ निष्क्रमणम् ।

तत्र मनुः,—

“चतुर्थे मासि कर्त्तव्यं शिशोर्निष्क्रमणं गृहात्” —इति ।

अत्र कर्त्तव्यमाह यमः,—

“तत्तृतीये कर्त्तव्यं मासि सूर्यस्य दर्शनम् ।

चतुर्थे मासि कर्त्तव्यं शिशोश्चन्द्रस्य * दर्शनम्” —इति ।

लोकचिरपि,—“तृतीयेऽर्धमासे दर्शनमादित्यस्य” —इति । पुराणे-
ऽपि,—

“द्वादशेऽहनि राजेन्द्र, शिशोर्निष्क्रमणं गृहात् ।

चतुर्थे मासि कर्त्तव्यं तथाऽन्येषाञ्च समतम्” —इति ।

अत्रापि यथाशास्त्रं व्यवस्था ।

अथान्नप्राशनम् ।

तत्र यमः,—

* तथाचन्द्रस्य,—इति सु० मुस्तके पाठः ।

“ततोऽन्न-प्राशनं मासि षष्ठे कार्यं यथाविधि ।

अष्टमे वाऽपि कर्त्तव्यं यद्येष्टं मङ्गलं कुले”—इति ।

शङ्खोऽपि,—“संवत्सरेऽन्न-प्राशनमर्द्ध-संवत्सरद्वयेके” । लोकाचिः,—

“षष्ठे मास्यन्न-प्राशनं जातेषु दन्तेषु वा”—इति । तत्र विशेषमाह
मार्कण्डेयः,—

“देवता-पुरतस्तस्य धाद्युत्सङ्ग-गतस्य च ।

अलङ्कृतस्य दातव्यमन्नं पात्रे च काञ्चने ।

मध्वाज्यकनकोपेतं प्राशयेत् पायसं च तम् ।

कृत-प्राशमयोत्सङ्गाद्वाची वालं समुत्सृजेत्”—इति ।

प्राशनानन्तरं जीविका-परीक्षा मार्कण्डेयेन दर्शिता,—

“अयतोऽथ प्रविन्यस्य शिल्पभाण्डानि सर्वशः ।

शस्त्राणि चैव वस्त्रानि ततः पश्येत्तु लक्षणम् ।

प्रथमं यत् स्पृशेद्दालस्ततोभाण्डं* स्वयं तथा ।

जीविका तस्य वालस्य तेनैव तु भविष्यति”—इति ।

अथ चूड़ाकरणम् ।

तत्र यमः,—

“ततः संवत्सरे पूर्णे चूड़ा-कर्म विधीयते ।

द्वितीये वा तृतीये वा कर्त्तव्यं श्रुति-दर्शनात्†”—इति ।

वैजवापः,—“तृतीयेवर्षे चूड़ा-करणम्”—इति । शङ्खोऽपि,—

“तृतीये वर्षे चूड़ा-करणं पञ्चमे वा”—इति । लोकाचिरपि,—

* वाङ्—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† श्रुतिचोदनात्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

“तृतीयस्य वर्षस्य भूयिष्ठे गते चूडा-करणम्”—इति । शौनकोऽपि*,—“तृतीये वर्षे चौलं यथाकुलधर्मं वा”—इति । तत्र, ऋषि-भेदेन चूडा-नियममाह लोकाचिः,—“दक्षिणतः कमुजा वसिष्ठा-नाम्, उभयतोऽत्रिकाश्वपानां, सुण्डामृगवः, पञ्च-चूडाशङ्गिरसः, मण्ड-लार्द्धं-शिखिनोऽन्ये, यथाकुलधर्मं वा”—इति । कमुजा केश-पङ्क्तिः । अत्र, यथाशास्त्रं व्यवस्था ।

अत्र, यथोक्ताः चूडा-करणान्ताः अनुपनीत-विषयाः, अतस्तत्-प्रसङ्गादन्येऽपि केचनानुपनीत-धर्माः कथ्यन्ते । तत्र, गौतमः,—“प्रागुपनयनात् कामचार-कामवाद-कामभक्तः”—इति । काम-चारइच्छागतिः । कामवादोऽस्त्रीलादि-भाषणम् । कामभक्तः पर्युषि-तादिभक्षणम् । विष्णुपुराणेऽपि,—

“भक्ष्याभक्ष्ये तथा पेये वाच्यावाच्ये तथाऽनृते ।

अस्मिन् काले न दोषः स्यात् स यावन्नोपनीयते”—इति ।

एतच्चाभक्ष्य-भक्षणं महापातक-हेतु-व्यतिरिक्त-विषयम्† । अत-एव सत्यन्तरम्,—

“स्यात्काम-चार-भक्ष्योक्तिर्महतः पातकादृते”—इति ।

यथा भक्ष्याभक्ष्यादि-नियमो नास्ति, एवमाचमनादि कर्त्तव्या-न्तरमपि नास्ति । तदाह वसिष्ठः,—

“न ह्यस्य ‡ विद्यते कर्म किञ्चिदामौञ्चिवन्धनात् ।

वृत्त्या शूद्र-समस्तावद्यावद्देही न जायते”—इति ।

* आश्वलायनोपि,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† महापातक-हेतुद्रव्यव्यतिरिक्तविषयम्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ न त्वस्य,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

गौतमोऽपि,—“यथोपपादित-मूत्र-पुरीषो भवति, न तस्याचम-
नकल्पो विद्यते न ब्रह्माभिव्याहरेदन्यत्र स्वधा-निनयनात्^(१)”—इति ।
अचराभ्यामस्तु कर्त्तव्यः । तदाह मार्कण्डेयः,—

“प्राप्ते तु पञ्चमे वर्षे ह्यप्रसुप्ते जनार्द्धने ।
षष्ठीं प्रतिपदं चैव वर्ज्जयित्वा तथाऽष्टमीम् ॥
रिकां पञ्चदशीञ्चैव सौरि-भौम-दिनन्तथा * ।
एवं सुनिश्चिते काले विद्यारम्भं तु कारयेत् ॥
पूजयित्वा हरिं लक्ष्मीं देवीञ्चैव सरस्वतीम् ।
स्व-विद्या-सूत्र-कारांश्च[†] स्वां विद्याञ्च विशेषतः ॥
एतेषामेव देवानां नाम्ना तु जुहुयात् घृतम् ।
दक्षिणाभिर्द्विजेन्द्राणां कर्त्तव्यञ्चापि पूजनम् ॥
प्राङ्मुखो गुरुरासीनो वरुणाभिमुखं शिशुम् ।
अध्यापयेत् प्रथमं द्विजातिभिः सुपूजितैः[‡] ॥
ततः प्रभृत्यनध्यायान् वर्जनीयान् विवर्जयेत् ।
अष्टमी-दितयञ्चैव पक्षान्तं च दिन-त्रयम्”—इति ।

॥०॥ इति गर्भाधानादि-चूडान्त-संस्कार-प्रकरणम् ॥०॥

* सौरिभानुदिने तथा,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† स्वविद्यासूक्तवक्तारं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ स पूजितः,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

(१) “स्वधा वै पिटृणामन्नम्,—इति श्रुतेः स्वधाशब्देनात्र तत्संबन्धात्
आहुमुच्यते । तथा च, स्वधा आहुं निनीयते सम्पाद्यते येन मन्त्रजातेन
तत्तथा । अथ वा, स्वधा पिटृणामन्नं, तत् निनीयते प्राप्यते (अर्थात् पिटृ-
णामेव) येन मन्त्रजातेन तत्तथा । तथा च आहुसम्पादकवैदिकमन्त्रा अनुप-
नीतेनापि पठनीया इति क्लृप्तोऽर्थः ।

अथोपनयनम् ।

तत्र मनुः,—

“गर्भाष्टमेऽब्दे कुर्वीत ब्राह्मणोपनायनम् ।
गर्भादेकादशे राज्ञोगर्भात् तु द्वादशे विप्रः ॥
ब्रह्मवर्चस-कामस्य कार्यं विप्रस्य पञ्चमे ।
राज्ञोवत्तार्थिजः षष्ठे वैश्यस्यार्थार्थिऽनोष्टमे ॥
आ षोडशाद्ब्राह्मणस्य सावित्री नातिवर्त्तते ।
आ द्वाविंशात् चचवन्धोरा चतुर्विंशतेर्विशः ॥
अत ऊर्ध्वं त्रयोऽप्येते यथाकालममंकृताः ।
सावित्री-पतिताम्रात्याभवन्थार्य-विगर्हिताः ॥
नैतैरपूतैर्विधिवदापद्यपि हि कर्हिचित् ।

ब्राह्म्यान् यौनांश्च संवन्धानाचरेत् ब्राह्मणः सह”-इति ।
आपस्तम्बोऽपि,—“षष्ठमे ब्रह्मवर्चस-काममष्टमप्रायुःकामं नवमे तेज-
स्कामं दशमेऽन्नाद्यकाममेकादशइन्द्रियकामं द्वादशे पशुकामम्”—
इति । एतच्च वर्ण-त्रयस्य साधारणम् । वर्ण-व्यवस्थया काल-नियम-
त्पाद स एव,—“वसन्ते ब्राह्मणमुपनयीत ग्रीष्मे राजन्यं शरदि वैश्यम्”—
इति । वर्णानुपूर्व्येणोपनयनस्येति कर्त्तव्यतामाह मनुः,—

“कार्ष्ण-रौरव-वास्तानि चर्माणि ब्रह्मचारिणः ।

वसीरन्वानुपूर्व्येण शाणक्षौमाविकानि च”—इति ।

कार्ष्णादीनि चर्माणि उत्तरीयाणि । तथा च शङ्खः,—“कृष्ण-रुद्र-
वस्त्राजनानुत्तरीयाणि”—इति । वशिष्ठोऽपि,—“कृष्णाजिनमुत्तरीयं

ब्राह्मणस्य वीरवं राजन्यस्य गव्यं वस्त्राजिनं वा वैश्यस्य"—इति ।
 तथा पारस्करः,—“ऐण्यमजिनमुत्तरीयं ब्राह्मणस्य वीरवं राजन्य-
 स्याजं गव्यं वा वैश्यस्य सर्वेषां वा गव्यम्"—इति । शाणादीन्यधरी-
 याणि* । अत्रापस्तम्बः,—“वासः शाणक्षौमाजिनानि, काषायं चैके
 वस्त्रमुपदिशन्ति शुक्लकार्पासवस्त्रं ब्राह्मणस्य माञ्जिष्ठं राजन्यस्य ह्य-
 रिद्रं वैश्यस्य"—इति† । मेखलामाह मनुः,—

“मौञ्जी चितृत्समा सन्तुण कार्या विप्रस्य मेखला ।

क्षत्रियस्य च मौर्वी ज्या वैश्यस्य शणतान्तवी"—इति ।

चितृत् त्रिगुणा । यमोऽपि,—

“विप्रस्य मेखला मौञ्जी ज्या मौर्वी क्षत्रियस्य तु ।

शाणसूत्री तु वैश्यस्य मेखलाधर्मतः स्मृताः॥

एतासामप्यभावे तु कुशाश्रान्तकवल्बजैः ।

मेखला चितृता कार्या यन्त्रिनैकेन वा त्रिभिः"—इति ।

मनुरपि,—

“मुञ्जाभावे तु कर्त्तव्या कुशाश्रान्तकवल्बजैः ।

चितृता यन्त्रिनैकेन त्रिभिः पञ्चभिरेव वा"—इति ।

दण्डमाहमनुः,—

“ब्राह्मणोवैल्ब-पालाशौ क्षत्रियोवाट-खादिरौ ।

पैलवौदुम्बरौ वैश्योदण्डानर्हन्ति धर्मतः"—इति ।

* शाखादीन्युत्तरीयाणि,—इति सु० मुक्तके पाठः ।

† “पीतं कौशेयं वैश्यस्य,—इति । पीतं ह्यरिद्रं,—इति स० शा०
 मुक्तकयोः पाठः ।

अनुकल्पमाह यः,—

“एतेषामप्यभावे तु सर्वेषां सर्व-यज्ञियाः”—इति ।

मनुर्दण्डपरिमाणमाह,—

“केशान्तिकोब्राह्मणस्य दण्डः कार्यः प्रमाणतः ।

ललाट-सम्मितोराजः स्यात्तु नासान्तिकोविशः”—इति ।

गौतमोऽपि,—“मूर्द्ध-ललाट-नासाग्र-प्रमाणाः”—इति । दण्ड-लक्षण-
माह मनुः,—

“अजवस्ते तु सर्वे स्युरवणाः सौम्यदर्शनाः ।

अनुद्वेग-करानृणां सत्वचोनाग्नि-दूषिताः”—इति ।

गौतमोऽपि,—“अपीडितायूपवक्त्राः सवक्त्राः”—इति । यज्ञोपवीत-
माह मनुः,—

“कार्पासमुपवीतं स्याद्विप्रस्योर्द्धवृतं चिवृत् ।

शणसूचमयं राज्ञोवैश्याविकसूचकम्”—इति ।

पैठीमसिरपि,—“कार्पासमुपवीतं ब्राह्मणस्य क्षौमेयं* राजन्यस्याविकं
वैश्यस्य”—इति । उक्तोपवीतालाभे यथासम्भवं गो-वालादिकं ग्राह्यम् ।

तदाह देवलः,—

“कार्पाश-क्षौम-गोवाल-शण-वल्क-दृणादिकम् ।

सदा संभवतः कार्यमुपवीतं द्विजातिभिः”—इति ।

अथशतृङ्गः,—“अपि वा वाससो यज्ञोपवीतार्थं कुर्यात् तदभावे
चिवृता सूचेण”—इति । तच्च नव-तन्तुकं कार्यम् । तदाह देवलः,—

* क्षौमेयं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† वाससी यज्ञोपवीतधारणं,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

“यज्ञोपवीतं कुर्वीत सूत्रेण भव-तन्तुकम्”—इति ।

कात्यायनः,—

“त्रिरदूर्द्ध्वतं कार्यं तन्तु-चयमधोवृतम्”—इति ।

ऊर्द्ध्वतस्य लक्षणमाह संयहकारः*,—

“करेण दक्षिणेनोर्द्धं गतेन त्रिगुणीकृतम् ।

वलितं मानवैः† सूत्रं शास्त्रऊर्द्ध्वतं स्यतम्”—इति ।

ऊर्द्ध्वं गतेन दक्षिणेन करेण यद्वलितं तदूर्द्ध्वतमित्यर्थः । यज्ञो-
पवीत-प्रयोगमाह देवलः,—

“ग्रामान्निग्रम्य सङ्ख्यायां‡ पञ्चवत्यङ्गुलीषु तत् ।

तावत्त्रिगुणितं सूत्रं प्रक्षाल्यावलिङ्गकैस्त्रिभिः ॥

देवागारेऽथवा गोष्ठे नद्यां वाऽन्यत्र वा शुचौ ।

सावित्र्या त्रिवृतं कुर्यान्नव-सूत्रन्तु तद्भवेत् ॥

विज्वाश्रत्यादि-यज्ञीय-वृत्तस्यान्यतमस्य तु ।

वधीयात्तत्र जीवन्तु? पितृभ्योनमदत्यथ ॥

वामं नावेचित्यं स्यात् पितृणां हस्तिदं हि तत् ।

त्रिः पीडयेत्॥ करतलं देवानां हस्तिदं हि तत् ॥

सध्ये मृदं गृहीत्वाऽस्मिन् स्थापयेद्भूरिति ब्रुवन् ।

* यज्ञकारः,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

† मानवे,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ ग्रामान्निग्रम्य संख्यायाः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ वधीयात्तत् सजीवन्तु,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

॥ स्त्रिस्ताडयेत्,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

यत् पुष्पं फलं वाऽपि व्याहृतीभिश्च निःक्षिपेत्* ॥

अभिमन्व्याथ भूरग्नयेति विद्वत्तयं त्रिभिः ।

हरित्रिभ्योऽथरेभ्यश्च प्रत्यन्यावदधारिति"—इति ।

यवधारण-मन्त्रस्तु, 'यज्ञोपवीतम्' इत्यादि । ग्रन्थि-निघममाह
कात्यायनः,—

"चिह्नं योपवीतं स्यात्तल्लैकोऽग्रिस्थिते"—इति ।

यज्ञोपवीत-परिमाणमाह सएव,—

"पृष्ठवंशे च नाभ्याश्च धृतं यदिन्दते कटिम् ।

तद्धार्यमुपवीतं स्यात्प्रातिलम्बं तपोष्कृतम्"—इति ।

देवलोऽपि,—

"सनादूर्द्धमधोनाभेन कर्णयं कदाचन"—इति ।

उपवीत-संज्ञामाह ऋगुः,—

"उपवीतं वटोरेकं द्वे तथेतरयोः स्रते ।

एकमेव यतीनां स्यात् इति शास्त्रस्य निर्णयः"—इति ।

एतच्च नित्याभिप्रायम्, कामनया बहूनां श्रवणात् । तदाह देवसः,—

"बहूनि वायुः-कामस्य"—इति । एतदुपवीतं सदा धार्यम् । तदाह

भृगुः,—

"सदोपवीतिना भाव्यं सदा वद्धश्चिखेन च ।

विशिखोऽप्युपवीतस्य† यत् करोति न तत् क्षतम् ॥

मन्त्रपूतं स्थितं काये यस्य यज्ञोपवीतकम् ।

* व्याहृतीः प्रति विक्षिपेत्,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

† उपवीती च,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

भोद्धरेष ततः प्राज्ञोयदीच्छेच्छेयआग्ननः ॥

सकृच्चोद्धरणान्तस्य* प्रायश्चिती भवेद्द्विजः”—इति ।

उपवीते विशेषमाह देवलः,—

“सूत्रं सलोमकं चेत्यात्ततः कृत्वा विलोमकम् ।

सावित्र्या दशकृत्वोऽङ्गिः सन्विताभिस्तदुत्तिपेत् ॥

विच्छिन्नं वाऽप्यधोधातं भुक्त्वा निर्मितमुत्सृजेत्”—इति ।

यज्ञोपवीतादीनां चोटनादौ प्रतिपत्तिमाह मनुः,—

“मेखलामजिनं दण्डमुपवीतं कमण्डलुम् ।

अप्सु प्रास्य विनष्टानि गृहीतान्यानि मन्त्रवत्”—इति ।

दण्ड-धारणानन्तरमादित्योपस्थानं कार्यम् । तथाह मनुः,—

“प्रतिगृह्येष्टितं दण्डमुपस्थाप्य च भास्करम् ।

प्रदक्षिणं परीत्याग्निं चरंज्ञैत्वं यथाविधि”—इति ।

दण्डग्रहणान्तेतिकर्त्तव्यता-युक्तमुपनयनं प्राप्य गायत्री-महावा-
क्यार्थभूतं भास्करमुपस्थाप्य सोऽहमित्येवं ज्ञात्वा अग्निं† परिचर्य
भैक्ष्यं चरेदित्यर्थः । अग्नि-परिचर्या मनुना दर्शिता,—

“दूरादाहृत्य समिधः सन्निदध्याद्विहायसि ।

सायं प्रातश्च जुहुयात् ताभिरग्निमतद्भितः”—इति ।

विहायसि अन्तरिक्षे स्थापयेत्तु भूमावित्यर्थः । समिदाहरणे
विशेषमाह वैजवापः,—“पुराऽस्तमयात् प्रागुदीचीं दिशं गत्वा अहिं-

* सकृच्चाधारणात्तस्य—इति मु० पुस्तके पाठः । सकृत्सोद्धरणान्तस्य,—
इति शा० पुस्तके पाठः ।

† यज्ञाग्निं,—इति शा० पुस्तके पाठः ।

संस्मरणात् समिधमाहरेत्; शुक्लाब्रह्मवर्षस-कामआर्द्रास्त्राद्य-
कामउभयोर्भय-कामः"—इति । समिधचणमाह कात्यायनः,—

“नाहुष्ठादधिका कार्या समित् स्थूलतया क्वचित् ।

न विद्युता त्वचा चैव न मकीटा न पाटिता* ॥

प्रादेशान्नाधिका नूमा तथा न स्थादिशाखिका ।

मासपर्वा नातियामा होमेषु तु विजानता ॥

विशीर्णा विदला ह्रस्वा वक्रा समुधिरा क्षणा ।

दीर्घा स्थूला गुणैर्दुष्टा† कर्म-सिद्धि-विभाषिका"—इति ।

समिन्त्रियमउक्तोवायुपुराणे,—

“पालाशः समिधः कार्याः खादिर्यः तदलाभतः ।

शमीरोहितकाश्वत्यास्तदभावेऽर्कवेतसौ"—इति ।

अग्निकार्याकरणे प्रत्यवायमाह हारीतः,—

“पुरा जग्राह वै मृत्युर्हिसयन् ब्रह्मचारिणम् ।

अग्निसं मोचयामास तस्मात् परिचरेच्च तम्"—इति ।

भिक्षा-चर्या-प्रकारमाह याज्ञवल्क्यः,—

“ब्राह्मणेषु चरेद्भैक्ष्यमनिन्द्येष्वात्म-वृत्तये ।

आदिमध्यावसानेषु भवच्छब्दोपलक्षिता ॥

ब्राह्मण-चरित्र-विज्ञां भैक्ष्य-चर्यां यथाक्रमम्"—इति ।

ब्राह्मणेष्विति स्त्रस्त्रजातीयोपलक्षणम् । अतएव व्यासः,—

“ब्राह्मण-चरित्र-विश्वस्यरेद्युर्भैक्ष्यमन्नहम् ।

† न वापिता,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ दीर्घा स्थूलगुणैर्दुष्टा,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

सजातीय-गृहेष्वेव सार्ववर्णिकमेव वा"—इति ।

सार्ववर्णिकत्वमापदिष्यम् । अतएव भविष्यपुराणे दर्शितम्,—

“चातुर्वर्ण्यं चरेद्भैक्ष्यमलाभे कुरुनन्दन”—इति ।

आपद्यपि न शूद्रात् पक्वं गृह्णीयात् । तदाहाङ्गिराः,—

“आममेवाददीतान्या*दृष्टत्तावेकराचिकम् ।

आमं पूयति संस्कारे धर्म्यन्तेभ्यः प्रतीच्छितम्† ॥

तस्मादामं यहीतव्यं शूद्रादप्यंगिरोऽब्रवीत्”—इति ।

अनापदि स्वजातीयेष्वपि प्रशस्तेष्वेव भैक्ष्यमाचरेत् । तदाह मनुः,—

“वेद्यज्ञैरहीनानां प्रशक्ताना‡ स्व-कर्मसु ।

ब्रह्मचार्याचरेद्भैक्ष्यं गृहेभ्यः प्रयतोऽन्वहम्”—इति ।

आदिमध्यावसानेष्विति, अयमर्थः । भिक्षा-प्रवर्त्तना-वाक्ये वर्ण-
क्रमेण॥ आदिमध्यावसाने भवच्छब्दः प्रयोज्यः । तथा च मनुः,—

“भवत्पूर्वं चरेद्भैक्ष्यमुपनीतो॥ द्विजोत्तमः ।

भवन्मध्यन्तु राजन्योवैश्यस्तु भवदुत्तरम्”—इति ।

उक्तेषु कचिदपवादमाह सएव,—

“गुरोः कुले न भिक्षेत न ज्ञातिकुल-बन्धुषु ।

अलाभे त्वन्यगेहानां पूर्वं पूर्वं परित्यजेत् ॥

सर्वे वाऽपि चरेद्भ्रामं पूर्वोक्तानामसम्भवे ।

* आममेवाददीतास्मा,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† प्रपक्षितम्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ प्रशक्तानां,—आ० पुस्तके पाठः ।

§ क्रमेण,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ मुपवीतो,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

नियम्य प्रथमोवाचमभिगच्छास्तु वर्जयेत्”—इति ।

यत्तु,—

“मातरं वा स्वसारं वा मातुर्वा भगिनीं निजाम् ।

भिजेत भिक्षां प्रथमं वा कैर्न न विमानयेत्”—इति ।

तदुपनयनाङ्ग-भिक्षा-विषयम् । तच्च भैक्ष्यं भोजन-पर्याप्तमाहर्त्तव्यम्,
अन्यथा दोष-श्रवणात् । तदाह यमः,—

“आहारमात्रादधिकं न कश्चिद्वैचमाहरेत् ।

युज्यते स्वेय-दोषेण कामतोऽधिकमाहरन्”—इति ।

तच्च भैक्ष्यं गुर्वनुज्ञा-पुरःसरं भोक्तव्यम् । तदाह तुर्मनु-यमौ,—

“समाहृत्यापि तद्वैद्यं वावदयंमयायया ।

निवेद्य गुरवेऽग्रीयादाचम्य प्राप्नुयः शुचिः”—इति ।

गुर्वसन्निधौ तद्गार्ह्यादिभ्योनिवेदयेत् । तदाह गौतमः,—

“निवेद्य गुरवेऽनुज्ञां ततोभुञ्जीत सन्निधौ ।

गुरोरभावे तद्गार्ह्या-पुष-सन्नञ्जचारिणाम्”—इति ।

गुर्वनुज्ञातं भैक्षं सत्कृत्य भुञ्जीत । तदाह याज्ञवल्क्यः,—

“कृताग्निकार्योभुञ्जीत वाग्यतोऽगुर्वनुज्ञया ॥

आपोशन-क्रिया-पूर्व* सत्कृत्याचमकुत्सयन्”—इति ।

सत्कारस्य शरीतेन दर्शितः,—“भैक्ष्यमवेचितं पर्यग्रीकृतमादित्य-
दर्शितं गुरवे निवेदितमनुज्ञातममृत-सन्निधौ प्राङ्, यदश्राति ब्रह्म-
चारी ब्रह्म-सिद्धिमवाप्नोति” । गौतमोऽपि,—“साद्यं प्रातरभिपूजित-
मनिन्दन् भुञ्जीत”—इति । एकाग्र-निषेधमाह मनुः,—

* आपोशानक्रियापूर्वः,—इति श्रा० पुराणे पाठः ।

“भैक्ष्येण वर्त्तयेन्नित्यं नैकास्त्रादी भवेद्भवेद्भुती ।

भैक्ष्येण प्रतिनोवृत्तिरुपवास-समा स्मृता ॥

व्रतवद्देव-दैवत्ये पित्र्ये कर्मण्यथर्विवत् ।

काममभ्यर्थितोऽश्रीयात् व्रतमस्य न लुप्यते”—इति ।

अकरणे प्रत्यवायमाह सएव,—

“अहत्वा भैक्ष्यचरणमसमिध्य च पावकम् ।

अनातुरः सप्तरात्रमवकीर्ण-व्रतश्चरेत्”—इति ।

उपनीतस्य नियममाह यमः,—

“दण्डं कमण्डलुं वेदं मौञ्जीं च रसनां तथा ।

धारयेद्ब्रह्मचर्य्यञ्च भिक्षास्त्राग्नीं गुरौ वसन्”—इति ।

वेदोदभंसुष्टिः, गुरौ गुरु-गृहे इत्यर्थः । यमः,—

“नेखलामजिनं दण्डं उपवीतं च नित्यशः ।

कौपीनं कटि-सूत्रञ्च ब्रह्मचारी च धारयेत्”—इति ।

मनुः,—

“अग्नीन्धनं भैक्ष्यचर्यामधःश्रव्यां गुरोर्हितम् ।

आ समावर्त्तनात् कुर्यात् कृतोपनयनोद्विजः”—इति ।

सुमन्तरपि,—

“ब्रह्मचर्य्यं तपोभैक्ष्यं सन्ध्ययोरग्नि-कर्म च ।

स्वाध्यायोगुरु-वृत्तिश्च चरेद्युर्ब्रह्मचारिणः”—इति ।

गुरु-वृत्ति-प्रकारमाह व्यासः,—

“वचन्यत्रायी पूर्वं स्यादुत्थायी गुरु-वेश्मनि ।

यच्च शिष्येण कर्त्तव्यं यच्च दानेन वा पुनः ॥

कृतमित्येव तत् सर्वं कृत्वा तिष्ठेत् पार्श्वतः ।
 किङ्करः सर्वकारी च सर्वकर्मसु कोविदः ॥
 अभुक्त्वति नाश्रीयादपीतवति नो पिवेत् ।
 न तिष्ठति तथाऽऽसीत नासुप्ते प्रसुपेत् तथा”-इति ।

विश्वामित्रः,—

“तद्भार्या-पुत्रयोश्चैव वृद्धानां धर्मशालिनाम्* ।
 शुश्रूषा सर्वदा कार्या प्राणामादिभिरेव च”-इति ।

वर्यानाह याज्ञवल्क्यः,—

“मधुमांसञ्जनोच्छिष्ट-शुक्र-स्त्री-प्राणिहिंसनम् ।
 भास्करोलोकनास्त्रील-परिवादंश्च वर्जयेत्”-इति ।

मनुरपि,—

“वर्जयेन्मधुमांसञ्च गन्धं माद्यं रसान् स्त्रियः ।
 शुक्रानि चैव सर्वाणि प्राणिनां चैव हिंसनम् ॥
 अभ्यङ्गमंजनञ्चात्तणोरुपानच्छच-धारणम् ।
 कामं क्रोधञ्च लोभञ्च नर्त्तनं गीतवादनम् ॥
 द्यूतञ्च जनवादं च परिवादं तथाऽनृतम् ।
 स्त्रीणाञ्च प्रेक्षणात्मसुपघातं परस्य च ॥
 एकः शयीत सर्वत्र न रेतः स्कन्दयेत् कश्चित्”-इति ।

थमः,—

“खट्वाऽऽसनं च शयनं वर्जयेद्दन्त-धावनम् ।

* धर्मशालिनाम्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

स्वपेदेकः कुशेव न रेतः स्कन्दयेत् कश्चित्”—इति ।

कूर्मपुराणे,—

“नादर्शञ्चैवमीचेत नाचरेदन्त-धावनम् ।

गुरुच्छिष्टं भेषजाद्यं प्रयुञ्जीत न कामतः”—इति ।

आपस्तम्बोऽपि,—“पितुर्ज्येष्ठस्य च धातुश्छिष्टं भोक्तव्यम्”—इति ।

गुरुपुत्रस्याप्युच्छिष्टं न भोक्तव्यम् । तदाह मनुः,—

“उत्सादनञ्च गात्राणां स्नापनोच्छिष्टभोजने ।

न कुर्याद्गुरु-पुत्रस्य पादयोस्त्रावनेजनम् ॥

अभ्यञ्जनं स्नापनञ्च गात्रोत्सादनमेव च ।

गुरुपत्न्यान् कार्याणि केशानाञ्च प्रसाधनम्”—इति ।

ब्रह्मचर्य-कालावधिमाह याज्ञवल्क्यः,—

“प्रतिवेदं ब्रह्मचर्यं द्वादशाब्दानि पञ्च वा ।

ग्रहणान्तिकमित्येके केशान्तं चैव षोडशे”—इति ।

केशान्तं गोदानाख्यं कर्म । तच्च षोडशे वर्षे कार्यम् । तदाह

मनुः,—

“केशान्तः षोडशे वर्षे ब्राह्मणस्य विधीयते ।

राजन्यवन्धोर्द्वाविंशे वैश्यस्य द्वाधिके ततः”—इति ।

यमः,—

“वसेद्द्वादश वर्षानि चतुर्विंशतिमेव वा ।

षट्त्रिंशतं वा वर्षाणि प्रतिवेदं व्रतञ्चरेत्”—इति ।

एतत् त्रिवेद-ग्रहणाभिप्रायम् । अतएव मनुः,—

“षट्त्रिंशदादिकं चर्यं गुरौ त्रैवेदिकं व्रतम् ।

तदङ्गिकं पादिकं वा* ग्रहणान्तिकमेव वा”—इति ।

एवमुक्तलवणोन्नतचारी द्विविधः, उपकुर्वाणकोनैष्ठिकश्च । उप-
कुर्वाणकस्योक्ताः धर्माः, नैष्ठिकस्योच्यन्ते । तत्राह याज्ञवल्क्यः,—

“नैष्ठिकोन्नतचारी तु वसेदाचार्य-सन्निधौ ।

तदभावेऽस्य तनये पत्न्या वैश्वानरेऽपिवा”—इति ।

मनुरपि,—

“यदि त्वात्यन्तिकोवासेरोचेतास्य गुरोः कुले ।

युक्तः परिचरेदेनमा शरीर-विमोक्षणात् ॥

आचार्ये तु खलु प्रेते गुरुपुत्रे गुणान्विते ।

गुरुदारे सपिण्डे वा गुरुवह्निमाचरेत् ॥

एषु त्वविद्यमानेषु स्थानासनविहारवान् ।

प्रयुञ्जानोऽग्नि-शुश्रूषां साधयेद्देहमात्मनः”—इति ॥

एतच्च सदृक्त-ब्राह्मण-गुर्वादि-विषयम्, अन्यथा दोषः । तदुक्तं
तेनैव,—

“नाब्राह्मणे गुरौ शिष्योवासमात्यन्तिकं वसेत् ।

ब्राह्मणे चाननूचाने काङ्क्षन् गतिमनुत्तमाम्”—इति ॥

वसिष्ठोऽपि,—“ब्रह्मचर्यं चरेदाशरीर-विमोक्षणात् । आचार्ये च
प्रेतेऽग्निं परिचरेत् संयतवाक् चतुर्थषष्ठाष्टमकालभोजी भैक्ष्यं गुर्व-
धीनोजटिलः शिखाजटोवा गुरुं गच्छन्तमनुगच्छेदासीनं चानुतिष्ठेत्
शयानसेदासीत आहूताध्यायी सर्व-लक्ष-निवेदी खट्वा-शयन-
दन्तप्रचालनाञ्जनाभ्यञ्जनवर्जनानस्त्रीलस्त्रीरहस्यभ्युपेयादपः”—इति ।

* तदङ्गिकं वा पादं वा,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

अहनि त्रिसवनस्नायी स्यादित्यर्थः । अग्नि-परिचर्या हारीत-शङ्ख-
लिखित-यमैर्निरूपिता,—“यज्ञियाः समिधश्चाहृत्य समार्जनोपलेप-
नोद्धमनसमूहनसमिन्धनपर्यग्निकरणपरिक्रमणोपस्थानहोमस्तोत्रनम-
स्कारादिभिरग्निं परिचरेन्नाग्निमधितिष्ठेन्न यज्ञां कर्षेन्न मुखेनोप-
धमेन्नापश्चाग्निञ्च युगपद्द्वारयेन्नाजीर्णभुक्तोनेच्छिष्टोवाभ्यादध्यात् ।
विविधैर्हविर्विधैश्चैराग्नेयैरहरहरग्निं समिधेदामन्त्र्य गच्छेदागत्य निवे-
दयेत् तन्मनाः शरीरोपरमान्ते ब्रह्मणः सायुज्यं गच्छति”—इति ।
एवं कुर्वतः फलमाह याज्ञवल्क्यः,—

“अनेन विधिना देहं सादयन् विजितेन्द्रियः ।

ब्रह्मलोकमवाप्नोति न चेद्वाजायते पुनः”—इति ।

अनुरपि,—

“आ समाप्तेः शरीरस्य यस्तु शुश्रूषते गुरुम् ।

स गच्छत्यञ्जसा विप्रोब्रह्मणः सदा शाश्वतम्”—इति ।

ननु नैष्ठिकब्रह्मचर्याङ्गीकारे गार्हस्थ्यं निर्विषयं स्यात् । तन्न,
गार्हस्थ्यस्य रागि-विषयत्वात् । तदाह जावालिः,—“यदि गृहमेव
कामयेत्तदा यावज्जीवमग्निहोत्रं जुह्यात्”—इति । अत्र केचित्,
नैष्ठिक-ब्रह्मचर्यं कुजादिविषयं मन्वानागार्हस्थ्यस्य तदितर-विषयता-
माहुः । उदाहरन्ति च तत्र विष्णुवचनम्,—

“कुज-वामन-जात्यन्ध-क्लीव-पङ्क्त्यर्त्तरेगिणाम् ।

व्रतचर्या भवेत्तेषां यावज्जीवमसंशयम्”—इति ।

तन्न, नैष्ठिक-ब्रह्मचर्यस्य कुजादिष्वेव नियतत्वे समर्थं प्रतीच्छ-
कत्वमुच्यमानं विरुध्यते । ऐच्छिकत्वञ्च वसिष्ठेन दर्शितम्,—“सत्वार-

आश्रमाः ब्रह्मचारि-गृहस्थ-वानप्रस्थ-परिव्राजकाः, तेषां वेदमधीत्य
वेदौ वेदान् वा शीर्ण-ब्रह्मचर्योद्यमिच्छेत्तमावसेत्”—इति । भवि-
ष्यपुराणेऽपि,—

“गार्हस्थ्यमिच्छन् भूपाल, कुर्याद्धार-परिग्रहम् ।

ब्रह्मचर्येण वा कालं नयेत् सङ्कल्प-पूर्वकम् ।

वैखानसेवाऽपि भवेत् परिव्राडयवेच्छया”—इति ।

तस्मात्, राशि-विषयत्वेनैव गार्हस्थ्यं व्यवस्थापनीयम्,—इति ।

इति ब्रह्मचारि-प्रकरणम् ।

अथ ग्रहस्थाश्रमं निरूपयितुं तदधिकार-
हेतु* स्नानमादौ निरूप्यते† ।

तत्र याज्ञवल्क्यः,—

“गुरवे तु वरं दत्त्वा स्नायीत तदनुज्ञया ।

वेदं व्रतानि वा पारं नीत्वा ह्युभयमेव वा”—इति ।

तत्र, दातव्योवरोमनुना दर्शितः,—

“न पूर्वं गुरवे किञ्चिदुपकुर्वीत धर्मवित् ।

स्नात्वंस्तु गुरुणाऽऽश्रितः श्रुत्या गुर्वर्थमाहरेत् ॥

क्षेत्रं क्षिण्यं गामश्वं कृत्रोपानहमासनम् ।

* तदधिकारहेतुः,—इति पाठो भवितुं युक्तः ।

† तदधिकारहेतुं स्नानमादौ निरूप्यते,—इति मु० पुस्तकेपाठः ।

धान्यं वासांसि शकं वा गुरवे प्रीतिमाहरेत्*—इति ।

अथ च वरोगुरु-प्रीत्यर्थेन तु विद्या-निष्कथार्थः । वेद-विद्याऽर्हस्य
मूल्यस्यासम्भवात् । तथा च स्कन्दोग-श्रुतिः,—“यद्यप्यस्मादमामद्भिः
परिगृहीतां धनस्य पूर्णां दद्यात्तदेव ततोभूयः”—इति । तापनीय-
श्रुतिरपि,—

“सप्तद्वीपवती भूमिर्दक्षिणार्थं न कल्पते†”—इति ।

हारीत-स्मृतिरपि,—

“एकमप्यक्षरं यस्तु गुरुः शिष्ये निवेदयेत् ।

पृथिव्यां नास्ति तद्द्रव्यं यद्वाऽस्यानृणी भवेत्”—इति ।

वेदं व्रतानि वेत्यनेन स्नातक-त्रैविध्यं दर्शितम् । तत्र, वेदमात्र-
परिसमापकः, व्रतमात्र-परिसमापकोद्वितीयः, उभय-परिसमा-
पकस्तृतीयः । व्रतशब्देनात्र गृह्य-प्रसिद्धान्युपनयनव्रत-सावित्रीव्रत-
वेदव्रतानि‡ विवक्षितानि । स्नातक-त्रैविध्यं हारीतेनोक्तम्,—“वयः
स्नातकाभवन्ति ; विद्यास्नातकोव्रत-स्नातकोविद्या-व्रत-स्नातकः”—
इति । वेदं पारं नीत्वेत्यत्रार्थावगतिरपि विवक्षिता । अतएव
कूर्मपुराणे,—

“वेदं वेदौ तथा वेदान् वेदान् वा चतुरोद्विजः ।

अधीत्य चाधिगम्यार्थं ततः स्वाद्याद्विजोत्तम”—इति ।

स्नान-प्रकारश्च गृह्ये प्रसिद्धः । स्नातक-धर्माः कूर्मपुराणे दर्शिताः,—

* धान्यं शाकञ्च वासांसि गुरवे प्रीतिमावहेत्,—इति पू० मु० मनुसं-
हितायां पाठः ॥

† न कल्पिता,—इति मु० पुस्तकेपाठः ।

‡ वेदाङ्गव्रतारण्यकव्रतानि,—इति मु० पुस्तकेपाठः ।

“यज्ञोपवीत-द्वितयं सोदकञ्च कमण्डलुम् ।
 कृत्रं चोष्णीषममलं पादुके चाष्टुपानहौ ॥
 रौको च कुण्डले वेदं कृत्त-केश-नखः शुचिः ।
 स्वाध्याये नित्ययुक्तः स्यादहिर्मास्यञ्च धारयेत् ॥
 शुक्लाम्बरधरो नित्यं सुगन्धः प्रियदर्शनः ।
 न जीर्ण-मलवद्वासा भवेत्तु विभवे सति ॥
 न रक्तमुल्लङ्घं चास्य धृतं वाचो न कन्यिकाम्”—इति ।
 इति स्नातक-प्रकरणम् ।
 अथ विवाहः ।

तत्र मनुः,—

“गुरुणाऽनुमतः स्नात्वा समावृत्तो यथाविधि ।
 उद्वहेत् द्विजोभार्यां सवर्णां लक्षणां विताम्”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“अविश्रुत-ब्रह्मसूर्यो लक्षणां स्त्रियमुद्वहेत् ।
 अन्यपूर्विकां कान्तामसपिण्डां यवीयसीम् ।
 अरोगिणीं धातमतीसमानार्धगोत्रजाम्”—इति ।

लक्षणां वाह्याभ्यन्तर-लक्षण-युक्ताम् । वाह्यानि लक्षणानि
मनुना दर्शितानि,—

“अव्यङ्गाङ्गीं सौम्याङ्गीं हंस-वारण-गामिनीम् ।
 तनु-लोम-केश-दशनां मृदङ्गीमुद्वहेत् स्त्रियम्”—इति ।

वर्ज्यामाह स एव,—

“नोद्वहेत् कपिलां कन्यां नाधिकाङ्गीं न रोगिणीम् ।

नालोमिकां नातिलोमां न वाचालां न पिङ्गलाम् ॥

नर्ब-वृक्ष-नदी-नाम्नीं नान्य-पर्वत-नामिकाम् ।

न पत्न्यहि-प्रेथ-नाम्नीं न च भीषणनामिकाम्”—इति ।

कपिला रक्त-तण्डुल-वर्णा । पिङ्गला अग्निवर्णा । अन्येति
स्नेच्छनाम्नी । विष्णुपुराणेऽपि,—

“न श्मश्रु-व्यञ्जनवतीं न चैव पुरुषाकृतिम् ।

न घर्घर-खरां क्षामां तथा काक-खरां न च ।

नानिवंधेक्षणां तद्वदृत्तालीं नोदहेदुधः ।

यस्याश्च रोमश्रे जंघे गुल्फौ यस्यास्तथोन्नतौ ।

गण्डयोः कूपकौ यस्यादसन्यास्ताश्च नोदहेत् ।

मातिरुचच्छर्विं पाण्डुकरजामरुणेक्षणाम् ।

अ-पीन-हस्त-पादाश्च न च तामुदहेदुधः* ।

न वामनां नातिदीर्घां नोदहेत् सङ्गतभ्रुवम् ।

न वातिच्छिद्र-दग्रनां न कठालमुखीं नरः”—इति ।

आन्तराणि तु लक्षणान्याश्रयायन-गृह्ये विहितानि,—“दुर्विज्ञे-
यानि लक्षणान्यष्टौ पिण्डान् कृत्वा, षटमणे प्रथमं यज्ञच्छते सत्यं
प्रतिष्ठितं यदियं कुमार्यभिजाता तदियमिह प्रतिपद्यतां यत्सत्यं
तदृश्यतामिति पिण्डानभिमन्त्र्य कुमारीं ब्रूयादेषामेकं गृहाणेति
क्षेत्राच्चेदुभयतः शस्त्रादङ्गीयादन्नवत्यस्याः प्रजा भविष्यतीति विद्याद्
गोष्ठात् पशुमती वेदिपुरीषाद्ब्रह्मवर्चस्विन्यविदासिनोद्भृदात् सर्वस-

* ‘यस्याश्च’ इत्यादि ‘तामुदहेदुधः’ इत्यतः श्लोकद्वयं सु० पुस्तके न
दृश्यते ।

मन्त्रा देवनात् कितवी चतुष्पथाद्विप्रवाजिनीरिणाद्धन्या मशाना-
त्यतिघ्नी”* इति । विप्रवाजिनी विविधं प्रकर्षेण व्रजतीति विप्रवाजिनी
स्त्रैरिणी इत्यर्थः । अनन्यपूर्विकामिति दानेनोपभोगेन वा पुरुषा-
न्तरागृहीताम् । अनेन पुनर्भूत्वावर्त्यते । अतएव काश्यपः,—

“सप्त पौनर्भवाः कन्यावर्जनीयाः कुलाधमाः ।

वाचा दत्ता दनोदत्ता कृत-कौतुक-मङ्गला ।

उदक-स्पर्शिता या च या च पाणिगृहीतिका ।

अग्निं परिगता या च पुनर्भू-प्रसवा च या ।

इत्येताः काश्यपेनोक्तादहन्ति कुलमग्नित्”-इति ।

बौधायनः,—“वाग्दत्ता मनोदत्ताऽग्निं परिगता सप्तमं पदस्त्रीता
भुक्ता गृहीतगर्भा प्रसूता चेति सप्तविधा पुनर्भूः, तां गृहीत्वा न
प्रजां न धर्मं विन्देत्”-इति । नारदाऽपि,—

“कन्यैवाक्षतयोनिर्या पाणि-ग्रहण-पूर्विका ।

पुनर्भू-प्रतिमा ज्ञेया पुनः संस्कार-कर्मणि”-इति ।

* ‘आन्तराणि’ इत्यारभ्य ‘इत्यर्थः’ इत्यन्तग्रन्थस्थाने मुद्रितपुस्तके अ-
न्यथा पाठो दृश्यते । स यथा,—“आन्तराणि लक्ष्यानि आश्रयायनगृह्ये
दर्शितानि दुर्ज्ञेयानि तानि वेदितव्यानि । पूर्वस्यां राज्ञौ गोष्ठ-वेदिका-
कितवस्थान-ऋदेरिण-क्षेत्र-चतुष्पथ-मशानेभ्योगृत्तिकां गृहीत्वा अग्नौ
पिण्डान् कृत्वा ऋतमये प्रथमं जज्ञे ऋते सत्यं प्रतिकृतं यदि यं कुमार्यभि
जाता तदियमिह प्रतिपद्यतां यत् सत्यं तद्दृश्यतामिति पिण्डान्भिमान्य
कुमारौ ब्रूयादेषामेकं गृह्याणेति । तत्रानुक्रमेण प्रथमे पिण्डे गृहीते
धान्यवती भवति, द्वितीये प्रसुमती, तृतीयेऽभिहेत्रपरा, चतुर्थे विवेकि-
नी चतुरा सर्वजनार्चनपरा भवति, पञ्चमे रोगिणी, षष्ठे वन्ध्या, सप्तमे
अभिचारिणी, अष्टमे विधवा भवेदिति ।” सम्भावयामः आश्रयायनसू-
त्रस्य तात्पर्यमेव तत्र संगृहीतमिति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“असता च सता चैव पुनर्भूः संकृता पुनः”—इति ।

कान्तां कमनीयां उदोदुर्मनोनयनानन्दकारिणीम् । अतएव आप-
स्तम्भः,—“यस्यां मनश्चतुषोर्निबन्धस्तस्यामृद्धिः”—इति ।

असपिण्डमिति । समानएकः पिण्डोयस्याः सा सपिण्डा, न
सपिण्डा असपिण्डा, ताम् । सपिण्डता च सप्तम-पुरुष-पर्यवसा-
यिनी । तत्रैकः पिण्डदाता, त्रयः पिण्डभाजः पिह-पितामह-प्रपिता-
हाः, त्रयोलेपभाजः वृद्धप्रपितामहादयः । तथा च मत्स्यपुराणे,—

“लेपभाजस्तुर्थाद्याः पित्राद्याः पिण्डभागिनः ।

पिण्डदः सप्तमस्तेषां सापिण्ड्यं साप्तपौरुषम्”—इति ।

मार्कण्डेयोऽपि,—

“पिता पितामहश्चैव तथैव प्रपितामहः ।

पिण्डसंबन्धिनोद्धेते विज्ञेयाः पुरुषास्त्रयः ।

लेपसंबन्धिनस्तान्ये पितामह-प्रपितामहात्—

प्रभृत्युक्तास्त्रयस्तेषां यजमानस्तु सप्तमः ।

इत्येष मुनिभिः प्रोक्तः संबन्धः साप्तपौरुषः”—इति ।

एतदुक्तं भवति, सप्तानां पुरुषाणामेक-पिण्ड-क्रियाऽनुप्रवेशः
सापिण्ड्य-हेतुः । तथाच, देवदत्तस्य स्वकीयैः पित्रादिभिः षड्भिः सह
सापिण्ड्यम्, तथा पुत्रादिभिः षड्भिः सह सापिण्ड्यम्,—इति । नन्वेवं
सति भ्रातृ-पितृव्यादिभिः सह सापिण्ड्यं न स्यात्, परिगणितेष्वनन्त-
भावात् । मैवम् । उद्दिश्य-देवतैक्येन* क्रियैक्यस्याच विवक्षितत्वात् ।

* देवदत्तैक्येन,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

देवदत्त-कर्तृक-क्रियायां ये देवतात्वेनानुप्रविशन्ति, तेषां मध्ये यः
कोऽपि भ्रातृ-पितृव्य-कर्तृक-क्रियायामप्यनुप्रविशतीत्यस्ति तैः सह
सापिण्डम् । एवं भार्याणामपि भर्तृ-कर्तृक-पिण्डदान-क्रियायां
सहकर्तृत्वात् सापिण्डमिति । तदिदं निर्वाणसापिण्डम् ।

अपरे पुनरन्यथा* सापिण्डमाहुः । तथाहि । समान एकः
पिण्डो देहावयवोयेषां ते सपिण्डाः । तत्र, पुत्रस्य साक्षात् पितृ-
देहावयवान्वयेन पित्रा सह सापिण्डम् । तथा, पितामहादिभिरपि
पितृ-दारेण तच्छरीरावयवान्वयात् । साक्षाद्भातृ-शरीरावयवान्वयेन
मात्रा, मातामहादिभिर्भिरपि मातृदारेण† तच्छरीरावयवा-
न्वयात् । तथा, पितृव्य-पितृव्यस्त्रादिभिरपि पितामह-देहावयवा-
न्वयात् । तथा, मातृव्य-मातृव्यस्त्रादिभिः सह मातामह-देहान्वयात् ।
पत्न्या सह एकशरीरारम्भकतया पत्युः, एवं भ्रातृ-भार्याणामप्येक-
शरीरारम्भकैः स्व-स्व-पतिभिः सहैकशरीरारम्भकत्वेन । एवं तत्र तत्र
साक्षात् परंपरया वा एक-शरीरावयवान्वयेन सापिण्डां योजनीयम् ।

उक्तं द्विविधं सापिण्डं यस्यानास्ति सेव्यमपिण्डा, तामुदहेत् ।
नन्वेवं सति न काप्युदाहः सम्भवेत्, सर्वत्र सापिण्डस्य कथञ्चियोज-
यितुं शक्यत्वात्, विधातृ-शरीरानुवृत्तेर्दुःपरिहरत्वात्, “वज्रस्यां प्रजा-
येय” — इति श्रुतेः । नैव दोषः, अविशेषेण प्राप्तस्य सापिण्डस्य सप्तसु
पञ्चसु च पुरुषेषु बहुचितत्वेन तदूर्द्धं सापिण्डा-निवृत्तेः । तथा च
मौलमा, — “सपिण्ड-निवृत्तिः सप्तमे पञ्चमे वा” — इति । गात्र-
वस्त्रोऽपि, —

* पुनरवयव, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

† मातृशरीरदारेण, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

“पञ्चमात् सप्तमादूर्द्धं मातृतः पितृतस्तथा”—इति ।

मातृ-पत्ने पञ्चमात् पितृ-पत्ने सप्तमात् पुरुषादूर्द्धं, सापिण्ड्यं निवर्त्तते,—इत्यध्याहृत्य योजनीयम् ।

“सापिण्डता तु पुरुषे सप्तमे विनिवर्त्तते”—इति

मनु-स्मरणात् । एतदुक्तं भवति । पितृ-पत्ने कूटस्थमारभ्य तत् पुत्रादि-गणनायां सप्तमादूर्द्धं वर-वध्वोर्विवाहेन दुष्यति । मातृ-पत्ने च कूटस्थमारभ्य तत्पुत्रादि-परिगणनायां वर-वध्वोर्माता चेत् पञ्चमी भवति, तदा तयोः सापिण्ड्यनिरुद्धत्वेर्विवाहेन दोषायेति । यन्तु विष्णुपुराणवचनम्,—

“पञ्चमीं मातृपक्षात् तु पितृपक्षात् तु सप्तमीम् ।

मृदस्यउदहेत् कन्यां न्यायेन विधिना नृप”—इति

तत्र, सप्तमीं पञ्चमीमतीत्येत्यध्याहार्यम् । अन्यथा, पञ्चमात् सप्तमादूर्द्धम्,—इति वचन-विरोधात् ।

“पञ्चमे सप्तमे चैव येषां वैवाहिकी क्रिया ।

क्रिया-पराश्रपि हि ते सर्वतः* शूद्रतां गताः”—इति मरीचिवचन-विरोधाच्च । यद्यपि पैठीनसिना कल्पद्वयमुक्तम्,—

“पञ्च मातृतः परिहरेत् सप्त पितृतस्त्रीन्मातृतः पञ्च पितृतोवा”—इति ।

तत्र, द्वितीयः कल्पोऽसमानजातीय-विषयः । यतः शङ्क आह,—

“यद्येकजातावद्वयः पृथक्क्षेत्राः पृथग्जनाः ।

एकपिण्डाः पृथक्शौचाः पिण्डस्त्वावर्त्तते त्रिषु”—इति ।

अयमर्थः । येषामेकः पिता मातरोभिन्नजातीयास्तौ मातृभेदा

दसमानजातीयाः, तथापि, पित्रैक्यादस्तिमापिण्डाम्, तच्च त्रिषु पुरुषे-
स्वनीतेषु निवर्त्तते,—इति । नन्वेवं सति पितृ-पत्नेऽपि त्रिभिः
पुरुषैः सापिण्डनिवृत्तेः ‘पञ्च पितृतोवा’—इति वचनं विरुद्धेति ।
एवन्तर्हि ‘त्रीन्मातृतः पञ्च पितृतोवा’—इति पैठीनसिवचनं सजा-
तीश्वेन निषेधपरम्*, अनुकल्पोवाऽस्तु । ‘मातृतः पितृतस्तथा’—इत्यत्र
पितृशब्देन वीजिनोऽपि सङ्ग्रहः । तथा च गौतमः,—“ऊर्द्धं सप्त-
मात् पितृबन्धुभ्यो वीजिनश्च मातृबन्धुभ्यः पञ्चमात्”—इति । योहि
नियोगोत् पुत्रमुत्पादयति, स वीजी । पितृमातृबान्धवाः स्यत्यन्तरे
दर्शिताः,—

“पितुः पितृ-स्वसुः पुत्राः पितुर्मातृ-स्वसुः सुताः ।

पितुर्मातुल-पुत्राश्च विज्ञेयाः पितृ-बान्धवाः ॥

मातुः पितृ-स्वसुः पुत्रामातुर्मातृ-स्वसुः सुताः ।

मातुर्मातुल-पुत्राश्च विज्ञेयामातृ-बान्धवाः”—इति ।

नन्वसपिण्डामिति न वक्तव्यं, वक्ष्यमाणेन ‘असमानार्धगोत्रजाम्’—
इत्यनेनैव सपिण्डाया विवाह-निषेध-सिद्धेः† । सत्यं, तथापि या
मातुरसपिण्डा‡ भवति, सैवोदाह-कर्मणि प्रशस्तेति वक्तव्यम्§ ।
तथा च मतुः,—

“असपिण्डा च या मातुरसगोत्रा च सा पितुः ।

* अर्द्धानिषेधपरम्, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

† सपिण्डायां विवाहनिषेधसिद्धेः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ या पितुरसगोत्रा तथापि या मातुरसपिण्डा,—इति सु० पुस्तके
पाठः ।

§ वक्तुं,—इति आ० स० पुस्तकयोः पाठः ।

सा प्रशस्ता द्विजातीनां दारकर्मणि मैथुने”—इति ।

या मातुरपिण्डा असगोत्रा च, या पितुरसगोत्रा, चकारादस-
पिण्डा च, सा मैथुने मिथुन-साध्ये दारकर्मणि द्विजातीनां प्रशस्ता
परिणयेत्यर्थः । नन्वत्र मातृग्रहणमनर्थकं, पितृ-गोत्र-सापिण्ड्य-निषेधे-
नैव मातृ-गोत्र-सापिण्ड्य-निषेध-सिद्धेः । पृथक् पिण्ड-गोत्रयोर-
भावात्,

“एकत्वं सा गता भर्तुः पिण्डे गोत्रे च सुतके।

स्वगोद्वृश्यते नारी विवाहात् सप्तमे पदे”—इति

वचनात् । मैवम् । गान्धर्वादि-विवाहेषु कन्या-प्रदानाभावेन पितृ-
गोत्र-सापिण्ड्ययोरनिवृत्तेः । तथाच मार्कण्डेयपुराणम्,—

“ब्राह्म्यादिषु विवाहेषु या तृता कन्यका भवेत् ।

भर्तु-गोत्रेण कर्त्तव्या तस्याः पिण्डोदक-क्रिया ॥

गान्धर्वादि-विवाहेषु पितृ-गोत्रेण धर्मवित्”—इति ।

एतेन मातुल-सुता-विवाह-विषय-विवादोऽपि परास्तः । तथा
हि, तन्निषेध-वचनानि गान्धर्वादि-विवाहोदा-जा-विषयाणि, तत्र
सापिण्ड्य-निवृत्तेरभात् । तदनुयाहक-श्रुति-स्मृति-सदाचारात् । न
ब्राह्म्यादि-विवाहोदा-जा-विषयाणि, तत्र सापिण्ड्य-निवृत्तेः । तानि
च निषेध-वचनानि । तत्र शतातपः,—

“मातुलस्य सुतामूढा मातृ-गोत्रां तथैव च ।

समान-प्रवराक्षैव द्विजस्यान्द्रायणचरेत्”—इति ।

पैठीनशिरपि,—“पितृ-मातृ-स्वसृ-दुहितरोमातुल-सुताश्च धर्मतस्ता-
भगिन्यस्तावर्जयेदिति विज्ञायते” । सुमन्तरपि,—“पितृ-पत्यः सर्वामा-

तरस्तद्धातरोमातुल्लासङ्गिन्वोमाहस्वसार* स्तदुदितरस्य भगिन्य-
स्तदपत्यानि भागिनेयानि, अन्यथा सङ्करकारिणः”—इति । व्यासः,—

“मातुः सपिण्डा यत्नेन वर्जनीया द्विजातिभिः”—इति ।

गन्धविशेषेण प्रवृत्तानामेषां वचनानां कथं विशेष-विषयता?

विशेष-वचन-वलादिति ब्रूमः । तथा च मनुः,—

“पैतृव्यस्त्रेयीं भगिनीं स्वस्तीयां मातुरेव च ।

मातुश्च भ्रातुराप्तस्य गत्वा चान्द्रायणञ्चरेत् ॥

एतास्त्रिस्तु भार्यार्थं नोपयच्छेत् बुद्धिमान्”—इति ।

भगिनीपदं पैतृव्यस्त्रेय्यादि-विशेषणम् । आप्तस्येति मातुर्भातृ-
विशेषणम् । तत्र, सुतामित्यध्याहारः । आप्तस्य सन्निकृष्टस्य स
पिण्डस्य गान्धर्वादि-विवाहोदायाः मातुर्भातुरित्यर्थः । पैतृव्यस्त्रेयी-
मित्यत्राप्यनिवृत्त-सापिण्डग गन्धर्वादिनोदा पित्र-स्वसा विवक्षिता ।
तथा च सति, तदुदितुर्भगिनीति विशेषणं सार्थकम् । ब्राह्म्यादि-
विवाहेषु सापिण्ड्य-निवृत्तेर्भगिनीपदं नान्वीयात् । अयमेव न्यायो-
माहस्वस्तीयायामपि योजनीयः । तस्माद्भगिन्याप्तपदोपेत-मनुवचन-
वलादविशेषे निषेधोविशेष-विषयएवोपसंद्ध्यते । मनु, ब्राह्म्यादि-
विवाहविषये मातुल-सुतायाइव मातृ-स्वसृ-सुतायाअपि विवाहः
प्राप्नुयात् । तन्न, शिष्ट-गर्हित्वेन तत्र निषेध-स्मृति-कल्पनात् । शिष्ट-
गर्हितस्यानुपादेयत्वं याज्ञवल्क्यश्चाह,—

* स्तङ्गिन्वोमाहस्वसार,—इति, नास्ति सु० पुस्तके ।

† अयमेव न्यायोमातुर्विषये, मातुलसुतापरिषदुदीच्यशिष्टगर्हितः,
तथापि दाक्षिणात्यशिष्टैराक्षरितविषये मातुलभुतायामिव माहस्वसृसुताया
अपि विवाहः प्राप्नुयात्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

“अस्वर्ग्यं लोकविद्विष्टं धर्ममण्याचारेण तु”—इति ।

यद्यपि मातुलसुता-परिणयनमुदीच्य-श्रिष्ट-गर्हितम्, तथापि दक्षिणात्य-श्रिष्टैराचरितत्वेन नाविगीतेऽयमुदीच्यानामाचारः । न च दक्षिणात्यानां राग-मूलत्वं शङ्कनीयं, विधि-निषेध-परीक्षिकैरेव तद्वि-वाह-करणात् । मातृ-स्वसुः सुता-विवाहस्तु अविगीतेन श्रिष्टाचारेण गर्हितः । मातुल-सुताविवाहस्यानुयाहका* श्रुतिः । तत्र मन्द्रवर्षः । “आयाहीन्द्र पथिभिरीलितेभिर्यज्ञमिमं नोभागधेयं जुषस्व । तृप्तां जज्जर्मातुलस्येव योषा भागस्ते पैतृष्वसेयी वपाम्”—इति ।

अयमर्थः । हे इन्द्र, पथिभिरीलितेभिः स्तुतैः सह नोऽस्माकमिमं यज्ञमायाहि । आगत्य च अस्माभिर्दीयमानं भागधेयं जुषस्व, तृप्ता-माज्यादिना संस्कृतां वपान्त्वामुद्दिश्य जज्ज. त्यक्तवन्तः । तत्र दृष्टान्त-द्वयम् । यथा, मातुलस्य योषा दुहिता भागिनेयस्य† भागः भज-नीया, भागिनेयेन परिणेतुं योग्या, यथा च पैतृष्वसेयी पौत्रस्य भागः । तथाऽयं ते तव भागोवपाऽऽख्यः,—इति । वाजसनेयके-ऽपि । “तस्माद्वा समानादेव पुरुषादत्ता चाद्यश्च जायते, उत तृतीये सङ्गच्छावहै चतुर्थे सङ्गच्छावहै”—इति । समानादेकस्मात् पुरुषादत्ता भोक्ता आद्यश्च भोग्यः दावप्युत्पद्येते । तौ च मिथः सङ्गन्त्यतः, कूटस्यमारभ्य तृतीये चतुर्थे वा पुरुषे सङ्गच्छावहै विवहावहै इत्यर्थः ।

यद्यप्ययमर्थवादः, तथापि मानान्तरविरोधाभावात् स्वार्थे प्रमा-णम् । विरोधि-वचनानां मातृ-सपिण्डा-विषयत्वस्य‡ वर्णितत्वात् ।

* विवाहस्यानुयाहिका,—इति पाठोभवितुं युक्तः ।

† दौहित्रस्य,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ मातृसपिण्डाविषयत्वस्य च,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

तस्माद्विरुद्धार्थवादेनानूदितत्वादुपरिधारणविधिः कल्पयितुं शक्यते ।

तथा हि, प्रेताग्निहोत्रे श्रूयते । “अधस्तात् समिधं धारयन्ननु-
द्रवेदुपरि हि देवेभ्यो धारयति”—इति । तच्च, पैतृकस्य हविषोऽध-
स्तात् समन्तकं समिद्धारणं* विधाय, तदाक्य-शेषे समिधो हविरु-
परिधारणं देवे कर्मणि यत् श्रुतं, तत् किमर्थवादः, उत विधीयते ?
इति संशयः । तत्राधोधारण-विधि-स्तावकत्वेन तदेकवाक्यता-लाभा-
दर्थवाद इति पूर्वपक्षः । प्रसिद्धं स्वार्थमनूद्य तेन स्तुतिर्युक्ता, उपरि
धारणन्तु न कापि प्रसिद्धम्, अतस्तावकतायोगादाक्यभेदमभ्युप-
गम्याप्यपूर्वार्थत्वादिधिः कल्पितः ।

एवं तृतीये पुरुषे सप्त च्छावहै,—इत्यादावपि अपूर्वार्थत्वेन, मातुल-
सुतां विवहेत्,—इति विधिः कल्प्यते । तस्माच्छात्वानुगृहीतोऽयं
विवाहः । स्मृतयस्तु ब्राह्म्यादिषु सापिण्ड्य-निराकरणेन मातुल-सुता-
विवाह-प्रापकतया दर्शिताः । शिष्टाचारस्य दाक्षिणात्यानामविगीत
उदाहृतः ।

केचित्तु आसुरादिष्वपि देश-विशेषेण मातुल-सुता-विवाहो-
धर्म्यः,—इति मन्यन्ते । उदाहरन्ति च वचनानि । तच्च बोधायनः,—
“पञ्चधा विप्रतिपत्तिर्दक्षिणतः ; अनुपनीतेन भार्यया च सह-
भोजनं पर्युषित-भोजनं मातुलदुहित-पितृष्वसृदुहित-परिणयन-
मिति, तथोत्तरतः ; ऊर्ण-विक्रयः मीधुपानमुभयतोदङ्घ्रिर्व्यवहारः
आयुधीयकं समुद्रयानमिति, इतरदतरस्मिन् कुर्वन् दुष्यति,
इतरदतरस्मिन् तद्देश-प्रमाणात्”—इति । इतरोदाक्षिणात्यदतरस्मिन्

* समिधाहरणं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

उत्तरदेशे मातुल-संवन्धं कुर्वन् दुष्यति, न स्व-देशे । तथेतरउदी-
त्यन्तरस्मिन् दक्षिणदेशे मीधु-पानादिकं कुर्वन् दुष्यति, न स्व-देशे ।
कुतः ? देश-प्रामाण्यात् देश-निवन्धनत्वादाचारस्येत्यर्थः * । तथा
च देवलः,—

“यस्मिन् देशे य आचारो न्याय-दृष्टस्तु कल्पितः ।

स तस्मिन्नेव कर्त्तव्यो न तु देशान्तरे स्मृतः † ॥

यस्मिन् देशे पुरे ग्रामे त्रैविद्ये नगरेऽपि वा ।

यो यत्र विहितो धर्मस्तं धर्मं न विचालयेत्”—इति ।

ननु, शिष्टाचार-प्रामाण्ये स्व-दुहित-विवाहेऽपि प्रसज्येत, प्रजा-
पतेराचरणात् । तथा च श्रुतिः । “प्रजापतिः स्वां दुहितरमभ्यगात् ‡”—
इति । मैवम् । “न देव-चरितचरत”—इति न्यायात् । अतएव
बौधायनः,—

“अनुष्ठितन्तु यदेवैर्मुनिभिर्यदनुष्ठितम् ।

नानुष्ठेयं मनुष्यैस्तदुक्तं कर्म समाचरेत्”—इति ।

तदेवं ब्राह्म्यादि-विवाह-व्यवस्थया देशभेद-विषय-व्यवस्थया च
मातुल सुता-विवाहः ‘न सपिण्डाम्’ इत्यादिशास्त्रादेव सिद्धः (१) ।

* निवन्धनत्वादाचार प्रामाण्यस्येत्यर्थः,—इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

† देशाचारः स्मृतो भगोः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ दुहितरमभ्यगात्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) अत्र तावदेवं महता प्रवन्धेन दक्षिणात्यानां मातुलकन्या-परिणया-
चारस्य शास्त्रीयत्वं प्रामाण्यञ्च समर्थितम् । जैमिनीयन्यायमाज्ञायान्तु
स्वयमेव तादृशाचारस्य स्मृतिविरुद्धत्वमप्रामाण्यञ्च व्यवस्थापितम् ।
तथा च न्यायमाज्ञायां प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे पञ्चमाधिकरणम् ।

यवीथर्मी वयसा काय-परिमाणेन च न्यूनाम् । तच्च, वयोन्यून-
तायादयत्तामाह मनुः,—

“त्रिंशद्वर्षोवहेत् कन्यां दद्यात् द्वादशवार्षिकीम् ।

अष्टवर्षोऽष्टवर्षा वा धर्मे सीदति सत्वरः”—इति ।

बृहस्पतिरपि,—

“त्रिंशद्वर्षोदशवर्षा तु भार्या विन्देत् नग्निकाम् ।

एकविंशतिवर्षोवा सप्तवर्षामवाप्नुयात्”—इति ।

विष्णुपुराणेऽपि,—

“वर्षैरेकगुणां भार्यामुदहेत् त्रिगुणः स्वयम्”—इति ।

अरोगिणो अचिकित्स्य-राजयक्षादि-रोग-रहिताम् । भ्रातृमतो
ल्येष्टः कनिष्ठोवाभ्राता यस्याः, सा भ्रातृमती । अनेन पुत्रिका-ब्रह्मा
व्युदस्यते । अतएव मनुः,—

“यस्यास्तु न भवेद्भ्राता न विशायेत वा पिता ।

नेापयच्छेत् तां प्राज्ञः पुत्रिका-धर्म-शङ्कया”—इति ।

यस्याः पिता पुत्रिका-करणाभिप्रायवान् न वा,—इति न

“यामातुजविवाहादौ श्रिष्टाचारः स मा न वा । इतराचारवन्मात्व-
ममात्वं स्मार्त्तवाधनात् । स्मृतिमूलोहि सर्वत्र श्रिष्टाचारस्ततो-
ऽन्यत्र । अनुमेया स्मृतिः स्मृत्या बाध्या प्रत्यक्षतया तु सा”—इति ।
उक्तञ्च । “आचारास्तु स्मृतिं चात्मा स्मृतेस्तु श्रुति-कल्पनम् । तेन
ह्यन्तरितं तेषां प्रामाण्यं विप्रकृत्यते”—इति । तदत्र लोक्तविरोधो-
दुष्परिहरः । न्यायमाणायां संग्रहे प्रवृत्तयोग्यकारः मातुजकन्या
परिब्रथ्याचारस्याप्रामाण्यं मीमांसकाचार्यस्य वार्त्तिककारस्यानुमतमेव
संजग्राह, अत्र तु दशचारस्य स्मृतिसिद्धतया प्रामाण्यमेव स्वस्थानु-
मतं व्यवस्थापयामास,—इति कश्चित् समाधानमाख्येयं धीमद्भिः ।

विज्ञायते, तां नोपयच्छेत् । यत्र तु नैषा शङ्का, तामभ्रातृकामप्युप-
यच्छेदित्यभिप्रायः । ‘न विज्ञायेत वा पिता’ इत्युक्तेः वरेण सह
संप्रतिपत्तिं विनाऽपि पितुः सङ्कल्पमात्रेण कन्या पुत्रिका भवतीति
द्रष्टव्यम् । तथाच गौतमः । “अभिसन्धिमात्रात् पुत्रिकेत्येकेषां, तत्
संशयात् नोपयच्छेदभ्रातृकाम्”—इति । मनुरपि,—

“अपुत्रोऽनेन विधिना सुतां कुर्वीत पुत्रिकाम् ।

यदपत्यं भवेदस्यां तन्मम स्यात् स्वधाकरम्”—इति ।

वरेण सह संप्रतिपत्ति-करणे* तु पुत्रिका-करणं स्पष्टमेव विज्ञा-
यते । सा च सम्प्रतिपत्तिर्वसिष्ठेन दर्शिता,—

“अभ्रातृकां प्रदास्यामि तुभ्यं कन्यामलङ्कृताम् ।

अस्यां योजायते पुत्रः स मे पुत्रोभवेदिति”—इति ।

‘स नो पुत्रोभवेदिति’—इति कचित्पाठः† । अस्याश्च पुत्रिकाया-
गात्स्वर्वादाविव स्वपिचादिभिः सह न सापिण्ड्य-सगोत्रत्व-निवृत्तिः ।
अतएव सौगातिः,—

“मातामहस्य गोत्रेण मातुः पिण्डोदकक्रियाम् ।

कुर्वीत पुत्रिकापुत्रएवमाह प्रजापतिः”—इति ।

तदेवमभिहितां पुत्रिकां शङ्कमानः पुत्रार्थं भ्रातृमतीमेवो-
दहेत् । ‘असमानार्षगोत्रजाम्’ ऋषेर्दिमार्षं प्रवरं गोत्र-प्रवर्त्तकस्य
मुनेर्व्यावर्त्तक-मुनिगणइत्यर्थः । तद्यथा, गोत्र-प्रवर्त्तकस्य भरदाजस्य
व्यावर्त्तकावंगिरोदहस्यती । अतएवाङ्गिरस-वार्हस्पत्य-भरदाज-गोत्रो-

* संप्रतिपत्तौ,—इति म० शा० सो० पुस्तकेषु पाठः ।

† नास्त्ययमंशः मुद्रितातिरिक्तपुस्तकेषु ।

ऽहमिति प्रयुञ्जते । एवमन्यदण्डाहार्यम् । गोचन्तु वंशपरम्परा
प्रसिद्धम् । यस्यावद्धावरेण सह प्रवरैकं गोत्रैकं वा नास्ति, सा
बधूर्विवाहमहन्ति, कचिद्गोत्र भेदेऽपि प्रवरैकमस्ति । तद्यथा, याज्ञ-
बल्क्य-वाधूल-सौनकानां भिन्न गोत्राणां भार्गव-वीतहव्य-सावेतसेति
प्रवरसैक्यात् । अतस्तत्र विवाह-प्रसक्तौ तद्वावच्छेदाय, असमानार्थजाम्,
—इत्युक्तम् । कश्चित् प्रवर-भेदेऽपि गोत्रैकम् । तद्यथा, आङ्गिरसांवरी-
षयौवनाश्व-मान्धाचंवरीषयौवनाश्वेत्यङ्गिरस-मान्धाद-प्रवर-भेदेऽपि
यौवनाश्वगोत्रमेकम् । अतस्तत्र विवाहेमाभूदित्यसमानगोचयदृष्टम्* ।
गोच-प्रवर्त्तकाश्च प्राधान्येनाष्टौ मुनयः, ते चागस्त्याष्टमाः सप्तर्षयः ।
तथा च बौधायनः,—

“यमदग्निर्भरद्वाजोविश्वामित्रोऽत्रि-गौतमौ† ।

वशिष्ठकश्यपागस्त्यामुनयोगोचकारिणः ।

एतेषां चान्यपत्यानि तानि गोत्राणि मन्वते”—इति ।

एतेषाञ्च गोत्राणामवान्तरभेदाः सहस्र-सङ्ख्याकास्तेषां गणा-
स्त्वेकेन-पञ्चाशत् । तथा च बौधायनः,—

“गोत्राणाञ्च सहस्राणि प्रयुतान्यर्बुदानि च ।

ऊनपञ्चाशदेतेषां प्रवराश्चषिदर्शनात्”—इति ।

प्रवर-गोत्रयोः समानत्वासमानत्वे बौधायन-कात्यायन-विश्वामि-
त्र-गर्गादि-प्रणीतेषु प्रवरग्रन्थेषु प्रसिद्धः । न चात्र मिलितः‡

* माभूदित्यसमानार्थगोत्रजामित्युक्तम्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† विश्वामित्रोयमदग्निर्भरद्वाजोऽत्रि गौतमः,—इति स० शा० पुस्तकयोः
पाठः ।

‡ गृहीत,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

द्योगोत्र-प्रवरयोः पर्युदास-निमित्तत्वं ब्रह्मनीदं, प्रत्येकं दोषा-
भिधानात् । तदाह बौधायनः,—“सगोत्रां चेदमत्योपयच्छेन्मातृ-
वदेनां विभ्रयात्”—इति । शातातपोऽपि,—

“परिणीय सगोत्रान्त्तु समान-प्रवरां तथा ।

कृत्वा तस्याः समुत्सर्गं तप्तद्वच्छ्र* विशोधनम्”—इति ।

आपस्तम्बः,—

“समान-गोत्र-प्रवरां कन्यामूढोपगम्य च ।

तस्यामुत्पाद्य सन्तानं† ब्रह्माण्णादेव हीयते”—इति ।

इत्थं कन्या-लक्षणं परीक्ष्य कुलमपि परीक्षणीयम् । अतएव मनुः,—

“महान्यपि समृद्धानि गोऽजाविधनधान्यतः ।

स्त्रीसंबन्धे दृष्टेमानि‡ कुलानि परिवर्जयेत् ॥

हीनक्रियं निष्पुरुषं निम्बन्दोरोमशार्शसम् ।

चय्यामयाव्यपस्मारिन्ध्रिकुष्ठिकुलानि च”—इति ।

हीनक्रियं यागादि-क्रिया-रहितम् । निष्पुरुषं स्त्रीमात्रशेषम् ।

निम्बन्दोऽध्ययन-वर्जितम् । दमोऽपि,—

“चतुर्दश कुलानीमान्यविवाहानि निर्दिशेत् ।

अनार्षेयं ब्राह्मणानामृत्विजासैव वर्जयेत् ॥

अत्युच्चमतिद्विखञ्च अतिवर्णञ्च वर्जयेत् ।

हीनाङ्गमतिरिकाङ्गमामयावि-कुलानि च ॥

* अतिद्वच्छ्रं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† चण्डालं,—इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

‡ दृष्टेतानि,—इति शा० स० पुस्तकयोः पाठः ।

श्चिन्निकुञ्जिकुलादीनां कुर्याद्विपरिवर्जनम् ।

सदा कामिकुलं वर्ज्यं रोमशानाञ्च यत्कुलम् ॥

अपस्मारि-कुलं यच्च यच्च पाण्डु-कुलं भवेत्”—इति ।

अनार्षेयं अविज्ञात-प्रवरम् । एतच्च हीनक्रियादि-वर्जनं तथा-
विधापत्य-परिहारार्थम् । “कुलानुरूपाः प्रजाः सम्भवन्ति”—इति
हारीतवचनात् । पुराणेषुऽपि,—

“मातुलान् भजते पुत्रः कन्यका भजते पितृन् ।

यथाशीला भवेन्माता तथाशीलोभवेत् सुतः”—इति ।

मनुरपि,—

“पितुर्वा भजते शीलं मातुर्वोभयमेववा ।

न कथञ्चन दुर्योनिः प्रकृतिं स्वां विमुञ्चति”—इति ।

इति हेय-कुलमुक्तम् । उपादेयन्तु याज्ञवल्क्यग्राह,—

“द्वयपुरुषविख्यातात् ओचियाणां महाकुलात्”—इति ।

मातृतः पितृतः पञ्च पञ्च पुरुषाविख्यातायस्मिन् कुले तद्द्वय-
पुरुषविख्यातं, तस्मात् महाकुलात् पुत्र-अद्यादि-समृद्धात्कन्यामुदहे-
दित्यर्थः । मनुरपि,—

“उत्तमैरुत्तमैर्नित्यं संबन्धानाचरेत् सह ।

मिनीषुः कुलमुत्कर्षमधमानधमांस्त्यजेत्”—इति ।

अनोत्तमान् सण्वाह,—

“विशुद्धाः कर्मभिश्चैव श्रुति-स्मृति-निदर्शितैः ।

• तथाशीला भवेत् सुता,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

अविभुत-ब्रह्मचर्यामहाकुल-समन्विताः ॥
 महाकुलैश्च संबन्धामहत्वेन व्यवस्थिताः ।
 सन्तुष्टाः सज्जनहिताः साधवः समदर्शिनः ॥
 लोभरागद्वेषामर्षमानमोहादि-वर्जिताः ।
 अक्रोधनाः सुप्रसाराः कार्य्याः संबन्धिनः सदा"—इति ।

अधमानाह स एव,—

“ये स्तनाः पिशुनाः क्लीवाः ये च नास्तिक-वृत्तयः ।
 विकर्मणा च जीवन्तोविकृताकृतयस्तथा ॥
 प्रवद्भू-वैराः शूरैर्ये राजकिस्त्रिषिणस्तथा ।
 ब्रह्मस्त्रादननित्याश्च कदर्याश्च विगर्हिताः ॥
 अप्रजायेषु वंशेषु स्त्रीप्रजाप्रसवस्तथा ।
 पतिव्रतश्च सुवासिन्यः तांश्च यत्नेन वर्जयेत्”—इति ।

कन्या-दाने वर-नियमोगौतमेन दर्शितः,—“विद्याऽऽचार-वन्धु-लक्षण-
 शील-सम्पत्ताय दद्यात्”—इति । यमोऽपि,—

“कुलञ्च शीलञ्च वपुर्वयश्च*
 विद्याञ्च वित्तञ्च शानाथतां च ।
 एतान् गुणान् सप्त परीक्ष्य देया
 कन्या बुधैः शेषमचिन्तनीयम्”—इति ।

याज्ञवल्क्यः,—

“एतैरेव गुणैर्युक्तः सवर्णः श्रोत्रियोवरः ।

* वपुर्वयश्च,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

यत्नात् परीक्षितः पुंस्त्वे युवा धीमान् जनप्रियः"—इति ।
 एतैः कन्यकायामुक्तलक्षणैः । पुंस्त्वपरीक्षोपायस्तु नारदेन दर्शितः,—
 “यस्यासु भवते वीर्यं ह्यादि मूत्रश्च फेनिलम् ।
 पुमान् स्यान्नचैरेतैर्विपरीतस्तु षण्डकः ॥
 चतुर्दशविधः शास्त्रे षण्डोदृष्टोमनीषिभिः ।
 चिकित्स्यश्चाचिकित्स्यश्च तेषामुक्तो विधिः क्रमात् ॥
 निमर्गषण्डो वधश्च पक्षषण्डस्तथैव च ।
 अभिशापाद्गुरोः रोगाद्वैरक्रोधात् तथैव च ॥
 ईर्ष्याषण्डश्च सेव्यश्च वातरेता मुखे भगः ।
 आक्षिप्तो मोघवीजश्च शालीनोऽन्यापतिस्तथा”—इति ।

निमर्गषण्डः स्वभावतो लिङ्ग-वृषण-हीनः । वधः च्छिन्न-मुष्कः ।
 पञ्चदश दिनानि स्त्रियमासेव्यमानः सन् सकृद्भोग-क्षमः पक्षषण्डः । गुरु
 शाप-षण्डादयस्तयः सृष्टाः । ईर्ष्याया पुंस्त्वमुत्पद्यते यस्य, स ईर्ष्या-
 षण्डः । स्थुपचार-विशेषेण पुंस्त्व-शक्तिर्यस्य* स सेव्यषण्डः । वातोप-
 हत-रेतस्को वातरेताः । यस्य मुखे एव पुंस्त्व-शक्तिर्न योनौ, स मुखे
 भगः । रेतोनिरोधान् षण्डीभूत आक्षिप्तषण्डः । गर्भाधानासमर्थ-
 वीजः मोघवीजः । अप्रगल्भतया चोभादा नष्ट-पुंस्त्वः शालीनः ।
 यस्य भार्या-व्यतिरेकेणान्यासु पुरुषभावः, सोऽन्यापतिः—इति ।
 एतच्च परीक्ष्य ज्ञेयम् । अत्र कारणमाह स एव,—

“अपत्यार्थं स्त्रियः सृष्टाः स्त्री चेच्च वीजिनो नराः ।
 चेच्च वीजवते देवं नावीजं चेन्नमर्हति”—इति ।

* पुंस्त्वमुत्पद्यते यस्य,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

षण्डवदन्यानपि वर्जनीयान्नरानाह कात्यायनः,—

“दूरस्थानामविद्यानां मोक्षमार्गानुसारिणाम् ।

शूराणां निर्द्वानानाञ्च न देया कन्यका बुधैः”— इति ।

कीदृशाय तर्हि देया, इत्यत आह मनुः,—

“उत्कृष्टायाभिरूपाय वराय सदृशाय च ।

अप्राप्तमपि तां तस्मै कन्यां दद्याद्विचक्षणः”— इति ॥

अप्राप्तमपीति अप्राप्त-विवाह-समयां बालिकामपीत्यर्थः ।

“जन्मतो गर्भाधानाद्वा पञ्चमाब्दात् परं शुभम् ।

कुमारीणां तथा दानं मेखला-वन्धनन्तथा* ॥”— इति ।

बोधायनोऽपि,—

“दद्याद्गुणवते कन्यां नग्निकां ब्रह्मचारिणे ।

अपि वा गुणहीनाय नोपरुन्ध्याद् रजखलाम् ॥”— इति ।

यत् यमेनोक्तम्,—

“काममामरणातिष्ठेद्गृहे कन्यर्तुमत्यपि ।

नत्वेवैनां प्रयच्छेत् गुणहीनाय कर्हिचित् ॥”— इति ।

तद्गुणवति सम्भवति गुणहीनाय कन्यां न दद्यादित्येवंपरम्, न तु सर्वथा गुणहीन-निषेध-परम् । न चेत्, ‘अपि वा गुणहीनाय’— इति बोधायनोक्तानुकल्पोनिर्विषयः स्यात् । ‘ऋतुमत्यपि तिष्ठेत्’ इति वचनं, उक्तीत्या न स्वार्थे तात्पर्यवत् । यतः, ‘नोपरुन्ध्याद् रजखलाम्’— इत्येनेन विरुद्धयते । अतएव वसिष्ठोऽपि,—

“प्रयच्छेन्नग्निकां कन्यां ऋतुकालभयात् पिता ।

ऋतुमत्या हि तिष्ठन्त्या दोषः पितरभूच्छति”— इति ।

संवत्तोऽपि,—

“कामकाले तु संप्राप्ते सोमोभुङ्क्ते तु कन्याकाम् ।
रजःकाले तु गन्धर्वा वहिस्तु कुचदर्शने ।
तस्मादुद्राहयेत् कन्यां यावन्नर्तुमती भवेत्” — इति

कन्याशब्देन लज्जाऽऽद्यभिज्ञान-रहितवयोर्युक्ता विवक्षिता । तथा
च पुराणम्,—

“यावन्न लज्जिताऽङ्गानि कन्या पुरुष-सन्निधौ ।
योन्यादीनि न गूहेत तावद्भवति कन्यका” ॥

संग्रहकारोऽपि,—

“यावद्दालं न गृहाति यावत् क्रीडति पांशुभिः ।
यावद्दोषं न जानाति तावद्भवति कन्यका” ॥

वयोविशेषेण दातुः फलविशेषमाह मरीचिः,—

गौरीं ददन्नाकपृष्ठं वैकुण्ठं रोहिणीं ददत् ।
कन्यां ददद्गृहलोकं रौरवन्तु रजसलाम्” — इति ।

गौर्यादिशब्दार्थो यमेन दशितः,—

“अष्टवर्षा भवेद्गौरी नववर्षा तु रोहिणी ।
दशमे कन्यका प्रोक्ता अत ऊर्ध्वं रजसला” ॥

संवत्तोऽपि,—

“अष्टवर्षा भवेद्गौरी नवमे लग्निका भवेत् ।
दशमे कन्यका प्रोक्ता द्वादशे वृषली स्मृता” — इति ।

*“संवत्तोऽपि” इत्यादिः, ‘इति’ इत्यन्तः ग्रन्थः कश्चित् दृश्यते ।

संग्रहकारोऽपि इत्यादि कन्यका इत्यन्तं नास्ति सुविधिरिहोत्पत्तेषु ।

मुख्यानुकल्पभेदेन दातृ-विशेषानाह नारदः,—

“पिता दद्यात् स्वयं कन्यां भ्राता वाऽनुमतः* पितुः ।

मातामहो मातुलश्च सकुल्यो वान्धवस्तथा ॥

माता त्वभावे सर्वेषां प्रकृतौ यदि वर्तते ।

तस्यामप्रकृतिस्थायां कन्यां दद्यात् स्वजातयः † ॥

यदा तु नैव कश्चित् स्यात् कन्या राजानमाव्रजेत्”— इति ।

याज्ञबल्क्योऽपि,—

पिता पितामहो भ्राता सकुल्यो जननी तथा ।

कन्याप्रदः पूर्वनाशे प्रकृतिस्थः परः परः ।

अप्रयच्छन् समाप्नोति भ्रूणहत्यामृतावृत्तौ ॥

गम्यं त्वभावे दातृणां कन्या कुर्यात् स्वयंवरम्”— इति ।

गम्यं गमनाहं सावर्ण्यादिगुणयुक्तमित्यर्थः । तथाच नारदः,—

“सवर्णमनुरूपञ्च कुलशील-बल-श्रुतैः ।

सह धर्म्मञ्चरेत् तेन पुत्राञ्चोत्पादयेत्ततः”— इति ।

सवर्णं वरं प्राप्य,— इत्यध्याहृत्य योजनीयम् । तच्चासति रजो-
दर्शने द्रष्टव्यम् । दृष्टे तु रजसि सत्स्वपि पित्रादिषु कञ्चित्कालं
पितुः शासनं परीक्ष्य तदुपेक्षणेन स्वयमेव वरं वरयेत् । तदाह
बोधायनः,—

“त्रोणि वर्षाण्युत्तमती काङ्क्षेत पितृशासनम् ।

ततश्चतुर्थे वर्षे तु विन्देत सदृशं पतिम् ।

अविद्यमाने सदृशे गुणहीनमपि श्रयेत्”— इति ।

* वाऽनुमताः,— इति स० सो० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

† सजातयः,— इति पाठान्तरम् ।

मनुरपि,—

त्रीणि वर्षाण्युदीक्षेत कुमार्यं तुमतो सती ।

ऊर्ध्वं तु कालादेतस्माद् विन्देत सदृशं पतिम् ।

अदीयमाना भर्तारमधिगच्छेद्यदि स्वयम् ।

नैनः किञ्चिदवाप्नोति न च यं साऽधिगच्छति” — इति ।

सा यं भर्तारमधिगच्छति, सोऽपि नैनोऽधिगच्छतीत्यर्थः । यत्
विष्णुनोक्तम्,—

ऋतुत्रयमुपास्यैव कन्या कुर्यात् स्वयंवरम्” — इति ।

तद्गुणवद्भरलाभे सति द्रष्टव्यम् । ननु, ऋतुमर्त्या कन्याशब्दः
कथं प्रयुक्तः यतो यमेन ‘दशवर्षा भवेत् कन्या’ — इत्युक्तम् । न च
दशमे वर्षे ऋतुः सम्भवति । नायं दोषः । गौर्यादिशब्दवत् कन्या-
शब्दस्यापि यमेन परिभाषितत्वात् । सा च परिभाषा, फलकथनादावुप-
युक्ता । तच्च पूर्वमेवोदाहृतं, ‘कन्यां ददद् ब्रह्मलोकम्,— इति ।
लोक-प्रसिद्धस्तु कन्याशब्दो विवाह-रहित-स्त्रीमात्रमाचष्टे । एवञ्च
सति, शास्त्रेषु बहवः कन्याशब्दा अनुगृहीता भवन्ति । तथाचानु-
शासनिकेऽष्टावक्रोपाख्याने वृद्धस्त्रियां प्रयुक्तः —

“कौमारं ब्रह्म चर्यं मे* कन्येवास्मिन् न संशयः” — इति ।

शल्यपर्वण्यपि वृद्धस्त्रियां नारदेन प्रयुक्तः,—

“असंस्कृतायाः कन्यायाः कुतो लोकास्तवानघ” — इति ।

उमा-महेश्वर-संवादेऽपि,—

“ऋतुस्नाता तु या शुद्धा सा कन्येत्यभिधीयते” — इति ।

* ब्रह्मचर्यं वा, — इति सु० पुस्तके ।

ननु. “असंस्कृतायाः”—इति वचने विवाह-रहिताया उत्तमलोकाभाव-
उक्तः, सोऽनुपपन्नः, विवाह-रहितानामपि ब्रह्मवाहिनीनामुपनयना-
ध्यायनादिभिः उत्तम-लोक-सम्भवात् । अतएव हारीतेनोक्तम्,—
“द्विविधाः स्त्रियो ब्रह्मवादिन्यः सद्योवध्वश्च, तत्र ब्रह्मवादिनीना-
मुपनयनमग्नीन्धनं वेदाध्ययन* स्वगृहे भिक्षाचर्या” — इति ।
वधूनां तूपस्थिते विवाहे कथञ्चिदुपनयनमात्रं कृत्वा विवाहः
कार्यः,—इति । भैवम् । तस्य कल्पान्तर-विषयत्वात् ।
तथाच यमः,—

पुरा कल्पे कुमारीणां मौञ्जीबन्धनमिष्यते ।
अध्यापनं च वेदानां सावित्रो-वचनं तथा ॥
पिता पितृव्यो भ्राता वा नैनामध्यापयेत् परः ।
स्वगृहे चैव कन्याया भिक्षाचर्या विधीयते ।
वज्रजयेदजिनं चीरं जटा-धारणमेव च” — इति ।

“अष्टवर्षा भवेद्गौरी” — इत्यादिना विवाह-काल उक्तः । अथ
विवाहभेदा उच्यन्ते । तत्र मनुः,—

“चतुर्णामपि वर्णानां प्रेत्य चेह हिताहितान् ।
अष्टाविमान् समासेन स्त्री-विवाहान्निबोधत ।
ब्राह्मोदेवस्तथैवार्षः प्राजापत्यः तथाऽऽसुरः ।
गान्धर्वोराक्षसश्चैव पैशाचश्चाष्टमोमतः” — इति ।

एषां क्रमेण लक्षणमाह स एव,—

आच्छाद्य चार्चयित्वा च श्रुतशीलवते स्वयम् ।
आहूय दानं कन्याया ब्राह्मो धर्मः प्रकीर्तितः ॥

* वेदाध्ययनम्,— इति ब्राह्मि ४० पुस्तके ।

यज्ञे तु वितते सम्यगृत्विजे कर्मकुर्वते ।
 अलङ्कृत्य सुतादानं देवो धर्मः प्रचक्षते ॥
 एकं गोमिश्रणं देवो वरादादाय धर्मतः ।
 कन्याप्रदानं विधिवदार्षो धर्मः स उच्यते ॥
 सहोभौ चरतां धर्ममिति वाचाऽनुभाष्य तु ।
 कन्याप्रदानमभ्यर्च्य प्राजापत्यो विधिः स्मृतः ॥
 ज्ञातिभ्यो द्रविणं दत्त्वा कन्यायै च*स्वशक्तितः ।
 कन्या-प्रदानं स्वाच्छन्द्यादासुरो धर्म उच्यते ॥
 इच्छयाऽन्योन्य-संयोगः कन्यायाश्च वरस्य च ।
 गान्धर्वः स च विज्ञेयो मैथुन्यः काम-सम्भवः ॥
 हत्वा छित्वा च मित्वा च क्रोशन्ती रुदती वलात् ।
 प्रसह्य कन्याहरणं राक्षसो विधिरुच्यते ॥
 सुप्तां मत्तां प्रमत्तां वा रहोयत्रोयमच्छति ।
 स पापिष्ठो विवाहानां पैशाचः कथितोऽष्टमः" — इति ।

नारदीऽपि,—

"ब्राह्मस्तु प्रथमस्तेषां प्राजापत्यस्तथा । परः ।
 आर्षश्चैवाथ देवश्च सान्धर्वश्चासुरस्तथा ॥
 राक्षसोऽनन्तरस्तस्मात् पैशाचश्चाष्टमो मतः" — इति ।

* कन्यायावय, — इति स० शा० पुस्तकयोः । पाठा ।

। गृहात्, — इति सु० पुस्तके पाठा ।

। वला, — इति स० शा० पुस्तकयोः पाठा ।

। पैशाचश्चाष्टमो मतः, — इति इ. १० पुस्तके पाठा ।

वर्णानुपूर्व्येण विवाह-नियममाह मनुः,—

“षड्विवाह्या विप्रस्य क्षत्रस्य चतुरोऽवरान् ।

विट्शूद्रयोस्तु तानेव विद्याद्रघम्यान्निराक्षसान्”— इति ।

आदितः षड्विवाहा विप्रस्य धर्म्याः, आसुरादयश्चत्वारः पेशाचान्ताः क्षत्रियाणां धर्म्याः, राक्षसवर्जं तु एव वैश्य-शूद्रयोरपि । एतेषां ब्राह्मादीनां मध्ये प्रशस्तानाह सएव,—

“चतुरो ब्राह्मणस्याद्यान् प्रशस्तान् कवयो विदुः ।

राक्षसं क्षत्रियस्येकमासुरं वैश्य-शूद्रयोः”— इति ।

स्मृत्यन्तरेऽपि,—

“चत्वारो ब्राह्मणस्याद्याः शस्ता गान्धर्व-राक्षसी ।

राज्ञस्तथाऽऽसुरो वैश्ये शूद्रे चान्त्यस्तु गहितः”— इति ।

गहितो न कस्यापि प्रशस्त इत्यर्थः । अन्यविवाहालाभे ब्राह्मणादीनां* पेशाचमप्यनुजानाति संवर्तः,—

“सर्वोपायैरसाध्या स्यात् सुकन्या पुरुषस्य या ।

चौर्येणापि विवाहेन सा विवह्या रहः स्थिता”— इति ।

ब्राह्मादीनां फलमाह मनुः,—

“दशपूर्वान् परान् वंश्यानात्मानं चैकविंशकम् ।

वाह्यो-पुत्रः सुकृतकृन्मोचयत्येनसः पितृन् ।

देवोद्भा-जः सुतश्चैव सप्तसप्त परावरान् ।

आर्षोद्भा-जः सुतः स्त्रीस्त्रीन् षट् षट् कायोद्भा-जः सुतः ॥

* क्षत्रियादीनां,— इति मुः पुस्तके पाठः ।

ब्राह्मादिषु विवाहेषु चतुर्ष्वेवानुपूर्वशः ।

ब्रह्मवर्चस्विनः पुत्रा जायन्ते शिष्ट-संमताः ॥

रूप-सत्त्व-गुणोपेता धनवन्तो यशस्विनः ।

पथ्यासि-भोगा धमिष्ठाजीवन्ति च शतं समाः

इतरेषु च शिष्टेषु* नृशंसानृतवादिनः ।

जायन्ते दुर्विवाहे तु ब्रह्म-धर्म-द्विषः सुताः” — इति ।

प्रशस्तेष्वपि चतुर्षु विवाहेषु पूर्वः पूर्वः प्रशस्ततरः । तत्र बोधायनः, —
“तेषाञ्चत्वारः पूर्वं ब्राह्मणस्य, तेष्वपि पूर्वः पूर्वः श्रेयान्, इतरेषामुत्त-
रोत्तरः पापीयान्” — इति । नन्वासुरवदार्षोऽपि पापीयान्, क्रय-
प्राप्तत्वाविशेषात् । अतएव काश्यपः, —

“क्रयक्रीता तु या नारी न सा पत्न्यभिधीयते ।

न स दैवेन सापिण्ड्यं दासीं तां काश्यपोऽब्रवीत्” — इति

मनुरपि आर्षस्य क्रयक्रीतत्वादधर्मत्वमभिप्रेत्याह, —

“पञ्चानान्तु त्रयोधर्म्याः द्वावधर्म्यो स्मृताविह ।

पैशाचश्चासुरश्चैव न कर्त्तव्यो कथञ्चन ?” — इति ।

ब्राह्मादीनामासुरान्तानां मध्ये ब्रह्म-दैव-प्रजापत्याः त्रयोधर्म्याः
क्रयाभावात् । आर्षासुरौ द्वावधर्म्यौ, क्रय-क्रीतत्वात् । तयोरप्या-
सुरः पैशाचवदापद्यपि न कर्त्तव्यः । तन्न । पञ्चानामिति वचनस्य

* इतरेष्वधशिष्टेषु, — इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

† दुर्विवाहेषु, — इति स० शा० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ न सा दैवे च पित्र्ये च, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ कदाचन, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

मतान्तरोपन्यास-परत्वात् । कुत एतत् । यतः स्वयमेवोत्तरत्र गोमियुनस्य श्रुत्वं मतान्तरत्वेनानुद्य निषेधति, —

“आर्षे गोमिथुनं शुल्कं केचिदाहुर्मृषैव तत् ।

अल्पोवाऽपि महान् वापि विक्रयस्तावदेव सः” — इति ।

गोमिथुनं शुल्कम्,— इति यत् केचिदाहुस्तन्मृषैव, न हि तस्य शुल्कत्वं सम्भवति, तल्लक्षणाभावात् । अनियत-परिमाणत्वं हि शुल्क-लक्षणं, क्रये तद्दर्शनात् । क्रयसाधनं हि मूल्यं देश-कालाद्य-पेक्षया अल्पं वा महद्वा भवति । प्रकृते तु परिमाणं नियतं, यतः आर्षस्तावदेव गोमिथुनेनैव सम्पद्यते न त्वन्यथा । अतः क्रय-क्रीत-त्वाभावाद्भर्ग्य एवार्षः । अतएव देवलः,—

“पूर्वे विवाहाश्चत्वारो धर्म्यास्तोय-प्रदानिकाः ।

अशुल्का ब्राह्मणार्हाश्च तारयन्ति कुलद्वयम्” — इति ।

न च, गन्धर्वादि-विवाहेषु सप्तपदाभिक्रमणाद्याभावात् पतित्वभार्या-त्वाभावः,— इति शङ्कनीयम् । स्वीकारात् प्राक्तदभावेऽपि पश्चात्तत्सद्भावात् । तदाह देवलः,—

“गान्धर्वादि-विवाहेषु पुनर्वैवाहिको विधिः ।

कर्तव्यश्च त्रिभिर्वर्णैः समर्थेनाग्निसक्षिकम्” — इति ।

गृह्यपरिशिष्टेऽपि,—

“गान्धर्वासुरपेशाच्चा विवाहा राक्षसश्च यः* ।

पूर्वं परिक्रमश्चैषा † पश्चाद्भोभो विधीयते” — इति ।

* राक्षसाश्च ये,— इति स० आ० पुस्तकयोः पाठः ।

† पश्चिमस्तेषां,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

होमाकरणे तु ना भार्यात्वम् । अतएव वशिष्ठबोधायनौ, —

“वलादपहता कन्या मन्त्रैर्यदि न संस्कृता ।

अन्यस्मै विधिवद्देया यथा कन्या तथैव सा” — इति ।

तस्माद् गन्धर्वादिष्वपि सप्तपद्यमिक्रमणसम्भवादस्ति भार्यात्वम् ।
ब्राह्मणादिषु विवाहेषु यद्दानमुक्तं तत्सकृदेव । तथा च
याज्ञवल्क्यः,—

“सकृत् प्रदीयते कन्या हरंस्तां चौरदण्डभाक्”— इति ।

मुनुरपि,—

“सकृदंशो निपतति सकृत् कन्या प्रदीयते ।

सकृदाह ददानोति त्रीण्येतानि सकृत् सकृत्”— इति ।

एतच्चादुष्टवराभिप्रायम् । यदाह नारदः,—

“दत्त्वा कान्ताय यः कन्यां वराय न ददाति ताम् ।

अदुष्टश्चेद् वरो राज्ञा स दण्ड्यस्तत्र चौरवत्”— इति ।

किमयमुत्सर्गः ? नैत्याह याज्ञवल्क्यः,—

“दत्तामपि हरेत् पूर्वाच्छ्रेयांश्चेद् वर आब्रजेत्”— इति ।

एतद्वाग्दानाभिप्रायम् । यस्मै वाचा दत्ता, ततोऽन्यश्चेत् प्रशस्त-
तरो लभ्यते, ततस्तस्मै देया, न तु दुष्टाय पूर्वस्मै । तथा च
गौतमः,— “प्रतिश्रुत्याप्यधर्मसंयुक्ताय न दद्यात्”— इति । वर-
दोषस्तु कात्यायनैनोक्ताः,—

“उन्मत्ताः पतितः कुण्ठी तथा षण्डः सगोत्रजः ।

चक्षुः श्रोत्र-विहीनश्च तथाऽपस्मार-दूषितः ॥

वर-दोषास्तथैवेते कन्या-दोषाः प्रकीर्तिताः”— इति ।

यस्तु ऊढायाः पुनरुद्वाहो यम-शातातपाभ्यां दर्शितः, —

“वरश्चेत्कुल-शीलाभ्यां न युज्येत कथञ्चन ।

न मन्त्राः कारणं तत्र न च कन्याऽनृतं भवेत्* ॥

समाच्छिद्य तु तां कन्यां बलादक्षतयोनिकाम् ।

पुनर्गुणवते दद्यादिति शातातपोऽब्रवीत्” — इति ।

“हीनस्य कुल-शीलाभ्यां हरन् कन्यां न दोषभाक् ।

न मन्त्राः कारणं तत्र न च कन्याऽनृतं भवेत्” — इति ।

कात्यायनोऽपि, —

“स तु यद्यन्यजातीयः पतितः क्रीवएव वा ।

विकर्मस्थः सगोत्रो वा दासो दीर्घामयऽपि वा ॥

ऊढापि देया सान्यस्मै स-प्रावरण-भूषणा” — इति ।

मनुरपि, —

“नव्टे मृते प्रव्रजिते क्रीवे च पतिते तथा ।

पञ्चस्वापत्सु नारोणां पतिरन्यो विधीयते” — इति ।

सोऽयं पुनरुद्वाहो युगान्तरविषयः । तथा चादिपुराणम्, —

“दत्तायाः पुनरुद्वाहं ज्येष्ठांशं गोवधं तथा ।

कलौ पञ्च न कुर्वीत भ्रातृजायां । कमण्डलुम्” — इति ।

यस्तु कन्यादोषमनभिज्ञाय प्रयच्छति, स राज्ञा दण्डयितव्यः,

नारदः, —

“अनास्याय ददद्दोषं दण्ड्य उत्तमसाहसम्” — इति ।

* नास्तीदमदं मु० पुस्तके ।

† इति वा, — ... मु० पुस्तके पाठः ।

कन्यादोषास्तु नारदेन दर्शिताः,—

“दीर्घ-कुत्तिसत-रोगार्ता व्यङ्गा संस्पृष्ट मैथुना ।

दृष्टान्यगताभावा च कन्या दोषाः प्रकीर्त्तिताः”— इति ।

न केवलं दोषमनारव्याय ददतो दण्डः, अपि तु सापि परित्याज्ये-
त्याह मनुः,—

“विधिवत् परिगृह्यापि त्यजेत् कन्यां विगर्हताम् ।

व्याधितां विप्रदुष्टां वा छद्मना चोपपादिताम्”— इति ।

नारदोऽपि,—

“नादुष्टां दूषयेत् कन्यां नादुष्टं दूषयेद्वरम् ।

दोषे सति न दोषः स्यादन्योन्यं त्यजतीर्द्वयोः”— इति ।

एतत् सप्तपद्यभिक्रमणादवाग्वेदितव्यम् । तत्रैव भार्यात्वस्योत्पत्तिः ।

अतएव मनुः,—

“पाणिग्रहण-मन्त्रैस्तु नियतं दार-लक्षणम् ।

तेषां निष्ठा तु विक्षेया विद्वद्भिः सप्तमे पदे”— इति ।

यमोऽपि,—

“नोदकेन न वा वाचा कन्यायाः पतिरिष्यते ।

पाणिग्रहण-संस्कारात् पतित्वं सप्तमे पदे”— इति ।

पाणिग्रहण-संस्कारात् पूर्वं परिणेतुर्मरणेऽपि न कन्यात्वं हीयते ।
तथा च वशिष्ठः,—

“अद्रभिर्वाचा च दत्तायां म्रियते वा करो यदि ।

न च मन्त्रोपनीता स्यात् कुमारो पितुरेव सा”— इति ।

* अयञ्चोद्धाद्युगात्तरविषयः,— इत्यधिकः पाठ ... पुस्तके दृश्यते ।

वरणानन्तरं देशान्तरगमने विशेषमाह कात्यायनः,—

“वरयित्वा तु यः कश्चित् प्रणश्येत् पुरुषो यदा ।
तदा समांस्त्रीनतीत्य कन्यान्यं वरयेद्भरम्”— इति ।

नारदोऽपि,—

“प्रतिगृह्य तु यः कन्यां वरोदेशान्तरं व्रजेत् ।
संवत्सरमतिक्रम्य कन्यान्यं वरयेद्भरम्”— इति ।

शुल्कं दत्त्वा यदि वरो म्रियते, तदा किंकर्तव्यमित्यत आह

नारदः,—

“कन्यायां दत्तशुल्कायां म्रियते यदि शुल्कदः ।
देवराय प्रदातव्या यदि कन्यानुमन्यते”— इति ।

देशान्तरगमने तु विशेषः कात्यायनेनोक्तः,—

“प्रदाय शुल्कं गच्छेद् यः कन्यायाः स्त्रोधनं तथा ।
धार्या सा वर्षमेकन्तु देयान्यस्मै विधानतः”— इति ।

एवञ्च वारदानादारभ्य सप्तमाद्यभिक्रमणात् प्राग्दोषदर्शने मरणादो
वा कन्यामन्यस्मै दद्यादित्युक्तं भवति । अतएव कात्यायनः,—

“अनेकेभ्यो हि दत्तायामनूदायान्तु तत्र वै ।
परागमश्च सर्वेषां लभेत तदिमान्तु ताम् ।
अथागच्छेत वोदायां दत्तां पूर्ववरो हरेत्”— इति ।

अनूदायां यस्मै पूर्वं प्रतिश्रुता स एव कन्यां लभते । अन्येनोदा-
यान्तु स्वदत्तां शुल्कमात्रं हरेत्, न कन्यामित्यर्थः । ‘लक्षण्यां
स्त्रियमुद्धेत्’—इति यदुक्तं, तत्रोद्धहनीया कन्या द्विविधा, सवर्णा
च सवर्णा च, तयोराद्या प्रशस्ता । तदाह मनुः,—

“सवर्णाग्रे द्विजातीनां प्रशस्ता दारकर्मणि ।
कामतस्तु प्रवृत्तानामिमाः स्युः क्रमशोऽवराः”— इति ।

अग्रे स्नातकस्य प्रथमविवाहे, दारकर्माणि अग्निदोत्रादौ धर्मैः* सवर्णा, बरेण समानो वर्णो ब्राह्मणादिर्यस्याः, सा ; यथा ब्राह्मणस्य ब्राह्मणी क्षत्रियस्य क्षत्रिया वैश्यस्य वैश्या, प्रशस्ता । धर्मार्थमादौ सवर्णा-मूढा पश्चाद्रिरंसवश्चेत्तदा तेषामवराः हीनवर्णाः इमाः क्षत्रियाद्याः क्रमेण भार्याः स्मृताः । तथा च याज्ञवल्क्यः,—

“तिस्रो वर्णानुपूर्वेण द्वे तथैका यथाक्रमम् ।

ब्राह्मण-क्षत्रिय-विशां भार्या स्वा शूद्रजन्मनः”—इति ।

मनुरपि,—

“शूद्रैव भार्या शूद्रस्य सा च स्वा च विशस्मृते ।

ते च स्वा चैव राज्ञः स्युस्ताश्च स्वा चाग्रजन्मनः”—इति ।

नारदोऽपि,—

“ब्राह्मणस्यानुलोम्येन स्त्रियोऽन्यास्तिस्र एव तु ।

शूद्रायाः प्रातिलोम्येन तथान्ये पतयस्त्रयः ॥

द्वे भार्ये क्षत्रियस्यान्ये वैश्यस्येका प्रकीर्तिता ।

वैश्याया द्वौ पती ज्ञेयावेकोऽन्यः क्षत्रिया-पतिः”—इति ।

वसिष्ठ-पारस्करावपि,— तिस्रो ब्राह्मणस्य वर्णानुपूर्वेण द्वे राजन्य-स्येका वैश्यस्य सर्वेषां वाशूद्राणामेकै मन्त्रवर्जम्”—इति ।
पैठीनसिः,— “अलाभे कन्यायाः स्नातकव्रत्रं चरेदपि वा क्षत्रियायां पुत्रमुत्पादयीत शूद्रायां वेत्येके”—इति । विष्णुरपि,—

“द्विजस्य भार्या शूद्रा तु धर्मार्थं न भवेत् क्वचित् ।

रत्यर्थमेव सा तस्य रागान्धस्य प्रकीर्तिता”—इति ।

* धर्म,— इति नास्ति मु० पुस्तके ।

एवं तावदेतेषां मतेन द्विजानामापदि शूद्रा-संग्रहणं रतिमात्र-फलमपि
दोषमाद्यादनुज्ञातम् । इदानीमपरेषां मतेन ब्राह्मण-क्षत्रिययोः
तावच्छूद्रा-वर्जनमेव युक्ततरं नोदाहः,— इत्युच्यते । तत्र मनुः,—

“न ब्राह्मण-क्षत्रिययोरापद्यपि हि तिष्ठतोः ।
कस्मिंश्चिदपि वृत्तान्ते शूद्रा मार्यापदिश्यते ॥
हीनजातिं स्त्रियं मोहादुद्वहन्ती द्विजातयः ।
कुलान्येव नयन्त्याशु ससन्तानानि शूद्रवत् ॥
शूद्रावेदी पतत्यत्रेस्तथ्य-तनयस्य च ।
शौनकस्य सुतोत्पत्त्या तदपत्यतया भृगोः ॥
शूद्रां शयनमारोप्य ब्राह्मणो यात्यधोगतिम् ।
जनयित्वा सुतं तस्यां ब्राह्मण्यादेव होयते ॥
वृषजी फेन-पोतस्य निश्वासीपहतस्य च ।
तस्याञ्चैव प्रसुतस्य निष्कृतिर्न विधीयते ॥”—इति ।

आश्वमेधिकेऽपि,—

“शूद्रा-योनौ पतद्वीजं हाहाशब्दं द्विजन्मनः ।
कृत्वा पुरीषगर्तेषु पतितोऽस्मीति दुःखितः ॥
मामधःपातयन्नेष पापात्मा काममोहितः ।
अधोगतिं व्रजेत् क्षिप्रमिति शप्त्वा पतेत् तु तत्*—इति ।

ननु, ‘ताश्च स्वा चाग्रजन्मनः’— इति मनुना शूद्रा-विवाहो
विप्रस्याभ्यनुज्ञातः । पुनश्च तेनैव ‘न ब्राह्मण-क्षत्रिययोः’— इति
स निषिद्धः । अतो व्याहतः,— इति चेन्मैवम् । मतभेदेन
युगभेदेन वा व्यवस्थोपपत्तेः । अतएव याज्ञवल्क्येन मतभेदः

* पतेत् भ्रूयम्,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

स्पष्टीकृतः,—

“यदुच्यते द्विजातीनां शूद्राद् दारोपसंग्रहः ।

न तन्मम मतं यस्मात् तत्रायं जायते स्वयम् ॥”— इति ।

आनुशासनिकेऽपि,—

“अपत्यजन्म शूद्रायां न प्रशंसन्ति साधवः ।

रत्यर्थमपि शूद्रा स्यान्नेत्याहुरपरे जनाः”— इति ।

युगभेदेन व्यवस्था च स्मृत्यन्तरे स्पष्टीकृता,—

“असवर्णासु कन्यासु विवाहश्च द्विजातिभिः”— इत्यादिमनुक्रम्य—

“कली युगेत्विमोन् धर्मान् वज्यानाहुर्मनीषिणः”— इत्युप-
संहारात्* । विवाह-विधिस्तु मनुनाभिहितः,—

“पाणिग्रहण-संस्कारः सवर्णासूपदिश्यते ।

असवर्णास्वयं ज्ञेयो विधिरुद्राहकर्मणि ।

शरः क्षत्रियया ग्राह्यः प्रतोदो वैश्यकन्यया ।

वासोदशा शूद्रया तु वर्णोत्कृष्टस्य वेदने”— इति ।

शङ्खलिखितावपि,— “इषुं गृह्णाति राजन्या प्रतोदं वैश्या दशान्तरं
शूद्रा, ब्राह्मणस्तु सवर्णायाः पाणि गृह्णीयात् । पैठीनसिः,—

“सङ्गृह्णं ब्राह्मणः पाणि गृह्णीयात् क्षत्रियः शरम् ।

वैश्यानाश्च प्रतोदन्तु शूद्रावस्त्रदशामिति **”— इति ।

* सा च व्यवस्था दृष्टोपपत्तिमल्लिका असवर्णासौचविवादात्,—

इत्याधिकः पाठः मु० पुस्तके ।

** सङ्गृह्णं ब्राह्मण्याः पाणि गृह्णीयात् क्षत्रियायाः शरं प्रतोदं वैश्यायाः

शूद्रायावस्त्रदशमिति,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

परिक्रमो ब्राह्मणस्योक्तो राजन्यवैश्ययोराचार्य्यपरिक्रमः,†- इति ।
कृतोद्वाहस्योपगम-नियममाह मनुः,—

“ऋतुकालाभिगामी स्यात् स्व-दार-निरतः सदा ।
पर्ववर्जं ब्रजेच्चैनां तद्व्रतोरतिकाम्यया” — इति ।

रजोदर्शन-प्रभृति षोडशाहोरात्रात्मकः कालो गर्भग्रहण-समर्थ-
ऋतुः । तस्मिन्ननुतावपत्यार्थो सदा स्त्रियमुपगच्छेत् । तच्चाभिगमनं
स्वदारेष्वेव । ऋतावपि पर्वतिथिं वर्जयेत् । अनुतावपि तथास्त्रिया
प्राथितो विनाऽप्यपत्योद्देशेन्तामभिगच्छेत् । यथानिदिष्टमृतं याज्ञ-
वल्क्यो दर्शयति, —

“षोडशच निशाः स्त्रीणां तस्मिन् युग्मासु संविशेत् ।
ब्रह्मचार्य्येव पर्वाण्याद्याश्चतस्रश्च वर्जयेत्” — इति ।

तस्मिन्ननुतो पर्वाण्याद्याश्चतस्रो रात्रीर्वर्जयित्वा युग्मासु समासु
षष्ठी प्रभृतिषु गच्छेत् पुत्रार्थम् । अयुग्मासु स्त्री-जन्म-भयादगमनं, न
तु प्रतिषेधात् । युग्मास्वपि रात्रिष्वेवोपगमनं, नाहनि, दिवा कामस्य
निषिद्धत्वात् । तथाचाथर्वणो श्रुतिः । प्राणंवा एते प्रस्कन्दयन्ति ये
दिवा रत्या संयुज्यन्ते ब्रह्मचार्य्यमेव तद यद्रात्रौ रत्या संयुज्यन्ते” —
इति शङ्खलिखितावपि, — “नात्वे दिवा मैथुनं ब्रजेत्” — इति ।
“ऋतुकालाभिगामी स्यात्” — इत्यत्र नियम-द्वयं वेदितव्यम् ; ऋतौ
गच्छेदेव न तु वर्जयेत्, — इत्येको-नियमः, ऋतावेव गच्छेन्नानृतौ,—
इत्यपरः । अतएव देवलः, —

“स्वयं दारानृतुस्नातान् स्वस्थश्चेन्नोपागच्छति ।
भ्रूणहत्यामवाप्नोति गर्भं प्राप्तं विनाशयेत्” — इति ।

† अयमयंशः पैठिनसिध्वनस्यैवांश इत्यनुमीयते ।

बौधायनोऽपि. —

“त्रोणि वर्षाण्युत्तमर्तो यो माध्यां नोपगच्छति ।

स तुल्यं भ्रूणहत्याया दोषमृच्छत्यसंशयम् ।

ऋतौ नोपेति यो माध्यामनृतौ यश्च गच्छति ।

तुल्यमाहुस्तयोः पापमयोनौ यश्च सिञ्चति” — इति ।

पर्ववर्जमित्यनेन निषिद्ध-तिथि-नक्षत्रान्युपलक्ष्यन्ते । निषिद्धपर्व-
त्वमावास्या पौर्णमासी च तत्र स्त्रीगमनं श्रुत्या निषिद्धम् । — नामा-
वास्यायाञ्च पौर्णमास्याञ्च स्त्रियमुपेयाद् यद्युपेयान्निरिन्द्रियः
स्यात्” — इति । अन्याश्च निषिद्ध-तिथयोऽष्टम्यादयः ।
तत्र मनुः. —

अमावास्याऽष्टमी चैव पौर्णमासी चतुर्दशी ।

ब्रह्मचारी भवेन्नित्यमप्युतो स्नातको द्विजः” — इति ।

अमावास्यादयो यास्तिथयः, तासु स्त्रीसङ्गत्यागेनेत्यध्याहृत्य
योजनीयम् । ऋतुकालेऽपि दिनषट्कं वर्ज्यमिति स एवाह, —

तासामाद्याश्चतस्रस्तु निन्दितेकादशी च या ।

त्रयोदशी च शेषास्तु प्रशस्ता दश रात्रयः” — इति ।

निषिद्धनक्षत्रं याज्ञवल्क्यो दर्शयति, —

एवं गच्छत्स्त्रियं क्षामां मघां मूलञ्च वर्जयेत्” — इति ।

क्षामां लघ्वाहारादिना कृशमित्यर्थः । अतएव बृहस्पतिरपि स्त्रीपुंसो-
राहार-विशेषं सनिमित्तमाह, —

“स्त्रियाः शुक्रेऽधिके स्त्री स्यात् पुमान् पुंसोऽधिके भवेत् ।

तस्मात् शुक्रविवृद्धयर्थं स्निग्धं हृद्यञ्च भक्षयेत्* ।

लघ्वाहारां स्त्रियं कुट्यादेवं सज्जनयेत् सुतम्” — इति ।

स्निग्धमन्नञ्च भक्षयेत्, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

मनुरपि, —

“पुमान् पुंसोऽधिके शुक्रे स्त्री भवत्यधिके स्त्रियाः ।
समेऽपुमान् पुंस्त्रियोर्वा क्षीणेऽल्पे च † विपर्ययः” — इति ।

अपुमानिति छेदः । संक्रान्तिश्च पठ्यमान्तःपातित्वाद्गर्जनोया ।
तदुक्तं विष्णुपुराणे, —

“चतुर्दश्यष्टमोर्ध्वेव अमावास्या च पूर्णिमा ।
पर्वाण्येतानि राजेन्द्र, रविसंक्रान्तिरेव च ॥
तैल-स्त्री-मासं-योगी च † पर्वण्येतेषु वै पुमान् ।
विष्णुभोजनं नाम प्रयाति नरकं नृप” — इति ।

देशाश्च वर्ज्यास्तत्रैव दशिताः, —

“चैत्य-चत्वर-सौधेषु नचैव च चतुष्टये ।
नेव श्मशानोपवनसलिलेषु महीपते ॥
गच्छेद्वयवायं मतिमान्मूत्रीचार-प्रपोद्धितः” — इति ।

स्वदारनिरतः, इत्यनेन मनसाऽपि परदारगमनं निषिद्धतया
विवक्षितम् । एतदपि तत्रैव दशितम्, —

“परदारान्न गच्छेन्तु मनसाऽपि कथञ्चन ।
पर-दार-रतिः पुंसामुभयत्रापि भीतिदा ॥
इति मत्वा स्वदारेषु ऋतुमत्सु व्रजेद्बुधः” — इति ।

---

† क्षीणत्वे च, — इति सुः पुस्तके पाठः ।

† स्त्री तैल मास संयोगी, — इत्यन्यत्र पाठः ॥

अन्यदपि वज्ज्यं तत्रैव दर्शितम्. —

“न स्नातां तु स्त्रियं गच्छेन्नातुरां न रजखलाम् ।

नानिष्टां न प्रकुपितां नाप्रशस्तां न रोगिणीम् ॥

नादक्षिणां नान्यकामां नाकामं नान्ययोषितम् ।

क्षुत्क्षामां नातिभुक्तां वा स्वयं चैतैर्गुणैर्युतः ॥

स्नातः स्रगन्धधृक् प्रीतो व्यावायं पुरुषो ब्रजेत्” — इति ।

तद्व्रतः, — इत्यनेन श्रौतं वरं स्मारयति । तथा च श्रुतिः ।
“स स्त्रीषंसादमुपासीददस्यै ब्रह्महत्यायै तृतीयं प्रतिगृहीतेति,
ताअबुवन् वरं वृणावहा* ऋत्वियात् प्रजां विन्दामहै काममाविजनितेः
सम्भवामहै तस्मादृत्वियाः स्त्रियः प्रजां विन्दन्ते काममाविजनितेः
सम्भवन्ति वरे । वृतं ह्यासां तृतीयं ब्रह्महत्यायै प्रत्यगृह्णत् सा मलवद्
वासामवत्” — इति ।

अयमर्थः । इन्द्रः किल विश्वरूपनाम्नः पुरोहितस्य वधात् ब्रह्महत्या-
मुपागतामञ्जलिना स्वीकृत्य संवत्सरं धृत्वा लोकापवादाद्भीतस्तां त्रेधा
विमज्ज्य प्रथमभागं पृथिव्यै द्वितीयभागं वनस्पतिभ्यो वरपूर्वकं दत्त्वा
तृतीयभागमादाय स्त्रीसमूहमुपागमत् ताश्च वरमयाचन्त, ऋतुकाल-
गमनात् प्रजां लभेमहि आप्रसवमनृतावपि यथेच्छं सम्भवामेति वरं
लब्ध्वा तृतीयभागं प्रत्यगृह्णन् । स च भागो रजोरूपेण परिणतः,
ततः प्रभृति मासि मासि योषिन्मलवद्वासा सम्पन्नेति ।
याज्ञवल्क्योऽपि, —

यथाकामो मवेद्वाऽपि स्त्रीणां वरमनुस्मरन् ।

स्वद्वार-निरतश्चैव स्त्रियो रक्षयायतः स्मृतः” — इति ।

* वृणीमहा, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

† वाचै, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

वृहस्पतिरपि, —

“ऋतुकालाभिगमनं पुसा कार्यं प्रयत्नतः ।

सदैव वा पर्ववर्जं स्त्रीणामभिमतं हि तत्” — इति ।

ऋतुकालाभिगमनमित्यत्र केचिदेवमाचक्षते, अजात-पुत्रस्यैवैष नियमो न तु जात-पुत्रस्य, — इति । उपषादयन्ति च । तत्र कूर्म-पुराणे, —

“ऋतुकालाभिगामी स्याद यावत् पुत्रोऽभिजायते” — इति ।

ऋणापाकरणार्थं हि पुत्रोत्पादनम् । तथा च श्रुतिः । जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवान् जावते वह्मचर्येण ऋषिभ्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्य एष वा अनृणो यः पुत्रो यज्वा ब्रह्मचारिवासी” — इति । मन्त्रवर्णोऽपि, —

“ऋणमस्मिन् सन्नयति ह्यमृतत्वञ्च गच्छति ।

पिता पुत्रस्य जातस्य पश्येच्चैज्जोवतो मुखम्” — इति ।

तदेतद्वृणापाकरणमेकपुत्रोत्पादनेन सम्पद्यते, तावतापि पुत्रित्व-सिद्धेः । तथाच मनुः, —

ज्येष्ठेन जातमात्रेण पुत्री भवति मानवः ।

पितृगामनृणश्चैव स तस्मात् सर्वमर्हति ॥

यस्मिन्नृणं सन्नयति येन चानन्त्यमश्रुते ।

स एव धर्मजः पुत्रः कामजानितरान् विदुः” — इति ॥

ननु, वह्मपुत्रत्वमपि क्वचित् श्रूयते, — “इमां त्वमिन्त्रमीदृः सुपुत्रां सुमगां कृणु । दशास्यां पुत्रानाधेहि पतिमेकादशंकृधि” — इति । “क्रौञ्चन्तो पुत्रेः” — इति । “रयिं च पुत्राश्चादात्” — इति च ।

सत्यम् । नायं विधिः, किन्तु बहुपत्य-प्रशंसा । तस्मादजात-
पुत्रस्यैवायं ऋतुगमन-नियमः, इति ।

तदपरे न क्षमन्ते । यद्यपि पुत्रित्वमानृण्यं चैकेनैव पुत्रेण
सम्पद्यते, तथाप्यस्ति बहुपुत्रत्वविधिः । “एतमु एवाहमभ्यगाशिर्षं
तस्मान्मम त्वमेकोऽसीति ह कौषीतकिः पुत्रमुवाच, रश्मोस्त्व पर्या-
वर्त्तयाद्ब्रह्मो वै ते भविष्यन्ति” — इति छन्दोगैरात्मनानात् । तस्य
चायमर्थः । कौषीतकिर्नाम मुनिः स्वयमादित्यमण्डलमेवोपासीन-
उद्गानं कृत्वा तत् फलत्वेन पुत्रमेकं प्रयिलभ्य तमुवाच, अहमेत-
मेकमेवादित्यं ध्यायन् गानमकार्ष, तस्माद्दोषान्मम त्वमेक एव
पुत्रोऽसि एकपुत्रत्वं च न प्रशस्तम्, अतस्त्वं बहुपुत्रतायै रश्मीन्
बद्धनुपास्तिवेलायामावर्त्तयेति । महामारतेऽपि, —

“अपत्यन्तु मनेवैकं कुले महति भारत ।

अपुत्रञ्चैकपुत्रत्वमित्याहुर्धर्मवादिनः ॥

चक्षुरेकञ्च पुत्रश्च अस्ति नास्तीति भारत ।

चक्षुर्नाशे तनोर्नाशः पुत्रनाशे कुलक्षयः ।

अनित्यताञ्च मर्त्यानां मत्वा शोचामि पुत्रक ।

सन्तानस्याविनाशन्तु कामये भद्रमस्तु ते” — इति ।

ननु, ज्येष्ठेनैव पुत्रेणानृण्य-सिद्धिर्निरर्थकं पुत्रान्तरोत्पादनम् ।
तन्न, सर्वेषां पुत्राणामानृण्य-हेतुत्वात् । न हि पुत्र-जननमात्रेण
पितुरानृण्यं, किन्तहि, सम्यगनुशिष्टेन पुत्रेण शास्त्रीयेषु कर्म-
खनुष्ठितेषु पश्चादानृण्यं सम्यद्यते । अतएव वाजसनेयिब्राह्मणे
पुत्रानुशासनविधिः समास्नातः । “तस्मात् पुत्रमनुशिष्टं लोक्यमाहु
स्तस्मादेनमनुशासति यदनेन किञ्चिदक्षण्या कृतं भवति तस्मादेन-
मेनसः सर्वस्मात् पुत्रो मोचयति तस्मात् पुत्रो नाम पुत्रेनैवास्मिलोके
प्रतितिष्ठति” — इति ।

अस्यायमर्थः । अस्ति किञ्चित् संप्रतिपत्तिनामकं कर्म । यदा पितुर्मरणावसरो भवति, तदा पुत्रमाहूय वेदाध्ययने यज्ञे लौकिक-
व्यापारे च यद्गृह्यत्कर्त्तव्यजातं तस्य सर्वस्य पुत्रे सम्प्रदानं
कर्त्तव्यम् । सेयं सम्प्रतिपत्तिः । तस्यां च सम्प्रतिपत्तौ यस्मादनु-
शिष्ट एव पुत्रोऽधिकारी, तस्मादनुशिष्ट पुत्रं परलोकहितमाहुः
शास्त्रज्ञाः । अतएव पुत्रानुशासनं कुर्युः पितरः । स चानुशिष्टः पुत्रो
यत्किञ्चित् सपित्रा शास्त्रीयं कर्म अक्षण्या वक्रत्वेन शास्त्र वैपरी-
त्येन कृतं भवति, तस्मात् सर्वस्मात् पापादेनं स्वपितरं स्वयं शास्त्रीयं
कर्म सम्यगनुतिष्ठन्मोचयति । तस्मात् पुत्राभ्युन्नो नरकात् त्रायते,
— इति व्युत्पत्त्या पुत्रो नाम । स च पिता स्वयं मृतः पुत्रशरीरेणै-
वास्मिन् लोके यथाशास्त्रं कर्म कुर्वन्ननुतिष्ठति, — इति ।

एवं सति बहूनां मध्ये यथावदनुशासनं प्रज्ञा-मांघादि-प्रतिबन्ध-
बाहुल्येन कस्यचिदेव सम्पद्यते । अनुशिष्टेष्वपि बहवः यथावदनुष्ठानं
कस्यचिदेव । अतो ज्येष्ठः कनिष्ठो वा यस्तद्वृत्तिः, स एवानृण्यहेतुः ।
अतएव पुराणेऽभिहितम्, —

“एष्टव्या बहवः पुत्राः यद्येकेऽपि गयां व्रजेत्” — इति ।

“दशास्यां पुत्रानाधेहि” — इत्यादिमन्त्राश्चैवं सति बहुपुत्रत्वविधि-
मुपोद्बलयन्ति । यत्तु, कामजानितरानित्युदाहृतं, तदननुशिष्ट-
विषयम् । तस्मात्, जात-पुत्रोऽप्युतावुपेयादेव ।

बहूनां पत्नीनामृतु-योगपद्ये क्रममाह देवलः, —

“योगपद्ये तु तीर्थानां विप्रादिक्रमशोऽपि वा ।

रक्षणार्थमपुत्रां वा ग्रहणक्रमशोऽपि वा” — इति ।

तीर्थमृतुः । तद्योगपद्ये सत्यसवर्णासु वर्णक्रमेण, सवर्णासु विवाह-
क्रमेण गच्छेत् । यदा तु काचिदपुत्रा, पुत्रवत्य इतराः, तदा अपुत्रां

अग्रतो गच्छेत् । ऋतावपि जातिभेदेनोपगमन-काल-सङ्कोचमाह
देवलः, —

“ब्राह्मण्यां द्व दशाहं स्याद्देवोक्तमृतुधारणम् ।
दशाष्टौ षट् च शेषाणां विधीयन्तेऽनुपूर्वशः” — इति ।

पञ्चम-दिवसमारभ्य द्वारशाहादिसख्याऽवगन्तव्या । चतुर्थे तु
दिवसे गमनं वैकल्पिकं, विहितं प्रतिषिद्धत्वात् । तथा च हारीतो-
विदधाति, — “चतुर्थेऽहनि स्नातायां युग्मासु वा गर्भाधानम्” —
इति । व्यासो निषेधति, —

“चतुर्थे सा न गम्याऽहि गताऽल्पायुः प्रसूयते” — इति ।

व्यवस्थित-विकल्पश्चायमुदितानुदितहोभवत् । रजसो निवृत्तौ
चतुर्थ्यां विधिः, तदनुवृत्तौ प्रतर्षेयः । तथा च मनुः, —

“रजस्युपरते साध्वी स्नानेन स्त्री रजस्वला” — इति ।

साध्वी गर्भाधानादि-विहित-कर्मयोग्येत्यर्थः । दिन-विशेषेणोपगमने
फल-विशेषोऽभिहितो लिङ्गपुराणे, —

“चतुर्थे सा न गम्याऽहि गताल्पायुः प्रसूयते ।

विद्या-हीनं व्रतभ्रष्टं पतितं पारदारिकम् ॥

दारिद्र्यार्णव-भग्नञ्च तनयं सा प्रसूयते ।

कन्याधिनेव गन्तव्या पञ्चम्यां विधिवत् पुनः ॥

षष्ठ्यां गम्या महाभाग, सत्पुत्र* — जननी भवेत् ।

सप्तम्यां चैव कन्यार्धो गच्छत् सैव प्रसूयते ।

* सपुत्र, — इति सु० सुस्वके पाठः ।

अष्टम्यां सर्व-सम्पन्नं तनयं सम्प्रसूयते ।
नवम्यां दारिकार्थं स्यद्दशम्यां पण्डितं तथा ।
एकादश्यां तथा नारीं जनयत्येव पूर्ववत् ॥
द्वादश्यां धर्मतत्त्वज्ञं श्रौत-स्मार्त-प्रवर्तकम् ।
त्रयोदश्यां तथा नारीं वर्ण-सङ्कर-कारिणीम् ।
जनयत्यज्ञना, तस्मान्न गच्छत् सर्वयत्नतः ।
चतुर्दश्यां यदा गच्छेत् सुपुत्र-जननी भवेत् ।
पञ्चदश्याञ्च धर्मज्ञां ि षोडश्यां ज्ञानधारिणीम् ॥” — इति ।

ऋतु कालानभिगमने यो दोषोऽभिहितः, तस्यापवादमाह व्यासः, —

“व्याधितो बन्धनस्थो वा प्रवासेष्वथ पर्वसु ।
ऋतुकालेऽपि नारीणां भ्रूणहत्या प्रमुच्यते ।
वृद्धा वन्ध्यामबृत्ताञ्च मृतापत्यामपुष्पिताम् ।
कन्याञ्च बहुपुत्राञ्च वर्जयन्मुच्यते भयात् ॥” — इति ।

भ्रूण-हत्या भ्रूण-हननम् । उक्तरीत्या यस्यां वृद्धत्वादि-दोष-
रहितायामृतुकालोपगमनमवश्यंभावि, यस्याञ्च वृद्धादौ नावश्यंभावि,
सा सर्वापि सम्यक् पालनीया । तथा च मनुः, —

“पितृभिर्भ्रातृभिश्चैताः पतिभिर्देवैस्तथा ।
पूज्याः मूषयितव्याश्च बहुकल्याणमोक्षसुभिः ॥
यत्र नार्यस्तु पूज्यन्ते रमन्ते तत्र देवताः ।
यत्रेतास्तु न पूज्यन्ते सर्वास्तत्राफलाः क्रियाः ॥

शोचन्ति जामयो यत्र (१) विनश्यत्याशु तत्कुलम् ।
 न शोचन्ति तु यत्रैता वद्धन्ते तद्धि सर्वदा ॥
 जामयोयानि गैहानि शपन्त्यप्रतिपूजिताः ।
 तानि कृत्या-हतानीव विनश्यन्ति समन्ततः ॥
 तस्मादेताः सदाभ्यर्च्य भूषणाच्छादनादिभिः* ।
 भूतिकामैर्नरैर्नित्यं सत्कारेषूत्सवेषु च † ॥
 सन्तुष्टो भार्यया भर्ता भर्ता भार्या तथैव च ।
 यस्मिन्नेव कुले नित्यं कल्याणं तत्र वै ध्रुवम् ॥” — इति ।

पूज्यत्वञ्चावृत्ता-व्यतिरिक्तासु द्रष्टव्यम् । अबृत्तायास्तु प्राणधारण-
 मात्र-मोजनम् । तथा च याज्ञवल्क्यः, —

“हताधिकारां मलिनां पिण्डमात्रोपजीविनीम् ।
 परिभूतामधः शय्यां वासयेद्व्यभिचारिणीम्” — इति ।

यथा विन्ना साध्वो भर्तव्या, तथैवाधिविन्नाऽपि (२) । तदाह स एव, —

“अधिविन्नाऽपि भर्तव्या, महदेनोऽन्यथा भवेत्” — इति ।

अधिवेदनं भार्यान्तर-परिग्रहः । अधिवेदन-निमित्तान्यपि स एवाह, —

“सुरापो व्याधिता धूर्ता बन्ध्याऽर्धन्यप्रियम्बदा ।

स्त्रो- प्रसूश्चाधिवेत्तव्या पुरुष-द्वेषिणी तथा” — इति ।

(१) जामयोभ्रातृभार्या इति केचेत् । भगिन्त्य इति केचित् वस्तुतस्तु “जामि
 तदसृकुलस्त्रियोः” — इत्यमरोक्तं ग्रह्याम् ।

* भूषणाच्छादनाशनैः, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

† सत्कारेणोत्सवेन च, — इति स० पुस्तके पाठः ।

(२) एकस्त्वां स्त्रिर्वा विद्यमानावाम परस्त्री परिग्रहे कृते पूर्वा स्त्री
 अधिविन्नेत्युच्यते ।

सुरापी मद्यपीत्यर्थः । सुरापाने तु नाधिवेदेनमात्रम्, अपि तु त्याग एव । “तथा महति पातके” — इति त्यागहेतुत्वेनाभिधानात् (१) ।

“पतत्यद्ध” शरीरस्य यस्य माय्या सुरां पिवेत् — इति वचनाच्च । अतएव मनुः, —

“मद्यपाऽसधु-वृत्ता च प्रतिकूला च या भवेत् ।

व्याधिता चाधिवेत्तव्या हिंसाऽर्धघनी च सर्वदा” — इति ।

व्याधिना दीर्घरोगिणी । ब्रह्मपुराणेऽपि, —

“धर्म-विघ्न-करीं माय्यामसतोऽच्चातिरोगिणीम् ।

त्यजेद्धर्मस्य रक्षार्थं, तथैवाग्निवादिनीम् ।

न तदजं दधिविन्देत् न तु भोगं परित्यजेत्” (२) — इति ।

(१) छरामद्ययौर्मदस्तु. “पानसं द्राक्ष माधुकं खाज्जूरं तालमैत्रवम । मञ्जीकं टाकूमाध्वकं मैरेयं नारिकेलजम् । समानानि विजानीयात् मद्यानेकादशैव तु । द्वादशान्तु छरामद्यं सर्वेषामद्यमं स्पृतम्” — इत्युक्तदिशाऽवसेयः । छरा तु पैष्ठ्येव मुख्या । “छरा तु पैष्टीमुख्योक्ता न तस्यास्त्वितरे समे” — इति स्मरणात् । पैष्टीपानञ्च त्रयाणामेष द्विजातीनां महापातकम् । “छरायै मलमन्नानां पाप्मा च मलमुच्यते । तस्माद्ब्राह्मणराजन्यौ वैश्यश्च न छरां पिवेत्” — इति वचनात् । गौडि-माध्योरपि छरात्वं गौणं, तत्पानमपि ब्राह्मणस्य महापातकमेव । “गौडि पैष्टी च माध्यो च विज्ञेया त्रिविधा छरा । यथैवैका तथा सर्वा न पातव्या द्विजोत्तमैः” — इति स्मरणात् ।

(२) अग्निवादिनी न त्यजेत् किन्तु अभिन्देत्, न पुनरग्निवादिन्याभोगं त्यजेदित्यर्थः ।

अधिवेदन-काल विशेषो मनुना दशितः, —

“वन्द्याऽष्टमेऽधिवेद्याऽष्टमे दशमे तु मृतप्रजा ।

एकादशे स्त्री-जननी सद्यस्त्वप्रियवादिनी” — इति ।

हितायां विशेषमाह सएव, —

“या रोगिणी स्यात् हिता सम्पन्ना चैव शीलतः ।

साऽनुज्ञाप्याधिवेत्तव्या नावमान्या तु कर्हिचित्” — इति ।

अधिवेदनं द्विविधं, धर्मार्थं कामार्थञ्च । तत्र, पुत्रोत्पत्त्यादि-
धर्मार्थं पूर्वोक्तानि सद्यस्त्वयादीनि निमित्तानि ; कामार्थं तु न तान्य-
वेक्षणीयानि, किन्तु पूर्वोक्ता तोषणीया । तथाच स्मृत्यन्तरे, —

“एकामुत्क्रम्य कामार्थमन्यां लब्धुं य इच्छति ।

समर्थस्तोषयित्वाऽर्थः पूर्वोद्गमपरां वहेत्” — इति ।

यद्यतो स्वयं न तोषयेत्, तदा ततोषणाय राजा द्रव्यं दापयेत् ।
तदाह याज्ञवल्क्यः, —

“आज्ञा-सम्पादिनीं दक्षां वीरसुं प्रियवादिनीम् ।

त्यजन् दाप्यस्तृतीयांशमद्रव्योभरणं स्त्रियाः” — इति ।

सधनस्य तृतीयांश-दानं निद्वन्द्वस्याशनाच्छादनादिना पोषणमिति ।
या तूक्त-द्रव्यापरितोषणात् प्रकारान्तरेण वा निर्गच्छेत् तां
प्रत्याह मनुः, —

“अधिविन्ना तु या नारो निर्गच्छेद् द्वेषिता गृहात् ।

सा सद्यः सन्निरुद्रव्या त्याज्या वा कुल-सन्निधी” — इति ।

त्यागोनाम तदीय-जनक-कुल-प्रेषणम् । “पूज्या भूषयितव्याश्च” —
इति यदुक्तं, तत्र बहुपत्नीकस्य पूजाक्रममाह मनुः, —

“यदि स्वाश्चावराश्चैव विन्देरन् योषितो द्विजाः ।

तासां वर्णं क्रमेण स्याज्ज्येष्ठ्यं पूजा च वैश्वमनि ॥

भर्तुः शरीर-शुश्रूषां धर्मकार्यञ्च नैत्यकम् ।

स्वा स्वैव कुर्यात् शर्वेषां नान्यजातिः कथञ्चन” — इति ।

बद्धीषु पत्नीषु सहधर्मचरिणीं निर्धारयति याज्ञवल्क्यः, —

“सत्यामन्यां सवर्णायां धर्मकार्यं न कारयेत् ।

सवर्णासु बिधौ धर्मे ज्येष्ठया न विनेतरा” — इति ।

सवर्णयैव सह धर्मञ्चरेत् नासवर्णया । अलाभे तु सवर्णाया इतरयाऽपि
सह धर्मञ्चरेदित्यर्थाल्लभ्यते । न चैवं सति, शूद्रयाऽपि सह
धर्माचरणं प्रसज्येतेति वाच्यं, वसिष्ठ-वचनेन तन्निषेधात् ;
“कृष्णवणां या रमणायैव सा न धर्माय” — इति । सवर्णाऽनेकत्वे
तु धर्मानुष्ठाने ज्येष्ठया विना मध्यमा कनिष्ठा च न योक्तव्ये,
किन्तु ज्येष्ठया कनोयस्यो विनियोक्तव्याः । तथाच बोधायनः, —
“एकैकामेव सन्नाह्वादेकैकां गार्हपत्यमीक्षयेत् एकैकामाज्यमवेक्षयेत्”
— इत्यादि । कात्यायनः, —

“नैकयाऽपि विना कार्यमाधानं भार्यया द्विजैः ।

अकृतं तद्विजानीयात् सर्वानान्वारभन्ति यत्” — इति ।

यद्यस्मात् सर्वानारभन्ते तस्मादेकया कृतमप्यकृतमैव । केचिदत्र
‘ज्येष्ठया न विनेतराः’ — इति वचनमन्यथा व्याचक्षते ; ज्येष्ठैव
सहधर्मचारिणी नेतराः, — इति । उदाहरन्ति च तत्र

विष्णुवचनम्. —

“अग्निहोत्रादि-यज्ञेषु न द्वितीया सहाचरेत् ।

अन्यथा निष्फलं तस्य शिष्टैः क्रतुशतैरपि” — इति ।

एतद्व्याख्यानं वीधयन-कात्यायन-वचन-विरोधान्नादरणीयम् ।
विष्णुवचनन्त्वसवर्ण-द्वितीया-विगयम्, सत्स्वग्निषु या परिणीता
तद्विषयं वा । नष्टेष्वग्निषु पुनराधाने तस्या अपि कर्तृत्वादग्निहात्रा-
दिषु सहाधिकारः । तत्रैव विशेषमाह कात्यायनः, —

“अग्निहोत्रादिशुश्रूषां बहुभार्यः सवर्णया ।

कारयेत्तद्वहुत्वे च ज्येष्ठया गार्हिता न चेत् ॥

तथावीर-सुवामासामाज्ञासम्पादिनी च या ।

दक्षा प्रियम्बदा शुद्रा तामत्र विनियोजयेत् ॥

दिन-क्रमेण वा कर्म यथा ज्येष्ठमशक्तितः ।

विमज्ज्य सह वा कुर्याद् यथाज्ञानमशक्तितः” — इति ।

यदि ज्येष्ठा न गार्हिता, तदा तया कारयेत् । गार्हिता चेत्, कनिष्ठया
वीरसुवा कारयेत् । वीरसुवोपिवह्यचेत्, तामामपि मध्ये आज्ञा-
सम्पादनादि-गुण-युक्तां विनियोजयेत् । प्रतिदिनमेका कर्तुमशक्ता
चेत्, तदादिन-क्रमेण यथाज्येष्ठ कारयेत् । एकस्मिन्नपि दिने
यद्येका कृत्स्नं कर्तुमशक्ता, तदा सर्वास्तत् कर्म यथाज्ञानं विमज्ज्य
कुर्यात् । यत् कात्यायनेनैवोक्तम्, —

“प्रथमा धर्मपत्नी स्याद् द्वितीया रतिवद्विनी ।

दृष्टमेव फलं तत्र नादृष्टमुपपद्यते” — इति ।

तद्विष्णु-वचनेन समानार्थम् ।

इत्थं सविशेषो विवाहोनिरूपितः ।

अथ सवर्णासवर्णा-विवाह-प्रसङ्गेन वृद्धचारुढानामनुलोमप्रतिलोम-
जातीनां व्यवहारोपयोगिसंज्ञा-प्रतिपत्त्यर्थं जाति-भेदो निरूप्यते ।

तत्र याज्ञवल्क्यः, —

“सवर्णेभ्यः सवर्णासु जायन्ते हि सजातयः ।

अनिन्द्येषु विवाहेषु पुत्राः सन्तानवर्द्धनाः” — इति ।

सजातयो मातापितृ-समान-जातीयाः । मनुरपि, —

“सर्ववर्णेषु तुल्यासु पत्नीष्वक्षत-योनिषु ।

आनुलोम्येन सम्भूता जात्या ज्ञेयास्तएव ते” — इति ॥

ब्राह्मण-दम्पतीभ्यामुत्पन्नो जात्या ब्राह्मणो भवेत् । एव क्षत्रियादिष्वपि ।
देवलोऽपि, —

“ब्राह्मण्यां ब्राह्मणाज्जातः सस्कृतो ब्राह्मणो भवेत् ।

एव क्षत्रिय-विट्-शूद्रा ज्ञेयाः स्वैभ्यः स्वयोनिजाः” — इति ।

असवर्णास्वनुलोमजानाह मनुः, —

“स्त्रोष्वनन्तर-जातासु द्विजैरुत्पादितान् सुतान् ।

सदृशानेव तानाहुर्मातृदोषविगर्हितान्” — इति ।

उदायां क्षत्रियायां ब्राह्मणादुपपन्नो ब्राह्मण-सदृशो न तु मुख्य ब्राह्मणः
होनजातीय-मातृ-संबन्धात् । एवमन्यत्रापि । ते चानुलोम-जाभूद्वा-
वसिष्ठादिजातिभेदेन षड्विधाः । ते च याज्ञवल्क्येन दर्शिताः,—

“विप्रान् भूद्वावसिक्तो हि क्षत्रियायां विशःस्त्रियाम् ।

अम्बष्ठः शूद्रायां निषादो जातः पारशवोऽपिवा ॥

• वैश्याशूद्रयोस्तुराजन्यान्माहिष्योग्रीसुतोऽस्मृतौ ।

वैश्यात्तुकरणः शूद्रायां विन्नास्त्वेषविधिःस्मृतः” — इति ।

तत्र ब्राह्मणाज्जातास्त्रयः क्षत्रियात्तद्वी, वैश्यादेकः । तदुक्तं मनुना,—

“विप्रस्य त्रिषु वर्णेषु नृपतेर्वर्णयोद्धयोः ।

वैश्यस्य वर्णएकस्मिन् षष्ठेतेऽपशदाःस्मृताः” — इति ।

मुख्य-पितृ-जात्यभावात् अपशदाः । ननु, मूर्द्धाविसक्तत्वादीनि न जात्यन्तराणि, अनुलोमजानां मातृजातीयत्वात् । तदाह विष्णुः,— “समान-वर्णासुपुत्राः समान-वर्णाभवन्ति, अनुलोमजास्तु मातृसवर्णाः* प्रतिलोमजास्तवार्य-विगहिताः” — इति । शङ्खोऽपि,—

“क्षत्रियायां ब्राह्मणेनोत्पन्नः क्षत्रिय एव भवति, क्षत्रिया —

द्वैश्यायां वैश्यएव भवति, वैश्येन शूद्रायां शूद्रएव भवति” ।

नैषदोषः । अनयोर्वचनयोर्मातृजात्युदित धर्म प्राप्त्यर्थत्वात् । अन्यथा, वीजोत्कर्षवेयर्थ्यापत्तेः । यथा क्षेत्रापकर्ष उत्कृष्ट-जाति-निवारकः एवं वीजोत्कर्षोऽपनिर्कृष्ट-जातिं कुतो न निवारयेत् । तस्मात्, जात्यन्तराण्येव मूर्द्धाविसक्तत्वादीनि । ननु, देवलानु-लोम-जातयोऽन्यथा वर्णिताः ;

“ब्राह्मणात् क्षत्रियायान्तु सवर्णोनाम जायते ।

क्षत्रियाच्चैव वैश्यायां जातोऽम्बष्ठ इति स्मृतः” — इति ।

नायं दोषः । एकस्यामेव जती मूर्द्धाविसक्त-सवर्ण-संज्ञाविकल्पेन प्रवृत्तत्वात् । एवमम्बष्ठादिष्वपि । न चेकत्र संज्ञाविकल्पे दृष्टान्ता-भावः शङ्कनीयः, एकत्र निषाद-पारशव-संज्ञा-विकल्पस्य मनु-देवल

* अनुलोमाह मातृषु मातृवर्णाः, — इति स० पुस्तके पाठः ।

याज्ञवल्क्यैरुदाहृतत्वात् । प्रतिलोमजास्तु मनुना दर्शिताः, —

“क्षत्रियाद्विप्र-कन्यायां सुतो भवति जातितः ।
वैश्यान्मागधवैदेहौ राजविप्राङ्गना-सुतो ।
शूद्रादायोगवः क्षत्ता चण्डालश्चाधमो नृणाम् ।
वैश्य-राजन्य-विप्रासु जायन्ते वर्णसङ्गराः ॥
आयोगवश्च क्षत्ता च चण्डालश्चाधमो नृणाम् ।
प्रातिलोम्येन जायन्ते शूद्रादपशदास्त्रयः ।
वैश्यान्मागधवैदेहौ क्षत्रियात् सूत एव च ।
प्रतीपमेते जायन्ते परेऽप्यशदास्त्रयः” — इति । *

देवलोऽपि, —

“शूद्रादायोगवः क्षत्ता चण्डालः प्रतिलोमजाः ।
वैश्यायां क्षत्रियाञ्च ब्राह्मण्याञ्च यथाक्रमम् ॥
तथैव मागधो वैश्याज्जातो वैदेहकस्तथा ।
ब्राह्मण्यां क्षत्रियाज्जातः सुतो जात्या न कर्मणा” — इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि, —

“ब्राह्मण्यां क्षत्रियात् सुतोवैश्याद् वैदेहकस्तथा ।
शूद्राज्जातस्तु चण्डालः सर्व-धर्म-वहिष्कृतः ॥
क्षत्रिया मागधं वैश्यात् शूद्रात् क्षतारमेव च ।
शूद्रादायोगवं वैश्या जनयामास वैसुतम्” — इति ।

वर्णानामनुलोमजानां प्रतिलोमजानाञ्च परस्पर-साङ्ख्येणोत्पन्नाः
श्वपाकपुल्कसः । कुक्कुटादयो जातिविशेषास्त्वनैकविधाः ते च

* श्लोकोऽयं मुद्रित पुस्तके नास्ति ।

† पुल्कस इत्यस्यैव पाठः ।

तद्वृत्तयश्च । पुराणसारे प्रपञ्चिताः । तेषु च जाति-विशेषेषु च-
माधम-भावं विविनक्ति देवलः, —

“तेषां सवर्णजाः श्रेष्ठास्तेभ्योऽन्वगनुलोमजाः ।

अन्तरालावह्विर्वर्णाः पतिताः प्रतिलोमजाः” — इति ।

विजातोयान्मिथुनादुत्पन्ना अन्तरालाः । ते च द्विविधाः, अनु-
लोमजाः, प्रतिलोमजाश्च । तत्रानुलोमजाः सवर्णजैर्भ्यो हीना —
अपि न वर्णवाह्याः, मानुसमानवर्णत्वात् । प्रतिलोमजास्तु वर्ण-
वाह्यत्वात् पतिता अधमाः । याज्ञवल्क्योऽपि, —

“असत्सन्तस्तु विज्ञेयाः प्रतिलोमानुलोमजाः” — इति ।

ववद्विदधमजातेरय्युत्तमजाति-प्राप्तिर्भवति । तदाह स एव, —

“जात्युत्कर्षो युगे ज्ञेयः सप्तमे पञ्चमेऽपि वा” — इति ।

कूटस्थ-स्त्रीपुंस-युगमारभ्य परिगणनायां पञ्चमे षष्ठे सप्तमे
वाऽनुलोमेन युगे जातिरुत्कृष्यते । तद्यथा । पुमान् विप्रः, वधूः
शूद्रा, तयोर्युग्मं कूटस्थं, तस्मादुत्पन्ना निषादो साऽपि विप्रेणोदा-
तयोर्युग्मं द्वितीयं, एवं तदुत्पन्नायां वधूयां विप्रेणोदायां तृतीयादि-
युगम-परम्परा भवति, तत्र सप्तमे युगे जातमपत्यं ब्राह्मण्योपेतं
भवति । एवं वैश्या-विप्र-युगलं कूटस्थं युगम, तस्मादुत्पन्नाऽम्बुजा,
तस्याश्च विप्रस्य च युगमं द्वितीयं, इव तदुत्पन्नायां विप्रेणोदायां
षष्ठं यद् युगमं, तस्मादुत्पन्नस्य ब्राह्मण्यं भवति । तथा क्षत्रिया-
विप्रयोर्युग्मं कूटस्थं, तदुत्पन्ना मूर्धावसिक्ता, तस्याश्च
विप्रस्य च युगमं द्वितीयं, तत्परम्परायां पञ्चमाद्वयुग्मादुत्पन्नस्य
ब्राह्मण्यं भवति । एतदुक्तं भवति । पञ्चमे षष्ठे सप्तमे वैति

व्यवस्थित-विकल्पः । कूटस्थयोर्दम्पत्योः समनन्तरैकान्तर-
द्वयन्तर-जाति-योगे पञ्चमादयोऽवगन्तव्याः, — इति । तथाच
सति, शुद्रा-वैश्ययोर्वैश्याक्षत्रिययोश्च समनन्तरत्वात् पञ्चमे,
शूद्रा-क्षत्रिययोः षष्ठे, जातिरुत्कृष्यते । क्वचिदुत्तम-जातेरप्यधम-
जाति-प्राप्तिर्भवति । तदाह सएव, —

“व्यत्यये कर्मणां साम्यं पूर्ववच्चाधरोत्तरम्” — इति ।

विप्रादीनांचतुर्णां वर्णानां मुख्यवृत्तितया विहिताति याजन —
पालन-पशुपाल्य-द्विजशुश्रूषाऽऽदीनि यानि कर्माणि, तेषामापदि
व्यत्यये विपर्यासे सति, यदि निवृत्तायामप्यापदि तामधम-वृत्तिं न
परित्यजेत्; तथा पुत्रपौत्रादयोऽपि तां न परित्यजेयुः, तदानीं
पूर्ववत् पञ्चम-षष्ठ-सप्तमेषु युग्मेषु जातमपत्यं तद्वृत्त्युचित-
जाति-साम्यं प्रतिपद्यते, — इति । तद्यथा । ब्राह्मणः शूद्र-वृत्र्या
जीवन् यदि पुत्रमुत्पादयति, सोऽपि तथैव, — इत्येवं परम्परायां
सप्तमादुत्पन्नस्य शूद्रत्वं भवति । एवं क्षत्रियः शूद्र-वृत्र्या जीवन्
षष्ठे युग्मे शूद्रं जनयति । वैश्यस्तु पञ्चमे युग्मे, — इति
दृष्टव्यम् । पूर्ववदित्यादेरयमर्थः । अधरोत्तरमिति भावप्रधानो
निर्देशः । यथा वर्ण-साङ्ख्ये प्रातिलोम्यमधम, आनुलोम्यमुत्तमं,
तथा वृत्ति-साङ्ख्येऽपि । तद्यथा । क्षत्रियस्यापद्यपि याजनादि-
ब्राह्मण-वृत्त्युपजीवनमधमम् । “न तु कदाचिज्जयायसीम्” — इति
वसिष्ठेन निषिद्धत्वात् । पाशुपाल्यादि-वैश्य-वृत्त्युपजीवनमुत्तमम् ।
“अजीवन्तः स्वधर्म्मज्ञानन्तरां पापीयसो वृत्तिमातिष्ठेरन्” — इति
वसिष्ठेनापदि विधानादिति । पूर्ववच्चाधरोत्तरमित्यस्यापराव्याख्या ।
त्रिविधोहि सङ्करः वर्ण-सङ्करः सङ्कीर्ण-सङ्करो वर्णसङ्कीर्ण-सङ्करश्चेति ।
तद्यथा । उत्तमाधम-वर्णयोर्दाम्पत्यं वर्णः-सङ्करः । तज्जन्ययो-
र्माहिष्य-करिण्योर्दाम्पत्यं-सङ्कीर्ण-सङ्करः । वर्ण-सङ्कीर्णयोर्दाम्पत्यं

वर्ण-सङ्कीर्ण-सङ्करः । तत्र “विप्रान्मूर्द्धावसिक्तः, — इत्यानुलोम्येन
वर्ण-सङ्करजा दर्शिताः । ब्राह्मण्यां क्षत्रियात् सूतः” — इति प्राति-
लोम्येन वर्ण-सङ्करजा दर्शिताः ।

“माहिष्येण करण्यान्तु रथकारः प्रजायते” ।

इति सङ्कीर्ण-सङ्करजा दर्शिताः । इदानीमधरोत्तरमित्यनेन वर्णसङ्कीर्ण-
सङ्करजाः प्रदर्श्यन्ते । अधरे प्रतिलोमजाः । उत्तरे अनुलोमजाः ।
तद्यथा । मूर्द्धावसिक्तायां सङ्कीर्णायामुत्तमायां क्षत्रिय-वैश्य-शूद्रैरधमै-
रुत्तपादिताः अधरे, निषाद्यां सङ्कीर्णयां अधमायां ब्राह्मण-क्षत्रिय-
वैश्यैरुत्तमैर्वर्णैरुत्पादिता उत्तरे, अधरे चोत्तरे च अधरोत्तरम् ।
पूर्ववदिति पदेन ‘असत् सन्तश्च विज्ञेयाः’ — इति वचनार्थोऽति
दिश्यते । यथापूर्ववर्णैरुत्पादिता* वर्ण-सङ्करजाः सङ्कीर्णसङ्करजाश्च
प्रतिलोमजा असन्तः अनुलोमजाश्च सन्तः, तथा वर्ण-सङ्कीर्ण-
सङ्करजा अपि अनुलोमजाः सन्तः प्रतिलोमजास्त्वसन्तः, — इति
द्रष्टव्यम् । उक्तत्रे विध्ये वर्णसङ्करं वर्ण-सङ्कीर्ण-सङ्करं-वाऽऽश्रित्यो-
त्पाद्यमानाः वर्णाभासाः षष्टिर्भवन्ति, संकीर्ण-सङ्करमाश्रित्योत्-
पद्यमाना जात्याभासाः अनन्ताः । तदुक्तं स्मृत्यन्तरे, —

“प्रातिलोम्यानुम्येन वर्णैस्तज्जैश्च वर्णतः ।

षष्टिर्वाऽन्ये प्रजायन्ते तत्प्रसूतेस्त्वनन्तता” — इति ।

प्रतिलोमानुलोमाभ्यां वर्णैरुत्पादिता द्वादश । षडनुलोमवर्णजाः, सूत-
वैदेह-चण्डाल-मागध-क्षत्रायोगवाः प्रतिलोम-वर्णजाः, इत्थं द्वादशभि-
र्वर्णैः संवन्धादुत्पादिता अष्टचत्वारिंशत् । एवं षष्टिसंख्ययोपलक्षिताः
अन्य वर्णाभासा जायन्ते । तद्यथा, मूर्द्धावसिक्ताम्बुष्ठ-निषाद-
माहिष्योग्रकरणाः यडनुलोमवर्णजाः । सूत-वैदेह चण्डाल-मागध-

* यथावर्णेन, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

क्षतायोगवाः प्रतिलोमवर्णजाः । इत्थं द्वादश । तत्र मूर्द्धावसिक्ते-
नानुलोमेन क्षत्रिया-वैश्या-शूद्रासूत्पादितास्त्रयः, प्रातिलोम्नेन
ब्राह्मण्यामेकः ; अम्बष्ठस्यानुलोम्नेन द्वौ, प्रातिलोम्नेन द्वौ निषाद-
स्यानुलोम्नेनैकः प्रतिलोम्नेन त्रयः ; माहिष्यस्यानुलोम्नेन द्वौ,
प्रातिलोम्नेन द्वौ ; उग्रस्यानुलोम्नेनैकः, प्रातिलोम्नेन त्रयः ;
करणस्यानुलोम्नेनैकः, प्रातिलोम्नेन त्रयः, — इति पूर्वषट्कोत्पा-
दिताश्चतुर्विंशतिः । एवं सूतादीनां षणां वर्णानामेकैकस्य चतुसृषु
वर्णेष्वेकैकः, — इति, तेषु चतुर्विंशतिः । एव मिलित्वा षष्टिः सम्पद्यते ।
तेभ्यः संख्याकेभ्यः उत्पादितैः अपत्यैराभासानां संख्याया आनन्त्यं
भवति । समाप्ता प्रासङ्गिकी जातो-भेद-कथा । विवाहानन्तर-भाविनः
प्राकृताः पञ्चमहायज्ञादयः सोमसंस्थाऽन्ताः संस्कारा आह्निक-वचने
षट्कर्मवचने च निरूपिताः, — इति नात्र पुनरुच्यन्ते ।

अथावशिष्टाः गृहस्थधर्मा निरूप्यन्ते ।

तत्रोपाकर्म-विधिमाह याज्ञवल्क्यः, —

“अध्यायानामुपाकर्म श्रावण्यां श्रवणेन वा ।

हस्तेनौषधिभावे वा पञ्चभ्यां श्रावणस्य तु” — इति ।

‘अधोयन्ते’ — इत्यध्याया वेदाः । तेषामुपाकर्म प्रारम्भः श्रावण-
मासस्य पूर्णमास्यां, अन्यस्यां वा श्रवण-नक्षत्रयुक्तायां तिथौ, हस्त
नक्षत्र-युक्तायां श्रावणमासस्य पञ्चभ्यां वा कर्तव्यः । यदा तु
श्रावणमासे ओषधयो न प्रादुर्भवन्ति, तदा माद्रपदे मासे प्रोक्त-तिथिषु
कुर्यात् । तदाह वसिष्ठः । “अथातः स्वाध्यायोपाकर्म श्रावण्यां
पूर्णमास्यां प्रीष्ठपद्यां वा” — इति । मनुरपि, —

“श्रावण्यां प्रीष्ठपद्यां वाऽप्युपाकृत्य यथाविधि ।

युक्तश्छन्दांस्यधीयीत मासान् विप्रोऽर्द्धं पञ्चमान्” — इति ।

अर्द्धपञ्चमं येषां ते तथा, सार्द्धान् चतुरी मासानित्यर्थः । यदा पुनः श्रावण्यां पौष्ठपद्यां वा शुक्रास्तमयादि—प्रतिबन्धः, तदानीमाषाढ्यां कर्त्तव्यम् । तदुक्तं कूर्मपुराणे, —

“श्रावणस्य तु मासस्य पौर्णमास्यां द्विजोत्तमाः ।

आषाढ्यां पौष्ठपद्यां वा वेदोपाकरणं स्मृतम्” — इति ।

वीधायनोऽपि । “श्रावणपौर्णमास्यामाषाढ्यां वोपाकृत्य तैष्यां माष्यां वोऽसृजेत्” — इति । तेषु त्रिष्वपि मासेषु पूर्णिमा-श्रावण-हस्ताः शाखा-भेदेन व्यवस्थिताः । तदाह गोमिलः, —

“पर्वण्यौदयिके कुर्युः श्रावण्यां तैतिरीयकाः ।

वह्नाचाः श्रावणे कुर्युर्ग्रह-संक्रान्ति-वर्जिते” — इति ।

अत्र, औदयिके, — इति पर्वदिषु सर्वत्र संवद्व्यते । पर्वणि औदयिकत्वे विशेषमाह सप्व, —

“श्रावणी पौर्णमासी तु सङ्गवात्परतोयदि ।

तदा त्वौदयिको ग्राह्या नान्यथौदयिको भवेत्” — इति ।

श्रावणस्य त्वौदयिकत्वमन्वय-व्यातिरैकाभ्यां व्यासेन दर्शितम्, —

“श्रावणेन तु यत्कर्म ह्युत्तराषाढ-संयुते ।

संवत्सर-कृतोऽध्यायस्तत्क्षणादेव नश्यति ।

धनिष्ठा-संयुते कुर्याच्छ्रावणं कर्म यद्वेत् ।

तत् कर्म सफलं ज्ञेयमुपाकरण-संज्ञितम्” — इति ।

श्रावणे यत् कर्म विहितं, तदुत्तराषाढ-संयुते न कुर्यात्, यदि कुर्यात् तदा नश्यतीति योजनीयम् । ग्रह-संक्रान्ति-वर्जिते, — इति यदुक्तं, तत्र विशेषमाह गार्ग्यः, —

“अर्द्धरात्रादघस्ताच्चैत् संक्रान्तिर्ग्रहणं तथा ।

उपाकर्म न कुर्वीत परतश्चेन्न दोषकृत् ॥

यत्राद्धरात्रादर्वाक्चेद्ग्रहः संक्रम एव वा ।

नोपाकर्म तदा कुर्यात् श्रावण्यां श्रवर्ण्यपि च ॥” — इति ।

कर्कटे मासे नोपाकर्म कर्त्तव्यं । तथा च स्मृत्यन्तरे, —

“वेदोपाकरणे प्राप्ते कुलीरे संस्थिते रवौ ।

उपाकर्म न कर्त्तव्यं कर्त्तव्यं सिंह-संयुते ॥” — इति ।

तदेतद्देशान्तर-विषयम् । तथा च स्मृत्यन्तरम्, —

“नर्मदोत्तरभागे तु कर्त्तव्यं सिंह-संयुते ।

कर्कटे संस्थिते भानावुषाकुर्यात् तु दक्षिणे* ॥”

ननु उपाकरणं ब्रह्मचारि-धर्मः, “उपाकृत्याधीयीत” — इति तस्य ग्रहणाध्यायनाश्रित्व-प्रतीतिः । ग्रहणाध्ययनञ्च ब्रह्मचारिण एव, “वेदमधीत्य स्नायात्” — इति स्नानात् प्राचीनत्वावगमात् । अतः, कथमिदं गृहस्थधर्मत्वेनोच्यते । नायं दोषः । गृहस्थस्यापि ग्रहणाध्ययनेऽधिकार-सम्भवात् । अतएव “अधीयीत” — इत्यनुवृत्तौ ब्रह्मचारिकल्पेन, यथान्यायमितरे जायोपेता इयेके” — इति ।

अस्यार्थः । येन नियमविशेषेण युक्तो ब्रह्मचारी अधीते, तेनैव नियमेन समावृत्तोऽप्यधीयीत । समावृत्तादितरे ब्रह्मचारिणस्तु यथान्यायं स्वविध्युक्त-प्रकारेणाधीयीरन् । तथा, जायोपेतो गृहस्थोऽपि ब्रह्मचारिवन्नियमोपेतोऽधीयीतेति । न च समावृत्त-गृहस्थ-योर्ग्रहणाध्ययनाधिकारे “वेदमधीत्य स्नायात्” — इति विरुद्धचेतेति शङ्कनीयम् । तस्य वचनस्य विद्यास्नातक-विषयत्वात् । अतएव, —

“वेदं ब्रतानि वा पारं नीत्वा ह्युभयमेव वा” — इति ।

* तदेतत्, — इत्यादि दक्षिणे, — इत्यन्तं नास्ति सु० पुस्तके ।

पक्षद्वयोपन्यासो दर्शितः । उपाकरणस्य गृहस्थधर्मत्वाभ्युपगमे
मनु-याज्ञवल्क्य-स्मृत्योगृहस्थ-धर्म-प्रकरण-पाठोऽप्यनुगृहीतो भवति ।
उपाकरणस्येतिकर्तव्यता काष्ठाजिनिना दर्शिता, —

“उपाकर्मणि चोत्सर्गे यथाकालं समेत्य च ।

ऋषीन् दर्भमयान् कृत्वा पूजयेत् तर्पयेत्ततः”, — इति ।

बौधायनोऽपि, —

“गौतमादीनृषीन् सप्त कृत्वा दर्भमयान् पुनः ।

पूजयित्वा यथाशक्ति तर्पयेद् वंशमुद्धरन्” — इति ।

अथोत्सर्जनम् ।

तत्र याज्ञवल्क्यः, —

“पौषमासस्य रोहिण्यामष्टकायामयापि वा ।

जलान्ते छन्दसां कुर्यादुत्सर्गं विधिवद्वहिः ॥” — इति ।

मनुरपि, —

“पुष्ये तु चन्दसां कुर्याद्वहिरुत्सर्जनं द्विजः ।

माघशुक्रस्य वा प्राप्ते पूर्वाह्णे प्रथमेऽहनि” — इति ।

यदा श्रावण्यामुपाकर्म, तदा पुष्यमासस्य शुक्रप्रतिपदि पूर्वाह्णे. यदि
पौष्ठपद्यामुपाकर्म, तदा माघस्येति व्यवस्थितोऽयं विकल्पः ।
उत्सृष्टस्यापि पुनरध्ययनं प्रागुपाकरणात् काल-विशेषे विदधाति
मनुः,

“अतः परन्तु छन्दांसि शुक्रेषु नियतः पठेत् ।

अग्नानि च रहस्यञ्च* कृष्णपक्षेषु वै पठेत्” — इति ।

* वेदाग्नानि रहस्यं च, — इति शु० पुस्तके पाठः ।

कूर्मपुराणेऽपि, —

“छन्दांस्यूद्धमतोऽभ्यस्येत् शुक्लपक्षेषु वै द्विजः ।

वेदाङ्गानि पुराणानि कृष्णपक्षेषु मानवः*” — इति ॥

यदि भावि-विघ्न भयात् सहसाऽध्येतव्यमिति बुद्धिः, तदा संवत्सरान्ते प्रागुपाकरणादुत्तृजेत । “यत् स्वाध्यायमधीतेऽब्दम्†” — इति श्रुतेः । उपाकरणोत्सर्जनै प्रशंसांत कात्यायनः, —

“प्रत्यब्दं यदुपाकर्म सोत्सर्गं विधिवद् द्विजैः ।

क्रियते छन्दसां तेन पुनराध्यायनं भवेत् ।

अयातयामैश्छन्दोभिर्यत् कर्म क्रियते द्विजैः ।

क्रौडमानैरपि सदा तत्तेषां सिद्धि-कारकम्” — इति ।

अन्येऽपि धर्माः कूर्मपुराणे दर्शिताः, —

“नाधार्म्मिकैर्वृते ग्रामे न व्याधि-बहुलै भृशम् ।

न शूद्र-राज्ये निवसेन्न पाषण्डि-जनैर्वृते ।

हमवद्विन्ध्ययोर्मध्यं पूर्वपश्चिमयोः शुभम् ।

मुक्त्वा समुद्रयोर्देशं नान्यत्र निवसेत् द्विजः ।

कृष्णो वा यत्र चरति मृगो नित्यं स्वभावतः ।

पुण्यश्च विश्रुता नद्यस्तत्र वा निवसेद्विजः ।

परस्त्रियं न माषेत नायाज्यं याजयेद्दधः ।

न देवायतनं गच्छेत् कदाचिन्नाप्रदक्षिणम् ।

न वीजयेद्वा वस्त्रेण समवायञ्च वज्जयेत् ।

नैकोध्वानं प्रपद्येत नाधार्म्मिक-जनैः सह ।

न निन्द्यद्योगिनः सिद्धान् व्रतिनोवा यतोस्तथा” — इति ।

* वैद्विजः, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

† मजीषीत, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

मनुरपि, —

“देवतानां गुरोराज्ञः स्नातकाचार्ययोस्तया ।
 नाक्रामेत् कामतश्चायां वध्रूणी दीक्षितस्य च ।
 क्षक्षियञ्चैव सर्वञ्च ब्राह्मणञ्च बहुश्रुतम् ।
 नावमन्येत वै भूष्णुः कृशानपि कदाचन ।
 आमुत्योः श्रियमन्विच्छेन्नैनां मन्येत दुर्लभाम् ।
 सत्यं ब्रूयात् प्रियं ब्रूयात् न ब्रूयात् सत्यमाप्रियम् ।
 प्रियञ्च नानृतं ब्रूयादेष धर्मः सनातनः ।
 नातिकल्यं नातिसायं नातिमध्यं गते रवौ ।
 नाज्ञातेन समं गच्छेन्नैको न वृषलैः सह ।
 हीनाज्ञानतिरिक्ताज्ञान् विद्याहीनान् वयोऽधिकान् ।
 रूप-द्रविण-हीनांश्च* जाति-हीनांश्च नाक्षिपेत् ।
 वैरिणं नोपसेवेत सहायञ्चैव वैरिणः ।
 अधार्मिकं तस्करञ्च परस्यैव तु योषितम्” — इति ।

मार्कण्डेयोऽपि, —

“असदालापमनृतं वाक्पारुष्यं विवर्जयेत् ।
 असच्छास्त्रमसद्वादमसत्सेवाञ्च पुत्रक ।
 न म्लेच्छ-भाषां शिक्षेत न पश्येदात्मनः शकृत् ।
 नाधितिष्ठेच्छकृन्मूत्रं केश भस्म-कपालिकाः ।
 तुषाङ्गारास्थिशोषाणि रज्जु-वस्त्रादिकानि च ।
 वर्जयेन्माज्जनी-रेणुं नापेयञ्च पिवेद्विजः” ।

* रूपद्रविणसम्पन्नान्, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

सामान्येन च धर्मं संक्षिप्याह मनुः, —

“येनांस्य पितरो याताः येन याताः पितामहाः ।

तेन यायात् सतां मार्गं तेन गच्छन्न रिष्यति* ।

यत् कर्म कुर्वतोऽप्यस्य परितोषोऽन्तरात्मनः ।

तत् प्रयत्नेन कुर्वीत विपरीतन्तु वर्जयेत्” — इति ।

इत्य ब्रह्मचारि-गृहस्थाश्रम-धर्मो निरूपितो ।

अथ वानप्रस्थाश्रमो निरूप्यते ।

ननु, केचिद्गार्हस्थ्य-व्यतिरिक्तमाश्रमान्तरं नैच्छन्ति, उदाहरन्ति च तत्र गौतमस्मृतिम् । “एकाश्रम्यन्त्वाचार्याः प्रत्यक्ष-विधानाद्-गार्हस्थ्यस्येति आचार्यास्तु गार्हस्थ्यमेक एवाश्रमो नान्यः कश्चिद-स्तीति मन्यन्ते ; हेतुं चाचक्षते, गार्हस्थ्यस्य प्रत्यक्ष-श्रुतिषु विधानादितरस्य तदभावात्, — इति । तथाहि । वद्व.चाः, ‘अग्निमीले’, — इत्यारभ्य मन्त्र-ब्राह्मणात्मके कृत्स्नेऽपि वेदे होतृ-कर्त्तव्यमेवामनन्ति । यजुर्वेदिनश्च, ‘इषे त्वा’ — इत्यादिना अध्वर्यु-कर्त्तव्यम् । सामगा अपि, ‘अग्न आयाहि’ — इत्यादिनोद्-गातृ कर्त्तव्यम् । होत्रादयश्च गृहस्था एव । तथाचाधीयमानेषु प्रत्यक्ष-वेदेषु गृहस्थ-कर्त्तव्याभिधानेन तदाश्रमविधिः परिकल्प्यते, न त्वेवमितराश्रम विधि-कल्पकं किञ्चित् पश्यामः । अतएव, “याज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति” — इति श्रुतिः कृत्स्नं पुरुष-युषं गृहि-कर्मस्वेव विनियुञ्जते । श्रुत्यन्तरञ्च “एतद्वै जरा-मर्त्यं सत्रं यदग्निहोत्रं, जरया वा ह्येवास्मान्मुच्यते मृत्युना वा” — इति । न चैवं सति कथं ब्रह्मचर्याश्रमाङ्गीकारः, — इति शङ्कनीयम् ।

* दुष्यति, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

† विधिं कञ्चिद्, — इति स० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

नैष्ठिकस्य पक्ष-कोटि-निःक्षिप्तत्वादुपकुर्वाणकस्य प्रतिपत्तत्वेन-[†]
आश्रमित्वाभावात् । यदा, कर्मित्वेनाभिमतयो ब्रह्मचारि-वनस्थयो-
रीदृशी गतिः तदा, केव कथा कृतस्न-कर्म-त्यागिनो यतेः । तस्माद्,
गार्हस्थ्यमेक एवाश्रमः, — इत्याचार्याणां पक्षः ।

अत्रोच्यते । अस्ति हि चतुर्णां आश्रमाणां प्रत्यक्ष-श्रुति-
विधानम् । तथाच, जावाला आमनन्ति । “ब्रह्मचर्यं समाप्य गृहो
भवेत्, गृहाद्वनी भूत्वा प्रव्रजेत्” — इति । आचार्यास्तु, रागिण-
मभिप्रेत्य तस्योद्ध रेतःसु नैष्ठिक-ब्रह्मचर्यादिषु त्रिष्वश्रमेष्वनधिकार
मन्यमानाः, गार्हस्थ्यमेव वर्णयामासुः । यत्तु कृतस्नेऽपि वेदे
गृहस्थ-धर्मस्यैवास्नानमित्युक्तम् । तदयुक्तम् । वानप्रस्थस्यापि
सदारस्याग्निहोत्रादि-सम्मवात् । नैष्ठिक-ब्रह्मचारि-धर्मस्तु
घन्दोगे पठ्यते । “ब्रह्मचार्याचार्यकुल-वासो तृतीयोऽत्यन्तमात्मान-
माचार्यकुलेऽवसादयन्” — इति । उपकुर्वाणक-धर्माः सर्व-
शाखासूपनयन-प्रकरणेषु प्रसिद्धाः । यति-धर्माश्चोपनिषद्भागे ।
अतो यावज्जीवादि-श्रुतेः कामि-विषयत्वेनाश्रमान्तराणि न तया
प्रलपितुं शक्यन्ते । साधिताश्चोत्तरमीमांसायां चत्वार आश्रमाः ।
तस्मात्, क्रम-प्राप्तौ वानप्रस्थाश्रमः प्रस्तूयते । तत्र, याज्ञवल्क्यस्तं
विधत्ते, —

“सुत-विन्यस्त-पत्नीकस्तया वाऽनुगतो वनम् ।

वानप्रस्थो ब्रह्मचारी साग्निः सोपासनो ब्रजेत्” — इति ।

वानप्रस्थो वृभूषुः स्वस्य ब्रह्मचर्य-नियमेन पत्न्या अनपयोगात्तां
रक्षणीयत्वेन पुत्रेषु निःक्षिप्य वनं ब्रजेत् । यदा साऽपि नियता सती
पति-शुश्रूषां कामयते, तदा तया सह वनं ब्रजेत् । तस्मिन् पक्षे

† प्रतिविद्धत्वेन, — इति स० श्लो० पुस्तकयो पाठः ।

वैतानिक-गृह्याभ्यामग्निभ्यां सह गच्छेत् । सुत निक्षेप-पक्षे त्वात्मनि
अग्नीन् समारोप्य प्रव्रजेत् । तदाह छागलेयः, —

“अपत्नीकः समारोप्य ब्राह्मणः प्रव्रजेद् गृहात्” — इति ।

तादृशोऽरण्यं गत्वा वैरवानस-सूत्रोक्त-मार्गेणाग्निमादध्यात् । तदाह
वसिष्ठः । “वानप्रस्थो जटिलश्चोराजिनवासान फाल-कृष्टमधि-
तिष्ठे । दकृष्ट-मूल-फलं सञ्चिन्वीतोद्धरेताः क्षपाशयो दद्यादेव न-
प्रतिगृह्णीयात् ऊर्द्धं पञ्चभ्यो मासेभ्यः श्रावणकेनाग्निं मादध्या-
दाहिताग्निवृक्षमूलिको दद्याद् देवर्षिपितृमनुष्येभ्यः स गच्छेत्
स्वर्गमानन्त्यम्” — इति । श्रावणकं तपस्वि-धर्म-प्रतिपादकं
वैरवानस-सूत्रम् । अकृष्टमूलमाहारत्वेन बुवन् ग्राम्यहार-परित्यागं
सूचयति । अतएव मनुः, —

“सन्त्यज्य ग्राम्यमाहारं सर्वञ्चैव परिच्छेदम् ।

पुत्रेषु भार्यां निक्षिप्य वनं गच्छेत् सहैव वा” — इति ।

गृहस्थस्य वनप्रवेशावसरमाह यमः, —

“द्वितीयमायुषो भागमुषित्वा तु गृहे द्विजः ।

तृतीयमायुषो भागं गृहमेधो वने वसेत् ॥

उत्पाद्य धर्म्मतः पुत्रानिष्टा यज्ञैश्च शक्तिततः ।

दृष्ट्वाऽपत्यस्य चापत्यं ब्राह्मणोऽरण्यमाविशेत्” — इति ।

अत्र, ब्राह्मण-गृहणं त्रैवर्णिकोऽलक्षणार्थं, ‘उषित्वा तु गृहे द्विजः, —
इत्युपक्रमानुसारात् । मनुरपि, —

“गृहस्थस्तु यदा पश्येद्वलीगलितमात्मनः ।

अपत्यस्यैव चापत्यं तदाऽरण्यं समाश्रयेत्” — इति ।

† मधिगच्छे, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

† श्रावणमासेऽग्नि, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

शङ्खलिखितावपि, — “पुत्रानुत्पाद्य संस्कृत्य वेदमध्याप्य वृत्तिविधाय दारैः संयोज्य गुणवति पुत्रे कुटुम्बमावेश्य कृत-प्रस्थान-लिङ्गोवृत्ति-विशेषाननुक्रमेत्, क्रमशो यायावराणां गृत्तिमुपास्य वनमाश्रयेदुत्तरायणे पूर्वपक्षे” — इति । एतच्चाश्रम-समुच्चय-पक्षे द्रष्टव्यम् । असमुच्चयपक्षे त्वकृत-गार्हस्थ्येऽपि वानप्रस्थेऽधिक्रियते । तदाह वसिष्ठः, — “चत्वार आश्रमा ब्रह्मचारि-गृहस्थ-वानप्रस्थ-परिव्राजकाः । तेषां वेदमधीत्य वेदं विदित्वा चीर्ण-ब्रह्मचर्यो यमिच्छेत् तमावसेत्” — इति । आपस्तम्बेऽपि, — “चत्वार आश्रमा-गार्हस्थ्यं आचार्यकुलं मौनं वानप्रस्थम्” — इत्युपक्रम्य, “यत्कामयेत्, तदारभेत्”-इत्युपसंहरति । वन-प्रतिष्ठस्य कर्त्तव्यमाह याज्ञवल्क्यः,—

“अ-फाल-कृष्टेनाग्नौ च पितृन् देवतिथीनपि ।

भृत्याश्च तर्पयेच्छश्वज्जटा-लोम-भृदात्मवान्” — इति ।

अ-फाल-कृष्टं शाक-मूल-नीवारादि । तथाच मनुः, —

“मुन्यन्नैर्विविधैर्धैः शाक-मूल-फलैर्वा ।

एतरेव महायज्ञान् निर्व्वपेद्विधि-पूर्वकम्” — इति ।

नच, ब्रह्मचारि-विधुरयोरनग्निकयोर्वनस्थयोः कथमग्नीनां तर्पणमिति वाच्यं, वैरवानस-शास्त्रोक्तस्याग्नेः सद्भावात् । नचाफालकृष्ट-नीवारादिना पुरोडाश-करणे ‘ब्रीहिभिर्यजेत’ — इति श्रुतिर्वाध्येतेति शङ्कनीयम् । ब्रीहिणामप्यफालकृष्टानां सम्भवात् । तस्मादकृष्ट-पच्यैर्वैह्यादिभिर्वैतानिकं कर्म कुर्यात् । तथाच मनुः,—

“वैतानिकञ्च जुह्यादग्निहोत्रं यथाविधि ।

दर्शमस्कन्दयन् पूर्व्वं पौर्णमास्यां प्रयोजतः ।

ऋक्षेष्टचाग्रहावणं चैव चातुर्मास्यानि चाहरेत् ।

उत्तरायणञ्च व* क्रमशोदक्षस्यायनमेवच ॥

* सुतायनञ्च, — इति स० पुस्तके पाठः ।

वासन्तेः शारदेर्मेध्यैर्मुन्यन्नेः खयमाहतेः ।

पुरोडाशं चरुञ्चैव निर्वपेद्विधि-पूर्वकम्” — इति ॥

मेध्यैर्यज्ञार्हेर्मुन्यन्नेरकृष्ट-पच्येरित्तरथः । संग्राह्यद्रव्यस्येयत्तामाह
याज्ञवल्क्यः, —

“अहो मासस्य षण्णां वा तथा संवत्सरस्य वा ।

अर्थस्य सञ्चयं कुर्यात् कृतमाश्वयुजे त्यजेत्” — इति ॥

एकदिन-साध्यस्य कर्मणो यावत् पर्याप्तं, तावतीर्थास्य सञ्चयं
कुर्यात् । एवमेक-मास-संवत्सर-पक्षेऽपि योजनीयम् । तत्र यदि
किञ्चित् सञ्चितमवशिष्येत्, तत् सर्वमाश्वयुज्यां त्यजेत् ।
यदाह विष्णुः । “मास-निचयः, संवत्सर-निचयो वा, संवत्सर-
निचयात् पूर्वं निचयमाश्वयुज्यां जह्यात्” — इति । संत्यज्य
ततो नूतनं सञ्चिनुयात् । मनुरपि, —

“त्यजेदाश्वयुजे मासे मुन्यन्न् पूर्व-सञ्चितम् ।

जीर्णानि* चैव वासांसि शाक-मूल-फलानि च ।

सद्यः प्रक्षालितोवा स्यान्मास-सञ्चयिकोऽपि वा ।

षण्मास-निचयोवाऽपि समा-निचयएववा” — इति ॥

तत्र वर्ज्यानाह सएव, —

“वर्जयेन्मधु-मांसानि भीमानि कवकाणि च ।

भूतृणं सिग्रकं चैव श्लैष्मातक फलानि च ॥

न फाल-कृष्टमश्नोयादुत्कृष्टमपि केनचित् ।

न ग्रामजातान्यर्हाणि पुष्पानि च फलानि च” — इति ॥

* चोर्णानि, — इति सु० पुस्तके वाठः ।

कवकानि चत्रकानि । तपोनियममाह याज्ञवल्क्यः, —

“दान्तस्त्रिषवण-स्नायी निबृत्तश्च प्रतिग्रहात् ।

स्वाध्यायवान् दान-शोलः सर्व्व-सर्व्व-हितेरतः ॥

दन्तोलूखलिकः काल-पक्काशी वाऽवम-कुट्टकः ।

श्रीतस्मात् फल-स्नेहैः कर्म कुट्यात् क्रियास्तथा ॥

चन्द्रायनेर्नयेत् कालं कृच्छ्रैर्वा वर्त्तयेत् सदा ।

पक्षे गते चाप्यश्नीयान्मासे वाऽहनि वा गते ॥

स्वपेद्भूमी शुची रात्रौ दिवस प्रपदेर्नयेत् ।

स्थानासनविहारैर्वा योगाभ्यासेन वा तथा ॥

ग्रीष्मे पञ्चाग्नि मध्यस्थो वर्षासु स्थाण्डिलेशयः ।

अर्द्रं वासास्तु हेमन्ते शक्त्या वाऽपि तपश्चरेत्” — इति ।

दन्ताएवोलूखलं निस्तुषीकरण साधनं, तद् यस्यास्ति स दन्तोलू-
खलिकः । बाह्योलूखलादि-साधन-निरपेक्षइत्यर्थः । काल-पक्वं-उदरे-
शुद्ध-पनस-फलादि । अश्मनाकुट्टनमवहननं यस्य, सोऽश्मकुट्टकः ।
फल स्नेहोलिकुच-मधुकादि-मैध्यतर-फल-जन्मानि तैलानि । क्रिया
भोजनाभ्यञ्जनादयः । विष्णुरपि । “वायु-पुष्पाशी फलाशी मूत्राशी
शाकाशी पर्णाशी वायु-पक्वान्नयोर्वा सकृदश्नीयात्” — इति ।
कूर्मपुरोऽपि, —

“एकपादेन तिष्ठेत मरीचीन्वा पिवेत् सदा ।

पञ्चाग्नि-धूमपो वा स्यादुष्मपः सोमश्चवा ॥

पयः पिवेत् शुक्लपक्षे कृष्णपक्षे च गोमयम् ।

शीर्ण-पर्णाशनो वा स्यात् कृच्छ्रैर्वा वर्त्तयेत् सदा ॥

अथर्वशिरसोऽध्येता वेदान्ताभ्यास-तत्परः ।

यमान् सेवेत सततं नियमाश्चाप्यतांद्रितः ॥

जितेन्द्रियो जित-क्रोधस्तत्त्वज्ञान-विचिन्तकः ।

ब्रह्मचारी भवन्नित्यं न पत्नीं प्रतिसंश्रयेत् ॥

यस्तु पत्न्या समं गत्वा मैथुनं कामतश्चरेत् ।
तद्भूतं तस्य लुप्येत प्रायश्चित्तीयते द्विजः ॥
नक्तं बाष्पं समश्नीयाद् दिवा वाऽऽहृत्य शक्तितः ।
चतुर्थकालिको वा स्यात् स्याद्वा चाष्टमकालिकः ॥
चान्द्रायण-विधानेर्वा शुक्ले कृष्णे च वर्तयेत् ।
पक्षे पक्षे समश्नीयाद्यवागूं क्वथितां सकृत् ॥
पुष्पमूल-फलैर्वाऽपि केवलेर्वर्तयेत् सदा ।
स्वामाविकेः स्वयं शीर्णेर्वैखानस-मते स्थितः” — इति ॥

अग्नि-परिचर्यायामक्षमं प्रत्याह याज्ञवल्क्यः, —

“अग्नीनप्यात्मसात् कृत्वा बुक्षावासो मिताशनः ।
बानप्रस्थो गृहेष्वेव यात्रार्थं भैक्ष्यमाचरेत् ॥
ग्रामादाहृत्य वै ग्रासानष्टौ भुञ्जीत वाग्यतः” — इति ॥

मनुरपि, —

“अग्नीनात्मनि वेतानात् समारोप्य यथाविधि ।
अनग्रिरनिकेतः स्यान्मूनिर्मूलफलाशनः ॥
अप्रयत्नः सुखेऽर्षेण ब्रह्मचारी धराशयः ।
गृहमेधिषु चान्येषु द्विजेषु वनवासिषु ॥
ग्रामादाहृत्य वाऽश्नीयादष्टौ ग्रासान् वने वसन् ।
प्रतिगृह्य पुटेनेव पाणिना शकलेन वा ॥
एताश्चान्याश्च सेवेत दीक्षाविप्रो वने वसन् ।
आसां महर्षि-चर्याणां त्यक्त्वाऽन्यतमया तनुम् ॥
वीत-शोक-भयो विप्रो ब्रह्मलोके महीयते” — इति ॥

ननु, अष्ट-ग्रास-विधाने, “षोडशारण्यवासिनः” इति वचनं विरुद्धयेत ।
तन्न, शक्ताशक्त-विषयत्वेन व्यवस्थोपपत्तेः । सर्वानुष्ठानासमर्थं

प्रत्याह याज्ञवल्क्यः, —

“वायुमक्षः प्रागुदीचीं गच्छेदावष्म-संक्षयात्” — इति ।

कूर्मपुराणेऽपि, —

महाप्रस्थानिकं वाऽसौ कुर्यादनशनन्तु वा ।

अग्निप्रवेशमन्यद्वा ब्रह्मार्पण-विधौ स्थितः ।

यस्तु सम्यगिममाश्रमं शिवं

संश्रयत्यशिव-पुञ्ज-नाशनम् ।

ताप-हन्तृपदमैश्वरं परं

याति यत्र जगतीऽस्य संस्थितिः” — इति ।

इत्थं वानप्रस्थाश्रमो निरूपितः ।

अथ चतुर्थाश्रमो निरूप्यते ।

तत्र मनुः, —

“वनेषु तु विहृत्येवं तृतीयं भागमायुषः ।

चतुर्थमायुषोभागं त्यक्त्वा सज्जान् परिव्रजेत्” — इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि, —

वनाद् गृहाद्वा कृत्वेष्टिं सर्ववेदसदक्षिणाम् ।

प्राजापत्यां तदन्ते तानग्नीनारोप्य चात्मनि ॥

अधीतवेदो जपकृत् पुत्रवानन्नदोऽग्निमान् ।

शक्त्या च यज्ञकृन्मोक्षे मनः कुर्यात्तु नान्यथा” — इति ॥

आश्रम-चतुष्टय-समुच्चयमभिप्रेत्य, वनान्मोक्षे मनः कुर्यादित्युक्तम् ।
आश्रम-त्रय-समुच्चयमिप्रामेण गृहाद्देति पक्षान्तरोपन्यासः । ननु,
अत्रापि चतुष्टय-समुच्चय एवाभिप्रेयतां, पारिव्राज्यानन्तरं वानप्रस्थ-
स्यानुष्ठानं शक्यत्वात् । मैवम् । ब्रह्मचर्यादीनां चतुर्णामाश्रमाणां

आरोहस्य प्रतिनियतत्वात् । तथा च जावला आश्रमा णमारोहमाम-
नन्ति । “ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही भवेत्, गृही भूत्वा वनी भवेत्,
वनी भूत्वा प्रव्रजेत्*” — इति । न त्वेवमवरोहः क्वचिदप्या-
म्नातः । प्रत्युतावरोहं दक्षो निषेधति, —

“त्रयाणामानुलोम्यं स्यात् प्रातिलोम्यं न विद्यते ।

प्रातिलोम्येन यो याति न । तस्मात् पापकृतमः

यो गृहाश्रममास्थाय ब्रह्मचारी भवेत् पुनः ।

न यतिर्न वनस्थश्च स सर्वाश्रम-वर्जितः” — इति ॥

यदि गृही कथञ्चित् प्रत्यवरुह्य ब्रह्मचारी भवेत्, तदाऽसौ सर्वाश्रम-
वहिस्कृतः । आरुढ-पतितत्वात् । अतो न वनस्थादिभिराश्रम-
वासिभिः शब्देरभिलाष्यो भवति । अयञ्चावरोहाभाव उत्तर-
मीमांसायां तृतीयाध्याये वर्णितः ।

वनाद् गृहाद्वेत्यत्र ब्रह्मचर्याद् वा, — इत्यपि द्रष्टव्यम् । यदा
जन्मान्तरानुष्ठित-सुकृति-परिपाक-वलात् वाल्य एव वैराग्यमुपजायते,
तदानोमकृतोद्वाहो ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेत् । तथा च जावाल श्रुतिः ।

“यदि वेतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेद् गृहाद्वा वनाद्वा” — इति ।

पूर्वमविरक्तं वालं प्रत्याश्रम-चतुष्टय-समुच्चयमायुर्विभागेनोपन्यस्य,
विरक्तमुद्दिश्य यदि वेति पक्षान्तरोपन्यासः । इतरथेति वाल्य-
एवावगत-वैराग्य इत्यर्थः । अकृतोद्वाहस्य संन्यासो नृसिंहपुराणे
दर्शितः, —

“यस्यैतानि सुगुप्तानि जिह्वोपस्थोदरं शिरः

स न्यसेदकृतोद्वाहो ब्राह्मणो ब्रह्मचर्यवान्” — इति ।

* गृहाद्वनी भूत्वा प्रव्रजेत्, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

† स, — इति स० पुस्तके पाठः ।

अग्निराप्याह, —

“संसारमेव, * निःसारं दृष्ट्वा सार-दिदृक्षया ।

प्रव्रजत्यकृतोद्वाहः परं वैराग्यमाश्रितः ॥

प्रव्रजेद्ब्रह्मचर्येण प्रव्रजेच्च गृहादपि ।

वनाद्वा प्रव्रजेद्विद्वानातुरो वाऽथ दुःखितः” — इति ॥

दुःखितो व्याधितश्चौरव्याघ्राद्यपद्रुतः । आतुरो मुमूर्षुः । तत्र
महाभारतम्, —

“उत्पन्ने सङ्घटे घोरे चौरव्याघ्रादि-सङ्घटे ।

भय-भीतस्य संन्यासमग्निरामुनिरब्रवीत् ॥

आतुराणाञ्च संन्यासे न विधिर्नैव च क्रिया ।

पेषमात्रं समुच्चार्य संन्यासं तत्र पूरयेत्” — इति ॥

मनु, ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रज्याऽङ्गोकारे मनु-वचनानि विरुद्धाचरेन्, —

“ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य मनो मोक्षे निवेशयेत् ।

अनपाकृत्य मोक्षन्तु सेवमानो व्रजत्यधः ॥

अधीत्य विधिवद्देदान् पुत्रानुत्पाद्य धर्मतः ।

इष्ट्वा च शक्तिं यज्ञं मनो मोक्षे निवेशयेत् ॥

अनधीत्य गुरोर्वेदाननुत्पाद्य तथात्मजान् ।

अनिष्ट्वा चैव यज्ञैश्च मोक्षमिच्छन् व्रजत्यधः ॥” — इति ।

ऋणत्रयं श्रुत्या दर्शितम् । “जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवान्
जायते, ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यो यज्ञेन देवैभ्यः प्रजया पितृभ्यः, एष वा
अनृणोऽयः पुत्री यज्वा बह्वचारी वासि” — इति । यदा स्वर्गप्रापकः
पितृयागमार्गोऽप्युपाकरणमन्तरेण न सम्भवति, तदा कैव कथा
मोक्षमार्गः । अतएव मन्त्रवर्णः, —

“अनृणा अथोस्मिन्ननृणाः परस्मिन्
तृतीये लोके अनृणास्याम ।

* संसारमेव, — इति शु० पुस्तके पाठः ।

ये देवयाना उत पितृयाणाः

सर्वान् पथो अनुणा अक्षियेम” — इति ॥

ब्राह्मणमपि । “सर्वान् लोकान् अनुणोऽनुसञ्चरति” — इति ।
मैवम् । अविरक्तविषयत्वादेतेषां वचनानाम् । अतएव विरक्तस्य
प्रव्रज्यायां कालविलम्बं निषेधयति जावालश्रुतिः । “यदहरेव
विरजेत् तदहरेव प्रव्रजेत्” — इति ।

ननु, उक्तरीत्या ब्रह्मचर्यादिषु आश्रमेषु यथावद्ब्रह्मर्मानुष्ठायिनां तदा-
श्रमात् प्रव्रजेदिति प्रतीयते । तथा सति, स्नातक-विधुरादीनामना
श्रमिणामाश्रमिणाञ्च केषाञ्चित् केनचित् प्रतिबन्धेन विदितधर्मानु-
ष्ठायिनां सत्यपि वैराग्ये सन्न्यासो न प्राप्नुयात् । मैवम् । तेषां
प्रत्यक्ष-श्रुत्येव तद्विधानात् । “अन्य पुनरव्रती वा व्रती वा
स्नातकोत्-सन्नाग्निरनग्निको वा यदहरेव विरजेत् तदहरेव
प्रव्रजेत्” — इति । यमोऽपि, —

“पुनर्दारक्रियाभावे मृतभार्यः परिव्रजेत् ।

वनस्थो धूतपापो वा परं पन्थानमाश्रयेत् ॥” — इति ॥

स्नातक-विधुरादीनामन्तरालवर्तिनामाश्रम-निरपक्षी-जपोपवास-तीर्थ-
यात्रादिकर्मभिरिच्छत्तशुद्धि-सम्भवेन मोक्षाश्रमेऽधिकारोऽस्तीति तृतीया-
ध्याये मीमांसितम् । धर्म-लोपेऽप्यनुतापवतस्तत्-प्रायश्चित्तत्वेन
सन्न्यासः सम्भवति । तथा च स्मृत्यन्तरम्, —

“ये च सन्तानजादोषा ये च स्युः कर्म-सम्भवाः ।

सन्न्यासस्तान् दहेत् सर्वास्तुषाग्निरिव काञ्चनम् ॥ — इति ॥

मनुरपि, —

“मृत्तोयैः शुद्ध्यते शोध्यं नदी वेगेन शुद्ध्यति ।

रजसा स्त्री मनोदुष्टा सन्न्यासेन द्विजोत्तमः” ॥ — इति ॥

अत्र केचित्, ब्राह्मणस्यैव संन्यासाधिकारी न क्षत्रिय-वैश्ययोः, —
इत्याहुः । उदाहरन्ति च श्रुति-स्मृती । तत्र वाजसनेयक-
ब्राह्मणम् । “एतं वै तमात्मानं विदित्वा ब्राह्मणाः पुत्रैषणायाश्च
वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थायाश्च भिक्षाचर्यञ्चरन्ति” —
इति । मनुरप्युपक्रमोपसंहारयोर्ब्राह्मणशब्दं प्रयुङ्क्ते, —

“आत्मन्यग्नीन् समारोप्य ब्राह्मणः प्रब्रजेद् गृहात्” ।

इत्युपक्रमः ।

“एष वोऽभिदितो धर्मो ब्राह्मणस्य चतुर्विधः” ।

इत्युपसंहारः । नारदोऽपि, —

“प्रथमादाश्रमाद् वापि विरक्तो भव-सागरात् ।

ब्राह्मणो मोक्षमन्विच्छंस्त्यक्त्वा सञ्जान् परिब्रजेत् ॥” — इति ॥

योगियाज्ञवल्क्योऽपि, —

“चत्वारो ब्राह्मणस्योक्ता आश्रमाः श्रुति-चोदिताः ।

क्षत्रियस्य त्रयः प्रोक्ता द्रवेको वैश्य-शूद्रयोः ॥” — इति ॥

वामनपुराणेऽपि, —

“चत्वार आश्रमाश्चैते ब्राह्मणस्य प्रकीर्त्तिताः ।

गार्हस्थ्यं ब्रह्मचर्यञ्च वानप्रस्थं त्रयोऽऽश्रमाः ॥

क्षत्रियस्यापि कथिता य आचारा दिजस्य हि ।

ब्रह्मचर्यञ्च गार्हस्थ्यमाश्रम-द्वितयं विशः ॥

गार्हस्थ्यमुचितन्त्वेकं शूद्रस्य क्षणदाचर ॥” — इति ॥

ननु, शूद्रस्याश्रम एव नास्ति,

“चत्वार अश्रमास्तात, तेषु शूद्रस्तु नार्हति” — इति ॥

निषेधात् । ततः कथं तस्य गार्हस्थ्यज्ञीकारः । उच्यते ।
समन्त्रक एव विवाहो निषिध्यते, न त्वमन्त्रकः । अन्यथा,
विवाह-प्रकरणोदाहृतानि शुद्रविषयाणि वचनानि, पञ्च-महायज्ञादि-
गृहस्थधर्मेषु शुद्राधिकारवचनानि* विरुध्येरन् । तस्मादस्ति
शुद्रस्य गार्हस्थ्यम् । संन्यासस्तुक्त-रीत्या विप्रस्यैव । अतएव
स्मृत्यन्तरे, कषाय-दण्डादि-लिङ्ग-धारणं क्षत्रिय-वैश्ययोर्निषिद्धम्, —

“मुखजानामयं धर्मो यद्विष्णोर्लिङ्गधारणम् ।

बाहुजातोरुजातानां नायं धर्मो विधीयते” — इति ॥

अपरे पनः, संन्यासं त्रैवर्णिकाधिकारमिच्छन्ति । अधीत-वेदस्य
द्विजातिमात्रस्य समुच्चय-विकल्पाभ्यामाश्रम-चतुष्टयस्य बहुस्मृतिषु
विधानात् । अतएव याज्ञवल्क्येन संन्यास-प्रकरणे द्विजशब्दः
प्रयुक्तः,

“सन्निरुद्धचेन्द्रिय-ग्रामं राग-द्वेषौ प्रहाय च ।

भयं हृत्वा च भूतानाममृती भवति द्विजः” — इति ॥

स्मृत्यन्तरन्तु शुङ्गग्राहिकतयेव वर्ण-त्रयस्य संन्यासं विदधाति,—

“ऋण-त्रयमपाकृत्य निर्ममो निरहंकृतिः ।

ब्राह्मणः क्षत्रियो वाऽथ वैश्यो वा प्रब्रजेद् गृहात्” — इति ॥

कूर्मपुराणेऽपि द्विज-ग्रहणं कृतम्, —

“अग्नीनात्मनि संस्थाप्य द्विजः प्रब्रजितो भवेत् ।

योगाभ्यासरतः शान्तो ब्रह्मविद्यापरायणः” — इति ॥

* अत्र, ‘वचनानि च’ — इति पाठो भविष्यं युक्तः ।

यानि पूर्वोदाहृत-वचनानि, तानि क्षत्रिय-वैश्ययोः काषायदण्ड-
निषेध-पराणि । तथाच, मुखजानामिति वचनमुदाहृतम् ।
वोधायनोऽपि, —

“ब्राह्मणानामयं धर्मो यद्विष्णोर्लिङ्ग-धारणम् ।

राजन्य-वैश्ययोर्नेति तत्रात्रेय-मुनेर्वचः” — इति ॥

परिव्राष्ट् पुंभूषः सर्वस्वदक्षिणां प्राजापत्यामिष्टिं निर्व्वपेत् । तदाह
मनुः, —

“प्राजापत्यां निरूप्येष्टिं सर्व्ववेदसदक्षिणाम् ।

आत्मन्यग्नीन् समारोप्य ब्राह्मणः प्रब्रजेद् गृहात्” — इति ॥

यद्वा । आग्नेयीमिष्टिं कुर्यात् । तदुक्तं श्रुत्या । “अथैके
प्राजापत्यामिष्टिं कुर्व्वन्ति, तथा न कुर्यात् आग्नेयीमेव कुर्यादग्नि-
हिं प्राणः प्राणमेवैतया करोति” — इति । कूर्म्मपुराणेऽपि, —

“प्राजापत्यां निरूप्येष्टिमाग्नेयीमथवा पुनः ।

अन्तः पक्वकषायोऽसौ ब्रह्माश्रममुपाश्रयेत्” — इति* ॥

प्राजापत्येष्टिराहिताग्निविषया, ‘अग्नीन् समारोप्य’ — इत्यग्नि-
बहुत्वमभिधानात् । आग्नेयी त्वनाहिताग्निविषया, तदाकयशेषे
‘अग्निमाजिघ्रेत्’, — इत्येकाग्रन्यमभिधानात् । सा चेष्टिः श्राद्धादि-
पुरःसरं प्रकृतेय्या । तथाच नृसिंहपुराणम्, —

“एवं वनाश्रमे तिष्ठन् तपसादग्धकिल्बिषः ।

चतुर्थमाश्रमं गच्छेत् सन्न्यस्य विधिना द्विजः ॥

* कूर्म्मपुराणेऽपि, — इत्यारभ्य, एतदन्तो ग्रन्थोनास्ति सु० पुस्तके ।

दिव्यपितृभ्यो* देवेभ्यः स्वपितृभ्योऽपि यत्नतः ।
 दत्त्वा श्राद्धमृषिभ्यश्च मनुष्येभ्यस्तथाऽऽत्मने ।
 इष्टिं वैश्वानरो कृत्वा प्राजापत्यामथापि वा ॥
 अग्निं स्वात्मनि संस्थाप्य मन्त्रवत् प्रब्रजेत् पुनः— इति ।

श्राद्धानि चाष्टौ देवादीनि । तथाचाह बोधायनः, —

“दैवमार्षं तथादिव्यं पित्र्यं मातृक-मानुषे ।
 भौतिकं चात्मनश्चान्ते अष्टौ श्राद्धानि निर्वपेत्” — इति ॥

उक्त-श्राद्धादौ योग्यता, कृच्छ्रैः सम्पादनीया । तदाह कात्यायनः,—

“कृच्छ्रांस्तु चतुरः कृत्वा पावनार्थमनाश्रमी ।
 आश्रमी चैततः कृच्छ्रं† तेनासौ योग्यतां ब्रजेत्” — इति ॥

श्राद्धानन्तरभाविनीमिष्टेः प्राचीनाभितिकर्तव्यतामाह बोधायनः,—

“कृत्वा श्राद्धानि सर्वाणि पित्रादिभ्योऽष्टकं पृथक् ।
 वापयित्वा च केशादीन्मार्जयेत् मातृका इमाः ॥
 त्रीन् दण्डान्त्रूलोस्थूलान् वैणवान्मूर्द्धसम्मितान् ।
 एकादश-नव-द्वि-त्रि-चतुः-सप्तान्यपर्वकान् ॥
 सत्त्वक्कान्ब्रणान् सोम्यान् समसन्नत-पर्वकान् ।
 वैष्टितान् कृष्ण-गोवाल-रज्ज्वा तु चतुरङ्गलान् ॥
 एकोवा तादृशो दण्डो गोवाल-सहितो भवेत् ।
 कुश-कार्पास-सूत्रैर्वा क्षौम-सूत्रैरथापि वा ।
 कुशलैर्ग्रथितं शिक्यं पद्माकारसमन्वितम् ।
 षट्पादं पञ्चपादं वा मुष्टि-द्वय-विदारितम् ॥

* देवपितृभ्यो,— इति स० पुस्तके, देव्यं पितृभ्यो,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

† चैतप्रकृच्छ्रं,— इति स० पुस्तके पाठः ।

विकेशं सित* मस्पष्टमुभयद्वादशाङ्गुलम् ।
 द्विगुणं त्रिगुणं वाऽपि सर्व्वतोऽष्टाङ्गुलन्तु वा ॥
 प्रादेशमात्रं वा सूत्रं कार्पासैः ततमव्रणम् ।
 चण्डालाद्यहतं † चैतत् स्मृतं जलपवित्रकम् ।
 गृहीतं मन्त्रवत्तद्वत्सशिक्यञ्च कमण्डलुम् ।
 दारवं वैणवं वापि मृदलावुमयन्तु वा ॥
 पात्रं शिलामयं ताम्रं पर्णादिमयमेव वा ।
 चतुरस्रं वर्तुलं वाऽप्यासनं दारवं शुभम् ॥
 कौपीनाच्छादनं वासः कन्थां शीतनिवारणीम् ।
 पादुके चापि शौचार्थं दशमात्रा उदाहृताः ॥
 छत्रं पवित्रं सूत्रं च त्रिविष्टब्धं तथाऽजिनम् ।
 पद्माणि चाक्षसूत्रञ्च मृत्खनित्रौ कृपाणिका ‡ ॥
 योगपट्टं वहिर्वास इत्येता एकविंशतिः ।
 तासां पञ्चाधिका § नित्या दश वा सर्व्वशोऽपि वा ॥
 गृहीत्वेमा अथागत्य देवागारेऽग्निवेश्मनि ।
 ग्रामान्ते ग्रामसीमान्ते यद्वा शुचिमनोहरे ।
 आज्यं पयोदधीत्येतस्त्रिवृद्धा जलमेव वा ॥
 ॐ भूरित्यादिना प्राश्य रात्रिं चोपवसेत्ततः ।
 एतावतैव विधिना मिक्षुः स्यादापदि द्विजः ॥
 अथादित्यस्यास्तमयात् पूर्व्वमग्नौ विहृत्य ¶ सः ।
 आज्यञ्च गार्हपत्ये तु संस्कृत्येतेन च स्रुचा ॥

* नील, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

† चण्डालाद्यहतं, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ कृपालिकाः, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ पञ्चाधिका, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

¶ विहृत्य, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

पूर्णमाहवनीये तु जुहुयात् प्रणवेन तत् ।
 *वह्न्वाधानमेतत् स्यादग्निहोत्रे हुते ततः ।
 स्थित्वा तु गार्हपत्यस्य दर्भानुत्तरतोऽत्र तु ।
 पात्राणि सादयित्वाऽथ ब्रह्मायतन एव तु ।
 स्तोत्रेषु दर्भेष्वसीत त्वजिनान्तरितेषु वा ।
 जागृयाद्रात्रिमेतान्तु यावद् ब्राह्मो मुहूर्तकः ।
 एतामवस्थां सम्प्राप्प मृतोऽप्यनन्त्यमश्रुते ॥
 अग्निहोत्रं सकाले च हुत्वा प्रातस्तनं ततः ।
 इष्टि वैश्वानरो कुर्यात् प्राजापत्यामथापिवा” — इति ।

आज्यादि-प्राशनानन्तरमग्नि-विहरणात् पूर्वं सावित्री प्रवेशं कुर्यात् ।
 तदुक्तं वोधायनधर्मैः । ॐ भूः सावित्रीं प्रविशामि तत्सवितुर्वरेण्यं
 ॐ भूवः सावित्रीं प्रविशामि भर्गो देवस्य धीमहि, ॐ सुवः सावित्रीं
 प्रविशामि धियो यो नः प्रचोदयादिति अद्भर्च्चशः समस्तया वा” —
 इति । इष्टिं । परिसमाप्याग्नींश्चात्मनि समारोप्य प्रैषमुच्चारयेत् ।
 तदाह कात्यायनः, —

“आत्मन्यग्नीन् समारोप्य वेदिमध्ये स्थितो हरिम् ।
 ध्यात्वा हृदि त्वनुज्ञातो गुरुणा प्रैषमीरयेत्” — इति ।

अथ प्रैषमुच्चार्य्यभयदानं कुर्यात् । तदुक्तं कापिलमते, —

“विधिवत् प्रैषमुच्चार्य्य त्रिरूपांश्च त्रिरुचकैः ।
 अभयं सर्वभूतेभ्यो मम स्वाहेत्यपो भुवि ।
 निर्णय दण्ड-शिक्यादि गृहीत्वाऽथ वहिर्ब्रजेत्” — इति ॥

* एतत् पूर्वं ब्रह्मा — इत्यधिकः पाठः मु० पुस्तके ।

† इतिष्टि, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

दण्डादीनां मन्त्रानाह वीधःयतः, —

“सखा मेत्यादिना दण्डं गृहीयाद् गुरुणाऽपितम् ।

येन देवाः पवित्रेणेत्युक्त्वा जलपवित्रकम् ॥

यदस्य पारे रजसः शुक्रमित्यपि शिष्यकम् ।

व्याहृतीमिस्तथा पात्रमथ कौपीनमित्युच्चा ॥

युवा सुवासा इत्येवं तच्छंयोरुपवीतकम् ।

एतद् गृहीत्वा निष्कम्य स्वग्रामं वान्धवास्त्यजेत् ॥

निःस्पृहोऽन्यत्र गत्वैव ब्रतेः स्वेव्वर्त्तयेत् सदा” — इति ।

एतच्च जलपवित्रादिकं चतुर्विधेषु भिक्षुषु प्रथम-द्वितीय-विषयम् ।
चातुर्विध्यन्तु भिक्षूणां हारीत आह, —

“चतुर्विधा भिक्षवस्तु प्रोक्ताः सामान्यलिङ्गिनः ॥

तेषां पुथक् पुथक् ज्ञानं वृत्तिभेदात् कृतं च तत् ।

कूटीचरो* बहुदको हंसश्चैव तृतीयकः ॥

चतुर्थः परमोहंसो यो यः पश्चात् स उत्तमः” । — इति ।

पितामहोऽपि, —

“चतुर्विधा भिक्षवस्तु प्रख्याता ब्रह्मणो मुखात् ।

कूटीचरो बहुदको हंसश्चैव तृतीयकः ।

चतुर्थः परहंसश्च संज्ञाभेदैः प्रकीर्त्तिताः” — इति ।

तत्राधिकार-विशेषः पुराणे दर्शितः, —

“विरक्तिर्दिविधा प्रोक्ता तीव्रा तीव्रतरैति च ॥

सत्यामेव तु तीव्रायां न्यसेद् योगी कूठिचरः ।

शक्तो बहुदके तीव्रतरायां हंस-संज्ञिते ॥

मुमुक्षुः परमे हंसे साक्षाद्विज्ञान-साधने” — इति ।

* कूटीचक, — इति मु० पुस्तके पाठः । एवं परत्र सर्वत्र

तत्र कुटीचरस्य वृत्तिविशेषमाह प्रजापतिः । “कुटीचरो नाम स्वगृहे वर्तमानः शुचिरकलुषः अहिताग्निषु भिक्षां भुञ्जानोऽपगतकाम-क्रोध-लोभ-मोहोऽहङ्कारवजित आत्माऽनुग्रहं कुरुते” । वृद्धपराशरऽपि । “कुटीचरो नाम पुत्रादिभिः कुटीं कारयित्वा काम-क्रोध-लोभ-मोह-मद-मात्सर्यादीन् हित्वा विधिवत् सन्न्यासंकृत्वा त्रिदण्ड-जल-पवित्र-काषायवस्त्र-धारिणः शौचाचमन*जपस्वाध्याय-ब्रह्मचर्य-ध्यान । तत्पराः पुत्रादेरेव † भिक्षाकालेऽन्नयाच्यामात्रमुपभुञ्जाना ‡ स्तस्यां कुट्यां नित्यं वसन्तआत्मानं मोक्षयन्ति” — इति । स्कन्दपुराणेऽपि, —

“कुटीचरस्तु सन्न्यस्य स्ने स्ने सदानि नित्यशः ।

भिक्षामादाय भुञ्जीत स्वबन्धूनां गृहेऽथवा ॥

शिखी यज्ञोपविती स्यात् त्रिदण्डो सकमण्डलुः” — इति ।

कुटीचरस्याशक्त-विषयत्वाद्गुप्तो गृहवासादिः । तदुक्तं वीधायनेन, —

“कुटीचराः परिग्रज्य स्ने स्ने वेश्मनि नित्यशः ।

भिक्षां बन्धुभ्य आदाय भुञ्जते शक्ति-संक्षयात्” — इति ।

बहूदकस्य वृत्ति-विशेषमाह स्कन्दः, —

“बहूदकस्तु सन्न्यस्य बन्धु-पुत्रादिवजितः ।

सप्तागारं चरेद्भू मेक्षमेकान्नञ्च परित्यजेत् ॥

गोवाल-रज्जु-संबन्धं त्रिदण्डं शिष्यमुद्धृतम् ।

जलपात्रं पवित्रञ्च रवनित्रञ्च कृपाणिकाम् ॥

शिखां यज्ञोपवीतञ्च देवताराधनञ्चरेत् ।” — इति ।

* स्नानशौचाचमन, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

† ब्रह्मवर्षाध्ययन, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ पुत्रादिषु, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ भुञ्जाना, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

बृद्धपराशरोऽपि । “तत्र वहूदको नाम त्रिदण्ड-कमण्डलु-पवित्र*-
पात्र-काषायवस्त्रधारिणो वेदान्तार्थविवोधकाः साधुवृत्तेषु ब्राह्मण-
गृहेषु भिक्षुचर्यां चरन्त आत्मानं मोक्षयन्ति” — इति ।
पितामहोऽपि, —

“वहूदकः स विबोध्यः सर्व-सङ्ग-विवर्जितः ।
बन्धुवर्गो न भिक्षेत स्वभूमौ नैव संवसेत् ॥
निश्चलः स्थाणुभूतश्च सदा मोक्ष-परायणः ।
न कुट्यां नोदके सङ्गं कुर्याद् वस्त्रं च चेतसा ॥
नागरे नासने नान्ने नास्तरे नात्रिदण्डके ।
स्वमात्रायां न कुर्याद् वे रागं दण्डादिके यतिः” ॥ — इति ॥

हंस-वृत्तिः स्कन्दपुराणे दर्शिता, —

“हंसः कमण्डलुं शिष्यं भिक्षापात्रं तथैव च ।
कन्थां कीपीनमाच्छाद्यमङ्गवस्त्रं वहिःपटम् ॥
एकन्तु वैणवं दण्डं धारयेन्निर्यमादरात् ।
देवतानामभेदेन कुर्याद्द्विध्यानं समर्चयेत्” ॥ — इति ॥

विष्णुरपि, —

“यज्ञोपवीतं दण्डञ्च वस्त्रं जन्तु-निवारणम् ।
तावनू परिग्रहः प्रोक्तो नान्यो हंस-परिग्रहः ॥” — इति ॥

पितामहोऽपि, —

‘हंसस्तृतीयो विज्ञेयो भिक्षु-मोक्ष-परायणः ।
नित्यं त्रिषवणस्त्रायी त्वाद्वैवासा भवेत् सदा ॥

* पद्मपवित्र, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

चान्द्रायणेन वर्त्तेत यति-धर्मानुशासनात् ।
वृक्षमूले वसेन्नित्यं गुहायां वा सरित्-तटे ॥” — इति ॥

बोधायनोऽपि, —

“हंसाः कमण्डलुं शिक्यं दण्डपात्राणि विभ्रतः ।
ग्राम-तीर्थेकरात्राश्च नगरे पठचरात्रकाः ॥
त्रि-षडात्रोपवासाश्च पक्ष-मासोपवसिनः ।
कृच्छ्र-सान्तपनाद्ये च यज्ञैः कृशवपुर्धराः ॥” — इति ॥

परमहंस-वृत्तिः स्कन्दपुराणे दर्शिता, —

“कौपीनाच्छादनं वस्त्रं कन्थां शीत-निवारिणीम् ।
अक्षमालाञ्च गृह्णीयात् वैणवं दण्डमव्रणम् ॥
माधुकर*मयैकान्नं परहंसः समाचरेत् ।
परहंसस्त्रिदण्डञ्च रज्जुं गोवाल-निर्मिताम् ॥
शिखां यज्ञोपवीतञ्च नित्यं कर्म परित्यजेत्” । — इति ॥

अत्र केचिच्छ्रद्धा-जाड्येन सन्ध्यावन्दन-गायत्री-शिखा-यज्ञोपवीत-
त्यागमसहमानाः यथावर्णितं पारमहंस्यं विद्विषन्ति । उदाहरन्ति
च कानिचिद् वचनानि । तत्र हारीतः, —

“चत्वार आश्रमा ह्येते सन्ध्यावन्दन-वर्जिताः ।
ब्राह्मण्यादेव हीवन्ते यद्यप्युग्रतपोधनाः ॥” — इति ।

बोधायनोऽपि, —

“अनागतान्तु ये पूर्वामनतीतान्तु पश्चिमाम् ।
सन्ध्यां नोपासते विप्राः कथन्ते ब्राह्मणाः स्मृताः ॥” — इति ॥

* माधुकर, — इति स० पुस्तके पाठः ।

स्मृत्यन्तरेऽपि, —

“सायं प्रातः सदा सन्ध्यां ये विप्रा नो उपासते ।

कामं तान् धार्मिको राजा शूद्र-कर्मसु योजयेत् ॥ — इति ॥

मनुरपि, —

“सावित्री-पतिता प्रात्या भवन्त्यार्य-विगहिताः ।” — इति ॥

अत्रिरपि, —

“यज्ञोपवीतं सर्वेषां द्विजानां मुक्ति-साधनम् ।

परित्यजन्ति ये मोहान्नरा निरयगामिनः ॥” — इति ॥

पद्मपुराणे, —

“शिखा-यज्ञोपवीतेन त्यक्तेनासौ कथं द्विजः ।” — इति ॥

मैवं । एतेषां वचनानां परमहंस-व्यतिरिक्त-विषत्वेनाप्युपपत्तेः ।
 परमहंस्यन्तु बहुषु प्रत्यक्षश्रुतिषूपलभ्यमानं केन प्रदृष्टुं शक्यम् ।
 तथा च जावालश्रुतिः । “तत्र परमहंसा नाम संवर्तकारुणिक
 श्वेतकेतुदुर्वासर्भूनिदाघजङ्घभरतदत्तात्रेयैवतकप्रभृतयो व्यक्तलिङ्गा
 अव्यक्ताचारा अनुमत्ता उन्मत्तवदाचरन्ति” — इति । तेषाञ्च
 शिखादित्याग आत्मज्ञानादिधर्म्याश्च तत्रैव श्रुताः । “दण्डं
 कमण्डलुं शिकर्यं पात्रं जलपवित्रकम्, शिखां यज्ञोपवीतं चेत्येतत्
 सर्व्वं भूः स्वाहेत्यप्सु परित्यज्यात्मानमन्विच्छन् यथारूपधरो
 निर्द्वन्द्वो निष्परिग्रहः तत्त्वप्रह्ममार्गे सम्मक् सम्पन्नः शुद्धमानसः
 प्राणसन्धारणार्थं यथोक्तकाले विमुक्तो भैक्षमाचरन् करपात्रेण*
 लाभालाभयोः समो भूत्वा, शून्यागार-देवगृह-तृणकूट-वल्मीक-वृक्षमूल
 कुलालशालाऽग्निहोत्र-नदीपुलिन-गिरिकुहर-कन्दर-कोटर — निर्धर-

* उदपात्रेण, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

स्थण्डिलेष्वनिकीतवानप्रयत्नो निर्ममः शुक्रध्यानपरायणोऽध्यात्म-
निष्ठोऽशुद्धकर्म-निर्मूलन-परः संन्यासेन देहत्यागं करोति स
परमहंसो नाम” — इति ।

तस्यामेव च श्रुतौ जनक-याज्ञवल्क्य-संवाद-रूपेण यज्ञोपवीत-
त्यागमाक्षिप्य समाहितम् । “पृच्छामि त्वां याज्ञवल्क्य नायज्ञोपवीती
कथं ब्राह्मण इति । स होवाच याज्ञवल्क्यः इदमेवास्य यज्ञोपवीतं
यः आत्मेति” — इति । आरुणिश्रुतावपि पारमहंस्यं प्रपठितम् ।
“आरुणिः प्रजापतेर्लोकं जगाम तं गत्वोवाच केन भगवन् कर्मण्य-
शेषतो विसृजानीति । तं होवाच प्रजापतिः तव पुत्रान् भ्रातृन्
वन्धवादीन् शिष्यायज्ञोपवीते यागं सूत्रं स्वाध्यायञ्च भूर्लोकं भूवलोकं
स्वलोकं महोलोकं जनलोकं तपोलोकं सत्यलोकं चातल-वितल-
सुतल-तलातल-महातल-रसातल-पातालं ब्रह्माण्डञ्च विसर्जयेत् ।
दण्डमाध्वादनं कौपीनं परिगृहेत्, शेषं विसृजेत् । ब्रह्मचारी गृहस्थो
वानप्रस्थो वा लौकिकाग्नीनुदराग्नी समारोपयेत् । गायत्रीं च
शरीराग्नी * समारोपयेत् । उपवीतं भूमौ वाऽप्सू वा विसृजेत् ।†
दण्डान् लोकाग्नीन् विसृजेदिति होवाच । अत ऊर्ध्वमन्त्रवदाचरे-
द्दूर्ध्वगमनं विसृजेत्त्रिसन्ध्यादौ स्नानमाचरेत् । सर्वेषु देवेष्वचरण-
मावर्तयेदुपनिषदमावर्तयेत्” — इति । मैत्रावरुणश्रुतवपि । “इन्द्रस्य
वज्रोऽसीति त्रिन्वैणवान् दण्डान् दक्षिणपाणी धारयेदेकं वा, यद्येकं
तदा सशिखं वपनं कृत्वा विसृज्य यज्ञोपवीतम्” — इति ।
पिप्पलाद शाखायामपि, —

“सशिखं वपनं कृत्वा वहिःसूत्रं त्यजेद्बुधः ।

यदक्षरं परं ब्रह्म तत्सूत्रमिति धारयेत् ॥

* स्वभावाद्यामौ, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

† कुटीचको ब्रह्मचारी कुटुम्बं विसृजेत् विप्रत्वं विसृजेत् पात्रं विसृजेत्, —
इत्यधिकः पाठः मु० पुस्तके ।

सूचनात् सूत्रमित्याहः सूत्रं नाम परंपदम् ।
 तत्सूत्रं विहितं येन स विप्रो वेदपारगः ।
 येन सर्वमिदं प्रोक्तं सूत्रे मणिगणा इव ।
 तत्सूत्रं धारयेद्योगी योगवित्तत्त्वदशिवान् ॥
 वहिः सूत्रं त्यजेद्विद्वान् योगसूत्रं समास्थितः ।
 ब्रह्मभावमिदं सूत्रं धारयेद्यः स चैतनः ॥
 धारणादस्य सूत्रस्य नोच्छिष्टो नाशुर्विभवेत् ।
 सूत्रमन्तर्गतं येषां ज्ञानयज्ञोपवीतिनाम् ॥
 ते वै सूत्रविदो लोके ते च यज्ञोपवीतिनः ।
 ज्ञानशिखाज्ञाननिष्ठाज्ञानयज्ञोपवीतिनः ॥
 ज्ञानमेव परं तेषां पवित्रं ज्ञानमुच्यते ।
 अग्नेरिव शिखा नान्या यस्य ज्ञानमयी शिखा ॥
 स शिखीत्युच्यते विद्वान्नेतरेः केशधारणैः ।
 कर्मण्यधिकृता ये तु वैदिके ब्राह्मणादयः ।
 एभिर्धार्यमिदं सूत्रं क्रियाङ्गं तद्धि वै स्मृतम् ।
 शिखा ज्ञानमयी यस्य उपवीतं च तन्मयम् ॥
 ब्राह्मण्यं सकलं तस्य इति ब्रह्मविदो विदुः ।
 इदं यज्ञोपवीतन्तु परमं यत्परायणम् ॥
 विद्वान् यज्ञोपवीती स्यात् यज्ञास्तं यज्वनं विदुः — इति ।

व्यासस्मृतावपि, —

“यज्ञोपवीतं कर्माङ्गं वदन्त्युत्तमबुद्धयः ।
 उपकुर्वाणकात् पूर्वं यतो लोके न दृश्यते ॥
 यावत् कर्माणि कुरुते तावदेवास्य धारणम् ।
 तस्मादस्य परित्यागः क्रियते कर्मभिः सह ॥

अग्निहोत्र-विनाशे तु जुह्वादीनि यथा त्यजेत् ॥

यथा च मैसलादीनि गृहस्थाश्रम-वाञ्छया ।

पत्नी योक्त्रं यथेष्टचन्ते सोमान्ते च यथा ग्रहान् ॥

तद्वद्दयज्ञोपवीतस्य त्यागमिच्छन्ति योगिनः” — इति ।

विश्वामित्रोऽपि, — “अथापरं परिव्राजकलिङ्गं सर्व्वतः परिमीक्षमेकं सत्यानृते सुखदुःखे वेदानिमं लोकममुं च परित्यज्यात्मानमन्विच्छेत् शिखा-यज्ञोपवीत-कमण्डलु-कपालानां त्यागी” — इति । बौधायनोऽपि । “अत ऊर्द्धं यज्ञोपवीतं मन्त्रमाच्छादनं यष्टयः शिख्यं जलपवित्रं कमण्डलुं पात्रमित्येतानि वर्जयित्वा वैणवं दण्डमादत्ते सखामगोपाय” — इति । स्मृत्यन्तरेऽपि, —

“यदा तु विदितं तत् स्यात् * परं ब्रह्मसनातनम् ।

तदेकदण्डं संगृह्य उपवीतं शिखां त्यजेत्” — इति ।

अत्र केचिदाहुः । उपवीत-त्यागवचनानि पुरातन-यज्ञोपवीत-विषयाणि । तथा च स्मृतिः । “नखानि निकृत्य पुराणं वस्त्रं यज्ञोपवीतं कमण्डलुं त्यक्त्वा नवानि गृहोत्वा ग्रामं प्रविशेत्” — इति । यदाऽऽचमनाङ्गं यज्ञोपवीतं न स्यात् तदा ब्राह्मणादेव हीयते । तस्मादस्ति परमहंसस्यापि यज्ञोपवीतम्, — इति ।

तदयुक्तम्, उदाहृतस्मृतेर्बह्वदकादि-विषयत्वात् । “न यज्ञोपवीतं नाच्छादनञ्चरति परमहंसः” — इति श्रुतेः । “अयज्ञोपवीतो शौचनिष्ठः काममेकं वैणवं दण्डमादधीत” — इति श्रुत्यन्तराच्च । न च ब्राह्मणोपवीतमन्तरेणाचमनाद्यसम्भवः, कौषीतकिब्राह्मणे प्रश्नोत्तराभ्यां तदुपपादनात् । “किमस्य यज्ञोपवीतं का शिखा

* तत्वात्, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

कथञ्चास्योपस्पर्शनम्” — इति प्रश्नः । “इदमेवास्य यज्ञोपवीतं यदात्मध्यानं विद्या शिखा” — इत्याद्युत्तरम् । ब्राह्मण्यन्तु विज्ञान-मय-शिखायज्ञोपवीतिन एव पुष्कलम्, — इति पिप्यलादश्रुता-वुदाहृतम् ।

केचिन्तु परमहंसस्यापि त्रिदण्डमिच्छन्ति, उदाहरन्ति च वचनानि । तत्र दक्षः, सर्वेषामाश्रमिणां क्रमेण लक्षणमभिदधानः “त्रिदण्डनयतिश्चैव” — इति यतेर्लक्षणमभिधाय, त्रिदण्डरहितस्य यतित्वं निषेधति, —

“यस्यैतल्लक्षणं नास्ति प्रायश्चित्ती न चाश्रमी” — इति ।

हारीत-दत्तात्रेय-पितामहाः कुटीचरादीन् चतुरोऽप्युपन्यस्य सर्वेषां त्रिदण्डमेव विदधते, —

“वृत्तिभेदेन भिन्नाश्च नैव लिङ्गेन ते द्विजाः ।

लिङ्गन्तु वैणवं तेषां त्रिदण्डं सपवित्रकम्” — इति ।

अत्रिरपि, —

“शिखिनस्तु श्रुताः केचित् केचिन्मुण्डाश्च भिक्षुकाः ।

चतुर्धा भिक्षुकाः प्रोक्ताः सर्वे चैव त्रिदण्डिनः” — इति ।

एकदण्ड-वचनानि तु त्रिदण्डालाभ-विषयाणि । तदाह मेधातिथिः, —

“यावन्न स्युस्त्रिदण्डास्तु तावदेकेन पर्यटेत्” — इति ।

हारीतोऽपि, —

“नष्टे जलपवित्रे वा त्रिदण्डे वा प्रमादतः ।

एकन्तु वैणवं दण्डं पालाशं वैल्वमेव वा ॥

गृहोत्वा विचरेत्तावद्यावत्कम्पेत् त्रिदण्डकम्” — इति ।

अत्रोच्यते । परमहंसस्यैकदण्ड-निराकरणे ब्रह्मगम-विरोधः स्यात्
उदाहृताश्च परमहंसस्यैक-दण्ड*प्रतिपादकाः श्रुति-स्मृतयः ।
एवं सति मेधातिथि-हारीताभ्यां यदेकदण्डस्यानुकल्पत्वमुक्तं,
तद्ब्रह्मदकादि-विषयं भविष्यति । परमहंसस्य तु नैकदण्डोऽनुकल्पः ।
यतो व्यास आह, —

“त्रिदण्डस्य परित्याग एकदण्डस्य धारणम् ।

एकस्मिन् दृश्यते वाक्ये तस्मादस्य प्रधानता” ॥ — इति ॥

यत्, “सर्वे चैव त्रिदण्डिनः” — इति, तद्वाग्दण्डादिविषयं न तु
यष्टि-त्रयाभिप्रायम् । तथा च मनुः, —

“वाग्दण्डोऽथ मनोदण्डः कर्मदण्डस्तथैव च ।

यस्यैते नियता बुद्धौ त्रिदण्डीति स उच्यते ॥

त्रिदण्डमेतत् निःक्षिप्य सर्वभूतेषु मानवः ।

कामक्रोधौ तु संयम्य ततः सिद्धिं निगच्छति ॥” — इति ॥

दक्षोऽपि, —

“वाग्दण्डोऽथ मनोदण्डः कर्मदण्डस्तथैव च ।

यस्यैते नियता दण्डा स्त्रिदण्डीति स उच्यते ॥” — इति ॥

एतेषां च त्रयाणां दण्डानां स्वरूपं स एवाह, —

“वाग्दण्डो मौनता प्रोक्ता कर्मदण्डस्त्वनीहता ।

मानसस्य तु दण्डस्य प्राणायामो विधीयते ॥” — इति ॥

यदपि पितामहेनोक्तं, —

„परः परमहंसस्तु तुर्याख्यः श्रुतिरब्रवीत् ।

यमैश्चनियमैर्युक्तो विष्णुरूपी त्रिदण्डभृत् ॥” — इति ॥

* प्रतिपदिका, — इति पाठो भवितुं युक्तः ।

† वाग्दण्डो मौनमाविष्टेत् कर्मदण्डे त्वनीहताम्, — इति स० शा० पुस्तकेषु पाठः ।

तदप्युक्तरीत्या वाग्दण्डाद्यभिप्रायम् । यदपि, —

“लिङ्गन्तु वैणवं तेषां त्रिदण्डं सपवित्रकम्”

— इति यष्टि-त्रयाभिधानं, तदपि वहूदक-विषयत्वेनोपपन्नम् । योहि वहूदक एव सन् ग्रामैकरात्रादिकां* हंसवृत्तिमाचरति, स वृत्तितो हंसो भवति । वेदान्त-श्रवणादिकां परमहंसवृत्तिं चेदाश्रयति, तदा वृत्तितः परमहंसो भवति । तेषां हंसादीनां त्रिदण्डमेव लिङ्गम् । अर्ननैवाभिप्रायेण, —

“वृत्तिभेदेन भिन्नाश्च नैव लिङ्गेन ते द्विजाः” — इति ।

अन्यथा मुख्ययोर्हंसयोरेकदण्ड-विधायकान्युदहतानि वचनानि निर्विषयाणि स्युः । तस्मादेक एव दण्डः परमहंसस्य । ननु परमहंसोपनिषदि एकदण्डोऽप्यमुख्येनैव श्रूयते । “कौपीनं दण्ड-माच्छादनञ्च स्वशरीरोपभोगार्थाय च लोकस्योपकारार्थाय च परिग्रहेत्, तच्च ऽ न मुख्योऽस्ति, को मुख्य इति चेदयं मुख्यो न दण्डं न शिष्यं नाच्छादनं चरति परमहंसः” — इति । वाङ्म । नास्त्येव विद्वत्-परमहंसस्य बाह्ययष्ट्युपयोगः । अतएव वाक्यशेषे ज्ञानमेव तस्य दण्डः, — इत्युक्तम्, —

“ज्ञानदण्डो धृतो येन एकदण्डो स उच्यते” — इति ।

यष्टि-धारणन्तु विविदिषोः परमहंसस्य । न च विद्वद्-विविदिषु-भेदेन परमहंसस्य द्वैविध्ये मानाभावः शङ्कनीयः । वाजमर्त्यब्राह्मणे तदुपलम्भात् । “एतं वै तमात्मानं विदित्वा ब्राह्मणाः पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरन्ति” — इति विद्वत्संन्यासे प्रमाणम् । एतमेव विदित्वा मुनिर्भवत्येतमेव

* ग्रामैकरात्रिकां, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

† तस्य, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

प्रब्राजिनी लोकमिच्छन्तः प्रव्रजन्ति” — इति चान्यस्मिन् । एतद्वाक्ये विद्वद्विविदिषुसंन्यासो उभावपि विस्पष्टमवगम्येते । “एतत् सर्वं भूः स्वाहेत्यप्सु परित्यज्यात्मानमन्विच्छेत्” — इति जावालवाक्ये त्रिदण्डादि-परित्यागात्मकं विविदिषु-पारमहंस्यमाप्नातम् । श्रुति । “न्यास इति ब्रह्म ब्रह्म हि परः परो हि ब्रह्म तानि वा एतान्यः पराणि तपांसि न्यास एवात्यरेचयत्” — इत्यग्निहोत्रयज्ञ-दानादि-तपो-निन्दापुःसरं पारमहंस्यं विधाय तस्य परमहंसस्य विविदिषो-रात्मविद्याधिकारं दर्शयति, “ओमित्येतमात्मानं युञ्जीत” — इति । तस्माद् द्वैविध्य-सद्भावाद् दण्डादिनिवारणमशेष-कर्मशून्य-विद्वद्-पारमहंस-विषयम् । विदुषः कर्तव्य-शून्यतां भगवानाह, —

“यस्त्वात्मरतिरेव स्यादात्मतृप्तश्च मानवः ।

आत्यन्येव च सन्तुष्टस्तस्य कार्यं न विद्यते” — इति ।

दक्षोऽपि, —

“नाध्येतव्यं न वक्तव्यं न श्रोतव्यं कदाचन ।

एतैः सर्वैः सुनिष्पन्नो यतिर्भवति नान्यदा” — इति ।

स्मृत्यन्तरैऽपि, —

“ज्ञानामृतेन तृप्तस्य कृतकृत्यस्य योगिनः ।

नैवास्ति किञ्चित् कर्तव्यमस्ति चेन्न स सर्ववित्” — इति ।

वह्मचब्राह्मणेऽपि । “एतद्द्वयं वै तद्विद्वांस आहुः कौषेयाः किमर्थं-वयमध्येष्यामहे किमर्था वयं यक्ष्यामहे” — इति । विविदिषोस्तु श्रवण-मननादि-कर्तव्यसद्भावात् तदुपकारित्वेन दण्डधारणादि-नियम उपपद्यते । ननु-ज्ञान-रहितस्यापि दण्डप्रतिषेध आम्नायते,

“काष्ठदण्डो धृतो येन सर्वांशो ज्ञान-वर्जितः ।

स याति नरकान् घोरान् महारौरव-संज्ञितान्” ॥

नार्य दोषः । विद्यां विविदिषाञ्च विना जीवनार्थमेव केवलमेकदण्डं
यो धत्ते तद्विषयत्वात् प्रतिषेधस्य । अतएव सर्वांशोति विशेषितम् ।
स्मृतावपि, —

“एकदण्डं समाश्रित्य जीवन्ति बहवो नराः ।

नरके रौरवे घोरे कर्म-त्यागात् पतन्ति ते” — इति ।

युक्तश्च नरक-पातः, सत्यपि ब्राह्मदण्डे पाप-निवर्तकानामान्तरदण्डा-
नामभावात् । पाप-निवर्तकत्वञ्च कालिकापुराणे दर्शितम्, —

“वेणवा ये स्मृता दण्डा लिङ्गमात्र-प्रबोधकाः ।

लिङ्गव्यक्ती हि धार्यास्ते न पुनर्धर्म-हेतवः ।

कायजा ये बुधेनित्यं नृणां पाप-विमोक्षणात् ।

जितेन्द्रियैर्जितक्रोधैर्धार्ज्या वै तत्त्वदर्शिभिः” — इति ।

ये कायजास्त्रयोदण्डास्ते पाप-विमोक्षणाय धार्ज्याः — इत्यन्वयः ।
नन्वेकदण्ड-त्रिदण्डयोर्विकल्पः क्वचित् स्मर्यते । तत्र, विष्णु-
वोधायनी, —

“एकदण्डो भवेद्राऽपि त्रिदण्डो वा मुनिर्भवेत्” — इति ।

व्यासः, —

“त्रिदण्डमेकदण्डं वा व्रतमास्याय तत्त्ववित् ।

पर्वण्टेत् पृथिवीं नित्यं वर्षाकाले स्थिरोभवेत्” — इति ।

शौनकोऽपि । “अथ कषायवासाः सखा मा गोपायेति त्रिदण्डमेकदण्डं
वा गृहाति” — इति । आश्वमेधिके भगवद्बचनम्, —

“एकदण्डो त्रिदण्डो वा शिखो मुण्डित एव वा ।

काषायमात्रसारोऽपि यतिः पूज्यो युधिष्ठिर” — इति ।

वाङ्म । उक्तरीत्या तयोर्व्यवस्था द्रष्टव्या । तत्र, कूटोचर-वहद-
कयोस्त्रिदन्डः, हंस-परमहंसयोरेकदन्डः । तथा सति तत्र तत्रो —
दाहृतानि वचनानि उपपद्यन्ते ।

तदेवं चतुर्विधः संन्यासो निरूपितः ।

अथ तद्धर्मा निरूप्यन्ते ।

तत्र बोधायनः, —

“ऊषःकाले समुत्थाय शौचं कृत्वा यथाविधि ।
दन्तान् विमृज्य चाचम्य पर्ववर्जं यथाविधि ।
स्नात्वा चाचम्य विधिवत्तिष्ठन्नासीन एव वा ॥
विभ्रज्जलपवित्रं वाऽप्यक्षसूत्रं करद्वये ।
तद्वत् पवित्रेगोवालैः कृते दुष्कृतनाशने ।
उदये विधिवत् सन्ध्यामुपास्य त्रिकजप्यवान् ।
मित्रस्य चर्षणोत्पाद्यैरुपस्थाय परि त्रिभिः* ।
पूर्ववत् तर्पयित्वाऽथ जपेत् सम्यक् समाहितः” — इति ।

मनुरपि, —

“एकएव चरेन्नित्यं सिद्धार्थमसहायकः ।
सिद्धिमेकस्य संपश्यन् न जहाति न हीयते” — इति ॥

एकस्यासहायस्य विचरतो रागद्वेषादि-प्रतिबन्धाभावात् ज्ञानलक्षणां
सिद्धिं निश्चिन्वन् तां सिद्धिं न जहाति, तस्यां सिद्धावप्रत्यूहेन

* पवित्रिभिः, — इति पाठाक्षरम् ।

प्रवर्तते, प्रवृत्तश्च तस्याः सिद्धेर्न हीयते किन्तु पारं गच्छति । यदा तु द्वितीय-तृतीय-पुरुष-सहायवान् विचरेत्तदा रागद्वेष-सम्भवादुक्त-सिद्धेर्हीयते । अतएव दक्षः, —

“एकोमिक्षुर्यथोक्तस्तु द्वावेव मिथुनं स्मृतम् ।

त्रयोग्रामः समाख्याताऊर्ध्वं नृ नगरायते ।

नगरन्तु न कर्त्तव्यं ग्रामोऽपि मिथुनं तथा ।

एतन्नृपं प्रकुर्व्वणः स्वधर्मात् च्यवते यतिः ॥

राजवार्ता हि तेषाञ्च भिक्षा-वार्त्ता परस्परम् ।

स्नेह-पेशुन्य-मात्सर्यं सन्निकर्षान्न संशयः” ॥

यदा तु श्रवणादि-सम्पत्त्यभावादात्मज्ञान-सिद्धौ स्वयमशक्तः स्यात्, तदा तत्र शक्तेन द्वितीयेन सह विचरेत् । यथा श्रुतिः । “वर्षासु ध्रुवशोलोऽष्टौ मासानेकाकी यतिश्चरेत् द्वौ वा चरेत्” । चरेता-मित्तर्थः । एकाकी विचरेत् सर्व्वभूतेभ्यो हितमाचरेत् तदाह याज्ञवल्क्यः, —

सर्व्वभूत-हितः शान्तः त्रिनण्डी सकमण्डलुः ।

एकारामः परिव्रज्य भिक्षार्थं ग्राममाविशेत्” — इति ।

हिताचरणं नाम हिंसाऽननुष्ठानमात्रं न पुनरुपकारेषु प्रवृत्तिः । “हिंसाऽनुग्रयोरनारम्भः” — इति गोतमस्मरणात् । अतएवाहिंसा-दीनाहात्रिः, —

“अहिंसा सत्यमस्तेयं ब्रह्मचर्य्यापरिग्रहौ ।

मावशुद्धिर्हरिर्मक्तिः सन्तोषः शौचमार्जवम् ।

आस्थिक्यं ब्रह्मसंस्पर्शः स्वाध्यायः समदर्शनम् ।

अनौद्धत्यमदीनत्व प्रसादः स्थैर्य्य-मार्दवे ॥

सस्नहो गुरुशुश्रूषा श्रद्धा क्षान्तिर्दमः जमः ।

उपेक्षा धैर्य्य-माधुर्य्यं तितिक्षा करुणा तथा ॥

ह्नास्तपोज्ञान-विज्ञाने योगो लघ्वशनं धृतिः ।
स्नानं सुरार्चनं ध्यानं प्राणायामो वलिः स्तुतिः ॥
भिक्षाटनं जपः सन्ध्या त्यागः कर्मफलस्य च ।
एष स्वधर्मो विख्यातो यतीनां नियतात्मनाम् ॥” — इति ।

प्रव्रज्यां कृत्वापि गुरोः समीपे ब्रह्मज्ञानपर्यन्तं निवसेत् । तदुक्तं
लिङ्गपुराणे, —

“आश्रमत्रयमुक्तस्य* प्राप्तस्य परमाश्रमम् ।
ततः संवत्सरस्यान्ते प्राप्य ज्ञानमनुत्तमम् ।
अनुज्ञाप्य गुरुञ्चैव चरेद्धि पृथिवीमिमाम् ।
त्यक्तसङ्गो जितक्रोधो लघ्वाहारो जितेन्द्रियः ॥
पिधाय बुद्ध्या द्वाराणि ध्यानेनैकमना भवेत् ॥” — इति ।

मत्स्यपुराणेऽपि, —

“गुरोरपि हिते युक्तः स तु संवत्सरं वसेत् ।
नियमेष्वप्रमत्तस्तु यमेषु च सदा भवेत् ॥
प्राप्य चान्ते ततश्चैव ज्ञानयोगमनुत्तमम् ।
अविरोधेन धर्मस्य चरेत् पृथिवीं यतिः ॥” — इति ।

संवत्सरमित्युपलक्षणं, यावज्ज्ञानं तावन्निवसेत् । गुरुसमीप-वासस्य
ज्ञानार्थत्वात् । पृथिवी-विचरणे विशेषमाह कण्वः, —

“एकरात्रं वसेत् ग्रामे नगरे पञ्चरात्रकम् ।
वर्षाभ्योऽन्यत्र वर्षासु मांसांश्च चतुरो वसेत् ॥” — इति ॥

* अश्रमत्रयमुक्तस्य, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

मत्स्यपुराणेऽपि, —

“अष्टौ मासान् विहारः स्याद्द्वयतीनां संयतात्मनाम् ।

एकत्र चतुरो मासान् वार्षिकान् निवसेत् पुनः ॥

अविमुक्ते प्रविष्टानां विहारस्तु न विद्यते ।

न दोषो भविता तत्र दृष्टं शास्त्रं पुरातनम् ॥” — इति ।

चातुर्मास्य-निवासे प्रयोजनमाह मेधातिथिः, —

“संरक्षणार्थं जन्तूनां वसुधातलचारिणाम् ।

आषाढादौश्च चतुर आ मासान् कार्तिकाद् यतिः ॥

धर्माद्व्ये जलसम्पन्ने ग्रामान्ते निवसेच्छुचिः ।” — इति ।

अन्यानपि हेयोपादेयांश्च धर्मान् संगृह्याह स एव, —

“श्रद्धया परयोपेतः परमात्म-परायणः ।

स्थूलसूक्ष्मशरीरेभ्यो मुच्यते दशषट्कवित् ॥

त्रिदण्डं कुण्डिकां कन्यां भैक्ष-भाजनमासनम् ।

कौपीनाच्छादनं वासः षडेतानि परिग्रहेत् ॥

स्थावरं जङ्गमं वीजं तैजसं विषयायुधम्* ।

षडेतानि न गृह्णीयाद् यति र्भूत्रपुरीषवत् ॥

रसायनं क्रियावादं ज्योतिषं क्रयविक्रयम् ।

विबिधानि च शिल्पानि वर्जयेत् परदारवत् ॥

मिक्षाटनं जपं स्नानं ध्यानं शौचं सुरार्चनम् ।

कर्तव्याणि षडेतानि सर्वथा नृप ! दण्डवत् ॥

नटादि-प्रेक्षणं द्यूतं प्रमदां सुहृदं तथा ।

भक्ष्यं भोज्यमुदक्यां च षण्ण पश्येत् कदाचन ।

स्कन्धावारे खले सार्धे पुरे ग्रामे वसद्गृहे ॥

* विषमायुधम्, — इति स० पुस्तके पाठः ।

न वसेत यतिः षट्सु स्थानेष्वेतेषु कर्हिचित् ।
 रागं द्वेषं मदं मायां दम्भं मोहं परात्मसु ॥
 षडेतानि यतिर्नित्यं मनसापि न चिन्तयेत् ।
 मञ्चकं शुक्रवस्त्रञ्च स्त्रीकथां लील्यमेव च ॥
 दिवास्वापञ्च यानञ्च यतीनां पतनानि षट् ।
 संयोगञ्च वियोगञ्च वियोगस्य च साधनम् ।
 जीवेश्वरप्रधानानां स्वरूपाणि विचिन्तयेत् ।
 आसनं पात्र-लोपश्च सञ्चयाः शिष्य-सङ्ग्रहः ॥
 दिवास्वापो वृथाजल्पो यतेर्बन्ध-कराणि षट् ।
 एकहात्परतो ग्रामे पञ्चाहात् परतः पुरे ॥
 वर्षाभ्योऽन्यत्र तत्-स्थान*भासनं तदुदाहृतम् ।
 उक्तानां यति-पात्राणामेकस्यापि न सङ्ग्रहः ॥
 भिक्षोर्भैक्षभुजश्चापि पात्र-लोपः स उच्यते ।
 गृहीतस्य त्रिदण्डादेर्द्वितीयस्य परिग्रहः ॥
 कालान्तरोपभोगार्थं सञ्चयः परिकीर्तितः ।
 शुश्रूषा-लाभ-पूजार्थं यशोऽर्थं वा परिग्रहः ॥
 शिष्याणां न तु कारुण्यात् सस्नेहः शिष्यसंग्रहः ।
 विद्या दिवा प्रकाशत्वादविद्या रात्रिरुच्यते ॥
 विद्याभ्यासे प्रमादो यः स दिवास्वाप उच्यते ।
 आध्यात्मिकीं कथां मुत्तवा भैक्षचर्यां सुरस्तुतिम् ॥
 अनुग्रहप्रदप्रश्नो वृथाजल्पः स उच्यते ।
 अजिह्वः षण्डकः पञ्चरन्ध्रो वधिर एव च ॥
 मुग्धश्च मुच्यते भिक्षुः षड्भिरेतैर्न संशयः ।
 इदं मृष्टमिदं नेति योऽश्नन्नपि न सज्जति ॥

हितं सत्यं मितं वक्ति तमजिह्वं प्रचक्षते ।
 सद्योजातां यथा नारीं तथा षोडशवार्षिकीम् ॥
 शतवर्षाञ्च यो दृष्ट्वा निर्विकारः स षण्डकः ।
 भिक्षार्थमठनं यस्य विण्मूत्रकरणाय च ॥
 योजनान्न परं याति सर्वथा पञ्चरेव सः ।
 तिष्ठतो ब्रजतो वापि यस्य चक्षुर्न दूरगम् ॥
 चतुर्युगद्वयं त्वक्त्वा परिव्राट् सोऽन्ध उच्यते ।
 हिताहितं मनोरामं वचः शोकावहं यतिः * ॥
 श्रुत्वा यो न शृणोतोव बधिरः स प्रकीर्तितः ।
 सान्निध्ये विषयाणां यः समर्थोऽविकलेन्द्रियः † ॥
 सुप्तवद्भवति नित्यं स भिक्षुर्मुग्ध उच्यते ॥” — इति ।

भिक्षाटनविधिमाह मनुः, —

“एककालं चरेद्भिक्षं न प्रसज्येत विस्तरे ।
 भिक्षप्रसक्तोहि यतिर्विषयेष्वपि सज्जते ॥
 विधूमे सन्मुषले व्यङ्गारे मुक्तवर्जिते ।
 वृत्ते सराव-संपाते भिक्षां नित्यं यतिश्चरेत् ।
 अलाभे न विषादो स्याल्लभे चैव न हर्षयेत् ।
 प्राणयात्रिकमात्रः स्यान्मात्रा-सङ्गाद्भिनिर्गतः” ॥ — इति ।

मोयन्ते, — इति मात्रा विषयास्तेषां सङ्गाद्भिनिर्गतो यतस्ततो न हर्ष-
 विषादौ कार्यौ । यमोऽपि, —

“स्नात्वा शुचिः शुची देशे कृतजयः समाहितः ।
 भिक्षार्थं प्रविशेद्ग्रामं राग-द्वेष-विवर्जितः ॥

* शोकावहन्तु यत्, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

† विजितेन्द्रियः, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

चरेन्माधूकरं भिक्षं यतिर्लेच्छ-कुलादपि ।
 एकान्नं न तु मुञ्जीत बृहस्पति-समोयतिः ॥
 मेध्यं भिक्षं चरेन्नित्यं सायाह्ने वाग्यतः शुचिः ।
 एकवासा विशुद्धात्मा मन्दगामी युगान्तदृक् ॥
 यथालब्धं तथाऽश्नीयादाज्यसंस्कार-वर्जितम् ।
 भिक्षं माधूकरं नाम सर्व-पातक-नाशनम्” — इति ।

वौधायनोऽपि, —

“विधूमे सन्न-मुसले व्यङ्गारे भुक्तवर्जिते ।
 कालेऽपराह्ण-भूयिष्ठे भिक्षाऽटनमथ चरेत् ॥
 ऊर्ध्वं जान्वोरधोनामेः परिधायैकमग्नवरम् ।
 द्वितीयमान्तरं वासः पात्री दण्डो च वाग्यतः ॥
 सव्ये चादाय पात्रन्तु त्रिदण्डं दक्षिणे करे ।
 उपतिष्ठेत सूर्यन्तु ध्यात्वा चैकत्वमात्मना ॥
 उक्त्वा विराजनं मन्त्रमाकृष्णेन प्रदक्षिणम् ।
 कृत्वा पुनर्जपित्वा च ये ते पन्थान इत्यपि ॥
 योऽसौ विष्णवाख्य आदित्ये पुरुषोऽन्तर्हृदि स्थितः ।
 सोऽहं नारायणो देव इति ध्यात्वा प्रणम्य तम् ॥
 भिक्षापात्रादि-शुद्धचर्यमवमुच्याप्युपानही ।
 ततो ग्रामं व्रजेन्मन्दं युगमात्रावलोककः ॥
 ध्यायन् हरिञ्च तच्चित्ते इदं च समुदीरयेत् ।
 विष्णुस्तिर्यग्धोर्ध्वं मे वैकुण्ठो विदिशन्दिशम् ॥
 पातु मां सर्वतो रामो धन्वी चक्रो च केशवः ।
 अभिगम्य गृहाद्भिक्षां भवत्-पूर्वं प्रचोदयेत् ॥
 गो-दोहमात्रं तिष्ठेच्च वाग्यतोऽधोमुखस्ततः ।
 दृष्ट्वा भिक्षां दृष्टिपूतां दातुश्च कर-संस्थिताम् ॥

त्रिदण्डं दक्षिणे त्वङ्गे ततः सन्धाय बाहुना ।
 उत्पाटयेच्च कवचं दक्षिणेन करेण सः ।
 पात्रं वामकरे क्षिप्त्वा श्लेषयेद्दक्षिणेन तु ।
 प्राणायामिकमात्रन्तु भिक्षेत विगतस्पृहः” — इति ।

भौक्षस्य पञ्चविधत्वमाहोशनाः, —

“माधूकरमसन्तप्तं प्राक्प्रणीतमयाचितम् ।
 तात्कालिकोपपन्नञ्च भौक्षं पञ्चविधं स्मृतम् ॥
 मनः-सङ्कल्प-रहितान्-गृहांस्त्रीन् सप्त पञ्चकान् ।
 मधुवदाहरणं यत्तु माधूकरमिति स्मृतम् ॥
 शयनोत्थापनात् प्राग्यत् प्राथितं भक्तिसंयुतैः ।
 तत् प्राक्प्रणीतमित्याह भगवानुशना मुनिः ॥
 भिक्षाऽटन-समुद्योगात् प्राक् केनापि निमन्त्रितम् ।
 अयाचितं हि तद्भौक्षं भोक्तव्यं मनुरब्रवीत् ॥
 उपस्थाने च यत्प्रोक्तं भिक्षार्थं ब्राह्मणेन ह ।
 तात्कालिकामिति ख्यातं तदतव्यं मुमुक्षुणा ॥
 सिद्धमन्नं भक्तजनैरानीतं यन्मठं प्रति ।
 उपपन्नं तदित्याहुर्मनयो भौक्षकाङ्क्षिणः” — इति ।

भिक्षान्नं प्रशंसति यमः, —

“यश्चरेत् सर्ववर्णेषु भौक्षमभ्यवहारतः ।
 न स किञ्चिदुपाशनीयादापि भौक्षमिति स्थितिः ॥
 अविन्दुं यः कुशाग्रेण मासि मासि त्रयं पिवेत् ।
 न्यायतो यस्तु भिक्षाशी पूर्वोक्तात्तु विशिष्यते ।
 तप्तकाञ्चनवर्णेन गवां मूत्रेण यावकम् ॥
 पिवेत् द्वादशवर्षाणि न तद्भौक्षसमं भवेत् ।
 शाकभक्षाः पयोभक्षा येऽन्ये यावकभक्षकाः ॥

सर्व्वे भैक्षभुजस्तस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ।
न भैक्षं परपाकान्नं न च भैक्षं प्रतिग्रहः ॥
सोम-पान-समं भैक्षं तस्मद्भैक्षेण वर्त्तयेत्” — इति ।

अत्र, सर्व्ववर्णेष्वित्यापहविषयम् । अतएव वौधायनोऽपि, —
“ब्राह्मण-क्षत्रिय-विशां मेध्यानामन्नमाहरेत् ।
असम्भवे तु पूर्व्वस्याप्याददोतोचरोत्तरम् ॥
सर्व्वेषामप्यभावे तु भक्षद्वयमनश्नता ।
भैक्षं शूद्रादपि ग्राह्यं रक्ष्याः प्राणा विजानता” — इति ।

नच भिक्षां लब्धुमुल्कापाताद्युत्पात-कथनं ग्रहदीस्थ्यादि-कथन-
मन्यं वा कञ्चिदुपाधि सम्पादयेत् । तदाह वौधायनः, —
“न चोत्पात-निमित्ताभ्यां न नक्षत्राङ्ग-विद्यया
नानुशासनवादाभ्यां भिक्षां लिप्सेत कहिंचित्” — इति ।

वर्ज्यमन्नमाहात्रिः, —
हितं मितं सदाऽश्नीयाद्यत् सुखेनैव जीर्य्यति ।
धातुः प्रकुप्यते येन तदन्नं वर्जयेद्यतिः ।
उदक्या-चोदितं चान्नं द्विजान्नं शूद्र-चोदितम् ॥
प्राण्यङ्गे चापि सकलृप्तं* तदन्नं वर्जयेद्यतिः ।
पित्रर्थं कल्पितं पूर्व्वमन्नं देवादि-कारणात् ॥
वर्जयेत्तादृशीं भिक्षां परवाधाकरी तथा” — इति ।

परवाधा-प्रसक्तिमेवाभिप्रेत्य मनुराह, —
“न तापसैर्ब्राह्मणैर्वा वयोभिरथवा श्वभिः ।
आकीर्णं भिक्षुकैर्व्वाऽन्येरगारमुपसंभ्रजेत्” — इति ।

* प्राण्यङ्गे वाससे क्लृप्तं, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

यस्तु भिक्षां दातुं शक्तोऽपि नास्तिक्यान् प्रयच्छति, तद्गृहं वर्जये
दित्याह वौधायनः, —

भिक्षां न दद्युः पञ्चाहं सप्ताहं वा कदाचन ।

यस्मिन् गृहे जना मोक्ष्यात्यजेन्नाण्डाल-वैश्मवत्” — इति ।

अनिन्द्य-गृहस्य वर्जने वाधमाह सप्त, —

“साधुं चापतितं विप्रं यो यतिः परिवर्जयेत् ।

स तस्य सुकृतं दत्त्वा दुष्कृतं प्रतिपद्यते” — इति ।

यस्तु दरिद्रः श्रद्धालुतया स्वयमुपोष्यापि भिक्षां प्रयच्छति, तस्य
भिक्षा न ग्राह्या । तदुक्तं स्मृत्यन्तरे, —

“आत्मानं पीडयित्वाऽपि भिक्षां यः संप्रयच्छति ॥

सा भिक्षा हिंसिता ज्ञेया नादद्यात्तादृशं यतिः” — इति ।

भिक्षार्थं बहुषु गृहेषु पर्यटितुमलसं प्रत्याह वौधायनः, —

“एकत्र लोभाद् यो भिक्षुः पात्रपूरणमिच्छति ।

दाता स्वर्गमवाप्नोति भोक्ता भूञ्जीत किल्बिषम्” — इति ।

यतिपात्रं विविनक्ति मनुः, —

“अतैजसानि पात्राणि तस्य स्युनिर्ब्रणानि च ।

तेषामद्भिः स्मृतं शौचं चमसानामिवाध्वरे ॥

अलाबुं दारुपात्रं वा मृन्मयं वैणवन्तथा ।

एतानि यति-पात्राणि मनुः स्वायम्भुवोऽब्रवीत्” — इति ।

यमोऽपि, —

“हिरण्मयानि प्रात्राणि कृष्णायसमयानि च ।

यतीनां तान्यपात्राणि वर्जयेत्तानि भिक्षुकः” ।

बोधयनोऽपि, —

“स्वयमाहृतपर्णेषु स्वयं शीर्णेषु वा पुनः ।
मुञ्जीत न वटाश्वत्थकरञ्जानान्तु पर्णके ॥
कुम्भी-तिन्दुकयोर्वाऽपि कोविदारार्कयोस्तथा ।
आपद्यपि न कांस्ये तु मलाशी कांस्यभीजनः ॥
सौवर्णे राजते ताम्रमये वा त्रपु-सोसयोः” — इति ।

भोजन-नियममाह स एव । “भिक्षाचर्यादुपावृत्तो हस्तौ पादौ च
प्रक्षाल्याचम्यादित्थस्याग्रे निवेदयन्नुदृत्यं चित्रमिति ब्रह्मयज्ञानमिति च
उदृत्यं तमसस्परोति च जपित्वा मुञ्जीत” — इति । नृसिंहपुराणेऽपि, —

‘ततो निवर्त्य तत्पात्रं संस्थाप्याचम्य संयमी ।
चतुरङ्गुलेषु प्रक्षाल्य ग्रासमात्रं समाहितः ॥
सर्व्वव्यञ्जन-संयुक्तं पृथक् पात्रे निवेदयेत् ।
सूर्यादिदेवभूतैभ्यो दत्त्वाऽन्नं प्रोक्ष्य वारिणा ॥
मुञ्जीत पर्णपुटके पात्रे वा वाग्यतो यतिः ।
भुक्त्वा पात्रं यतिर्नित्यं क्षालयेन्मन्त्रपूर्व्वकम् ॥
न दुष्येत्तस्य तत्पात्रं यज्ञेषु चमसा इव ।
अथाचम्य निरुद्धासु रूपतिष्ठेत मास्करम् ॥
जप-ध्यान-विशेषेण दिनशेषं नयेद्बुधः ।
कृतसन्ध्यस्ततो रात्रिं नयेद्देव-गृहादिषु ॥
हृत्पुण्डरीकनिलये ध्यात्वाऽऽत्मानमकल्मषम् ।
यतिर्धर्मरतः शान्तः सर्व्वभूतसमो वशी ॥
प्राप्नोति परमं स्थानं यत्प्राप्य न निवर्त्तते” — इति ।

कुर्मपुराणेऽपि, —

“आदित्ये दर्शयित्वाऽन्नं मुञ्जीत प्राङ्मुखो यतिः ।
हुत्वा प्राणाहुतोः पञ्चप्रासानष्टौ समाहितः ।

आचम्य देवं ब्रह्माणं ध्यायीत परमेश्वरम् ।

प्राग्रात्रेऽपररात्रे च मध्यरात्रे तथैवच ॥

सन्ध्यास्वह्नि विशेषेण चिन्तयेन्नित्यमेश्वरम्” — इति ।

अथान्येयतिधर्माः ।

तत्राहात्रिः, —

“अतः परं प्रक्षयामि आचारो यो यतैः स्मृतः ।

अभ्युत्थान-प्रियालापैर्गुरुवत्प्रतिपूजनम् ॥

यतीनां व्रतवृद्धानां स्वधर्ममनुवर्तिनाम् ।

विष्णुरूपेण वै कुर्यान्नमस्कारं विधानतः” — इति ॥

मनुरपि, —

“कृत्त-केश-नख-श्मश्रुः पात्री दण्डी कुसुम्भवान् ।

विचरेन्नियतो नित्य* सर्वभूतान्यपीडयन् ॥

कपाल वृक्षमूलानि कुचैलमसहायता ।

समता चैव सर्वस्मिन्नेतन्मुक्तस्य लक्षणम् ॥

नामिनन्देत मरणं नाभिनन्देत जीवितम् ।

कालमेव प्रतीक्षेत निद्वेशं भूतको यथा ॥

दृष्टिपूतं न्यसेत्पादं वस्त्रपूतं जलं पिवेत् ।

सत्यपूतां वदेद्वाचं मनःपूतं समाचरेत् ॥

अतिवादांस्तितिक्षेत नावमन्येत कञ्चन ।

न चेमन्देहमाश्रित्य वैरं कुर्वीत केनचित् ॥

क्रुध्यन्तं न प्रतिक्रुध्यद्वाक्रुष्टः कुशलं वदेत् ।

सप्तद्वारावकीर्णं च न वाचमनृतां वदेत् ॥

* विचरेन्न यतिर्नित्यं, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

अध्यात्मरतिरासीनो निरपेक्षो निरामयः ।
 आत्मनैव सहायेन सुखार्थो विचरेदिह ॥
 संरक्षणार्थं भूतानां रात्रावहनि वा सदा ।
 शरीरस्यात्यये चैव समीक्ष्य वसुधां चरेत् ॥
 अल्पात्राभ्यवहारेण रहः स्थानासनेव च ।
 ह्रियमानानि विषयैरिन्द्रियाणि निवर्त्तयेत् ॥
 इन्द्रियाणां निरोधेन राग-द्वेष-क्षयेण च ।
 अहिसया च भूतानाममृतत्वाय कल्पते— इति ॥

दक्षोऽपि, —

“नाध्येतव्यं न वक्तव्यं न श्रोतव्यं कथञ्चन ।
 एतैः सर्वैः सुनिष्पन्नो यतिर्भवति नेतरः” — इति ॥

बृहस्पतिरपि, —

“न किञ्चिद्द्वेषजादन्यदद्यादा दन्तधावनात् ।
 विना भोजनकालन्तु भक्षयेदात्मवान् यतिः ॥
 नैवाददीत पाथेयं यतिः किञ्चिदनापदि ।
 पक्कवमापत्सु गृहीयाद्यावदहोपभुज्यते* ॥
 न तीर्थवासी नित्यं स्यान्नोपवासपरो यतिः ।
 न चाध्ययनशोलः स्यान्न व्याख्यानपरोभवेत्” — इति ।

नाध्येतव्यमित्येतत् कर्मकाण्ड-विषयं, अन्यथा “उपनिषदमावर्त्तयेत्”
 — इति श्रुतिर्वाध्येत । न श्रोतव्यमित्येतद्ब्रह्ममीमांसा-व्यतिरिक्त-
 विषयम्, “श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितेष्ट्यः” — इति तन्मीमांसायां

* वज्र्यते, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

विहितत्वात् । उपपन्नश्च तीर्थोपवासाध्ययन-व्याख्यान-तात्पर्य-
निषेधः, निवृत्तिधर्म-प्रधानत्वात् कैवल्याश्रमस्य । यतः स एवाह,—

यस्मिन् वाचः प्रविष्टाः स्युः कूपे प्राप्ताः शिला इव ।
न वक्तारं पुनर्यान्ति स कैवल्याश्रमे वसेत् ॥
यस्मिन् कामाः प्रविशन्ति विषयेभ्योपसंहृताः ।
विषया न पुनर्यान्ति स कैवल्याश्रमे वसेत् ॥
यस्मिन् कोधः शमं याति विफलः सम्यगुत्थितः ।
आकाशेऽसिर्यथा क्षिप्तः स कैवल्याश्रमे वसेत् ॥
यस्मिन् क्षान्तिः शमः शौचं सत्यं सन्तोष आर्जत्रम् ।
आकिञ्चन्यमदम्भश्च स कैवल्याश्रमे वसेत् ।
वृथा प्रलापो यो न स्यान्न लोकाराधने रतः ।
नान्यविद्याभियुक्तश्च स कैवल्याश्रमे वसेत् ॥
अतीतान्न स्मरेद्भोगास्तथैवानागतानपि ।
प्राप्तांश्च नाभिनन्देत् स कैवल्याश्रमे वसेत्* ॥
अन्धवन्मूकवत् पङ्गु-वधिर-क्लोववच्च यः ।
आस्ते ब्रजति यो नित्यं स कैवल्याश्रमे वसेत् ॥

उक्तधर्मोपेतं यतिं प्रशंसति दक्षः,—

“सञ्चितं यद्गृहस्थस्य पापमामरणान्तिकम् ।
निर्दहिष्यति तत् सर्वमेकरात्रोषितो यतिः ।
संन्यस्यन्तं द्विजं दृष्ट्वा स्थानाच्चलति भास्करः ॥
एष मे मण्डलं भित्त्वा परं स्थानं प्रयास्यति” ।

तदेवं यतिधर्मा निरूपिताः ।

* नास्त्य यं श्लोकः सु० पुस्तके ।

उक्तानां ब्रह्मचर्यादीनां संन्यासान्तानां चतुर्णामाश्रमाणां प्रत्येक-
मवान्तरभेदाश्चतुर्विधाः । तदुक्तं महाभास्ते, —

“ब्रह्मचारी गृहस्थश्च वानप्रस्थोऽथ भिक्षुकः ।

चत्वार आश्रमाः प्रोक्ताः एकैकस्य चतुर्विधाः” — इति ।

तत्र चातुर्विध्यं कात्यायन-स्मृतेर्व्याचक्षते । “ब्रह्मचारि-गृहस्थ-
वानप्रस्थ-परिव्राजकाश्चत्वार आश्रमाः षोडश-भेदा भवन्ति । तत्र
ब्रह्मचारिणश्चतुर्विधा भवन्ति, गायत्रो ब्राह्मः प्राजापत्यो वृहन्निति ।
उपनयनादूर्ध्वं त्रिरात्रमक्षारलवणाशो गायत्रीमधीते, स गायत्रः ।
अष्टाचत्वारिंशद्वर्षाणि वेदब्रह्मचर्यं चरेत्, प्रतिदं द्वादश द्वादश वा,
यावद्ग्रहणान्तं वा वेदस्य, स ब्राह्मः । स्वदारनिरतः ऋतुकालगामी
सदापरदार-वर्जितः स प्राजापत्यः । आ प्रायणाद्गुरोरपरित्यागी
स नैष्ठिको वृहन्निति । गृहस्था अपि चतुर्विधा भवन्ति, वार्त्तिकवृत्तयः
शालीनवृत्तयो यायावरा घोरसंन्यासिकाश्चेति । तत्र वार्त्तिकवृत्तयः,
कृषि-गोरक्ष-वाणज्यमगर्हितमुपयुञ्जानाः शतसंवत्सराभिः क्रियाभि-
र्यजन्त आत्मानं प्रार्थयन्ते । शालीनवृत्तयो यजन्तो न याजयन्तोऽ-
धीयाना नाध्यापयन्तो ददतो न प्रतिगृहन्तः शतसंवत्सराभिः
क्रियाभिर्यजन्त आत्मानं प्रार्थयन्ते । यायावरा यजन्तो याजयन्तोऽ-
धीयाना अध्यापयन्तो ददतः प्रतिगृहन्तः शतसंवत्सराभिः क्रियाभि-
र्यजन्त आत्मानं प्रार्थयन्ते । घोरसंन्यासिका उद्धृत-परिपूताभिरङ्गिः
कार्यं कुर्वन्तः प्रतिदिवसमास्तृतोऽष्टवृत्तिमुपयुञ्जानां शतसंवत्सराभिः
क्रियाभिर्यजन्त आत्मानं प्रार्थयन्ते । वानप्रस्था अपि चतुर्विधा-
भवन्ति, वैखानसा औदुम्बरा वालखिल्याः फेनपाश्चेति । तत्र,
वैखानसा अकृष्टपच्यौषधि-वनस्पतिभिर्ग्रामवहिष्कृताभिरग्निपरचरणं
कृत्वा पञ्चवयज्ञक्रियां निर्वर्त्तयन्त आत्मानं प्रार्थयन्ते । औदुम्बरा

वदर*नोवार-श्यामाकरग्निरिपरिचरणं कृत्वा पञ्चवयज्ञक्रियां निर्वर्तयन्त आत्मानं प्रार्थयन्ते । वालखिल्या जटावराश्चौर-चर्म-वल्कल-परिवृताः कार्तिक्या पूर्णिमास्यां पुष्पफलं मुत्सुजन्तः शेषानष्टौ मासान् वृन्त्युपाज्जनं कृत्वाऽग्निपरिचरणं कृत्वा पञ्चमहायज्ञक्रियां निर्वर्तयन्त आत्मानं प्रार्थयन्ते । फेनपा जोर्ण-पर्ण-फल-मोजिनो-यत्र तत्र वा वसन्तः । परिव्राजका अपि चतुर्विधा भवन्ति, कुटोचरा-वहूदकाः हंसाः परमहंसाश्चेति । कुटोचराः स्वपुत्र-गृहेषु भिक्षव्यां चरन्त आत्मानं प्रार्थयन्ते । वहूदकास्त्रिदण्ड-कमण्डलु-जल-पवित्र-पादुकाऽऽसनशिखा-यज्ञोपवीतकाषायवेषधारिणः साधुवृत्तेषु ब्राह्मणकुलेषु भिक्षं चरन्त आत्मानं प्रार्थयन्ते । हंसा एकदण्डधराः शिखा यज्ञोपवीत-धारिणः कमण्डलुहस्ता ग्रामैकरात्रवासिनो नगरे तीर्थेषु य पञ्चरात्रं एकरात्रं द्विरात्रं कृच्छ्रचान्द्रायणादि चरन्त आत्मानं प्रार्थयन्ते । परमहंसा नाम एकदण्डधराः मुण्डाः कन्था-कौपीन-वाससो व्यक्तलिङ्गा अनुन्मत्ता उन्मन्तवदाचरन्तस्त्रिदण्ड-कमण्डलु-शिक्यपद्मजलपवित्रपादुकाऽऽसन-शिखा-यज्ञोपवीतत्यागिनः शून्यागार-देवगृह-वासिनो न तेषां धर्मो ना धर्मो वा, न सत्यं नापि चानृतं सर्वसमाः समलोष्टाश्मकाञ्चनाः, यथोपपन्न चातुर्वर्णं भिक्षव्याञ्चरन्त आत्मानं मोक्षयन्ते ।

“तेषामुपशमो धर्मो नियमो वनवासिनाम् ।

दानमेक गृहस्थानां शुश्रूषा ब्रह्मचारिणाम्” — इति ॥

* वदर, — इति नास्ति स० ब्रा० पुस्तकयोः ।

† पुष्पफल, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ शिखावर्ज, — इति स० ब्रा० पुस्तकयोः पाठः ।

§ तीर्थेष्टौ च, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

¶ एकरात्रं द्विरात्रं, — इति नास्ति स० ब्रा० सो० पुस्तकेषु ।

‡ मुण्डाः, — इति नास्ति मु० पुस्तके ।

युक्तञ्च परिव्राजकानामात्म-मोक्षणम्, तत्त्वज्ञान-पर्यवसायित्वात्
पारिव्राज्यस्य । एतदेवामिप्रेत्य एवं निर्व्वर्णं स्मृत्यन्तरे दर्शितम्,—

“परिवोधत् परिच्छेदात् परिपूर्णावलोकानात् ।

परपूर्ण-फलत्वाच्च परिव्राजक उच्यते ।

परितो व्रजते नित्यं पर वा व्रजते पुनः ।

हित्वा चैवापरं जन्म परिव्राजक उच्यते” — इति ।

तदेवमध्यायादौ मूलवचने, “चातुर्व्वर्ग्याश्रमागतम्”— इत्याश्रमशब्देन
बुद्धिस्था आश्रमचतुष्टय-धर्म्माः परिसमापिताः, — इति ।

द्वितीये त्वध्याये स्फुटमभिहितोजीवनकृत्ते —

रूपायः कृष्यादिः पुनरथ समस्ताश्रमगताः ।

गरीयांसो धर्म्माः किमपि विवृताः स्वाश्रमपदा —

तमेवं व्याकार्षोन्महितधिषणोम धव-विभुः* ॥

इति श्रीमहाराजाधिराज - परमेश्वर वैदिकमार्गप्रवर्त्तक- श्रीवीरबुद्ध-
भूपाल-साम्राज्य-धुरन्धरस्य माधवामात्यस्य कृतौ पराशरस्मृति-
व्याख्यायां माधवीयायां द्वितीयोऽध्यायः ॥

अथ तृतीयोऽध्यायः ।

— ० —

ॐ नमः शिवाय ॥

प्रथम-द्वितीयाध्यायाभ्यां चातुर्व्वर्ग्याश्रमाः साक्षात्प्रतिपादिताः,
आश्रमधर्म्माश्च सूचिताः । तेषु च धर्म्मेषु शुद्धस्यैवाधिकारः,

* नस्त्ययं बलाकोवङ्गोय पुस्तकेषु । क्वाचित् पुस्तके तृतीयाध्यायस्यादौ
बलाकोऽयं दृश्यते ।

“शुचिता कर्म कर्तव्यम्” — इति श्रुतेः । सा च शुद्धिर्यद्यपि पुरुषस्य स्वाभाविकी तथापि केनचिदागन्तुकेन शौचाख्येन दोष-
रूपेण पुरुषगतातिशयेन कञ्चित्काल प्रतिबध्यते । तच्चाशौचं
कालेयत्तास्नानाद्यपनोद्यं, अतस्तृतीयेऽध्याये तत्प्रतिपिपाददिषुरादौ
प्रतिबन्धापगमेनोत्तमितां शुद्धिं प्रतिज नीते, —

अतः शुद्धिं प्रवक्ष्यामि जनने मरणे तथा । इति ।

यतो जननमरणयोर्धर्मधिकार परिपन्थिन्यशुद्धिः प्रोक्षोति, अत-
स्तन्निवर्तकोपाय-प्रतिपादनेन शुद्धिं प्रवक्ष्यामि । जनन मरणयोश्च
अशुद्धि-प्रापकत्वं मनुना दशितम्, —

“दन्तजातेऽनुजाते च कृतचले च संस्थिते ।

अशुद्धा वान्धवाः सर्वे सूतके च तथोच्यते” — इति ॥

प्रतिज्ञातां शुद्धिं वर्णानुक्रमेण दर्शयति, —

दिनत्रयेण शुद्ध्यन्ति ब्राह्मणाः प्रेत्सूनके ॥ १ ॥

क्षत्रियो द्व दशाहेन वैश्यः पञ्चदशाहकैः ।

शूद्रः शुद्ध्यति मासेन पराशर-वचो यथा ॥ २ ॥

ननु दिनत्रयेण शुद्ध्यन्ति ब्राह्मणाः, — इत्येतद्बहु-स्मृति-विरुद्धम् ।
तथाच दक्षः, —

“शुद्ध्येद्विप्रो दशाहेन द्वादशाहेन भूमिपः ।

वैश्यः पञ्चदशाहेन शूद्रो मासेन शुद्ध्यति” — इति ।

देवलोऽपि, —

“दशाहं ब्राह्मणानान्तु क्षत्रियाणां त्रिपञ्चकम् ।

विशद्रात्रं तु वैश्यानां शूद्राणां मासमेव हि” — इति ॥

वसिष्ठोऽपि, —

“ब्राह्मणो दशरात्रेण पञ्चदशरात्रेण क्षत्रियः ।

वैश्यो विंशतिरात्रेण शूद्रो मासेन शुद्ध्यति” — इति ॥

त्रैषदोषः । विप्रेषु त्र्यहाशौचस्य समानोदक-विषयत्वात् । तथाच
मनुः — “त्र्यहातूदकदायिनः” — इति । दशाहाशौच-प्रतिपदकानि
दक्षादि-ववनानि सपिण्ड-विषयाणि,

“दशाहं शावमाशौचं सपिण्डेषु बिधीयते” —

इति मनुस्मरणात् । कूर्मपुराणेऽपि, —

“दशाहं शावमाशौचं सपिण्डेषु विपरिचतः” — इति ।

बृहस्पतिरपि, —

“दशाहेन सपिण्डास्तु शुद्ध्यन्ति प्रेतसु त्रके ।

त्रिरात्रेण सकुल्यास्तु स्नात्वा शुद्ध्यन्ति गोत्रजाः” — इति ।

ननु, क्षत्रियो द्वादशाहेन, — इत्येतदप्यनेकस्मृतिविरुद्धम् । तत्र,
वसिष्ठदेवलाभ्यां क्षत्रियस्य पञ्चदशाहाशौचमुक्तं, तद्वचनं चोदा-
हृतम् । शातातपस्त्वेकादशाहमाहः —

“एकादशाद्वात्राज्योवैश्योद्वादशभिस्तथा ।

शूद्रोविंशतिरात्रेण शुद्ध्यते मृतसूतके”-इति ।

वृद्धपराशरोऽपि,—

“क्षत्रियस्तु दशाहेन स्वकर्मनिरतः शुचिः ।

तथैव द्वादशाहेन वैश्यः शुद्धिमवाप्नुयात्”—इति ॥

अत्रोच्यते । विद्यातपमोस्तारतम्येन विरोधः समाधेयः । यावद्या-
वद्विद्यातपसी विवर्द्धते, तावत् तावदाशौचं संकुच्यते । अतएव
याज्ञवल्क्योन्यायवर्त्तिनः शूद्रस्याप्यर्द्धमाशौचमाह,—

“क्षत्रस्य द्वादशाहानि विशः पञ्चदशैव तु ।

त्रिंशद्दिनानि शूद्रस्य तदर्द्धं न्यायवर्त्तिनः”—इति ।

देवलोऽप्येतदेवाभिप्रेत्य विप्रादीनामाशौच-तारतम्यमाह,—

“क्षत्रार्थधीतवेदानामहान्याशौचमिष्यते ।

वेदाम्नि-युक्त-विप्रस्य अहमाशौचमिष्यते ॥

एताभ्यां श्रुत-युक्तस्य दिनमेकं विधीयते ।

एतैः साकं कर्म-युक्तः सद्यः शुचिरसंशयः ॥

एतैर्युक्तस्य राज्ञस्तु द्वादशैकादशादश ।

वैश्यस्यैवं पञ्चदशद्वादशैकादश क्रमात् ॥

अर्द्धमासस्तु शूद्रशूषोः शूद्रस्याशौचमिष्यते”—इति ।

यत्तु, क्षत्रियादेस्त्रिपञ्चकादिकं तेनैवोक्तं ; तद्विद्यातपोरहित-
विषयम्,

“प्राकृतानां तु वर्णानामाशौचं संप्रकीर्तितम्”—इति

वाक्यशेषात् ।

दक्षोऽपि दश पञ्चानुपन्यस्य, गुणोत्कर्षापकर्षाभ्यां व्यवस्था-
माह,—

“मद्यः शौचं तथैकाहं अहश्चतुरहस्तथा ।

षड्-दश-द्वादशाहश्च पक्षोमासस्तथैव च ॥

मरणान्तं तथा चान्यत् पक्षाश्च दश सूतके ।

उपन्यास-क्रमेणैव वक्ष्याम्यहमश्वतः ॥

अन्यार्थतोविजानाति वेदमङ्ग-समन्वितम् ।

सकल्पं मरहस्यं च क्रियावांश्चैव सूतकम् ॥

राजर्त्विग्दीक्षितानाञ्च बाले देशान्तरे तथा ।

व्रतिनां सचिणां चैव मद्यः शौचं विधीयते ॥

एकाहाच्छुध्यते त्रिप्रोयोऽग्नि-वेद-समन्वितः ।

हीने हीनतरे वाऽपि अहश्चतुरहस्तथा ॥

तथा हीनतमं चैव षडहः परिकीर्तितः ।

ये दशाहादयः प्रोक्तावर्णनान्ते यथाक्रमम् ॥

अन्वात्वा चाप्यङ्गत्वा च अदत्ताऽश्रंस्यतथा दिजः ।

एवंविधस्य विप्रस्य सर्व्वदा सूतकं भवेत्”—इति ।

अत्र, ‘सत्वार्यधीतवेदानाम्’—इत्यादिनोक्तोऽघ-संकोचोयुगान्तर-
विषयः ।

“स्नाध्याय-वृत्त-मापेक्षमघ-संकोचनं तथा”—

इत्यनुक्रम्य,

“कलौ युगे त्विमान् धर्मान् वर्ज्यानाञ्जर्मनीषिणः”—इति

सूत्यन्तरेऽभिधानात् ।

“दशाह एव विप्रस्य सपिण्डमरणे मति ।

कल्पान्तराणि कुर्वाणः कलौ व्यामोहकिन्निषी” इति

हारीत-वचनाच्च । उक्तीत्या चित्रियवद्वैश्येऽपि वचनान्तर-विरोधः
परिहर्तव्यः । एवञ्च मति, विप्रस्य ममानोदकेषु त्रिरात्रं सपिण्डेषु
दशाहम् । चित्रियादीनां द्वादशाहादि यन्मूलवचनोक्तं, तदेव स्थितम् ।
यद्यपि चित्रिय-वैश्ययोः पञ्चदशाह-विंशतिरात्र-वचनानुसारेण द्वाद-
शाह-पञ्चदशाहाशौच-वचनं गुणवद्ध-संकोच-परमिवाभाति, देवलस्य
गुणवद्विषयत्वेनैवोदाजहार, तथापि श्रिष्टाचारादङ्गस्यत्यनुयहाच्च
चित्रिय-वैश्ययोर्मूलवचनोक्त एव मुख्यः कल्पः । अतएव मनु-कूर्म-
दत्ताः,—

“शुद्धोद्दिप्रोदशाहेन द्वादशाहेन भूमिपः ।

वैश्यः पञ्चदशाहेन शूद्रोमासेन शुद्ध्यति”—इति ।

मार्कण्डेयोऽपि,—

“दशाहं ब्राह्मणस्तिष्ठेद्दानदोमादि-वर्जितः ।

चित्रियोद्वादशाहन्तु वैश्योमामार्द्धमेव ॥

शूद्रस्तु मासमासीत निज-कर्म-विवर्जितः”—इति ।

यहस्यतिरपि,—

“चित्रियोद्वादशाहेन शुद्ध्यति मृतसृतके ।

वैश्यः पञ्चदशाहेन शूद्रोमासेन शुद्ध्यति”—इति ।

विष्णुरपि । “ब्राह्मणस्य सपिण्डानां जनन-मरणयोर्द्वादशाहमाशौचं
द्वादशाहं राजन्यस्य पञ्चदशाहं वैश्यस्य मासः शूद्रस्य”—इति ।
पञ्चदशाह-विंशतिरात्र-वचनं तु यावज्जीवाशौच-वाक्यमिव निन्दा-

परत्वेन युगान्तर-विषयत्वेन वा* व्याख्येयम् । ‘पराशरावचोयथा’—
इत्यनेन स्वमतत्वं दर्शयन् मतान्तरेष्वप्यध-संकोच-विकास-पराणि
वचनानि सन्तीति सूचयति । तानि चास्माभिर्यवस्थापितानि । उक्त-
स्याशौचस्य कर्माधिकार-परिपन्थित्वात् सन्ध्याद्युपासनस्यापि निवृ-
त्तिप्राप्तावपवादमाह,—

उपासने तु विप्राणामङ्ग-शुद्धिश्च जायते ॥२॥ इति ।

उपासने सन्ध्यावन्दनाग्निहोत्राद्यनुष्ठानं, तस्मिन् प्रसक्ते तात्का-
लिकी शरीर-शुद्धिर्भवति । तदाह गोभिलः,—

“अग्निहोत्रादि-होमार्थं शुद्धिस्तात्कालिकी स्यता ।

पञ्चयज्ञान् कुर्वीत ह्यशुद्धः पुनरेव सः”—इति ।

यावत्कालेनाग्निहोत्रं निष्पद्यते, तावदेव शुद्धिर्न तृपरि ।

पुलस्त्योऽपि,—

“सन्ध्यामिष्टिं चरुं होमं यावज्जीवं समाचरेत् ।

न त्यजेत् स्रुतके वाऽपि त्यजन् गच्छत्यधोद्विजः ॥

स्रुतके स्रुतके चैव सन्ध्याकर्म न सन्धयेत् ।

मनसोच्चारयेन्मन्त्रान् प्राणायाममृते द्विजः”—इति ।

अञ्जलि-प्रक्षेपे तु वाचिकोच्चारणमभिप्रेत्य पैठीनसिराह । “स्रुतके
सावित्र्याऽञ्जलिं प्रक्षिप्य प्रदक्षिणं कृत्वा सूर्यं ध्यायन्नमस्कुर्यात्” ।
मनसोच्चारणस्य मार्जनादि-मन्त्रेष्वपि सिद्धत्वादञ्जलौ विशेष-विधानं
वाचिकाभिप्रायम् । यन्तु मतुनोक्तम्,—

* युगान्तरविवयत्वेन वा, इति मुद्रितातिरिक्तपुस्तकेषु न दृश्यते ।

† समाचरेत् इति सो० पुस्तके पाठः ।

“उभयत्र दशाहानि कुलस्यान्नं न भुज्यते ।

दानं प्रतिग्रहोहोमः स्वाध्यायश्च निवर्त्तते”—इति ।

तत् स्नानं-वैश्वदेवादि-विषयम् । तदाह जातृकर्णः,—

“पञ्चयज्ञ-विधानञ्च न कुर्यान्मृत्युजन्मनोः”—इति ।

यत्तु जावालेनोक्तम्,—

“सन्ध्यां पञ्च महायज्ञास्तैत्तिकं स्मृतिकर्म च ।

तन्मध्ये हाथयेदेव अग्नौचान्ते तु तत्क्रिया”—इति ।

तदाचिक-सन्ध्याऽभिप्रायम् । स्नानं-कर्म-वर्जनं स्वयं कर्तृक-
विषयं, अन्येन तु कारयेदेव । तदाह बृहस्पतिः,—

“सूतके मृतके चैव द्वाभ्याम् आहु-भोजने ।

प्रवासादि-निमित्तेषु हावयेन्न तु हापयेत्” ॥

जातृकर्णेऽपि,—

“सूतके तु समुत्पन्ने स्नानं कर्म कथं भवेत् ।

पिण्डयज्ञं च हं होममग्नौचेन* कारयेत्”—इति ।

मूल-वचने विप्र-ग्रहणं लज्ज्यादीनामुपलक्षणम् । द्विविधश्चा-
शुचित्वं कर्मानधिकार-लक्षणमस्पृश्यत्व-लक्षणञ्च । तत्राङ्गशुद्धिरि-
त्यनेनैकस्य निवृत्तिरुक्ता, चकारेणापरस्यापि । यथाऽग्नौचे तात्का-
लिकी द्विविधाऽशुद्धिस्तथा जननेऽपि तत्प्राप्तौ विशेषमाह,—

ब्राह्मणानां प्रसूतौ तु देहस्पर्शोविधीयते । इति ।

जनने सपिण्डानां सार्वकालिकोऽङ्गस्पर्शः, न तु शाववत्तात्का-
लिकः । अतएवापस्तम्बः,—

* होममग्नौचेन,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

“सूतके सूतिका-वर्जं संस्पर्शान निषिध्यते ।

संस्पर्शं सूतिकायाम्बु स्नानमेव विधीयते”—इति ॥

कूर्चोऽपि,—

“सूतके तु सपिण्डानां संस्पर्शानैव दुष्यति”—इति ।

पैठीनभिरपि,—

“जनौ सपिण्डाः शुचयोमातापित्रोस्तु सूतकम् ।

सूतकं मातुरेव स्यादुपसृश्य पिता शुचिः”—इति ।

जनने मातापितृ-व्यतिरिक्ताः सर्वे सपिण्डाः स्पृश्याः, मातापि-
त्रोस्तु नास्ति स्पृश्यत्वम् । तत्रापि पिता स्नानेन स्पृश्योभवति,
दशाहमस्पृश्यत्वं मातुरेव । तथा च वसिष्ठः,—

“नाशौचं विद्यते पुंसः संसर्गश्चेन्न गच्छति ।

रजस्तत्राशुचि ज्ञेयं तच्च पुंसि न विद्यते”—इति ।

संवर्त्तोऽपि,—

“जाते पुत्रे पितुः स्नानं सचेलन्तु विधीयते ।

माता शुद्धोद्देशाहेन स्नानान्तु स्पर्शनं पितुः”—इति ।

मरणे वर्णानुक्रमेण शुद्धिर्दर्शिता । इदानीं जननेऽपि वर्ण-
क्रमेण शुद्धिं दर्शयति,—

जातौ विप्रोद्देशाहेन द्वादशाहेन भूमिपः ॥ ३ ॥

वैश्यः पञ्चदशाहेन शूद्रोमासेन शुद्ध्यति । इति ।

जातौ जनने । स्पृष्टमन्यत् । इयञ्च शुद्धिः कस्माधिकार-विषया ।
समनन्तरातीतेन वचनेन स्पर्श-विषयायाः शुद्धेरुक्तत्वात् । जन्म-दिवसे
तु नास्ति शुद्धिर्दानादि-विषये । अतएव मनुः,—

“जाते कुमारे तदहः कामं कुर्यात् प्रतिग्रहम् ।

हिरण्य-धान्य-गो-वामस्तिलानां गुड-सर्पिषाम्”—इति ।

ग्रंथलिखितौ । “कुमार-प्रसवे प्राङ्गाभिच्छेदनात्* गुड-तिल-हिरण्य-
वस्त्र-प्रावरण-गो-धान्यानां प्रतिग्रहेष्वदोषः, तदहरित्येके” । वृद्ध-
याज्ञवल्क्यः,—

“कुमार-जन्म-दिवसे विप्रैः कार्यः प्रतिग्रहः ।

हिरण्य-भू-गवाश्वाज-वासः-शय्याऽऽसनादिषु ॥

तत्र सर्वं प्रतिग्राह्यं कृतान्नन्तु न भवयेत् ।

भवयित्वा तु तन्मोहाद्द्विजश्चाद्रायणसुरेत्”—इति ।

बौधायनोऽपि,—

“गुडतैल-हिरण्यानाङ्गोधान्यानाञ्च वाससाम् ।

तस्मिन्नहनि दानञ्च कार्यं विप्रैः प्रतिग्रहः† ॥

प्राङ्गाभि-च्छेदनाद् याज्ञाणेतानीत्यपरे जगुः”—इति ।

याम् जन्मदाय्याः स्रुतिकागृहाभिमानिन्योदेवताः‡, तासां
पूजायां प्रथम-षष्ठ-दशम-दिवसेष्वगृह्णिर्नास्ति । तथा च व्यासः,—

“स्रुतिकाऽऽवास-निलयाजन्मदानाम् देवताः ।

तासां याग-निमित्तन्तु शुद्धिर्जन्मनि कीर्त्तिता ॥

प्रथमे दिवसे षष्ठे दशमे चैव सर्व्वदा ।

त्रिव्येषु न कुर्व्वीत स्रुतकं पुत्र-जन्मनि”—इति ।

* नाभ्यामच्छिन्नायां,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† विप्रैः कार्यः प्रतिग्रहः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ स्रुतिकाभिमानिन्योदेवताः,—इति पाठोवज्जीयपुस्तकेषु प्रायः ।

मार्कण्डेयोऽपि,—

“रक्षणीया तथा षष्ठी निशा तत्र विशेषतः ।

रात्रौ जागरणं कुर्याज्जन्मदानां तथा वलिम् ॥

पुरुषाः शस्त्र-हस्ताश्च नृत्य-गीतैश्च योषितः ।

रात्रौ जागरणं कुर्यादश्वत्थं चैव सूतके”-इति ॥

यत्त्वङ्गिरसोक्तम्,—

“माशौचं सूतके प्रोक्तं सपिण्डानां क्रियावताम्”—इति ।

तत्पूर्वोक्ताहोचादि-विषयत्वेन वा समनन्तरोक्तजन्मदानां वलि-
विषयत्वेन वा नेतव्यम् । अन्यथा ‘जातौ विप्रोदशाहेन’-इत्येत-
द्वचनं निर्विषयं स्यात् । उक्तस्य प्रेताशौचस्य जाताशौचस्य च कश्चित्
संकोचमाह,—

एकाहाच्छुद्धाते विप्रोयोऽग्नि-वेद-समन्वितः ॥ ४ ॥

त्यहात् केवलवेदस्तु द्विहीनोदशभिर्द्दिनैः । इति ।

अत्राग्निशब्देनाहवनीयादयोग्यह्यन्ते । तैश्च तत्-साध्यादर्शपूर्ण-
मासादय उपलक्ष्यन्ते । द्विहीनोदाभ्यामग्नि-वेदाभ्यां हीनः । अय-
माशौच-संकोचः स्वाध्याय-दुर्मधसोवज्रतर-सपिण्डस्य संकुचितवृत्तेषु
प्रतिग्रहादौ द्रष्टव्यः, न तु सर्वकर्मसु । तथाच गौतमः ।
“ब्राह्मणस्य स्वाध्यायानिवृत्त्यर्थम्”—इति । अयमर्थः । ब्राह्मणस्य
संपूर्णाशौचे स्त्रीक्रियमाणे स्वाध्यायोनिवर्त्तते, तन्माभूदिति । स्वाध्या-
यानिवृत्ति-ग्रहणं प्रतिग्रहस्याप्युपलक्षणार्थम् । अन्यथा, अश्वस्तनि-
कादीनां संकुचितवृत्तीनां संपूर्णाशौचे स्त्रीक्रियमाणे जीवनमेव न
स्यात् । एवञ्च सत्येकाह-विधानमश्वस्तनिक-विषयं, अहविधानं

आहिकविषयं, असंकुचित-वृत्तेषु दशाहम्,—इति व्यवस्था । एव-
मुक्तारीत्या,—

“सद्यःशौचं तथैकाहं अहश्चतुरहस्तथा ।

षड्दशदादशाहानि पक्षोमासस्तथैवच”—इति

द्वयोक्ताः पञ्चाव्यवस्थापनीयाः । वृत्ति-संकोचेनाशौच-संकोचमाह
संग्रहकारः,—

“शिक्षोऽङ्गायाचितैर्जीविन् सद्यः शुद्धोद्दिजोत्तमः”—इति ।

मनु, विद्वद्विषयत्वेनैवायमाशौच-संकोचः सर्व्वकर्म्मसु* किञ्चेत्यते,
‘योऽग्नि-वेद-समन्वितः’—इति विशेषण-सामर्थ्यात् । तस्मात्,

“दशाहं श्रावमाशौचं सपिण्डेषु विधीयते”—

इत्यविशेषेण† दशाहाशौच-विधानात् । न च, सामान्य-प्राप्तस्य
दशाहाशौचस्य विद्वद्विषये बाधः,—इति शङ्कनीयं ; बाधस्यानुपप-
त्तिहेतुकत्वाद्यावत्यबाधितेऽनुपपत्तिर्न प्राप्यति तावदाधनीयं, अप-
चाध्ययन-प्रतिग्रहादिमात्रेण दशाहाशौच-बाधेनैकाहाशौच-विधानस्य
परितार्थत्वान्न सर्व्वत्र दशाहाशौच-बाधः । अग्नि-वेद-समन्वितत्वम-
श्वस्तनिकस्यैकाहाशौच-विधि-स्तुत्यर्थं, न त्वैकाहाशौचविध्यधिकारि-
विशेषणम् । यत्तु,—

“उभयत्र दशाहानि कुलस्याहं न भुज्यते ।

दानं प्रतिग्रहोहोमः स्वाध्यायश्च निवर्त्तते—इति

* सर्व्वकर्म्मसु,—इति नास्ति सु० पुस्तके ।

† अत्र, ‘आचार्यरीत्यापि’—इत्यधिकमस्ति सु० पुस्तके ।

‡ इति विशेषेण,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

मनुना प्रतियक्षादि-निषेधनं कृतम्, तदसंकुचितवृत्ति-विषयम् ।
यदा, उक्तापवाद-प्रतिप्रसवाभिप्रायेण वा 'नेयम्' । यदि वृत्ति-
संकोचासंकोचावेवाशौच-संकोचासंकोचयोः कारणं, तर्ह्यत्यन्तासंकुचि-
तवृत्तेर्निर्गुणस्यामरणमाशौचं प्राप्नोतीत्याशङ्क्याशौचावधिं दर्शयति,

जन्म-कर्म-परिभ्रष्टः सन्ध्योपासन-वर्जितः ।

नामधारक-विप्रस्तु दशाहं स्नतकी भवेत् ॥६॥ इति ।

जन्म-कर्म-परिभ्रष्टः गर्भाधानादि-संस्कार-रहितः, सन्ध्योपासन-
वर्जितः सन्ध्योपासनादि-नित्य-नैमित्तिक-कर्माण्यकुर्व्याणः । अत-
एवासौ नामधारक-विप्रोभवति । तस्यापि दशाहमेवाशौचम् । नाम-
धारक-विप्र-स्वरूपं दर्शयति व्यासः,—

“ब्रह्म-वीज-समुत्पन्नोमन्त्र-संस्कार-वर्जितः ।

जातिमात्रोपजीवी च स भवेन्नाम-धारकः ॥

गर्भाधानादिभिर्युक्तस्तथोपनयनेन च ।

न कर्मवित् न वाऽधीते स भवेन्नाम-धारकः”—इति ।

ननु, संस्कार-रहितस्य नामधारक-विप्रस्य मरणान्तिकमाशौचं
कूर्मपुराणेऽभिहितम्,—

“क्रिया-हीनस्य मूर्खस्य महारोगिणएवच ।

यद्यष्टोत्तरणस्याज्जर्मरणान्तमशौचकम्”—इति ॥

इहोऽपि,—

* 'यदा'—इत्यादि, 'नेयम्'—इत्यन्तं नास्ति वङ्गीयपुस्तकेषु, सो-
मा० पुस्तके च ।

“व्याधितस्य कर्तव्यस्य ऋण-पक्षस्य सर्वदा ।

क्रिया-हीनस्य मूर्खस्य स्त्री-जितस्य विशेषतः ॥

व्यसनासक्त-चित्तस्य पराधीनस्य नित्यशः ।

आद्ध-कर्ष-विहीनस्य भस्मान्तं सूतकं भवेत् ॥

नासूतकं कदाचित्स्थाद्यावज्जीवन्तु सूतकम्”—इति ।

तत् कथं दशाहाशौचमिति । उच्यते । निन्दार्थवादत्वादेतेषां
वचनानां न यावज्जीवाशौच-विधि-परत्वम् । अन्यथा,

नामधारकविप्रस्य दशाहं सूतकी भवेत्”—

इत्येतद्वचनं विरुध्येत । चतुर्णामपिवर्णानामाशौचमभिधायाधु-
नोत्तमवर्णेन हीनवर्णासूतपन्नानामुत्तमवर्ण-संबन्धिनि जनने मरणे
चाशौचमाह,—

एकपिण्डास्तु दायादाः पृथग्दार-निकेतनाः ।

जन्मन्यपि विपत्तौ च तेषां तत्सूतकं भवेत्॥७॥ इति ।

एकः पिण्डउत्तमवर्ण-देहः उत्पादकाद्येषान्ते तथा । पृथग्दारा-
निकेतनाः हीनवर्णाः स्त्रियः निकेतनानि उत्पत्ति-स्थानानि येषान्ते
तथा । दायादाः पुत्राः । तेषामुत्तमवर्ण-संबन्धिनि जनने मरणे च
सति, तत्सूतकमुत्तमवर्ण-संबन्ध्याशौचं भवेत् । तथा च मनुः,—

“सर्वेष्वुत्तम-वर्णानामाशौचं कर्तुरादृताः ।

तदर्ण-विधि-दृष्टेन स्वाशौचम्तु स्व-योनिषु”—इति ॥

अयमर्थः । सर्वे हीनवर्णाउत्तमवर्णानां संबन्धिनि जनने मरणे
वा उत्तमवर्ण-विधि-दृष्टेन दशरात्रादिकाशौचं कुर्युः, स्वयोनिषु
जातेषु मृतेषु च स्वाशौचं कुर्युः । कौर्म्येऽपि,—

“शूद्र-विट्-क्षत्रियाणाम् ब्राह्मणे संस्थिते सति ।

दशरात्रेण शूद्रिः स्यादित्याह कमलोद्भवः”—इति ॥

देवलोऽपि,—

“सर्ववर्णेषु दद्यादाद्ये सुर्विप्रस्य वान्धवाः ।

तेषां दशाहमाशौचं विप्राशौचे विधीयते”—इति ॥

एतच्चाशौचमविभक्त-विषयम् । तथाचापस्तम्भः,—

“क्षत्र-विट्-शूद्र-जातीनां यदि स्तोमृत-सूतके ।

तेषाम् पेटकाशौचं विभक्तानान्वपेटकम्”—इति ॥

अपेटकं मातृजातीयमित्यर्थः । अधमवर्ण-संबन्धिनि जमनादौ
उत्तमवर्णस्य यदाशौचं, तदुक्तं कूर्मपुराणे,—

“षड्रात्रं स्यात् चिरात्रं स्यादेकरात्रं क्रमेण तु ।

वैश्य-क्षत्रिय-विप्राणां शूद्रेष्वाशौचमिष्यते”—इति ।

विष्णुरपि । “ब्राह्मणस्य क्षत्रिय-विट्-शूद्रेषु सपिण्डेषु षड्रात्र-
चिरात्रैकरात्रैः, क्षत्रियस्य विट्-शूद्रेषु षड्रात्र-चिरात्राभ्यां, वैश्यस्य
शूद्रेषु षड्रात्रेण”—इति । दृष्टस्यतिष्ठ प्रक्रमरान्तरेणाशौचमाह,—

“दशाहाक्कुप्यते विप्रोजन्म-हान्योः स्वयोनिषु ।

सप्त-पञ्च-चिरात्रैस्तु क्षत्र-विट्-शूद्र-योनिषु”—इति ॥

अथ, षड्रात्र-सप्तरात्रादिपञ्चयोर्विकल्पः, स्नेहादिना वा व्यवस्था ।
उक्तस्य भिन्नजातीय-विषयस्याशौचस्य सजातीयेष्विव साप्तपुरुषत्वप्राप्तौ
तदवधिमाह,—

तावत्तत् सूतकं गोत्रे चतुर्थ-पुरुषेण तु । इति ।

तत् सूतकं भिन्नजातीय-वन्मति-विषयोक्तमाशौचं तावत्, यावत्

त्रिपुरुषं, चतुर्थपुरुषेण तु निवर्त्तते, तत्र सापिण्ड्यनिवृत्तेः ।

“सपिण्डता तु पुरुषे सप्तमे विनिवर्त्तते ।

सजातीयेषु वर्णेषु चतुर्थे भिन्नजातिषु”—इति

तदुपराशर-वचनात् । ज्ञातातपोऽपि,—

“यथेकजातावहवः पृथक्क्षेत्राः पृथग्धनाः ।

एकपिण्डाः पृथक्शौचाः पिण्डस्त्वावर्त्तते त्रिषु”—इति ।

सजातीयेषु पञ्चमादिष्वाशौच-तारतम्यं वक्तुं सापिण्ड्य-निवृत्ति-
माह,—

दायाद्विच्छेदमाप्नोति पञ्चमोवाऽऽत्म-वंशजः ॥ ८ ॥ इति ।

दायशब्देन पिण्डोल्लङ्घ्यते । तस्माद्विच्छेदमाप्नोति आत्मवंशजः
पञ्चमः । वाशब्दात् षष्ठ-सप्तमौ वा । तत्र सापिण्ड्यं निवर्त्तते,—इति ।
तदुक्तं गौतमेन । “पिण्ड-निवृत्तिः पञ्चमे सप्तमे वा”—इति ।
वाशब्दात् षष्ठे ॥ यदर्थं सापिण्ड्य-निवृत्तिरभिहिता, तदिदानीमाह,

चतुर्थे दशरात्रं स्यात् षण्णिशाः पुंसि पञ्चमे ।

षष्ठे चतुरहाच्छुद्धिः सप्तमे तु दिनत्रयात् ॥ ९ ॥ इति ।

पितृपत्ने कूटस्थमारभ्य गणनायां चतुर्थे दशरात्रमाशौचं, पञ्चमे
षड्रात्रं, षष्ठे चतुरात्रं, सप्तमे त्रिरात्रमिति । ननु, सापिण्ड्यस्य
सप्तपुरुषपर्यन्तत्वात् सपिण्डेषु साविशेषेण दशाहाशौचविधानादा-
शौचस्य सङ्कोच-विधानमनुपपन्नम् । सापिण्ड्यस्य सप्तपुरुष-पर्यन्तत्वं
मत्स्यपुराणेऽभिहितम्,—

“लेपभाजश्चतुर्थ्याः पित्राद्याः पिण्डभागिनः ।

सप्तमः पिण्डदक्षैषां सापिण्ड्यं साप्तपुरुषम्”—इति ॥

मनुरपि,—

“सापिण्डता तु पुरुषे सप्तमे त्रिनिवर्त्तते ।

समानोदक-भावस्तु जन्म-नाम्नोरवेदने”—इति ॥

सत्यं, तथापि पञ्चमादिषु सापिण्ड्यनिवृत्तेर्विकल्पेन स्मृतत्वात् तदनुरोधेनाशौच-सङ्कोच-विधानं विकल्पेन युज्यते । उदाहृतञ्च गौतम-वचनं, “पिण्ड-निवृत्तिः पञ्चमे सप्तमे वा”—इति । पैठी-नसिगपि “चीनतीत्य माहृतः, पञ्चातीत्य पिहृतः”—इति ।

नन्वेवं तर्हि पञ्चमादीनां समानोदकत्वेन, ‘अहान्तूदकदायिनः’—इति चिराचमाशौचं प्राप्नुयात् । अतः षड्राचादि-विधानमनुप-पन्नमिति । सत्यं* पञ्चमादिषु चिराचाशौचं प्राप्नोति, तथापि विशेष-विधानादपोद्यते । सामान्यशास्त्रस्य विशेषशास्त्र-विषयेतरविषयत्वस्य युक्तत्वात् ॥ उक्तस्य प्रेताशौचस्य कचिदपवादमाह,—

भृग्वग्नि-मरणे चैव देशान्तर-मृते तथा ।

वाले प्रेते च सन्ध्यस्ते सद्यः शौचं विधीयते ॥१०॥

मृगुः प्रपातः, अग्निः प्रसिद्धः । भृग्वग्नि-मरणं प्रमादादिना विना दुर्भरणमात्रोपलक्षणम्, प्रायश्चित्तानुरोधात् । तन्निमित्ते मरणे सति तत्संबन्धिनां सर्वेषां सापिण्ड्यानां सद्यः शौचं न तु दशाहाशौचमिति । तथा च याज्ञवल्क्यः,—

“हृतानां नृप-गो-विप्रैरन्वत्तं चात्मधातिनाम्”—इति ।

नृपोऽभिषिक्तः क्षत्रियः । गोशब्दः गृह्णि-दंष्ट्रादीनां सर्वेषामुप-

* अथ, यद्यपि,—इति भवितुं युक्तम् ।

लक्षकः । विप्रग्रहणं चण्डालाद्युपलवकम् । एतैर्नृपादिभिर्हतानां विधिमन्त्रेणात्मत्यागकारिणां ये संबन्धिनः सपिण्डाः, तेषामन्वचं यावच्छव-दर्शनमाशौचं, न तु दशाहपर्यन्तमित्यर्थः । दुर्मृतानामुदक-दानादिकमपि नास्ति । तथाच मनुः,—

“चण्डालादुदकात् सर्पाद्ब्राह्मणाद्वैद्यतादपि ।

दंष्ट्रिभ्यश्च पशुभ्यश्च मरणं पापकर्म्मणाम् ॥

उदकं पिण्डदानञ्च प्रेतेभ्योऽयत् प्रदीयते ।

नोपतिष्ठति तत् सर्वमन्त्ररिचे विनश्यति ॥

नाशौचं नोदकं नाश्रु न दाहाद्यन्तकर्म्म च ।

ब्रह्म-दण्ड-हतानाञ्च न कुर्यात् कट-धारणम्”—इति ॥

ब्रह्मदण्डो ब्राह्मणशापः, अभिचारो वा । कटशब्देन शव-वहनोप-योगि-कटादिकमभिधीयते । आपस्तम्बोऽपि,—

“व्यापादयेद् य आत्मानं स्वयमग्न्युदकादिभिः ।

विहितं तस्य नाशौचं नापि कार्योदकक्रिया”—इति ॥

एतच्च वृद्धिपूर्वक-मरण-विषयम् । अतएव गौतमः । “गो-ब्राह्मण-हतानामन्वचं राजक्रोधाद्याश्रयद्वे प्रायोऽनाशनशस्त्राग्निविषोदको-दन्धनप्रपतनैश्चेच्छताम्”—इति । प्रायोमहाप्रस्थानम्, अनाशनमन-शनम्, प्रपतनं भृगुपतनम् । एतैर्बुद्धिपूर्वकं हतानां सपिण्डस्यान्वच-माशौचमित्यर्थः । अतश्चैतदुक्तं भवति । सर्पादिना चण्डालादिना वा विग्रहं कुर्वन् यस्मै हतः, तस्मै वायं पिण्डदानादि-निषेधः । एवं दुष्ट-दंष्ट्रादीन् यद्गीतुमाभिमुख्येन गच्छतो मरणेऽयमाशौचादिनिषेधः । एवं राशः प्रातिकूल्यमाचरतो मरणे । एवं वाङ्मर्त्या नदी-तरेणोऽपि ।

एवं सर्वानुसन्धेयम् । अतएव ब्रह्मपुराणम्,—

“शृङ्गि-दंष्ट्रि-नखि-व्याल-विष-वह्नि-महाजलैः ।

सदूरात् परिहर्त्तव्यः कुर्वन् क्रीडां मृतसु यः ॥

नागानां विप्रियं कुर्वन् दग्धश्चाप्यथ विद्युता ।

निगृह्यताश्च ये राज्ञा चोरदोषेण कुत्रचित् ॥

परदारान् हरन्तश्च रोषान्त्यतिभिर्हताः ।

असमानैश्च सङ्कीर्णैश्चण्डालाद्यैश्च विग्रहम् ॥

कृत्वा तैर्निहतास्तद्वचण्डालादीन् समाश्रिताः ।

क्रोधात् प्रायं विषं वह्निं शस्त्रमुदन्धनं जलम् ॥

गिरि-वृक्ष-प्रपातश्च ये कुर्वन्ति नराधमाः ।

महापातकिनो ये च पतितास्ते प्रकीर्त्तिताः ॥

पतितानां न दाहः स्यान्नांत्येष्टिर्नास्ति-सञ्चयः ।

न वाऽश्रुपातः पिण्डोऽस्य कार्यं आह्लादिकं क्वचित्”—इति ॥

नन्वयं चण्डालादि-हतानामग्नि-संस्कार-निषेधोनाहिताग्नि-

विषयः । आहिताग्नि-विषयत्वे, “आहिताग्निमग्निभिर्यज्ञपात्रैश्च दहेत्”

—इति श्रुतिविहिताग्नियज्ञपात्रादि-प्रतिपत्ति-लोप-प्रसङ्गादिति ।

मैवं, कृत्यन्तरे चण्डालादिहताहिताग्निसंबन्धिनामग्नीनां यज्ञपा-

त्राणां च प्रतिपत्त्यन्तर-विधानात् ;

“वैतानं प्रक्षिपेदप्सु आवसथ्यश्चतुष्पथे ।

पात्राणि तु ददेदग्नौ यजमाने यथामृते ।

आत्मनस्त्यागिनां नास्ति पतितानां तथा क्रिया ॥

तेषामपि तथा गङ्गा-तोये संस्थापनं हितम्”—इति ।

तस्मात् सर्वेषां दुर्गतानामविशेषेण दाहादि-निषेधः । अयमा-
शौच-श्राद्धादि-निषेधो यावत् संवत्सरम् । पूर्णे तु संवत्सरे प्रेतस्य
श्राद्धादि-संप्रदान-योग्यता-सिद्ध्यर्थं नारायणवलिं कृत्वा सर्वमौर्द्ध-
दैहिकं कार्यमेव । तदुक्तं षट्चिंशत्तमे,—

“गो-ब्राह्मण-क्षत्रिणाञ्च पतितानां तथैव च ।

ऊर्द्धं संवत्सरात् कार्यं सर्वमेवौर्द्धदैहिकम्”—इति ॥

नारायणवलेषु प्रेतशुद्ध्यापादकत्वं व्यासेनोक्तम्,—

“नारायणं समुद्दिश्य शिवं वा यत् प्रदीयते ।

तस्य शुद्धिकरं कर्म तद्भवेन्नैतदन्यथा”—इति ॥

सर्प-हते त्वयं विशेषः ; संवत्सरपर्यन्तं पञ्चम्यां नागपूजां कृत्वा
संवत्सरानन्तरं नारायणवलिं कृत्वा सौवर्णं नागं दद्यात्, प्रत्यक्षं
गाम् । तदुक्तं भविष्योत्तरपुराणे,—

“सुवर्णाकारनिष्पन्नं नागं कृत्वा तथैव गाम् ।

व्यासाय दत्त्वा विधिवत् पितुर्गन्तुमाप्नुयात्”—इति ॥

प्रमाद-मरणे त्वाशौचमस्येव । तथाचाङ्गिराः,—

“यदि कश्चित् प्रमादेन म्रियतेऽग्न्युदकादिभिः ।

विहितं तस्य चाशौचं कार्या चैवोदक-क्रिया”—इति ॥

ब्रह्मपुराणेऽपि,—

“प्रमादादथ निःशंकमकस्मात् विधि-चोदितः ।

* तस्याशौचं विधातव्यं कर्त्तव्या चोदकक्रिया,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

शृङ्गि-दंष्ट्रि नखि-व्याल-विप्र * विद्युज्जलामिभिः ॥

चण्डालैरथवा चौरैर्निहतोयत्र कुत्रचित् ।

तस्य दाहादिकं कार्यं यस्मान्न पतितस्तु सः”—इति ॥

विधितोभृग्वग्नि-मरणे तु विशेषः । तथा च शातातपः,—

“वृद्धः शौच-क्रिया-लुप्तः प्रत्याख्यात-भिषक्क्रियः ॥

आत्मानं घातयेद्यस्तु भृग्वग्न्यनश्ननादिभिः ।

तत्र त्रिरात्रमाशौचं द्वितीये त्वस्थि-सञ्चयः ॥

तृतीये तृदकं कृत्वा चतुर्थे आद्रुमाचरेत्”—इति ।

अस्ति च भृग्वग्नि-विधिः । तथाचादित्यपुराणे,—

“दुष्प्रकृत्यैर्महारोगैः पीडितस्तु पुमान् यदि ।

प्रविशेज्ज्वलनन्दीप्तं कुर्यादनशनं तथा ॥

अगाधतोयराशिं वा भृगोः पतनमेव वा ।

गच्छेन्महापथं वाऽपि तुषारगिरिमादरात् ॥

प्रयागवटशाखायां देह-त्यागङ्करोति वा ।

उत्तमानाप्नुयात् लोकाच्चात्मघाती भवेत् कचित् ॥

वाराणस्यां भृतोयस्तु प्रत्याख्यात-भिषक्क्रियः ।

काष्ठ-पाषाण-मध्यम्योजाऋवी-जल-मध्यगः ॥

अविमुक्तोन्मुखस्य कर्ण-मूल-गतोऽह्रः ।

प्रणवन्तारकं ब्रूते नान्यथा कुत्रचित् कचित्” ॥

ब्रह्मगर्भः,—

* विप्र, -इति सु० पुस्तके पाठः ।

“योऽनुष्ठातुं न शक्नोति मोक्षाद्व्याधुपपीडितः ।

सोऽग्नि-वारि-महायात्रां कुर्वन्नामुत्र दुष्यति”—इति ॥

देशान्तरमृतदति, असपिण्डे देशान्तरमृते सद्यः शौचमित्यर्थः ।

तदाह मनुः—

“बाले देशान्तरस्ये च पृथक्पिण्डे च संस्थिते ।

सवासाजलमाप्नुत्य सद्यएव विशुध्यति”—इति ॥

देशान्तरस्यत्वेन च सपिण्डो विशिष्यते । देशान्तर-लक्षणं वृद्धम-
नुगोक्तम्,—

“महानद्यन्तरं यत्र गिरिर्वा व्यवधायकः ।

वासोयच विभिद्यन्ते तद्देशान्तरमुच्यते”—इति ॥

बृहस्पतिनाऽपि,—

“देशान्तरं वदन्येके षष्टियोजनमायतम् ।

चत्वारिंशददन्येके अन्ये त्रिंशत्तथैव च”—इति ॥

योजन-लक्षणान्तु सत्यन्तरेऽभिहितम्,—

“तिर्यग्यवोदराण्यष्टौ पूर्वावा ब्रीहयस्तयः * ।

प्रमाणमङ्गुलस्योक्तं वितस्तिर्द्वादशाङ्गुलम् ॥

वितस्तेर्दिगुणोऽरन्निस्तस्मात् किष्कुस्ततोधनुः ।

धनुःसहस्रे द्वे क्रोशश्चतुःक्रोशन्तु योजनम्”—इति ॥

बालोऽत्राहृतनामा, तस्मिन् मृते सति तत्सपिण्डानां मरण-
निमित्ते सद्यः शौचमित्यर्थः ।

* ब्रीहयस्तया,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

तथा च शङ्खः । “प्राङ्नाम-करणात्सद्यः शुद्धिः”—इति ।
कात्यायनोऽपि,—

“अनिवृत्ते दशाहे तु पञ्चत्वं यदि गच्छति ॥

सद्यएव विशुद्धिः स्यात् न प्रेतं नोदकक्रिया”—इति ।

मातापितृसहोदर-व्यतिरिक्त-विषयमेतत् । तथा च व्याघ्रः,—

“बाले मृते सपिण्डानां सद्यः शौचं विधीयते ।

दशाहेनैव दम्यत्योः सोदराणां तथैवच”—इति ॥

जातमृते मृतजाते वा सपिण्डानां सद्यः शौचम् । जन्मदिवसे
शिशुमरणे मातादीनां दशाहेनैव शुद्धिः, दिवसान्तरमरणे तु शेषा-
होभिर्विशुद्धिः । तथा च व्याघ्रः,—

“अन्तर्दशाहे जातस्य शिशोर्निष्क्रमणं यदा ।

मृतकेनैव शुद्धिः स्यात्पित्रोः शातातपोऽब्रवीत्”—इति ।

सूत्रान्तरमपि । “अन्तर्दशाहोपरतस्य यत् पित्रादीनां मरणाशौचं
तत् सूतकाहोभिः”—इति । गच्छतीति शेषः । जन्म-निमित्तत्वा-
शौचं सर्वेषामस्येव । तथा च हारीतः । “जातमृते मृतजाते वा
सपिण्डानां दशाहः”—इति । बृहस्पतिरपि,—

“दशाहान्तरं बाले प्रसीते तस्य बान्धवैः ।

शावाशौचं न कर्त्तव्यं सूत्याशौचं समाचरेत्”—इति ॥

एतच्च नाभिच्छेदादूर्द्ध्वं वेदितव्यम् । तथा च जैमिनिः,—

“यावन्न किञ्चित् नालं तावन्नाप्नोति सूतकम् ।

किन्ने नाले ततः पश्चात् सूतकन्तु विधीयते”—इति ।

नाभिच्छेदान् प्रामृहन्मनुराह,—

“जीवन् जातो यदि ततो मृतः सूतक एव तु ।

मृतकं सकलं मातुः पित्रादीनां चिरात्रकम्”—इति ।

यन्नु वृक्षप्रचेतो वचनम्,—

“सुहृत्तं जीवितो बालः पञ्चत्वं यदि गच्छति ।

मातुः शौचं दशाहेन सद्यः शौचास्तु गोत्रिणः”—इति ॥

तदग्निहोत्राद्यनुष्ठानार्थं सद्यः शौच-प्रतिपादनपरम् । तथाच शङ्खः ।

“अग्निहोत्राद्यनुष्ठानार्थं स्नात्वा पस्पर्शनात्तत्कालं शौचम्”—इति ।

संन्यस्ते मृते सति तत्सपिण्डानां सद्यः शौचम् । तथाच वामनपुराणम्,—

“बाले प्रव्रजिते चैव देशान्तर-मृते तथा ॥

सद्यः शौचं समाख्यातं विद्युत्पात-मृते तथा”—इति ।

स्त्यन्तरमपि,—

“सर्व-सङ्ग-निवृत्तस्य ध्यानयोग-रतस्य च ।

न तस्य दहनं कार्यं नाशौचं नोदक-क्रिया”—इति ॥

पूर्वमसपिण्डस्य देशान्तर-गतस्य मरण-अवणे तत्-सपिण्डानां सद्यः शौचमभिधायाधुना देशान्तर-गतस्य सपिण्डस्य संवत्सरादूर्ध्वं मरण-अवणेऽपि तत्-सपिण्डानां सद्यः शौचं विदधाति,—

देशान्तर-मृतः कश्चित् सगोत्रः श्रयते यदि ॥ १० ॥

न चिरात्रमहोरात्रं सद्यः स्नात्वा शुचिर्भवेत्* ॥ इति ।

सगोत्रः सपिण्डः । तस्य देशान्तरगतस्य संवत्सरादूर्ध्वं मरण-अवणे तत्-सपिण्डानां न चिरात्रमहोरात्रं वाऽशौचं, किन्तु सद्यः शौचम् ।

* सद्यः स्नानेन सुध्यति,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

दशाहादूर्ध्वमर्वाक् त्रिपक्षात् त्रिरात्रं, षण्मासादर्वाक् पक्षिणीः
अर्वाक् संवत्सरादेकाहमित्यर्थः । तथाच देवलः,—

“आ त्रिपक्षात् त्रिरात्रं स्यात् षण्मासात् पक्षिणी ततः ।
परमेकाहमावर्षादूर्ध्वं स्नातोविशुध्यति”—इति ॥

विष्णुरपि,—

“अर्वाक् त्रिपक्षात् त्रिनिशं षण्मासाच्च दिवानिशम् ।

अहः संवत्सरादर्वाग् देशान्तर-मृतेष्वपि”—इति ॥

अत्र दिवाशब्देनाहर्दयमुच्यते । “षण्मासात् पक्षिणी”—इति
वचनान्तरात् । याज्ञवल्क्योऽपि,—

“प्रोषिते कालशेषः स्यात् पूर्णं दत्त्वोदकं शुचिः”—इति ।

प्रेषिते देशान्तरस्थे सपिण्डे मृते आशौचमध्ये श्रुते सति तत्काल-
शेषेणैव शुद्धिः, पूर्णं संवत्सरे व्यतीते तन्मरणश्रवणे स्नात्वोदकं
दत्त्वा शुचिर्भवतीत्यर्थः । तथाच मनुः,—

“संवत्सरे व्यतीते तु स्पृष्टृवापोविशुध्यति”—इति ।

यत्तु गौतमेनोक्तम्,—“श्रुत्वा चोर्ध्वं दशम्याः पक्षिणी”—इति ।
तत् त्रिपक्षादूर्ध्वमर्वाक् षण्मासादेदित्यम् । “षण्मासात् पक्षिणी”—
इति देवलस्मरणात् । यत् पुनर्वसिष्ठवचनम्—“देशान्तरस्थे मृते
ऊर्ध्वं दशाहात् श्रुत्वा एकरात्रम्”—इति । यच्च गद्यविष्णुवचनम्,—
“व्यतीते लाशौचे संवत्सरस्यान्तस्वेकरात्रेण अतः परं स्नानेन”—
इति । तदूर्ध्वं षण्मासादर्वाक् संवत्सरादेदित्यम् । “परमेकाहमाव-
र्षात्”—इति स्मरणात् । यदपि शङ्खवचनम्,—

“अतीते दशरात्रे तु त्रिरात्रमशुचिर्भवेत्”—इति ।

तत् त्रिपञ्चादर्थ्याग् द्रष्टव्यम् । “अर्वाक् त्रिपञ्चात्त्रिनिशम्”—
इति विष्णुस्मरणात् । अत्र मूलवचनोक्तं सद्यःशौचविधानं ज्ञातिमात्र-
विषयं, पित्रादि-विषये तु विशेषः । तथाच पैठीनसिः,—

“पितरौ चेन्मृतौ स्यातां दूरस्थोऽपि हि पुत्रकः ।

श्रुत्वा तद्दिनमारभ्य दशाहं स्रतकी भवेत्”—इति ॥

दक्षोऽपि,—

“महागुरु-निपाते तु आर्द्रवस्त्रोपवासिना ।

अतीतेऽब्देऽपि कर्त्तव्यं प्रेतकार्यं यथाविधि”—इति ॥

संवत्सरादूर्ध्वमप्याशौचोदकदानादिकं कार्यं, न पुनः स्नानमात्रा-
च्छुद्धिरित्यर्थः । पितृ-पत्न्यां मातृ-व्यतिरिक्तायां विशेषोदक्षेण दर्शितः,—

“पितृ-पत्न्यामतीतायां मातृवर्जं द्विजोत्तमः ।

संवत्सरे व्यतीतेऽपि त्रिरात्रमशुचिर्भवेत्”—इति ॥

इदं चातिक्रान्ताशौचमुपनीतोपरम-विषयम् । तथाच व्याघ्रपादः,—

“तुल्यं वयसि सर्वेषामतिक्रान्ते तथैव च ।

उपनीते तु विषमं तस्मिन्नेवातिकालजम्” इति ॥

अयमर्थः । षण्णामादिरूपे वयसि यदाशौचं: “आदन्तजन्मनः
सद्यः”—इत्यादिवचन-विहितं, तत्सर्वेषां ब्राह्मणादीनां तुल्यमवि-
शिष्टम् । अतिक्रान्तं दशाहादिके त्रिरात्राद्याशौचं यत्, तत् सर्वेषां
समानम् । उपनीते तु मृते दश-द्वादश-एञ्चदश-त्रिंशद्दिनानां त्येवं
विषममाशौचं ब्राह्मणादीनाम् । अतिकालजमतिक्रान्ताशौचं तस्मिन्ने-
वोपनीतोपरमएव, नानुपनीतोपरमे,—इति । जनने त्वतिक्रान्ता-
शौचं नास्ति । तदाह देवलः,—

“नाशुद्धिः प्रसवाशौचे व्यतीतेषु दिनेष्वपि”—इति ।

मनुरपि,—

“निर्दृशं शांति-मरणं श्रुत्वा पुत्रस्य जन्म च ।

सवासाजलमाश्रुत्य शुद्धोभवति मानवः”—इति ॥

अत्र पुत्र-ग्रहणात् निर्दृशेऽपि पितुः स्वानेन शुद्धिः, सर्पिण्डा-
नान्त्वतिक्रान्ताशौचं नास्तीत्यर्थः । अन्तर्दृशाच्चे तु शेषाहोभिर्विशुद्धिः ।
तथाच शङ्खः,—

“देशान्तरगतं श्रुत्वा कल्याणं मरणं तथा ।

यच्छेषं दशरात्रस्य तावदेवाशुचिर्भवेत्”—इति ।

द्विविधो हि देशान्तर-मृतः ; कृतसंस्कारोऽकृतसंस्कारस्य । तत्र
कृतसंस्कारस्य मरण-श्रवणे संवत्सरादर्वागूढं वाऽशौचं वचन-द्वयेन
व्यवस्थापितम् । अकृतसंस्कारस्य मरण-श्रवणे त्वाशौचग्रहण-पिण्डदा-
नादेः कालविशेषोविविच्यते । अकृतसंस्कारोऽपि द्विविधः, मरण-
दिवस-ज्ञानाज्ञानभेदात् । यस्य हि मरण-दिवसे विज्ञातः, तस्य
प्रत्याब्दिकादि-श्राद्धं तद्विवस-एव कर्तव्यं, आशौचग्रहण-पिण्डोदक-
दानन्तन्निषिद्ध-नक्षत्रादिकं पर्यालोच्य तत्रानुष्ठेयम्, शिष्टाचारस्य
तथा प्रवृत्तत्वात् । यस्य तु दिवसेन विज्ञातः, तं प्रत्येतदुच्यते,

देशान्तरगतो विप्रः प्रयासात् कालकारितात्* ॥११॥

देह-नाशमनुप्राप्तस्तिथिर्न ज्ञायते यदि ।

कृष्णाष्टमी त्वमावस्या कृष्णा चैकादशी च या ॥१२॥

* कालचोदितात्,—इति मु० प्रसक्ते पाठः ।

उदकं पिण्डदानञ्च तत्र आहुञ्च कारयेत्* ।

तीर्थ-यात्राऽऽदिना केनचिन्निमित्तेन देशान्तर-गतस्य विप्रस्य चिरकाल-बद्धदेशपर्यटनादि-सम्पादितादायाम-बाहुल्याद्यत्र कापि देहनाशोभवति, अतएव तन्मरण-तिथिर्न ज्ञायते मरण-वार्त्ता च यदा कदाचित् श्रुता भवति, तत्र तदीयाशौच-स्त्रीकारस्तिलोदकपिण्डदानो-पक्रमादिकञ्चेत्येतदुभयं कृष्णाष्टम्यादिषु तिसृषु तिथिष्विच्छया कस्यां-चित्तिथौ कर्त्तव्यम् । तस्यामेव तिथावाब्दिकआहुञ्च कर्त्तव्यम् ।

यद्यप्यस्मिन् वचने आशौच-स्त्रीकारः साक्षान्नोपात्तः, तथापि पूर्वोक्त-वचनयोराशौच-विषयत्वेन तत्प्रकरणत्वादाशौच-स्त्रीकारमन्तरेण तिलोदक-पिण्डदानासम्भवाच्चाशौच-स्त्रीकारोऽप्यत्र विवक्षितः,— इति गम्यते । उदकादि-बद्धकर्त्तव्योपन्यासेन आहुप्रकरणस्य कृत्व-स्याप्यत्र सङ्गोविवक्षितः । संगृहीतञ्च तत्प्रकरणमुपरिष्ठादस्माभिः प्रपञ्चयिष्यते ।

पूर्वमकृतनान्नोवालस्य मरणे सपिण्डानां सद्यः शुद्धिरभिहिता, इदानीं कृतनान्नोऽप्यजात-दन्तस्य वालस्य मरणे सह संस्कारेणाशौचं निषेधति,

अजातदन्ताये वालाये च गर्भाद्दिनिःसृताः† ॥१३॥

न तेषामग्नि-संस्कारो नाशौचं नोदकक्रिया ।

अजातदन्ताअनुत्पन्नदन्ताः कृतनामानोये बालामृताः, ये च गर्भा-

* एतद्वचनद्वयं मूलवचनमेवेति व्याख्यायाः पूर्वोपरपर्यालोचनया प्रतीयते । मुद्रितपुस्तके तु मूलवचनतया न मुद्रितमेतत् ।

† गर्भाद्दिनिःसृताः,—इति सो० ना० पुस्तके पाठः ।

दिनिशुताः* पतिताः, तेषां तत्सपिण्डैर्नाग्नि-संस्कारादिकं कर्त्तव्य-
मित्यर्थः । तथाच ब्रह्मपुराणम्,—

“स्त्रीणान्तु पतितोगर्भः सद्योयातोऽमृतोऽथवा ।

अजातदन्तोमासैर्वा मृतः षड्भिर्गतस्तथा ।

वस्त्राद्यैर्भूषितं कृत्वा न्युपव्यस्तु स काष्ठवत् ।

खनित्वा तु शनैर्भूमिं सद्यः शौचं विधीयते”—इति ॥

स्त्रीणां योगर्भः पतितः, यश्च जननक्षण एव मृतः, यश्च वण्मा-
सात् प्राङ्मृतः, यश्च षण्मासादूर्द्ध्वमप्यजातदन्तः सन् मृतः, स काष्ठ-
वद्भूमिं खनित्वा निचेप्यः । माचादिव्यतिरिक्तैः सपिण्डैर्नाग्नौचादिकं
कर्त्तव्यमित्यर्थः । विष्णुरपि । “अजातदन्ते वाले प्रेते सद्य एव नाग्नि
संस्कारो नोदकक्रिया”—इति ।

पूर्वत्र गर्भ-पाते सपिण्डानां वन्धूनां सद्यः शुद्धिमभिधायाधुना
मातुस्तन्निमित्तमाशौचमस्तीत्याह,

यदि गर्भो विपद्येत स्रवते वाऽपि योषितः ॥ १४ ॥

यावन्मासं स्थितो गर्भो दिनन्तावत्तु सूतकम् ।

यदि गर्भस्य स्राव-पातौ स्यातां, तदा यावत्तु मासेषु गर्भः
स्थितस्तन्मास-सङ्ख्या-सम-दिनं योषितो मातुः सूतकं सूत्याशौच-
मित्यर्थः । तथा च याज्ञवल्क्यः,—

“गर्भस्रावे मास-तुल्याः निशाः शुद्धेस्तु कारणम्”—इति ।

मास-तुल्या-निशाः,—इति चतुर्थमासप्रमत्त्याप्तमासेदितव्यम् ।
अर्वाक् तु यथावर्णं त्रिरात्रादयः । तथा च मरीचिः,—

* दिनिःशुताः,—इति सो० ना० पुस्तके पाठः ।

“गर्भ-सुत्यां यद्यामासमचिरे तृत्तमे अहम् ।

राजन्ये तु चतुरात्रं वैश्ये पञ्चाहमेव तु ॥

अष्टाहेन तु शूद्रस्य शुद्धिरेषा प्रकीर्तिता”-इति ।

अचिरे मासत्रये गर्भस्त्रावे उत्तमे ब्राह्मणे अहम् । गौतमोऽपि ।

“गर्भमास-समा रात्रिः स्रंसने गर्भस्य अहं वा”—इति । अत्र
गर्भमाससमरात्रि-अहयोर्व्यवस्थितो विकल्पः । मासत्रयं यावत् अहं,
ततः परं मास-समारात्रयइति । आदिपुराणे,—

“षण्मासाभ्यन्तरं यावद्गर्भ-स्त्रावोभवेद्यदि ।

तदा माससमैस्त्रासां दिवसैः शुद्धिरिष्यते”—इति ॥

एतच्च स्त्रावनिमित्ताशौचं मातुरेव । पात-निमित्तान्तु पित्रादी-
नामप्यस्ति । तथा च मरीचिः,—

“स्त्रावे मातुस्त्रिरात्रं स्यात् सपिण्डाशौच-वर्जनम् ।

पाते मातुर्यथामासं सपिण्डानां दिनत्रयम्”—इति ॥

वसिष्ठोऽपि । “उनद्विवर्षे प्रेते गर्भपतने वा सपिण्डानां त्रिरात्रं”
इति । स्त्रावे पितुर्विशेषमाह वृद्धवसिष्ठः । “गर्भस्त्रावे मासतुल्या-
रात्रयः स्त्रीणां स्नानमात्रमेव पुरुषस्य” इति ।

ननु, स्त्राव-पातयोरप्राप्त-प्रसवकालत्वाविशेषादनयोः कोविशेष-
इत्यत आह,

आ चतुर्थ्याद्भवेत् स्त्रावः पातः पञ्चम-षष्ठयोः ॥१५॥

अत ऊर्ध्वं प्रसूतिः स्यादशाहं सूतकं भवेत् ।—इति ॥

चतुर्थमामाभ्यन्तरे गर्भनाशः स्त्रावः । पञ्चमषष्ठयोर्गर्भनाशः पातः ।

तत्र माससङ्ख्या विहितमाशौचं मातुर्भवेत् । अत ऊर्ध्वं सप्तममास-
प्रभृति गर्भनिर्गमः प्रसवः । तत्र मातुः प्रसवनिमित्तमाशौचं दशाहं
भवेदित्यर्थः । यत्तु चतुर्विंशतिमते उक्तम्,

“अधस्तात्प्रवमान्मासाश्छुद्भिः स्थात् प्रसवे कथम् ?

मृते जीवति वा तस्मिन् अष्टौभिर्मास-सङ्ख्याया”-इति ॥

अस्यायमर्थः । नवमान्मासादर्ध्याक् सप्तममासादारभ्य प्रसवे सति
तन्निमित्तमाशौचं स्तुतिकाव्यतिरिक्तमर्ध्वसपिण्डानां माससङ्ख्याकैरहो-
भिर्विधीयतइति । स्तुतिका-विषयत्वे, दशाहविधि-विरोधः प्रसज्येत ।
नन्वेवं तर्हि, जातौ विप्रोदशाहेन,—इति सर्वसपिण्डानां जनननिमित्त-
दशाहाशौच-विधायक-वचनं विरुध्येत । तत्र, तस्य नवम-दशम-मास-
प्रसव-विषयत्वेनोपपत्तेः । अथ वा, एकविषयत्वेऽपि विकल्पेन व्यव-
स्थाऽस्तु ।

वासस्याग्नि-संस्कारे सत्याशौचं दर्शयति,

दन्तजातेऽनुजाते च कृतचूडे च संस्थिते ॥ १६ ॥

अग्नि-संस्करणे तेषां चिराचमशुचिर्भवेत् । इति ॥

जातादन्तायस्यासौ दन्तजातः । तदनु पञ्चाज्जातोऽनुजातः, अनु-
त्पन्नदन्तइति यावत् । कृतं चूडाख्यं कर्म यस्यासौ कृतचूडः । तत्र
जातदन्तस्याकृतचूडस्यानुजातस्य च सत्याग्नि-संस्कारे तृतीयवर्षकृतचूडे
च संस्थिते तेषां सपिण्डस्त्रिराचमशुचिर्भवेदित्यर्थः* । तत्राकृतचूडस्य
जातदन्तस्य दाहपत्रं चिराचाशौचमङ्गिरशोक्तम्,

* तेषां सपिण्डानां त्रिराचमशुचिर्भवेदित्यर्थः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

“यद्यप्यक्तचूडो वै जातदन्तस्तु संस्थितः ।

दाहयित्वा तथाप्येनमाशौचं ग्रहमाचरेत्” इति ॥

पुराणेऽपि,—

“अनतीतद्विवर्षस्तु प्रेतोऽपि दह्यते ।

अशौचं बान्धवानान्तु चिराचन्तश्च विद्यते”—इति ॥

यत्तु विष्णुवचनं, “दन्तजाते त्वक्तचूडे त्वहोरात्रेण”—इति
तत् खननपक्षे वेदितव्यम् । अजातदन्तस्य क्तचूडस्य दहने चिराचा-
शौचं षट्त्रिंशन्मतेऽभिहितम्,—

“जद्यप्यजातदन्तः स्यात् क्तचूडस्तु संस्थितः ।

तथापि दाहयेदेनं ग्रहस्त्राशौचमाचरेत्”—इति ॥

यत्तु यमेनोक्तम्,*

“अजात-दन्ते तमये शिशौ गर्भं द्युते तथा ।

सपिण्डानान्तु सर्वेषां अहोरात्रमशौचकम्”—इति ॥

तदक्तचूडविषयम् । मन्वनुजातस्य क्तचूडत्वं कथं, तस्य तृतीये
विहितत्वादिति चेत्, न,

“चूडाकर्म्म द्विजातीनां सर्वेषामेव धर्म्मतः ।

प्रथमेऽब्दे तृतीये वा कर्म्मव्यं अतिषोडशात्”—इति

मनुना विकल्पेन सूतत्वात् । अग्निसंस्कारे,—इत्येतद्विकल्पेना-
भिधानं जातदन्तानुजातयोरेव न त्रिवर्षक्तचूडे, तत्राग्निसंस्कारस्य
नियतत्वात् । इतरत्राग्निसंस्कार-विकल्पो मनुना दर्शितः,—

“नात्रिवर्षस्य कर्म्मव्या बान्धवैरुदकक्रिया ।

* मनुनोक्तम्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

जातदन्तस्य वा कुर्यान्नास्ति वाऽपि कृते सति”—इति ॥

उदकक्रियेति अग्निसंस्कारोपलक्षणार्थम् ।

वयोऽवस्थाविशेषेणाशौचविशेषं दर्शयति,

आ दन्तजन्मनः सद्य आ चूडानैशिकी स्मृता* ॥ १७ ॥

चिराचमा व्रतादेशाद् दशराचमतः परम् । इति ॥

दन्तजननात् प्रागतीतस्य बालस्य संबन्धिनां सपिण्डानां सद्यः शौचम् । दन्तजननादूर्ध्वं प्राक् चूडाकरणादतीतस्य संबन्धिनां नैशिकी, निशायां भवा, अहोराचमशुद्धिः । व्रतादेशउपनयनम् । ततोऽर्धाक् चूडायासोर्ध्वमतीतस्य संबन्धिनां चिराचमशुद्धिः । ततः परं दशराचमित्यर्थः । तथा च संग्रहकारः,

“नाम्नोदन्तोद्भवाचौडादुपनीतेरधः क्रमात् ।

सद्यःशौचमदृश्यहो नियताग्न्युदकः परः”—इति ॥

शङ्खेऽपि,—

“अजातदन्ते तनये सद्यः शौचं विधीयते ।

अहोराचात्तथा शुद्धिर्वाले लक्षतचूडके ॥

तथैवानुपनीते तु अष्टाश्वध्वन्ति बान्धवाः”—इति ।

यत्तु काश्यपवचनं, “बालानामजातदन्तानां चिरात्रेण शुद्धिः”—

इति । तन्मातापितृविषयम् । अतएव मनुः,—

“निरस्य तु पुमान् शुक्रमुपसृश्य विशुध्यति ।

वैजिकादपि संबन्धादनिहंभ्यादघं अक्षम्”—इति ॥

* क्रिया,—इति सु० पुल्लके पाठः ।

वैजिकसंबन्धोजन्यजनकभावः । यत्तु स्मृत्यन्तरम्,

“प्राङ्नामकरणात्सद्यएकाहोदन्तजननः”—इति ।

तद्वहने* वेदितव्यम् । खनने तु सद्यः शुद्धिः । “अजातदन्ते
वाले प्रेते सद्येव नास्त्यग्निसंस्कारो नोदकक्रिया”—इति विष्णुस्मरणात् ।
यत्तु वसिष्ठवचनं, “उनद्विवर्षे प्रेते गर्भपतने वा सपिण्डानां चिरा-
यम्”—इति । तज्जातदन्तस्याग्निसंस्कारे द्रष्टव्यम् । ततश्चैवं व्यवस्था ।
नामकरणात् प्राक् सद्यः शौचं नियतं, तदूर्ध्वं प्राक् दन्तजननादग्नि-
संस्कारक्रियायामेकाहः अन्यथा सद्यः शुद्धिः, तस्याप्यजातदन्तस्य
चूडाकरणे चिराचं, दन्तजननादूर्ध्वमर्वाक् चूडाकरणादेकाहं खनने,
अग्निसंस्कारे तु अहः, ऊर्ध्वं चूडायाः प्रागुपनयनात् अहः, उपनयना-
दूर्ध्वं ब्राह्मणादीनां दशाशदिकमिति । इयं व्यवस्था पुनपत्यमरणे
द्रष्टव्या । ख्यपत्ये तु विशेषोद्वृद्धमनुना दर्शितः,—

“अप्रौढायान्तु कन्यायां सद्यः शौचं विधीयते ।

अहस्त्वदत्तकन्यासु दत्तासु च अहं तथा”—इति ॥

अप्रौढायां अततचूडायामित्यर्थः ।

“अचूडाथान्तु कन्यायां सद्यः शौचं विधीयते”—

इत्यापस्तम्ब-स्मरणात् । अदत्तकन्यासु वासाऽदत्तासु अहोराचं,
दत्तासु वाग्दत्तासु व्यहम् । तथाच मरीचिः । “चूडाकरणे सद्यः
शौचं प्राग्वाग्दानादेकाहः दत्तानां प्राक् परिणयनात् अहम्”—
इति । ब्रह्मपुराणेऽपि,—

* तदखनने,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

“आ जन्मसु चौड़ान्तं कन्या यदि विपद्यते ।
 सद्यः शौचं भवेत्तत्र सर्ववर्णेषु नित्यशः ॥
 ततोवाग्दानपर्यन्तं यावदेकाहमेव हि ।
 ततः परं प्रष्टुद्धायां चिराचमिति निश्चयः ॥
 वाक्प्रदाने कृते तत्र श्रेयश्चोभयतस्त्वहम् ।
 पितुर्वरस्य च ततोदत्तायां भर्तुरेव हि ।
 स्वजात्युक्तमशौचं स्यान्मृतके जातके तथा”—इति ॥

मुखस्थोऽपि,—

“सद्यस्त्वप्रौढकन्यायां प्रौढायां वासराच्छुचिः ।
 प्रदत्तायां चिरात्रेण दत्तायां पक्षिणी भवेत्”—इति ॥
 प्रदत्तायां प्रक्रान्तदानायां वाचा दत्तायामिति यावत् । वाग्दा-
 नानन्तरं मृतायां चिराचम् । मतुरप्याह,—

“स्त्रीणामसंस्कृतानान्तु अष्टाच्छुध्यन्ति वान्धवाः ।
 यथोक्तेनैव कल्पेन शुध्यन्ति तु सनाभयः”—इति ॥
 वान्धवाः पतिसपिण्डाः । सनाभयः पितृसपिण्डाः । यथोक्तेन
 कल्पेन चिरात्रेण । अतएव मरीचिः,—

“अवारिपूर्वं प्रत्ता तु या नैव प्रतिपादिता ।
 असंस्कृता तु सा श्रेया चिराचमुभयोः स्मृतम्”—इति ॥
 उभयोर्वरपितृपक्षयोः । अकृतसूडायां यत् सद्यः शौचविधानं
 कृतसूडायां यदेकाहविधानं, तस्मातापिद्व्यतिरिक्तविषयम् ।
 “प्रत्ताऽप्रत्तासु योषित्सु संस्कृताऽसंस्कृतासु च ।
 मातापित्रोस्त्रिरात्रं स्यादितरेषां यथाविधि”—इति ॥

“अजातदन्तासु पित्रोरेकाहम्”—इति शङ्खकार्णानिनिभ्यां विशेषस्मरणात् । अदन्तासु चिरात्रविधानं जातदन्तविषयम् । अजातदन्तास्वेकाहविधानात् । संकृतासु पित्रोस्त्रिरात्रं तद्गृहमरणे वेदितव्यम् । तथा च विष्णुः । “संकृतासु स्त्रीषु नाशौचं पितृपक्षे तत्प्रसवमरणे चेत् पितृगृहे स्यातां तदैकरात्रं चिरात्रं च”—इति । तत्र प्रसवे मरणे च बन्धुवर्गस्यैकरात्रं पित्रोस्त्रिरात्रमिति व्यवस्था । ब्रह्मपुराणेऽपि,—

“दत्ता नारी पितुर्गेहे सूयेताथ चियेत च ।

तद्वन्धुवर्गस्त्वेकेन शुचिस्तज्जनकस्त्रिभिः”—इति ॥

पित्रोरुपरमे संकृतानां स्त्रीणां चिरात्रम् । तथा च बृह्ममनुः,—

“पित्रोरुपरमे स्त्रीणामूढानान्तु कथं भवेत् ।

चिरात्रेणैव शुद्धिः स्यादित्याह भगवान् यमः”—इति ॥

पित्रोर्मातापित्रोरुपरमे विवाहसंस्कारसंकृतानां दुहितृणां चिरात्रेण शुद्धिरिति । दौहित्र-भगिनीसुतयोरसंकृतयोः पक्षिण्याशौचं संकृतयोस्त्रिरात्रम् । तथा च बृह्ममनुः,—

“संस्थिते पक्षिणीं रात्रिं दौहित्रे भगिनीसुते ।

संकृते तु चिरात्रं स्यादिति धर्मो व्यवस्थितः”—इति ॥ .

दौहित्रे भगिनीसुते वाऽनुपनीते मृते सति पक्षिणीमागामि-वर्त्तमानाश्चर्दययुक्तां रात्रिं मातामहादिः क्षपयेत्, उपनीते तु तस्मिन् मृते सति मातामहादीनां चिरात्रमाशौचं भवेदित्यर्थः । मातामहादीनां मरणे दौहित्रादीनां चिरात्रमाशौचम् । तथा च बृहस्पतिः,—

“व्यहं मातामहाचार्यश्रोत्रियेष्वशुचिर्भवेत्”—इति ।

आचार्योऽवासपिण्डः सन्नुपनयनादिकर्मा । ओचियस्त्वेकशाखा-
धायी, मैत्री प्रातिवेश्यत्वादिनोपसम्पन्नः । एतेषु मातामहादिषु
मृतेषु चिराचमिति । विष्णुरपि । “आचार्यं मातामहे च व्यतीते
चिराचेण”—इति । मत्सुरपि,—

“ओचिये त्वपसम्पन्ने चिराचमशुचिर्भवेत्”—इति ।

एतच्चिराचाशौचं परकर्तृकदहनादौ वेदितव्यम् ।

“गुरोः प्रेतस्य शिष्यस्तु पितृमेधं समाचरन् ।

प्रेताहारैः समन्तत्र दशरात्रेण शुद्ध्यति”—इति

स्वकर्तृकदाहादौ मनुना विशेषस्मरणात् । मातृव्यसादिषु चिराच-
माशौचम् । तदाह प्रचेताः,—

“मातृव्यसमातुलयोः शश्रूश्चशुरयोर्गुरोः ।

मृते चर्त्विजि याज्ये च चिराचेण विशुद्ध्यति”—इति ।

गुरुराचार्यः । ऋत्विक्सुपरम्पराऽऽयातः । याज्योऽपि तथाविधः ।

यत्तु याज्ञवल्क्यवचनम्,—

“गुर्वन्तेवास्तूनूचानमातुलओचियेषु च”—इति ।

यत्तु विष्णुवचनम्,—“आचार्यपत्नीपुत्रोपाध्यायमातुलशशुरशश्रू-
श्चश्रूयसहाध्यायिशिष्येभ्यतीतेष्वेकरात्रेण”—इति । तत्र गुरुरुपाध्यायः,
अन्तेवासी अन्योपनीतशिष्यः । स्तोपनीते तु, “शिष्यसतीर्थसम्रा-
चारिषु चिराचमहोरात्रमेकाहः”—इति बौधायनेन चिराचविधा-
नात् । मातुलः अनुपकारी विदेशस्थो वा । ओचियोऽनुपसम्पन्नः ।
शश्रूश्चशुरावय्यनुपकारिणौ विदेशस्थौ वा । एकस्मिन् गुरुकुलेऽल्प-
कालं सहाध्यायी । एतेष्वेकरात्रमिति व्यवस्था । यत्तु मनुनोक्तम्,—

“मातुले पत्निणीं रात्रिं शिष्यर्त्विग्बान्धवेषु च”—इति ।

तस्यायमर्थः । स्वल्पोपकारके मातुले । शिष्योऽन्योपनीतमाङ्गवेदा-
ध्यायी । ऋत्विक् आधानप्रभृतियावज्जीवमार्त्विज्यकारी । बान्धवाः
मातृपितृबान्धवाः । एतेषु पत्निष्ठाशौचमिति । अनौरसपुत्रादिषु
चिराचमाशौचम् । तदाह विष्णुः,—

“अनौरसेषु पुत्रेषु जातेषु च मृतेषु च ।

परपूर्वांस भार्यासु प्रसूतासु मृतासु च”—इति ॥

चिराचमित्यनुवर्त्तते । हारीतोऽपि,—

“परपूर्वांस भार्यासु पुत्रेषु कृतकेषु च ।

मातामहे चिराचं स्यादेकाहस्तु सपिण्डतः”—इति ॥

शङ्खेऽपि,—

“अनौरसेषु पुत्रेषु भार्यास्वन्यगतासु च ।

परपूर्वांसु च स्वासु चिराचाच्छुद्धिरिष्यते”—इति ।

अनौरसाः जेज्जादयः । परपूर्वाः पुनर्भुवः । अन्यगताः स्त्रीरिणः ।
एतेष्वनौरसादिषु यत्प्रतियोगिकं भार्यात्वं पुत्रत्वञ्च तस्यैवेदं चिराच-
माशौचमित्यर्थः । यत्त्वेकाहविधानम्,—

“अनौरसेषु पुत्रेषु भार्यास्वन्यगतासु च”—इति ।

तदमन्निधिविषयम् । सन्निधावपि पितृसपिण्डानामेकाहएव ।
तथाच मरीचिः,—

“एकाहस्तु सपिण्डानां चिराचं यत्र वै पितुः”—इति ।

यत्तु प्रजापतिनोक्तम्,—

“अन्याश्रितेषु दारेषु परपत्नीसुतेषु च ।

गोचिणः स्नानशुद्धाः सुस्त्रिराचैव तत्पिता”-इति ॥

स्नानादेव शुद्धिरिति यत्, तत्समानोदकविषयं असन्निधिविषयं वा । एकस्यां मातरि पितृद्वयोत्पादितयोर्भात्रोरन्यतरस्मिन्मृतेऽन्यतरस्य चिरात्रमाशौचं भवति । तथा च मरीचिः,—

“मात्रैकया द्विपितृकौ भ्रातरावन्यगोत्रकौ ।

एकाहं सूतकं तत्र चिरात्रं मृतके तयोः”—इति ॥

असपिण्डयोनिष्वन्निमरणे पक्षिणाशौचम् । तदाह गौतमः,—

“पक्षिणीमसपिण्डे योनिममन्त्रे सहाध्यायिनि वा”—इति ।

अयमर्थः । असपिण्डः स्ववेश्मनि मृतः । योनिष्वन्वा मातृव्यस्त्रीय-
पितृव्यस्त्रीयादयः । सहाध्यायी गुरुकुले सहकृत्स्नवेदाध्यायी । चकारा-
दुर्वङ्गणादयोऽपि संगृह्यन्ते । तेषु पक्षिणीं तत्संबन्धप्रतियोगी जप-
येदिति । तथा च बृहन्ननुः,—

“मातुले श्वशुरे मित्रे गुरौ गुर्वङ्गणासु च ।

आशौचं पक्षिणीं राज्ञि मृता मातामही यदि ॥

श्वशुरयोर्भगिन्याञ्च मातुलान्याञ्च मातुले ।

पित्रोः स्वसरि तदत्र पक्षिणीं जपयेन्निशाम्”—इति ॥

यत्तु विष्णुनोक्तम् । “असपिण्डे स्ववेश्मनि मृते एकरात्रम्”—इति ।
तदप्रधानमृदमरणे वेदितव्यम् । यदण्डजिरसोक्तम्,—

“मृहे यस्य मृतः कश्चिदसपिण्डः कथञ्चन ।

तस्याप्यशौचं विज्ञेयं चिरात्रं नात्र संशयः”—इति ॥

तदसपिण्डशौचविषयम् । यत्तु बृहन्ननुनैवोक्तम्,—

“भगिन्यां संस्थितायान् भ्रातर्यपि च संस्थित ।

मित्रे जामातरि प्रेते दौहित्रे भगिनीसुते ॥

श्यालके तत्सुते चैव सद्यः स्नानेन शुध्यति”—इति ।

तत्र भगिन्यादौ सद्यःशुद्ध्याभिधानं देशान्तरमरणविषयम् । जामातृश्यालकसुतयोः सन्निधावेव सद्यःशुद्धिरिति । निवासराजन्य-
हनि मृतेऽहराशौचं, रात्रौ चेद्रात्रिमात्रमिति । अतएव मनुः,—

“प्रेते राजनि सज्योतिर्यस्य स्याद्विषये स्थितः”—इति ।

ज्योतिषा सौरेण नाक्षत्रेण वा सह वर्त्तते यदाशौचं, तत् सज्योतिः ।
अहनि चेद्यावत्सूर्यदर्शनं, रात्रौ चेद्यावन्नक्षत्रदर्शनमित्यर्थः । ग्राममध्ये
शवे स्थिते ग्रामस्य तावदाशौचम् । तदाह यद्वमनुः,—

“ग्राममध्यगतोयावच्छ्वस्तिष्ठति कस्यचित् ।

ग्रामस्य तावदाशौचं निर्गते शुचितामियात्”—इति ॥

ग्रामेश्वरादावपि सज्योतिराशौचम् । तदाह सएव,—

“ग्रामेश्वरे कुलपतौ ओत्रिये च तपस्विनि ।

श्रिये पञ्चत्वमापन्ने शुद्धिर्नक्षत्रदर्शनात्”—इति ॥

कुलपतिः समूहपतिः । ओत्रियोदेशान्तरस्थः ।

उक्तस्याशौचस्याग्निहोत्रब्रह्मचारिणोरपवादमाह,—

ब्रह्मचारी गृहे येषां ह्रयते च हुताशनः ॥१८॥

सम्पर्कं न च कुर्वन्ति न तेषां सूतकं भवेत् । इति ॥

ब्रह्मचारी उपकुर्वाणकोनैष्ठिकश्च, येषाङ्गृहे हुताशनो ह्रयते अग्नि-
होत्रमनुष्ठीयते, तेषामग्निहोत्रानुष्ठानकाले नास्याशौचं ; यदि ते सूत-
किभिः सह संसर्गं न कुर्युः । तदुक्तं कूर्मे,—

“नैष्ठिकानां वनस्थानां यतीनां ब्रह्मचारिणाम् ।
नाशौचं कीर्तितं बद्धिः पतिते च तथा मृते”-इति ॥
देवस्योऽपि,—

“नैष्ठिकानां वनस्थानां यतीनां ब्रह्मचारिणाम् ।
नाशौचं सूतके प्रोक्तं शावे वापि तथैव च”-इति ॥
वृक्षस्यतिरपि,—

“स्नाध्यायः क्रियते यत्र होमश्चोभयकालिकः ।
सायंप्रातर्वैश्वदेवं न तेषां सूतकं भवेत्”-इति ॥
संसर्गस्यास्पृश्यत्वकर्मानधिकारलक्षणाशौचापादकत्वमवयव्यतिरेका-
भ्यामुपपादयति,—

सम्यक्काङ्क्ष्यते विप्रो जनने मरणे तथा ॥१८॥
सम्यक्काञ्च निवृत्तस्य न प्रेतं नैव सूतकम् । इति ॥
लघुार्थमेतत् ॥ किञ्च,
शिल्पिनः कारुका वैद्या दासी दासाश्च नापिताः ॥२०॥
राजानः श्रोत्रियाश्चैव सद्यःशौचाः प्रकीर्त्तिताः ॥
सन्नतः सचपूतश्च आहिताग्निश्च योद्धिजः ॥२१॥
रात्रश्च सूतकं नास्ति यस्य चेच्छति पार्थिवः ॥
उद्यतो निधने दाने आर्त्तो विप्रो निमन्वितः ॥२२॥
तदैव ऋषिभिर्दृष्टं यथा कालेन शुध्यति । इति ॥

शिल्पिनश्चित्रकाराद्याः । कारुकाः सुपकारप्रभृतयः । वैद्याश्चि-
कित्सकाः । श्रोत्रियाः सद्यः प्रशालिकाः । अन्तेन चान्द्रायणादिनियमेन

सह वर्तते इति सप्रतः । सत्रपूतो गवामयनाद्यधिकृतः । एते स्वस्वकर्मणि सद्यःशौचाः । राज्ञः, राजसंबन्धिनो मान्यस्य, यस्य च पुरोहितस्या-
नन्यसाध्यमन्त्राभिचारादिकर्मसिद्ध्यर्थमाशौचाभावमिच्छति, तयोरपि
तत्तत्कर्मणि सूतकं नास्ति । निधनशब्देन तत्साधनभूतः सङ्ग्रामोल्लस्यते ।
तत्रान्नादिदाने चोद्यतः कृतोपक्रमः, आर्चः आपदं प्राप्तः, आद्धादौ
निमग्नितोविप्रश्च, तदैव सद्यएव शुध्यतीति ऋषिभिर्दृष्टम् । यथा कालेन
द्वादशरात्रादिना, तथेत्यर्थः । तथा चादिपुराणे,—

“शिल्पिनश्चित्रकाराद्याः कर्म यत्साधयन्मलम् ।

तत्कर्म नान्यो जानाति तस्माच्छुद्धाः स्वकर्मणि ॥

सुपकारेण यत्कर्म करणीयं मरेष्विह ।

तदन्यो नैव जानाति तस्माच्छुद्धः स सुपहतः ॥

चिकित्सकोयत्कुरुते तदन्येन न शक्यते ।

तस्माच्चिकित्सकः स्वर्गे शुद्धो भवति नित्यशः ॥

दास्योदासाश्च यत्किञ्चित् कुर्वन्मपि च स्त्रीसया ।

तदन्यो न क्षमः कर्तुं तस्मात्ते शुचयः सदा ॥

राजा करोति यत्कर्म स्वप्नेऽप्यन्यस्य तत् कथम् ।

एवं सति नृपः शुद्धः संसर्गे मृतसूतके ॥

यत्कर्म राजभृत्यानां हस्त्यसगमनादिकम् ।

तत्रास्ति यस्मादन्यस्य तस्मात्ते शुचयः स्मृताः”—इति ॥

विष्णुरपि । “अशौचं न राज्ञां राजकर्मणि न व्रतिनां व्रते न
सचिणां सचे न कारुणां कारुकर्मणि न राजाज्ञाकारिणां तदि-
च्छायाम्”—इति । प्रचेताअपि,—

“कारवः शिल्पिनो वैद्याः दासी दासास्तथैव च ।

राजानो राजभृत्याश्च सद्यःशौचाः प्रकीर्त्तिताः”—इति ॥

बृह्मपराशरोऽपि,—

“राज्ञां तु सूतकं नास्ति व्रतिनां न च सत्रिणाम् ।

दीक्षितानाञ्च सर्वेषां यस्य चेच्छति पार्थिवः ॥

तपोदानप्रवृत्तेषु नाशौचं मृतसूतके”—इति ।

स्मृत्यन्तरमपि,—

“नित्यमन्नप्रदस्यापि कृच्छ्रचान्द्रायणादिषु ।

प्रवृत्ते कृच्छ्रहोमादौ ब्राह्मणादिषु भोजने ॥

गृहीतनियमस्यापि न स्यादन्यस्य कस्यचित् ।

निमन्त्रितेषु विप्रेषु प्रारम्भे श्राद्धकर्मणि ॥

निमन्त्रितस्य विप्रस्य स्वाध्यायनिरतस्य च ।

देहे पिठेषु तिष्ठत्सु नाशौचं विद्यते क्वचित् ॥

प्रायश्चित्तप्रवृत्तानां दातृब्रह्मविदां तथा”—इति ।

मनुरपि,—

“न राज्ञामघदोषोऽस्ति व्रतिनां न च सत्रिणाम् ।

ऐन्द्रं स्थानमुपासीना ब्रह्मभृता हि ते सदा ॥

राज्ञोमाहात्म्यिके स्थाने सद्यःशौचं विधीयते ।

प्रजानां परिरचार्यमासनं तत्र कारणम्”—इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“ऋत्विजां दीक्षितानाञ्च यज्ञीयं कर्म कुर्वताम् ।

सत्रि-व्रति-ब्रह्मचारि-दातृ-ब्रह्मविदां तथा ॥

दाने विवाहे यज्ञे च संग्रामे देशविप्लवे ।

आपद्यपि च कष्टायां सद्यःशौचं विधीयते"—इति ॥

हारीतोऽपि,—

“संग्रामस्यश्च राजन्यो वैश्यो मध्ये गवां स्थितः ।

सत्री च ब्राह्मणो नित्यं ब्रह्मचारी च वै शुचिः”—इति ॥

पैठीनधिरपि,—

“विवाहयज्ञदुर्गेषु यात्रायां तीर्थकर्मणि ।

न तत्र सूतकं तद्वत् कर्म यज्ञादि कारयेत्”—इति ॥

ब्रह्मपुराणोऽपि,—

“अथ देवप्रतिष्ठायां गणयागादिकर्मणि ।

आहुतादौ पिहयज्ञे च कन्यादाने च नो भवेत्”—इति ॥

अङ्गिराऽपि,—

“जनने मरणे चैव चिद्धाशौचं न विद्यते ।

यज्ञे विवाहकाले च देवयागे तथैव च”—इति ॥

अथ विवाहादौ सद्यःशौचमुपक्रान्तविवाहादिविषयम् । अथ नृपादीनामसाधारणकृत्यव्यतिरिक्तविषयेष्वाशौचमस्येव । तथाच ब्राह्मे पुराणे,—

“राज्यनाशस्तु येन स्याद्दिना राज्ञा स्वमण्डले ।

प्रयास्यतश्च संग्रामे होमे प्रास्थानिके सति ॥

मन्त्रादितर्पणैर्वाऽपि प्रजानां शान्तिकर्मणि ।

गोमङ्गलादौ वैश्यानां कृषिकालात्ययेऽपि ॥

आशौचं न भवेत्सोके सर्व्वनान्यत्र विद्यते”—इति ।

किञ्च,

प्रसवे गृहमेधी तु न कुर्यात् सङ्करं यदि ॥२३॥

दशाहाच्छुध्यते माता त्ववगाह्य पिता शुचिः । इति ॥

प्रसवे जनने गृहमेधी गृहस्थः पिता स्रुतिकथा सह यदि संसर्गं न कुर्यात्, तदा स्नानेन शुद्धोभवति, माता तु दशाहेन शुद्धा भवतीत्यर्थः ।

नन्वेवं तर्हि पितुः कर्मानधिकारलक्षणमाशौचं न स्यादित्यत आह,—

सर्वेषां शवमाशौचं मातापित्रोस्तु सुतकम् ॥२४॥

सुतकं मातुरेव स्यात् उपस्पृश्य पिता शुचिः । इति ॥

यथा सपिण्डानां कर्मानधिकारलक्षणमाशौचं सम्पूर्णं, तद्वत्पितुरपि । मातापित्रोस्तु सुतकमस्पृश्यत्वलक्षणमाशौचं, तत्रापि दशाहमस्पृश्यत्वं मातुरेव पितुस्तु स्नानपर्यन्तमेवेत्यर्थः । तथा च पैठीनसिः,—

“जनौ सपिण्डाः शुचयो मातापित्रोस्तु सुतकम् ।

सुतकं मातुरेव स्यादुपस्पृश्य पिता शुचिः”—इति ॥

अयमर्थः । जनने मातापितृव्यतिरिक्ताः सर्वे सपिण्डाः स्पृश्याः, मातापित्रोस्तु नास्ति स्पृश्यत्वं, तत्रापि पिता स्नानेन स्पृश्योभवति, दशाहन्वस्पृश्यत्वं मातुरेव । तथा च वसिष्ठः,—

“नाशौचं विद्यते पुंसः संसर्गं चेन्न गच्छति ।

रजश्चावाशुचि ज्ञेयं तच्च पुंसि न विद्यते”—इति ॥

सम्बन्ताऽपि,—

“जाते पुत्रे पितुः स्नानं सचेत्तन्तु विधीयते ।

माता शुद्धोद्गाहेन स्नानात्तु स्पर्शनं पितुः”—इति ॥

दृष्टव्यतिरपि,—

“शावाशौचं तु सर्वेषां सूतकं मातुरेव च ।

स्नानं प्रकुर्यात्तु पिता ज्ञातयो न सचेत्स्निनः”—इति ॥

गोतमोऽपि,—

“मातापित्रोस्तु सूतकमुपस्पृश्य पिता शुचिः”—इति ।

आदिपुराणेऽपि,—

“सूतकी* तु मुखं दृष्ट्वा जातस्य जनकस्ततः ।

कृत्वा सचेत्तं स्नानन्तु शुद्धो भवति तत्क्षणात्”—इति ॥

सूतिकया सह संसर्गकरणे तन्निमित्तमस्पृश्यत्वं दशाहमस्तीत्याह,
यदि पत्न्यां प्रसूतायां सम्पर्कं कुरुते द्विजः ॥२५॥

सूतकन्तु भवेत्तस्य यदि विप्रः षडङ्गवित् । इति ॥

सूतिकया पत्न्या सह पतिः संसर्गं यदि कुर्यात्तदा विद्याकर्षयुक्तस्य
विप्रस्याप्यस्पृश्यत्वलक्षणं सूतकं भवेत्, किमुतान्यस्येत्यर्थः । तथा च
सुमन्तुः । “मातुरेव सूतकं तां स्पृशतश्च नेतरेषाम्”—इति । सूतिकां
स्पृशतो जनकस्यास्पृश्यत्वलक्षणं सूतकं भवति, नान्येषामित्यर्थः ।

ननु जनननिमित्तमेवास्पृश्यत्वं भर्तुः स्नानानन्तरमपि किं न
स्यादत आह,—

सम्पर्काज्जायते दोषो नान्यो दोषोऽस्ति वै द्विजे ॥२६॥

* सूतके इति, सु० पुस्तके पाठः ।

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन सम्पर्कं वर्जयेद्बुधः । इति ॥

स्नानानन्तरं भर्तुः संसर्गनिमित्तक एव दोषोऽस्पृश्यत्वापादको जायते, न जन्मनिमित्तको दोषोऽस्ति, तस्माद्विद्वान् सम्पर्कं सह ग्रथनासनभोजनादिकं वर्जयेदित्यर्थः । तथा च बृहस्पतिः,—

“यस्मैः सहासपिण्डोऽपि प्रकुर्याच्छयनाशनम् ।

बान्धवो वा परोवापि स दशाहेन शुध्यति”—इति ॥

विष्णुरपि । “ब्राह्मणादीनामाशौचे यः सह देवानामश्रीयात्तस्य तावदाशौचं यावत्तेषामाशौचव्यपगमः”—इति । अनिरपि,—

“सम्पर्काज्जायते दोषः पारको मृतजन्मनि ।

तद्दर्जनात्पितुरपि सद्यःशौचं विधीयते”—इति ॥

प्रारब्धे यज्ञादौ कर्तुः शुद्धिरुक्ता, इदानीं कल्पितद्रव्यस्यापि शुद्धिरस्तीत्याह,

विवाहोत्सवयज्ञेषु त्वन्तरा मृतसूतके ॥२७॥

पूर्वसङ्कल्पितं द्रव्यं दीयमानं न दुष्यति । इति ॥

अत्र विवाहयज्ञं पूर्वप्रवृत्तचौडोपनयनादिसंस्कारकर्मोपलक्ष्यार्थम् । उत्सवोदेवतोत्सवः, तेन च देवप्रतिष्ठादिकमुपलक्ष्यते । यज्ञोऽथोतिष्ठोमादिः । तेषु प्रारब्धेषु अन्तरा मध्ये यदि मृतसूतके मरणजनने स्यातां, तदा पूर्वसङ्कल्पितं द्रव्यं देवतायै ब्राह्मणेभ्यो दीयमानं न दुष्यतीत्यर्थः । तथाच क्रतुः,—

“पूर्वसङ्कल्पितं द्रव्यं दीयमानं न दुष्यति”—इति ।

पके तु विशेषः सत्यन्तरे दर्शितः,—

“विवाहोत्सवयज्ञादिव्यन्तरा मृतसूतके ।

मृतमन्त्रं* परैर्देयं दाहन् भोक्तृंश्च न स्पृशेत्”—इति ॥

छतावमसूतकिभिर्देयं, सूतकी तु दाहन् भोक्तृंश्च न स्पृशे-
दित्यर्थः । यत्तु सूत्यन्तरम्,—

“द्रव्याणि स्वामिसंबन्धादघानि तशुचीनि च ।

स्वामिशुध्येव शुध्यन्ति वारिणा प्रोक्षितान्यपि”—इति ॥

तदसङ्कल्पितद्रव्यविषयम् । कानिचिदसङ्कल्पितान्यपि द्रव्याणि स-
र्वदा शुद्धानि । तथा च मरीचिः,—

“लवणे मधुमांसे च पुष्पमूलफलेषु च ।

श्राककाष्ठतण्डुलेषु दधिसर्पिःपयःसु च ॥

तैलौषध्यजिने चैव पक्वापके स्वयं गृहः ।

पण्डेषु चैव सर्वेषु नाशौचं मृतसूतके”—इति ॥

अनेकाशौचनिमित्तसन्निपाते प्रतिनिमित्तं नैमित्तिकावृत्तौ तां
निवारयति,

अन्तरा तु दशाहस्य पुनर्मरणजन्मनी ॥२८॥

तावत्स्यादशुचिर्विप्रो यावत्तत्स्यादनिर्दशम् । इति ॥

यदा दशाहाशौचकालमध्ये तत्तुल्यस्य ततोऽल्पस्य वाऽऽशौचस्य
निमित्ते अननमरणे स्यातां, तदा पूर्वप्रवृत्तं तदाशौचं यावदनिर्दशम-
निर्गतदशाहं स्यात् विप्रस्तावदेवाशुचिर्भवति न पुनर्मध्योत्पन्नमरणादि-
निमित्तकदशाहाद्याशौचवानित्यर्थः । तथा च मनुः,—

* श्रेष्ठमन्त्रं,—इति पाठान्तरम् ।

“अन्तर्दशाहे स्याताच्चेत् पुनर्मरणजन्मनी ।

तावत्स्यादशुचिर्विप्रो यावत्तस्यादनिर्दृशम्”—इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“अन्तरा जन्ममरणे शेषाहोभिर्विशुध्यति”—इति ।

विष्णुरपि । “जमनाशौचमध्ये यद्यपरं जननं स्यात्तत्र पूर्व्याशौच-
व्यपगमे शुद्धिः मरणाशौचमध्ये ज्ञातिमरणेऽप्येवम्”—इति । अपि-
ब्रह्माज्जननेऽपि मरणाशौचकालेनैव शुद्धिरित्यर्थः । यदा जनननि-
मित्तदशाष्टाशौचमध्ये मरणमापतति, तदा मरणादारभ्य दशाहं
कार्यम् । तथा चाङ्गिराः,—

“सूतके मृतकं चेत्स्यान्मृतके त्वय सूतकम् ।

तथाधिक्षत्य मृतकं शौचं कुर्याच्च सूतकम्”—इति ॥

षट्चिंशमतेऽपि,—

“शावाशौचे समुत्पन्ने सूतकम् यदा भवेत् ।

त्रावेन शुध्यते सूतिर्न सूतिः शावशोधनी”—इति ॥

चतुर्विंशतिमतेऽपि,—

“मृतजातकयोर्योगे या शुद्धिः सा तु कथ्यते ।

मृतेन शुद्ध्यते जातं न मृतं जातकेन तु”—इति ।

अस्याशौचमध्ये दीर्घकालाशौचप्राप्तौ न पूर्व्येण शुद्धिः । तदुक्त-
सुब्रह्मणा,—

“स्वल्पाशौचस्य मध्ये तु दीर्घाशौचं भवेद्यदि ।

न पूर्व्येण विशुद्धिः स्यात् स्वकालेनैव शुध्यति”—इति ॥

बभेनापि,—

“अघट्टिमदाशौचं पश्चिमेन समापयेत् ।

यथा चिरात्रे प्रक्रान्ते दशाहं प्रविशेद्यदि ॥

आशौचं पुनरागच्छेत् तत्समाप्य विशुध्यति”—इति ।

प्रथमप्रवृत्ताशौचकालापेक्षया दीर्घकालानुवर्त्तनेन विद्वद्वाधवदा-
शौचं यदि मध्ये समुत्पद्यते, तदा पश्चिमेन स्वकालेनैव समापये-
दित्यर्थः । शङ्खोऽपि,—

“समानाशौचसम्पाते प्रथमेन समापयेत् ।

असमानं द्वितीयेन धर्मराजवचोयथा”—इति ॥

असमानं दीर्घकालाशौचमित्यर्थः । हारीतोऽपि,—

“श्रवान्तः श्रावश्राव्याते पूर्व्याशौचेन शुध्यति ।

गुरुणा लघु शुध्येत् लघुना नैव तद्गुरु ॥

अधानां योगपथे तु श्रेया शुद्धिर्गरीयसा” ।

गुरुलघुत्वे तु समानजातीययोः कालापेक्षया, विजातीययोः
स्वरूपेणैव । तदुक्तं तेनैव,—

‘मरणोत्पत्तियोगे तु गरीयोमरणं भवेत्”—इति ।

कचित्कालापेक्षया लघ्वाशौचमध्यवर्त्तिनो गुरु्याशौचस्य पूर्व्याशौच-
कालेनापगमोऽस्ति । तदाह देवलः,—

“परतः परतोऽशुद्धिरघट्टौ विधीयते ।

स्वाधेत्पक्षतमादङ्गः पूर्व्येणैवात्र शिष्यते”—इति ॥

वर्त्तमानाशौचमध्यवर्त्तिनि जननादौ यदाऽघट्टिर्दीर्घकालमा-
शौचं, तदा परतः प्राप्तं जननादिकमारभ्याशुद्धिर्विधीयते । तद्यदि
पूर्वप्रवृत्ताशौचं पञ्चमदिनात्परतोऽप्यनुवर्त्तते, तदा पूर्व्येणैव पूर्वा-

शौचकालेनैव दशाहाशौचस्यापि शुद्धिर्विशिष्यते विधीयते । एतदुक्तं भवति । अन्तरा पतितस्याशौचस्य दीर्घकालत्वेऽपि यदि पूर्वप्रवृत्तमाशौचमुत्तराशौचकालादूर्द्धाधिककालं स्यात्, तदा पूर्वप्रवृत्ताशौचकालेनैवोत्तरस्यापि शुद्धिर्भवति । तद्यथा । गर्भपातनिमित्तपञ्चहाशौचमध्ये यदि दशाहाशौचमापतेत्, तदा पञ्चहाशौचशेषेणैव दशाहाशौचस्यापि निवृत्तिरिति । एवमन्यत्रापि अर्द्धाधिककालाशौचशेषेणैवाधिककालाशौचस्यापि निवृत्तिरवगन्तव्या ।

अन्तरा पतितस्याशौचस्य शेषेण शुद्धिरित्यत्र विशेषो गौतमेनोक्तः । “रात्रिशेषे द्वाभ्यां प्रभाते तिसृभिः”—इति । रात्रिशब्देनाहोरात्रं लक्ष्यते । रात्रिः शेषोयस्याशौचस्य, तस्मिन्विद्यमाने यदाऽशौचान्तरमापतेत्, तदा पूर्वाशौचकालानन्तरं द्वाभ्यां रात्रिभ्यां शुद्धिः । प्रभाते तस्यारात्रेश्वरमे यामे पुरा सूर्योदयादाशौचसन्निपाते तिसृभीरात्रिभिः शुद्धिर्न तु पूर्वाशौचकालशेषेणेति । तथा शङ्खलिखिताभ्यामपि । “अथ चेदन्तरा प्रमीयेत जायेत वा शिष्टैरेव दिवसैः शुद्धेदहःशेषे द्वाभ्यां प्रभाते तिसृभिः”—इति ।

ज्ञातातपेनापि ।

“रात्रिशेषे द्वाहाच्छुद्धिर्यामशेषे अर्द्धाच्छुचिः”—इति ।

बौधायनेनापि । “अथ यदि दशरात्रसन्निपाते यदाद्यं दशरात्रसमाशौचमानवमादिवसात्”—इति । अस्यार्थः । यावन्नवमदिवसपरिसमाप्तिस्त्वावत् न पूर्वाशौचकालशेषेणोत्तराशौचस्य निवृत्तिरिति । नवमशब्देनोपान्त्यदिवसपलक्ष्यते । ततश्च चत्विधादीनामप्यष्टदिवसाशौचसन्निपाते द्विरात्रं प्रभाते चिराचमित्यवगन्तव्यम् ।

देवलेनापि,—

“पुनः पाते दशाहात्राक् पूर्व्वेण सह गच्छति ।

दशमेऽङ्गि पतेद्यस्य द्वाहतः स विशुध्यति ॥

प्रभाते तु त्रिरात्रेण दशरात्रेष्वयं विधिः”—इति ।

दशाहात्रागित्यत्र दशाहशब्दोऽन्यदिवसोपलक्षकः । दशरात्रेष्वित्येतदपि द्वादशरात्राद्युपलक्षणम् । समानाशौचयोः सन्निपाते पूर्व्व-
शेषेण शुद्धिरित्यस्य कचिदपवादः शङ्केन दर्शितः,—

“मातर्यग्रे प्रमीतायामशुद्धौ म्रियते पिता ।

पितुः शेषेण शुद्धिः स्यान्मातुः कुर्यान्तु पत्निणीम्”—इति ॥

मातरि पूर्व्वं मृतायां यदि तन्निमित्ताशौचमध्ये पिता म्रियेत,
तदा न पूर्व्वाशौचशेषेण शुद्धिः, किं तु पित्राशौचकालेनैव शुद्धिः ।
तथा, पूर्व्वं पितरि मृते तन्निमित्ताशौचमध्ये मातरि प्रमीतायामपि
न पित्राशौचकाल-शेषेण शुद्धिः, किं तु पित्राशौचं समाप्य पत्निणीं
कुर्यादित्यर्थः ।

उक्तस्य दशाहाद्याशौचस्य विषयान्तरेऽप्यपवादमाह,—

ब्राह्मणार्थे विपन्नानां वन्दीगोग्रहणे तथा ॥२६॥

आहवेषु विपन्नानामेकरात्रमशौचकम् । इति ॥

ब्राह्मणप्राणरक्षणार्थं हतानां, वन्दीग्रहणे गोग्रहे च सति तद्वि-
मोचनार्थं हतानां, आहवेष्वाभिमुख्येन हतानां, ये सपिण्डास्तेषा-
मेकरात्रमेवाशौचं न दशरात्रादिकमित्यर्थः । यन्तु सद्यःशौचमित्यनु-
वृत्तौ मनुनोक्तम्,—

“डिम्भाहवहतानाञ्च विद्युता पार्थिवेन च ।

गोब्राह्मणस्य सैवार्थं यस्य चेच्छति भूमिपः”—इति ॥

तदसन्निधिविषयम् ।

रणहतसपिण्डानामेकाहाशौचविधिष्वेतया नवभिः सौकैराहवे
हतं प्रशंसति । तत्र प्रथमं परिव्राजकदृष्टान्तेनादित्यमण्डलभेदित्वं
दर्शयन्नर्थाद्ब्रह्मलोकप्राप्तिं दर्शयति,—

द्वाविमौ पुरुषौ लोके सूर्यमण्डलभेदिनौ ॥३०॥

परिव्राड्योगयुक्तश्च रणे चाभिमुखोहतः । इति ॥

योगाभ्यासेनेश्वरमुपासीनः परिव्राजकोऽर्चिरादिमार्गेण ब्रह्मलोकं
गच्छन् मार्गमध्ये वाय्वादित्यचन्द्राणां मण्डलानि क्रमेण भित्त्वा तत्र
तेभ्य उत्तरतोत्तराधिकेभ्यः किद्रेभ्यो निर्गत्य क्रमेण विद्युदादिलोकान्
सञ्चरन् ब्रह्मलोकं प्राप्नोति । किद्वनिर्गमणं वाजसनेयिब्राह्मणे श्रुतम् ।
“स वायुमागच्छति तस्मै स तत्र विजिहीते यथा रथचक्रस्य खं तेन
स ऊर्ध्वमाक्रमते स आदित्यमागच्छति तस्मै स तत्र विजिहीते
यथा उदुम्बरस्य खं तेन स ऊर्ध्वमाक्रमते स चन्द्रमसमागच्छति
तस्मै स तत्र विजिहीते यथा दुन्दुभेः खं तेन स ऊर्ध्वमाक्रमते”—
इति ।

तत्र चिरकालं महता प्रयासेन योगमभ्यस्यता परिव्राजकेन
तद् समानगतित्वं रणहतस्यायुक्तं तस्मादल्पकालप्रयासत्वादित्याशङ्क्य,
कालाल्पत्वेऽपि धैर्यातिशयेन प्रयाससाम्यं सूचयितुमभिमुखोहत्युक्तम् ।
तमेव सूचितमर्थं विशदीकरोति,—

यत्र यत्र हतः शूरः शत्रुभिः परिवेष्टितः ॥३१॥

अस्रयान् लभते लोकान् यदि क्लीबं न भाषते । इति ॥

लोके शस्त्रधारिणमेकमपि दृष्ट्वा महती प्राणभीतिर्जायते । युद्ध-
काले तु प्रतिभैर्यगताः सर्वेऽपि शत्रवः शस्त्रधारिणोमारणोद्यता एनं
परिवेष्टयन्ति । तदानीमुत्पद्यमानायाभीतेरियत्तैव नास्ति, तादृशीं
भीतिं सोढ्वा प्रतिभटाभिमुख्यं गच्छतः शूरस्य धैर्यं योगिधैर्यादप्य-
धिकम् । नहि योगिनो यमनियमादिषु कचित्प्राणभीतिः सम्भाविता ।
ततो यथा जागरणे वज्रेषु वत्सरेषु अनुभवनीयस्य भोगस्य मुहूर्त्त-
मात्रवर्त्तिनि स्वप्ने साकल्यं दृश्यते, तथा चिरकालभावियोगसाम्यं रणे
धैर्यवतः किं न स्यात् । धैर्यातिशयेन साम्यमत्र विवक्षितमिति दर्शयितुं,
यदि क्लीबं न भाषते,—इत्युक्तम् । क्लीबं नर्पुसकलं विकलता, तत्सूचकं
भीत्याविष्कारकवाक्यं यदि न भाषेत, तदानीं योगिशाम्बादशयान्
ब्रह्मलोकावान्तरविशेषान् सालोकादीन् लभते ।

परिव्राजकदृष्टान्ते सूर्यमण्डलभेदित्वं सम्भावयति,

संन्यस्तं ब्राह्मणं दृष्ट्वा स्थानाच्चलति भास्करः ॥३२॥

एष मे मण्डलं भित्त्वा परं स्थानं प्रयास्यति । इति ॥

यद्यपि मण्डलस्याचेतनरश्मिसमूहरूपत्वात्तद्भेदेऽपि नास्ति का-
चिदादित्यस्य वेदना, तथापि पूर्वमत्यन्तनीचपदे वर्त्तमानस्येदानीं-
मुच्यपदप्राप्तिश्चित्तक्लेशहेतुर्भवति । अतएव, भित्त्वा परं स्थानं प्रयास्य-
तीत्युक्तम् । एतदेवाभिप्रेत्य व्यासश्चाह,—

“क्रियावद्भिर्हि कौन्तेय, देवलोकः समावृतः ।

न चैतदिष्टं देवानां मर्त्यैरपरि वर्त्तनम्”—इति ।

मुमुक्षुपरिव्राजकदर्शनमात्रेण* निष्पन्नस्य भास्करचलनस्योप-
न्यासाद्योगिनो यथोक्तफलं दृढीकृतं भवति ।

रणे चाभिमुखोद्भूतइति दार्ष्टान्तिकेऽभिहितं, तच्च हतत्वं धैर्या-
तिशयस्योपलक्षणं, असत्यपि स्वबधे परत्राणप्रवृत्तस्य धीरस्य यथोक्त-
फलसद्भावादित्याह,—

यस्तु भग्नेषु सैन्येषु विद्रवत्सु समन्ततः ॥ ३३ ॥

परित्रातुं यदा गच्छेत् स च क्रतुफलं लभेत् । इति ॥

क्रतुरत्राश्वमेधः । ब्रह्मलोकप्राप्तिफलत्वात् । अश्वमेधस्य च
तत्फलत्वं वाजसनेयिशाखायां भुज्यब्राह्मणे, “क न्वश्वमेधयाजिनो
गच्छन्ति”—इत्यादिप्रश्नप्रतिवचनयोर्विस्पष्टमवगम्यते ।

यः परित्राणार्थं प्रवृत्तस्तस्य प्रवृत्तिमात्रेण क्रतुफलमुक्तं, प्रवृत्तस्य
गात्रच्छेदे सति हतत्वाभावेऽपि फलातिशयोऽस्तीत्याह,—

यस्य छेदक्षतं गात्रं शरमुज्जरयष्टिभिः ॥ ३४ ॥

देवकन्यास्तु तं वीरं हरन्ति रमयन्ति च । इति ॥

गात्रं शरीरं, छेदक्षतं हस्तपादाद्यवयवच्छेदेनोपद्रुतम् ।

परित्राणाय प्रवृत्तस्य गात्रच्छेदे यत्फलं ततोऽप्यतिशयं मरणे
दर्शयति,—

देवाङ्गनासहस्राणि शूरमायोधने हतम् ॥ ३५ ॥

त्वरमाणाः प्रधावन्ति मम भर्ता ममेति च । इति ॥

यद्यपि यज्ञसद्भादिकं युद्धमरणं चोभयमपेकविधस्य फलस्य समानं

* मुमुक्षोः परिव्राजकदर्शनमात्रेण,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

साधनं, तथापि युद्धमरणस्यात्यल्पकालसाध्यत्वेन वैकल्यासम्भवा-
दुत्तमसाधनत्वमित्याह,

यं यज्ञसङ्घैस्तपसा च विप्राः
स्वर्गैर्षिणो वाऽत्र यथैव यान्ति ।
क्षणेन यान्त्येव हि तत्र वीराः
प्राणान् सुयुद्धेन परित्यजन्तः ॥ ३६ ॥ इति ।

विप्रशब्देन निष्कामा विवक्षिताः । तथाच स्वर्गैर्षिणो वेति
विकल्प उपपद्यते । अत्र पुण्यलोकेषु यं लोकविशेषं यथैव येन
प्रकारविशेषेण देवकन्यावरणादिना युक्ताः सन्तोयान्ति । तत्र तेषु
पुण्यलोकेषु तमेव लोकविशेषन्तेनैव प्रकारेण युद्धहतावीराश्च यान्ति ।
क्षणेनेत्युक्तं कालाल्पत्वमेतेष्वतिशयः ।

ननु कालस्याल्पत्वेऽपि प्राणभीतेर्दुष्परिहरत्वात्पूर्वोक्तं युद्धधैर्यं
दुर्लभमित्याशङ्क्य विचारवतः पुरुषस्य तत् सुलभमित्यभिप्रेत्य तं
विचारं दर्शयति,—

जितेन लभ्यते लक्ष्मीर्मृतेनापि सुराङ्गणा ।
क्षणध्वंसिनि कायेऽस्मिन् का चिन्ता मरणेरणे ॥ ३७ ॥ इति

जितेनेति कर्त्तरि निष्ठा । ततो जयेन लक्ष्मीलाभः, मरणेन
सुराङ्गनालाभः । यदि कायजीवनलोभात्लक्ष्मीदेवांगनालाभौ न
पर्यालोच्येते, तथापि लाभपरित्यागमात्रं तस्य केवलमविशिष्यते ।
कायस्तु सर्वथा न चिरं जीवति, तस्य कर्मप्रापितायुष्यवशवर्त्तित्वेन
क्षणप्रध्वंसिस्त्रिभावत्वात् ।

अत्यन्तनिषिद्धमपि रुधिरपानं यत्र निरतिशयसुकृतत्वेन परिणमते,
तत्र पुण्यलोकप्राप्तौ कोविस्मयइत्याह,—

ललाटदेशे रुधिरं स्वच्छ

यस्याहवे तु प्रविशेच्च वक्त्रम् ।

तत् सोमपानेन किलास्य तुल्यं

संग्रामयज्ञे विधिवच्च दृष्टम् ॥ ३८ ॥ इति ।

संग्रामयज्ञप्रतिपादके नीतिशास्त्रादौ पुरोभागे प्रहारो वीर-
लक्षणत्वेनोपवर्णितइति विवक्षितत्वात् विधिवदृष्टमित्युक्तम् ।

तदेवं नवभिः श्लोकैराशौचविधिस्तावकत्वेन युद्धमरणस्य प्रशंसा
कृता । यस्माद्रणहतोऽत्यन्तपुण्यात्मा, तस्मात्तन्मृतौ परिव्राजकम-
रणद्वयाधिकाशौचाभाव उपपद्यते । अथवा । तएते नवश्लोकाः प्रकर-
णादुक्त्या राजधर्मेषु स्थापनीयाः, युद्धस्य चतुर्विधधर्मत्वात् । यथा
दर्शपूर्णमासप्रकरणे श्रूयमाणो रजस्वलाव्रतकलापः प्रकरणादुक्तव्य
कत्वर्थपरिहारेण पुरुषार्थतथोपवर्णितस्तद्वत् ।

धर्मार्थमनायब्राह्मणशववहनादौ प्रशंसापूर्वकं सद्यःशौचं विद-
धाति,—

अनाथं ब्राह्मणं प्रेतं ये वहन्ति द्विजातयः ।

पदे पदे यज्ञफलमानुषर्व्वगाल्लभन्ति ते ॥ ३९ ॥

न तेषामशुभं किञ्चित् पापं वा शुभकर्मणाम् ।

जलावगाहनात्तेषां सद्यःशौचं विधीयते ॥ ४० ॥ इति ।

अनाथं बन्धुरहितमसपिण्डं ब्राह्मणमदृष्टार्थं ये द्विजातयोवहन्ति

स्पृशन्ति दहन्ति च, ते पदे पदे यज्ञफलानि क्रमेण प्राप्नुवन्ति, तथा
तेषामण्डुभादिकमपि नास्ति, तेषां स्नानादेव सद्यः शुद्धिर्विधीयते
इत्यर्थः । तथा च वृद्धपराशरः,—

“प्रेतस्पर्शनसंस्कारे ब्राह्मणो नैव दुष्यति ।

बोढा चैवाग्निदाता च सद्यः स्नात्वा विशुध्यति”—इति ॥

यत्तु हारीतेनोक्तम् । “प्रेतस्पृशोग्रामं न प्रविशेद्युरानञ्चदर्शना-
द्रात्रौ चेदादित्यस्य”—इति । यच्च देवलेनोक्तम्,—

“अग्निं चेदहमं कुर्यात् ऊर्ध्वमस्तमयाद्रवेः ।

स्नात्वा गृहं विषेदिप्रो रात्रौ चेदुदयाद्रवेः”—इति ॥

तत् स्नेहादिना करणीयनिर्हरणे वेदितव्यम् ।

किं तु प्राणायामोऽपि कर्त्तव्यइत्याह,—

असगोचमबन्धुञ्च प्रेतीभूतं द्विजोत्तमम् ।

वहित्वा च दहित्वा च प्राणायामेन शुध्यति ॥४१॥ इति ॥

असगोचमसपिण्डमबन्धुं बन्धुरहितं प्रेतं ब्राह्मणं ये वहन्ति दहन्ति,
तेषां प्राणायामेन शुद्धिरित्यर्थः । न केवलं स्नानप्राणायामौ, अग्नि-
स्पर्शोऽपि कर्त्तव्यः । तदुक्तमङ्गिरसा,—

“यः कश्चिन्निर्हरेत् प्रेतमसपिण्डं कथञ्चन ।

स्नात्वा सचेत्तं स्पृष्ट्वाऽग्निं तस्मिन्नेवाग्निं वै शशिः”—इति ॥

स्नेहादिना प्रेतनिर्हरणं कूर्त्तव्योऽसपिण्डस्याग्नौचमस्ति । तथाच

मनुः,—

“असपिण्डं द्विजं प्रेतं विप्रोनिर्हृत्य बन्धुवत् ।

विशुध्यति त्रिरात्रेण मातुराग्नांश्च बान्धवान् ॥

यद्यन्नमन्ति तेषां यः स दशाहेन शुध्यति ।

अनदन्नन्नमन्तैव न च तस्मिन्गृहे वसेत्”—इति ॥

यस्तु प्रेतनिर्हरणं कृत्वा तद्गृहे वसति न च तदन्नमन्नाति तस्य त्रिरात्रमाशौचं, यस्तु तद्गृहे वसन् तदन्नमन्नाति तस्य दशरात्रं, यः पुनः प्रेतं निर्हृत्य तद्गृहवासं तदन्नञ्च परित्यजति तस्यैकाहमित्यर्थः । एतत्सवर्णविषयम् । असवर्णशवनिर्हारे तज्जातीयमाशौचं कार्यम् । तदाह गौतमः । “अपरस्वेदणः पूर्ववर्णमुपस्पृशेत्पूर्वोवाऽपरं तच्छ-
वोक्तमाशौचं”—इति । उपस्पृशणं निर्हरणम् । ब्राह्मणस्य शूद्रशवनिर्हारे मासमाशौचम्, शूद्रस्य ब्राह्मणशवनिर्हारे दशाहमाशौचं भवतीत्यर्थः । यस्त्वर्थलोभादसवर्णशवनिर्हरणं करोति तस्य द्विगुणमाशौचं भवतीति । तथाच व्याघ्रः,—

“अवरश्चेद्वरं वर्णं वरोवाऽप्यवरं यदि ।

वहेष्कवं तदाशौचं कृत्यर्थे द्विगुणं भवेत्”—इति ॥

असवर्णप्रेतनिर्हारे तदुक्तमाशौचं, तत्र वेतनाश्रयणे द्विगुणमाशौचं भवतीत्यर्थः । यत्तु विष्णुपुराणे,—

“योऽसवर्णं तु मूल्येन नीत्वा चैव वहेन्नरः ।

आशौचं तु भवेत्तस्य प्रेतजातिसमं सदा”—इति ॥

तदापदि द्रष्टव्यम् । अर्थलोभात्सवर्णशववचनादौ स्वजात्युक्तमा-
शौचं कार्यम् । तथाच कूर्मः,—

“यदि निर्हरति प्रेतं प्रलोभाक्रान्तमानसः ।

दशाहेन द्विजः शुध्येद्वादशाहेन भूमिपः ॥

अर्द्धमासेन वैश्वस्तु शूद्रोमासेन शुध्यति”—इति ।

यस्तु सपिण्डेण प्रेतं निर्हरति न तस्याग्नौचाधिकं, प्रेतनिर्हर-
णस्य विहितत्वात् । तदाह देवसः,—

“विहितं तु सपिण्डानां प्रेतनिर्हरणादिकम् ।

तेषां करोति यः कश्चित् तस्याधिकं न विद्यते”—इति ॥

आधिक्यमाग्नौचाधिक्यमित्यर्थः । समानोदकप्रेतनिर्हरणे दशाहम् ।

तदाह सएव,—

“यः समानोदकं प्रेतं वहेदाऽथ दहेत वा ।

तस्याग्नौचं दशाहं तु धर्मज्ञामुनयो विदुः”—इति ॥

ब्रह्मचारिणः प्रेतवहनकरणे व्रतलोपः । तदाह देवसः,—

“ब्रह्मचारी न कुर्वीत श्रवदाहादिकाः* क्रियाः ।

यदि कुर्याच्चरेत्कच्छं पुनः संस्कारमेव च”—इति ॥

पितृदिश्रववहने तु न दोषः । तथाच मनुदेवसौ,—

“आचार्यं स्वमुपाध्यायं पितरं मातरं गुरुम् ।

निर्हत्य तु व्रती प्रेतान् न व्रतेन विद्युज्यते”—इति ॥

वसिष्ठोऽपि । “ब्रह्मचारिणः श्रवकर्मणा व्रतनिवृत्तिरन्यत्र माता-
पित्रोर्गुरोर्वा”—इति । याज्ञवल्क्योऽपि,—

“आचार्यपितृमुपाध्यायं निर्हत्याऽपि व्रती व्रती ।

स तदन्नञ्चां नाग्नीषाम्न च तैः सह संवसेत्”—इति ॥

* प्रेतवाहादिकाः,—इति मु० ।

† शकटाग्रश्च,—इति सो० दि० ।

व्रती ब्रह्मचारी विप्रादीनां निर्हरणादिकं कृत्वा यथाशौचिभिः
सह वामं तदक्षश्च परित्यजति, तदा व्रती व्रतचर्यां विवृण्वते
इत्यर्थः । ब्रह्मपुराणेऽपि,—

“आचार्यं वाऽणुपाध्यायं गुरुं वा पितरं तथा ।
मातरं वा स्वयं दग्ध्वा व्रतस्यस्तत्र भोजनम् ॥
कृत्वा पतति वै तस्मात् प्रेतात्मं न तु भवयेत् ।
अन्यत्र भोजनं कुर्यान्न च तैः सह संवसेत् ॥
एकाहमशुचिर्भूत्वा द्वितीयेऽहनि शुध्यति”—इति ।

ब्राह्मणशववहनादौ शूद्रं न नियोजयेत् । तदाह मनुः,—

“न विप्रं स्त्रेषु तिष्ठत्सु मृतं शूद्रेण दारयेत् ।
अस्वर्ग्या ह्याहुतिः सा स्याच्छूद्रसंस्पर्शदूषिता”—इति ॥

अत्र स्त्रेषु तिष्ठत्स्वित्यविवक्षितं, अस्वर्ग्यलदोषश्रवणात् । विष्णु-
रपि । “मृतं द्विजं न शूद्रेण निर्हारयेन्न शूद्रं द्विजेन”—इति ।
यमोऽपि,—

“न शूद्रो यजमानं वै प्रेतीभूतं समुद्वेष्टेत् ।
यस्यानयति शूद्रोऽग्निं तृणं काष्ठं हवींषि च ॥
प्रेतत्वं हि मदा तस्य स चाधर्मेण लिप्यते”—इति ।

ब्राह्मणादिशवनिर्हारे दिङ्नि यमोदग्निं तोमनुना,—

“दक्षिणेन मृतं शूद्रं पुरद्वारेण निर्हरेत् ।
पश्चिमोत्तरपूर्वेऽस्तु यथायोगं द्विजन्मनः”—इति ॥

हारीतोऽपि । “न यामाभिमुखं प्रेतं हरेयुः”—इति ।

अनुगमनाशौचमाह,—

अनुगम्येच्छया प्रेतं ज्ञातिमज्ञातिमेव वा ।

स्नात्वा सचेलं स्पृष्ट्वाऽग्निं हृतं प्राश्य विशुध्यति । इति ॥

ज्ञातिं सपिण्डव्यतिरिक्तं वन्धुं, सपिण्डानुगमनस्य विहितत्वात् ।
अज्ञातिमवन्धुं वा समानोक्तपुत्रज्ञातिप्रेतं कामनयाऽनुगम्य सचेलं
स्नात्वाऽग्निं स्पृष्ट्वा हृतमुक् शुध्यति इत्यर्थः । तथाच याज्ञवल्क्यः,—

“अनुगम्याभ्यसि स्नात्वा स्पृष्ट्वाऽग्निं हृतमुक् शुचिः”—इति ॥

कूर्मोऽपि,—

“प्रेतीभूतं द्विजं विप्रो योऽनुगच्छेत कामतः ।

स्नात्वा सचेलं स्पृष्ट्वाऽग्निं हृतं प्राश्य विशुध्यति”—इति ॥

अथ च विशेषः कश्यपेनोक्तः,—

“अनुगम्य शवं बुद्ध्या स्नात्वा स्पृष्ट्वा ऊताशनम् ।

सर्पिः प्राश्य पुनः स्नात्वा प्राणायामैर्विशुध्यति”—इति ॥

न च हृतप्राशनस्य भोजनकार्ये विधानाद्भोजननिवृत्तिरिति
वाच्यम् । तस्य प्रायश्चित्तत्वेन विधानात् । प्राणायामैरिति वक्तव्यमस्य
कपिञ्जलन्यायेन त्रित्वे पर्यवसानात्, त्रिभिः प्राणायामैः शुध्यति,—
इत्यर्थः ।

निकृष्टजात्यनुगमनाशौचमाह,—

क्षत्रियं मृतमज्ञानाद् ब्राह्मणोऽनुगच्छति ।

एकाहमशुचिर्भूत्वा पञ्चगव्येन शुध्यति ॥

शवश्च वैश्यमज्ञानाद्ब्राह्मणोऽनुगच्छति ।

कृत्वाऽऽशौचं द्विरात्रश्च प्राणायामान् पडाचरेत् ॥

प्रेतीभूतन्तु यः शूद्रं ब्राह्मणो ज्ञानदुर्व्वलः ।
 अनुगच्छेन्नीयमानं चिराचमशुचिर्भवेत् ॥
 चिरात्रे तु ततः पूर्णे नदीं गत्वा समुद्रगाम् ।
 प्राणायामशतं कृत्वा घृतं प्राश्य विशुध्यति । इति ॥

यो ब्राह्मणः अज्ञानान्नौर्त्यात् चित्रियं प्रेतमनुगच्छति, स एकाह-
 माशौचं कृत्वा पञ्चगव्येन शुध्यति । ब्राह्मणो वैश्यश्चवानुगमनं कृत्वा
 द्विरात्राशौचानन्तरं षड्भिः प्राणायामैः शुध्यति । शूद्रश्चवानुगमनं
 कृत्वा चिराचमाशौचं समाप्य भक्षानद्यां स्नात्वा शतं प्राणायामान् कृत्वा
 घृतप्राशनेन शुध्यति । उपक्रमोपसंहारपर्यालोचनया चित्रियादिश्वानु-
 गमनेऽपि सचेत्स्नानाग्निस्पर्शघृतप्राशनान्यनुसन्धेयानि । एवञ्च सति
 चित्रियस्य वैश्यश्चवानुगमने एकाहं शूद्रश्चवानुगमने द्व्यहं, वैश्यस्य
 शूद्रश्चवानुगमने एकाहमाशौचमित्यूहनीयम् । तथाच कूर्कः,—

“एकाहात् चित्रिये शुद्धिर्वैश्ये स्यात्वा द्व्यहेन तु ।

शूद्रे दिनत्रयं प्रोक्तं प्राणायामशतं पुनः”—इति ॥

दिजानां शूद्रश्चवानुगमननिषेधे कदा तैः शूद्रा अनुमर्त्तव्या-
 इत्यत आह,—

विनिर्वर्त्य यदा शूद्रा उदकान्तमुपस्थिताः ।

द्विजैस्तदाऽनुगन्तव्या एष धर्मः सनातनः । इति ॥

उदकशब्देनोदकक्रियोच्यते । तस्या अन्तः समाप्तिः । तां निर्वर्त्य
 आशौचं परि समाप्य यदा स्थिताः, तदा द्विजैरगन्तव्याः अनु-
 मर्त्तव्याः,—इति ।

एवं, ब्राह्मणस्यातुरक्षत्रियवैश्यानुमरणं क्षत्रियस्याप्यातुरवैश्यानु-
मरणमाशौचानन्तरमेवेत्युहनीयम् । आशौचमध्ये आतुरव्यञ्जने त्वाशौच-
मस्ति । तत्र ब्राह्मणमरणविषयातुरव्यञ्जने पारस्करः,—

“अस्थिसञ्चयनादर्वागृदित्वा स्नानमाचरेत् ।

अन्तर्द्वाहे विप्रस्य ऊर्द्धमाचमनं स्रुतम्—इति ॥

विप्रस्य मृतस्य दशाहाभ्यन्तरेऽस्थिसञ्चयनादर्वाग्ब्राह्मणः क्षत्रि-
यादिर्वाऽऽतुरव्यञ्जनं कृत्वा स्नानमाचरेत् । तत ऊर्द्धमाचमनमाचरे-
दिति । क्षत्रियमरणविषयातुरव्यञ्जने क्षत्रियादीनां, वैश्यमरणवि-
षयातुरव्यञ्जने वैश्यशूद्रयोश्च प्रागस्थिसञ्चयनात् सचेलं स्नानं, तत ऊर्द्धं
स्नानमाचमेव । तत्सर्वं ब्रह्मपुराणेऽभिहितम्,—

“मृतस्य यावदस्थीनि ब्राह्मणस्याहतानि तु ।

तावद्योऽवान्धवस्तत्र रौति तद्धान्धवैः सह ॥

तस्य स्नानाद्भवेच्छुद्धिस्ततस्त्वाचमनं स्रुतम् ।

सचेलं स्नानमन्येषां अकृते त्वस्थिसञ्चये ॥

कृते तु केवलं स्नानं क्षत्रविट्शूद्रजम्भनाम्”—इति ।

ब्राह्मणस्य क्षत्रियवैश्यमरणविषयातुरव्यञ्जने अस्थिसञ्चयनादर्वागे-
काहमाशौचं सचेलं स्नानञ्च, तत ऊर्द्धं सचेलं स्नानमाचमम् । तथाच
ब्रह्मपुराणम्,—

“अस्थिसञ्चयने विप्रो रौति चेत् क्षत्रवैश्ययोः ।

तदा स्नातः सचेलस्तु द्वितीयेऽहनि शुध्यति ॥

कृते तु सञ्चये विप्रः स्नानेनैव शुचिर्भवेत्”—इति ।

क्षत्रियस्य वैश्यमरणविषयातुरव्यञ्जने विशेषाश्रवणेऽपि ब्राह्मणस्य

समनन्तरचत्रियमरणविषयातुरव्यञ्जने यदाशौचं विवक्षितं तदेवाचेति
न्यायतोऽत्रावगम्यते । शूद्रमरणविषयातुरव्यञ्जनेऽस्थिसञ्चयनात् प्राक्
ब्राह्मणस्य चिरात्रमाशौचं, चत्रियवैश्वयोर्द्विरात्रं, तत ऊर्ध्वं द्विजाती-
नामेकरात्रमेव । शूद्रस्यर्शं विनाऽऽतुरव्यञ्जनेऽस्थिसञ्चयनादर्वागेकरात्र-
माशौचं, तत ऊर्ध्वं सज्योतिराशौचमिति । तथाच पारस्करः,—

“अस्थिसञ्चयनादर्वाग्यदि विप्रोऽश्रु पातयेत् ।

मृते शूद्रे गृहं गत्वा चिरात्रेण विशुध्यति ॥

अस्थिसञ्चयनादूर्ध्वं मासं यावद्विजातयः ।

अहोरात्रेण शुध्यन्ति वामसः क्षालनेन च ॥

सजातेर्दिवसेनैव ब्रूहात् चत्रियवैश्वयोः ।

स्यर्शं विनाऽनुगमने शूद्रो नक्तेन शुध्यति”—इति ॥

अत्राश्रुपात आतुरव्यञ्जनमात्रोपलक्षणार्थः । सजातेः शूद्रस्यास्थि-
सञ्चयनादर्वाक् स्यर्शं विनाऽनुगमने आतुरव्यञ्जने दिवसेनाहोरात्रेण
शुद्धिः, तत ऊर्ध्वं नक्तेन रात्रौ चेद्रात्र्याऽह्नि चेदक्ता शुद्धिरिति ।
एवञ्च श्वनिर्हरणानुगमनसहातुरव्यञ्जनादिनिमित्तमाशौचमपिण्डा-
नां, सपिण्डानान्तु विहितत्वात् नास्ति । तथाच शरीतः,—

“विहितं हि सपिण्डस्य प्रेतनिर्हरणादिकम् ।

दोषः स्यात्तस्यपिण्डस्य तद्धानायक्रियां विना”—इति ॥

प्रेतनिर्हरणादिकमित्यत्रादिशब्देन दाहोदकदानादिकमुच्यते ।

अनुगमादिविधिर्याज्ञवल्क्येन दर्शितः,—

“आ श्मशानादनुव्रज्य इतरो ज्ञातिभिर्मृतः ।

यमसूक्तं तथा गाथां जपद्भिलौकिकाग्निना ॥

सद्यःशौचाउपेतस्येदाहिताग्निर्यथार्थवत्”—इति ।

ऊनद्विवर्षादितरः सम्पूर्णद्विवर्षामृतोज्ञातिभिः सपिण्डैः यजमान-
भूमिं यावदनुगन्तव्यः । तथा, यमसूक्तं परेयुर्वासमिति षोडशर्षं
तथा यमदेवत्यां गाथाश्च अपङ्क्तिर्लौकिकाग्निना स दग्धव्यः । उपेत-
उपनीतस्येन्मृतः, तदा आहिताग्निसंस्कारप्रकारेणार्थवत् प्रयोजनवद्यथा
भवति तथा दग्धव्यः । अयमभिप्रायः । येषां भृशोधनप्रोक्षणादी-
नामाहिताग्निविहितसंस्काराणां करणमर्थवत्, दारकार्यरूपं प्रयोजन-
मस्ति, तान्यनुष्ठेयानि । यानि तु सुप्तार्थानि पाचप्रयोजनादीनि
तान्यननुष्ठेयानि । यथा कृष्णलेख्यतिदेशप्राप्तेष्ववघातप्रोक्षणादिषु दार-
लोपादवघातादीनामननुष्ठानं प्रोक्षणादीनाम्बनुष्ठानमिति । अत्र
लौकिकाग्निग्रहणं जातारणेरभावे, तत्सद्भावे तु तस्मिन्मयितोऽग्नि-
र्याह्यः न तु लौकिकाग्निः तस्याग्निसम्पाद्यकार्यमाचार्यत्वेनोत्पत्तेः ।
लौकिकाग्निश्चण्डालाग्न्यादिव्यतिरिक्तोयाह्यः, तेषां निषिद्धत्वात् ।
तथाच देवसः,—

“चण्डालाग्निरमेधाग्निः सूतकाग्निसु कर्हिषित् ।

पतिताग्निस्रिताग्निसु न ग्निष्टग्रहणोचिताः”—इति ॥

आहिताग्निसु औताग्निना दग्धव्यः, अनाहिताग्निर्यज्ञाग्निना,
इतरो लौकिकेन । तदाच वृद्धयाज्ञवल्क्यः,—

“आहिताग्निर्यथान्यायं दग्धव्यस्त्रिभिरग्निभिः ।

अनाहिताग्निरैकेन लौकिकेनेतरोजनः”—इति ॥

एकेन गृह्याग्निना दाहश्च स्नपनाद्यनन्तरं कर्त्तव्यः । तथाच
कात्यायनः,—

“दुर्वलं स्नापयित्वा च शुद्धचेलाभिसंयतम् ।
 दक्षिणाभिरसम्भूमौ वर्हिस्तथा निवेशयेत् ॥
 एतेनाभ्यक्तमाजुष्यं सवस्त्रञ्चोपवीतिनम् ।
 चन्दनोक्षितसर्वाङ्गं सुमनोभिर्विभूषयेत् ॥
 हिरण्यकलान्यस्य चिक्षा क्षिद्रेषु सप्तसु ।
 मुखे वस्तं निधायैनं निर्हरेयुः सुतादयः ॥
 आमपाचेऽन्नमादाय प्रेतमग्निपुरःसरम् ।
 एकोऽनुगच्छन् तस्यार्द्धमर्द्धं पथ्युत्सृजेद्भुवि ॥
 अर्द्धमादहनं प्राप्तमासीनो दक्षिणामुखः ।

मयञ्जान्वाय्यं शनकैः सतिलं पिण्डदानवत्”—इति ॥

पिण्डदानविधिना आदहनं अग्नान्तर्यामिन्तमानोत्तमन्नं प्रविपेदि-
 त्यर्थः । दाहानन्तरं चित्तिमनवेक्षमाणज्ञातयो जलसमीपं गत्वा
 स्नातोदकं सहत् चिर्वा दद्युः । तथाच कात्यायनः,—

“अथानवेक्षमेत्यापः सर्व्वेव शवस्युशः ।

स्नात्वा सचेलमाचम्य दद्युरस्योदकं स्थले ॥

गोत्रनामपदान्ते च तर्पयामीत्यनन्तरम् ।

दक्षिणायान् कुशान् कृत्वा सतिलान्तु पृथक् सकृत्”—इति ॥

पैठीनसिरपि । “प्रेतं मनसा ध्यायन् दक्षिणाभिमुखस्त्रीनुदका-
 ज्जलीक्षिणयेत्”—इति । एतच्चायुष्मतिथिषु कार्यं, “प्रथमद्वितीय-
 पञ्चमसप्तमनवमेषूदकक्रिया”—इति गौतमस्मरणात् । प्रेतोपकार-
 विशेषापेक्षया तु यावन्त्याशौचदिनानि तावदुदकदानावृत्तिः कार्या ।
 तथाच प्रचेताः,—

“दिने दिनेऽञ्जलीन् पूर्णान् प्रदद्यात् प्रेतकारणात् ।

तावद्वृद्धिश्च कर्त्तव्या यावत्पिण्डः समाप्यते”—इति ।

यावद्दशमः पिण्डः समाप्यते, तावदञ्जलिवृद्धिः कार्येत्यर्थः ।

अत्रापरोविशेषस्तोनैवोक्तः,—

“नदीकूलं ततो गत्वा शौचं कृत्वा यथार्थवत् ।

वस्त्रं संशोधयेदादौ ततः स्नानं समाचरेत् ॥

सचेलम्बु ततः स्नात्वा शुचिः प्रयतमानमः ।

पाषाणं तत आदाय विप्रे दद्यात् दशाञ्जलीन् ॥

द्वादश चित्रये दद्यादैश्वर्ये पञ्चदश स्रताः ।

त्रिंशच्छूद्राय दातव्यास्ततः सम्प्रविशेद्भुजम् ॥

ततः स्नानं पुनः कार्यं गृहशौचञ्च कारयेत्”—इति ॥

आज्ञातिभिरपि कश्चित् उदकदानं कर्त्तव्यम् । तदाह याज्ञ-

वल्क्यः,—

“एवं मातामहाचार्यप्रेतानामुदकक्रिया ।

कामोदकं सखिप्रत्ताखस्त्रीयश्चशूरत्विजाम्”—इति ॥

प्रत्ता परिणीता दुहितृभगिन्यादिः । खस्त्रीयोभागिनेयः । अत्र
प्रेतानां मातामहादीनां सपिण्डवदुदकदानं नित्यं कार्यं, सख्यादीनां
तु कामतः न नित्यतया, अकरणे प्रत्यवायाभावादिति ।

उदकदानानन्तरं पिण्डदानमपि कर्त्तव्यम् । तथाच विष्णुः । “प्रेतस्यो-
दकनिर्वपणं कृत्वा एकञ्च पिण्डं कुशेषु दद्युः”—इति । पिण्डोदकदानञ्च
यावदाशौचं कार्यम् । तदाह सएव । “यावदाशौचं तावत्प्रेतस्योदकं पिण्डञ्च
दद्युः”—इति । वर्णानुक्रमेण पिण्डसङ्ख्यानियमः पारस्करेणोक्तः,—

“ब्राह्मणे दश पिण्डाः स्युः चवित्ते द्वादश स्युताः ।

वैष्णे पञ्चदश प्रोक्ताः शूद्रे त्रिंशत्प्रकीर्तिताः”—इति ॥

अशौचह्रासे यावदाशौचमिति विष्णुवचनात् पिण्डसङ्कोचप्राप्तौ
ज्ञातातपः,—

“आशौचस्य च ह्रासेऽपि पिण्डान् दद्यात् दशैव तु”—इति ।

चिराच्चाशौचपक्षे दशपिण्डदानप्रकारः पारस्करेण दर्शितः,—

“प्रथमे दिवसे देयास्तथः पिण्डाः समाहितैः ।

द्वितीये चतुरो दद्यादस्त्रिसप्तत्यनं तथा ॥

चौस्तु दद्यात् तृतीयेऽङ्गि वस्त्रादीन् चालयेत् तथा”—इति ॥

उदकदानवत्पिण्डदानं न सर्वैः कर्तव्यमपि तु पुत्रेणैव, तदभावे
सन्निहितेन सपिण्डेन, तदभावे मातृसपिण्डादिना । तदाह गौतमः ।

“पुत्राभावे सपिण्डाः मातृसपिण्डाः शिष्याश्च दद्यात् तदभावे चत्विगा-
चार्यौ”—इति । पुत्रेऽपि ज्येष्ठेऽपि पिण्डं दद्यात् । तथाच मरीचिः,—

“सर्वैरनुमतिं कृत्वा ज्येष्ठेनैव तु यत्कृतम् ।

द्रव्येण वाऽविभक्तेन सर्वैरेव कृतं भवेत्”—इति ॥

यदा पुत्रासन्निधानादिनाऽन्यः पिण्डदानं करोति, तदा दशाह-
मध्ये पुत्रसन्निध्येऽपि स एव दशाहं पिण्डं दद्यात् । तदुक्तं गृह्य-
परिशिष्टे,—

“असंगोचः संगोचो वा यदि स्त्री यदि वा पुमान् ।

प्रथमेऽहनि यः कुर्यात् स दशाहं समापयेत्”—इति ॥

यथा दशाहं पिण्डदाने कर्तव्यमिति, तथा द्रव्यनियमोऽपि ।

तदाह शूनःपुण्ड्रः,—

“शास्त्रिणा शक्रभिर्वाऽपि शार्कैर्वाऽप्यथ निर्व्वपेत् ।

प्रथमेऽहनि यद्द्रव्यं तदेव स्याद्द्रव्यादिकम्”—इति ॥

यदा तु दशाहमध्ये दर्शपातस्तदा दर्शएवोत्तरं तन्मं पिण्डोदक-
दानरूपं समापयेत् । तदाह अथ्यष्टकः,—

“आशौचमन्तरा दर्शो यदि स्यात्सर्व्ववर्णिनः ।

समाप्तिं प्रेततन्मस्य कुर्युरित्याह गौतमः”—इति ॥

भविष्यपुराणेऽपि,—

“प्रवृत्ताशौचतन्मस्तु यदि दर्शं प्रपद्यते ।

समाप्य चोदकं पिण्डं स्नानमात्रं समाचरेत्”—इति ॥

पैठीनशिरपि,—

“आद्येन्दावेव कर्त्तव्या प्रेतपिण्डोदकक्रिया ।

द्विरैन्दवे तु कुर्वाणो पुनः श्रावं समश्रुते”—इति ॥

मातापितृविषये तु विशेषो गालवेनोक्तः,—

“पिचोराशौचमध्ये तु यदि दर्शः समापतेत् ।

तावदेवोत्तरं तन्मं पर्यवस्येत् अद्यात् परम”—इति ॥

पिचोराशौचमध्ये तु चिराचात्परं यदि दर्शः समापतेत्, तदै-
वोत्तरं तन्मं दर्शं समापयेत्, गार्वागदर्शपाते । यत्तु श्लोकगौत-
मेनोक्तम्,—

“अग्नर्दद्याहे दर्शं तु तत्र सर्व्वं समापयेत् ।

पिचोस्तु यावदाशौचं दद्यात् पिण्डान् जलाञ्जलीन्”—इति ॥

तत् चिराचादर्वागदर्शपाते वेदितव्यं, अद्यात्परमिति गालवेन
विशेषितत्वात् । पिण्डोदकदानानन्तरं बान्धवैरातुराश्वासनं कार्यम् ।

तथाच याज्ञवल्क्यः,—

“कृतोदकाभ्यमुत्तीर्षात्पृथुशालसंस्थितान् ।

क्षान्तानपवदेयुस्तानितिहासैः पुरातनैः”—इति ।

इतिहासस्तु तेनैव दर्शितः,—

“मानुष्ये कदलीस्तम्भे निःसारे मारमार्गणम् ।

करोति यः स सम्भूतो जलबुद्बुदसन्निभे ।

पञ्चधा संभृतः कायो यदि पञ्चत्वमागतः ॥

कर्मभिः स्वशरीरोत्थैस्तत्र का परिदेवना ।

गन्त्री वसुमती नाशमुदधिर्देवतानि च ॥

फेनप्रख्याः कथं नाम मर्त्यलोको न यास्यति”—इति ॥

कात्यायनोऽपि,—

“एवं कृतोदकान् सम्यक् सर्वान् शालसंस्थितान् ।

आश्रुतान् पुनराशान्तान्पवदेयुस्तोऽनुयायिनः ।

मा शोकं कुरुतानित्ये सर्वस्मिन् प्राणधर्म्मिणि ॥

धर्म्मं कुरुत यत्नेन यो वः भद्रं करिष्यति”—इति ।

शोके दोषोऽपि याज्ञवल्क्येन दर्शितः,—

“श्रेष्ठाश्च बान्धवैर्मुक्तं प्रेतोभुङ्क्ते यतोऽवशः ।

अतो न रोदितव्यं हि क्रियाः कार्याः प्रयत्नतः”—इति

आतुराश्चासनानन्तरकृत्यं याज्ञवल्क्येनोक्तम्,—

“इति सच्चिन्त्यं गच्छेयुर्महं बालपुरःसराः ।

विदश्य निम्नपत्राणि नियतादारवेश्मनः ॥

आचम्याग्न्यादि सलिलं गोमयं गौरसर्षपान् ।

प्रविशेयुः समालम्ब्य हस्ताऽङ्गानि पदं ज्ञेयैः—इति ॥

अथापरोविशेषः शङ्कनेन दर्शितः । “दूर्वाप्रमालमग्निं कथमं
सालम्ब्य गृहद्वारे प्रेताय पिण्डं दत्त्वा पश्चात् प्रविशेयुः”—इति ।
आश्वीपिनिधमा मनुना दर्शिताः—

“अक्षारस्ववासाः क्षुर्निमज्जेयुस्त तेऽन्वहम् ।

मांसाश्नन् च नाश्रीयुः शरीरं च पृथक् क्षितौ”—इति ॥

मार्कण्डेयेनापि,—

“क्रीतलज्वाहनाश्चैव भवेयुः सुसमाहिताः ।

न चैव मांसमश्रीयुर्न जेयुर्न च योषितम्”—इति ॥

गौतमेनापि । “अधःश्रव्यासना ब्रह्मचारिणः सर्वे समासीरन्मांसं
न भक्षयेयुराप्रदानात् प्रथमद्वितीयसप्तमनवसेषूदककर्म नवमे वाससां
त्यागः अन्धे त्वन्यानाम्”—इति । प्रदानं प्रेतैकोद्दिष्टमाहुः वाससां
त्यागस्तु प्रक्षालनार्थं रजकार्पणं, अन्धे दहममहः, तथा न्यानामत्य-
क्तपरित्याज्यानां वाससां त्याग इत्यर्थः । प्रथमेऽहनि प्रेतसुद्दिष्ट्य जलं
शरीरं चाकाशे शिक्वादौ पाचयेत् स्थापनीयम् । तदा च बाहवस्त्वः,—

“जलसेकाहमाकाशे स्थाप्यं शीरश्च क्षण्ये”—इति ।

प्रथमद्वितीयसप्तमनवसेष्वन्यानामन्यतमस्त्रिदशस्त्रिचक्षयनं कार्यम् ।
तदा च सम्मर्जः,—

“प्रथमेऽह्नि द्वितीये वा सप्तमे नवमे तथा ।

अस्त्रिचक्षयनं कार्यं दिने तद्गोचरैः सह”—इति ॥

चतुर्थे दिवसेऽस्त्रिसञ्चयनमाह विष्णुः । “चतुर्थे दिवसेऽस्त्रि-
सञ्चयनं कुर्युः तेषां गङ्गाभसि प्रक्षेपः”—इति । अस्त्रिसञ्चयने
तिथिवारनक्षत्रनिषेधोयमेनोक्तः,—

“भौमार्कमन्दवारेषु तिथियुग्मेषु वर्जयेत् ।

वर्जयेदेकपादुत्ते द्विपादुत्तेऽस्त्रिसञ्चयम् ॥

प्रदाद्वज्रानक्षत्रे त्रिपादुत्ते विशेषतः”—इति ।

वृद्धमनुः,—

“वस्वन्ताड्ढादितः पञ्चनक्षत्रेषु त्रिजन्मसु ।

दित्रिपादुत्तयोस्तैव मन्दायां च विशेषतः ॥

अजशरणादिद्वितीये ह्याषाढादयमेव च ।

पुष्ये च हस्तनक्षत्रे फल्गुनीदयमेव च ॥

भानुभौमार्किध्रुवेषु त्रयुग्मतिथिसन्ध्ययोः ।

चतुर्दशां चयोदशां नैधने च विवर्जयेत् ॥

अस्त्रिसञ्चयनं कार्यं कुलचयकरं भवेत्”—इति* ।

वापनीं दशमेऽहनि कार्यम् । तदाह देवलः,—

“दशमेऽहनि सम्प्राप्ते स्नानं यामादहिर्भवेत् ।

तत्र त्याज्यानि वासांसि केशश्मश्रुनखानि च”—इति ॥

स्नात्यन्तरे तु एकादशाहादर्वागनियमेन वापनं कार्यमित्युक्तम्,—

“द्वितीयेऽहनि कर्त्तव्यं क्षुरकर्म प्रयत्नतः ।

* वृद्धमनुः,—इत्यादिभ्य एतदन्तोऽग्रश्रीनास्ति मुद्रितातिरिक्तपुस्तकेषु ।

† वपनं,—इति मु० । एवं परम् ।

तृतीये पञ्चमे वाऽपि सप्तमे वाऽऽप्रदानतः"—इति ॥

प्रदानमेकादशादिकं आहुम् । अत्राप्रदानतः इति वचनात् अनि-
यमोऽवगम्यते । बौधायनेनापि,—

“अनुप्तकेशोयः पूर्वं सोऽत्र केशान् प्रवापयेत् ।

द्वितीयेऽङ्गि तृतीयेऽङ्गि पञ्चमे सप्तमेऽपि वा ॥

यावच्छ्राद्धं प्रदीयेत तावदित्यपरं मतम्”—इति ।

वापनञ्च पुचाणां कनिष्ठभ्रातृणाञ्च । तथा चापस्तम्भः । “अनुभा-
विनाञ्च परिवापनम्”—इति । अनु पञ्चाङ्गवन्ति जायन्ते इति पुत्राः
कनिष्ठभ्रातरश्च । अथवा । अनुभाविन इति पुत्रा एव निर्दिश्यन्ते,—

“गङ्गायां भास्करचेचे मातापित्रोर्गुरुर्मृतौ ।

आधानकाले सोमे च वपनं सप्तसु स्मृतम् ॥”

इत्यत्र मातापित्रोर्मृतौ इति विशेषेणोपादानात् । एवं नियतः
सन् सर्वाऽपि स्वाशौचान्ते पिण्डोदकदानं समापयेत् । तदेकोद्दिष्टम्
आहुमेकादशेऽङ्गि कुर्यात् । तथाच मरीचिः,—

“आशौचान्ते ततः सप्तक् पिण्डदानं समाप्यते ।

ततः आहुं प्रदातव्यं सर्ववर्षेष्वयं विधिः”—इति ॥

तत आशौचान्तरमेकादशेऽङ्गि ब्राह्मण एकोद्दिष्टआहुं कुर्यात् ।
एकोद्दिष्टमेकादशेऽङ्गि कुर्यादित्ययं विधिः सर्ववर्षेषु चचियादिषु
समानइत्यर्थः ।

नन्वाशौचसमाप्यनन्तरमेवैकोद्दिष्टविधिः सर्वेष्वपि वर्षेषु किं
न स्यात् । एकादशेऽङ्गि अधिककालाशौचिनां चचियादीनां श्रद्धा-
भावात् । “शुचिना कर्म कर्त्तव्यम्”—इति श्रद्धेः कर्माङ्गत्वेन

तथाच याज्ञवल्क्यः,—

“कृतोदकान्समुत्तीर्षात्पृथुशालसंस्थितान् ।

स्नातानपवदेयुस्तानितिहासैः पुरातनैः”—इति ।

इतिहासस्तु तेनैव दर्शितः,—

“मानुष्ये कदलीस्तम्भे निःसारे सारमार्गणम् ।

करोति यः स सम्भूतो जलबुद्बुदसन्निभे ।

पञ्चधा संभृतः कायो यदि पञ्चलमागतः ॥

कर्मभिः स्वशरीरोत्थैस्तत्र का परिदेवना ।

गन्त्री वसुमती नाशमुदधिर्देवतानि च ॥

फेनप्रस्थः कथं नाम मर्त्यलोको न यास्यति”—इति ॥

कात्यायनोऽपि,—

“एवं कृतोदकान् सम्यक् सर्वान् शालसंस्थितान् ।

प्राप्नुतान् पुनराचान्तान्वदेयुस्तेऽनुयायिनः ।

मा शोकं कुरुतानित्ये मर्षस्मिन् प्राणधर्मिणि ॥

धर्मं कुरुत यत्नेन यो वः भद्रं करिष्यति”—इति ।

शोके दोषोऽपि याज्ञवल्क्येन दर्शितः,—

“येष्वाश्रु बान्धवैर्मुक्तं प्रेतोभुङ्क्ते यतोऽवशः ।

अतो न रोदितव्यं हि क्रियाः कार्याः प्रयत्नतः”—इति

आतुराश्चामनानन्तरकृत्यं याज्ञवल्क्येनोक्तम्,—

“इति सच्चिन्मयं गच्छेयुर्महं बालपुरासराः ।

विदश्य निम्बपत्राणि नियतादारवेश्मनः ॥

आचम्याग्न्यादि सलिलं गोमयं गौरसर्षपान् ।

प्रविशेयुः समालभ्य कृताऽऽम्नि पदं घ्नैः”—इति ॥

अचापरोविशेयः शङ्खेन दर्शितः । “दूर्वाप्रवालमग्निं वषभं
चास्रभ्य गृहदारे प्रेताय पिण्डं दत्त्वा पश्चात् प्रविशेयुः”—इति ।
आशौचिनियमा मनुना दर्शिताः,—

“अचारलवणाद्याः स्युर्ध्विमज्जेयुश्च तेऽन्वहम् ।

मांसाशनञ्च नाश्रीयुः शयीरञ्च पृथक् चितौ”—इति ॥

मार्कण्डेयेनापि,—

“क्रीतलब्धाशनाच्चैव भवेयुः सुसमाहिताः ।

न चैव मांसमश्रीयुर्भजेयुर्म च योषितम्”—इति ॥

गौतमेनापि । “अधःत्रयासना ब्रह्मचारिणः सर्वे समासीरन्मांसं
न भक्षयेयुराप्रदानात् प्रथमद्वितीयसप्तमनवमेषूदककर्म नवमे वाससां
त्यागः अन्ये तन्त्यानाम्”—इति । प्रदानं प्रेतैकोद्दिष्टाङ्गं, वाससां
त्यागस्तु प्रचालनार्थं रजकार्पणं, अन्यं दशममहः, तन्त्यानामत्य-
न्तपरित्याज्यानां वाससां त्याग इत्यर्थः । प्रथमेऽहनि प्रेतमुद्दिश्य जलं
शीरं चाकाशे शिखादौ पाचद्वये स्थापनीयम् । तदाह शाश्वतः,—

“जलमेकाहमाकाशे स्थाप्यं शीरञ्च मृण्मये”—इति ।

प्रथमद्वितीयसप्तमनवमदिवसानामन्यतमस्मिन्नस्त्रिषष्ट्यनं कार्यम् ।
तदाह सम्बन्धः,—

“प्रथमेऽह्नि द्वितीये वा सप्तमे नवमे तथा* ।

अस्त्रिषष्ट्यनं कार्यं दिने तद्गोचरैः सह”—इति ॥

विधानात् । “अथाशौचापगमे”—इति साधारण्येनोपक्रम्यैकोद्दिष्टस्य विष्णुना विहितत्वाच्च ।

“आद्यश्राद्धमशुद्धोऽपि कुर्यादेकादशेऽहनि ।

कर्तुंस्नात्कालिकी शुद्धिरशुद्धः पुनरेव सः”—इति

शङ्खवचनेनाशौचमध्ये एकादशेऽह्नि एकोद्दिष्टविधानान्नैवमिति चेत् । न । मातर्यमे प्रमीतायां तदाशौचमध्ये यदि पिता म्रियेत, ततो मातुरेकोद्दिष्टश्राद्धमेकादशेऽह्नि अशुद्धोऽपि कुर्यादिति विषयान्तरसम्भवात् । यत्तु,—

“एकादशेऽह्नि यच्छ्राद्धं तस्मान्मास्यमुदाहृतम् ।

चतुर्णामपि वर्णानां सूतकन्तु पृथक् पृथक्”—इति

पैठीनमिवचनं, तस्यायमर्थः । आशौचान्तरदिने यच्छ्राद्धं विहितं, तच्चतुर्णामपि वर्णानां साधारणं न ब्राह्मणस्यैवेति । कथं तर्ह्येकादशाहशब्दस्योपपत्तिरिति चेत् । न । लक्षणया तस्याशौचान्तरदिनपरत्वेनोपपत्तेः ।

अत्रोच्यते । एकादशाहकालविशिष्टमेकोद्दिष्टश्राद्धं चतुर्णां वर्णानां विधीयते । “न विधौ परः शब्दार्थः”—इति न्यायेनैकादशाहशब्दस्य लक्षणयाऽऽशौचान्तरदिनपरत्वानुपपत्तेः । सति मुख्ये वृत्त्यन्तरकल्पनाया अन्याय्यत्वाच्च, एकादशाहएव चक्षियादिभिरप्यैकोद्दिष्टश्राद्धं कर्तव्यम् । नन्वेकादशेऽह्नि चक्षियादीनां शुद्धभावाच्छ्राद्धेऽधिकारो नास्ति इत्युक्तमिति चेत् । न । कर्तुंस्नात्कालिकी शुद्धिरिति वचनान्तात्कालिक्याः शुद्धेः सत्त्वात् । यत्तु शङ्खवचनस्याशौचमध्ये आशौचान्तरप्राप्तावेकोद्दिष्टमेकादशेऽह्नि अशुद्धोऽपि कुर्यादिति विषय-

विशेषे तात्पर्यमुक्तम् । तत्र । तत्रापि शुद्धभावादित्यस्य चोद्यस्य समान-
त्वात् । सामान्येन प्रवृत्तस्य शङ्खवचनस्य विना कारणं विशेषपरत्वेन
सङ्कोचायोगाच्च । यत्तूक्तं, अथाशौचापगमदति सामान्येनोपक्रम्य
विष्णुनैकोद्दिष्टविधानादाशौचानन्तरमेव सर्वैरेकोद्दिष्टं कर्त्तव्यमिति ।
तत्र । विष्णुवचनस्य दशाशौचिब्राह्मणविषयत्वेनोपपत्तेः । तस्मा-
देकादशाहएव कृत्रियादिभिर्गृह्येकोद्दिष्टं कर्त्तव्यमिति सुष्ठुक्तम् ।

अथ संगृहीतश्राद्धनिर्णयः प्रपञ्चयते ।

प्रतोद्देशेन श्रद्धया द्रव्यत्यागः श्राद्धम् । तदुक्तं ब्रह्मपुराणे,—

“देशे काले च पात्रे च श्रद्धया विधिना च यत् ।

पितृनुद्दिश्य विप्रेभ्यो दत्तं श्राद्धमुदाहृतम्”—इति ॥

तच्च पार्वणैकोद्दिष्टभेदेन द्विविधम् । पुरुषत्रयमुद्दिश्य यत्
क्रियते, तत् पार्वणम् । एकपुरुषोद्देशेन यत् क्रियते, तदेकोद्दिष्टम् ।
एवं द्विविधमपि श्राद्धं नित्यनैमित्तिककाम्यभेदेन त्रिधा भिद्यते ।
तत्र जीवनोपाधौ चोदितं नित्यम् । यथा अमावस्यादौ चोदितं
श्राद्धम् । अनियतनिमित्तकं नैमित्तिकम् । यथोपरागादौ । कामनो-
पाधिकं काम्यम् । यथा तिथिनक्षत्रादिषु । यत्तु विश्वामित्रेण
द्वादशविधत्वमुक्तम्,—

“नित्यं नैमित्तिकं काम्यं वृद्धिश्राद्धं मपिण्डनम् ।

पार्वणं चेति विज्ञेयं गोष्ठ्यां शुद्धार्थमष्टमम् ॥

कर्माङ्गं नवमं प्रोक्तं दैविकं दशमं स्मृतम् ।

यात्रास्वेकादशं प्रोक्तं पुण्यार्थं द्वादशं मतम्”—इति ॥

तन्नित्यनैमित्तिककाम्यावान्तरभेदविवक्षयेव, न तु ततः पार्थक्य-

विवक्षया । तथाहि । तत्र नित्यमित्यहरहः आहुमुच्यते । नैमित्तिकमित्येकोद्दिष्टम् । तदाह पारस्करः,—

“अन्यदनि यच्छ्राद्धं तन्नित्यमिति कीर्तितम् ।

वैश्वदेवविहीनस्तु अन्नकावुदकेन तु ॥

एकोद्दिष्टस्तु यच्छ्राद्धं तन्नैमित्तिकमुच्यते ।

तदप्यदैवं कर्त्तव्यमयुष्मानाशयेद् दिजान्”—इति ॥

काम्यमित्यभिमतार्थसिद्ध्यर्थम् । दृष्टिआहुमिति पुत्रजन्मविवाहादौ क्रियमाणम् । सपिण्डनं सपिण्डीकरणम् । पार्वणमिति प्रति पर्व क्रियमाणम् । गोष्ठ्यामिति गोष्ठ्यां क्रियमाणं आहुम् । तदाह दृष्टवसिष्ठः,—

“अभिप्रेतार्थसिद्ध्यर्थं काम्यं पार्वणवत् स्मृतम् ।

पुत्रजन्मविवाहादौ दृष्टिआहुमुदाहृतम् ।

अवा*नीतार्घपात्रेषु पिण्डेषु परिकीर्यते ॥

पितृपात्रेषु पिण्डेषु सपिण्डीकरणस्तु तत् ।

प्रति पर्व भवेद्यस्मात् प्रोच्यते पार्वणस्तु तत् ॥

गोष्ठ्यां चत्क्रियते आहुं गोष्ठीआहुं तदुच्यते ।

बहूनां विदुषां प्राप्तौ सुखार्थं पितृहृत्तये”—इति ॥

शुद्ध्यर्थमिति शुद्धये क्रियमाणम् । तदाह प्रचेताः,—

“क्रियते शुद्धये यत्तु ब्राह्मणानाम् भोजनम् ।

शुद्ध्यर्थमिति तत् प्रोक्तं आहुं पार्वणवत् स्मृतम्” ॥

कर्माङ्गमिति यागादौ क्रियमाणम् । दैविकमिति देवानुद्दिश्य
क्रियमाणम् । याचायाङ्गमिति प्रवेष्टनिर्गमयोः क्रियमाणम् ।

तदाह पारस्करः,—

“निषेककाले गोमे च भीमन्तोन्नयने तथा ।

ज्ञेयं पुंसवने आहुं कर्माङ्गं वृद्धिवत्कृतम् ॥

देवानुद्दिश्य क्रियते यत्तदैविकमुच्यते ।

तस्मिन्त्याङ्गवत्कुर्यात् दादृशादिषु यत्नतः ॥

गच्छन् देशान्तरं यद्धि आहुं कुर्यात्तु सर्पिषा ।

तद्याचार्थमिति प्रोक्तं प्रवेष्टे च न संशयः”—इति ॥

अत्र कर्माङ्गमिति वचनमकरणे कर्मवैगुण्यज्ञापनार्थम् । सर्पिषा
सर्पिःप्रधानकेनेत्यर्थः । अन्वर्थे केवलेन हस्तेरसम्भवात्* ।

अथ देशकथनम् ।

आहुश्च दक्षिणाप्रवणे गोमयाद्युपलिप्ते देशे कार्यम् । तथाच
त्रिणुधर्कोत्तरे,—

“दक्षिणाप्रवणे देशे तीर्थादौ वा गृहेऽपि वा ।

भूसंस्कारादिसंयुक्ते आहुं कुर्यात्प्रयत्नतः”—इति ॥

तीर्थं देवार्चसेवितं कुलम्† । आदिग्रन्थेन पुण्याश्रमादि गृह्यतः ।
भूसंस्कारे गोमयादिनोपलेपः । आदिग्रन्थेनाशुद्धिद्रव्यापमारणम् ।
याज्ञवल्क्योऽपि,—

* अत्र,—इत्यादि एतदन्तोऽप्योनास्ति सो० ना० पु० ।

† जलम्,—इति मु० ।

“परिश्रिते* शुचौ देशे दक्षिणाप्रवणे तथा”—इति ।

परिश्रिते पणितः प्रच्छादिते, शुचौ गोमयादिनोपलिप्ते दक्षिणा-
प्रवणे दक्षिणोपनते देशे, आहुं कुर्यादित्यर्थः । स्वतोदक्षिणाप्रवणत्वा-
सम्भवे देशस्य यत्नतोदक्षिणाप्रवणत्वं कार्यम् । तथाच मनुः,—

“शुचिं देशं विविक्तम् गोमयेनोपलेपयेत् ।

दक्षिणाप्रवणञ्चैव प्रयत्नेनोपपादयेत्”—इति ॥

क्रिमिकीटाद्युपहतं देशं आहुं विवर्जयेत् । तदाह यमः,—

“रूक्षं क्रिमिहतं क्लिप्तं सङ्कीर्णानिष्टगन्धिकम् ।

देशस्त्वनिष्टगन्धश्च वर्जयेच्छाहुर्कर्मणि”—इति ॥

क्लिप्तं सपङ्कम् । सङ्कीर्णमन्यैः सङ्कीर्णम् । मार्कण्डेयोऽपि,—

“वज्यां जन्तुमयी रूक्षा चितिः सुष्टा तथाऽग्निना ।

अनिष्टदुष्टगन्धोया दुर्गन्धिः आहुर्कर्मणि”—इति ॥

हविमादिदेशेष्वपि आहुं न कार्यम् । तदाह शङ्खः,—

“गोगजाश्वजवृष्टेषु हविमायां तथा भुवि ।

न कुर्याच्छाहुर्मेतेषु पारक्याशुचिभूमिषु”—इति ॥

हविमायां वेदिकादौ । पारक्यासु परपरिगृहीतासु । तासु गृह-
गोष्ठारामादयः । न पुनस्तीर्थादिस्थानानि । तथाचादिपुराणम्,—

“अटवी पर्वताः पुण्या नदीतीराणि यानि च ।

सर्वाण्यस्त्रामिकान्याज्जर्न हि तेषु परिग्रहः ॥

वनानि गिरयो नद्यस्तीर्थान्यायतनानि च ।

देवखातश्च गर्त्ताश्च न खामी तेषु विद्यते”—इति ॥

* परिश्रिते,—इति सो० ना० । एवं परञ्च ।

तीर्थक्षेत्रविशेषेषु कृतं आर्द्रमतिशयफलप्रदं भवति । तदाह
देवसः,—

“आर्द्रस्य पूजितो देशो गया गङ्गा सखती ।
कुरुक्षेत्रं प्रयागश्च नैमिषं पुष्कराणि च ॥
नदीतटेषु तीर्थेषु शैलेषु पुलिनेषु च ।
विविक्तेष्वेव तुष्यन्ति दत्तेनेह पितामहाः”—इति ॥

व्यासोऽपि,—

“पुष्करेखक्षयं आर्द्रं जपहोमतपांभि च ।
महेदधौ प्रयागे च काश्याञ्च कुरुजाङ्गले”—इति ॥

शङ्खोऽपि,—

“गङ्गायमुनयोस्तीरे पयोध्यमरकण्टके* ।
नर्मदाबाहुदातीरे मृगतुङ्गहिमालये ॥
गङ्गाद्वारे प्रयागे च नैमिषे पुष्करे तथा ।
मन्त्रिदृष्ट्यां गयायाञ्च दत्तमक्षयतां व्रजेत्”—इति ॥

ब्रह्माण्डपुराणोऽपि,—

“नदीसमुद्रतीरे वा हृदे गोष्ठेऽथ पर्वते ।
समुद्रगानदीतीरे सिन्धुसागरमङ्गमे ॥
मद्योर्वा मङ्गमे शस्तं शालग्रामशिलान्तिके ।
पुष्करे वा कुरुक्षेत्रे प्रयागे नैमिषेऽपि वा ॥
शालग्रामे च गोकर्णे गयायाञ्च विशेषतः ।
क्षेत्रेष्वेतेषु यः आर्द्रं पितृभक्तिसमन्वितः ॥

* पयोव्यामरकण्टके,—इति सु० ।

करोति विधिना मर्त्यः क्षतकृत्यो विधीयते”—इति ॥

सहस्रतिरपि,—

“कांचन्ति पितरः पुत्राक्षरकापातभीरवः ।

गयां यास्यति यः कश्चित् सोऽस्मान् सन्तारयिष्यति ॥

करिष्यति वृषोत्सर्गमिष्टापूर्णे तथैव च ।

पासयिष्यति दृङ्गले आहुं दास्यति चान्धम् ॥

गयायां धर्मपृष्ठे च सदसि ब्रह्मणस्तथा ।

गयाशीर्षे वटे चैव पितॄणां दत्तमनुयम्”—इति ॥

विष्णुरपि,—

“गयाशीर्षे वटे चैव तीर्थे वामरकण्टके इति ।

यत्र कचन नर्मादातीरे यमुनातीरे गङ्गायां विशेषतो गङ्गादारे
प्रयागे गङ्गासागरसङ्गमे कुशावर्त्ते विस्वके नीलपर्वते कुजाधे मृग-
तुङ्गे वेदारे महालये ललिकायां सुगन्धायां शाकभर्यां फल्गुतीर्थे
महागङ्गायां तंदुलिकाश्रमे कुमारधारायां प्रभासे यत्र कचन सर-
स्वत्यां विशेषतो नैमिषारणे वाराणस्यामगस्त्याश्रमे कल्याणमे
कौशिक्यां श्रव्यूतीरे शोणश्च ज्योतीरध्यायाश्च सङ्गमे श्रीपर्वते कालो-
दके उत्तरमानसे वडवायां सप्तर्चे विष्णुपदे स्वर्गमार्गप्रदेशे गोदा-
वर्था गोमत्यां वेत्रवर्था विपात्रायां वितस्तायां शतद्रूतीरे चन्द्र-
भागायामैरावत्यां सिन्धोस्तीरे दक्षिणे पञ्चनदे औजसे चैवमादिध्या-
नेषु तीर्थेषु सरिदरासु सङ्गमेषु प्रभवेषु पुलिनेषु प्रस्रवणेषु पर्वत-
निकुञ्जेषु वनेषूपवनेषु च गोमयेनोपलिप्तेषु गृहेषु च इति । अत्रापि
पितृगाथा भवन्ति,—

कुलेऽस्माकं स जन्तुः स्याद्यो नो दद्याज्जलाश्रयिम् ।

गदीषु वज्रतोयासु शीतलासु विशेषतः ॥

अपि जायेत सोऽस्माकं कुले कश्चिन्नरोत्तमः ।

गयाशीर्षे वटे आहुं यो नो दद्यात्समाहितः ॥

एष्टव्या वहवः पुत्रा यद्येकोऽपि गयां व्रजेत् ।

यजेत वाऽश्वमेधेन नीलं वा वृषमुत्सृजेत्”—इति ॥

गयाशीर्षप्रमाणश्चादिपुराणेऽभिहितम्,—

“पञ्चक्रोशं गयाचेचं क्रोशमाचं गयाशिरः ।

महानद्याः पश्चिमेन यावद्गङ्गेश्वरो गिरिः ॥

उत्तरे ब्रह्मयूपस्य यावद्दक्षिणमानसम् ।

एतद्गयाशिरौ नाम त्रिषु लोकेषु विश्रुतम्”—इति ॥

आहुकालास्त्रमावास्याऽष्टकादयः । तदाह याज्ञवल्क्यः,—

“अमावास्याऽष्टका वृद्धिः कृष्णपक्षोऽयनद्वयम् ।

द्रव्यं ब्राह्मणसम्पत्तिर्विषुवत्सूर्यसङ्क्रमः ॥

व्यतीपातो गजस्त्राया ग्रहणं चन्द्रसूर्ययोः ।

आहुं प्रति इचिसैव आहुकालाः प्रकीर्त्तिताः”—इति ॥

यस्मिन्दिने चन्द्रमा न दृश्यते, सा अमावास्या । तत्र आहुं

नित्यम् । तथाच लौगाचिः,—

“आहुर्दुर्यादवश्यन्तु प्रसीतपितृको दिजः ।

इन्दुचये मासि मासि वृद्धौ प्रत्यब्दमेव च”—इति ॥

अष्टकाश्रयतस्तः मार्गशीर्षादिचतुष्टयापरपचाष्टम्यः । “हेमन्तशिशिर-
रयोश्चतुर्षामपरपचाणामष्टमांश्चष्टका”—इति श्रौतकभारणात् । तत्रापि

आहुं नित्यम् । तदाह पितामहः,—

“अमावास्याव्यतीपातपौर्णमास्यष्टकासु च ।

विद्वान् आहुमकुर्वाणः प्रायश्चित्तीयते तु सः”—इति ॥

वृद्धिः पुत्रजन्मादिः, तेन तद्विशिष्टः कालो लक्ष्यते । कृष्णपक्षो-
ऽपरपक्षः । अयनद्वयं दक्षिणायनसुत्तरायणञ्च । इयं कृत्तरमांसादि,
ब्राह्मणः श्रुताध्ययनसम्पन्नः, तयोः सम्पत्तिर्लाभो यस्मिन् काले स
तथोक्तः । विषुवन्मेवतुलासंक्रान्ती । सूर्यसंक्रमः सूर्यस्य राशेराश-
न्तरग्राप्तिः । सूर्यसंक्रमशब्देनैवायनविषुवतोरुपादाने सिद्धे पृथगुपा-
दानं फलतिशयज्ञापनार्थम् । व्यतीपातोयोगविशेषः, महाव्यती-
पातो वा ।

“सिंहस्थौ गुरुभौमौ चेन्मेवमेव च रवौ हि वा ।

दादशौ हस्तसंयुक्ता व्यतीपातो महान् हि सः ॥

अवणान्निधनिष्ठार्द्राणागदैवतमस्तकैः ।

यद्यमा रविवारेण व्यतीपातः स उच्यते”—इति

बृहस्पतनुवचनात् । नागदैवतमश्लेषानक्षत्रं, मस्तकं मृगशिरः ।

यद्यमा अमावास्या रविवारेण अवणादीनामन्यतमेन नक्षत्रेण युक्ता,

स व्यतीपात इत्यर्थः । गजच्छायालक्षणं सत्यन्तरे दर्शितम्,—

“यदेन्दुः पितृदैवत्ये हंसश्चैव करे स्थितः ।

याम्या तिथिर्भवेत्सा हि गजच्छाया प्रकीर्तिता”—इति ॥

पितृदैवत्यं मघानक्षत्रं, हंसः सूर्यः, करो हस्तनक्षत्रं, याम्या तिथि-

क्षयोदशी । पुराणेऽपि,—

“हंसो हस्तम्यते या तु मघायुक्ता त्रयोदशी ।

तिथिर्वैवस्वती नाम सा ह्याया कुञ्जरस्य तु”—इति ॥

ग्रहणं चन्द्रसूर्ययोरिति ग्रहणमुपरागः । अत्रापि कालविशेषः
आङ्काङ्गलेन स्वीकार्यः । तदाह बृहवसिष्ठः,—

“त्रिदशाः स्पर्शमये दृष्यन्ति पितरस्तथा ।

मनुष्या मध्यकाले तु मोक्षकाले तु राक्षसाः”—इति ॥

आङ्कं प्रतिवचिरिति यदा आङ्कं प्रतीच्छा तदैव कर्त्तव्यमिति ।
चकारेणान्येऽपि आङ्ककालाः संगृह्यन्ते । अतएव यमः,—

“आषाढ्यामथ कार्त्तिक्यां माघ्यां चीन् पञ्च वा द्विजान् ।

तर्पयेत्पितृपूर्वन्तु तदस्याक्षयमुच्यते”—इति ॥

देवलोऽपि,—

“तृतीया रोहिणीयुक्ता वैशाखस्य सिता तु या ।

मघाभिः सहिता कृष्णा नभस्ये तु त्रयोदशी ॥

तथा शतभिषग्युक्ता कार्त्तिके नवमी तथा ।

इन्दुक्षयगजच्छायावैधृतेषु युगादिषु ॥

एते कालाः समुद्दिष्टाः पितृणां प्रीतिवर्द्धनाः”—इति ।

युगादयोऽपि आङ्ककालाः । ते च मत्स्यपुराणे दर्शिताः,—

“वैशाखस्य तृतीया तु नवमी कार्त्तिकस्य तु ।

माघे पञ्चदशी चैव नभस्ये च त्रयोदशी ॥

युगादयः स्मृता ह्येता दत्तस्याक्षयकारकाः”—इति ।

विष्णुपुराणेऽपि,—

“वैशाखमासस्य च या तृतीया

नवम्यसौ कार्त्तिकशुक्लपक्षे ।

नभस्यमासस्य च कृष्णपक्षे
 अथोदशी पञ्चदशी च मासे ॥
 पानीयमप्यत्र तिलैर्विमिश्रं
 दद्यात् पितृभ्यः प्रयतो मनुजः ।
 आहुं कृतं तेन समामहसं
 रहस्यमेतत् पितरो वदन्ति"—इति ॥

मन्वादयोऽपि आहुकालाः । तदुक्तं मत्स्यपुराणे,—
 “अश्वयुक्शुक्लवर्मा कार्तिके द्वादशी शिता ।
 तृतीया चैव माघस्य शिता भाद्रपदस्य च ॥
 फाल्गुनस्य तमावास्या पौषस्यैकादशी शिता ।
 आषाढस्यापि दशमी माघमासस्य सप्तमी ॥
 आवणस्याष्टमी कृष्णा तथाऽऽषाढी च पूर्णिमा ।
 कार्तिकी फाल्गुनी चैवी ज्येष्ठी पञ्चदशी शिता ॥
 मन्वकरादयश्चैते दत्तस्याशयकारकाः”—इति ।

कृतिकादिनक्षत्राणि काम्यआहुकालाः । तथाह याज्ञवल्क्यः,—
 “स्वर्गं क्षपत्यमोजस्य शौचं देवं बलं तथा ।
 पुत्रश्रेष्ठस्य सौभाग्यं संवृद्धिं मुख्यतां शुभाम् ॥
 प्रदत्तचक्रताञ्चैव वाणिज्यप्रवृत्तीनपि ।
 अरोगित्वं यशोवीतशोकत्वं परमाकृतिम् ॥
 धनं वेदान् भिषक्सिद्धिं कुप्यङ्गाग्रयजाविकम् ।
 अश्वानायुश्च विधिवच्चः आहुं संप्रयच्छति ॥
 कृतिकादिभरण्यन्तं च कामानामुद्यादिमान्”—इति ।

मार्कण्डेयोऽपि,—

“कृत्तिकासु पितृनर्घं स्वर्गमाप्नोति मानवः ।
 अपत्यकामो रोहिण्यां सौम्ये तेजस्वितां लभेत् ॥
 आर्द्रायां शौर्यमाप्नोति चेचादि तु पुनर्वसौ ।
 पुष्टिं पुष्टे पितृनर्घं वृक्षेषां वरान् सुतान् ॥
 मघासु सृजनश्रेष्ठं सौभाग्यं फल्गुनीषु च ।
 प्रदानशीलो भवति सापत्यशोभरासु च ॥
 प्राप्नोति श्रेष्ठतां सत्सु हस्ते आर्द्रप्रदो नरः ।
 रूपवन्ति च चिन्तासु तथापत्यान्यवाप्नुयात् ॥
 वाणिज्यलाभदाः स्वात्यो विशाखाः पुत्रकामदाः* ।
 कुर्वताश्चानुराधासु दद्युश्चक्रप्रवर्त्तनम् ॥
 जेष्ठास्त्रयाधिपत्यसु मूले चारोग्यमुत्तमम् ।
 आषाढासु धनः प्राप्तिरुत्तरासु विशोकता ॥
 श्रवणे च शुभांशोक्तान् धनिष्ठासु धनं महत् ।
 वेदवेत्ताऽभिजिति तु भिषक्शिङ्गश्च वारुणे ॥
 अजाविकं प्रौष्ठपदे विन्देद्भार्यां तथोत्तरे ।
 रेवतीषु तथा रौप्यमग्निनीषु तुरङ्गमान् ॥
 आर्द्रं कुर्वन्तथाऽऽप्नोति भरणीव्यायुदत्तमम् ।
 तस्मात्काम्यानि कुर्वीत श्रजेष्वेतेषु तत्त्ववित्”—इति ॥

सौम्यं सोमदैवत्यं मृगशीर्षमित्यर्थः । चक्रप्रवर्त्तनं सर्वावाशायाः
 प्रतिघाताभावेन प्रवर्त्तनम् । अभिजित् अभिजित्संज्ञकं नक्षत्रम् ।

* वाणिज्यलाभदा स्वात्यो विशाखा पुत्रकामदा,—इति सु० ।

श्रुतिः । “उपरिष्ठादाषाढानामधस्तात् ओणायाः”—इति । तत्तु
वेधनिरूपणम् । भिषक्सिद्धिरौषधफलावाप्तिः । वारुणं शतभिषज्-
नञ्चम् । कुप्यं चपुसीसादिकम्* । विष्णुरपि । “स्वर्गं कृतिका-
स्वपत्यं रोहिणीषु ब्रह्मवर्चसं सौम्ये कर्मणां सिद्धिः रौद्रे भुवं
पुनर्वसौ पुष्टिं पुष्ये श्रियं सार्ये सर्वान् कामान् पित्र्ये सौभाग्यं
फलगुनीषु धनमार्थस्ते ज्ञातिश्रेष्ठ्यं हस्ते रूपवतः सुतांस्त्राप्ते वाणिज्य-
वृद्धिं स्नातौ कनकं विशाखासु मित्राणि मैत्रे शाक्रे राज्यं कृषिं मूले
समुद्रयानसिद्धिं सार्यौ सर्वान् कामान् वैश्वदेवे श्रेष्ठ्यमभिजिति
सर्वान् कामाऽऽकृवणे बलं वासवे आरोग्यं वारुणे कुप्यद्रव्यमात्रे
वृहस्पतिर्बुध्रे ग्राः पौष्णे तुरङ्गममश्विने जीवितं यात्ये”—इति ।

आदित्यादिवारास्य काम्यश्राद्धकालाः । तदाह विष्णुः । “सततमा-
दित्येऽग्नि आहुं कुर्वन्नारोग्यमाप्नोति सौभाग्यं चान्द्रे समरविजयं
कौजे सर्वान् कामान् बौधे विद्यामभीष्टां जैवे धनं शौक्रे जीवितं
ग्रनैस्वरे” । कूर्मपुराणेऽपि,—

“आदित्यवारे तारोग्यं चन्द्रे सौभाग्यमेव च ।

कुजे सर्वत्र विजयं सर्वान् कामान् बुधस्य तु ॥

विद्यां विशिष्टाश्च गुरौ धनं वै भार्गवे पुनः ।

ग्रनैस्वरे भवेदायुरारोग्यञ्च सुदुर्लभम्”—इति ॥

विष्णुधर्मोत्तरे,—

“अतः काम्यानि वक्ष्यामि श्राद्धानि तव पार्थिव ।

* अभिजित्,—इत्यारभ्य एवदन्तोऽयस्यो नास्ति सुमितातिरिक्तपुल्लकेषु ।

† भाष्ये,—इति सु० ।

आरोग्यमथ सौभाग्यं समरे विजयं तथा ॥

सर्वकामांस्तथा विद्यां धनं जीवितमेव च ।

आदित्यादिदिनेष्वेवं आहुं कुर्वन् सदा नरः ॥

क्रमेणैताम्यवाप्नोति नात्र कार्या विचारणा—इति ॥

प्रतिपदादितिययोऽपि काम्यआहुकालाः । तदाह मनुः,—

“कुर्वन् प्रतिपदि आहुं सुरूपांश्चिन्दते सुतान् ।

कन्यकान्तु द्वितीयायां तृतीयायान्तु वन्दिनः* ॥

पशून् क्षुद्रांश्चतुर्थीयान्तु पञ्चम्यां शोभनान् सुतान् ।

षष्ठ्यां द्यूतां कृषिञ्चैव सप्तम्यां लभते नरः ॥

अष्टम्यामपि वाणिज्यं लभते आहुदः सदा ।

स्यान्मवम्यामेकसुरं दशम्यां द्विसुरं वज्र ॥

एकादश्यां तथा रूप्यं ब्रह्मवर्चस्विनः सुतान् ।

द्वादश्यां जातरूपान्तु रजतं रूप्यमेव च ॥

त्रातित्रैष्ठ्यं त्रयोदश्यां चतुर्दश्यान्तु सुप्रजाः ।

प्रीयन्ते पितरश्चास्य ये शस्त्रेण रणे हताः ॥

आहुदः पञ्चदश्यान्तु सर्वान् कामान् समश्नुते”—इति ।

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“कन्यां कन्यावेदिनश्च पशून् क्षुद्रान् सुतानपि† ।

द्यूतं कृषिञ्च वाणिज्यं तथैकद्विशफानपि‡ ॥

* सम्पदः,—इति मु० ।

† द्यूतं,—इति सो० ना० पु० । एवं परत्र ।

‡ पशून् वै सत्सुतानपि,—इति मु० ।

§ दिशफैकशफांस्तथा,—इति मु० ।

ब्रह्मवर्चस्विनः पुत्रान् सर्वरूपे सकुण्डके ।

जातिश्रेष्ठं सर्वकामान्नाप्नोति आहुदः सदा ॥

प्रतिपत्न्यस्येति स्त्रियां वर्जयित्वा चतुर्दशीम् ।

शास्त्रेण तु कृता ये वै तेभ्यस्तत्र प्रदीयते—इति ॥

कन्यावेदिनो जामातरः । एतानि फलानि कृष्णपक्षप्रतिपत्न्य-
स्यतिथ्यमावास्यापर्यन्तासु तिथिषु आहुदः क्रमेण प्राप्नोति । अतएव
कात्यायनः । “स्त्रियः प्रतिरूपाः प्रतिपदि द्वितीयायां तृतीयायां
चतुर्थ्यां पञ्चम्यां छूतं षष्ठ्यां ऋषिः सप्तम्यां वाणिज्य-
मष्टम्यामेकत्रयं नवम्यां दशम्यां ज्ञावः परिचारका एकादश्यां द्वादश्यां
धनधान्यरूपं जातिश्रेष्ठं हिरण्यानि त्रयोदश्यां पुत्रास्तत्र* चिद्यन्ते
गच्छन्तस्तुर्दश्याममावास्यायां सर्वम्”—इति । अथच कृष्णपक्ष-
प्रतिपदादितिथिषु आहुदविधिः सर्व्वेवेवापरपक्षेषु, न भाद्रपदापर-
पक्षेव । अतएव ब्रौनकः । “प्रौष्ठपद्या अपरपक्षे मासि मासि
चैवम्”—इति । आपस्तम्बोऽपि । “सर्व्वेवेवापरपक्षस्याहःसु क्रियमाणे
पितृन् प्रीणाति कर्त्तुंस्तु कालनियमात्कलविशेषः प्रथमेऽहनि
क्रियमाणे स्त्रीप्रायमपत्यं जायते द्वितीये स्तेनासूततीये ब्रह्मवर्च-
स्विनः चतुर्थे पशुमान् पञ्चमे पुमांसो बह्वपत्यो न चापत्यः प्रमी-
यतोऽष्टे दिशीलोऽचमीक्ष्य सप्तमे कर्षे राद्धिः अष्टमे पुष्टिः नवमे
एकसुराः दशमे व्यवहारे राद्धिः एकादशे कृष्णायसं त्रिषु सीधं
द्वादशे पशुमान् त्रयोदशे बह्वपत्यो बह्वमित्रो दर्शनीयापत्यो-

* पुत्रान्नाम, —इति सु० ।

† प्रजायते, —इति सु० ।

युवमारिणस्तु भवन्ति चतुर्दशे आयुधे राद्विः पञ्चदशे पुष्टिः”—
इति । भाद्रपदापरपक्षविषये मार्कण्डेयः,—

“कन्यागते सवितरि दिनानि दश पञ्च च ।
पार्वणेनैव विधिना तत्र आहुं विधीयते ॥
प्रतिपद्नलाभाय द्वितीया हि प्रजापदा ।
वरार्चिनां तृतीया च चतुर्थी शुक्लपञ्चमी ॥
अथ प्राप्नोति पञ्चम्यां षष्ठ्यां पूज्यो भवेन्नरः ।
गणाधिपत्यं सप्तम्यामष्टम्यां बुद्धिमुत्तमाम् ॥
स्त्रियो नवम्यां प्राप्नोति दशम्यां पूर्वकामताम् ।
वेदांस्तथाऽऽभुयात्सर्वानेकादश्यां क्रियापरः ॥
द्वादश्यां हेमलाभश्च प्राप्नोति पितृपूजकः ।
प्रजां मेधां पशुं पुष्टिं स्नातव्यं वृद्धिमुत्तमाम् ॥
दीर्घमायुरथैश्वर्यं कुर्वाणस्तु चयोदशीम् ।
अवाप्नोति न सन्देहः आहुं अद्वापरो नरः ॥
युवानः पितरो यस्तु मृताः शस्त्रेण वै हताः ।
तेन कार्यश्चतुर्दश्यां तेषामृद्धिमभीप्सता ॥
आहुं कुर्वन्मावास्यामन्त्रेण पुरुषः शुचिः ।
सर्वान् कामानवाप्नोति स्वर्गवासं समश्नुते”—इति ॥

नभस्य कृष्णपक्षप्रतिपत्तभृतिदशपञ्चदिनानि कृत्त्रोऽपरपक्षः सवि-
तरि कन्यागते सति महालय इति प्रोक्तः । तत्र पार्वणेनैव विधिना
आहुं कुर्यात् । तदाह वृद्धमनुः,—

“नभस्यस्यापरः पक्षो यत्र कन्यां प्रवेद्रविः ।

स महालयसंज्ञः स्याद्भुजकायाऽऽङ्गयस्तथा”—इति ॥

यन्तु शाखायनिनोक्तम्,—

“नभस्यस्यापरे पक्षे तिथिषोडशकन्तु यत् ।

कन्यास्यार्कान्वितं चेत् स्यात् स कालः आङ्गकर्षणः”—इति ॥

तन्तिथिवद्भावधिकदिवसेऽपि आङ्गं कुर्यान्न तु पञ्चदशदिनेष्वेवेत्यनेनाभिप्रायेण । अथवा । अश्वयुजः शुक्लप्रतिपदा सह नभस्यापरपक्षस्य षोडशदिनात्मकत्वं, तस्या अपि क्षीणचन्द्रत्वाविशेषेणापरपक्षानुप्रवेशसम्भवात् । तदाह देवलः,—

“अहःषोडशकं यन्तु शुक्लप्रतिपदा सह ।

चन्द्रक्षयाविशेषेण साऽपि दर्शात्मिका स्मृता”—इति ॥

नन्वेतस्मिन्यक्षे, दिनानि दश पञ्च चेति वचनस्य का गतिः ? उच्यते । द्वादशसु कपालेष्वष्टाकपालवत् षोडशसु दिवसेषु पञ्चदशदिनवचनमवयुत्यानुवादो भविष्यति^(१) । अथवा । पञ्चदशदिवस-

* कात्यायनेनोक्तम्,—इति सु० ।

(१) अस्ति जातेष्टिः “वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्व्वपेत् पुत्रे जाते”—इत्यनेन विहिता । तत्रेदमाश्रयते । “यदष्टाकपालो भवति मायत्रैवैनं ब्रह्मवर्चसेन पुनाति, यद्भक्तकपालस्त्रिदशैवास्मिन्तेजो दधाति, यद्दशकपालो विराजैवास्मिन्ब्रह्मं दधाति, यदेकादशकपालस्त्रिदशैवास्मिन्त्रिन्द्रियं दधाति, यद्द्वादशकपालो भवति जगत्त्रैवास्मिन् पशून् दधाति, यस्मिन् जातयतामिष्टिं निर्व्वपति पृतएव स तेजस्तन्नाद-इन्द्रियावो पशुमान् भवति”—इति । तत्र वाक्यभेदभयादष्टाकपालादेर्व्विध्यन्तराणि न सन्ति, किन्तु द्वादशकपालान्तर्व्वर्तिनामष्टाकपालादीनामवयुत्यानुवादेन तत्र तत्र फलवादकीर्त्तनद्वारेण प्रकृता-द्वादशकपाला वैश्वानरेष्टिरेवैवं स्तूयते इति मीमांसाप्रथमाध्यायचतुर्थपादगतैकादशाधिकरणे सिद्धान्तितम् । तद्दशपञ्चवगक्त्यमिति भावः ।

षोडशदिवसविधोऽग्नीहिचववद्विकल्पोऽस्तु । नभस्यापरपक्षस्य कन्या-
स्वार्कान्वितत्वेन प्रशस्ततरतोच्यते, तदभावेऽपि तस्य प्रशस्तत्वात् ।
तदाह जावालिः,—

“अगतेऽपि रवौ कन्यां आहुं कुर्वीत सर्व्वथा ।
आषाढ्याः पञ्चमः पक्षः प्रशस्तः पित्र्कर्म्मसु ॥
पुत्रानायुस्तथाऽऽरोग्यमैश्वर्यमनुलं तथा ।
प्राप्नोति पञ्चमे दत्त्वा आहुं कामांस्तथाऽपरान्”—इति ॥

दृष्टानुरपि,—

“आषाढीमवधिं कृत्वा पञ्चमं पक्षमाश्रिताः ।
काङ्क्षन्ति पितरः क्लिष्टा अन्नमण्यन्वहं जलम् ॥
तस्मान्नत्रैव दातव्यं दत्तमन्यत्र निष्फलम् ।
आषाढीमवधिं कृत्वा यः पक्षः पञ्चमो भवेत् ॥
तत्र आहुं प्रकुर्वीत कन्यास्योऽर्को भवेन्न वा”—इति ॥

अस्य पक्षस्य रवेः कन्यागतत्वेन प्रशस्ततरत्वञ्चादिपुराणे दर्शितम्,—

“पक्षान्तरेऽपि कन्यास्ये रवौ आहुं प्रशस्यते ।
कन्यागते पक्षमे तु विशेषेणैव कारयेत्”—इति ॥

शोकगौतमोऽपि,—

“कन्यागते सवितरि यान्यहानि तु षोडश ।
क्रतुभिस्तानि तुल्यानि सम्पूर्णवरदक्षिणेः”—इति ॥

शाक्याथनिरपि,—

“पुण्यः कन्यागतः सूर्यः पुण्यः पक्षश्च पञ्चमः ।
कन्यास्वार्कान्वितः पक्षः सोऽत्यन्तं पुण्यउच्यते”—इति ॥

आदिमध्यावसानेषु यत्र कश्चन कन्याकान्वितत्वेन कृत्स्नः पक्षः
पूज्यइत्यर्थः । अतएव कार्ष्णाजिनिः,—

“आदौ मध्येऽवसाने वा यत्र कन्यां व्रजेद्रविः ।

स पक्षः सकलः पूज्यः आहुषोऽश्वकं प्रति”—इति ॥

प्रतिपदादिदर्शान्तं आहुं कर्तुमसमर्थस्वेत्, पञ्चम्यादिदर्शान्तमष्ट-
म्यादिदर्शान्तं वा यथाशक्ति आहुं कुर्यात् । तदाह गौतमः । “अपर-
पक्षे आहुं पितृभ्योदद्यात् पञ्चम्यादिदर्शान्तमष्टम्यादि दशम्यादि सर्व-
स्मिन् वा”—इति । ब्रह्माण्डपुराणेऽपि,—

“नभस्तृक्ष्णपक्षे तु आहुं कुर्याद्दिने दिने ।

त्रिभागहीनपक्षं वा त्रिभागं तर्द्धमेव वा”—इति ॥

अत्र प्रतिपदादिदर्शान्तमित्यस्मिन्पक्षे नन्दाऽऽदिकं न वर्ज्यम् ।
तदाह कार्ष्णाजिनिः,—

“नभस्तृक्ष्णापरे पक्षे आहुं कुर्याद्दिने दिने ।

नैव नन्दाऽऽदि वर्ज्यं स्यान्नैव वर्ज्या चतुर्दशी”—इति ॥

नन्वेतत्

“प्रतिपत्प्रभृतिष्वेकां वर्जयित्वा चतुर्दशीम्”—इति

याज्ञवल्क्यवचनेन विरुध्येत इति चेत् । न । तस्य वचनस्य
पञ्चम्यादिपक्षविषयत्वेनोपपत्तेः । अन्यथा, कार्ष्णाजिनिवचनस्यानर्थक्यं
प्रसज्येत । अतएव कात्यायनः । “अपरपक्षे आहुं कुर्वीत ऊर्द्धं च
चतुर्थ्या यदहः सम्पद्यते सप्तम्या ऊर्द्धं यदहः सम्पद्यते अते चतुर्दशी,
शानेनाप्यपरपक्षं नातिक्रामेत्”—इति । अनुरपि,—

“तृक्ष्णपक्षे दशम्यादौ वर्जयित्वा चतुर्दशीम् ।

आहुं प्रशस्तास्तिथयो यथैता न तथेतराः”—इति ॥

तत्राप्यसामर्थ्ये पञ्चमपक्षस्य पञ्चमीमारभ्यानन्तरपक्षपञ्चमीपर्य-
न्तासु तिथिष्वनिषिद्धायामेकस्यान्तिथौ यथासम्भवं गृही आङ्गं
कुर्यात् । तदाह यमः,—

“हंसे वर्षासु कन्यास्ये शकेनापि गृहे वसन् ।

पञ्चम्योरन्तरे दद्यात् उभयोरपि पक्षयोः”—इति ॥

अश्रत्त्यादिना पञ्चमपक्षे आङ्गाकरणे यावत् कन्याराशौ सूर्य-
स्तिष्ठति यावच्छ्राङ्गं दद्यात्, तत्राप्यकरणे यावद् वृश्चिकदर्शनमिति ।
तदाह सुमन्तुः,—

“कन्याराशौ महाराज, यावन्तिष्ठेद्दिभावसुः ।

तस्मात्कालाद्भवेद्देयं वृश्चिकं यावदागतम्”—इति ॥

पुराणेऽपि,—

“कन्यागते सवितरि पितरो यान्ति वै सुतान् ।

शून्या प्रेतपुरी सर्वा यावद्वृश्चिकदर्शनम् ॥

ततो वृश्चिकसंप्राप्तौ निराग्नाः पितरो गताः ।

पुनः स्वभवनं यान्ति श्रापं दत्त्वा सुदारुणम् ॥

सूर्ये कन्यागते आङ्गं यो न कुर्याद्गृहाश्रमी ।

धनं पुत्राः कुतस्तस्य पितृनिश्वासपीडनात् ॥

वृश्चिके समतिक्रान्ते पितरो दैवतैः सह ।

निश्चस्य प्रतिगच्छन्ति श्रापं दत्त्वा सुदारुणम्”—इति ॥

आदिपुराणेऽपि,—

“प्रावृद्धतौ यमः प्रेतान् पितृञ्चाथ यमालयान् ।

विसर्जयित्वा मानुष्ये कृत्वा शून्यं स्वकं पुरम् ॥

लुधार्त्ताः कीर्त्तयन्तश्च दुष्कृतश्च स्वयं कृतम् ।
 काङ्क्षन्तः पुत्रपौत्रेभ्यः पायसं मधुसंयुतम् ॥
 तस्मात्तांस्तु च विधिना तर्पयेत्पायसेन तु ।
 मध्वाज्यतिलमिश्रेण तथा शीतेन चान्नसा ॥
 घासमात्रं परगृहादन्नं यः प्राप्नुयान्नरः ।
 भिक्षामात्रेण यः प्राणान् सम्भारयति वा स्वयम् ॥
 यो वा संवर्द्धते देहं प्रत्यक्षं स्वात्मविक्रयात् ।
 आहुन्तेनापि कर्त्तव्यं तैस्तैर्द्रव्यैः सुसञ्चितैः—इति ॥

यमालयादिसर्जयित्वा स्वकं पुरं शून्यं कृत्वा मनुष्यलोके पितृन्-
 वासयतीत्यध्याहृत्य योजना । पायसं काङ्क्षन्तः पितरस्त्रिष्टन्तीत्यध्या-
 हारः । तत्र वर्ज्यानाह गार्ग्यः,—

“नन्दायां भार्गवदिने त्रयोदश्यां चिजन्मनि ।
 एषु आहुं न कुर्वीति गृही पुत्रधनक्षयात्”—इति ॥

वृद्धगार्ग्योऽपि,—

“प्राजापत्ये तु पौष्णे च पित्र्यर्त्ते भार्गवे तथा ।
 यस्तु आहुं प्रकुर्वीति तस्य पुत्रो विनश्यति”—इति ॥

प्राजापत्यं रोहिणी, पौष्णं रेवती, पित्र्यर्त्तं मघा । अङ्गिरा अपि,—

“त्रयोदश्यां कृष्णपक्षे यः आहुं कुरुते नरः ।

पञ्चत्वं तस्य जानीयात् ज्येष्ठपुत्रस्य निश्चितम् ॥

मघासु कुर्वन्तः आहुं ज्येष्ठः पुत्रो विनश्यति”—इति ।

अत्र मघात्रयोदश्यां आहुनिषेधः केवलपितृवर्गविषयः । ननु
 केवलपितृवर्गेऽप्येन आहुप्राप्तौ सत्यां तन्निषेधो युक्तः,—

“पितरो यत्र पूज्यन्ते तत्र मातामहा भ्रुवम् ।

अविशेषेण कर्त्तव्यं विशेषान्नरकं व्रजेत्”—इति

धौम्यवचनेन केवलैकवर्गोद्देशश्चाद्भुनिषेधात्प्राप्तिरेव नास्ति, अतो नैवं व्यवस्था विवक्ष्यते इति । मैवं, सत्यामपि धौम्यसूतौ व्यामोहादेव प्राप्तस्यैकवर्गश्चाद्भुस्य निषेधात् । यथा रागप्राप्तस्य कलञ्जलक्षणस्य, “न कलञ्जं भवेत्”—इति निषेधस्तद्वत् । अतएव कार्णाजिनिः,—

“आद्भुन्तु नैकवर्गस्य त्रयोदश्यामुपक्रमेत् ।

अद्वयस्तत्र यस्य स्युः प्रजां हिंसन्ति तत्र ते”—इति ॥

सत्यन्तरमपि,—

“इच्छेत् त्रयोदशींश्चाद्भुं पुत्रवान् यः सुतायुषोः ।

एकस्यैव तु नो दद्यात्पार्वणन्तु समाचरेत्”—इति ॥

यः पुत्रवान् सुतायुषोरभिवृद्धिमिच्छेत्, स एकस्यैकवर्गस्यैव आद्भुं नो दद्यात्, अपि तु मातामहवर्गोद्देशेनापि पार्वणं समाचरे-
दित्यर्थः । तस्मादेकवर्गोद्देशेनैव स चात्रयोदशींश्चाद्भुनिषेधो न तु आद्भुस्यैव, तत्र आद्भुस्य प्रशस्तत्वात् । तथाच शङ्खः,—

“प्रोष्ठपद्यामतीतायां माघायुक्तां त्रयोदशीम् ।

प्राप्य आद्भुन्तु कर्त्तव्यं मधुना पायसेन च ॥

प्रजामिष्टां यशः स्वर्गं आरोग्यञ्च धनं तथा ।

नृणां आद्वे सदा प्रीताः प्रयच्छन्ति पितामहाः”—इति ॥

महाभारतेऽपि,—

“ज्ञातीनान्तूत्तरेच्छेष्टः कुर्वन् आद्भुं त्रयोदशीम् ।

नावश्यन्तु युवानोऽस्य प्रमीयन्ते नरा गृहे”—इति ॥

अत्र मघात्रयोदशां आहुते पिण्डनिर्वपणं न कुर्यात्, तस्यां
युगादित्वेन पिण्डनिर्वपणनिषेधात् । तथाच पुनस्त्यः,—

“अयनदितये आहुं विधुवदितये तथा ।

युगादिषु च सर्वासु पिण्डनिर्वपणादृते”—इति ॥

कर्त्तव्यमित्यध्याहारः । मघाऽन्वितत्वेनापि पिण्डनिर्वपणं नास्ति ।
तथाचादिपुराणे,—

“संक्रान्तावुपवासेन पारणेन च भारत ।

मघायां पिण्डदानेन ज्येष्ठः पुत्रो विनश्यति”—इति ॥

चतुर्दशां आहुनिषेधोऽप्यश्वस्तद्विषयः । अपमृत्युहतामान्
चतुर्दशामपि आहुं कार्यम् । तदाह मरीचिः,—

“विषशस्त्रापदादितिर्यग्ब्राह्मणघातिनाम् ।

चतुर्दशां क्रिया कार्या अन्येषाम् विगर्हिता”—इति ॥

प्रचेता अवि,—

“वृक्षारोहणलौहादिविशुक्कलविषादिभिः ।

नस्त्रिदंष्ट्रविपन्नानामेषां शस्त्रा चतुर्दशी”—इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“शस्त्रेण तु हता ये वै तेभ्यस्तत्र प्रदीयते”—इति ॥

अत्र चतुर्दशां शस्त्रादिहतानामेवेति नियम्यते, न पुनश्चतुर्दशा-
मेवेति । एवञ्च सति, दिनान्तरेऽपि पितामहादिदृष्टिसिद्ध्यर्थं महा-
लयआहुं कार्यम् । चतुर्दशां महालयआहुस्तैकोद्दिष्टत्वेन विहितत्वात्
तेनात्र पितामहादिदृष्टेर्भावात् । तस्य तैकोद्दिष्टरूपत्वं सुमन्तुराह,—

“समलमागतस्यापि पितुः शस्त्रहतस्य तु ।

एकोद्दिष्टं सुतैः कार्यं चतुर्दश्यां महालये”—इति ॥

समत्वमागतस्य सपिण्डीकृतस्य शस्त्रहतस्य पितृश्चतुर्दश्यां महा-
लये सुतैरेकोद्दिष्टाद्भुक्तं कार्यमित्यर्थः । यस्य पितामहोऽपि शस्त्रा-
दिना हतः, तेन द्वयोरपि चतुर्दश्यामेकोद्दिष्टाद्भुक्तं कार्यम् । तथाच
स्त्यन्तरम् । “एकस्मिन्दयोर्वैकोद्दिष्टविधिः”—इति । अयमर्थः । एक-
स्मिन्नितरि शस्त्रादिना हते, द्वयोर्वा पितृपितामहयोः शस्त्रादिना
हतयोश्चतुर्दश्यां पुत्रेण तयोः प्रत्येकमेकोद्दिष्टाद्भुक्तं कार्यमिति । यस्य
पितृपितामहप्रपितामहास्तयोऽपि शस्त्रहताः, तेन चतुर्दश्यां पार्व-
णेनैव विधिना आद्भुक्तं कार्यम् । एकस्मिन्दयोर्वैकोद्दिष्टविधिरिति विशे-
षोपादानात् । इदञ्च चण्डिकारापरार्कयोर्मतम् । त्रिष्वपि पित्रादिषु
शस्त्रहतेषु चयाणामपि पृथक् पृथगेकोद्दिष्टमेव कार्यमिति देव-
स्वामिमतम् । अत्र चयाणां शस्त्रहतत्वे पार्वणश्राद्धस्य साक्षादिधायक-
वचनाभावादेकस्मिन्दयोर्वैत्यस्योपलक्षणार्थत्वेनाप्युपपत्तैरेकोद्दिष्टचयमेव
कार्यमिति देवस्वामिमतं युक्तमिति प्रतिभाति । शस्त्रादिहतानां
दिनान्तरे पार्वणविधिर्नैव आद्भुक्तं कार्यम् । अतएव प्रजापतिः,—

“संक्रान्तावुपरागे च वर्षोत्सवमहालये ।

निर्व्वपेद्भुक्तपिण्डांस्त्रीनिति प्राह प्रजापतिः”—इति ॥

भ्रातृभगिन्यादीनां महालयश्राद्धमेकोद्दिष्टविधानेन कार्यम् ।

तथाच सुमन्तुः,—

“सपिण्डीकरणादूर्ध्वं यत्र यत्र प्रदीयते ।

भ्रात्रे भगिन्यै पुत्राय स्वामिने मातुल्लाय च ॥

मित्राय गुरवे श्राद्धमेकोद्दिष्टं न पार्वणम्”—इति ।

आपस्तम्बोऽपि,—

“अपुत्रा ये मृताः केचित् स्त्रियश्च पुरुषाश्च ये ।

तेषामपि च देयं स्यादेकोद्दिष्टं न पार्ष्णम्”—इति ।

स्त्रियो भगिन्यादयः, पुरुषा भ्रात्रादयः । कात्यायनोऽपि,—

“सम्बन्धिवान्भवादीनामेकोद्दिष्टन्तु सर्वदा”—इति ।

यानि पुनरेकोद्दिष्टनिषेधकानि वाक्यानि, यथा सपिण्डीकरणं
प्रकृत्य जातकर्णः,—

“अतज्जडं न कर्त्तव्यमेकोद्दिष्टं कदाचन ।

सपिण्डीकरणान्तश्च तत्प्रोक्तमिति मुद्गलः ।

प्रेतत्वस्यैव निस्तीर्णः प्राप्तः पितृगणन्तु सः ॥

च्यवते पितृलोकान्तु पृथक्पिण्डे नियोजितः ।

सपिण्डीकरणादूर्ध्वं पृथक्त्वं नोपपद्यते ॥

पृथक्त्वे तु कृते पश्चात्पुनः कार्या सपिण्डता”—इति ।

कार्ष्णाजिनिरपि,—

“ततज्जडं न कर्त्तव्यमेकोद्दिष्टं कदाचन ।

सपिण्डीकरणान्तश्च प्रेतस्यैतदमङ्गलम्”—इति ।

यमोऽपि,—

“यः सपिण्डीकृतं प्रेतं पृथक्पिण्डे नियोजयेत् ।

विधिघ्नस्तेन भवति पितृहा चोपजायते”—इति ॥

पुराणोऽपि,—

“प्रदानं यत्र यत्रैषां सपिण्डीकरणात्परम् ।

तत्र पार्ष्णवच्छ्राद्धमेकोद्दिष्टं त्यजेद्बुधः”—इति ॥

तानि सर्वाण्यपि प्रतिपदोक्तैकोद्दिष्टविध्यभावे द्रष्टव्यानि । एत-
च्छ्राद्धं मृतकादिना मुख्यकालातिक्रमे लाघौचापगमानन्तरकालएव
कार्यम् । तथाच ऋष्यशृङ्गः,—

“देये पितृणां श्राद्धे तु आशौचं जायते तदा ।

आशौचे तु व्यतिक्रान्ते तेभ्यः श्राद्धं प्रदीयते”—इति ॥

यत्तत्रिवचनम्,—

“तदृश्येत्प्रदुष्येत केनचित्सूतकादिना ।

मृतकानन्तरं कुर्यात् पुनस्तदहरेव वा”—इति ॥

मृतकानन्तरकाले वा अनन्तरे वा मासि तत्पक्षे तत्तिथौ वेति
पक्षद्वयमुपन्यस्तं, तत्राप्ये पक्षे विरोधएव नास्ति, पुनस्तदहरेव वेत्ययं
पक्षः मृतकव्यतिरिक्तनिमित्तान्तरेण विघ्ने समुत्पन्ने प्रतिमासं चयादे
विहितैकोद्दिष्टमासिकश्राद्धविषयइति ऋष्यशृङ्गवचनाविरोधाच्च व्यव-
स्थाप्यते । अतएव देवलः,—

“एकोद्दिष्टे तु संप्राप्ते यदि विघ्नः प्रजायते ।

अन्यस्मिंस्तत्तिथौ तस्मिन् श्राद्धं कुर्यात्प्रयत्नतः”—इति ॥

अन्यस्मिन्ननन्तरे मासि तत्तिथौ मृततिथौ, यस्मिन् शुक्ले कृष्णे
वा मृतस्तस्मिन्पक्षे श्राद्धं विघ्नवशात्कुर्यादित्यर्थः । आशौचनिमि-
त्तकविघ्ने तु मासिकश्राद्धमपि मृतकानन्तरमेव ऋष्यशृङ्गवचनवत्ता-
दनुष्ठेयम् । देवस्वामिनाऽप्येवमेव विषयव्यवस्था कृता । एतत्
ऋष्यशृङ्गवचनं मृतकाशौचविषयम् । निमित्तान्तरतस्तदहर्विघ्नात्,

“एकोद्दिष्टे तु संप्राप्ते यदि विघ्नः प्रजायते”—

इत्यादि सत्यन्तरवचनमिति । यत्तु व्यासेनोक्तम्,—

“आहुविघ्ने समुत्पन्ने अन्तरा मृतसृतके ।

अमावास्यां प्रकुर्वीति शुद्धावेके मनीषिणः”—इति ॥

अन्तरा प्रयोगमध्ये पाकोपक्रमात् प्राक् मृतके सृतके वा जाते अमावास्याममावास्यायां शुद्धौ शुद्ध्यनन्तरं वा आहुं प्रकुर्वीतेति । एतदनुमासिकसांवत्सरिकआहुविषयम् । अतएवोक्तं षड्विंशमतेन,—

“मासिकेऽब्दे तु संप्राप्ते अन्तरा मृतसृतके ।

वदन्ति शुद्धौ तत्कार्यं दर्शे वाऽपि विचक्षणाः”—इति ॥

दर्शग्रहणं शुक्लकृष्णेकादशोरुपलक्षणार्थम् । अतएव मरीचिः,—

“आहुविघ्ने समुत्पन्ने अविज्ञाते मृतेऽहनि ।

एकादशान्तु कर्त्तव्यं कृष्णपक्षे विशेषतः”—इति ॥

कृष्णपक्षे या एकादशी तस्यां विशेषतः कर्त्तव्यमिति योजना । पितृकार्ये कृष्णपक्षस्यैव विशेषतो ग्राह्यत्वात् । कृष्णेकादशीतोऽपि अमावास्याया मुख्यत्वं पितृकार्ये दण्डापूपन्यायसिद्धम् । एतदुक्तं भवति । आशौचसमनन्तरकालो मुख्यकालमत्रिकृष्टत्वाच्चेष्टतमः । दर्शकालस्तु मुख्यकालप्रत्यासत्त्यभावात् ततो जघन्यइति । अतएव च्यव्यशुक्लः,—

“शुचीभूतेन दातव्यं या तिथिः प्रतिपद्यते ।

सा तिथिस्तस्य कर्त्तव्या न चान्या वै कदाचन”—इति ॥

शुचिना तावच्छाहुं कर्त्तव्यं, तत्राशौचवशान्मुख्यकाले शुद्धभावे शुद्ध्यनन्तरं या तिथिः प्रतिपद्यते लभ्यते, सा तिथिस्तस्य कर्मणोऽङ्गत्वेन स्वीकर्त्तव्या । आशौचाद्यनुपघाते तु मुख्यकालो नालस्यादिनाऽतिक्रमणीयः । तदाह सएव,—

“तिथिच्छेदो न कर्त्तव्यो विनाऽऽशौचं यदृच्छया ।

पिण्डं आहुञ्च दातव्यं विच्छिन्ति नैव कारयेत्”—इति ॥

चकारेणामौकरणं समुच्चिनोति । आहुशब्देनात्र ब्राह्मणतर्पण-
मात्रं विवक्षितं, पिण्डदानस्य पृथगुपात्तत्वात् । विच्छिन्ति नैव कारये-
दिति ब्राह्मणं कर्त्तुमसमर्थस्येत्पिण्डप्रदानमात्रमपि कुर्यात्, सर्वथा
पित्रर्चनस्य विच्छेदं न कुर्यादित्यर्थः । अतएव निगमः । “आहिताग्नेः
पित्रर्चनं पिण्डैरेव ब्राह्मणानपि वा भोजयेत्”—इति । अत्र व्यवस्थि-
तोविकल्पः । सति सामर्थ्ये ब्राह्मणतर्पणं पिण्डप्रदानञ्च कुर्यात्, तत्रा-
सामर्थ्ये पिण्डप्रदानमात्रमिति । यत्तु ह्यतीतेन आहुविघ्ने समुत्पन्ने
अमावास्यादिष्वामश्राद्धं विहितम्,—

“आहुविघ्ने द्विजातीनामामश्राद्धं प्रकीर्त्तितम् ।

अमावास्यादिनियतं माससाम्बत्सरादृते”—इति ॥

मासं मासिकं, साम्बत्सरं सांवत्सरिकम् । तद्भार्यारजोदर्शनकृत-
विघ्नविषयम् । तथाऽऽहोशनाः,—

“अपत्नीकः प्रवासी च यस्य भार्या रजस्वला ।

सिद्धास्रं न प्रकुर्वीति आमन्तस्य विधीयते”—इति ॥

कात्यायनोऽपि,—

“आपद्यनग्रौ तीर्थे च प्रवासे पुत्रजन्मनि ।

आमश्राद्धं प्रकुर्वीति यस्य भार्या रजस्वला”—इति ॥

व्याघ्रपादोऽपि,—

“आर्त्तवे देशकालानां विप्रवे समुपस्थिते ।

आमश्राद्धं द्विजैः कार्यं शूद्रः कुर्यात्सदैव हि”—इति ॥

न च कात्यायनव्याघ्रपादवचनपर्यालोचनया मासिकप्रत्याब्धिक-
योरप्यामश्राद्धं प्राप्नोतीति मन्तव्यम् । मासमाख्यत्वाद्भूते,—इति
विशेषवचनेनामश्राद्धस्य तद्व्यतिरिक्तविषयत्वागमात् । अतएव
मरीचिः,—

“अनग्निकः प्रवासी च यस्य भार्या रजस्वला ।

आमश्राद्धं द्विजः कुर्यान्न तत्कुर्यान्मृतेऽहनि”—इति ॥

तदामश्राद्धं मृतेऽहनि न कुर्यात्, किन्तु पक्षान्नेनैव कुर्या-
दित्यर्थः । लौगाक्षिरपि,—

“पुष्पवत्सपि दारेषु विदेशस्थोऽप्यनग्निकः ।

अन्नेनैवाब्धिकं कुर्यात् हेन्ना वाऽऽमेन वा कश्चित्”—इति ॥

यत्तु सत्यन्तरे भार्यायां रजस्वलायां मृतेऽहनि आद्धनिषेधः,—

“मृतेऽहनि तु संप्राप्ते यस्य भार्या रजस्वला ।

आद्धं तदा न कर्त्तव्यं कर्त्तव्यं पञ्चमेऽहनि”—इति ॥

तस्यायं विषयः । अपुत्रायाः पत्याएव पत्युर्मृताहश्राद्धेऽधिका-
राद्यदा स्वयमेव रजस्वला स्यात्तदा मृतेऽहनि आद्धं न कर्त्तव्यं,
किन्तु पञ्चमेऽहनीति । तथाच श्लोकगौतमः,—

“अपुत्रा तु यदा भार्या संप्राप्ते भर्तुराब्धिके ।

रजस्वला भवेत्सा तु कुर्यात् तत्पञ्चमेऽहनि”—इति ॥

प्रभाषखण्डेऽपि,—

“शुद्धा सा तु चतुर्थेऽङ्गि स्नानान्तरी रजस्वला ।

दैवे कर्मणि पित्ये च पञ्चमेऽहनि शुध्यति”—इति ॥

अन्ये तु,—

“आद्धीयेऽहनि संप्राप्ते यस्य भार्या रजस्वला ।

आद्धं तच्च न कर्त्तव्यं कर्त्तव्यं पञ्चमेऽहनि”—इति

श्लोकगौतमवचनमन्यथा पठित्वा, आद्धादौ कर्माणि भार्यया सहै-
वाधिकारश्रवणात्तस्यां रजोदर्शनदूषितायामधिकारनिवृत्तेर्मुख्यकाल-
मतिक्रम्य पञ्चमेऽहनि आद्धं कर्त्तव्यमिति मन्यन्ते ।

नन्वस्मिन्पाठेऽमावास्यादिआद्धस्यापि पञ्चमेऽहन्युत्कर्षः प्राप्नोति ?
मैवं, आद्धविघ्ने द्विजातीनामिति हारीतवचनेनामावास्यादिष्वाम-
स्यान्नकार्ये सोमकार्ये पूतीकवद्विहितत्वात् । आद्धीयेऽहनीत्यस्य वच-
नस्य मृताहव्यतिरिक्तविषयत्वेन सार्थकत्वमस्त्विति चेत् । भवेदेतदेवं,
यदि विषयान्तरं वक्तुं शक्येत । न त्वेतदस्ति, मृताहविषयत्वानु-
मृतेऽहनि तु संप्राप्ते इति सत्यन्तरवचनादेवावगम्यते । तस्मादेक-
भार्येण मृताहआद्धं रजोदर्शनरूपविघ्नोपरमकाल एव कर्त्तव्यं, भार्या-
न्तरयुक्तेन त्वधिकारानपगमान्मुख्य एव काले कर्त्तव्यमिति । यद्वच-
युक्तं तद्भाष्यम् ।

आद्धे भोजनीयब्राह्मणपरीक्षा कर्त्तव्या । तच्च आद्धं प्रकृत्य यमः,—

“पूर्वमेव परीक्षेत ब्राह्मणान् वेदपारगान् ।

शरीरप्रभवैर्दोषैर्विशुद्धांश्चरितव्रतान् ॥

दूरादेव परीक्षेत ब्राह्मणान्वेदपारगान् ।

इष्टांश्च यदि वाऽनिष्टांस्तत्कालेनैवमानयेत्”—इति ॥

पूर्वमिति निमन्त्रणात् पूर्वमित्यर्थः । शरीरप्रभवादोषाः कुष्ठा-
पक्षारादयः । दूरादिति प्रपितामहादारभ्य भोजनीयब्राह्मणपर्य-
न्तम् । तथाच हागलेयः,—

“उत्कलक्षणसम्पन्नैर्विद्याशीलगुणान्वितैः ।

पुरुषत्रयविख्यातैः सर्वं आहुं प्रकल्पयेत्”—इति ॥

सर्वं पार्वणिकोद्दिष्टात्मकम् । अतएव मनुनाऽपि पितुः ओत्रियत्वेन पुत्रस्य श्रेष्ठ्यमुक्तम्,—

“अओत्रियः पिता यस्य पुत्रः स्याद्देदपारगः ।

अओत्रियो वा पुत्रः स्यात् पिता स्याद्देदपारगः ॥

ज्यायांसमनयोर्विद्याद्यस्य स्याच्छ्रोत्रियः पिता”—इति ॥

आहु भोजनीयाब्राह्मणा याज्ञवल्क्येन दर्शिताः,—

“अग्न्याः सर्वेषु वेदेषु ओत्रियो ब्रह्मविद्युवा ।

वेदार्थवित् ज्येष्ठसामा त्रिमधुस्तिसुपर्षकः ॥

कर्मनिष्ठास्तपोनिष्ठाः पञ्चाग्निर्ब्रह्मचारिणः ।

पितृमातृपराश्चैव ब्राह्मणाः आहुसम्पदः”—इति ॥

ऋग्वेदादिसर्ववेदेष्वग्न्या वर्णिताध्ययनक्रमाः । ओत्रियाः श्रुताध्य-
यनसम्पन्नाः । ब्रह्मवित् ब्रह्मज्ञानवान् । युवा मध्यमवयस्कः । युव-
त्वञ्च सर्वविशेषणम् । वेदार्थविद्वर्त्मज्ञानवान् । ज्येष्ठसामेति सामवि-
शेषस्तद्व्रतं च । तद्व्रताचरणेन यस्तदधीते, स ज्येष्ठसामा । त्रिमधुः
ऋग्वेदैकदेशः तद्व्रतञ्च । तद्व्रताचरणेन तदध्यायी त्रिमधुः । त्रिसु-
पर्षमृग्यजुषयोरेकदेशस्तद्व्रतञ्च । तदाचरणेन यस्तदधीते स त्रिसु-
पर्षकः । ब्राह्मणा न क्षत्रियादयः । उत्कलक्षणा एते ब्राह्मणाः
आहुस्त्याज्यफलसम्पादकादित्यर्थः । रहस्यतिरपि,—

“यद्येकं भोजयेच्छ्राद्धे कन्दोगं तत्र भोजयेत् ।

ऋचो यजुषि सामानि त्रितयं तत्र विद्यते ॥

अटेत पृथिवीं सर्वां सगैलवनकाननाम् ।

यदि लभ्येत पित्रर्थे सास्त्रामचरचिन्तकः ॥

अथा तु दृष्यति पिता यजुषा तु पितामहः ।

पितुः पितामहाः सास्त्रा कन्दोगोऽभ्यधिकस्ततः”—इति ॥

शातातपोऽपि,—

“भोजयेद्यस्त्वयर्वाणं दैवे पितृये च कर्मणि ।

अनन्तमचयञ्चैव फलं तस्येति वै श्रुतिः”—इति ॥

यमोऽपि,—

“वेदविद्याव्रतध्याताः श्रोतिया वेदपारगाः ।

स्वधर्मनिरताः शान्ताः क्रियावन्तस्तपस्विनः ॥

तेभ्यो हव्यञ्च कव्यञ्च प्रमन्त्रेभ्यः प्रदीयते”—इति ।

मनुरपि,—

“श्रोत्रियायैव देयानि हव्यकव्यानि दातृभिः ।

अर्हत्तमाय विप्राय तस्मै दत्तं महाफलम् ॥

एकैकमपि विदांस दैवे पितृये च भोजयेत् ।

पुष्कलं फलमाप्नोति नामन्त्रज्ञान् बह्वनपि”—इति ॥

वसिष्ठोऽपि । “यतीन् गृहस्थान् साधून् वा”— इति । भोजये-
दिति शेषः । ब्रह्माण्डपुराणेऽपि,—

“शिखिभ्यो धातुरक्तेभ्यः त्रिदण्डिभ्यश्च दापयेत्”—इति ।

शिखिनो ब्रह्मचारिणः । धातुरक्ताः धातुरक्तवस्त्रधारिणो वान-
प्रस्थाः । त्रिदण्डिनो वाक्कायमनोदण्डैरुपेताः यतयः । अत्र परः
परः श्रेष्ठः । ततएव नारदः,—

“यो वै यतीननादृत्य भोजयेदितरान् द्विजान् ।

विजानन् वसतो ग्रामे कथं तद्याति राक्षसान्”—इति ॥

ब्रह्माण्डपुराणेऽपि,—

“अलाभे ध्यानिभित्तूणां भोजयेद्ब्रह्मचारिणम् ।

तदलाभेऽप्युदासीनं गृहस्थमपि भोजयेत्”—इति ॥

उदासीनो ह्यसम्बन्धः । अतएवापस्तम्बः । “ब्राह्मणान् भोजयेद्ब्रह्म-
विदो योनिगोत्रमन्त्रान्तेवास्यसम्बन्धान्”—इति । योनिस्सम्बन्धा मातु-
लादयः । गोत्रसम्बन्धाः सपिण्डाः । मन्त्रसम्बन्धा वेदाध्यापकादयः ।
अन्तेवासिसम्बन्धाः शिल्पशास्त्रोपाध्यायाः । एवंविधसम्बन्धव्यतिरिक्तान्
ब्राह्मणान् गृहस्थादीन् भोजयेदित्यर्थः । आद्वे ओत्रियादीनां पङ्क्ति-
पावनत्वेनापि पात्रविशेषतां स एवाह,—

“अपाङ्क्त्योपहता पङ्क्तिः पायते यैर्द्विजोत्तमैः ।

तान्निवोधत कार्त्स्न्येन द्विजाय्यान्पङ्क्तिपावनान् ॥

अय्याः सर्वेषु वेदेषु सर्वप्रवचनेषु च ।

ओत्रियान्वयजास्रैव विज्ञेयाः पङ्क्तिपावनाः ॥

त्रिणाचिकेतः पञ्चाग्निः त्रिसुपर्णः षडङ्गवित् ।

ब्रह्मदेयात्ममन्तान्स्कन्दोगोज्येष्ठसामगः ॥

वेदार्थवित्प्रवक्ता च ब्रह्मचारी सहस्रदः ।

शतायुश्चैव विज्ञेया ब्राह्मणाः पङ्क्तिपावनाः”—इति ॥

ब्रह्मदेयात्ममन्तानः ब्राह्मणविवाहेऽपुत्रः । सहस्रदः गवां सुवर्षस्य
वा । यमोऽपि,—

“ये सोमपा विरजसो धर्मज्ञाः शान्तबुद्धयः ।

बह्वृचश्च त्रिसौपर्णः त्रिमधुर्वाऽथ यो भवेत् ॥

त्रिनाचिकेतो विरजाश्चन्दोगो ज्येष्ठसामगः ।

अथर्वशिरसोऽध्वेता सर्वे ते पङ्क्तिपावनाः ॥

शिशुरप्यग्निहोत्री च न्यायविद्य षडङ्गवित् ।

मन्त्रब्राह्मणविद्यैव यश्च स्याद्धर्मपाठकः ॥

ब्राह्मदेयासुतश्चैव भावशुद्धः सहस्रदः ।

चान्द्रायणव्रतचरः सत्यवादी पुराणवित् ॥

निष्णातः सर्वविद्यासु शान्तो विगतकल्मषः ।

गुरुवेदाग्निपूजासु प्रसक्तो ज्ञानतत्परः ॥

विमुक्तः सर्वदा धीरो ब्रह्मभूतो द्विजोत्तमः ।

अनमित्रो न चामित्रो मैत्र आत्मविदेव च ॥

स्नातको जप्यनिरतः सदा पुष्पवलिप्रियः ।

ऋजुर्मुदुः क्षमी दान्तः शान्तः सत्यव्रतः शुचिः

वेदज्ञः सर्वशास्त्रज्ञः उपवासपरायणः ।

गृहस्थो ब्रह्मचारी च चतुर्वेदविदेव च ॥

वेदविद्याव्रतस्नाताः ब्राह्मणाः पङ्क्तिपावनाः”—इति ।

पैठीनमिरपि । “अथातः पङ्क्तिपावना भवन्ति त्रिनाचिकेतस्त्रि-
मधुस्त्रिसुपर्णश्चीर्णव्रतश्चन्दोगोज्येष्ठसामगो ब्रह्मदेयासुमन्तानः सह-
स्रदो वेदाध्यायी चतुर्वेदषडङ्गवित् अथर्वशिरसोऽध्यायी पञ्चाग्नि-
वेदजापी चेति, तेषामेकैकः पुनाति पङ्क्तिं नियुक्तो मूर्धनि सहस्रै-
रण्युपहताम्” इति । शङ्खोऽपि,—

“ब्रह्मदेयानुसन्तानो ब्रह्मदेयाप्रदायकः ।

ब्रह्मदेयापतिश्चैव ब्राह्मणाः पङ्क्तिपावनाः ॥

यजुषां पारगो यश्च सामां यश्चापि पारगः ।

अथर्वशिरसोऽध्येता ब्राह्मणाः पङ्क्तिपावनाः ॥

नित्यं योगपरो विद्वान् समलोष्टाश्मकाश्चनः ।

ध्यानशीलो यतिर्विद्वान् ब्राह्मणः पङ्क्तिपावनः"—इति ॥

बोधायनोऽपि । "त्रिमधुस्तिनाचिकेतस्त्रिमुपर्णः पञ्चाग्निः षडङ्ग-
वित्तिशीर्षकोऽध्येता सामगा इति पङ्क्तिपावनाः"—इति । हारीतोऽपि ।
"स्थितिरविच्छिन्नवेदवेदिताऽयोनिमहूरित्वमार्घ्ययत्नश्चेति कुलगुणाः,
वेदाङ्गानि धर्मोऽध्यात्मविज्ञानं स्मृतिश्चेति षड्विधं श्रुतं, ब्राह्मण्यता
देवपितृभक्तता समता सौम्यताऽपरोपतापिताऽनसूयता अनुद्वृता
अपारुष्यं मित्रता प्रियवादित्वं कृतज्ञता व्रतव्रतता प्रशान्तिश्चेति
त्रयोदशविधं शीलम्,

क्षमा दमोदया दानमहिंसा गुरुपूजनम् ।

शीलं स्नानं जपोहोमस्तपः स्वाध्यायएवच ॥

सत्यवचनं सन्तोषो दृढव्रतत्वमुपव्रतत्वमिति षोडश गुणाः वृत्तं,
तस्मात् कुलीनाः श्रुतशीलवन्तो वृत्तस्थाः सत्यवादिनोऽथङ्गाः पाङ्क्त्याः ।
द्वादशोभयतः अत्रिचस्तिनाचिकेतस्त्रिमुपर्णस्त्रिमधुस्तिशीर्षको ज्येष्ठ-
सामगः पञ्चाग्निः षडङ्गविद्रुद्रजाण्डूरेताः ऋतुकालगामी तत्त्ववि-
चेति पङ्क्तिपावना भवन्ति" । स्थितिरविच्छिन्नसन्तानता । अविच्छि-
न्नवेदवेदितेत्यत्र हविरासादनार्थदेशविशेषवाची वेदिशब्दो हविःसाध्यं
यागं लक्षयति । आर्घ्ययत्नं प्रवरवर्त्तिः ऋषिज्ञातृत्वम् । धर्मो धर्मशालं,
विज्ञानं वैशेषिकादिशास्त्रविज्ञानम् । स्मृतिर्वेदशास्त्राविस्मरणम् ।

उपमतत्वं दशम्यादावेकभक्तता । अत्रानुकल्पो याज्ञवल्क्येन दर्शितः,—

“स्वस्तीयश्चलिक्जामातृयाज्यश्चशरमातुलाः ।

त्रिनाचिकेतदौहित्रश्चिथ्यसम्बन्धिवान्धवाः”—इति ॥

अतएव मनुः,—

“अनुकल्पस्त्वयं ज्ञेयः सदा सद्भिरनुष्ठितः ।

मातामहं मातुलञ्च स्वस्तीयं शशुरं गुरुम् ॥

दौहित्रं विट्पतिं बन्धुमृत्विग्याज्यौ च भोजयेत्”—इति ॥

विट्पतिर्जामाता अतिथिर्वा । तदुक्तं देवस्वामिना । विट्पतिर-
तिथिरित्यन्ये वदन्तीति । आपस्तम्बोऽपि । “गुणवदलाभे सोदर्योऽपि
भोजयितव्यः एतेनान्तेवासिनो व्याख्याताः”—इति । बोधायनोऽपि ।

“तदभावे रहस्यविद्वच्चोयजूंषि सामानीति आहुत्य महिमा तस्मा-
देवंविधं सपिण्डमप्याशयेत्”—इति । विष्णुपुराणेऽपि,—

“पितृव्यगुरुदौहित्रानृत्तिकस्वस्तीयमातुलान् ।

पूजयेद्भुव्यकयेन वृद्धानतिथिवान्धवान्”—इति ॥

अत्र चलिकपितृव्यसोदर्यसपिण्डा वैश्वदेवस्थाने नियोक्तव्याः न
पित्रादिस्थाने । तथा चात्रिः,—

“पिता पितामहो भ्राता पुत्रो वाऽथ सपिण्डकः ।

न परस्परमर्घ्याः^(१) स्युर्न आहुते चलिजस्तथा ॥

चलिकपुत्रादयो ह्येते सकुल्या ब्राह्मणा द्विजाः ।

वैश्वदेवे नियोक्तव्या यद्येते गुणवत्तराः”—इति ॥

शिथ्यस्यापि वैश्वदेवस्थानएव निवेशः । सोदर्यं विहितस्यार्थस्य,

(१) मधुपर्कपणनामधेयोऽहोक्ताहर्षविशेषोऽर्घ्यमित्यच्यते ।

‘एतेनान्नेवासिनो व्याख्याताः’—इत्यापस्तम्बेन शिष्येऽतिदेशात् । यत्तु
मनुना कल्पान्तरमुक्तम्,—

“कामं आद्धेऽर्चयेन्मित्रं नाभिरूपमपि त्वरिम् ।

द्विषता हि हविर्भुक्तं भवति प्रेत्य निष्कलम्”—इति ॥

तत्र साक्षादनुकल्पाभिप्रायेण, किं त्वनुकल्पानुकल्पाभिप्रायेण । न
आद्धे भोजयेन्मित्रमिति खेनैव निषिद्धस्य मित्रस्य काममर्चयेदिति
मानुश्रयमेवाभ्यनुज्ञागात् । वसिष्ठोऽप्यनुकल्पानुकल्पमाह,—

“आनृशंस्यं परो धर्मा याचते यत् प्रदीयते ।

अयाचतः सीदमानान् सर्वोपायैर्निमन्त्रयेत्”—इति ॥

आनृशंस्यमुक्तष्टो धर्माः, तेनायाचतः अयाचनशीलान्, अतएव
सीदमानान् निर्गुणानपि भगुणानामनुकल्पानामभावे सर्वोपायैर्यथा ते
निमन्त्रणमङ्गीकुर्वन्ति, तादृशैरुपायैर्निमन्त्रयेदिति । अयाचनशी-
लानामभावे याचमानाय निर्गुणाय प्रदीयते इति । एतदप्यनुकल्पो-
भवतीत्यर्थः । सम्भवति मुख्यकल्पे नानुकल्पोऽनुष्ठेयः । तथाऽऽह मनुः,—

“प्रभुः प्रथमकल्पस्य योऽनुकल्पेन वर्त्तते ।

न साम्परायिकं तस्य दुर्मतेर्विद्यते फलम्”—इति ॥

साम्परायिकमुत्तरकालिकं स्वर्गादिकं फलमिति । भविष्यत्-
पुराणेऽपि,—

“ब्राह्मणातिक्रमोनास्ति मूर्खे वेदविवर्जिते ।

श्वलन्तमग्निमुत्सृज्य न हि भस्मानि ह्रयते”—इति ।

वेदविवर्जिते,—इति निर्गुणमात्रोपलक्षणार्थम् । अतएवोक्तं
तत्रैव,—

“व्यतिक्रान्तेन दोषोऽस्ति निर्गुणान् प्रति कर्हिचित् ।

यस्य त्वेकगृहे मूर्खोदूरस्थश्च गुणान्वितः ।

गुणान्विताय दातव्यं नास्ति मूर्खे व्यतिक्रमः”—इति ॥

यत्तु पुराणान्तरेऽभिहितम्,—

“यस्त्वासन्नमतिक्रम्य ब्राह्मणं पतितादृते ।

दूरस्थं भोजयेन्मूढो गुणाढ्यं नरकं व्रजेत् ॥

तस्मात् संपूजयेदेनं गुणं तस्य न चिन्तयेत् ।

केवलं चिन्तयेज्जातिं न गुणान्वितां खग ॥

सन्निकृष्टं द्विजं यस्तु युक्तजातिं प्रियंवदम् ।

मूर्खं वा पण्डितं वाऽपि वृत्तहीनमथापि वा ।

नातिक्रमेन्नरो विद्वान् दारिद्र्याभिहतं तथा”—इति ॥

तद्दौहिचजामाचादिविषयम् । अतएव मनुः,—

“व्रतस्यमपि दौहित्रं आह्वे यत्नेन भोजयेत्”—इति ॥

व्रतस्यं केवलव्रतस्यमध्ययनादिरहितमित्यर्थः । गुणवत्सन्निकृष्टा-

तिक्रमे तु प्रत्यवायोऽस्ति । तथाच पुराणम्,—

“सप्त पूर्वान् सप्त परान् पुरुषानात्मना सह ।

अतिक्रम्य द्विजवरान् नरके पातयेत् खग ॥

तस्मान्नातिक्रमेद्विज्ञो ब्राह्मणान् प्रातिवेशिकान् ।

संबन्धिनस्तथा सर्वान् दौहित्रं विट्पतिन्तथा ॥

भागिनेयं विशेषेण तथा बन्धुं खगाधिप ।

नातिक्रमेन्नरस्यैतान्मूर्खानपि गोपते ॥

अतिक्रम्य महारौद्रं रौरवं नरकं व्रजेत्”—इति ॥

अपिरेवकारार्थः । अमूर्खानेवातिक्रम्य नरकं व्रजेत्, न मूर्खा-
नित्यभिप्रायः । आद्धे वर्जनीया ब्राह्मणा याज्ञवल्क्येन दर्शिताः,—

“रोगी हीनातिरिक्ताङ्गः काणः पौनर्भवस्तथा ।

अवकीर्णी कुण्डगोलौ^(१) कुनखी श्वावदन्तकः ॥

भृतकाध्यापकः क्लीवः^(२) कन्यादूष्यभिषग्नकः ।

मित्रधुक् पिशुनः सोमविक्रयी परिविन्दकः ॥

मातापितृगुरुत्यागी कुण्डाग्नी वृषलात्मजः ।

परपूर्वापतिः स्तेनः कर्मदुष्टश्च निन्दितः”—इति ॥

रोगी उन्मादादिरोगवान् । उन्मादादिरोगाश्च देवत्वेन वर्णिताः ।
“उन्मादस्त्वग्दोषो राजयक्षा श्वासो मधुमेहो भगन्दरोऽग्नरीत्यष्टौ पाप-
रोगाः”—इति । हीनं न्यूनमधिकमतिरिक्तमङ्गं यस्यासौ हीनाति-
रिक्ताङ्गः । एकेनाप्यद्वा यो न पश्यति, असौ काणः । तेन च
वधिरमूकमूर्खादयो लक्ष्यन्ते । द्विरूढा पुनर्भूस्तस्यां जातः पौनर्भवः ।
अवकीर्णी क्षतव्रतः । कुनखी दुष्टनखः । श्वावदन्तः स्वाभाविक-
रुष्णदन्तः । वेतनं गृहीत्वा योऽध्यापयति, स भृतकाध्यापकः ।
असता सता वा दोषेण कन्यां दूषयिता^(३) कन्यादूषी । महापातका-
भिषग्नकः । परिविन्दकः परिवेत्ता । कुण्डस्यान्नं योऽग्नान्ति स कुण्डाग्नी ।

(१) कुण्डगोलौ,—परस्त्रियां जातौ द्वौ सतौ कुण्डगोणकौ । पत्यौ जी-
वति कुण्डः स्यान्मृते मर्त्तरि गोणकः—इत्युक्तलक्ष्यौ ।

(२) क्लीवः,—न मूत्रं फेनिलं यस्य विष्ठा चाशु निमज्जति । नेदुं घोन्माद-
श्रुकाभ्यां ह्येनं क्लीवः स उच्यते—इत्युक्तलक्षणाः ।

(३) दूषयिता,—इति द्रव्यन्तं पदम् । अतएव कन्यामिति कर्मणि द्वितीया ।

कुण्डशब्दोगोलकस्याप्युपलक्षकः । विहितकर्मपरित्यागी वृषलस्तत्सुतो-
वृषलात्मजः । परपूर्वापतिः पुनर्भूपतिः । अदत्तादायी स्तेनः ।
कर्मदुष्टाः शास्त्रविहङ्गाचारोपेताः । एते आद्वे निन्दिता वर्ज्या-
इत्यर्थः । मनुरपि,—

“ये स्तेनपतितक्रीवा ये च नास्तिकवृत्तयः ।
तान् हव्यकव्ययोर्विप्राननर्हान् मनुरब्रवीत् ॥
जटिलं चानधीयानं दुर्बालं कितवन्तदा ।
याजयन्ति च ये पूर्वान् तांश्च आद्वे न भोजयेत् ॥
चिकित्सकान् देवलकान् मांसविक्रयिणस्तथा ।
यक्ष्णी च पशुपालश्च परिवेत्ता निराकृतिः ॥
ब्रह्मदिट् परिवित्तिश्च गणाभ्यन्तरएव च ।
कुशीलवोऽवकीर्णो च वृषलीपतिरेव च ॥
पौनर्भवश्च काणश्च यस्य चोपपतिर्गृहे ।
भृतकाध्यापकोयश्च भृतकाध्यापितस्तथा ॥
शूद्रशिष्योगुरुस्यैव वाग्दुष्टः कुण्डगोलकौ ।
अकारणपरित्यक्ता मातापित्रोर्गुरोस्तथा ॥
ब्राह्मैर्योनैश्च संबन्धैः संयोगं पतितैर्गताः ।
अगारदाही गरदः कुण्डाशी सोमविक्रयी ॥
समुद्रयायी वन्दी च तैलिकः कूटकारकः ।
पित्रा विवदमानश्च केकरो मद्यपस्तथा ॥
केकरः तिर्यग्दृष्टिः ।
पापरोग्यभिषक्तश्च दाम्भिकोरसविक्रयी ।

धनुःशराणां कर्त्ता च यश्चाद्येदिधिषूपतिः ॥
 मित्रधुक् स्रुतवृत्तिश्च पुत्राचार्यस्तथैव च ।
 भ्रामरी गण्डमाली च शिष्यथो पिशुनस्तथा ॥
 उम्भानोऽन्धश्च वर्ज्याः सुर्वेदनिन्दकएव च ।
 हस्तिगोऽश्वोद्भ्रमकोनलत्रैर्यश्च जीवति ।
 पक्षिणां पोषको यश्च युद्धाचार्यस्तथैव च ।
 स्रोतसां भेदकश्चैव तेषाञ्चावरणे रतः ॥
 गृहसम्भ्रमको दूतो वृत्ररोपकएव च ।
 शक्रीडी श्वेनजीवी च कन्यादूषकएव च ॥
 हिंस्रो वृषलपुत्रश्च गणानाञ्चैव याजकः ।
 आचारहीनः क्लीबश्च नित्यं यासनकस्तथा ॥
 कृषिजीवी शिल्पिजीवी शङ्खिर्निन्दितएव च ।
 शैरभिको माहिषिकः परपूर्वापतिस्तथा ॥
 प्रेतनिर्यातकश्चैव वर्जनीयाः प्रयत्नतः ।
 एतान्निर्गर्हिताचारानपाङ्क्त्यान्वराधमान् ॥
 द्विजातिप्रवरो विद्वानुभयत्रापि वर्जयेत्”—इति ।

स्तेनोऽत्र ब्रह्मखव्यतिरिक्तद्रव्यापहारी विवक्षितः । तद्रव्यापहारिणः
 पतितशब्देनोपात्तत्वात्^(१) । पारलौकिकफलदं कर्म नास्तीति मन्यमा-
 ना नास्तिकास्तेभ्यो वृत्तिर्जीविका येषान्ते नास्तिकवृत्तयः । जटिलो-
 ब्रह्मचारी । अनधीयानः,—इति जटिलविशेषणम् । अतश्चानधीयानो
 ब्रह्मचारी प्रतिषिध्यते । न तु ब्रह्मचारिमात्रं, तस्य आद्वे, ‘पञ्चाग्नि-

(१) प्रातित्यहेतुमहापातकमध्ये ब्रह्मस्त्रापहारस्य परिगणनादिति भावः ।

ब्रह्मचारिणः—इति पात्रत्वविधानात् । न वाध्ययनरहितस्य ब्रह्म-
चारिणोऽश्रोत्रियत्वेन आद्धे प्रसक्त्यभावात् प्रतिषेधोऽनुपपन्नइति
मन्तव्यम् । यतः,

“प्रतस्थमपि दौहित्रं आद्धे यत्रेन भोजयेत्”—

इत्यत्र दौहित्रग्रहणमविवक्षितमिति भ्रान्त्या अध्ययनरहितोऽपि
ब्रह्मचारी आद्धे भोजनीयतया प्रसक्तः प्रतिषिध्यतइति । दुर्बालः
खल्वाटः कपिलकेशो वा । तदुक्तं संग्रहकारेण,—

“खल्वाटकश्च दुर्बालः कपिलश्चण्डएवच”—इति ॥

कितवो द्यूतासक्तः । पुरयाजकाः गणयाजकाः । अत्र, आद्धे इति
विशेषोपादानादुर्बालादीनां आद्धेव वर्ज्यत्वं, न दैवे इत्यवगम्यते ।
अन्यथा, प्रकरणादेवोभयत्र निषेधावगमाद्विशेषोपादानमनर्थकं स्यात् ।
अतएव गौतमः । “हविःषु च दुर्बालादीन् आद्धेवैके”—इति ।
हविःषु च दैवेऽपि एवं पित्र्यवत्परीक्ष्य दुर्बालादीन्वर्जयेत् । एके
मन्वादयः आद्धेव न भोजयेत्, दैवे तु भोजयेदित्याहु रित्यभि-
प्रायः । चिकित्सकाः जीवनार्थमदृष्टार्थञ्च भेषजकारिणः । “तस्माद्-
ब्राह्मणेन भेषजं न कार्यं अपूतो ह्येषोऽमेध्यो यो भिषक्”—इति
अविशेषेणैव निन्दार्थवाददर्शनात् । धनार्थं संवत्सरत्रयं देवार्चको-
देवलः । तदुक्तं देवलेन,—

“देवार्चनपरो नित्यं वित्तार्थी वत्सरत्रयम् ।

असौ देवलको नाम हव्यकव्येषु गर्हितः ॥

अपाङ्केयः स विज्ञेयः सर्वकर्मसु सर्वदा”—इति ।

आपद्यपि मांसविक्रयिणः । अन्नपदि विपणजीवित्वेनैव निषेधे

सिद्धे मांसविक्रयिण इति पुनर्विशेषोपादानस्य वैयर्थ्यात् । अनापदि
वाणिज्येन जीवन्तो विपणजीविनः, न त्वापद्यपि । तत्र,

“वात्रेण कर्षणा जीवेद्विधा वाऽप्यापदि द्विजः”—

इति वाणिज्यस्यापत्कल्पतया विहितत्वात् । विहितत्यागकारणं
विना श्रौतस्मार्त्ताग्निपरित्यक्ता परित्यक्ताग्निः । अल्पवृद्ध्या धनं
स्वीकृत्याधिकवृद्ध्या धनप्रयोजको वार्धुषिकः । तथाच स्मृतिः,—

“समर्धं धनमुद्धृत्य महार्धं यः प्रयच्छति ।

स वै वार्धुषिको नाम ब्रह्मवादिषु गर्हितः”—इति ॥

यच्ची चयरोणी । अनापदि पशुपालः । अविवाहिते ज्येष्ठे अना-
हिताग्नौ वा सति यः कनीयान् छतदारपरिग्रह आहिताग्निर्वा भवेत्,
स परिवेत्ता तज्ज्येष्ठस्तु परिवित्तिः । तथाच मनुः,—

“दाराग्निहोत्रसंयोगं कुरुते योऽयजे स्थिते ।

परिवेत्ता स विज्ञेयः परिवित्तिस्तु पूर्वजः”—इति ॥

अयजः सोदर्यो विवर्चितः । तथाच गर्गः,—

“सोदर्ये तिष्ठति ज्येष्ठे न कुर्याद्दारसंग्रहम् ।

आवसथ्यं तथाऽऽधानं पतितस्त्वन्यथा भवेत्”—इति ॥

आवसथ्यमावसथ्याधानं, आधानं गार्हपत्याद्याधानम्^(१) । असो-
दर्ये तु न दोषः । तथाच आतातपः,—

“पितृव्यपुत्रान्सापत्यान् परनारीसुतांस्तथा ।

दाराग्निहोत्रसंयोगे न दोषः परिवेदने”—इति ॥

(१) आवसथ्योऽह्नाग्निः स्मार्त्ताग्निरिति यावत् । गार्हपत्यादयस्तु सौता-
मयः । आदित्यद्वयात् दक्षिणान्याहवनीयान्योर्यद्वयम् ।

परनारीसुताः स्नेहजा भ्रातरः । यमोऽपि,—

“पितृव्यपुत्रान्मापल्यान् परपुत्रांस्तथैव ।

दाराग्निहोत्रधर्मेषु नाधर्मः परिवेदने”—इति ॥

परपुत्रा दत्तक्रीतादयः भ्रातरः । सोदर्यविषयेऽपि कचिद्दोषो-
नास्ति । तथाच शातातपः,—

“क्लीवे देशान्तरस्ये च पतिते भिक्षुकेऽपि वा ।

योगशास्त्राभियुक्ते च न दोषः परिवेदने”—इति ॥

योगशास्त्राभियुक्तो विरक्तः । कात्यायनोऽपि,—

“देशान्तरस्यक्लीवैकवृषणानसहोदरान् ।

वेद्यातिसक्तपतितशूद्रतुल्यातिरोगिणः^(१) ॥

जडमूकान्धवधिरकुञ्जवामनखोडकान् ।

अतिवृद्धानभार्याश्च कृषिसक्तान् नृपस्य च^(२) ॥

धनवृद्धिप्रसक्तांश्च कामतोऽकारिणस्तथा ।

कुहकोन्मत्तचोरांश्च^(३) परिविन्दन् न दुष्यति”—इति ॥

खोडो भग्नपाददयः । अभार्या नैष्ठिकब्रह्मचारिणः । कामतो-
ऽकारिणः स्वेच्छयैव विवाहान्निवृत्ताः । देशान्तरगतादिषु कालप्रती-

(१) एकवृषणएकाग्रः पण्डविशेष इति रत्नाकरः । शूद्रतुल्याश्च,
“गोरक्षकान् वाणिजिकान् तथा कारुकुशीलवान् । प्रेथ्यान् वा-
र्द्धविकांश्चैव विप्रान् शूद्रवदाचरेत्”—इति मनूस्मृत्युक्त्याः ।

(२) नृपस्य चेति चकारेण सत्त्वानित्यनुक्तव्यते ।

(३) कुलटोन्मत्तचोरांश्च,—इत्यन्यत्र पाठः । तत्पाठे तु, परकुलं पर-
गोत्रमटति गच्छति प्राप्नोति यो दत्तकः स कुलटइत्यर्थो बोध्यः ।

क्षामन्तरेण परिवेदने दोषोऽस्ति । तथाच वसिष्ठः । “अष्टौ दश
द्वादशवर्षाणि ज्येष्ठं भ्रातरमनिर्विष्टमप्रतीक्षमाणः प्रायश्चिन्ती
भवति”—इति । अनिर्विष्टमकृतविवाहम् । अत्रेयं व्यवस्था । अदृ-
ष्टार्थमर्थार्थं वा द्वादशवर्षप्रतीक्षणं देशान्तरगतज्येष्ठविषयं^(१), अष्टौ
दशेति पञ्चदशं कार्यान्तरार्थं देशान्तरगतविषयम् । तथा स्मृतिः,—

“द्वादशैव तु वर्षाणि व्यायान् धर्मार्थयोगतः ।

न्यायः प्रतीक्षितुं भ्राता श्रूयमाणः पुनः पुनः”—इति ॥

क्षीवादयस्तु न प्रतीक्षणीयाः । तथाच स्मृतिः,—

“उन्मत्तः क्लिप्बी कुष्ठी पतितः क्षीवण्ववा ।

राजयक्ष्माभयावी च न नायः स्वात्मप्रतीक्षितुम्”—इति ॥

विरक्तवेश्मतिषक्तादिषु तु पिरकालानुवृत्त्या विवाहसम्भावना-
वृत्तावधिवेदनं न दोषाय, तत्र कालावधेरश्रुतत्वात् । आधानविषयेऽपि
ज्येष्ठानुमत्याऽधिवेदने न दोषः । तथाच वृद्धवसिष्ठः,—

“अग्रजस्य यदाऽनग्निरादध्यादनुजः कथम् ।

अग्रजानुमतः कुर्यादग्निहोत्रं यथाविधि”—इति ॥

आधानाधिकारिणि ज्येष्ठेऽनाहिताग्नावपि कनिष्ठस्तदनुमत्याऽऽधानं
कुर्यादित्यभिप्रायः । अयं न्यायः पित्रादिषु द्रष्टव्यः । तथाचोग्रजाः,—

“पिता पितामहो यस्य अग्रजो वाऽथ कस्यचित् ।

तपोऽग्निहोत्रमन्त्रेषु न दोषः परिवेदने”—इति ॥

यस्य कस्यचित् पिता पितामहो वाऽग्रजो वाऽऽहिताग्निर्न भवति,

(१) अदृष्टार्थमर्थार्थं वा देशान्तरगतेत्यन्वयः ।

तस्य तदनुमत्याऽऽधानकरणेऽपि न दोष इत्यर्थः । एवमेव कन्यापरि-
वेदनेऽपि दोषतदपवादौ द्रष्टव्यौ । अधीतविस्मृतवेदो निराकृतिः ।
तथाच देवसः,—

“अधीत्य विस्मृते वेदे भवेद्विप्रो निराकृतिः”—इति ।

मानाजातीया अनियमवृत्तयो गणास्तेषां मध्यवर्त्ती गणाभ्यन्तरः ।
कुशीलवो गायकादिः । वृषलीपतिस्तु रजस्वलायाः कन्यायाः पतिः ।
तदुक्तं देवलेन,—

“वन्ध्या तु वृषली ज्ञेया वृषली च मृतप्रजा ।

अपरा वृषली ज्ञेया कुमारी या रजस्वला ॥

यस्त्वेनामुदहेत् कन्यां ब्राह्मणो ज्ञानदुर्बलः ।

अत्राद्वेयमपाङ्केयं तं विद्यावृषलीपतिम्”—इति ॥

यस्य गृहे उपपतिर्जारः सदा संवसेत्, सोऽपि वर्ज्यः । तदुक्तं
देवलेन,—

“परदाराभिगो मोहात् पुरुषो जार उच्यते ।

स एवोपपतिर्ज्ञेयो यः सदा संवसेद्गृहे”—इति ॥

वाग्दुष्टो निष्ठुरवाक् । पतितैर्महापातकिसंसर्गिभिः सह ब्राह्मैर्योनैश्च
सम्बन्धैर्विद्यायोनिसम्बन्धैर्यः संयोगं गतः, सोऽत्र विवर्त्तितः । न तु
साक्षात् संसर्गो, तस्य पतितशब्देनैवोपात्तत्वात् । केकरोऽर्धदृष्टिः ।
अग्नेदिधिष्वाः पतिरग्नेदिधिषूपतिः । ज्येष्ठायामनूढायामूढा कनिष्ठा
या, साऽग्नेदिधिषूः । तदुक्तं देवलेन,—

“ज्येष्ठायां यद्यनूढायां कन्यायामुद्वतेऽनुजा ।

सा चाग्नेदिधिषूर्ज्या पूर्वा तु दिधिषूर्मता”—इति ॥

पुत्राचार्योऽक्षरपाठकः । भ्रामरी वृत्त्यर्थमेव भ्रमरवदर्थार्जकः ।
 गृहसम्प्रेषको वर्धकिवृत्त्या वर्त्तमानः । उरभ्रा अवयः । तएव वृत्त्यर्थं
 पालनीया यस्यासावौरभ्रकः । महिव्यः पाल्यायस्यासौ माहिव्यकः ।
 अथवा, व्यभिचारिणीपुत्रः । तदाह देवलः,—

“महिषीत्युच्यते भार्या सा चैव व्यभिचारिणी ।

तस्यां यो जायते गर्भः स वै माहिव्यकः स्मृतः”—इति ॥

एतान् पूर्वोक्तानुभयत्र दैवे पितृये च वर्जयेदित्यर्थः । यमोऽपि,—

“काणाः कुजाश्च घंटाश्च कृतघ्ना गृहतल्पगाः ।

ब्रह्मघ्नाश्च सुरापाश्च स्तेना गोघ्नाश्चिकित्सकाः ॥

राष्ट्रकामास्तथोन्मत्ताः पशुविक्रयिणश्च ये ।

मानकूटास्तुलाकूटाः शिल्पिनो यामयाजकाः ॥

राजभृत्यान्धवधिरा मूर्खखल्वाटपङ्गवाः ।

वृषलीफेनपीताश्च^(१) श्रेणियाजकयाजकाः ॥

कालोपजीविनश्चैव ब्रह्मविक्रयिणस्तथा ।

दण्डपूजाश्च* ये विप्राः यामकृत्यपराश्च ये ॥

आगारदाहिनश्चैव गरदा वनदाहकाः ।

कुण्डाग्निनो देवलकाः परदाराभिमर्शकाः ॥

श्यावदन्ताः कुंनखिनः शिल्पिनः कुष्ठिनश्च ये ।

वणिजो मधुहर्त्तारो हस्त्यश्वदमका द्विजाः ॥

* दण्डभूजाश्च,—इति मु० ।

(१) वृषलीफेनपीताः श्रुद्रापतयः ।

कन्यानां दूषकाश्चैव ब्राह्मणानाञ्च दूषकाः ।
 सुषकाः प्रेयकाश्चैव कितवाश्च कुशीलवाः ॥
 समयानाञ्च भेत्तारः प्रदाने ये च* वाधकाः ।
 अजाविका माहिषकाः सर्वविक्रयिणश्च ये ॥
 धनुःकर्त्ता द्यूतवृत्तिर्मित्रधुक् शस्त्रविक्रयी ।
 पाण्डुरोगा गण्डमाली यक्ष्मी च धामरी तथा ॥
 पिशुनः कूटसाक्षी† च दीर्घरोगी वृथाऽऽग्रमी ।
 प्रमज्ज्योपनिवृत्तश्च वृथा प्रमज्जितश्च यः ॥
 यश्च प्रमज्जिताज्जातः प्रमज्ज्याऽवसितश्च यः ।
 तावुभौ ब्रह्मचण्डालावाह वैवस्वतो यमः ॥
 राज्ञः प्रेयकरोयश्च ग्रामस्य नगरस्य वा ।
 समुद्रयायी वान्ताग्नी केशविक्रयिणश्च ये ॥
 अवकीर्णं च वीरघ्नः^(१) गुरुघ्नः पितृदूषकः ।
 गोविक्रयी च दुर्बालः पूगानां चैव याजकः ॥
 मद्यपश्च कदर्यश्च^(२) सह पित्रा विवादकृत् ।

* श्व, — इति सो० ना० ।

† कूटयाजी, — इति सो० ना० ।

(१) वीरघ्नः अग्निपरित्यागी । “वीरघ्ना वायव्य देवानां योऽग्निमुदास-
यते” — इति श्रुतेः ।

(२) “कदर्यः, “आत्मानं धर्मकृत्यञ्च पुत्रदाराञ्च पीडयन् । यो नोभाव
सच्चिन्मोक्षार्थान् स कदर्य इति स्मृतः” — इत्युक्तञ्च दृश्यते ।

दाम्भिको वर्धकीभर्ता त्यक्तात्मा दारदूषकः ॥

सद्भिश्च निन्दिताचारः स्वकर्मापरिवर्जकः ।

परिविन्तिः परिवेत्ता भृताचार्यो* निराकृतिः^(१) ॥

शूद्राचार्यः सुताचार्यः शूद्रशिष्यस्तु नास्तिकः ।

इक्ष्वाकूदारकाचार्यो मानकृतैलिकस्तथा ॥

चोरा वार्धुषिका दुष्टाः परस्त्रानाश्च दूषकाः ।

चतुराश्रमवाह्याश्च सर्वे ते पङ्क्तिदूषकाः ॥

इत्येतेर्लक्षणेयुक्तांस्तान्निजान्न नियोजयेत्”—इति ।

विद्यादिगुणयोगेऽप्येतेषां वर्जनीयत्वं ब्रह्माण्डपुराणेऽभिहितम्,—

“आर्द्धार्हगुणयोगेऽपि नैते जातु कथञ्चन ।

निमन्त्रणीयाः आर्द्धेषु सम्यक् फलमभीप्सता”—इति ॥

एवं ब्राह्मणाग्रागेव सम्यक् परीक्ष्य पूर्व्यद्युर्निमन्त्रयेत् । तथाच

हारीतः। “यन्नेनैवमिधान् आर्द्धमाचरिष्यन् पूर्व्यद्युर्निमन्त्रयेत्”—इति।

असम्भवे परेद्युर्निमन्त्रयेत् । तथाच कूर्मे,—

“श्वो भविष्यति मे आर्द्धं पूर्व्यद्युरभिपूजयेत् ।

असम्भवे परेर्द्युर्वा यथोक्तैर्लक्षणेयुतान्”—इति ॥

देवलोऽपि,—

“श्वः कर्त्ताऽस्मीति निश्चित्य दाता विप्राश्चिमन्त्रयेत् ।

* भृताचार्यो,—इति मु० ।

(१) निराकृतिः,—“यस्त्वाधायामिमांस्तस्याद्देवादीन्निभिरिष्टवान् । निरा-
कर्त्ताऽमरादीनां स विज्ञेयोनिराकृतिः”— इत्युक्तञ्च यः । अथीत-
विस्मृतवेदे वा (६६३ पृ०) ।

निरामिषं सहहुक्ता सर्वभुक्तजने गृहे ॥

असम्भवे परेद्युर्वा ब्राह्मणांस्तान्निमन्त्रयेत्”—इति ।

अथ विशेषो मनुना दर्शितः,—

“पूर्वेद्युरपरेद्युर्वा आहुकर्मण्युपस्थिते ।

निमन्त्रयीत त्ववरान् सम्यग्विप्रान् यथोदितान्”—इति ॥

वराहपुराणे,—

“वस्त्रशौचादि कर्त्तव्यं श्वः कर्त्ताऽस्मीति ज्ञानता ।

स्थानोपलेपनं भूमिं कृत्वा विप्रान्निमन्त्रयेत् ॥

दन्तकाष्ठञ्च विमृजेत् ब्रह्मचारी शुचिर्भवेत्”—इति ॥

आहुभूमिं परिमृज्या गोमयादिना तत्स्थानोपलेपनं कृत्वा विप्रान्
रात्रौ निमन्त्रयेदित्यर्थः^(१) । तथाच ब्रह्माण्डपुराणम्,—

“पूर्वेऽङ्गि रात्रौ विप्राभ्यान् कृतसायन्तनाशनान् ।

गत्वा निमन्त्रयेद्देवपितृभ्युद्देशसमन्वितः”—इति ॥

निमन्त्रणप्रकारः प्रचेतसा दर्शितः,—

“कृतापसव्यः पूर्व्यद्युः पितृन् पूर्व्यं निमन्त्रयेत् ।

भवङ्गिः पितृकार्यज्ञः सम्पाद्यञ्च प्रसीदत ॥

सव्येन वैश्वदेवार्थं प्रणिपत्य निमन्त्रयेत्^(२)”—इति ।

अथ प्रणतिपूर्वकं निमन्त्रणं शूद्रविषयम् । तथाच पुराणम्,—

“दक्षिणं चरणं विप्रः सव्यं वै क्षत्रियस्तथा ।

(१) तथाच, भूमिं,—इत्यनन्तरं परिमृज्या इत्यध्याहारइति भावः ।

(२) कृतापसव्यः प्राचीनावीती । पितृन् उद्दिश्येति शेषः । सव्येन
उपवीतिना ।

पादावादाय वैश्वोदौ शूद्रः प्रणतिपूर्वकम्”—इति ।

दक्षिणचरणसर्गो जानुप्रदेशे कर्त्तव्यः । तथाच मत्स्यः,—

“दक्षिणं जानुमालम्ब्य त्वं मयाऽत्र निमन्वितः”—इति ।

पूर्वं निमन्त्रयेदित्यत्र^(१) पूर्वपदस्य वैश्वदेवार्थं निमन्त्रयेदिति व्यवहितेनान्वयः । अतएव वृहस्पतिः,—

“उपवीती ततो भूत्वा देवताऽर्थं द्विजोत्तमान् ।

अपसव्येन पित्ये च स्वयं शिष्योऽथवा सुतः^(२)”—इति ॥

पार्ष्वणश्राद्धे ब्राह्मणसङ्ख्यामाह पैठीनसिः । “ब्राह्मणान् सप्त पञ्च द्वौ वा श्रोत्रिद्यानामन्त्रयेत्”—इति ॥

यदा पञ्च ब्राह्मणाः, तदा द्वौ द्वौ पित्ये त्रय इति विभागः । “द्वौ द्वौ पितृकार्ये चीन्”—इति मनुस्मरणात् । तस्मादयुग्मसङ्ख्याया समविभागार्थं पित्ये त्रय इति युक्तम् । यत्तु शौनकेन पित्येऽपि युग्मविधानं कृतं, “एकैकस्य द्वौ द्वौ”—इति, तद्वृद्धिश्चाद्विविधम् । पित्रादिस्थानेषु सति सामर्थ्ये एकैकस्य चींस्त्रीन्विप्रान् भोजयेत् । तथाच शौनकः । “एकैकमेकैकस्य चींस्त्रीन्वा”—इति । अत्यन्तविभवे सत्येकैकस्य पञ्च सप्त वा ब्राह्मणान् भोजयेत् । तथाच गौतमः । “नवावरान् भोजयेद्युजो वा यथोत्साहम्”—इति ॥

अस्यार्थः । यथोत्साहं यथाविभवं पित्रादिस्थानेषु प्रत्येकमयुजः पञ्च सप्त वा ब्राह्मणान् भोजयेदिति । वचनस्य कथं पञ्चसु सप्तसु वा ब्राह्मणेषु पर्यवसानम् ?

(१) पितृन् पूर्वं निमन्त्रयेदिति प्रचेतोवचने इत्यर्थः ।

(२) निमन्त्रयेदिति शेषः ।

“सामर्थ्येऽपि नवभ्योऽर्वाभोजयीत सति द्विजान् ।

नोर्ध्वं कर्त्तव्यमित्याहुः केचित्तद्दोषदर्शिनः^(१)” —

इति ब्रह्माण्डपुराणवचनादिति ब्रूमः । शौनकगौतमाभ्यामुक्तो-
ऽयं आहुविस्तरो मनुना नादृतः,—

“दौ देवे पितृकार्ये चीन् एकैकमुभयत्र वा ।

भोजयेत्सुसमृद्धोऽपि न प्रसज्येत विस्तरे ॥

सक्त्विधां देशकालौ च शौचं ब्राह्मणसम्पदम् ।

पक्षैतान्विस्तरौ क्षन्ति तस्मान्नेहेत विस्तरम्” ॥

इत्यकारणमेव विस्तरप्रतिषेधात् । अतएव बहुवचस्यतिरपि,—

“एकैकमथवा दौ चीन् देवे पित्र्ये च भोजयेत् ।

सक्त्विधाकालपाचादि न सम्पद्येत विस्तरे”—इति ॥

वसिष्ठोऽपि,—

“द्वा देवे पितृकार्ये चीनैकैकमुभयत्र वा ।

भोजयेत्सुसमृद्धोऽपि विस्तरन्तु विवर्जयेत्”—इति ॥

अतएव याज्ञवल्क्येनापि सङ्कोचएव पक्षो विहितः,—

“दौ देवे प्राक्तनः पित्र्यउत वैकैकमेववा ।

मातामहानामप्येवं तन्त्रं वा वैश्वदेविकम्”—इति ॥

एकैकमुभयत्र वेति ब्राह्मणाद्यसम्भवे वेदितव्यम् । यत्तु शङ्केनीकम्,—

“भोजयेद्यथाऽप्येकं ब्राह्मणं पङ्क्तिपावनम्”—इति ।

तदप्यलामविषयम् । यदात्वेकएव भोक्ता तदैवमाह वसिष्ठः,—

(१) तद्दोषदर्शिनः ब्राह्मणबाहुल्यदोषदर्शिनः । स च दोषोऽनुपपदमेव
वक्ष्यते ।

“यद्येकं भोजयेच्छास्त्रे दैवं तत्र कथं भवेत् ।

अन्नं पात्रे समुद्धृत्य सर्वस्य प्रक्षतस्य तु ॥

देवतायतने हत्वा यथाविधि प्रवर्त्तयेत् ।

प्राख्येदग्नौ तदन्नं दद्याद्वा ब्रह्मचारिणे”—इति ॥

निमन्त्रणे नियमान्तरमाह मन्त्रः,—

“पठन्निमन्त्र्य नियमान् आवयेत् पैतृकान् बुधः ।

अक्रोधनैः शौचपरेः सततं ब्रह्मचारिभिः ॥

भवितव्यं भवद्भिस्तथा च आहूकारिणा”—इति ।

निमन्त्रितैर्यत्कर्त्तव्यं तदाहाचिः,—

“ते तन्मथेत्यविघ्नेन गतेयं रजनी यदि ।

यथाश्रुतं प्रतीचेरन् आहूकालमतश्चिताः”—इति ॥

ते निमन्त्रिता विप्रास्तं आहूकर्त्तारमविघ्नपूर्वकं तथाऽस्त्वित्युक्ता
यथाश्रुतं विहितं नियमजातं, आहूकालं आहू भुक्तं यावत् जीर्यति
तावदनुतिष्ठेरन्नित्यर्थः । तथाच प्रचेताः,—

“आऽशनपरिणामात्तु ब्रह्मचर्यं द्वयोः स्मृतम्”—इति ।

यमोऽपि,—

“आमन्त्रितास्तु ये विप्रा आहूकालउपस्थिते ।

वमेयुर्नियताहारा ब्रह्मचर्यपरायणाः ॥

अहिंसा सत्यमक्रोधो दूरे चागमनक्रिया ।

अभारोदहनश्चेति आहूत्योपासनाविधिः”—इति ॥

तथाऽस्त्वित्यङ्गीकारः सति सामर्थ्ये अनिन्दितामन्त्रणविषयः ।

तथाच कात्यायनः । “अनिन्द्येनामन्त्रिते नातिक्रामेत्” । अन्तेन न

प्रत्याख्यानं कर्त्तव्यमिति । यस्त्वामन्त्रणमङ्गीकृत्य सत्यपि सामर्थ्ये
पश्चान्निवारयति तस्य दोषोऽस्ति । तथाच मनुः,—

“केतितस्तु* यथान्यायं ह्ययकथे द्विजोत्तमः ।

कथञ्चिदप्यतिक्रामन् पापः शूकरतां व्रजेत्”—इति ॥

केतितो निमन्त्रितः । यमोऽपि,—

“आमन्त्रितश्च यो विप्रो भोक्तुमन्यत्र गच्छति ।

नरकाणां शतं गत्वा चण्डालेष्वभिजायते”—इति ॥

निमन्त्रितब्राह्मणपरित्यागे प्रत्यवायोऽस्ति । तथाच नारायणः,—

“निकेतनं कारयित्वा निवारयति दुर्मतिः ।

ब्रह्महत्यामवाप्नोति शूद्रयो नौ च जायते”—इति ॥

यस्त्वामन्त्रितो विप्रश्चाहृतोऽपि आहूतकालातिक्रमं करोति
तस्य प्रत्यवाय आदिपुराणेऽभिहितः,—

“आमन्त्रितश्चिरं नैव कुर्याद्विप्रः कदाचन ।

देवतानां पित्राणाञ्च दातुरन्नस्य चैव हि ॥

चिरकारी भवेद्रोही पच्यते नरकाग्निना”—इति ।

दातृभोक्तोर्ब्रह्मचर्यनियमातिक्रमे प्रत्यवायस्तु तत्र तत्रोक्तः । तत्र
वृद्धमनुः,—

“ऋतुकालां नियुक्तो वा नैव गच्छेत् स्त्रियं कश्चित् ।

तत्र गच्छन् समाप्नोति ह्यनिष्टफलमेव तु”—इति ॥

* केतित,—इति पाठः सो० ना० । एवं परत्र ।

† ऋतुकालं प्राप्येति शेषः । ऋतुकाक्षे,—इति समीचीनः पाठः ।

गौतमः । “सद्यः आह्नी गृद्वातज्यगतस्तत्पुरीषे मासं नयेत पि-
तृन्”—इति । आह्नी आह्नकर्त्ता सद्यस्तत्क्षणमारभ्येत्यर्थः । मनुः,—

“आमन्वितस्तु यः आह्ने वृषल्या सह मोदते ।

दातुर्थद्दुष्कृतं किञ्चित् तत्सर्वं प्रतिपद्यते”—इति ॥

यमः,—

“आमन्वितस्तु यः आह्ने अध्वानं प्रतिपद्यते ।

भवन्ति पितरस्तस्य तस्मांसं पांशुभोजनाः”—इति ॥

आह्नदिनकृत्यं प्रचेतसा दर्शितम्,—

“आह्नभुक् प्रातरत्याय प्रकुर्यादन्तधावनम् ।

आह्नकर्त्ता तु कुर्वीत न दन्तधावनं बुध”—इति ॥

देवलोऽपि,—

“तथैव यन्वितो दाता प्रातः स्नात्वा सहाम्बरः ।

आरभेत नवैः पात्रैरन्वारम् स्ववान्धवैः ॥

तिलानवकिरेत्तच्च सर्वतो बन्धयेदजान् ।

असुरापहतं सर्वं तिलैः शुध्यत्यजेन च ॥

ततोऽन्नं बज्रसंस्कारं नैकभाजनभक्तवत् ।

शोष्ययेपसमृद्धञ्च यथाशक्ति प्रकल्पयेत्”—इति ॥

अत्र द्रव्याणि प्रचेताआह,—

“कृष्णमाषास्तिलाश्चैव श्रेष्ठाः सूर्यवमालयः ।

महायवा ग्रीहियवास्तथैव च मधूलिकाः ॥

कृष्णाः श्वेताश्च लोहाश्च याह्याः स्युः आह्नकर्त्तृणि”—इति ।

यवाः सितशूकाः मालयः कलमाद्याः । महायवा ग्रीहियवाश्च

यवविशेषाः । मधूलिका धान्यविशेषः । कृष्णाः स्यालजाः कृष्णवर्णव्रीहयः ।
लोहा रक्तशालयः । मार्कण्डेयोऽपि,—

“यवव्रीहिसगोधूमाः तिलमुद्गाः ससर्षपाः ।

प्रियङ्गवः कोविदारः निष्पावा^(१)श्चात्र शोभनाः”—इति ॥

अत्र गोधूमानामावश्यकत्वमत्रिणोक्तम्,—

“अगोधुमञ्च यच्छ्राद्धं कृतमप्यकृतं भवेत्”—इति ॥

वायुपुराणेऽपि,—

“विल्वामलकमृदीकापनसाघ्रातदाडिमम् ।

चव्यम्यालेवताचोटखर्जुराणां फलानि च^(२) ॥

कशेरुकोविदारश्च तालकन्दस्तथा विसम् ।

कालेयं कालशाकञ्च सुनिषण्† सुवर्चला ॥

कटफलं किङ्किनी^(३) द्राक्षा लकुचं मोचमेव च ।

कवभूग्रीवकं चारु तिन्दकं मधुसाङ्गयम् ॥

वैकङ्कतं नालिकेरं शृङ्गाटकपरूषकम् ।

पिप्पली मरिचञ्चैव पटोलं वृहतीफलम् ॥

* निष्पाता,—इति ना० ।

† सुनिषण्, —इति पाठान्तरम् ।

(१) निष्पावः शिम्बीसदृशोदक्षिणापथे प्रसिद्ध इति कल्पतरुः ।

(२) यालेवतः काश्मीरके उ इति प्रसिद्ध इति आङ्गचिन्तामणिः । प्राचीनामलक इति प्रकाशकारः ।

(३) किङ्किनी अस्त्ररसां द्राक्षेति लक्ष्मीधरः । इत्यायुधेन तु किङ्किनी जलजम्बूरिति आख्यातम् ।

सुगन्धिमत्स्यमांसञ्च कलायाः सर्वएवच ।

एवमादीनि चान्यानि स्वादूनि मधुराणि च ॥

नागरञ्चात्र वै देयं दीर्घमूलकमेवच”—इति ।

मृदीका द्राक्षा । आघातकः कपोतनः । चव्यञ्चविका । अचोटः
शैलोद्भवः । कण्ठे भद्रमुस्ता । कालेयकं दारुहरिद्रा । सुनिषणं वितुन-
शाकम् । कटफलं श्रीपर्णिका । लकुचो लिङ्गुचः । मोचं कदलीफलं ।
कर्कधूर्वदरी । तिन्दुकः सितिसारकः । शृङ्गाटकं जलजन्तिकण्टकम् ।
वृहतीफलं निदिग्धिकाफलम् । दीर्घमूलकन्तुण्डिकेरीफलम् । विज्वा-
लकादीनि प्रसिद्धानि । पालेवतपरूषकादीन्यप्रसिद्धानि । शङ्खोऽपि,—

“आयान् पालेवतानिचून्मृदीकां चव्यदाडिमम् ।

विदार्याश्च भचुण्डांश्च आद्रुकालेऽपि दापयेत् ।

द्राक्षामधुयुतां दद्यात् शक्नून् शर्करया सह ॥

दद्याच्छाद्रे प्रयत्नेन शृङ्गाटककण्ठेलुकान्”—इति ।

आदित्यपुराणेऽपि,—

“मधूकं रामठञ्चैव कर्पूरं मरिचं शुडम् ।

आद्रुकर्मणि शस्तानि सैन्धवं चपुषं तथा”—इति ॥

अत्र विशेषो मार्कण्डेयेन दर्शितः,—

“गोधूमैरित्थुभिर्मुद्गैः क्षीणकैश्चणकैरपि ।

आद्रेषु दत्तैः प्रीयन्ते मासमेकं पितामहाः ॥

विदार्याश्च भचूडैश्च विभैः शृङ्गाटकैस्तथा ।

केचुकैश्च तथा कन्दैः कर्कन्धुवदरैरपि ॥

पालेवतैरातुकैश्चाप्याचोटः पनसैस्तथा ।

काकोत्थः चीरकाकोत्थः तथा पिण्डालकैः शुभैः ॥
 लाजाभिश्च मलाभिश्च अपुर्वैर्वाचिभिर्भटेः ।
 सर्षपाराजशाकाभ्यामिष्टुदैराजजम्बुभिः ॥
 प्रियालामलकैर्मुखैः पङ्गुभिश्च तिलम्बकैः ।
 वेचाङ्गुरैस्तालकन्दैश्चक्रिकाचीरिकावचैः ॥
 मोचैः समोषैर्लकुचैस्तथा वै बीजपूरकैः ।
 मुञ्जातकैः पद्मपल्लैर्भक्ष्यभोज्यैः सुसंस्कृतैः ॥
 रागवाडवचोष्णैश्च त्रिजातकसमन्वितैः ।
 दत्तैस्तु मासं प्रीयन्ते आद्वेषु पितरो नृणाम्”—इति ॥

विदारी लृणवर्णभृकुशाण्डफलम् । केचुकः कचूराख्यशाकम् ।
 कन्दः शूरणः । उर्व्यातुः खादुकर्कटी । चिर्भिटस्तिककर्कटी । सर्षपेति
 दीर्घः कान्दसः । राजशाकं लृणसर्षपः । इङ्गुदः तापसतरुः ।
 प्रियालाराजदन्तम् । चक्रिका चिञ्चा । चीरिका फलाध्यक्षम् ।
 रागवाडवाः पानविशेषाः । त्रिजातकं लवङ्गैर्लागन्धपत्राणि । मत्स्य-
 पुराणेऽपि,—

“अन्नन्तु सदधिचीरं गोघृतं शर्कराऽन्वितम् ।

मासं प्रीणाति सर्वाम् वै पितृनित्याह केशवः”—इति ॥

मनुरपि,—

“तिलैर्ग्रीहियवैर्माषैरङ्गिर्मूलफलेन वा ।

दत्तेन मासं प्रीयन्ते विधिवत्पितरो नृणाम् ॥

द्वौ मासौ मत्स्यमांसेन बीजासां हारिणेन तु ।

आरभ्येणाय चतुरः प्राकुनेनेह पञ्च वै ॥

षण्मासांश्चागमांसेन पार्षतेनेह सप्त वै^(१) ।
 अष्टावेणस्य मांसेन रौरवेण नवैव तु ॥
 दश मासांस्तु दृष्यन्ति वराहमहिषामिषैः ।
 शशकूर्मयोस्तु मांसेन मासानेकादशैव तु ॥
 संवत्सरन्तु गव्येन पयसा पायसेन वा ।
 वार्द्धीणस्य मांसेन द्वात्रिंशदशवार्षिकी ॥
 कालशाकं महाशल्कं खड्गं लोहामिषं मधु ।
 आनन्यायैव कल्पन्ते मुन्यन्नानि च सर्वशः—इति ॥
 वार्द्धीणसो रक्तवर्णवृद्धच्छागलः । तदुक्तं विष्णुधर्मोत्तरे,—
 “त्रिपिवन्विन्द्रियक्षीणं^(२) यूथस्यायसरं तथा ।
 रक्तवर्षन्तु राजेन्द्र, कागं वार्द्धीणसं विदुः”—इति ॥
 पक्षिविशेषो वा,—

“हृष्णग्रीवो रक्तशिराः श्वेतपक्षो विहङ्गमः ।
 स वै वार्द्धीणसः प्रोक्तः इत्येषा वैदिकी श्रुतिः”—इति
 निगमवचनात् । कालशाकमुत्तरदेशे प्रपिद्धम् । महाशल्को मत्स्य-
 विशेषः । खड्गः खड्गमृगः । लोहो लोहितवर्णच्छागः । मुन्यन्नानि नीवा-
 राद्यन्नानि । आद्धे कोद्रवादिधान्यानि वर्जयेत् । तथाच व्यासः,—
 “अश्राद्धेयानि धान्यानि कोद्रवाः पुलकास्तथा ।
 हिङ्गद्रव्येषु शाकैषु कालानलशुभास्तथा”—इति ॥

(१) पार्षतादयो मृगजातिविशेषाः ।

(२) जलपानकाले यस्यास्यं नासिकादयं च जले निमज्जति, सोऽयं
 त्रिपिव इत्युच्यते । त्रिभिर्नासिकाद्वयमुखैः पिवतीति व्युत्पत्तेः ।

कोद्रवाः कोरदूषकाः । पुलकाः पुलाकाः हान्दमोऽत्र ह्रस्वः ।
संस्कारकद्रव्येषु हिङ्गुद्रव्यमश्राद्धेयम् । कालः कृष्णर्जुकः । अनल-
स्थित्रकः । शुभा शुभाख्यः शाकविशेषः । एतानि शाकान्यश्राद्धे-
यानि । ननु,—

“मधूदं रामठञ्चैव कर्पूरं मरिचं गुडम्”—इति

आदिपुराणे हिङ्गुद्रव्यस्य श्राद्धेयत्वमुक्तं, तत्कथं तस्याश्राद्धेयत्व-
मुच्यते,—इति । सत्यं, “अतिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति नातिरात्रे
षोडशिनं गृह्णाति”—इति वरचापि विधिप्रतिषेधदर्शनादिकल्पोऽस्तु ।
एवमेवान्यत्रापि । भारद्वाजोऽपि । “मुद्गाढकीमाषवर्जं विदलानि
दद्यात्”—इति । मुद्गः कृष्णेतरः, आढकी तुवरी, माषो राजमाषः,
एतैर्विना विदलानि दद्यादित्यर्थः । माषग्रहणं कुलत्यादीनामुप-
लक्षणार्थम् । अतएव चतुर्विंशतिमतम्,—

“कोद्रवान्राजमाषांश्च कुलत्यान्वरकांस्तथा ।

निष्पादांस्तु विशेषेण पञ्चैतांस्तु विवर्जयेत् ॥

यावन्नालानपि तथा वर्जयन्ति विपश्चितः”—इति ।

वरकाः वनमुद्गाः । अन्यत्रसिद्धम् । अत्र निष्पावनिषेधः कृष्ण-
निष्पावविषयः,

“कृष्णधान्यानि सर्वाणि वर्जयेत् श्राद्धकर्मणि”—इति ।

स्मरणात् । “निष्पावाश्चात्र शोभनाः”—इति मार्कण्डेयपुराणं
कृष्णेतरनिष्पावविषयतया व्यवस्थापितं भवति । ऋषीचिरणि,—

“कुलत्याश्चणकाः श्राद्धे न देयास्तैव कोद्रवाः ।

कटुकानि च सर्वाणि विरमानि तथैवच”—इति ॥

विष्णुपुराणेऽपि,—

“आद्धे न देया पालङ्गा तथा निष्पावकोद्भवाः ।

मसुरचारवास्तुककुलत्यग्रणशिवः”—इति ॥

पालङ्गा सुकुन्दः, मसुरो मङ्गल्यकः, चारो यवचारादिः ।
विष्णुरपि । “भूतणश्चिगुसर्षपसुरसार्जककुम्भाण्डास्त्रावुवार्त्ताकुपालङ्गा-
तण्डुलीयककुसुम्भमहिषीचीरादि वर्जयेत्”—इति । भूस्तृणो भूतणः
हान्दसत्वात् सुडभावः । सर्षपोऽत्र राजसर्षपः । “कुसुमं राज-
सर्षपम्”—इति स्मृत्यन्तरे विशेषितत्वात् । सुरसा निर्गुण्डा । अर्जकः
श्वेतार्जकः । उग्रना अपि,—

“नालिकाशणच्छत्राककुसुम्भानम्बुविड्भवान् ।

कुम्भीकम्बुकवृन्ताककोविदारांश्च वर्जयेत् ॥

वर्जयेद्गृञ्जनं आद्धे काञ्चिकं पिण्डमूलकम् ।

करञ्चं येऽपि चान्ये वै रसगन्धोत्कटास्तथा”—इति ॥

नालिका दीर्घनास्त्रागताऽल्पपल्लवा । छत्राकं सिलिन्धुः ।
कुम्भी श्रीपर्णिका । कम्बुकं वृन्तालावु । गृञ्जनो हरिद्रक्तवर्णः
पलाण्डुविशेषः । काञ्चिकं आरनालकम् । करञ्चश्चिरविल्वफलम् ।
पुराणेऽपि,—

“वांशङ्करीरं सुरसं सर्जकं भूतलानि च ।

अवेदोक्ताश्च निर्यासा लवणान्यौषराणि च ॥

आद्धकर्मणि वर्ज्यानि यास्य नार्यो रजस्वलाः”—इति ॥

वांशङ्करीरं वंशाङ्कुरः । सर्जकः पीतसारकः । अवेदोक्ता वेदे
निषिद्धा निर्यासाः ग्रसनप्रभवादयः । औषराणि लवणानि कृतलव-

णानि । रजस्वलाः दिनत्रयादूर्द्ध्वमनिवृत्तरजसः । भरद्वाजोऽपि,—

“नक्तोद्धृतन्तु यत्तोयं पल्वलाम्बु तथैव च ।
 स्त्रन्त्याम्बु कुष्माण्डफलं वज्रकन्दश्च पिप्पली ॥
 तण्डुलीयकशकश्च माहिषश्च पयोदधि ।
 शिम्बिकानि करीराणि केविदारगवेधुकम् ॥
 कुसुत्यशणजम्बीरकरम्भाणि तथैव च ।
 अजादन्यद्रक्तपुष्पं शिथुः क्षारं तथैव च ॥
 गीरसान्यपि सर्वाणि भक्ष्यभोज्यानि यानि च ।
 एतानि मैव देयानि सर्वस्मिन् आद्रुकर्मणि ॥
 आविकं मार्गमौद्गश्च सर्वमैकशफश्च यत् ।
 माहिषक्षामरश्चैव पयो वर्ज्यं विजानता”—इति ॥

आविकमवीनां पयः । मार्गं मृगीणां पयः । औद्गमुद्गीनां पयः ।
 ऐकशफं वडवापयः । माहिषं महिषीपयः । क्षामरं क्षमरीपयः ।
 ब्रह्माण्डपुराणेऽपि,—

“दिःस्त्रिंशं परिदग्धश्च तथैवाद्यावलेहितम् ।
 शर्कराकीटपाषाणैः केशैर्यक्षाण्युपद्रुतम् ॥
 पिप्पलाकं मथितश्चैव तथातिलवणश्च यत् ।
 दधि श्राकं तथा भक्ष्यमुष्णश्चोषविवर्जितम् ॥
 वर्ज्येषु तथा चान्यान् सर्वानभिमतानपि ।
 सिद्धाः कृताश्च ये भक्षाः प्रत्यक्षलवणीकृताः ॥
 वाग्भावदुष्टाश्च तथा दुष्टैश्चोपहतास्तथा ।
 वाससा चोपधूतानि वर्ज्यानि आद्रुकर्मणि”—इति ॥

द्विःखिलं द्विःपक्वम्^(१) । परिदग्धमविदग्धम् । अथावलेहितं पूर्व-
मेवान्येनास्त्रादितम् । मथितं विलोहितं निर्जलं दधि । सिद्धा
भक्षा आमलकादयः, प्रत्यक्षलवणेन मिश्रिताः । शङ्खोऽपि,—

“कृष्णाज्जीं विडञ्चैव सीतपाकीं तथैव च ।

वर्जयेन्नवणं सर्वं तथा जम्बूफलानि च ॥

अवक्षुतावरुदितं तथा आद्धेषु वर्जयेत्”—इति ।

कृष्णाज्जी कृष्णजीरकः । विडम्बिडान्नाख्यम् । लवणं कृत-
लवणम् । आद्धे कुष्माण्डादिनिषिद्धद्रव्योपादाने प्रत्यवायोऽस्ति ।
तथाच सत्यन्तरम्,—

“कुष्माण्डं महिषीक्षीरं आढक्योराजमर्षपाः ।

चणकाराजमाषाश्च घ्नन्ति आद्धममंशयः ॥

पिण्डालुकञ्च शुण्ठीं च कर्मर्दांश्च नालिकाम् ।

कुष्माण्डं बज्रवीजानि आद्धे हत्वा प्रयात्यधः”—इति ॥

कर्मर्दः सुषेणः । बज्रवीजानि बीजपूरादीनि । नित्यभोजने
प्रतिषिद्धमपि आद्धे न देयम् । अतएवोक्तं षड्विंशन्मते,—

“क्षीरादि महिषीवर्ज्यं अभक्ष्यं यच्च कीर्तितम्”—इति ।

नित्यभोजने वर्ज्यानि शाकानि पैठीनसिनोक्तानि । “वृन्ताक-
नालिकापौतकुसुंभास्मन्तकाश्चेति शाकानामभक्ष्याश्च”—इति । पौतं
पौतिका । वृन्ताकनिषेधस्तु श्वेतवृन्ताकविषयः । अतएव देवला,—

(१) द्विःपक्वं च तदेव, यत् सूषकारशास्त्रापौक्ष्ण्यपाकनिष्पन्नान्तरं
शैत्यादिनिवृत्तये पुनः पाकान्तरयुक्तम् । न त्वर्द्धपाकान्तरं तत्प्राप्तोक्त-
सम्भारणरूपपाकान्तरसिद्धं व्यञ्जनादि । अतीतार्थनिष्ठानिर्देशात् ।

“कण्डूरं श्वेतवृत्ताकं कुम्भाण्डञ्च विवर्जयेत्”—इति ।

कण्डूराप्यावषायणी, तस्याः फलं कण्डूरम् । कुम्भवध्वदन्तुलं
वृत्तालावुसदृशं कुम्भाण्डम् । भविष्यत्पुराणेऽपि,—

“लशुनं गृञ्जनञ्चैव पलाण्डुक्कवकानि च ।

वृत्ताकनालिकालावु जानीयाज्जातिदूषितम्”—इति ॥

लशुनं श्वेतकन्दः पलाण्डुविशेषः,—

“लशुनं दीर्घपत्रस्य पिच्छगन्धो महौषधम् ।

परणस्य पलाण्डुस्य लतार्कस्य परारिका ॥

गृञ्जनं पवनेष्टस्य पलाण्डोर्दश जातयः”—इति

सुश्रुतेनोक्तत्वात् । कवकं क्वाकम् । हारीतोऽपि । “न वटप्लवो-
डुम्बरदधित्यनीपमातुलङ्गानि वा भक्षयेत्”—इति । मनुरपि,—

“लोहितान् वृक्षनिर्यासान् ब्रह्मन्प्रभवांस्तथा ।

शेलुं गव्यञ्च पीयूषं प्रयत्नेन विवर्जयेत्”—इति ॥

लोहिता वृक्षनिर्यासा लाक्षादयः । लोहितग्रहणात् निर्यासत्वेऽपि
पाटलश्वेतवर्षद्विङ्गकर्पूरादेरप्रतिषेधः । शेलुः स्नेहातकः । पीयूषोऽभि-
नवम्ययः । ब्रह्मपुराणे,—

“वृतात्फेनं वृताम्नाण्डं पीयूषमथ चार्द्रगोः ।

न गुडं मरिचाक्तन्तु तथा पर्युषितं दधि ॥

दीर्घं तक्रमपेयञ्च नष्टस्वादु च फेनवत्”—इति ।

वृतादुद्धृत्य तत्फेनमात्रं न पेयम् । वृतादुद्धृत्य मण्डं तदग्रञ्च
न पेयम् । चार्द्रगोः प्रसवप्रभृत्यनिवृत्तरजस्कायागोः पीयूषं न
पेयम् । गुडं मरिचोपगतं पर्युषितं दधि च, दीर्घं स्फुटितं तक्रं

दीर्घकालस्थित्या नष्टस्यादु च फेनवच्च न पेयम् । याश्ववल्क्योऽपि,—

“सन्धिन्यनिर्द्देशाऽवत्सगोः पयः परिवर्जयेत् ।

औद्भ्रमैकशफं स्त्रैणमारण्यकमथाविकम्”—इति ॥

या वृषेण सन्धीयते सा सन्धिनी, अनिर्द्देशा अनिर्गतदशराचाः
अवत्सा वत्सरहिता । एतासां गवां पयः परिवर्जयेत् । आरण्यकपथो-
निषेधश्चारण्यकमहिषीव्यतिरिक्तविषयः । तदाह मनुः,—

“अनिर्द्देशाया गोः क्षीरमौद्भ्रमैकशफं तथा ।

आविकं सन्धिनीक्षीरं विवत्सायाश्च गोः पयः ॥

आरण्यानाञ्च सर्वेषां मृगाणां महिषीर्विना”—इति ।

वमिष्ठोऽपि । “गोमहिष्यकानामनिर्द्देशाद्यानां पयो न पेयम्”—
इति । गौतमोऽपि । “स्यन्दिनीयमसूसन्धिनीनाञ्च”—इति । क्षीरं
न पेयमिति शेषः । स्यन्दिनी स्वनएव स्रवत्पयःस्तनी । यमसूर्य-
मलप्रसूतः । बोधायनोऽपि । “क्षीरमपेयं विवत्साया अन्यवत्सा-
याश्च”—इति । आपस्तम्बोऽपि,—

“क्षत्रियस्यैव वृत्तस्थो वैश्वः शूद्रोऽथवा पुनः ।

या पिवेत्कापिलं क्षीरं न ततोऽन्योऽस्त्यपुण्यकृत्”—इति ॥

जात्या विशुद्धमपि केशकीटादिसंसर्गदुष्टमात्रं संवर्जयेत् । तथाच
देवलः,—

“विशुद्धमपि चाहारं मक्षिकाकृमिजन्तुभिः ।

केशरोमनखैर्वाऽपि दूषितं परिवर्जयेत्”—इति ॥

अत्र मक्षिकाकृमिजन्तवो मृताः विवक्षिताः । एतैः केशरोमादि-
भिश्च दूषितं सति सम्भवे वर्जयेत्, असम्भवे तु केशादिकमुद्धृत्य

सम्प्रोक्ष्य हिरण्यस्रग्ं कृत्वा भुञ्जीत । तथाच सुमक्तुः । “केशकीट-
क्षुतवचोपहतं अभिराघ्रातं लेहितं वा अदधि पर्युषितं पुनः सिद्धं
चण्डालाद्यवेतितं अभोज्यं अन्यत्र हिरण्योदकैः स्पृष्ट्वा” — इति ।
क्षुतवचः क्षुतवाग्जातो ध्वनिः । आपद्यपि आदिभिरवलीढं न
भुञ्जीत । तथाच देवलः,—

“अवलीढं समार्जारध्वान्तकुक्कुटमूषकैः ।

भोजने गोपभुञ्जीत तदमेध्यं हि मर्त्यैः” — इति ॥

भविष्यपुराणेऽपि,—

“सुरालशुनसंसृष्टं पीयूषादिषमन्वितम् ।

संसर्गाद्भुज्यते तद्धि शूद्रोऽप्येष्टवदाचरेत्” — इति ॥

अचादिशब्देन कृत्वाकादिदुष्टद्रव्यं परिगृह्यते । स्मृत्यन्तरे वर्ज्या-
न्तरमुक्तम्,—

“नापणीयं समश्रीयान्न द्विःपकं न पर्युषितम् ।

हतं वा यदि वा तैलं विप्रो नाद्यात् मखच्युतम् ।

यमस्तदशुचि प्राह तुल्यं गोमांसभक्षणेः ॥

इस्तदन्नाद्य ये स्नेहा लवणव्यञ्जनानि च ।

दातारन्नोपतिष्ठन्ति भोक्ता भुञ्जीत किञ्चिषम् ॥

एकेन पाणिना दत्तं शूद्रादन्नं न भक्षयेत्” — इति ।

आपणस्यान्नप्रतिषेधोऽत्रापूपादिव्यतिरिक्तविषयः । तदाह शङ्खः,—

“अपूपाः सक्तबोधानास्तकं दधि हतं मधु ।

एतत् पण्येषु भोक्तव्यं भाण्डलेहि न चेद्भवेत्” — इति ॥

पर्युषितनिषेधोऽपि वटकादिव्यतिरिक्तविषयः । तदाह यमः,—

“अपूपाश्च करभाश्च धानावटकसक्तवः ।

शाकं मांसमपक्वञ्च* सूपं कृसरमेतच्च ॥

यवागूः पायसञ्चैव यच्चान्यत्स्नेहसंयुतम् ।

सर्वं पर्युषितं भोज्यं शुक्तं चेत्यरिवर्जयेत्”—इति ॥

देवलोऽपि,—

“अभोज्यं प्राञ्जराहारं शुक्तं पर्युषितञ्च यत् ।

अपूपा यवगोधूमविकारा वटकादयः”—इति ॥

वटका माषादिपिष्टमया प्रसिद्धाः । पुनरपूपग्रहणं ब्रीह्यादिपिष्ट-
विकारोपादानार्थम् । कृसरं दृष्टतिलचूर्णसंयुतमोदनम् । अन्यदोदना-
दिकं स्नेहसंयुतं दृतेन दध्ना वाऽभिघारितम् । एतत्सर्वं पर्युषितमशुक्तं
भोज्यम् । शुक्तस्वरूपं वृहस्पतिनोक्तम्,—

“अत्यक्षं शुक्तमाख्यातं निन्दितं ब्रह्मवादिभिः”—इति ॥

अनक्षमीषदक्षं वा यदस्तु कालान्तरेण वा द्रव्यान्तरसंसर्गेण
वाऽत्यक्षं भवति तच्छुक्तं, न तु स्वभावतोऽत्यक्षम् । यदग्निपक्वं सद्रा-
ज्यन्नरितं, तत्पर्युषितम् । शुक्तप्रतिषेधो दध्नादिव्यतिरिक्तविषयः ।
तदाह ब्रह्मः,—

“दधि भक्ष्यञ्च शुक्तेषु सर्वञ्च दधिसम्भवम् ।

अज्जीषपक्वं† भक्ष्यं स्यात् सर्पिर्युक्तमिति स्थितिः”—इति ॥

अनग्निकडया अज्जीषं, तेन पक्वं शुक्तं पर्युषितञ्चापदि प्रक्षालितं
भोज्यम् । तदाह यमः,—

* मांसं मसूरञ्च,—इति सु० ।

† तुवीक्षपक्वं,—इति सो० ना० ।

‡ तुवीक्षं,—इति सो० ना० ।

“शुक्तानि हि द्विजोऽस्नानि न भुञ्जीत कदाचन ।
प्रक्षालितानि निर्दोषाण्यापङ्कर्मोऽथवा भवेत् ॥
मसूरमाषसंयुक्तं तथा पर्युषितञ्च यत् ।
तत्तु प्रक्षालितं कृत्वा भुञ्जीत ह्यभिधारितम्”—इति ।

आश्रयदुष्टमपि न भुञ्जीत । तथाच याज्ञवल्क्यः,—

“कदर्यबद्धचोराणां क्लीवरङ्गावतारिणाम् ।
वैणाभिग्रस्तवार्धुव्यगणिकागणदीक्षिणाम् ॥
चिकित्सकातुरकुट्टपुंश्चलीमत्तविदिषाम् ।
क्रूरोग्रपतितमात्यदाभिकोष्कृष्टभोजिनाम् ॥
अवीरास्त्रीस्वर्णकारस्त्रीजितग्रामयाजिनाम् ।
अस्त्रविक्रयिकर्ध्मारतन्तुवायश्चट्तिनाम् ॥
नृशंसराजरजकलतन्त्रवधजीविनाम् ।
चेलधावसुराजीवसहोपपतिवेश्मनाम् ॥
एषामन्नं न भोक्तव्यं सोमविक्रयिणस्तथा”—इति ।

कदर्योलुब्धकः । तथाच स्मृत्यन्तरम्,—

“आत्मानं धर्मकृत्यञ्च पुत्रदाराञ्च पीडयेत् ।

लोभाद्यः पितरौ भृत्यान् च कदर्य इति स्मृतः”—इति ॥

बद्धः शृङ्खलितः । रङ्गावतारी नटः । वैणो वीणावादनोपजीवी ।
दीक्षी दीक्षासंस्कारवान् । तस्य चाभोज्यान्नत्वमग्नीषोमीयपशुवपा-
होमपर्यन्तम् । “असंस्थितेऽग्नीषोमीये यजमानस्य गृहे नाशित-
व्यम्”—इति श्रुतेः । आतुरः पापरोगयस्तः । कुट्टो दृढतरान्तर-
कोपः । मत्तो धनादिना गर्वितः । क्रूरो निष्कृपः । उग्रः परदुः-

स्वकारी । रजको वस्त्रागकारी । चेलधावो वस्त्रप्रचालकः । एषां
कदर्यादिमोमविक्रयिपर्यन्तानां वैवर्णिकानामन्नं न भोक्तव्यमित्यर्थः ।
यमोऽपि,—

“चक्रोपजीवी गान्धर्वः कितवस्तस्करस्तथा ।

ध्वजी दारोपजीवी च शूद्राध्यापकयाजकौ ॥

कुलालश्चित्रकर्मा च वार्धुषी चर्मविक्रयी —इति ।

चक्रोपजीवी शकटोपजीवी । गान्धर्वो गायकः । ध्वजी मद्यवि-
क्रयी । इतरे प्रमिद्धाः । एते अभोज्यान्ना इत्यर्थः । आपस्तम्बोऽपि,—

“दावेवाश्रमिणौ भोज्यौ ब्रह्मचारी गृही तथा ।

मुनेरन्नमभोज्यं स्यात् सर्वेषां लिङ्गिनां तथा”—इति ॥

मुनिशब्देन यतिवानप्रस्थौ गृह्येते । लिङ्गिनः पाशुपतादयः ।

शक्तिराश्रमि,—

“षण्मासान् यो द्विजो भुङ्क्ते शूद्रस्यान्नं विगर्हितम् ।

स तु जीवन् भवेच्छूद्रो मृतः श्वा चाभिजायते”—इति ॥

यत्तु सुमन्तुनोक्तम्,—

“गोरसञ्चैव सकूश्च तैलं पिण्याकमेव च ।

अपूपान् भक्ष्यं च्छूद्राद्यच्चान्यत्पयसा कृतम्”—इति ॥

यच्च विष्णुपुराणेऽभिहितम्,—

भम्प्रोक्ष्य विप्रो गृहीयाच्छूद्राश्वं गृहमागतम्”—इति ।

तदापद्विषयम् । अतएव याज्ञवल्क्यः,—

“अदन्तान्याग्निहीनस्य नाचमद्यादनापदि”—इति ।

अग्निहीनः शूद्रः । मांसेष्वपि यद्वर्ज्यं तदाह मनुः,—

“कव्यादान् शकुनीन्सर्वांस्तथा ग्रामनिवामिनः ।

अनिर्दिष्टांसेकशपांष्टिद्विभक्षैव वर्जयेत् ॥

कलम्बिकं भवं हंसं चक्राकं ग्रामकुक्कुटम् ।

भारमं रज्जुवालश्च दात्यूहं शुक्रमारिके ॥

प्रतुदान् जालपादांश्च कोयष्टिनखविष्करान् ।

निमज्जतश्च मत्स्यादान् शौनं वक्षूरमेवच ॥

वकक्षैव वलाकाश्च काकोलं खञ्जरीटकान् ।

मत्स्यादान् विद्वगाणांश्च मत्स्यानेव च सर्वशः” — इति ॥

कव्यादाः शकुनयो गृध्रादयः । ग्रामनिवामिनः शकुनयः पारा-
वतादयः । अनिर्दिष्टा अपरिज्ञातजातिविशेषा मृगपक्षिणः । एकशपा
अश्यादयः । टिट्ठिभः निष्ठुरशब्दभाषा पक्षिविशेषः । कलम्बिकश्चटकः ।
भवो जलकुक्कुटः । चक्राकश्चक्रवाकः । भारमः पुष्कराकः । रज्जुवालको-
रज्जुवत्पुष्कः* । दात्यूहः कालकण्टकः । प्रतुदः श्वेनः । जालपादाः
जालाकारपादाः । कोयष्टिः पक्षिविशेषः । नखविष्कराश्चकोरादयः ।
निमज्जन्तोमत्स्यादा निमज्ज्य मत्स्यभक्षकाः पक्षिविशेषाः । शौनं शूना-
ङ्गवमामम्† । वक्षूरं शुष्कमांसम् । काकोलो गिरिकाकः । खञ्जरीटः
खञ्जनः । मत्स्यादा अनिमज्जन्तो मत्स्यादा विवलिताः । विद्वगाणां-
ग्राम्यशूकराः । अथ मत्स्यनिषेधो राजीवमिच्छुण्डकादिव्यतिरिक्त-
विषयः । अतएवोक्तन्तेनैव,—

* वल्लकुट्टकः,—इति मु० ।

† शूनायां भवं मांसम्,—इति मु० ।

“राजीवाः सिंहतुण्डाश्च सशस्त्राश्चैव सर्वशः”—इति ।

राजीवाः पद्मवर्णाः मत्स्याः । सिंहतुण्डाः सिंहमुखाः । शस्त्रैः
शुक्लाकारावयवैः पृष्ठभागतैः सह वर्त्तन्ते इति सशस्त्राः । एते
सर्वशः आङ्गे नित्यभोजने च भक्ष्या इत्यर्थः । देवलोऽपि,—

“उलूककुरुरश्चेनगृध्रकुटवायसाः ।

चकोरः कोकिलो रज्जुदालकश्चापमङ्गुकौ ॥

पारावतकपोतौ च न भक्ष्याः पक्षिणः सृताः ।

अभक्ष्याः पशुजातीनां गोखरोश्चाश्वकुञ्जराः ॥

सिंहव्याघ्रर्क्षशरभाः सर्पाजगरकास्तथा ।

आखुमूषकमार्जारनकुलग्रामशूकराः ॥

श्वशृगालरकदीपिगोलाङ्गूलकमर्कटाः”—इति ।

कुरुरः उल्कीशः । मङ्गुर्जलकाकः । दीपिशब्दो व्याघ्रविशेषपरः ।
गोलाङ्गूलो वानरविशेषः । मर्कटग्रहणं सर्वेषां पञ्चनखानामुपलक्षणार्थम् ।
अतएव मनुः । “सर्वान्पञ्चनखांस्तथा”—इति । न भक्ष्येदिति धोञ्जना ।
अथ पञ्चनखानां भक्ष्यत्वनिषेधो गोधादिपञ्चकव्यतिरिक्तविषयः ।
तथाच देवलः,—

“पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या धर्म्मतः परिकीर्त्तिताः ।

गोधा कूर्मः शशः श्वाविट् शल्यकश्चेति ते सृताः”—इति ॥

धर्म्मत इति हिंसामकृत्वा कयादिप्राप्ता भक्ष्या इत्यर्थः । न चायम-
पूर्वविधिः, रागप्राप्तत्वान्तङ्गुलणस्थ । नापि नियमः, पक्षप्राप्तभावात् ।
अतो गोधादिपञ्चनखपञ्चकव्यतिरिक्ता न भक्ष्या इति परिसङ्ख्यैव
परिग्राह्यते । एवञ्च सति विशेषनिषेधवत्वान्तर्मांसभक्षणे प्रत्यवायो-

नेतरन्नेत्यवगम्यते । अतएवोक्तं मनुना,—

“न मांसभक्षणे दोषो न मद्ये न च मैथुने ।

प्रवृत्तिरेषा भूतार्मां निवृत्तिस्तु महाफला” —इति ॥

यत्तु तेनैवोक्तम्,—

“नाकृत्वा प्राणिनां हिंसां मांसमुत्पद्यते कश्चित् ।

न च प्राणिवधः स्वर्ग्यस्तस्मान्मांसं विवर्जयेत् ॥

समुत्पत्तिस्तु मांसस्य बधवन्धौ च देहिनाम् ।

प्रसमीक्ष्य निवर्त्तेत सर्व्वमांसस्य भक्षणात्” —इति ॥

यच्च याज्ञवल्क्येनापि,—

“वसेत्स नरके घोरे दिनानि पशुलोमभिः ।

संमितानि दुराचारो यो हन्यविधिना पशून्” —इति ॥

तन्निषिद्धप्राणिहिंसापूर्व्वकमांसभक्षणविषयं, न तु कयादिप्राप्त-
मांसभक्षणविषयं, प्राणिवधनिन्दापूर्व्वकमेव मांसनिषेधस्मरणात् । यच्च
मनुनैवोक्तम्,—

“फलमूलाग्रनैर्मेधैर्मुन्यन्नानाञ्च भोजनैः ।

न तत्फलमवाप्नोति यन्मांसपरिवर्जनात्” —इति ॥

तत्र मांसवर्जनस्य महाफलसाधनत्वं प्रोचितादिव्यतिरिक्तविषयम् ।

अतएवोक्तमेनैव,—

“प्रोचितं भक्षयेन्मांसं ब्राह्मणस्य च काम्यया ।

यथाविधि नियुक्तञ्च प्राणानामेव चात्यये” —इति ॥

प्रोचितमिष्टमिष्टं मांसं, ब्राह्मणस्य काम्यया ब्राह्मणकामनया च,*

* ब्राह्मणकामनायां च,—इति सो० ना० ।

यथाविधि नियुक्तः आहुते निमन्त्रितश्च, प्राणायामे क्षुन्निमित्ते व्याधि-
निमित्ते वा, मांसं भक्षयेदित्युक्तं प्रसक्त्यनुप्रसक्त्या ।

निमन्त्रितेभ्यो ब्राह्मणेभ्यो यद्देयं तदाह कात्यायनः,—

“तैलमुद्वर्तनं स्नानं दन्तधावनमेव च ।

कृत्तरोमनखेभ्यस्तु दद्यात्तेभ्योऽपरेऽहनि”—इति ॥

स्नानं स्नानमाधनम् । दन्तधावनं दन्तधावनमाधनं काष्ठादि, दद्या-
दित्यर्थः । एतत्तैलादिदानमनिषिद्धतिथिविषयम् । निषिद्धतिथिषु
तिलतैलप्रतिनिधित्वेनामलकोदकं दद्यात् । तथाच मार्कण्डेयः,—

“अज्ज्ञः षट्मु मुहूर्त्तेषु गतेषु च यतान्* दिजान् ।

प्रत्येकं प्रेषयेत् प्रेष्यान् प्रदायामलकोदकम्”—इति ॥

आमलकोदकदानमप्यमावास्याद्यतिरिक्तविषयम् । “धात्रीफलै-
रमावास्यायां न स्नायात्”—इति स्मृत्यन्तरे निषेधात् । तैलादिदाने
विशेषो देवत्वेन दक्षितः,—

तैलमुद्वर्तनं स्नानं स्नानीयञ्च पृथग्विधम् ।

पात्रेरोदुम्बरेद्दद्याद्देवदेविकपूर्वकम्”—इति ॥

औदुम्बरं ताम्रपात्रम् । यत्तु प्रचेतमोक्तम्,—

“आहुभुग्यो नखगमशुक्लं दनं न तु कारयेत्”—इति ।

तन्निषिद्धतिथिविषयम् । आहुदेष्टे प्रकल्प्यानि द्रव्याणि पुराणे-
ऽभिहितानि,—

“उपमूलं मरुत्तमान् कुशांस्तत्रोपकल्पयेत् ।

यवांसिलान् व्रीहीः कांस्यमापः शुद्धौ समाहृताः ॥

* गतेष्वथ च तान्,—इति मु० ।

पार्श्वराजतताम्राणि पात्राणि स्यात्समिन्मधु ।

पुष्पधूपसुगन्धादि चौरसूत्रञ्च मेघणम्”—इति ॥

तिला जर्त्तिला ग्राह्यास्तदसम्भवे ग्राम्याः । जर्त्तिललक्षणमुक्तं सत्य-
व्रतेन,—

“जर्त्तिलास्तु तिलाः प्रोक्ता कृष्णवर्णा वनेभवाः”—इति ।

तेषां प्रशस्तत्वमापस्तम्बश्चाह,—

“अटव्यां ये समुत्पन्ना अकृष्टफलितास्तथा ।

ते वै आद्रे पवित्रास्तु तिलास्ते न तिलास्तिलाः”—इति ॥

निमन्त्रितब्राह्मणानामुपवेशनार्थमासनं दृषी । तत्र विशेषो मनु-
नोक्तः । “कुतपञ्चाशने दद्यात्”—इति । कुतपो नेपालदेशप्रभवमे-
षादिरोमनिर्मितकम्बलः । तदुक्तं स्मृत्यन्तरे,—

“मध्याह्नः खड्गपात्रञ्च तथा नेपालकम्बलः ।

रूपं दर्भास्तिला गावो दौहित्रश्चाष्टमः स्मृतः ॥

पापं कुक्षितमित्याहुस्तस्य सन्तापकारणम् ।

अष्टावेते यतस्तस्मात् कुतपा इति विश्रुताः”—इति ॥

कांस्यपार्श्वराजतताम्रपात्राणि भोजनार्थमर्चार्थं चोपकल्प्यानि ।
अत्र भोजनार्थं पलाशपत्रपात्राण्येवोपकल्प्यानि न तन्यपर्णपात्राणि ।
तथावाचिः,—

“न मृण्मयानि कुर्वीत भोजने दैवपित्रयोः ।

पालाशेभ्यो विना न स्युः पर्णपात्राणि भोजने”—इति ॥

* ते वै आद्रेषु देयाः स्युस्तिलास्ते जर्त्तिलाः स्मृताः,—इति सु० ।

अर्घ्यायं त्वन्यपर्णपात्राण्यनिषिद्धानि । अतएव वैजावापः,—

“खादिरौडुम्बराण्यर्घ्यपात्राणि आद्वकर्मणि ।

अप्यश्ममृण्मयानि स्युरपि पर्णपुटास्तथा”—इति ॥

अत्रोपकल्पनीयं पुष्पं ब्रह्माण्डपुराणे दर्शितम्,—

“शुक्ताः सुमनसः श्रेष्ठास्तथा पद्मोत्पलानि च ।

गन्धरूपोपपन्नानि यानि चान्यानि कृत्स्नशः”—इति ॥

मार्कण्डेयपुराणेऽपि*,—

“जात्यश्च सर्वा दातव्या मक्षिकाः श्वेतयूथिकाः ।

जलोद्भवानि सर्वाणि कुसुमानि च चम्पकम्”—इति ॥

यत्त्वङ्गिरमोक्तम् । “न जातो कुसुमानि न कदलीपत्रम्”—इति ।

क्रतुरपि,—

“असुराणां कुले जाता जाती पूर्वपरिग्रहे ।

तस्या दर्शनमात्रेण निराशाः पितरो गताः”—इति ॥

अत्र जातीकुसुमनिषेधो वैकल्पिकः । अत्र वर्ज्यानि कुसुमानि

मत्स्येनोक्तानि,—

“पद्मत्रिल्लार्कधुस्तूरपारिभद्राटरूषकाः† ।

न देयाः पित्रकार्येषु पयश्चैवाविकं तथा”—इति ॥

पारिभद्रो मन्दारः, आटरूषो वायकः । शङ्खोऽपि,—

* नास्त्येतत् सु० पुस्तके ।

† तेनैवोक्तानि,—इति सु० ।

‡ रूष्करः,—इति सो० ना० ।

“उग्रगन्धीन्यगन्धीनि चैत्यवृक्षोद्भवानि च^(१) ।

पुष्पाणि वर्जनीयानि रक्तवर्णानि यानि च”—इति ॥

अत्र रक्तवर्णनिषेधो जलोद्भवव्यतिरिक्तविषयः । अतएवोक्तन्तेनैव,—

“जलोद्भवानि देयानि रक्तान्यपि विशेषतः”—इति ।

विष्णुरपि । “वर्जयेदुग्रगन्धीनि* कण्टकिजातानि रक्तानि पुष्पाणि च, सितानि सुगन्धीनि कण्टकिजातान्यपि दद्यात्”—इति ।

धूपद्रव्यमपि विष्णुधर्मोत्तरे दर्शितम्,—

“धूपो गुग्गुलको देयस्तथा चन्दनसारजः ।

अगरुश्च सकर्पूरस्तुरुष्कस्त्वक् तथैव च”—इति ॥

तुरुष्कः सल्लकीरुक्षः, त्वक् लवङ्गम् । मरीचिरपि,—

“चन्दनागरुणी चोभे तमालोषीरपद्मकम्”—इति ।

वर्जनीयधूपद्रव्यं विष्णुराह । “जीवजञ्च सर्वं न धूपार्थम्”—इति ।

(जीवजं कस्तूर्यादि ।) “चन्दनकुङ्कुमकर्पूरागरुपद्मकान्यनुलेपनार्थं”—इति ।

दीपार्थस्तेहद्रव्यमाह मरीचिः,—

“हृतादा तिलतैलादा नान्यद्रव्यान्तु दीपकम्”—इति ।

अत्र चान्यद्रव्यनिषेधो वसामेदोरूपद्रव्यविषयो^(२) न पुनः कौसु-
भादितैलविषयः । अतएव,—

* वर्जयेदुग्रगन्धीन्यगन्धीनि,—इति सु० ।

(१) चैत्यवृक्षः पूज्यत्वेन ख्यातो वृक्षः ।

(२) चन्देदस्तु वसा, वसा,—इत्यमरः ।

“दृतेन दीपो दातव्यस्तथवाऽन्यौषधीरसैः ।

वसामेदोद्भवं दीपं प्रयत्नेन विवर्जयेत्”—इति ॥

चौमसूत्रोपकल्पनं वस्त्रालाभविषयं, सति सम्भवे चौमं वस्त्र-
मुपकल्पनीयम् । अतएव स्मृत्यन्तरम्,—

“कौश्रेयं चौमकार्पासं दुकूलमहतं तथा ।

आद्वेष्टेतानि यो दद्यात्कामानाप्नोति पुष्कलान्”—इति ॥

कौश्रेयं कृमिकोशोत्पतन्तुजम् । चौममतधीलक्ष्मभवतस्तु-
सम्भवम् । दुकूलमिति सूत्रवस्तम् । अहतम्,—

“ईषद्भूतं नवं श्वेतं सदृशं यज्ञ धारितम् ।

अहतं तद्विजानीयात् सर्व्वकर्म्मसु पावनम्”—इति^(१) ॥

एवं दर्भादिमेक्षणान्तं द्रव्यमुपकल्प्य स्नात्वा शुक्लं वासः परि-
दधात् । तथाच स्मृतिः,—

“स्नात्वाऽधिकारी भवति दैवे पित्र्ये च कर्म्मणि”—इति ।

“आद्वेष्टुं क्तवासाः स्यात्”—इति ।

स्नानानन्तरं यत्कर्त्तव्यं तदाह यमः,—

“ततः स्नात्वा निवृत्तेभ्यः प्रत्युत्थाय कृताञ्जलिः ।

पाद्यमाचमनीयञ्च समग्रयच्छेद्ययाक्रमम्”—इति ॥

कृताञ्जलिः स्वागतमित्युक्त्वा अध्वक्तोपहतिशुद्ध्यर्थं पादप्रचा-
लनार्थमाचमनीयञ्चोदकं क्रमेण प्रयच्छेदित्यर्थः । तदनन्तरं गृहपञ्चणे
मण्डलद्वयं कार्यम् । तथाच मत्स्यः,—

(१) कौश्रेयं कृमिवाद्यारभ्य एतदन्तोद्यम्यो नास्ति मुद्रितातिरिक्त-
पुस्तकेषु ।

“भवनस्यागतोभूमौ^(१) —————

गोमयेनानुलिप्तायां गोमूत्रेण तु मण्डले”—इति ।

गोमयसहितेन गोमूत्रेण मण्डले कार्यं इति शेषः । अत्र विशेषमाह
शम्भुः,—

“उदक्प्रवमुदीचं* स्यादक्षिणं दक्षिणाप्रवम्”—इति ।

उदीचं वैश्वदेविकं मण्डलमुदक्प्रवणं, दक्षिणं पितृयं मण्डलं
दक्षिणाप्रवणं कुर्यात् । तत्र मण्डलकरणप्रभृत्याश्राद्धपरिसमाप्तेर्वैश्व-
देविकं कर्म प्रदक्षिणं यज्ञोपवीतिना कार्यं पितृयमपसव्यं प्राचीना-
वीतिना^(२) कार्यम् । तथाच मनुः,—

“प्राचीनावीतिना सम्यगपसव्यमतन्त्रिणा ।

पितृयमानिधनात्कार्यं विधिवद्भर्त्तापाणिना”—इति ॥

अत्रैव विशेषान्तरमाह कात्यायनः,—

“दक्षिणं पातयेत् जानु देवान्परिचरन् सदा ।

पातयेदितरज्जानु पितृन्परिचरन् सदा”—इति ॥

शातातपोऽपि,—

“उदङ्मुखस्तु देवानां पितृणां दक्षिणमुखः”—इति ।

बोधाद्यनोऽपि,—

* उदङ्मुखमुदीचं—इति सो० शा० ।

(१) सर्व्वेष्वेवादर्शपुस्तकेषु श्लोकस्यास्य द्वितीयपादो न दृश्यते ।

(२) यज्ञोपवीतिप्राचीनावीतिनौ, “उपवीतं यज्ञसूत्रं प्राङ्गते दक्षिणे
करे प्राचीनावीतमन्यस्मिन्”—इत्यनेनोन्वेयौ । अपसव्यं पितृतीर्थ,
“तर्ज्जन्यङ्गुलधोरन्तरा अपसव्यमवसर्ज्जवि तेन पितृभ्यो दद्यात्”—
इत्युक्तेः ।

“प्रदक्षिणन्तु देवानां पितृणामप्रदक्षिणम् ।

देवानामृजवो दर्भाः पितृणां दिगुणाः स्युताः”—इति ॥

मण्डलकरणान्तरकर्त्तव्यमाह शम्भुः,—

“उत्तरेऽत्ततसंयुक्तान्पूर्वाद्यान् विन्यसेत् कुशान् ।

दक्षिणे दक्षिणाग्रांस्तु सतिलान्विन्यसेद्बुधः”—इति ॥

मत्स्यपुराणेऽपि,—

“अक्षताभिः सप्तुष्याभिस्तदभ्यर्च्योपसव्यवत् ।

विप्राणां चालयेत्पादानभिनन्द्य पुनः पुनः”—इति ॥

अपसव्यवत् पूर्वमुदीच्यमण्डलं पश्चाद्दक्षिणमण्डलमभ्यर्च्यत्यर्थः ।

दैवपूर्वकं विप्राणां पादप्रचालनं कुर्यात् । अतएव ब्रह्मनिरुक्तम्,—

“पाद्यञ्चैव तथैवार्घ्यं दैवमादौ प्रयोजयेत् ।

शस्त्रोदेवीति मन्त्रेण पाद्यञ्चैव प्रदापयेत्”—इति ॥

पाद्यादिदानं नामगोचोच्चारणपूर्वकं कर्त्तव्यम् । तदुक्तं मत्स्य-
पुराणे,—

“नामगोचं पितृणान्तु प्रापकं हव्यकव्ययोः”—इति ।

पादप्रचालनानन्तरं यत् कर्त्तव्यं तदाह सुमन्तुः,—

“दर्भपाणिर्द्विराचम्य लघुवासा जिबेन्द्रिय ।

परिश्रिते शुचौ देशे गोमयेनोपलेपिते ॥

दक्षिणाप्रवणे सम्यगाचान्तान् प्रयतान् शुचीन् ।

आसनेषु सदर्भेषु विविक्तेषूपवेशयेत्”—इति ॥

विविक्तेषु परस्परमसंस्पृष्टेष्वित्यर्थः । मनुरपि,—

“आसनेषु तु कुपेष्ु वर्हिभस्तु पृथक् पृथक् ।

उपस्पृष्टोदकान् सम्यग्विप्रांस्तानुपवेशयेत्”—इति ॥

उपवेशनप्रकारो यमेन दर्शितः । “आसनं संस्पृशन् सव्येन पाणिना दक्षिणेन ब्राह्मणमुपसंगृह्य समाध्वमिति चोक्त्रोपवेशयेत्”—इति ।
धर्मेऽपि,—

“जान्वाल्म्य ततो देवानुपवेश्य ततः पितृन् ।

समस्ताभिर्यादृतिभिरासनेषूपवेशयेत्”—इति ॥

आदिपुराणेऽपि*,—

“विप्रौ तु प्राङ्मुखौ तेभ्यो द्वौ तु पूर्वं निवेशयेत् ।

शन्नोदेवीतिमन्त्रेण पाद्यं चैव प्रदापयेत् ।

उत्तराभिमुखान्विप्रांस्तौन् पितृभ्यश्च सर्वदा”—इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि,—

“द्वौ दैवे प्राक् चयः पित्र्यउदगेकैकमेव वा ।

मातामहानामप्येवं तन्त्रं वा वैश्वदैविकम्”—इति ॥

मातामहानामप्येवमिति संख्यादिङ्नियमयोरतिदेशः । वैश्व-
दैविकं कर्म आङ्गद्वयार्थमावृत्त्याऽनुष्ठेयं तन्त्रेण वेत्यभिप्रेत्य तन्त्रं वा
वैश्वदैविकमित्युक्तम् । अतएव मरीचिः,—

“तथा मातामहश्चाङ्गं वैश्वदेवमन्वितम् ।

कुर्वीत भक्तिसम्यक्स्तम्भं वा वैश्वदैविकम्”—इति ॥

अत्र द्वयोरपि आङ्गयोर्वैश्वदैविककर्माणः तन्मावृत्तिविधानादेक-

* आदित्यपुराणेऽपि,—इति सु० ।

† गालीदमर्द्धं मुद्रितातिरिक्तपुस्तकेषु ।

प्रयोगविधिप्रयोज्यत्वं भिन्नप्रयोगविधिप्रयोज्यत्वञ्च प्राप्तम् । ततश्चैका-
धिकारपूर्वसाधनत्वं भिन्नाधिकारपूर्वसाधनत्वञ्चावगम्यते* ।

उपविष्टब्राह्मणनियमाः स्मृत्यन्तरे दर्शिताः,—

“पवित्रपाणयः सर्वे ते च मौनव्रतान्विताः ।

उच्छिष्टोच्छिष्टसंस्पर्शं वर्जयन्तः परस्परम्”—इति ॥

मौनित्वञ्च ब्रह्मोद्यकथाव्यतिरिक्तविषयम् । अतएव यमः,—

“ब्रह्मोद्याश्च कथाः कुर्युः पितृणां सेतदौषितम्”—इति ।

उपविष्टेष्वपि ब्राह्मणेषु यतिर्ब्रह्मचारी वा यद्यागच्छति, तदा
सोऽपि आहुते भोजयितव्यः । तदाह यमः,—

“भिचुको ब्रह्मचारी वा भोजनार्थमुपस्थितः ।

उपविष्टेष्वनुप्राप्तः कामन्तमपि भोजयेत्”—इति ॥

हागलेयोऽपि,—

“पूजयेत् आहुकालेऽपि यतिं च ब्रह्मचारिणम् ।

विप्रानुद्धरते पापात् पितृमातृगणानपि”—इति ॥

मनुरपि,—

“ब्राह्मणं भिचुकं वाऽपि भोजनार्थमुपस्थितम् ।

ब्राह्मणैरभ्यनुज्ञातः शक्तिः प्रतिपूजयेत्”—इति ॥

ब्राह्मणोपवेशनानन्तरं कृत्यं पुराणेऽभिहितम्,—

“आहुभूमौ गयां ध्यात्वा ध्यात्वा देवं गदाधरम् ।

ताभ्याश्चैव नमस्कृत्य ततः आहुं प्रवर्त्तयेत्”—इति ॥

* ततश्चैकाधिकारात् पूर्वसाधकत्वं भिन्नाधिकारात् पूर्वसाधकत्वञ्चाव-
गम्यते,—इति सौ०शा० । ०धिकारापूर्वसाधनत्वमिति त्वस्माकं प्रतिभाति ।

आहुं करिष्यदित्येवमुपविष्टान् ब्राह्मणान् पृच्छेदित्यर्थः । अत-
एवोक्तं तच्चैव,—

“उभौ हस्तौ समौ कृत्वा जानुभ्यामन्तरे स्थितौ ।

सप्रश्रयस्योपविष्टान् सर्वान् पृच्छेत् द्विजोत्तमान्”—इति ॥

कुरुष्वेति तैः अनुज्ञातो देवताभ्यः पितृभ्यसेति मन्त्रं चिः पठेत् ।

तदुक्तं ब्रह्माण्डपुराणे,—

“देवताभ्यः पितृभ्यश्च महायोगिभ्यएव च ।

नमः स्वाधायै स्वाहायै नित्यमेव नमो नमः ॥

आद्येऽवसाने आहुस्य चिरादृत्तं जपेत्सदा”—इति ।

अनन्तरं सर्वतस्तिलान्विकिरेत् । तदुक्तं निगमे । “अपहता इति
तिलान्विकिरेत्”—इति । तिलान्विकीर्य दर्भासनं दद्यात् । तदुक्तं
पुराणे,—

“कुरुष्वेति स तैरुक्तो दद्याद्दर्भासनं ततः”—इति ।

दर्भासनदानञ्च ब्राह्मणहस्तो उदकदानपूर्वकं कार्यम् । अतएव
याज्ञवल्क्यः,—

“पाणिप्रक्षालनं दत्त्वा विष्टरार्थान् कुशानपि”—इति ॥

विष्टरार्थानासनार्थान् कुशानासनेषु दत्त्वेत्यर्थः । तदुक्तं पुराणे,—

“आसने चासनं दद्यादामे वा दक्षिणेऽपि वा”—इति ।

वामे वा दक्षिणेऽपि वेत्ययं विकल्पः पित्र्यदेवार्थब्राह्मणासन-
दानविषयतया व्यवस्थितो द्रष्टव्यः । अतएवोक्तं तच्चैव,—

“पितृकर्मणि वामे वै दैवे कर्मणि दक्षिणे”—इति ।

दैवे कर्मण्यासनदाने विशेषः काठकेऽभिहितः । “देवानां सद्यवा-

दर्भाः”—इति। आसनं दत्त्वा पुनर्निमग्नयेत्। तदाह संयहकारः।
 “ततः पुनरपो दत्त्वा निमग्नयेत्। दैत्रे चणः क्रियतां, ततः ओम्
 तथेति विप्रो ब्रूयात्। प्राप्नोतु भवानिति कर्त्ता पुनर्ब्रूयात्,
 प्राप्तवानिति विप्रः पुनर्ब्रूयात्”—इति। निमग्न्यणश्च निरङ्गुष्ठं हस्तं
 गृहीत्वा कर्त्तव्यम्। तदुक्तं पुराणे,—

“निरङ्गुष्ठं गृहीत्वा तु विश्वान् देवान् समाह्वयेत्”—इति।

अङ्गुष्ठयतिरिक्तं हस्तं गृहीत्वा निमग्न्य विश्वान् देवान् समाह्वये-
 दित्यर्थः। आवाहनेतिकर्त्तव्यतामाह यमः,—

“यवहस्तस्ततो देवान् विज्ञाप्यावाहनं प्रति।

आवाहयेदनुज्ञातो विश्वेदेवास इत्यृषा ॥

विश्वेदेवाः शृणुतेति मन्त्रं जप्त्वा ततोऽचतान्।

ओषधयेति^(१) मन्त्रेण विकिरेत्तु प्रदक्षिणम्”—इति ॥

प्रदक्षिणं दक्षिणपादादिमस्तकान्तमचताम्बिकिरेत् आरोपये-
 दित्यर्थः। विश्वेदेवासु द्रव्यं वृहस्पतिना दर्शिताः,—

“ऋतुर्दक्षो वसुः सत्यः काशः कामस्तथैव च।

धुनिश्च रोचनश्चैव * तथा चैव पुरुरवाः ॥

आर्द्रवाश्च † दशैते तु विश्वेदेवाः प्रकीर्त्तिताः”—इति ॥

* धुरी विजोषनश्चैव,—इति सु०। धुरिश्च जोषनश्चैव,—इत्यन्यत्र
 पाठः।

† माद्रवाश्च,—इत्यन्यत्र पाठः।

(१) ओषधयेति,—इत्यत्र विसर्गलोपे सन्धिरासः। ओषधय इति,—
 इति कश्चित् पाठः।

तेषां मध्ये पुरुर्वार्द्रवमंशका विश्वेदेवा अवावास्याः, पार्वण-
आहुत्वात् । अतएव शङ्कः,—

“इष्टिआहुते कतुर्दचः संकौच्यौ वैश्वदैविके ।

नान्दीमुखे सत्यवसू काम्ये च धुनिरोचनौ ॥

पुरुर्वार्द्रवौ चैव पार्वणे समुदाहृतौ ।

नैमित्तिके कालकामावेव सर्वत्र कौर्त्तयेत्”—इति ॥

इष्टिआहुतं कर्माङ्गआहुतम् । तच्च पारस्करेण दर्शितम्,—

“निषेककाले सोमे च सीमन्तोन्नयने तथा ।

ज्ञेयं पुंसवने आहुतं कर्माङ्गं वृद्धिवत्कृतम्^(१)”—इति ॥

वृद्धिवदित्यनेन वृद्धिआहुताच्च कर्माङ्गआहुतमन्यदिति ज्ञायते ।

नान्दीमुखं वृद्धिआहुतम् । तत्स्वरूपं वृद्धवसिष्ठ आह,—

“पुत्रजन्मविवाहादौ वृद्धिआहुतमुदाहृतम्”—इति ।

आदिशब्देनास्यप्राशनचूडाकरणदिसंस्कारा गृह्यन्ते न तु गर्भा-
धानपुंसवनसीमन्तोन्नयनानि, तच्च क्रियमाणस्य कर्माङ्गआहुत्वात्^(२) ।
काम्यं फलकामनोपाधिकम्^(३) । पार्वणममावास्याआहुतम्^(४) । नैमि-
त्तिकं सपिण्डीकरणम् । ननु,

(१) निषेककालो गर्भाधानकालः । सोमः सोमयागः । सीमन्तोन्नयन-
पुंसवने गर्भावस्थाकर्त्तव्यसंस्कारविशेषौ ।

(२) एकमेव वृद्धिआहुतं तत्र तत्र तत्तद्विश्वदेवानां लाभार्थं कर्माङ्गत्वेन
वृद्धिआहुत्वेन च परिभाषितमित्यनुसन्धेयम् ।

(३) “कामाय तु हितं काम्यमभिप्रेतार्थसिद्धये”—इति पुराणेषु
स्मर्यते ।

(४) “अमावास्यां यत् क्रियते तत् पार्वणमुदाहृतम्”—इति स्मरणा-
मिति भावः ।

“एकोद्दिष्टुं यत् आहुं तन्नैमित्तिकमुच्यते”—

इति नैमित्तिकशब्द एकोद्दिष्टे रूढत्वात्कथं सपिण्डीकरणे प्रयु-
ज्यते इति । सत्यं, तथापि ‘तदप्यदैवं कर्त्तव्यम्’—इत्येकोद्दिष्टस्य
दैवशीलत्वेन कामकाससंज्ञकानां विश्वेषां देवानामन्यथानुपपत्तेः
एकोद्दिष्टयुक्तं सपिण्डीकरणं नैमित्तिकशब्देन लक्षणमुच्यते । विष्वा
देवानावाह्यार्थं पाचासादनादि कुर्यात् । तथाच याज्ञवल्क्यः,—

“यवैरन्वपकीर्याच भाजने सपविचके ।

शन्नो देवा पयः क्षिप्वा यवोऽसीति यवांसुधा”—इति ॥

मत्स्यपुराणेऽपि,—

“विश्वान् देवान् यवैः पुष्पैरन्वर्थासनपूर्वकम् ।

पूरयेत्पाचयुग्मन्तु स्थाप्य दर्भपविचके”—इति ॥

प्रचेता अपि,—

“एकैकस्य तु विप्रस्य अर्थं पाचे विनिक्षिपेत् ।

यवोऽसीति यवान् कीर्त्वा^(१) गन्धपुष्पैः सुपूजितम्”—इति ॥

अर्थपाचाणि सौवर्णराजतादीनि । तदाह कात्यायनः । “सौवर्ण-
राजतौदुम्बरखट्वमणिमयानां पाचाणामन्यतमेषु, यानि वा विद्यन्ते,
पचपुटकेषु वा”—इति । यानि वा तैजसानि कांक्षादीनि, तेषु
वेत्यर्थः । राजतं पाचं पित्र्ये विनियुज्यते, न दैवे । तदाह राजतं
पाचमधिकृत्य,—

(१) कीर्त्वा विक्षिप्य । “विक्षिपे”—इति स्मरणात् ।

“शिवनेत्रोद्भवं^(१) यस्मादतस्तत् पितृवल्लभम् ।

अमङ्गलं तत् यत्नेन देवकार्येषु वर्जितम्”—इति ॥

अर्घ्यपवित्रकं प्रतिपात्रं भेदेन कार्यम् । तदुक्तं चतुर्विंशतिमते,—

“द्वे द्वे शलाके देवानां पात्रे कृत्वा पयः क्षिपेत्” ।

पवित्रकरणेतिकर्त्तव्यतामाह याज्ञवल्क्यः,—

“पवित्रे स्थ इति मन्त्रेण द्वे पवित्रे च कारयेत् ।

अन्तर्दर्भं कुशक्षिप्त्वे कौशे प्रादेशसम्भिते”—इति ॥

कुशक्षिप्त्वे इति कुशमन्तरे कृत्वा क्षिप्त्वे । अतएव यज्ञपार्श्वः,—

“ओषधीमन्तरे कृत्वा अङ्गुष्ठाङ्गुलिपर्वणोः ।

क्षिप्यात् प्रादेशमाचन्तु पवित्रं विष्णुरब्रवीत् ॥

न नखेन न काष्ठेन न लोहेन न मृण्मयात्”—इति ।

अनन्तरं, स्वाहार्था इति मन्त्रेण देवतार्थं ब्राह्मणसमीपेऽर्घ्यपात्रं स्थापयेत् । तथाच गार्ग्यः,—

“स्वाहेति चैव देवानां होमकर्मण्युदाहरेत्”—इति ।

देवानां होमकर्मण्यर्घ्यदाने कर्मण्युपस्थिते पात्रं स्थापयितुं स्वाहार्था इति मन्त्रमुच्चारयेदिति प्रकरणादेव गम्यते । अर्घ्यपात्रं स्थापयित्वा विप्रहस्तेऽर्थं दद्यात् । तदाह याज्ञवल्क्यः,—

“या दिव्या इति मन्त्रेण हस्तेष्वर्थं विनिक्षिपेत् ।”

अर्घ्यदाने विशेषमाह गार्ग्यः,—

“दत्त्वा हस्ते पवित्रन्तु संपूज्यार्थं विनिक्षिपेत्”—इति ।

(१) “सोऽरोदीत्, यदरोदीत् तत् रुद्रस्य रुद्रत्वं तस्य यदश्वं व्यशीर्यत तद्रजतमभवत्”—इति ब्राह्मणवाक्यमत्रानुसन्धेयम् ।

इत्येवमिति वक्ष्यमाणमुपक्रमगतैकवचनानुरोधादविवक्षितम् ।
तदग्निरसुदकपूर्वकं गन्धादि देयम् । तथा च याज्ञवल्क्यः,—

“दत्त्वोदकं गन्धमाख्यं धूपदानं प्रदीपकम्”—इति ।

गन्धादिदानमाच्छादनस्याप्युपलक्षणं, तदन्तर्गतत्वात् । एवमासन-
प्रभृत्याच्छादनपर्यन्तं वैश्वदेविकार्चनं काण्डानुसमयेन^(१) कृत्वा आस-
नाद्याच्छादनपर्यन्तं पिचर्चनं प्राचीभावीत्यप्रदक्षिणं कुर्यात् । तदाह
याज्ञवल्क्यः,—

“अपसव्यन्ततः कृत्वा पिदृणामप्रदक्षिणम्”—इति ।

ननु दैवे पित्र्ये च आसनाद्याच्छादनपर्यन्तानां पदार्थानामपि
पदार्थानुसमयेनैवानुष्ठानं न्याय्यं न तु काण्डानुसमयेन । पदार्थानु-
समये हि तेषां प्रधानप्रत्यासत्तिर्भवति अवैषम्यं च, अन्यथा केषाञ्चित्
प्रधानप्रत्यासत्तिः केषाञ्चित्तेति वैषम्यमापद्येत । सत्यम्, आसनादि-
पदार्थेषु वचनबलात्काण्डानुसमयेनैव स्वीक्रियते । वाचनिकत्वञ्च,
‘अपसव्यं ततः कृत्वा’—इति वैश्वदेविकासनादिपदार्थकाण्डादूर्ध्वं
पिचर्चनविधानात् । आसनादिदानप्रकारमाह सण्व,—

“द्विगुणांस्तु कुशान् दत्त्वा क्षुण्णन्तस्त्रेत्यृचा सह ।

आवाह्य तदनुज्ञातो जपेदायान्तु न स्ततः ॥

यवार्थास्तु तिस्रैः कार्याः कुर्यादर्घ्यादि पूर्ववत् ।

दत्त्वाऽर्घ्यं संस्त्रवांस्तेषां पात्रे कृत्वा विधानतः ॥

(१) दैवे एकैकं काण्डं कृत्वा पित्र्ये तत् कर्त्तव्यमिति काण्डानुसमयः । दैवे
एकैकं पदार्थं कृत्वा पित्र्ये स पदार्थः कर्त्तव्य इति पदार्थानुसमयः ।
पदार्थसमूहः काण्डम् । तथाच दैवे आसनप्रभृत्याच्छादनान्तकाल-
धर्मसमापनानन्तरं पित्र्ये तत्कालोपदेशादनं काण्डानुसमयः ।

पितृभ्यः स्थानमसीति न्युजं पात्रं करोत्यधः”-इति ॥

दिगुणान् दिगुणभुग्नान् सतिलान् कुशानासनार्थं दद्यात् । तदुक्तं काठके । “पितृणां दिगुणांस्तिलैः” इति ।

आसनदानात्पूर्वं पश्चाच्चोदकं दद्यात् । तथा चाश्वलायनः । “अपः प्रदाय दर्भान् दिगुणभुग्नानासनं प्रदाय” । अपः प्रदायेति श्राद्धे चणः क्रियतामिति पूर्ववत् जलं दत्त्वा । पितृनावाहयिष्ये इति ब्राह्मणान् स्पृष्ट्वा आवाहयेति तैरनुज्ञातः उग्रन्तस्वेति मन्त्रेणावाह्यं नमो वः पितर इति तिलान् मस्तकादिदक्षिणपादान्तमवकीर्या-
यान्तु नः पितर इति मन्त्रेणोपतिष्ठते । तथाच प्रचेताः-
“शिरःप्रभृति पादान्तं नमो व इति पेटके”-इति ।

उपस्थानानन्तरकृत्यमुक्तं पुराणे,-

“अपेदायान्तु नः इति मन्त्रं सम्यगग्रेषतः ।

रक्षार्थं पितृसत्रस्य त्रिःकृतः सर्वतो दिशम्

तिलांस्तु प्रक्षिपेन्नमस्त्वमुच्चार्यापहता इति” ॥

अर्थाद्याच्छादनान्तं पूर्ववत् कुर्यात् । अत्रार्थापात्रासनादौ विशेषोविष्णुना दर्शितः । “दक्षिणाग्रेषु दक्षिणापवर्गेषु चमसेषु त्रिष्वपश्चामिञ्चेच्छन्नोदेवैरिति” । अयमर्थः । दक्षिणाग्रेषु दर्भेषु दक्षिणापवर्गतयाऽऽसादितेषु पवित्रान्तर्हितेषु चमसेषु त्रिष्वर्थापात्रेषु शन्नोदेवैरभिष्टयइति मन्त्रेण प्रतिपात्रमपश्चामिञ्चेदिति । गौतमोऽपि । “पात्रेषु दर्भान्तर्हितेष्वपः प्रदाय शन्नोदेवैरभिष्टय-
इत्यनुमन्वितासु तिलानावपति, तिलोऽसि सोमदेवत्यो गोसवो देवनिर्भितः । प्रत्नमद्भिः प्रत्नस्त्रधया पितृनिर्माहोकाग्नीण्याहि नः

स्नानम इति” । अत्र च पित्रादीनां त्रयाणामेकैकस्थानेकब्राह्म-
णनिमन्त्रणे सर्वेषामेकब्राह्मणनिमन्त्रणेऽपि त्रीण्येवार्घ्यपात्राणि न तु
ब्राह्मणसङ्ख्याया । अतएव वैजवापः,—

“स्त्रीर्वा पितॄणां त्रीण्येव कुर्यात्पात्राणि धर्मवित् ।

एकस्मिन्वा बड्गु वा ब्राह्मणेषु यथाविधि” ॥

स्त्रीर्वा तिलानर्घ्यादिकेषु चिन्नेत्यर्थः । अर्थपवित्रज्ञायुग्मसङ्ख्याया
कर्त्तव्यम् । तदुक्तं चतुर्विंशतिमते,—

“तिस्रस्तिस्रः शलाकाः स्युः पितृपात्रेषु पार्वणे”—इति ।

तिस्रप्रक्षेपानन्तरं गन्धपुष्पाणि प्रक्षेपेत् । तदुक्तं ब्रह्मपुराणे,—

“अर्घ्याः पुष्पैश्च गन्धैश्च ताः प्रपूज्याश्च शास्त्रवत्”—इति ।

या अर्घ्यार्हास्ता आपस्ता गन्धादिभिः पूज्या इत्यर्थः । अनन्तर-
कर्त्तव्यमाह शौनकः,—“ताः प्रतिग्राहयित्वन् स्वधार्घ्या इति” । ता-
अपो ब्राह्मणैः प्रतिग्राहयित्वन् स्वधार्घ्या इति मन्त्रेण स्थापयेदित्यर्थः ।
ततः पविचान्तर्हितेषूदकपूर्वकं या दिव्या इति मन्त्रेणार्घ्यादिकं
दद्यात् । तथाच पैठीनसिः । “ततो ब्राह्मणहस्तेषूदकपूर्वं दर्भाग्रदा-
योदकपूर्वकमर्घ्यादिकं ददाति या दिव्या इत्युक्त्वाऽसावेतन्ते अर्घ्या-
दिकमित्यप उपस्पृश्यैवमेवेतरयोः”—इति । अत्र विशेषमाह धर्मः ।
“या दिव्या आप इति पात्रं पाणिभ्यामुद्धृत्य नाम गोचश्च गृहीत्वा
सपवित्रहस्तेऽर्घ्यं दद्यात्”—इति । यत्तु पैठीनसिवचने हस्तेष्विति बड्ग-
वचनम्, तत् त्रींस्त्रीनेकैकचेति विहितब्राह्मणसङ्ख्यापक्षे । ब्राह्मण-
हस्तेषूदकपूर्वं दर्भाग्रदायेति पित्र्यर्घ्यब्राह्मणार्घ्यनएव बड्गवचनप्रयो-
गात् । अन्यथा, एवमितरयोरिति पितामहप्रपितामहार्थब्राह्मणा-

र्चनस्य पृथग्विधानं न स्यात् । (१) एवमर्थं दत्वा तेषामर्घौदकानां संस्त्रवान् विप्रहस्तेभ्यः पात्रेषु गलितान् पितृपात्रे संगृह्य तत्पात्रं न्युजमधोमुखं “पितृभ्यः स्नानमग्नि”-इत्यधः कुर्यात् भूमौ निद-
ध्यात् इत्यर्थः । न्युजकरणमन्तरकर्त्तव्यमाह वैजावापः,—

“तस्योपरि कुशान्दत्वा प्रदद्याद्द्वैवपूर्वकम् ।

गन्धपुष्पाणि धूपञ्च दौपवस्तोपवीतकम्”—इति ॥

द्वैवपूर्वकमित्ययं पदार्थानुसमयो याज्ञवल्क्योक्तकाण्डानुसमयेन ग्रह विकल्पते इत्यविरोधः । एवं गन्धपुष्पादिभिर्ब्राह्मणानभ्यर्च्यग्नौ करणाख्यं कर्म कुर्यात् । तदाह कात्यायनः,—

“गन्धान्ब्राह्मणसात्कृत्वा पुष्पाण्युतुभवानि च ।

धूपं चैवानुपूर्व्येण अग्नौ कुर्यादतः परम्”—इति ॥

अग्नौ करणप्रकारमाह याज्ञवल्क्यः,—

“अग्नौ करिष्यन्नादाय पृच्छत्यन्नं दत्तमुतम् ।

कुरुष्वेत्यभ्यनुज्ञातो ङ्गलाऽग्नौ पितृयज्ञवत् ॥

ऊतशेषं प्रदद्यात्तु भाजनेषु समाहितः ।

यथालाभोपपन्नेषु रौप्येषु तु विशेषतः”—इति ॥

अग्नौ करिष्यन् दत्तमुतमन्त्रमादाय “अग्नौ करिष्ये”—इति ब्राह्म-
णान् पृच्छेत् । दत्तशब्देन शाकादेर्निरासः । ततः कुरुष्वेति तैरनु-
ज्ञातः, “सान्निध्यमुपसमाधाय* मेचणेनावदाय सोमाय पितृमते स्वधा-

* सन्निधौ उपसमाधाय,—इति मु० ।

(१) दत्त्वाऽर्थं संस्त्रवान्तेषां (७२४।६) इति याज्ञवल्क्यवचनं व्याचष्टे एव-
मर्थं दत्त्वेत्यादिना ।

नमोऽग्नये कव्यवाहनाय स्वधानमः” — इति पिण्डपितृयज्ञविधानेनाग्नौ जुहुयात् । ततोमेक्षणं कृत्वा ऊतशेषं यथास्नाभोपपन्नेषु पित्रादि-
भाजनेषु* दद्यात् न वैश्वदेवभाजनेषु । तदुक्तं पुराणे,—

“अग्नौकरणशेषन्तु न दद्यादैश्वदैविके” — इति ।

अग्नौकरणञ्च प्राचीनावीत्युपवीती वा कुर्यात् । तत्प्रकृतिभूतस्य पिण्डपितृयज्ञस्य दैविकत्वपैतृकत्वाभ्यामुभयविधत्वेन विकल्पितो-
भयधर्मकत्वात्, तद्विकृतिभूताग्नौकरणहोमेऽपि प्राचीनावीतित्वोप-
वीतित्वयोर्विकल्पोऽवगम्यते । अत्र च यथाशास्त्रं व्यवस्था द्रष्टव्या ।
अग्नौकरणञ्च स्मार्त्तत्वेन विवाहाग्नौ कर्त्तव्यम् । यदा तु सर्वाधाने-
नौपासनाग्निर्नास्ति, तदा दक्षिणाग्नौ जुहुयात्, तदसन्निधाने लौकि-
काग्नौ । तथा च वायुपुराणम्,—

“आहत्य दक्षिणाग्निन्तु होमार्थं वै प्रयत्नतः ।

अग्न्यर्थं लौकिकं वाऽपि जुहुयात्कर्मसिद्धये” — इति ।

अग्न्यर्थमौपासनाग्निकार्यसिद्धयर्थम् । दक्षिणाग्न्यसन्निधाने पाणौ
होमः कर्त्तव्यः । तथा च सत्यन्तरम्,—

“हस्तेऽग्नौकरणं कुर्यादग्नौ वा साग्निको द्विजः” — इति ।

साग्निकः सर्वाधानेनाहिताग्निर्दक्षिणाग्न्यसन्निधाने हस्ते लौकि-
केऽग्नौ वाऽग्नौकरणं कुर्यादित्यर्थः । यदा त्वर्धाधानेनाहिताग्नि-
रप्यग्निमान्† तदौपासनाग्नावग्नौकरणं कुर्यात्, तदभावे द्विजपाणा-
वशु वा । तथाच मार्कण्डेयः, । “अनाहिताग्निस्त्वौपासनाग्न्यभावे

* पित्रादिभोजनपात्रेषु,— इति सु० ।

† यदा त्वर्धाधानेनाहिताग्निरनाहिताग्निर्वाऽपिमान्,— इति सु० ।

दिजेऽपु वा”—इति । अनाहिताग्निशब्देनार्धाधानेनाहिताग्निर्ग-
ह्यते । अश्वग्नौकरणं जलसमीपे आहूकरणे वेदितव्यम् ।

तदाह कात्यायनः,—

“विष्णुधर्मोत्तरे वाऽपु मार्कण्डेयनयः स्मृतः ।

स यदाऽपां समीपे स्थाञ्छाहं श्रेयो विधिक्षदा”—इति ।

चक्षु मनुनोक्तम्,—

“अन्यभावे तु विप्रस्य पाणवेवोपपादयेत्”—इति ।

तद्व्याचारिविषयम् । तदाह जातृकर्षः,—

“अन्यभावे तु विप्रस्य पाणौ दद्यात्तु दक्षिणे ।

अन्यभावः स्मृतस्तावथावद्धार्यां न विन्दति”—इति ।

विद्यमानेऽप्यग्नौ काभ्यादिषु चतुर्षु आहुतेषु ब्राह्मणपाणवेव
होमः । तदाऽऽर्ग्यकाराः,—

“अन्वष्टक्यं च पूर्वद्युर्मासिमासि च पार्वणम् ।

काभ्यमभ्युदयेऽष्टम्यामेकोद्दिष्टमथाष्टमम् ॥

चतुर्व्याधेषु साग्नीनामग्नौ होमो विधीयते ।

पित्र्यब्राह्मणहस्ते स्थादुत्तरेषु चतुर्व्यपि”—इति ।

“हेमन्ताग्निशिरयोस्तुर्णामपरपक्षाणामष्टम्योऽष्टकाः”—इति वि-
हितान्यष्टकाश्राद्धानि । तच्चाष्टकाश्राद्धानामुत्तरदिने नवम्यां क्रिय-
माणं आहुमन्वष्टक्यम् । पूर्वद्युः सप्तम्यां क्रियमाणं आहुं ‘पूर्वद्युः’—
इति पदेन लक्षणयोक्तम् । प्रतिमासं क्रियमाणमापरपक्षिकं आहुं
‘मासिमासि’—इत्यनेनोक्तम् । पार्वणं सर्व्वश्राद्धप्रकृतीभूतममावस्था-
श्राद्धम् । काभ्यं पुत्रादिफलकामनया क्रियमाणं आहुम् । आभ्यु-

दधिकश्राद्धमभ्युदय इति पदेनोक्तम् । अष्टकाख्यश्राद्धमष्टम्यामिति पदेनोक्तम् । एकोद्दिष्टपदेन सपिण्डीकरणं लक्षणयोक्तं, सपिण्डीकरणे एकोद्दिष्टस्यापि सद्भावात् । एषां मध्ये आद्येषु चतुर्षु सामिकानाम-
ग्नावेवाग्नौकरणहोमः, उत्तरेषु सामीनां पित्र्यब्राह्मणहस्तएवेति* ।
पाणौ होमे तु विशेषः कात्यायनेन दर्शितः,—

“पित्र्ये यः पङ्क्तिमूर्द्धन्यस्तस्य पाणावनग्निकः ।

ऊत्वा मन्त्रवदन्येषां त्वष्णीं पात्रेषु निक्षिपेत्”—इति ।

यत्तु यमेनोक्तम्,—

“दैवविप्रकरेऽग्निसिः कृत्वाऽग्नौकरणं विजः”—इति ।

तत्र विकल्पेन व्यवस्था द्रष्टव्या । दैविकब्राह्मणपाणौ होम-
पत्रेऽपि पित्र्यब्राह्मणपात्रेष्वेव शेषं निक्षिपेत् । अतएव वायु-
पुराणम्,—

“ऊत्वा दैवकरेऽग्निसिः शेषं पित्र्ये निवेदयेत् ।

न हि स्मृताः शेषभाजो विश्वेदेवाः पुराणगैः”—इति ।

पाणौ होमे यत्कर्त्तव्यं तदाह शौनकः । “अग्निसिश्चेदाद्यं गृहीत्वा
भवत्स्वेवाग्नौकरणम्—इति पूर्ववत्तथाऽस्त्विति” । अयमर्थः । आद्यं
घृतशुतजनं गृहीत्वा “भवत्स्वेवाग्नौकरणहोमं करिष्ये”—इति पूर्ववत्
पृष्ट्वा तथाऽस्त्विति तैरनुज्ञातो जुहुयात्,—इति । यमोऽपि,—

“अग्नौकरणवत्तत्र होमोदैवकरे भवेत् ।

पर्यस्तदर्भानास्तीर्य्य यतो ह्यग्निसमो हि सः”—इति ।

पर्यस्तदर्भाः परिस्तरणयोग्यदर्भाः । दैवकरग्रहणेन पित्र्यब्राह्मण-

* हेमन्तशिष्टिरयोरित्यारभ्य एतदन्तोऽग्नौ नास्ति ना० एतन्ते ।

करोऽप्युपलक्ष्यते । उभयत्रापि विकल्पेनाग्नौकरणस्य विधानात् ।
पाणितले जतस्थान्नस्य विनियोगमाह गृह्यपरिशिष्टकारः,—

“यच्च पाणितले दत्तं यच्चान्यदुपकल्पितम् ।

एकीभावेन भोक्तव्यं पृथग्भावो न विद्यते ॥

अन्नं पाणितले दत्तं पूर्वमश्रन्त्यबुद्धयः ।

पितरस्तेन तृप्यन्ति शेषान्नं न लभन्ति ते”—इति ।

यदा दैवविप्रकरे होमस्तदा । पितृमातामहब्राह्मणद्वयार्थं सकृद्देवा-
नुष्ठेयः । वैश्वदेवभेदेऽपि तत्राधिकरणकारकस्य संप्रतिपन्नत्वात् । यदा
पितृब्राह्मणकरे होमस्तदा मातामहब्राह्मणकरेऽपि पृथगनुष्ठेयः, वैश्व-
देविकतन्त्रत्वेऽपि तत्राधिकरणकारकस्यासंप्रतिपन्नत्वात्^(१) ।

तथा च कात्यायनः,—

(१) दैवब्राह्मणहस्ते होमविधानपक्षे दैवब्राह्मणहस्तएवामौकरणहोम-
स्याधारइति स एव तस्याधिकरणकारकं, आधारस्यैवाधिकरण-
कारकतया स्मरणात् । वैश्वदेवभेदेऽपि एकस्मिन् वैश्वदेवब्राह्मणहस्ते
अग्नौकरणहोमे कृतेऽपि शास्त्रोक्तएवाधारे स कृतोभवतीति नास्य
पुनरावृत्तिः । पितृब्राह्मणहस्ते होमपक्षे हि पितृब्राह्मणहस्तएव
होमस्याधिकरणकारकं भवति । मातामहपक्षे तु न पितृब्राह्मणो-
वर्तते किन्त्वन्यएव । पितृब्राह्मणहस्ते होमविधिस्तु पितृपक्षएव
प्रवर्तते । तस्य च ‘मातामहानामप्येवं’—इत्याद्यतिदेशबलान्माता-
महपक्षे प्राप्तिः । एवञ्च पितृब्राह्मणस्थाने मातामहब्राह्मणवत्
पितृब्राह्मणहस्तस्थाने मातामहब्राह्मणहस्तोऽपि तत्पक्षीयाग्नौकरण-
होमाधारतया अतिदेशेन प्राप्यते इति व्यक्तमधिकरणकारकस्य
भिन्नत्वम् । तथाचाधिकरणकारकभेदात् होमोऽपि भेदेनैव कर्तव्य-
इति भावः ।

“मातामहस्य भेदेऽपि कुर्यात्तन्त्रे च* साम्निकः”—इति ।

वैश्वदेविकस्य भेदे तन्त्रे च मातामहस्य मातामहार्थब्राह्मण-
स्यापि पाणौ होमं साम्निकः कुर्यादित्यर्थः । पात्राणि द्विः प्रचा-
लयेत् । तथा च ब्रह्माण्डपुराणम्,—

“प्रचास्य हस्तपात्रादि पश्चादङ्घ्रिर्विधाभवत् ।

प्रचालनं जलं दर्भैस्तिलमिश्रं क्षिपेच्छुचौ”—इति ।

हस्तेन निर्दुष्टं पात्रादीति मध्यमपदलोपी समासः । आदि-
शब्देन घृतादिधारणार्थं गृह्यते । एवं प्रचालितेषु पात्रेषु ऊतशेषं
प्राचीमावीती पितृपात्रेषु निधाय सन्पादितान् पदार्थान् परिवेषयेत् ।
तथा च श्रौतकः,—

“ऊत्वाऽग्नौ परिशिष्टन्तु पितृपात्रेष्वनन्तरम् ।

निवेद्यैवापसव्येन परिवेषणमाचरेत्”—इति ।

अपसव्येनेति ऊतशेषनिवेदनेनाम्नेति न परिवेषणेन । अतएव
कार्ष्णाजिनिः,—

“अपसव्येन कर्त्तव्यं पित्र्यं कृत्यं विशेषतः ।

अन्नदानादृते सर्वमेवं मातामहेष्वपि”—इति ।

परिवेषणप्रकारो मनुना दर्शितः,—

“पाणिभ्यामुपसंगृह्य स्वयमन्नस्य वर्द्धितम् ।

विप्रान्तिके पितृन् ध्यायन् शनकैरुपनिक्षिपेत्”—इति ।

अन्नस्य वर्द्धितमन्नेन पूर्णं परिवेषणपात्रं विप्रान्तिके भोजनार्थ-

पात्रे । स्वयमिति वचनात् स्वयं परिवेषणं मुख्यम् । अतएव वायु-
पुराणम्,—

“फलस्थानन्तता प्रोक्ता स्वयं तु परिवेषणात्”—इति ।

यत्तु तत्रैवोक्तम्,—

“परिवेषणं प्रशस्तं हि भार्यया पितृहन्त्रये ।

पितृदेवमनुव्याणां स्त्रीसहायोद्यतः स्मृतः”—इति ।

तदितरापेक्षया वेदितव्यम् । भार्ययाऽपि सर्वण्यैव परिवेषणं
कार्यम् । तथा च नारायणः,—

“यद्द्वयं यत्पवित्रञ्च यत्पित्र्यं यत्सुखावहम् ।

द्विजातिभ्यः सर्वणाया हस्तेनैव तु दीयते”—इति ।

हस्तेन हस्तद्वयेनेत्यर्थः । हस्तेनापि न साक्षाद् देयं, अपि तु
दर्थादिद्वारा । अतएव वृद्धशातातपः,—

“उभाभ्यामपि हस्ताभ्यामाहृत्य परिवेषयेत्”—इति ।

मत्स्येनोक्तम्,—

“हस्तदत्तास्तु ये स्नेहा स्रवणव्यञ्जनादयः ।

दातारन्नोपतिष्ठन्ति भोक्ता भुञ्जीत किल्बिषम्”—इति ।

विष्णुपुराणेऽपि,—

“नापवित्रेण हस्तेन नैकेन न विना कुशम् ।

मायसेनैव पात्रेण श्राद्धेषु परिवेषयेत्”—इति ।

आयसेन अथोमयपात्रेण नैव परिवेषयेत् । परिवेषणे कानि

पात्राणि प्रशस्तानीत्यपेक्षिते विष्णुः । “वृतादिदाने तैजसानि पात्राणि
वा फल्गुपात्राणि वा प्रशस्तानि । अत्र च पितृगाथा भवति,—

सौवर्णराजताभ्याञ्च खड्गेनौदुम्बरेण च ।

दत्तमचयतां यान्ति फल्गुपात्रेण वाऽप्यथ” — इति ।

खड्गेन खड्गमृगशृङ्गकृतदर्वादिना । फल्गुपात्रेण काकौदुम्बरी-
काख्यवृक्षदारुकृतदर्वादिना* । अन्यान्यपि परिवेषणीयान्याह मनुः,—

“भक्ष्यं भोज्यञ्च विविधं मूलानि च फलानि च ।

क्षयानि चैव मांसानि पानानि सुरभीणि च ॥

उपनीयं तु तत्सर्वं शनकैः सुसमाहितः ।

परिवेषयेत्तु प्रयतः गुणान् सर्वान् प्रचोदयन्” — इति ।

शौनकोऽपि,—

“शाकं सर्व्वमुपानीय निवेद्य च पृथक् पृथक् ।

विधिना दैवपूर्व्वं तु परिवेषणमारभेत्” — इति ।

सम्पादितं सर्व्वपात्रेषु प्रक्षिप्य पात्राभिमन्त्रणं कुर्यात् । तदाह
प्रचेताः । “सर्व्वं प्रकृतं दत्त्वा पात्रमालभ्य जपेत्” — इति । अत्र
विशेषमाह याज्ञवल्क्यः,—

“दत्त्वाऽन्नं पृथिवीपात्रमिति पात्राभिमन्त्रणम् ।

क्षत्वेदं विष्णुरित्यन्ते द्विजांगुष्ठं निवेशयेत्” — इति ।

अनन्तरकर्त्तव्यमाह अत्रिः,—

“हस्तेन मुक्तमन्त्राद्यमिदमन्त्रमितीरयेत् ।

स्वाहेति च ततः कुर्यात् स्वसत्तादिं निवर्त्तयेत् ॥

* खड्गेन,— इत्यादि एतदन्तं नास्ति ना० शा० स० पुस्तकेषु ।

गोत्रसंबन्धनामानि इदमन्त्रं ततः स्वधा ।

पितृन् कमाद्दौर्येति स्वसत्तां विनिवर्त्तयेत्”—इति ।

अयमर्थः । विश्वेभ्यो देवेभ्य इति देवतोद्देशेन शब्दोच्चारणानन्तर-
मिदमन्त्रमित्युच्चारयेत्, ततः स्वाहेति मन्त्रमुच्चारयेत्, ततो न ममेति
स्वत्वपरित्यागं कुर्यात् । ततः पित्रादिक्रमात् संबन्धगोचरानामोच्चारण-
पूर्वकं* देवतोद्देशं कृत्वेदमन्त्रमिति प्रदेयं द्रव्यं निर्दिश्य, स्वधेति कथ-
दामप्रकाशकं मन्त्रमुच्चार्य, न ममेति स्वत्वपरित्यागं कुर्यात् । अन-
न्तरकृत्यमाह लघुयमः,—

“अन्नहीनं क्रियाहीनं मन्त्रहीनञ्च यद्ववेत् ।

सर्वमच्छिद्रमित्युक्त्वा ततो यन्त्रेण भोजयेत्”—इति ।

अच्छिद्रं जायतामित्युक्त्वा । अनन्तरकर्त्तव्यमाह प्रचेताः,—

“अपोशानं प्रदायाथ सावित्रीं त्रिजपेदथ ।

मधुवाता इति त्वं^(१) मध्वित्येतत्त्रिकं तथा”—इति ।

मधु इत्येतत् त्रिरावर्त्तनीयमिति चतुर्थपाठस्यार्थः । सावित्रीं
सव्याहृतिकां जपेत् । तथा च याज्ञवल्क्यः,—

“सव्याहृतिकां गायत्रीं मधुवाता इति त्वम् ।

जप्त्वा यथासुखं वाच्यं भुञ्जीरंस्तेऽपि वाग्यताः”—इति ।

यथासुखमित्यत्र जुषध्वमित्यध्याहारः । अतएव व्यासः,—

* सम्बन्धनामगोत्रोच्चारणपूर्वकं,—इति मु० ।

(१) त्वं,—इत्यार्षोऽयं प्रयोगः । “नृचि त्रेरुत्तरपदादिकोपच कन्ध-
सि”—इति पाणिनिस्मृत्यात् ।

“जुषध्वमिति ते चोक्ताः सम्यग्विधृतभाजनाः ।

कृतमौनाः समश्रीयुरपोशानादनन्तरम्”—इति ।

आद्वभोक्ता बलिं न दद्यात् । अतएवाचिः,—

“दत्ते वाऽयथवाऽदत्ते भूमौ यो निचिपेदलिम् ।

तदन्नं निष्फलं याति निराग्नेः पितृभिर्गतम्”—इति ॥

भोजनोपक्रमानन्तरकर्त्तव्यमाह कात्यायनः । “अश्वत्थु जपेद्वाह-
तिपूर्वां गायत्रीं सप्रणवां सकृत्तिर्वा रचोम्रीः पित्र्यमन्त्रान् पुरुष-
सूक्तमप्रतिरथमन्यानि च पवित्राणि^(१)”—इति । मनुरपि,—

“स्वाध्यायं श्रावयेत्पित्र्ये धर्मशास्त्राणि चैव हि ।

आख्यानानीतिहासांश्च पुराणानि खिलानि च^(२)”—इति ।

अथ सूक्तजपो यज्ञोपवीतिना कर्त्तव्यः । अतएव यमदग्निः,—

“अपसव्येन कर्त्तव्यं सर्वं आहुं यथाविधि ।

सूक्तलोचजपं मुक्ता विप्राणाञ्च विमर्ज्जनम्”—इति ॥

दाहभोक्तृनियमानाह वृद्धशातापतः,—

“अपेक्षितं योन दद्यात् आद्वार्थमुपकल्पितम् ।

रूपणो मन्दबुद्धिस्तु न स आद्वफलं लभेत् ।

(१) ऋग्वेदीय ४।४।२० पञ्चमसूक्तगता ऋचः रक्षेत्राः ।

(२) स्वाध्यायोवेदः । धर्मशास्त्राणि मानवादीनि । आख्यानानि सौपर्य-
मैत्रावरुणादीनि । इतिहासामहाभारतादयः । पुराणानि “सर्गश्च
प्रतिसर्गश्च वंशोमन्वन्तराणि च । वंशानुचरितञ्चैव पुराणं यच्चल-
त्तवम्”—इत्युक्तलक्षणाणि ब्रह्मपुराणादीनि । खिलानि श्रीसूक्त-
शिवसङ्ख्यादीनि ।

अपेक्षितं याचितव्यं आह्वयमुपकल्पितम् ।

न याचते दिजोमूढः स भवेत् पिदघातकः"—इति ।

ननु,

“याचते यदि दातारं ब्राह्मणो ज्ञानदुर्वलः ।

पितरस्तस्य दुष्यन्ति दातुर्भोक्तुर्म संग्रयः”—इति ।

“कच्छदादशरात्रेण मुच्यतेऽकर्मणस्ततः ।

तस्मादिदानीमेव दद्यान् याचेन्न च दापयेत्”—इति

वायुपुराणस्मृती विरुध्येयातामिति चेत् । मैवम् । तयोरनुप-
कल्पितविषयत्वेनाप्युपपत्तेः । उपकल्पितवस्तुनोऽप्यत्यन्ताधिकस्य दान-
प्रतियहौ शङ्कल्लिखिताभ्यां निषिद्धौ । “नात्यन्ताधिकं दद्यान्
प्रतिगृह्णीयात्”—इति । अनपेक्षितवस्तुनो निवारणप्रकारमाह
निगमः,—

“नास्त्रपानादिकं शब्दे वारयेन्मुखतः कश्चित् ।

अनिष्टत्वाद्दुःखत्वाद्वा वारणं हस्तसंज्ञया”—इति ।

वारणं याचनस्याप्युपलक्षणार्थम् । मुखतोयाचने मौनभङ्गा-
विशेषात् । अपेक्षितवस्तु ददामीत्युक्त्वा न देयम् । तथाच यमः,—

“यावद्भुविष्यं भवति यावदिष्टं प्रदीयते ।

तावदग्नन्ति पितरो यावन्नाह ददाम्यहम्”—इति ।

भोजनकाले दादनियमाः ब्रह्माण्डपुराणे दर्शिताः,—

“न चाशु पातयेत् कर्त्ता नाशुद्वां गिरमीरयेत् ।

न चोद्दीचेत भुञ्जानान् न च कुर्वीत मत्सरम् ।

न दीनोनापि वा क्रुद्धो न चैवान्यमना नरः ।

एकाग्रमाधाय मनः आर्द्रं कुर्यात्सदा बुधः”—इति ।

भोक्तृनियममाह सुमन्तुः,—

“अक्रोधनो रसान् सम्यगद्याद्यद्यस्त्र* रोचते ।

आ हस्तेर्भोजनन्तेषां कामतो† नावशेषणम्”—इति ।

निगमेऽपि । “दृष्ट्वा भुञ्जीरन् न विभोक्तयमाना अनुकृत्य‡
पाचम्”—इति । बोधायनोऽपि,—

“पादेन पादमाक्रम्य योभुङ्क्तेऽनापदि दिजः ।

नैवासौ भुज्यते ग्राह्ये निराशाः पितरोगताः”—इति ।

प्रचेता अपि,—

“पीत्वाऽऽपोशानमश्रीयात् याचे दत्तमगर्हितम् ।

सर्वेन्द्रियाणां चापल्यं न कुर्यात्पाणिपादयोः”—इति ।

मनुरपि,—

“अत्युष्णं सर्वमन्नं स्यादश्रीरंश्चैव वाग्यताः ।

न च द्विजातयोन्नयुर्दात्रा पृष्टा हविर्गुणान्”—इति ।

अश्रीरंश्चैवेत्येवकारः प्रमादात्परस्परसंस्पर्शेऽपि भोजनानिवृत्त्यर्थः ।

अतएव शङ्कः,—

* सम्यगादद्याद्यदि,—इति मु० ।

† कामतो,—इति ना० ।

‡ अविभोक्तयन्तो नोक्तय,—इति मु० ।

“आद्धपंक्तौ तु भुञ्जानो ब्राह्मणो ब्राह्मणं स्पृशेत् ।
तदन्नमत्यजन् भुक्त्वा गायत्र्यष्टशतं जपेत्”—इति ।

पुनः स एव,—

“हृक्कारेणापि यो ब्रूयाद्धस्तादाऽपि गुणान्वदेत् ।
भूतलाच्चोद्धरेत्पात्रं मुचेद्धस्तेन वाऽपि तत् ।
प्रौढपादो वह्निः कचो वह्निर्जानु करोऽथवा ।
अङ्गुष्ठेन विनाऽश्नाति मुखशब्देन वा पुनः ।
पौतावग्रिष्टन्तोयादि पुनरुद्धृत्य वा पिबेत् ।
खादिताड्यं पुनः खादेन्मोदकानि फलानि वा ।
मुखेन वा धमेदन्नं निष्ठौवेद्भाजनेऽपि वा ।
इत्यमन्नं द्विजः आद्धं हत्वा गच्छत्यधोगतिम्”—इति ।

पौढपादः आसनाधारुढपादः । वह्निः कच उत्तरवासो वह्निर्भूत-
कचद्वितयः* । दातृनियममाह शङ्खः,—

“आद्धे नियुक्तान् भुञ्जानान् पृच्छेन्नवणादिषु ।
उच्छिष्टाः पितरो यान्ति पृच्छतो नात्र संशयः ।
दातुः पतति वाङ्मूर्खो जिह्वा भोक्तुश्च भिद्यते”—इति ।

अन्यामपि भोक्तृनियममाह प्रचेताः,—

“न स्पृशेदामहस्तेन भुञ्जानोऽन्नं कदाचन ।
न पादौ न शिरोवस्त्रं न पदा भाजनं स्पृशेत् ।
भोजनन्तु न निःशेषं कुर्यात् प्राशः कथञ्चन ।

* प्रौढपादः,—इत्यादिरेतदन्तेऽग्न्यग्नीनास्ति ना० पुस्तके ।

अन्यत्र दध्नः क्षीरादा क्षौद्रात् सकृन्मयवच"—इति ।

न च, "न निन्देयुर्नावशेषयेयुः"—इति जमदग्निवचनविरोधः,—
इति वाच्यं, तस्याधिकावशेषणविषयत्वात् । अतएवोक्तन्तेनैव ।
"अल्पं पुनरुत्सृष्ट्यन्तस्थासंस्कृतप्रमीतानां भागधेयत्वात्"—इति ।
उच्छिष्टस्थासंस्कृतप्रमीतादिभागधेयलक्ष्यं मनुराह,

"असंस्कृतप्रमीतानां त्यागिनां कुलयोषिताम् ।

उच्छिष्टभागधेयं स्याद् दर्भेषु विकिरस्य यः"—इति ।

एवं नियमेन भुक्तवत्सु विप्रेषु यत् कर्त्तव्यन्नदाह प्रचेताः,—

"दध्नान् बुद्ध्याऽन्नमादाय सतिलं पूर्ववज्जपेत्"—इति ।

पूर्ववत्सव्याहृतिकाङ्गायत्रीं मधुमतीञ्च जपेत्,—इति । तदाह
कात्यायनः । "गायत्रीं मधुमतीं मधुमध्विति च जप्त्वा दध्नाः स्वेति
पृच्छति"—इति । प्रश्नानन्तरं व्यासः,—

"दध्नाः स्वेति च पृष्टास्ते म्रूयुस्तृप्ताः स्म इत्यथ"—इति ।

अनन्तरकर्त्तव्यमाह मनुः,—

"सर्ववर्णिकमन्नाद्यं संनीयाभ्नाद्य वारिणा ।

ससुत्सुजेद्भुक्तवतामपतो विकिरभुवि"—इति ।

सर्ववर्णा व्यञ्जनविशेषा यस्मिंस्तत्सर्ववर्णिकम् । अत्र विशेषमाह
प्रचेताः । "ये अग्नीति भूवि क्षिपेत्"—इति । भुवि दर्भास्तृताया-
मिति । अतएव मनुना, "दर्भेषु विकिरस्य यः"—इत्युक्तम् ।
विकिरं दत्त्वा आचामेत् । अतएव मरीचिः,—

"आह्वेषु विकिरं दत्त्वा योनाचामेन्नतिश्वमात् ।

पितरस्तस्य षण्मासश्चवर्ण्युच्छिष्टभोजिनः"—इति ।

अनन्तरं गण्डुषार्थमुदकं दद्यात् । तदाच मदासमावाक्यम्,—

“ततस्त्वाचमनार्थाय दद्याच्चापः सकलसकृत्”—इति ।

पित्र्यब्राह्मणपूर्वकं हस्तप्रक्षालनाचमनार्थमुदकं दद्यात् । तदाह-
विष्णुः । “उदङ्मुखेष्वाचमनमादौ दद्यात् ततः प्राङ्मुखेषु ततस्तु
प्रोक्षणम्”—इति । आहूदेशं सम्प्रोक्ष्य दर्भपाणिः सर्वं कुर्यात्* ।
ततः पिण्डनिर्वपणं कुर्यात् । तदाह याज्ञवल्क्यः,—

“सर्वमन्नमुपादाय सतिलं दक्षिणामुखः ।

उच्छिष्टसन्निधौ पिण्डान् दद्यान् पितृयज्ञवत्”—इति ।

अयमर्थः । ब्रह्मणार्थपक्वन्निलमिश्रं सर्वमन्नमुपादाय पिण्डान्
हस्तोच्छिष्टसन्निधौ पितृयज्ञकल्पेन पिण्डान् दद्यात् । एतच्च चरुश्रप-
णाभावे वेदितव्यम् । यदा तु चरुश्रपणमद्भावस्तदाऽग्नौकरणशिष्ट-
चरुशेषेण सह सर्वमन्नमुपादाय अग्निमन्निधौ पिण्डान् दद्यात् ।
तदाह मनुः,—

“त्रैलोक्यं तस्माद्भुविःशेषात् पिण्डान् कृत्वा समाहितः ।

अद्वैदेनैव विधिना निर्व्वपेद्दक्षिणामुखः”—इति ।

उच्छिष्टसन्निधिस्वरूपमाह्वयः,—

“पितृणामासनस्थानादयतस्त्रिष्वरन्निषु ।

* एतत्परं, ‘पैतृकब्राह्मणेषु प्रथमं हस्तप्रक्षालनपूर्व्वकमाचमनार्थमुदकं
दत्त्वा पश्चाद्देविकब्राह्मणेषु दत्त्वाऽनन्तरं प्रोक्षितमिति मन्त्रेण आहू-
देशं सम्प्रोक्ष्य दर्भपाणिः सर्वमनुपरिकर्मजातं कुर्यादित्यर्थः’—इत्यधिकः
पाठः सु० ।

उच्छिष्टमन्निधानन् नोच्छिष्टासनसन्निधौ”—इति ।

त्रिध्वरन्निध्विति उच्छिष्टमंगरहितसम्बन्धेऽप्यलक्षणार्थम् ।

अतएव व्यासः,—

“अरन्निमात्रमुत्सृज्य पिण्डांस्तत्र प्रदापयेत् ।

यत्रोपसृशतां वाऽपि प्राप्नुवन्ति न विन्दवः”—इति ।

पिण्डदाने कालमाह मनुः,—

“पिण्डनिर्वपणं केचित् पुरस्तादेव कुर्वते”—इति ।

भोजनात् पुरस्तादर्चनानन्तरमग्नौकरणानन्तरं वा पिण्डनिर्वपणं केचिदिच्छन्ति । अपरे तु भोजनानन्तरमाचमनादर्वागूढं वा ब्राह्मणविसर्जनात् पश्चादा पिण्डनिर्वपणं क्वचिदिच्छन्तीति, केचिदित्यनेनावगम्यते । भोजनात् पुरस्तात् पिण्डनिर्वपणं सपिण्डीकरणात् प्राग्विहितेष्वग्रश्लेषु आद्वेषु, सपिण्डीकरणादिप्रशस्तश्लेषु पश्चादेव पिण्डनिर्वपणम् । तदाह लोकाचिः,—

“अग्रश्लेषु यागेषु पूर्वं पिण्डावनेजनम् ।

भोजनस्य, प्रशस्ते तु पश्चादेवोपकल्पयेत्”—इति ।

आचमनात् प्रागूढं वा ब्राह्मणविसर्जनादूढं वा पिण्डनिर्वपणमिति पक्षाः शाखाभेदेन व्यवस्थिताः । तथाच सत्यन्तरम्,—

“मुनिभिर्भिन्नकालेषु पिण्डदानन्तु यत् सप्ततम् ।

तत् स्वशाखामतं यत्र तत्र कुर्याद्विचक्षणः”—इति ।

तत्राश्वलायनशाखिनामाचमनात् प्रागूढं वेति पक्षयोः समत्वेन विकल्पः । तथाचाश्वलायनः । “भुक्तवत्स्वनाचान्तेषु पिण्डान् निदधादाचान्तेषु वा”—इति । यस्यां शाखायां कालविशेषेण श्रुतः, तत्र

प्रयोगशौकर्यार्थमाचमनादूर्ध्वं पिण्डनिर्वपणपक्षेऽपि गृहीतव्यः । पिण्ड-
निर्वपणं तिकर्तव्यता ब्रह्माण्डपुराणेऽभिहिता,—

“सथोत्तराभ्यां पाणिभ्यां कुर्यादुल्लेखनं द्विजः ।

प्रघर्षणं ततः कुर्यात् आङ्गकर्मण्यतन्द्रितः ।

खण्डनं पेषणं चैव तथैवोल्लेखनक्रिया ।

वज्रेणाथ कुशैर्वाऽपि उल्लिखेत् तु महीं द्विजः”—इति ।

खण्डनं कुशादेऽन्वेदनं, पेषणं भूघर्षणं, वज्रग्रन्थेन स्पृश उच्यते^(१) ।

उल्लेखनमन्त्रस्य कात्यायनेन दर्शितः । “उल्लिख्यापहताइति” ।

अनन्तरं प्रोचयेत् । “तामभ्युक्ष्य”—इति आश्वलायनस्मरणात् ।

तत्र कुशानास्तृणुयात् । तदुक्तं ब्रह्माण्डपुराणे । “क्षिपेत् कुशांस्तत्र

च दक्षिणायान्”—इति । ततोऽवनेजनं कुर्यात् । तदाह सुमन्तुः—

“असाववनेनिच्छेति पुरुषं पुरुषं प्रति ।

चिस्त्रिरेकेन हस्तेन विदधीतावनेजनम्”—इति ।

असाविति पित्रादीन् नामगोचाभ्यां सम्बोध्य एकेन दक्षिण-
हस्तेन प्रतिपुरुषं चिस्त्रिरवनेजनमुदकनिर्वपणं कुर्यादित्यर्थः । असाश्व-
लायनेनावनेजने मन्त्रान्तरमुक्तम् । “प्राचीनावीती लेखां त्रिह-
दकेनोपनयेच्छुभ्रानां पितरः”—इत्यादि । तद्विरुद्धं, शास्त्राभेदेन
व्यवस्थोपपत्तेः । पिण्डदाममन्त्राः कात्यायनेन दर्शिताः । “असावे-
तत्तइति ये च त्वामन्वित्येके”—इति । असावित्यमुकगोचामुक-
शर्माविति संबोध्य एतत्ते इति मन्त्रेण पिण्डदानं कुर्यात् । एके

(१) इत्यमेव पाठः सर्वेषु पुस्तकेषु ।

ये च त्वामन्विति मन्त्रेण पिण्डदानं कुर्यादित्याहुः । पिण्डदानं च
सर्वं जाम्बाद्य* कर्त्तव्यम् । तदुक्तं वायुपुराणे,—

“मधुसर्पिस्तिलयुतांस्त्रीन् पिण्डान्निर्वपेद्बुधः ।

जानु कृत्वा तथा सर्वं भूमौ पितृपरायणः”—इति ॥

पिण्डदानानन्तरकर्त्तव्यमाह मनुः,—

“न्युथ पिण्डान् पितृभ्यस्तु† प्रयतो विधिपूर्वकम् ।

तेषु दर्भेषु तं हस्तं निमृज्याक्षेपभागिनाम्”—इति ॥

तत्र मन्त्रो विष्णुना दर्शितः । “अत्र पितरो मादयध्वमिति
दर्भमूलेषु करावधर्षणम्”—इति । अनन्तरकर्त्तव्यमाह कात्यायनः ।

“अत्र पितर इत्युक्तोदङ्मुख आतमनादावृत्यामीमदन्त पितर-
इति जपति”—इति । आतमनात् प्राणायामोत्पवायुपौडावधि
उदङ्मुख आसीत्, ततोऽनुच्छ्वस्येव पर्यावृत्यामीमदन्तेति मनसा
जपित्वोच्छ्वसेत् । अत्र विशेषः कर्मप्रदीपे दर्शितः,—

“वामेनावर्त्तनं केचिदुदगन्तं प्रचक्षते ।

आवृत्य प्राणमायम्य पितृन्ध्यायन्यथार्हतः ॥

अपस्तेनैव आवृत्य ततः प्राणान् प्रमोचयेत्”—इति ।

अमी मदन्तेत्यनुमन्त्रणानन्तरं विष्णुः । “अमी मदन्तेत्यनुमन्त्र्य
शेषावप्राणं कृत्वा शुन्धन्तां पितर इति पूर्ववदुदकनिनयनं पिण्डो-
परि, ततोऽसावभ्यङ्गेत्यभ्यञ्जनं दद्यादसावन्धेत्यञ्जनं, अथ वस्त्रमभावे

* जाम्बाद्य,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† ततस्तान्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

दशामूर्त्तिं वा एतद्दः पितरो वासो मानोत् प्रेत्य* पितरो
युङ्क्ष्वम्”—इति । तदनन्तरं व्याघ्रः,—

“गन्धपुष्पाणि धूपञ्च दीपञ्च विनिवेदयेत् ।

एतद्दः पितरो वासो दशान्दत्ता पृथक् पृथक्”—इति ॥

अर्चनानन्तरं मत्स्यः,—

“यत् किञ्चित्पच्यते गेहे भक्ष्यं भोज्यमगर्हितम् ।

अनिवेद्य न भोक्तव्यं पिण्डमूले कथञ्चन”—इति ॥

तदनन्तरं वृहस्पतिः,—

“अमभ्यर्च्योदपाचं तु तेषामुपरि निचिपेत्”—इति ।

अनन्तरं विष्णुः । “अथैतानुपतिष्ठेत नमो वः पितर इत्यादिना
मनोवाङ्मयमह इति वृत्तान्तेनाथैतान् पिण्डांश्चालयेत् परेतन
पितर इति” । अनन्तरकृत्यमाहाश्वलायनः । “अग्निं प्रत्येयादग्ने
तमधाश्वन्न स्तोमैरिति अग्निमग्नौकरणाग्निं गार्हपत्यं यदन्तरिचं
पृथिवीम्”—इति । अनन्तरकृत्यमाह मत्स्यः,—

“अथाचान्तेषु चाचम्य वारि दद्यात् सकृत् सकृत्”—इति ।

ब्राह्मणहस्तेषु सकृत्सकृदपो दद्यादित्यर्थः । एतदाचमनात् प्राक्
पिण्डदानपत्रे वेदितव्यम् । आचान्तेषु तु पिण्डदानपत्रे आचम्य
पिण्डदानं कृत्वा ब्राह्मणहस्तेषूदकं सकृत् सकृद्दद्यात्, कुशाक्ष देयाः ।
पद्मपुराणेषु,—

“अचान्तेषूदकं दद्यात् पुष्पाणि मयवानि च”—इति ।

अत्र यवग्रहणं तिलोपलक्षणार्थं, च शब्दः पुनरप्युदकदानसमुच्च-

* होमानुगतोऽन्यत्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

यार्थः । कृतकार्यत्वेन तेषु च यवादिषु कुचक्षित् शुचौ देशे विस्फुटेषु पुनरुदकादिकं दद्यात् । तथा च मत्स्यः,—

“आचान्तेषु पुनर्दद्यात् जलपुष्पाक्षतोदकम्”—इति ।

अनन्तरकर्त्तव्यमाह सएव,—

“दत्त्वाऽऽग्नीः प्रतिगृह्णीयात् द्विजेभ्यः प्राङ्मुखो बुधः ।

अघोराः पितरः सन्तु सन्वित्युक्ते पुनर्द्विजैः ॥

गोचं तथा वर्द्धतां नस्तथेत्युक्तञ्च तैः पुनः ।

दातारो नोऽभिवर्धन्तां वेदाः सन्तिरेव च ॥

अद्धा च नो मा व्यगमदङ्ग देयञ्च नोऽस्त्विति ।

एताः सत्याग्निषः सन्तु सन्वित्युक्तञ्च तैः पुनः”—इति ॥

अनन्तरं पात्रचालनं कृत्वा स्वस्तिवाचनं कुर्यात् । अतएव नारायणः,—

“अचालयित्वा तत्पात्रं स्वस्ति कुर्वन्ति ये द्विजाः ।

निराग्नाः पितरस्तेषां श्रद्धा यान्ति यथागतम्”—इति ॥

पात्रचालने विशेषमाह जातृकर्णः,—

“पात्राणि चालयेत् आहुते स्वयं शिष्योऽथवा सुतः ।

न स्त्रीभिर्न च बालेन नासज्जात्या कथञ्चन”—इति ॥

स्वस्तिवाचनप्रकारमाह पारस्करः । “स्वस्तीति भगवन् ब्रूहीति वाचनम्”—इति । यज्ञोपवीती वैश्वदैविकहस्ते उदकं दत्त्वा पुरुर-
वार्द्धवसंशकेभ्योविश्वेभ्योदेवेभ्यः स्वस्तीति भगवन् ब्रूहीति कर्त्ता
भूयात् । विप्रेण च स्वस्तीति वक्तव्यम् । पित्रब्राह्मणहस्तेष्वप्येवमेव* ।

* यज्ञोपवीती,—इत्यारभ्य एतदन्तोऽग्रश्चो नास्ति ना० पुस्तके ।

अनन्तरकृत्यमाह याज्ञवल्क्यः । “ततः कुर्यादक्षय्योदकमेवच”—
इति । अक्षय्यमस्त्विति ब्राह्मणहस्ते जलं दद्यादित्यर्थः ।
मार्कण्डेयोऽपि,—

“पितॄणां नामगोत्रेण जलं देयमनन्तरम् ।

ब्राह्मणानां द्विजैर्वाक्षय्यमक्षय्यमिदमस्त्विति”—इति ॥

हस्तेष्वित्यध्याहृत्य योजना । अनन्तरं दक्षिणां दद्यात् । मनुः,—

“स्वस्तिवाचनकं कुर्यात् अक्षय्योदकमेवच ।

सतिलं* नामगोत्रेण दद्याच्छ्रद्धया च दक्षिणाम् ॥

गोभूहिरण्यवासांसि भव्यानि† शयनानि च ।

दद्याद्यदिष्टं विप्राणामात्मनः पितुरेवच ।

वित्तशाय्येन रहितः पितॄभ्यः प्रीतिमाचरन्”—इति ॥

अत्र विशेषमाह पारस्करः । “हिरण्यं विश्वेभ्यो देवेभ्यो रजतं
पितॄभ्यः अन्यच्च गोकुणाजिनं यावच्छक्यं दद्यात्‡ ।

एकपङ्क्त्युपविष्टानां विप्राणां श्राद्धकर्मणि ।

भक्ष्यं भोज्यं समं देयं दक्षिणा त्वनुसारतः”—इति ॥

अनुसारत इति, निमन्वितब्राह्मणविद्यागुणतारतम्येनेत्यर्थः । पित्र्य-
होत्रेण दक्षिणादानं प्राचीनावीतिना कार्यम् । अतएव जमदग्निः ।

“अपसव्यन्तु तत्रापि मत्स्यो भगवान् हि मे मनः”—इति । तत्रापि
दक्षिणादानेऽपीति । यत्तु तेनैवोक्तम्,—

* सतिलं,—इति ना० स० पुस्तकयोः

† भव्यानि,—इति मु० पुस्तके ।

‡ यावच्छक्यात्,—इति ना० पुस्तके ।

“सर्वं कर्मापसव्येन दक्षिणादानवर्जितम्”—इति ।

तद्ब्राह्मणोद्देशेन दक्षिणादानपक्षे द्रष्टव्यम् । स च पक्षो देवसेन
दर्शितः,—

“आचान्तेभ्यो द्विजेभ्यस्तु प्रयच्छेच्चैव दक्षिणाम्”—इति ॥

ब्राह्मणोद्देशेन दक्षिणादाने कममाह सएव,—

“दक्षिणां पितृविप्रेभ्यो दद्यात् पूर्वं ततो द्वयोः”—इति ।

वैश्वदेविकब्राह्मणयोरित्यर्थः । अत्र पितृविप्रेभ्य इति समभि-
व्याहाराच्चतुर्थ्यर्थे षष्ठी^(१) । अनन्तरं याज्ञवल्क्यः,—

“दत्त्वा तु दक्षिणां शक्त्वा स्वधाकारमुदाहरन् ।

वाच्यतामित्यनुज्ञातः प्रकृतेभ्यः स्वधोच्यताम् ॥

ब्रूयुरस्तु स्वधेत्युक्ते भूमौ विच्छेत्ततो जलम् ।

विश्वेदेवास्तु प्रीयन्तां विप्रैस्तोक्त इदं जपेत् ॥

दातारो नोऽभिवर्धन्तां वेदाः सन्ततिरेव च ।

अद्वा च नो मा व्यगमद्वड् देयञ्च नोऽस्त्विति ॥

इत्युक्त्वोक्त्वा प्रिया वाचः प्रणिपत्य प्रसादयेत् ।

वाजे वाजे इति प्रीतः पितृपूर्वं विमर्जयेत्”—इति ॥

अनन्तरं पुत्रार्थी मध्यमपिण्डं पत्न्यै दद्यात् । तथा च वायु-
पुराणे,—

“पत्न्यै प्रजार्थी दद्यात्तु मध्यमं मन्त्रपूर्वकम्”—इति ।

मध्यमं पिण्डमित्यर्थः । तत्प्रकारः । तत्र प्राचीनावीती, “अपां

(१) पितृविप्रेभ्य इत्यत्र चतुर्थीनिर्देशात् तत्समभिव्याहारात् द्वयोरि-
त्यत्र षष्ठापि चतुर्थ्यर्थेति भावः । पितृविप्रेभ्य इत्यत्र पितृभ्य इति पाठस्तु
प्रामादिकश्च ।

त्वौषधीनागं रसं प्राशयामि भूतकृतं गर्भं धत्स्व”—इति पत्न्या-
अञ्जलौ मध्यमपिण्डं प्रयच्छेत् । तत्राग्रं* मन्त्रस्तु मन्त्रेण दर्शितः,—

“आधत्त पितरो गर्भमन्तः सन्तानवर्द्धनम्”—इति ।

मनुरपि,—

“पतिव्रता धर्मपत्नी पितृपूजनतत्परा ।

मध्यमन्तु ततः पिण्डमद्यात्मन्यक् सुतार्थिनी ।

आयुश्चान्तं सुतं विन्देत् यशोमेधासमन्वितम् ॥

धनवन्तं प्रजावन्तं धार्मिकं सात्विकं तथा”—इति ।

पिण्डप्रदानस्थायोग्यत्वमाह सएव,—

“अप्राप्तयौवने वृद्धे सगर्भे रोगसम्भवे ।

वालपुत्रकलत्रेऽपि न दद्यात् पिण्डमञ्जलौ”—इति ।

पत्न्या असन्निधानादौ पिण्डानां प्रतिपत्त्यन्तरमाह बृहस्पतिः,—

“अन्यदेशगता पत्नी गर्भिणी रोगिणी तथा ।

तदा तं जीर्णवृषभः क्वागो वा भोक्तुमर्हति”—इति ॥

आपस्तम्बोऽपि प्रतिपत्त्यन्तरमाह,—

“यदि पत्नी विदेशस्था उच्छिष्टा यदि वा मृता ।

दुरात्मा मानुकूला च तस्य पिण्डस्य का गतिः ॥

आकाशं गमयेत्पिण्डं जलस्थो दक्षिणामुखः ।

पितृणां स्थानमाकाशं दक्षिणा दिक् तथैव च”—इति ॥

यत्तु देवलेनोक्तम्,—

* तत्प्रकार इत्यादिः एतदन्तोद्यन्यो नास्ति मुद्रितातिरिक्तपुस्तकेषु ।

† पिण्डप्रदानस्येत्यारभ्य एतदन्तोद्यन्यो नास्ति मुद्रितातिरिक्तपुस्तकेषु ।

“ततः कर्मणि निर्वृत्ते तान् पिण्डांस्तदनन्तरम् ।

ब्राह्मणोऽग्निरजो गौर्वा भक्षयेदप्सु वा क्षिपेत्”—इति ॥

तत्पुत्रार्थिनाभावविषयम् । तीर्थश्राद्धे पिण्डानामप्येव प्रक्षेपः ।

तदुक्तं विष्णुधर्मोत्तरे,—

“तीर्थश्राद्धे सदा पिण्डान् क्षिपेत्तीर्थं समाहितः ।

दक्षिणाभिमुखो भूत्वा पित्र्या दिक् सा प्रकीर्त्तिता”—इति ॥

अनन्तरमुच्छिष्टं समार्जयेत् । अतएव याज्ञवल्क्यः,—

“तत्रैव सत्सु विप्रेषु द्विजोच्छिष्टं न मार्जयेत्”—इति ।

अथमर्थः । विप्रविसर्जनात् प्रागुच्छिष्टं न मार्जयेदपि तु तेषु
विसर्जितेषु पिण्डप्रतिपत्तौ च कृतायामिति । यत्तु व्यासेनोक्तम्,—

“उच्छिष्टं न प्रमृज्यात्तु यावच्चास्तमितो रविः”—इति ।

यच्च वसिष्ठेनोक्तम्,—

“श्राद्धे नोद्वासनीयानि उच्छिष्टान्यादिनक्षयात्* ।

द्योतन्ते वै स्वधाकारास्ताः शिवन्तः कृतोदकाः”—इति ॥

तद्गृहान्तरसम्भवविषयम् । अतएव प्रचेताः,—

“मृत्यवर्गवृत्तो भुङ्क्ते कव्यशेषं स्वगोत्रजैः ।

प्राप्तायां श्राद्धशालायां† द्विजोच्छिष्टं न मार्जयेत्”—इति ॥

उच्छिष्टमार्जनानन्तरं वैश्वदैवं कृत्वा शेषमन्नं ब्राह्मणैः सह
भुञ्जीत । तथा च मत्स्यपुराणम्,—

* उच्छिष्टान्नानि तत्क्रमात्,—इति ना० पुस्तके ।

† आसायं श्राद्धशालाऽयं,—इति सु० पुस्तके ।

“ततश्च वैश्वदेवान्ते समृत्यसुतवान्भवः ।

भुञ्जीतातिथिसंयुक्तः सर्वं पितृनिषेवितम्”—इति ॥

यदा आहुं निर्वृत्य वैश्वदेवादिकं क्रियते, तदा तच्छेषादेव तत्कार्यम् । तदाह पैठीनसिः,—

“आहुं निर्वृत्य विधिवद्वैश्वदेवादिकं ततः ।

कुर्याद्भिचां ततो दद्याद्भुक्तकारादिकं तथा”—इति ।

आदिगन्धेन नित्यआहुं परिगृह्यते । तत इति पितृपाकशेषा-
दित्यर्थः । नित्यआहुं पृथक्पाकेन कार्यम् । अतएव तदधिकृत्य
मार्कण्डेयः । “पृथक्पाकेन चेत्यन्ये”—इति । अत्र नित्यआहुमण्य-
नियतम् । तदाह सएव,—

“नित्यक्रियां पितृणाञ्च केदिच्छन्ति मानवाः ।

न पितृणां तथैवान्ये शेषं पूर्ववदाचरेत्”—इति ॥

यत्तु लौगाक्षिणोक्तम्,—

“पित्रर्थं निर्वपेत्पाकं वैश्वदेवार्थमेव च ।

वैश्वदेवं न पित्रर्थं न दाशं वैश्वदैविकम्”—इति ॥

तदाहिताग्निकर्तृकआहुविषयं, आहिताग्नेः आहुताग्रेव वैश्व-
देवस्य तेनैव विहितत्वात् ।

“पचान्तं कर्म निर्वृत्य वैश्वदेवं च साग्निकः ।

पिण्डयज्ञं ततः कुर्यात्ततोऽम्बाहार्यकं बुधः”—इति ॥

पचान्तं कर्माग्न्यध्वानमम्बाहार्यकं दर्शआहुम्^(१) । यत्तु पुराण-
वचनम्,—

(१) “पूर्वेद्युरग्निं गृह्णाति उत्तरमहयजति”—इति श्रुत्या, दर्शपौर्वा-

“प्रातिवासरिको होमः^(१) आह्नादौ क्रियते यदि ।

देवा ह्यं न गृह्णन्ति कथञ्च पितरस्तथा”—इति ॥

तत् पितृपाकाद्वैश्वदेवकरणे वेदितव्यम् । अतएव पैठौनसिः,—

“पितृपाकात् समुद्धृत्य वैश्वदेवं करोति यः ।

आसुरन्तद्भवेच्छ्राद्धं पितॄणां नोपतिष्ठते”—इति ॥

यदाऽग्नौकरणानन्तरं विकिरणानन्तरं वा वैश्वदेविकं कर्म क्रियते, तदाऽपि पृथक्पाकादेव तत्कार्यं, तच्छेषाद्वैश्वदेवकरणे दोषस्यात्रापि समानत्वात्^(२) । अग्नौकरणानन्तरं वैश्वदेवकरणं च स्मृत्यन्तरेऽभिहितम्,—

“वैश्वदेवाहुतीरग्रावर्वाग्* ब्राह्मणभोजनात् ।

---

* वैश्वदेवाहुतीः सर्वा अर्वाग्,—इति सु० ।

मासाङ्गस्याग्राधानस्याभावस्यायां विधानात् पश्चान्तं कर्मोपग्राधानमिति भावः । एवं पिण्डपितृयज्ञादनु पश्चादाह्रियते इति व्युत्पत्त्या अन्वाह्यार्थपदेन दर्शनाद्भवेत्युच्यते । तथाचोक्तम् । “पितृयज्ञन्तु निर्व्वर्त्य विप्रश्चन्द्रयेऽग्निमान् । पिण्डान्याह्यार्थं आहुं कुर्यान्मासानुमासिकम्”—इति । “अमावास्यां द्वितीयं यदन्वाह्यार्थं तदुच्यते”—इति च ।

(१) प्रातिवासरिकोहोमो वैश्वदेवहोमः ।

(२) तच्छेषात् अग्नौकरणशेषाद्विकिरणशेषाच्च । तच्छेषाद्वैश्वदेवकरणेऽपि पितृपाकात् समुद्धृत्यैव तत्करणं भवति, तदानीमेपि अग्नौत्सर्गस्याकृतत्वात् । एवञ्च पितृपाकात् समुद्धृत्य इति, प्रातिवासरिकोहोम इति वचनद्वयोक्तदोषोऽत्रापि समान एव भवतीति भावः ।

जुहुयाद्भूतयज्ञादि आहुं कृत्वा ततः स्मृतम्”—इति ॥

यदि पितृपाकशेषाद्वैश्वदेवं यदि वा पाकान्तरादुभयथाऽपि पितृपाकशेषादेव भोजनम् । तदाह याज्ञवल्क्यः,—

“प्रदक्षिणमनुव्रज्य भुञ्जीत पितृसेवितम्”—इति ।

असति तु पितृशेषे पाकान्तरं कृत्वाऽपि भोक्तव्यमेव । अभोजनस्य निषिद्धत्वात् । तथाच देवलः,—

“आहुं कृत्वा तु यो विप्रो न भुङ्क्तेऽथ* कदाचन ।

देवा ह्यं न गृह्णन्ति कव्यानि पितरस्तथा”—इति ॥

यतः पितृशेषभोजनं नित्यं, अतएवैकादश्यादौ नित्योपवासपक्षे भोजनप्रत्याघ्रायः स्मर्यते,—

“उपवासो यदा नित्यः आहुं नैमित्तिकं भवेत् ।

उपवासं तदा कुर्यादाघ्राय पितृसेवितम्”—इति ॥

पितृसेवितभोजननियमोऽनुज्ञापचएव । अतएव शातातपः,—

“शेषमन्नमनुज्ञातं भुञ्जीत तदनन्तरम् ।

इष्टैः मार्धन्तु विधिवदुद्धिमान् सुसमाहितः”—इति ॥

भोजनानन्तरं दातृभोक्तोर्नियममाह वृहस्पतिः,—

“ताक्षिणां ब्रह्मचारी स्याच्छ्राद्धकृच्छ्राद्धिकैः सह ।

अन्यथा वर्त्तमानौ तौ स्यातां निरयगामिनौ”—इति ।

मत्स्यपुराणेऽपि,—

“पुनर्भोजनमध्वानं यानमायाममैथुनम् ।

आहुताश्चाहुभुक्चैव सर्वमेतद्विवर्जयेत्* ॥

खाध्यायं कलहञ्चैव दिवास्वप्नञ्च स्नेह्या”—इति ।

आहुभोजिनो विशेषमाह यमः,—

“पुनर्भोजनमध्वानं भारमायासमैथुनम् ।

सन्ध्यां प्रतिग्रहं होमं आहुभुक्कष्टं वर्जयेत्”—इति ॥

सन्ध्याहोमयोः प्रतिषेधस्त्वक्तव्यः । कृते तु प्रायश्चित्ते
कुर्यादेव । अतएव भविष्यत्पुराणम्,—

“दशकलः पिवेच्चापो गायत्र्या आहुभुग्विजः ।

ततः संध्यामुपासीत जपेच्च जुहुयादपि”—इति ॥

एवमुक्तरौत्या पार्वणं कर्तुमसमर्थः संकल्पविधिना आहुं कुर्यात् ।
तदुक्तं स्मृत्यन्तरे,—

“अङ्गानि पितृयज्ञस्य यदा कर्तुं न शक्नुयात् ।

संकल्पआहुमेवासौ कुर्यादर्घ्यादिवर्जितम्”— ॥

व्यासोऽपि,—

“त्यक्ताग्नेः पार्वणञ्चैव नैकोद्दिष्टं सपिण्डनम् ।

अत्यक्ताग्नेषु पिण्डोक्तिसंज्ञात् संकल्प्य भोजयेत्”—इति ॥

अयमर्थः । आलस्येन योऽग्निं त्यजति स त्यक्ताग्निः, न तस्य आहु-
ऽधिकारः, किं तु त्यक्ताग्निर्यतिरिक्तस्य साग्निकस्य । विधुरादेश्च^(१)

* सर्वमेव विवर्जयेत्,—इति ना० ।

† भाराध्ययनमैथुनम्,—इति सु० ।

‡ योयजेत्,—इत्यादर्शपुस्तकेषु पाठः । परन्तु भोजयेदिति पाठस्यान्यत्र
दर्शनात् सङ्गततया च स एव मूलो निवेशितः ।

(१) विधुरोन्मत्तभार्यः ।

पिण्डोपलक्षितश्राद्धेऽधिकार उक्तः । यस्मादत्यन्ताग्निनाऽधिकारिणा
श्राद्धमवश्यं कर्त्तव्यं, तस्मादिहोते* पार्वणविधावशक्तः संकल्पविधानेन
कुर्यादिति । संकल्पविधानलक्षणं स एवाह,—

“संकल्पं तु यदा कुर्यात्, न कुर्यात् पात्रपूरणम् ।

नावाहनाग्नौकरणं पिण्डांश्चैव न दापयेत्”—इति ॥

उच्छिष्टपिण्डो न दातव्यः,

“संकल्पं तु यदा श्राद्धं न कुर्यात् पात्रपूरणम् ।

विकिरस्य न दातव्यः—

इति स्मृत्यन्तरात् । एवं दर्शं कर्त्तव्यं पार्वणश्राद्धमुक्तं, अथ
तद्विकृतिभूतं प्रत्यावृत्तं निरूप्यते । तत्र लौगाक्षिः,—

“श्राद्धं कुर्यादवश्यन्तु प्रमौतपितृकः स्वयम् ।

इन्दुचये मासि मासि दृढौ प्रत्यब्दमेव च”—इति ॥

तथेतिकर्त्तव्यतामाह जातृकर्णः,—

“पितुः पितृगणस्यस्य कुर्यात् पार्वणवत्सुतः ।

प्रत्यब्दं प्रतिमासञ्च विधिर्ज्ञेयः समातनः”—इति ।

पितृगणस्यः सपिण्डीकृतः । तस्य प्रतिसांवत्सरिकमनुमासिकञ्च
श्राद्धं पार्वणविधिना कुर्यात् । यमदग्निरपि,—

“आसाद्य† सहपिण्डत्वमौरसो विधिवत् सुतः ।

कुर्वीत दर्शवच्छ्राद्धं मातापित्रोर्मृतेऽग्नि”—इति ॥

* तस्मादिहोते,—इति पाठोऽत्र भवितुं युक्तः ।

† आसाद्य,—इति पाठोऽयमत्र प्रतिभाति ।

ननु दर्शातिदेशात्मातामहानामपि आहुं प्रसज्येत^(१) । नायं दोषः । प्रत्याब्धिके षट्पिण्डानां पर्युदस्तत्वात् । तथाच कात्यायनः,—

“कर्षूसमन्वितं सुक्ता तथाऽऽद्यं आहुषोऽश्वम्^(२) ।

प्रत्याब्धिकश्च शेषेषु पिण्डाः स्युः षडिति स्थितिः”—इति ।

कर्षूसमन्वितं सपिण्डीकरणम्^(३) । यत्तु यमेनोक्तम्,—

“सपिण्डीकरणादूर्ध्वं प्रतिसम्बन्धरं स्मृतैः ।

मातापित्रोः पृथक्कार्यमेकोद्दिष्टं स्मृतेऽहनि”—इति ॥

यच्च मृताहं प्रकृत्य व्यासेनोक्तम्,—

“एकोद्दिष्टं परित्यज्य पार्वणं कुरुते नरः ।

अकृतं तद्विजानीयाद्भवेच्च पित्रघातकः”—इति ॥

तत्र पार्वणैकोद्दिष्टयोर्विकल्पः । तत्रापि वृद्धाचारतो व्यवस्था । अमावास्यायां प्रेतपक्षे^(४) च मृतानां पार्वणं नियतम् । तदाह शङ्खः,—

(१) दर्शे मातामहानामपि आहुसत्त्वादिति भावः ।

(२) कर्षूनां पिण्डदानार्थमवटविशेषोऽन्वष्टक्यआहुः गृह्ये विहितः । आद्यं पित्रस्वप्नाभेरादिभूतं, मरणोत्तरं कर्त्तव्येषु आहुषे मध्ये प्रथम-कर्त्तव्यं वा । आहुषोऽश्वं, “द्वादशप्रतिमास्यानि आद्यं घण्टासिके तथा । सपिण्डीकरणश्चैव इत्येतत् आहुषोऽश्वम्”—इति कात्यायनेनैव विवृतम् ।

(३) कात्यायनीये कल्पे सपिण्डीकरणे कर्षूविधानानुपलम्भात् सपिण्डीकरणस्य षोडशआहुन्तर्गतत्वाच्च कर्षूसमन्वितपदेनान्वष्टक्यआहु-ग्रहणमेव युक्तमुत्पश्यामः ।

(४) प्रेतपक्षोऽश्वयुक्कृष्णयज्ञः ।

“अमाद्यां तु ज्यो यस्य प्रेतपचेऽथवा पुनः ।

पार्वणं तस्य कर्त्तव्यं नैकोद्दिष्टं कदाचन”—इति ॥

यतेस्तु न कायेकोद्दिष्टं, किं तु सर्वत्र पार्वणमेव । तथाच
प्रचेताः,—

“दण्डग्रहणमाचेष नैव प्रेतो भवेद्यतिः ।

अतः सुतेन कर्त्तव्यं पार्वणं तस्य सर्वदा”—इति ॥

अत्र केचित्पार्वणैकोद्दिष्टयोरन्यथा व्यवस्थामाहुः,—

“प्रत्यब्दं पार्वणेनैव विधिना चैत्रजौरसौ ।

कुर्यातामितरे कुर्युरेकोद्दिष्टं सुतादश्न”—इति

जातृकर्णवचनात्^(१) । तदयुक्तम्,

“एकोद्दिष्टं तु कर्त्तव्यमौरसेन मृतेऽहनि ।

सपिण्डीकरणादूर्ध्वं मातापित्रोस्तु पार्वणम्”—इति

पैठीनसिवचनविरोधात्^(२) । जातृकर्णवचनं तु जयाहव्यतिरिक्त-
प्रत्यब्दकर्त्तव्याचयतृतीयादिविषयत्वेनाप्युपपद्यते । यस्तु सुमन्तुनो-
क्तम्,—

“कुर्याच्च विधिवच्छ्राद्धं पार्वणं योऽग्निमान् द्विजः ।

पित्रोरगग्निमान्बीर एकोद्दिष्टं मृतेऽहनि”—इति ॥

तदयुक्तम्,

(१) तथा चौरसचैत्रजयोः पार्वणमन्येषामेकोद्दिष्टमिति केषांश्चिन्मते
व्यवस्था पर्यवस्यति ।

(२) पैठीनसिवचने चौरसस्याप्येकोद्दिष्टविधानात्तद्विरोधः ।

“वङ्गग्रयस्तु ये विप्रा ये चैकाग्रय एवच^(१) ।

तेषां सपिण्डनादूर्ध्वमेकोद्दिष्टं न पार्वणम्”—इति
सत्यन्तरे साग्निकस्थायेकोद्दिष्टविधानात्^(२) ।

एकोद्दिष्टलक्षणमाह याज्ञवल्क्यः,—

“एकोद्दिष्टं दैवहीनमेकार्धैकपवित्रकम् ।

आवाहनाग्नौकरणरहितं ह्यपसव्यवत् ।

उपतिष्ठतामित्युच्यस्थाने विप्रविसर्जनम् ।

अभिरम्यतामिति वदेद्ब्रूयुस्तेऽभिरतास्म ह”—इति ।

कात्यायनोऽपि । “अथैकोद्दिष्टमेकं पात्रमेकोऽर्थ्य एकं पिण्डं *
नावाहनं नाग्नौकरणं नात्र विश्वेदेवाः स्वदितमिति हस्तिप्रश्नः
सुखदितमित्यनुष्ठानमुपतिष्ठतामित्युच्यस्थाने अभिरम्यतामिति
विसर्गे अभिरतास्तेत्यपरे”—इति । तच्चैकोद्दिष्टं विविधं, नव-
नवमिश्रं पुराणं चेति । अत्र प्रथमाहाद्येकादशाहान्तविहितं नव-
आहुम् । तथा चाङ्गिराः,—

“प्रथमेऽङ्गि तृतीये च पञ्चमे सप्तमेऽपिवा ।

नवमेकादशे चैव तस्रवश्चाहुमुच्यते”—इति ॥

वसिष्ठोऽपि,—

* एकः पिण्ड इति गा० ।

(१) वङ्गग्रयः श्रौताधिमन्तः । एकामयः स्मार्त्ताधिमन्तः ।

(२) तथाच पार्वण्यैकोद्दिष्टयोर्बिकल्पव्यवस्थैव साधीयसीति भावः ।

“सप्तमेऽङ्गि तृतीयेऽङ्गि प्रथमे नवमे तथा* ।

एकादशे पञ्चमे स्युर्नवश्राद्धानि षट् तथा ॥

केचित्पञ्चैव, नवमं भवेदन्तरितं यदि ।

एकादशेऽङ्गि तत् कुर्यादिति स्मृतिकृतो विदुः^(१)—इति ॥

अथ पञ्चदशस्य व्यवस्था शिवस्य मिना दर्शिता,—

“नवश्राद्धानि पञ्चाङ्गराश्वलायनशास्त्रिनः ।

आपस्तम्बाः षडित्याहुर्विभाषामैतरेयिणाम्” —इति ।

वैश्यादीनां विशेषो भविष्यत्पुराणे दर्शितः,—

“नव सप्त विंशं राज्ञां नवश्राद्धान्यनुक्रमात् ।

आद्यन्तयोर्वर्णयोस्तु^(२) षडित्याहुर्महर्षयः” —इति ॥

षष्ठां नवश्राद्धानामुपरि कर्त्तव्यं मासिकं नवमिश्रम् । तथा आश्व-
लायनः । “नवमिश्रं षडुत्तरम्^(३)” —इति । मासिकानामुपरि कर्त्तव्यं
प्रत्याब्दिकादि पुराणम् । अतएव हारीतेन प्रायश्चित्तकाण्डे क्रमेण ।

* प्रथमेऽङ्गि तृतीयेऽङ्गि सप्तमे नवमे तथा,—इति ना० ।

† विभाषा तैत्तिरीयिणाम्,—इति सु० ।

‡ प्रायश्चित्तकाण्डक्रमेण,—इति ना० सु० ।

(१) नवमदिनविहितं श्राद्धं यदि दैवात्तदानीं न कृतं, तदैकादशेऽङ्गि
तत् कर्त्तव्यमित्यर्थः ।

(२) आद्यन्तयोर्वर्णयोर्ब्राह्मणशूद्रयोः ।

(३) षडामुत्तरं षडुत्तरम् । नवश्राद्धानामुपरि कर्त्तव्यमित्यर्थः ।

नवमासिकयोः प्रायश्चित्तमभिधायोत्तरकालीनं श्राद्धं पुराणग्रन्थेन व्यवहृत्य प्रायश्चित्तं विहितम्,—

“चान्द्रायणं नवश्राद्धे प्राजापत्यं तु मासिके ।

एकाहस्तु पुराणेषु प्रायश्चित्तं विधीयते”—इति ॥

इत्थं पार्वणैकोद्दिष्टे अभिहिते, अथोभयात्मकं सपिण्डीकरण-
मुच्यते । तत्र लौगाक्षिः,—

“श्राद्धानि षोडशापाद्यं विदधीत सपिण्डनम्”—इति ।

षोडश श्राद्धानि जातृकर्ण्येन दर्शितानि,—

“द्वादश प्रतिमास्थानि आद्यषाण्मासिके तथा ।

त्रैपक्षिकाब्दिके चेति श्राद्धान्येतानि षोडश”—इति ॥

अत्राद्यषाण्मासिकाब्दिकशब्दाः जनमासिकोनषाण्मासिको-
नाब्दिकपराः । द्वादशमासिकानां कालो याज्ञवल्क्येन दर्शितः,—

“मृतेऽहनि तु कर्त्तव्यं प्रतिमासं तु वत्सरम् ।

प्रतिसम्बत्सरश्चैवमाद्यमेकादशेऽहनि”—इति ॥

वत्सरं वत्सरपर्यन्तं मासि मासि मृतेऽहनि श्राद्धं कर्त्तव्यं, सपिण्डी-
करणादूर्ध्वं प्रतिसम्बत्सरं मृतेऽहनि कर्त्तव्यं, आद्यं तु मासिकमेका-
दशेऽहनि कर्त्तव्यम्^(१) । जनषाण्मासिकादीनां कालमाह गालवः,—

“जनषाण्मासिकं षष्ठे मासाद्धं क्षूनमासिकम् ।

त्रैपक्षिकं त्रिपक्षे स्वादूनाब्दं द्वादशे तथा*”—इति ॥

* द्वादशेऽहनि,—इति सु० ।

(१) आद्यं मासिकमूनमासिकमित्यर्थः । तथाच आद्यमेकादशेऽहनीत्यस्य
आद्यं द्वादशमासिकानामादिभूतं तेभ्यः पूर्व्वं कर्त्तव्यमित्यर्थो बोध्यः ।

श्लोकगौतमोऽपि,—

“एकद्वित्रिदिनैरुने त्रिभागनोनएव” वा ।

आहुतान्युनाब्दिकादीनि कुर्यादित्याह गौतमः—इति ॥

ऊनमासिकस्य कालविकल्पमाह गोभिलः,—

“मरणाद्दादशाहे स्यान्मास्युने वोनमासिकम्”—इति ।

ऊनानां वर्ज्यं कालमाह गार्ग्यः,—

“नन्दायां भार्गवदिने चतुर्दश्यां त्रिपुष्करे ।

ऊनआहुतं न कुर्वीत गृही पुषधनचयात्”—इति ॥

मरीचिरपि,—

“द्विपुष्करे च नन्दासु सिनीवाल्यां^(१) भृगोर्दिने ।

चतुर्दश्याञ्च नोनानि कृत्तिकासु त्रिपुष्करे”—इति ॥

तिथिवारनचत्रविशेषाणां चयाणां मेलनं त्रिपुष्करम् । द्वयोर्मेलनं द्विपुष्करम् । के ते विशेषाः ? द्वितीयामप्रमीदादश्यो भद्रा-
तिथयः, भानुभौमशनैश्चरवाराः, पुनर्वसूत्तरफल्गुनीविशाखोत्तरा-
षाढापूर्वभाद्रपदानचत्राणि^(२) ।

* त्रिभागन्यून एव,—इति सु० ।

(१) नन्दासु प्रतिपत्षष्ठेऽष्टादशीषु । “सा दृष्टेन्दुः सिनीवाली”—इति
कोषात् चतुर्दशीयुक्तामावस्या सिनीवालीशब्देनोच्यते ।

(२) तदुक्तं व्योतिषे,—

“विषमचरणभिष्ट्यं भद्रा तिथिर्यदि जायते ।

दिनकरशनिप्लवापुत्वाणां कथञ्चन वासरे ।

मुनिभिर्बतितः सोऽयं योगस्त्रिपुष्करसंज्ञितः”—इति ।

(१) एवमेतानि षोडशश्राद्धानि कृत्वा ततः सपिण्डनं विदधीत । तस्य कालमाह्वानिः । “अथ सपिण्डीकरणं सम्बत्सरे पूर्णं त्रिपक्षे वा यदहर्वा वृद्धिरापद्यते^(१)”- इति । बोधायनोऽपि । “अथ सम्बत्सरे पूर्णं सपिण्डीकरणं त्रिपक्षे वा तृतीये मासि षष्ठे वैकादशे वा द्वादशाहे वा”-इति । एकादशाह-द्वादशाह-तृतीयपक्ष-तृतीय-मास-षष्ठमासैकादशमास-सम्बत्सरान्त-शुभागमाः,—इत्यष्टौ कालाः प्रकीर्त्तिताः । तत्र व्यवस्थामाह हारौतः,—

“या तु पूर्वममावास्या मृताहादशमी भवेत् ।

सपिण्डीकरणं तस्यां कुर्यादेव सुतोऽग्निमान्”—इति ।

मृताहादूर्द्ध्वदिनमारभ्येत्यर्थः । कार्णाजिनिरपि,—

“सपिण्डीकरणं कुर्यात् पूर्ववच्चाग्निमान् सुतः ।

परतोदशरात्राच्चेत् कुह्लरब्दोपरौतः”—इति ।

आहिताग्निना अमावास्यायां पिण्डपितृयज्ञस्यावश्यकर्त्तव्यत्वात् सपिण्डीकरणमन्तरेण तदसम्भवाच्चैकादशेऽङ्गि दर्शागमे सपिण्डीकरणं

यस्य नक्षत्रस्यैकः पाद एकराशिघटकः अपरूपादत्रयं चापरराशि-घटकं, तन्नक्षत्रं विषमचरणधिक्षमिष्यते । तच्च कृत्तिकापुनर्वसु-प्रभृति । परमञ्च कृत्तिकायाः पृथगुपादानात् तद्विधाय पुनर्वसु-प्रभृतिकमेव दर्शितम् ।

(१) श्राद्धानि षोडशार्पाद्य,—इति लोभाक्षिवचनं याकरोति एव-मित्यादिना ।

(२) अथाणां पूरुषाः पक्षस्त्रिपक्षः, तस्मिन्, मरणात् तृतीयपक्षे इति वाच्यम् । वृद्धिः शुभागमः ।

कार्यम् । पिण्डपितृयज्ञकर्तव्यता तु श्रूयते । “अमावास्यामपराह
पिण्डपितृयज्ञेन चरन्ति”—इति । सपिण्डीकरणात् पूर्वं पिण्डपि-
तृयज्ञस्यासम्भवो गालवेन दर्शितः,—

“सपिण्डीकरणान्ते पैतृकं पदमास्थिते ।

आहिताग्नेः सिनीवास्यां पितृयज्ञः प्रवर्त्तते”—इति ।

दर्शनागमे तु साग्निरादशेऽग्निं सपिण्डं कुर्यात् । तदुक्तं
भविष्यत्पुराणे,—

“यजमानोऽग्निमान् राजन्, प्रेतस्थानग्निमान् भवेत् ।

द्वादशाहे भवेत्कार्यं सपिण्डीकरणं सुतैः”—इति ।

गोभिलोऽपि,—

“साग्निकस्तु यदा कर्त्ता प्रेतस्थानग्निमान् भवेत् ।

द्वादशाहे तदा कार्यं सपिण्डीकरणं सुतैः”—इति ।

प्रेतस्य साग्नित्वे द्वतीयपक्षे सपिण्डीकरणं कार्यम् । तदाह
सुमन्तुः,—

“प्रेतश्चेदाहिताग्निः स्यात् कर्त्ताऽनग्निर्यदा भवेत् ।

सपिण्डीकरणं तस्य कुर्यात्पक्षे द्वतीयके”—इति ।

उभयोः साग्निकत्वे द्वादशाहे सपिण्डीकरणं कार्यम् ।

“साग्निकस्तु यदा कर्त्ता प्रेतो वाऽप्याग्निमान् भवेत् ।

द्वादशाहे तदा कार्यं सपिण्डीकरणं पितुः”—इति ।

उभयोरनग्नित्वे द्वादशाहादयः सप्त काला इच्छया विक-
ल्प्यन्ते । तदुक्तं भविष्यत्पुराणे,—

“सपिण्डीकरणं कुर्यात् यजमानस्त्वनग्निमान् ।

अनाहिताग्नेः प्रेतस्य पूर्णेऽब्दे भरतर्षभ ॥

द्वादशेऽहनि षष्ठे वा त्रिपक्षे वा त्रिमासिके* ।

एकादशेऽपि वा मासि मङ्गलं स्यादुपस्थितम्"—इति ।

एतेषु सप्तसु कालेषु द्वादशाहः प्रशस्तः । तदाह व्याघ्रः†,—

“अनन्यात्कुलधर्माणां पुंसाञ्चैवायुषः क्षयात् ।

अस्थितेऽश्व† शरीरस्य द्वादशाहः प्रशस्यते(१)”—इति ।

एतत्सर्वं त्रैवर्णिकविषयं, शूद्रस्य तु द्वादशाहएव प्रतिनियतः(२) ।

अतएव सपिण्डीकरणं कर्त्तव्यमित्यनुवृत्तौ विष्णुः,—

“मन्त्रवर्जं हि शूद्राणां द्वादशेऽहनि कौर्त्तितम्?”—इति ।

* त्रिमासि वा,—इति पाठान्तरम् ।

† याज्ञवल्क्यः,—इति सु० ।

‡ अस्थिरत्वात्,—इति सु० ।

§ द्वादशाहे सपिण्डनम्,—इति सु० ।

(१) कुलधर्माणामानन्यादित्यनेन येषां द्वादशाहे सपिण्डीकरणं कुला-
चारः, तेषां द्वादशाहः प्रशस्तः इत्यभिहितम् । पुंसाञ्चैवायुषः क्षया-
दित्यनेन यदा ज्योतिरागमादिना संवत्सरादव्यागधिकारिण आयुः-
क्षयोऽवधार्यते, तदाऽपि द्वादशाहः प्रशस्त इत्युक्तम् । अस्थितेऽश्व
शरीरस्य इत्यनेन यदा अनुपेक्षणीयकार्यानुरोधेन विदेशगमनमा-
वश्यकं सम्भाव्यते, तदाऽपि द्वादशाहः प्रशस्त इति प्रतिपादितम् ।

(२) एकादशाहचतुर्विधकालमध्ये द्वादशाहमपहाय सप्तविधकालवि-
धानं ब्राह्मणादिवर्णत्रयविषयं, शूद्रस्य तु द्वादशाहएव सपिण्डी-
करणकाल इत्यर्थः ।

यदा संवत्सरपूर्त्तः प्रागेवैकादशाहादिषु षोडशश्राद्धानि कृत्वा सपिण्डीकरणं क्रियते^(१), तदा पुनरपि सप्तकाले मासिकादीन्या-
वर्त्तनीयानि । तदाह गोभिलः,—

“यस्य संवत्सरादर्वाभिहिता तु सपिण्डता ।

विधिवत्तानि कुर्वीत पुनः श्राद्धानि षोडश”—इति ।

विधिवदिति यथायोगमेकोद्दिष्टेन पार्वणेन वा विधिनेत्यर्थः ।
तदाह पैठीनसिः,—

“सपिण्डीकरणादर्वाकुर्यात्श्राद्धानि षोडश ।

एकोद्दिष्टविधानेन कुर्यात्सर्वाणि तानि तु ॥

सपिण्डीकरणादूर्द्ध्वं यदा कुर्यात्तदा पुनः ।

प्रत्यब्धं यो यथा कुर्यात् तथा कुर्यात्सदा पुनः”—इति ।

आवर्त्तनं चोर्द्धभाविनामेव नाधोभाविनाम्^(२) । तदाह कार्ष्णा-
जिनिः,—

(१) यद्यपि एकादशाहादयः सपिण्डीकरणकालतथैवोक्ता न तु षोडश-
श्राद्धकालतया, तथापि षोडशश्राद्धानन्तरं सपिण्डीकरणस्य कर्त्त-
व्यत्वात् षोडशश्राद्धान्यकृत्वा सपिण्डीकरणासम्भवात् क्रमानुरोधेन
तदन्तापकर्षन्यायात् षोडशश्राद्धान्यपि तेषु कर्त्तव्यातीति भावः ।
तदन्तापकर्षन्यायश्च मीमांसाप्रथमाध्यायप्रथमपादीय-हादशमधि-
करणम् ।

(२) तथाच यदा सपिण्डीकरणं क्रियते, तदूर्द्धकालभाविनामेव श्राद्धानां
सप्तकाले पुनरावृत्तिः कार्या, न तु तत्पूर्वभाविनां सप्तकालकृताना-
मित्यर्थः ।

“अर्वागब्दाद्यत्र यत्र सपिण्डीकरणं कृतम् ।

तदूर्ध्वमासिकानां स्याद्यथाकालमनुष्ठितिः”—इति ।

सपिण्डीकरणादूर्ध्वमावर्त्तनीयानामनुमासिकादीनां वृद्धिप्राप्तौ
पुनरपकर्षः । तदाह शाङ्खायनिः,—

“सपिण्डीकरणादर्वागपक्षस्य कृतान्यपि ।

पुनरप्यपक्षस्यन्ते वृद्ध्युत्तरनिषेधनात्”—इति ।

निषेधश्च कात्यायनेनोक्तः,—

“निर्वर्त्य वृद्धितन्वन्तु मासिकानि न तन्वयेत्”—इति ।

सपिण्डीकरणस्य गौणकालमाह ऋष्यशृङ्गः,—

“सपिण्डीकरणश्राद्धमुक्तकाले न चेत् कृतम्* ।

रौद्रे हस्ते च रोहिण्यां मैत्रभे वा समाचरेत्”—इति ।

सपिण्डीकरणेति कर्त्तव्यतामाह याज्ञवल्क्यः,—

“गन्धोदकतिलैर्युक्तं कुर्यात्पात्रचतुष्टयम् ।

अर्घ्याथं, पितृपात्रेषु प्रेतपात्रं प्रसेचयेत् ॥

ये समाना इति दाभ्यां श्रेष्ठं पूर्ववदाचरेत्”—इति ।

कात्यायनोऽपि । “ततः संवत्सरे पूर्णं चत्वारि पात्राणि
सतिलगन्धोदकैः पूरयित्वा त्रीणि पितृणामेकं प्रेतस्य प्रेतपात्रं
पितृपात्रेष्वसिञ्चति ये समाना इति दाभ्यामेतेन पिण्डो व्याख्यातः”—
—इति । यदा पिता म्रियते पितामहस्तिष्ठति, तदा प्रपिताम-
हादिभिः सह पितुः सापिण्ड्यम् । तदुक्तं ब्रह्माण्डपुराणे,—

“मृते पितरि यस्याथ विद्यते च पितामहः ।

तेन देयास्तथः पिण्डाः प्रपितामहपूर्वकाः”—इति ।

केचित्तत्र सापिण्डमेव^(१) नाभ्युपगच्छन्ति,

“युत्कमाश्च प्रमौतानां^(२) नैव कार्या सपिण्डता”—इति

वचनात् । अपरे पुनरस्य वचनस्य मादृषिद्वर्तव्यतिरिक्तविष-
यत्वं मन्यन्ते । उदाहरन्ति च स्कन्दपुराणवचनम्,—

“युत्कमेष मृतानाञ्च सपिण्डीकृतिरिच्यते ।

यदि माता यदि पिता मर्त्ता नैव विधिः स्मृतः”—इति ।

अत्र दृढाचाराद्वयस्या द्रष्टव्या^(३) । मातुः सापिण्ड्यं पिताम-
ह्यादिभिः सह कर्त्तव्यम् । तदाह शङ्खः,—

- * नैव विधिः स्मृतः,—इति सु० । मम तु, मर्त्ता नैव विधिः स्मृतः,—
इति पाठः प्रतिभाति । मूलोक्तपाठे तु, एष इत्यनेन बुद्धिस्तस्य
सपिण्डीकरणनिषेधस्य परामर्शः । तथाच, मात्रादिषु सपिण्डीकर-
मिच्यते, तत्र नैव विधिर्न सपिण्डीकरणनिषेधविधिरित्यर्थः ।

(१) सापिण्ड्यं सपिण्डीकरणम् ।

(२) पितामहे जीवति पितुर्मरणे पिता युत्कमात् प्रमौत इत्युच्यते ।

(३) युत्कममृतानां सपिण्डीकरणं न कार्यमित्येकं मतम् । युत्कम-
मृतानामपि मादृषिद्वर्तव्यां सपिण्ड्यं कार्यमित्यपरमतम् । तत्र
दृढाचाराद्वयस्या । येषां पूर्वजैः युत्कममृतानां सपिण्ड्यं न कृतं,
तेन न कार्यमेव तथाविधस्यै सपिण्ड्यम् । येषान्तु पूर्वजैः युत्क-
ममृतानामपि मात्रादीनां सपिण्ड्यं कृतं, तैर्युत्कममृतमात्रादीनां
सपिण्ड्यं कार्यमेवेति भावः ।

“मातुः सपिण्डीकरणं कथं कार्यं भवेत्सुतैः ।

पितामहादिभिः सार्द्धं सपिण्डीकरणं स्रुतम्”—इति
प्रमौतपिटकस्य विकल्पमाह यमः,—

“जीवत्पिता पितामहा मातुः कुर्यात् सपिण्डताम् ।

प्रमौतपिटकः पित्रा पितामहाऽथवा सुतः”—इति ।

पुत्रिकासुतो मातृसपिण्डनं मातामहादिभिः सह कुर्यात् ।
तथाच बोधायनः,—

“आदिष्टेत् प्रथमे पिण्डे मातरं पुत्रिकासुतः ।

द्वितीये पितरक्तस्यासृतीये च पितामहम्”—इति ।

चितारोहणे तु भर्त्रैव सपिण्ड्यं नियतम्^(१) । तदाह
भ्रातातपः,—

“मृता याऽनुगता नार्थं सा तेन सहपिण्डताम्* ।

अर्हति स्वर्गवासेऽपि यावदाभूतसंज्ञवम्^(२)”—इति ।

* सहपिण्ड्यम्,—इति सु० ।

(१) तथाच पुत्रिकयाऽपि चितारोहणे कृते तस्या अपि सपिण्डीकरणं
भर्त्रैव कर्तव्यं, न तु तत्पितृदिभिरित्यर्थः । एवमनुमरणापत्ते,
‘प्रमौतपिटकः पित्रा पितामहाऽथवा सुतः’—इत्युक्तविकल्पोऽपि
न भवति इति द्रष्टव्यम् ।

(२) अनुमृतायाः भूतसंज्ञवपर्यन्तं प्रणयकालपर्यन्तं स्वर्गवासे सत्यपि, सा
भर्ता सह सपिण्ड्यमर्हतीत्यर्थः । यद्यप्यनुमरणेनैव तस्याः स्वर्गवास-
श्च भवति न तु प्रेतत्वमुत्पद्यते, तथापि भर्ता सह तस्याः सपिण्ड्यं
कर्तव्यमिति तात्पर्यम् ।

यमोऽपि,—

“पत्या* चैकेन कर्त्तव्यं सपिण्डीकरणं स्त्रियाः ।

साऽमृताऽपि हि तेनैक्यं गता मन्वाऽऽतिव्रतैः^(१)”—इति ।

अत्रैकशब्दः पितामह्यादिविकल्पनिवृत्त्यर्थः, न चिपुरुषव्यावृत्त्यर्थः ।
सपिण्डीकरणस्य पार्वणैकोद्दिष्टरूपत्वात्^(२) । एतत्सर्वं ब्राह्म्यादिविवाहेषु
द्रष्टव्यम् । आसुरादिविवाहे चतुर्धा विकल्पाः^(३) । तत्र पञ्चमभावे
ज्ञातातपः,—

“तन्मात्रा तप्तितामह्या तच्छ्रुता वा सपिण्डनम् ।

* पित्रा,—इति ना० ।

- (१) सा स्त्री अमृताऽपि जीवन्त्यपि मन्वाऽऽतिव्रतैः तेन भर्ता सह ऐक्यं
गता, अतो मृतायास्तस्याः पत्या सह सपिण्डीकरणं मुक्तमित्यर्थः ।
अथ, मन्वाः पाण्डित्यद्वयादिमन्वाः, आऽतयो विवाहादिहोमाः,
व्रतानि विवाहाऽऽतया विहितानि ब्रह्मचर्यादीनि । इभिः करणैः
सा पत्या सहैक्यं गता, साऽपि विवाहेन तस्याः तत्पुत्ररीराजत्व-
निवृत्तेरिति भावः ।
- (२) पत्या चैकेन,—इत्येकशब्देन पितामहादयोन व्यावर्त्तन्ते । सपिण्डी-
करणस्य पार्वण्यविकृतितया पार्वण्यवत् त्रैपुरुषिकत्वस्य पित्रपक्षे
न्याय्यत्वात् । किन्त्वेकशब्देन पितामह्यादिभिः सपिण्डीकरणमित्यर्थं
कल्पोपपत्तिरिति भावः ।
- (३) आसुरादिविवाहोद्गानां स्त्रीणां सपिण्डीकरणं तस्मा मात्रा पिता-
मह्या तत् श्रुता वा कार्यमित्यादिविशेषविधिवन्मात्रं पत्या सपिता-
मह्यादिभिर्वा सपिण्डनमिति सामान्यविधिर्ब्राह्म्यादिविवाहोद्गास्त्री-
विषये व्यवतिष्ठते । अपवादविषयपरित्यागेनोत्सर्गस्य वृत्तेरिति भावः ।

आसुरादिविवाहेषु वर्णानां* योषितां भवेत्”—इति ।

चतुर्थं पञ्चमाह सुमन्तुः,—

“पिता पितामहे योज्यः पूर्णं संवत्सरे सुतैः ।

माता मातामहे तद्वदित्याह भगवन् शिवः”—इति ।

मातुः सपिण्डो गोत्रनियममाह मार्कण्डेयः,—

“ब्राह्मादिषु विवाहेषु या तृदा कन्यका भवेत् ।

भर्तृगोत्रेण कर्त्तव्या तस्याः पिण्डोदकक्रिया ॥

आसुरादिविवाहेषु पितृगोत्रेण धर्मवित्”—इति ।

गोलाक्षिरपि,—

“मातामहस्य गोत्रेण मातुः पिण्डोदकक्रियाः ।

कुर्वीत पुत्रिकापुत्र एवमाह प्रजापतिः^(१)”—इति ।

पत्न्याः सपिण्डं दर्शयति पैठौनसिः,—

“अपुत्रायां मृतायान्तु पतिः कुर्यात् सपिण्डताम् ।

श्वश्रादिभिः सहैवास्याः सपिण्डीकरणं भवेत्^(२)”—इति ।

पत्युः सपिण्डमाह गोलाक्षिः,—

* विद्वांसां,—इति पुस्तकान्तरीयः पाठः समीचीनः । विद्वांसांमिति विवाहितानामित्यर्थः ।

† गोत्रनिर्णयमाह,—इति ना० स० ।

(१) पुत्रिकाया ब्राह्मादिविवाहेनोदाया अपि पिण्डादिकं तत्पितृगोत्रेण पुत्रोदयादित्यर्थः ।

(२) यदा पतिः सपिण्डनं करोति, तदा श्वश्रादिभिः सहैव स्त्रियाः सपिण्डनं कुर्यादित्यर्थः ।

“सर्वाभावे स्वयं पत्न्यः स्वभर्तृणाममन्त्रकम् ।

सपिण्डीकरणं कुर्युः ततः पार्वणमेवच”—इति ।

सुमन्तरपि,—

“अपुत्रे प्रस्थिते^(१) कर्त्ता नास्ति चेच्छ्राद्धकर्मणि ।

तत्र पत्न्यपि कुर्वीत सपिण्ड्यं पार्वणं तथा”—इति ।

यत्तु सत्यन्तरम्,—

“अपुत्रस्य परेतस्य नैव कुर्यात्सपिण्डताम् ।

अग्नौचमुदकं पिण्डमेकोद्दिष्टं न पार्वणम् ॥

अपुत्रा ये मृताः केचित्पुरुषा वा तथा स्त्रियः* ।

तेषां सपिण्डनाभावादेकोद्दिष्टं न पार्वणम्^(२)”—इति ।

तत्पुत्रोत्पादनविधिप्रशंसापरतया व्याख्येयम्^(३) । यतीनां सा-
पिण्ड्यं निषेधत्युग्रना,—

* स्त्रियोऽपिवा,—इति मु० ।

(१) प्रस्थिते मृते । संस्थिते,—इति तु युक्तः पाठः ।

(२) सपिण्डनाभावात् पार्वणं नेति, “सपिण्डीकरणदूर्द्धं प्रेतः पार्वण-
मागमवेत्”—इत्यनेन कृतसपिण्डनस्यैव पार्वणभागित्वोक्तेरिति भावः ।

(३) अपुत्रस्यापि सपिण्डनं पार्वणञ्चास्त्येव, पूर्वोक्तवचनात् । अत्र तद-
भावोक्तित्तु पुत्रोत्पादनविधिप्रशंसार्था । इत्यमभ्यर्हितः पुत्रो-
त्पादभावे सपिण्डनं पार्वणञ्चास्त्य न भवति, अतस्तदुत्पादने सर्वथा
यतितश्चमिति तद्विधिः प्रशस्यते । तथाच अपुत्रस्य सपिण्डनं
पार्वणञ्च नास्तीति सतोऽप्यभाववचनं अनुदरा कन्येत्यादिवदिति
भावः ।

“सपिण्डीकरणं तेषां न कर्त्तव्यं सुतादिभिः ।

चिदण्डग्रहणादेव प्रेतत्वं नैव जायते^(१) ॥

एकोद्दिष्टं न कुर्वीत यतीनाञ्चैव सर्वदा ।

अहन्येकादशे तेषां पार्वणन्तु विधीयते”—इति ।

इत्युभयात्मकं सपिण्डीकरणं निरूपितम् ।

अथ पार्वणविकृतिरूपं वृद्धिश्राद्धनिरूप्यते ।

तत्र याज्ञवल्क्यः—

“एवं प्रदक्षिणावृत्तो वृद्धौ^(२) नान्दीमुखान् पितृन् ।

यजेत दधिकर्कन्मुमिश्राः पिण्डाः* यवैः क्रिया”—इति ।

एवं, पार्वणवदित्यर्थः । तथाच विष्णुधर्मोत्तरे,—

“वृद्धौ समर्चयेद्विद्वान् नित्यं नान्दीमुखान् पितृन् ।

सम्पादितो विशेषस्तु श्रेष्ठं पार्वणवद्भवेत्”—इति ।

पार्वणवदित्यनेनावाहनचिपुरुषोद्देशादयोऽतिदिश्यन्ते । अयं तु विशेषः सम्पादितः, नान्दीमुखसंज्ञकाः पितरः,—इति । एतच्च प्रदक्षिणावृत्तद्वदरदध्यादीनां याज्ञवल्क्योक्तानामितरेषां च विशेषाणा-

* प्राप्ते,—इति मु० ।

† मिश्रान् पिण्डान्,—इति ना० मु० ।

(१) “वाग्दण्डोऽथ मनोदण्डः कायदण्डस्तथैवच । यस्यैषा नियता बुद्धिस्त्रिदण्डोति स उच्यते”—इत्युक्तं दण्डत्रयं बोध्यम् ।

(२) वृद्धिराशास्यमानं कर्म विवाहादिकम् ।

मुपलक्षणम् । ते च विशेषाः कात्यायनेन दर्शिताः । “आभ्युदयिके
 आह्ने प्रदक्षिणमुपचारः, पित्र्यमन्त्रवर्जनमृवजो दर्भाः, यवैस्तिलार्थं,
 सुसम्पन्नमिति तृप्तिप्रश्नः, सुसम्पन्नमित्यनुज्ञा, दधिवदराक्षतमिश्राः
 पिण्डाः, नान्दीमुखान् पितृनावहयिष्ये इति वृच्छति, नान्दीमुखाः
 पितरः प्रीयन्तामित्यक्षय्यस्थाने, नान्दीमुखान् पितृनर्चयिष्ये इति
 वृच्छति, नान्दीमुखाः पितरः पितामहाः प्रपितामहाश्च प्रीयन्ता-
 मित्यनेन स्वधां कुर्यात्, युग्मानाशयेत्”—इति । प्रचेता अपि,—

“मातृश्राद्धन्तु पूर्वं स्यात् पितृणां तदनन्तरम् ।

ततो मातामहानाञ्च वृद्धौ श्राद्धत्रयं स्युतम् ॥

न जपेत् पैतृकं जप्यं^(१) न मांसं तत्र दापयेत् ।

प्राङ्मुखो, देवतौर्ध्वेन क्षिप्रं देशविमार्जनम्”—इति ।

प्राङ्मुखः, पिण्डदानादिकं कुर्यादित्यध्याहारः । अतएव प्रचेताः,—

“अपसव्यं न कुर्वीत न कुर्यादप्रदक्षिणम्*^(२) ।

यथा सोपचरेद् देवान् तथा वृद्धौ पितृनपि ।

प्रदद्यात्प्राङ्मुखः पिण्डान् वृद्धौ सव्येन^(३) वाग्यतः”—इति ।

पिण्डदाने विशेषमाह वसिष्ठः,—

* न कुर्यात्तु प्रदक्षिणम्,—इति ना० ।

(१) अनेन पार्वण्यातिदेशप्राप्तपितृमायादिजपोऽत्र निषिध्यते ।

(२) अत्र पार्वण्यवत् वामावर्त्तेनोपचारो न कर्त्तव्यः, किन्तु दक्षिणावर्त्ते-
 नेत्यर्थः ।

(३) सव्येन उपशीतिना । प्राचीनावीतित्वस्यापसव्यतयोक्तेस्तान् ।

“प्राङ्मुखो देवतीर्थेन प्राक्कूलेषु^(१) कुशेषु च ।

दत्त्वा पिण्डान् न कुर्वीत पिण्डपात्रमधोमुखम्”—इति ।

पिण्डदानं न चोच्छिष्टसन्निधौ,

“प्रदद्यात् प्राङ्मुखः पिण्डान् दृष्ट्वा नास्त्रा न वाङ्मतः”—इति

शातातपस्मरणात् । नामोच्चारणं च प्रथमपिण्डएव न द्वितीये ।

तदुक्तं चतुर्विंशतिमते,—

“एकं नास्त्रा परं तूष्णीं दद्यात् पिण्डान् पृथक् पृथक्”—इति ।

एकैकस्मै द्वौ द्वौ पिण्डौ, तत्राद्यं नास्त्रा द्वितीयं तूष्णीं
दद्यादित्यर्थः । दृष्ट्वा दद्यात् पिण्डदानं वैकल्पिकम् । तथा च
भविष्यत्पुराणम्,—

“पिण्डनिर्वपणं कुर्यात् न वा कुर्याच्चराधिप ।

दृष्ट्वा दद्यात् महावाहो, कुलधर्मानवेक्ष्य तु”—इति ॥

दृष्ट्वा दद्यात् निमित्तान्याह लोमाक्षिः,—

“नवाक्षचौल्लगोदाने सोमोपायनपुंसवे ।

स्नानाधानविवाहेषु नान्दीश्राद्धं विधीयते^(२)”—इति ।

(१) प्राक्कूलेषु प्रागयेषु ।

(२) गावः केशाः दीयन्ते खण्ड्यन्ते अत्रेति व्युत्पत्त्या गोदानं नाम
केशान्तापरनामधेयश्राद्धोक्तसंस्कारविशेषः । सोमः सोमयागः ।
उपायनं प्रतिष्ठा । पुंसवः पुंसवनापरनामधेयगर्भसंस्कारविशेषः ।
स्नानं, अध्ययनानन्तरं गृहस्थाश्रमप्रवेशात् पूर्वं कर्तव्यं समावर्त-
नापरनामधेयमाश्वनं श्राद्धादौ विहितम् । आधानमग्राधानम् ।
गर्भाधानं वा ।

कार्णाजिनिरपि,—

“कन्यापुत्रविवाहेषु प्रवेग्रे नववेस्मनः ।

नामकर्षणि बालानां चूडाकर्षादिके तथा ॥

सौमन्तोन्नयने चैव पुत्रादिमुखदर्शने ।

नान्दीमुखान् पितृगणान् पूजयेत् प्रयतो गृही” —इति ॥

दृढगार्ग्योऽपि,—

“अग्न्याधानाभिषेकादाविष्टापूर्त्तं स्त्रियाश्चतौ^(१) ।

दृद्धिआद्धं प्रकुर्वीत आश्रमग्रहणे तथा” —इति ॥

इत्थं आद्धानि निरूपितानि । अधुना तत्कर्त्ता निरूप्यते ।

तत्र दृष्टव्यतिः,—

“प्रमीतस्य पितुः पुत्रैः आद्धं देयं प्रयत्नतः ।

आतिबन्धुसुहृच्छिष्यैर्हर्त्विग्भृत्यपुरोहितैः^(२)” —इति ॥

विष्णुपुराणेऽपि,—

“पुत्रः पौत्रः प्रपौत्रो वा तददा भ्रातृसन्ततिः ।

(१) अभिषेकोराजाभिषेकः । इष्टं “अग्निहोत्रं तपः सत्त्वं वेदानाद्यानु-
पालनम् । आतिथ्यं वैश्वदेवश्च इष्टमित्यभिधीयते” —इत्युक्तलक्षणम् ।
पूर्त्तं, “वापौकूपतडागादि देवतायतनानि च । अन्नप्रदानमारामाः
पूर्त्तमित्यभिधीयते” —इत्युक्तस्वरूपम् । स्त्रियाश्चतौ गर्भाधाने ।

(२) “पुरोहितश्च कुर्वीत दण्डयादेव चर्त्विजम् । तेऽस्य गृह्याणि कर्माणि
कुर्युवतानिकानि च” —इति स्मरणात् गृह्यकर्मकर्त्ता पुरोहितः,
तैतानिककर्मकर्त्ता ऋत्विक् । तैतानिकं श्रौतम् । अतएव स्मर्यते ।
“अग्न्याधेयं पाकयज्ञानग्निहोमादिकान् मुखान् । यः करोति हतो
यस्य स तस्यर्त्विग्निहोष्यते” —इति ।

सपिण्डसन्ततिर्वाऽपि क्रियार्हा नृप, जायते”—इति ।

तत्र मुख्यानुकन्यौ^(१) विविनक्ति शब्दः,—

“पितुः पुत्रेण कर्त्तव्या पिण्डदानोदकक्रिया ।

पुत्राभावे तु पत्नी स्यात् पत्न्यभावे तु सोदरः”—इति ॥

स्मृतिसङ्ग्रहेऽपि,—

“पुत्रः कुर्यात् पितुः आर्द्रं पत्नी तु तदमन्त्रिधौ ।

धनहार्य्यं दौहित्रस्ततो भ्राता च तत्सुतः ॥

भ्रातुः सहोदरो भ्राता कुर्याद्वाहादि तत्सुतः ।

तत्पत्न्यसोदरो भ्राता तदभावे तु तत्सुतः”—इति ॥

पुत्रशब्देन मुख्या गौणाश्च पुत्रा मृच्छन्ते^(२) । तेषां सर्वेषामभावे
पौत्रः कुर्यात् । तस्याभावे तु पत्नी । अतएव वृहस्पतिना पौत्रस्य
पुत्रिकापुत्रमाख्यमुक्तं,—

“पौत्रोऽथ पुत्रिकापुत्रः स्वर्गप्राप्तिकरावुभौ ।

रिक्थे च पिण्डदाने च समौ तौ परिकीर्त्तितौ”—इति ।

न चैतावता तयोः समविकल्पः शङ्कनीयः,

(१) मुख्यकल्पः प्रथमकल्पः । अनुकल्पः प्रतिनिधिकल्पः आपत्कल्पः,—
इति यावत् ।

(२) मुख्यौ पुत्रिकौरसौ इतरे स्तेजसादयो गौणाः । “आज्याभावे यथा
तैषां सद्भिः प्रतिनिधीकृतम् । तथैकादश पुत्राः स्युः पुत्रिकौरस-
योर्विना”—इति श्रुत्यात् । पुत्रिकौरसयोरप्यौरसस्य श्रेष्ठम् ।
“संस्तृतायां सवर्णायां स्वयमुत्पादयेत्तु यम् । तमौरसं विजानीयात्
पुत्रं प्रथमकल्पितम्”—इति श्रुत्यात् ।

“नैव” पौत्रेण कर्त्तव्यं पुत्रवाञ्छेत् पितामहः—इति

कात्यायनस्मरणात् । पत्न्यभावे तु सोदर इत्यर्थं कमः, पत्न्या-
दायहरणे द्रष्टव्यः । अन्यथा यो दायहरः, स एव कुर्यात् । अत
एव विष्णुपुस्तकम् । “यस्त्वार्यहरः स पिण्डदायी”—इति । पुत्रः
पितृवित्ताभावेऽपि पिण्डं दद्यात्तदभावे सपिण्डोदद्यात्, सपिण्डा
भावे समानोदकादयः कुर्युः । तथा च मार्कण्डेयपुराणम्,—

“पुत्राभावे सपिण्डास्तु तदभावे सहोदकाः^(१) ।

मातुः सपिण्डा ये वा सूर्ये वा मातुः सहोदकाः ॥

कुर्युरेनं विधिं सम्यक् अपुत्रस्य श्रुताः[†] सुताः ।

कुर्यान्मातामहायैव पुत्रिकातनयस्तथा ॥

सर्वाभावे स्त्रियः कुर्युः स्वभर्तृणाममन्त्रकम् ।

तदभावे च नृपतिः कारयेत्तस्य रिक्त्यत् ।

तत्स्थानीयैर्भरैः[‡] सम्यक् दाहाद्याः सकलाः क्रियाः ।

सर्वेषामेव वर्णानां बान्धवो नृपतिर्यतः”—इति ॥

* नैतत्,—इति मु० ।

† सुताः,—इति ना० ।

‡ नास्तीदमर्द्धं ना० स० पुस्तकयोः ।

§ सज्जातीयैर्भरैः,—इति मु० ।

(१) “सहोदकाः समानोदकाः । “सपिण्डता तु पुरुषे सप्तमे विनिवर्त्तते ।
समानोदकभावस्तु जन्मनाम्नोऽवेदने”—इत्यनेन सपिण्डसमानोदक-
योर्भेदउन्नेयः ।

सर्वाभावे स्त्रियः कुर्युरित्यासुरादिविवाहोऽस्त्रीविषयम् । अतः
पुत्राभावे तु पत्नीत्यनेन सहाविरोधः । तस्याः पत्नीत्वाभावात्
अतएव शातातपः तस्याः पत्नीत्वं निषेधति,—

“क्रयक्रीता तु या नारी न सा पत्यभिधीयते ।

न सा दैवे न सा पित्रे दासी तां कवयो विदुः^(१)”—इति ।

पूर्वमध्यमोत्तरास्तु पुत्रादीनां व्यवस्थितमधिकारं दर्शयति
पराशरो विष्णुपुराणे,—

“पूर्वा क्रिया मध्यमा च तथैवोत्तरसंज्ञिताः ।

त्रिप्रकाराः क्रिया ह्येतास्तासां भेदं शृणुष्व मे ॥

आ दाहादा दशाहाच* मध्ये याः स्युः क्रिया मताः ।

* आद्याहाद्वादशाहाच,—इति सु० ।

(१) “आसुरोऽविवादानात्”—इत्यादिना धनदानपूर्वकक्रियाग्रहण-
स्यासुरविवाहत्वात् धनेन गृहीतायाश्च क्रयक्रीतत्वात् न तस्याः पत्नी-
त्वम् । अतएवासुरादिविवाहोऽप्रायाः पत्नीत्वाभावात् सर्वाभावे तस्याः
अधिकारः, ब्राह्मणादिविवाहोऽप्रायास्तु पत्नीत्वात् पुत्राभावे अधि-
कार इति सर्वाभावे स्त्रियः कुर्युरिति पुत्राभावे तु पत्नी स्यादित्य-
नयोर्वचनयोर्न विरोधः । यद्यपि आसुरविवाहमात्रे ऽविवादानो-
क्तेस्तद्विवाहेनोऽप्रायाएव क्रयक्रीततया पत्नीत्वाभावो न गान्धर्वादि
विवाहोऽप्राया इत्यासुरादिविवाहोऽस्त्रीविषयमित्यत्रादिपदभसङ्गतं
प्रतिभाति, तथापि आसुरविवाहेनोऽप्रायाः सर्वाभावे अधिकार
दर्शनात् तदपेक्षया परतो निर्दिष्टेन गान्धर्वादिविवाहेनोऽप्राया अपि
तथात्वमिति भावः ।

ताः पूर्वाः, मध्यमा मासि मास्येकोद्दिष्टसंज्ञिताः ॥

प्रेते पितृत्वमापन्ने सपिण्डीकरणादनु ।

क्रियन्ते याः क्रियाः पित्र्याः प्रोच्यन्ते ता नृपोत्तराः ॥

पितृमातृसपिण्डैस्तु समानसलिलैस्तथा ।

तत्सङ्घातगतैस्त्रैव राज्ञा वा धनहारिणा ॥

पूर्वाः क्रियाश्च कर्त्तव्याः पुत्राद्यैरेव शोत्तराः ।

दौहित्रैर्वा नरश्रेष्ठ*, कार्य्यास्तत्तनयैस्तथा”—इति ॥

सपिण्डाद्यैरवनिपत्यन्तैः पूर्वाः क्रिया मध्यमाश्च कर्त्तव्याः ।

पुत्राद्यैरेव भ्रातृसन्तत्यन्तैः दौहित्राद्यैश्चोत्तराः क्रियाः कर्त्तव्याः, न

सपिण्डाद्यैरवनिपत्यन्तैरित्यर्थः । औरसः सुतोऽनुपनीतोऽपि दाहा-

दिकाः क्रियाः कुर्यात् । तदाह सुमन्तुः,—

“आहुं कुर्यादवश्यन्तु प्रमीतपितृको हि यः ।

व्रतस्थो वाऽव्रतस्थो वा एकएव भवेद्यदि”—इति ॥

अव्रतस्थोऽनुपनीतः । तदाह वृद्धमनुः,—

“कुर्यादनुपनीतोऽपि आहुमेको हि यः सुतः ।

पितृयज्ञाहुतिं पाणौ जुहुयाद्ब्राह्मणस्य सः(१)”—इति ॥

अत्र विशेषः प्रचेतसां दर्शितः,—

* दौहित्रैर्भागिनेयैश्च,—इति मु० ।

† व्याघ्रेण,—इति मु० ।

(१) अनुपनीतस्याहिताभित्ताभावात्, “न पैत्रयज्ञियो होमो लौकिकामौ विधीयते”—इति मनुना पितृयज्ञियहोमस्य लौकिकामौ निषेधात् अनुपनीतेन ब्राह्मणपाशावधौकरणहोमः कर्त्तव्य इति भावः ।

“कृतचूडस्तु कुर्वीत उदकं पिण्डमेव च ।

स्वधाकारं प्रयुञ्जीत वेदोच्चारं न कारयेत्”—इति ॥

मातापित्रोरुभयोरपि कुर्वीतित्यर्थः । तथा च सत्यन्तरम्,—

“कृतचूडोऽनुपेतस्तु पित्रोः आहुं समाचरेत् ।

उदाहरेत् स्वधाकारं न तु वेदाचराण्यमौ”—इति ॥

यत्तु मनुनोक्तम्,—

“न ह्यग्निं युज्यते कर्म किञ्चिदामौश्विबन्धनात् ।

नाभिव्याहारयेद्ब्रह्म स्वधानिनयनादृते^(१)”—इति ॥

तत् त्रिवर्षकृतचूडाविषयम् । तथा च सुमन्तुः,—

“अनुपेतोऽपि कुर्वीत मन्त्रवत् पितृमेधिकम् ।

यद्यमौ कृतचूडः स्याद् यदि स्याच्च त्रिवत्सरः”—इति ॥

अथ मातामहादिआहुधाधिकारनिर्णयः । तत्र व्यासः,—

“पितृन्मातामहांश्चैव द्विजः आहुतेन तर्पयेत् ।

अनृणं स्यात् पितृणान्तु ब्रह्मलोकं च गच्छति”—इति ॥

मातामहानामाते वज्रवचनं मातुः पितामहप्रपितामहयो-
रपि^(२) सङ्गृह्यार्थम् । तथा च पुलस्त्यः,—

“मातुः पितरमारभ्य त्रयो मातामहाः स्मृताः ।

तेषान्तु पितृवच्छ्राद्धं कुर्युर्दहितस्मृतवः”—इति ॥

(१) मौश्विबन्धनमुपनयनम् । स्वधानिनयनं आहुतसम्पादकमन्त्रजातम् ।

स्वधा आहुं निनीयते सम्पाद्यते अनेनेति व्युत्पत्तेः ।

(२) पितामहप्रपितामहयोरित्यत्र मातुरिति पूरणीयम् । तेन, आहु-
कर्तुः प्रमातामह-वज्रप्रमातामहयोरित्यर्थः ।

पितृश्राद्धवन्मातामहश्राद्धमपि नित्यं, अकरणे प्रत्यवायस्मर-
णात् । तदुक्तं स्कन्दपुराणे,—

“पार्वणं कुरुते यस्तु केवलं पितृहेतुतः ।

मातामहस्य कुरुते पितृहा स प्रजायते”—इति ॥

अथश्रद्धोऽपि,—

“पितरो यत्र पूज्यन्ते तत्र मातामहा भुवम् ।

अविशेषेण कर्त्तव्यं विशेषास्मरकं ब्रजेत्”—इति ॥

मातामहश्राद्धं कचिदपवदति कात्यायनः,—

“कर्षूसमन्वितं मुक्ता तथा श्राद्धञ्च षोडशम् ।

प्रत्याब्दिकञ्च शेषेषु पिण्डाः स्युः षडिति स्थितिः”—इति ॥

कर्षूसमन्वितं सपिण्डीकरणश्राद्धम् । षोडशग्रहणमेकोद्दिष्टोप-
लक्षणार्थम् । सङ्गतमरणे श्राद्धकममाह अथश्रद्धः,—

“भवेद्यदि सपिण्डानां युगपन्मरणं तथा ।

सम्बन्धासत्तिमालोच्य तत्कमाच्छ्राद्धमाचरेत्”—इति ॥

अत्र पत्न्यादिसपिण्डेषु सम्बन्धासत्तिरेवं द्रष्टव्या । पतिपत्न्योः
सम्बन्धः प्रत्यासन्नः, एकप्रतियोगिकत्वादव्यवधानाच्च^(१) । पुत्रस्य तु
मातापितृद्वयनिरूप्यत्वेन विलम्बितप्रतिपत्तेर्विप्रकृष्टः सम्बन्धः । भ्रा-
तुस्तु पितृजत्वव्यवधानेन ततोऽपि विप्रकृष्टः । एवमन्यचोदनीयम् ।
पत्न्यादीनां पित्रोश्च सङ्गतमरणे अथश्रद्धः,—

(१) पतित्वं पत्नीमात्रनिरूप्यं, पत्नीत्वमपि पतिमात्रनिरूप्यमित्येकप्रति-
योगिकत्वमतस्याव्यवहितत्वञ्च तत्सम्बन्धस्य ।

“पत्न्याः पुत्रस्य तत्पुत्रभ्रात्रोक्तमनयस्य च ।

सुपुत्रश्चोऽपि पित्रोऽस्य सङ्गतमरणं यदि ॥

अर्वागन्धाभ्यादपिष्टपूर्वं सापिण्ड्यमाचरेत्”—इति ।

तत्पुत्रः पुत्रपुत्रः । तत्तनयो भ्रातृतनयः । यत्तु देवलेनोक्तम्,—

“पितरौ प्रमृतौ यस्य देहस्तस्याग्नौचिर्भवेत् ।

न दैवकापि पित्र्यञ्च यावत् पूर्णं न वत्सरः”—इति ॥

तत्पूर्वोक्तपत्न्यादिव्यतिरिक्तसपिण्डविषयम् । अतएव लोगादिः,—

“अन्येषां प्रेतकार्याणि महागुरुनिपातने ।

कुर्यात् समत्सरादर्वाक् आहुमेकन्तु वर्जयेत्”—इति ॥

प्रेतकार्याणि दहनादीन्याद्यश्चाहुन्तानि विवक्षितानि,

“आद्यं आहुमग्नौऽपि कुर्यादेकादशेऽहनि”—इति

विशेषस्मरणात् । एकमित्यन्यदित्यर्थः* (१) । पित्रोः सङ्गतमरणे

देवस्य,—

“पित्रोरुपरमे पुत्राः क्रियां कुर्युर्दयोरपि ।

अनुवृत्तौ च नान्येषां सङ्गतमरणेऽपि वा”—इति ॥

* एकमित्येकस्य वर्जयेदित्यर्थः,—इति ना० ।

† नान्येषां,—इति ना० ।

(१) तथाच पिष्टमाहमरणे वत्सरमध्ये पत्न्यादीनां दाहादि प्रेतकार्यं
आहुञ्च कर्तव्यमेव । पत्न्यादिभिन्नसपिण्डानान्तु दाहाद्याद्यश्चाहु-
मर्त्यन्तमेव आर्ह्यं, न तेषां प्रेतआहुमपि,—इति व्यवस्थानिष्कर्षः ।

अनुगमनेन पित्रोः सङ्गतमरणे मातुरनुगमनेन दिनान्तर-
मरणेऽपि तत्तद्वादशाहे क्रियां कुर्युः, अन्येषां पित्रोश्च सङ्गत-
मरणे यथाकालं न कुर्युः, किन्तु* चिपचएव । तदाह लौगाचिः,—

“पत्नी पुत्रस्तथा पौत्रो माता तत्पुत्रका अपि† ।

पितरौ च यदैकस्मिन् घियेरन् वासरे तदा ॥

आद्यमेकादशे कुर्यात् त्रिपचे तु सपिण्डनम्”—इति ।

पित्रोरनुगमनं विना सङ्गतमरणे मातुरनुगमनं विना दिनान्त-
मरणेऽपि मातुस्त्रिपचे सपिण्डनं कुर्यात् । तथा च देवलः,—

“एकाहमरणे पित्रोरन्यस्यान्यदिने मृतौ ।

सपिण्डनं त्रिपचे स्यादनुयानमृतिं विना”—इति ॥

मातृपितृश्राद्धद्वयस्य दैवात्कालैक्येऽपि पितृश्राद्धं पूर्वं कुर्यात् ।
तदाह कार्णार्जिनिः,—

“पित्रोः श्राद्धे समं प्राप्ते नवे पर्युषितेऽपि वा ।

पितृपूर्वं सुतः कुर्यादन्यत्रासत्तियोगतः”—इति ॥

अन्यत्र मातृपितृव्यतिरिक्तविषये सम्बन्धासत्तियोगतः कुर्या-
दित्यर्थः । यत्तु प्रचेतसोक्तम्,—

“नैकः श्राद्धद्वयं कुर्यात् समानेऽहनि कुत्रचित्”—इति ॥

तदैकस्मिन् श्राद्धे क्रियमाणे दैवतैक्यात् यद्यन्यस्य प्रसङ्गात् सिद्धि-

* यथाकालं कुर्युः किञ्च,—इति ना० ।

† पत्नी पुत्रः सुधा पौत्रो मातृतत्तनया अपि,—इति सु० ।

स्तद्विषयम्^(१) । यथा नित्यश्राद्धमावास्याश्राद्धयोरमावास्याश्राद्धेन
नित्यश्राद्धसिद्धिः प्राप्तङ्गिकी । यथा वा, दार्शिकयुगादिश्राद्ध-
योर्युगादिश्राद्धेनैव दार्शिकसिद्धिः^(२) । पित्रोर्मृताहैक्ये सत्यन्वारो-
हणविषये लोगाक्षिणा विशेष उक्तः,—

“मृतेऽहनि समासेन पिण्डनिर्व्वपणं पृथक् ।

नवश्राद्धन्तु दम्पत्योरन्वारोहणएव तु”—इति ॥

पिण्डनिर्व्वपणं श्राद्धं समासेन पाकाद्यैक्येन पृथगसपत्नीकं^(३)
कुर्यात् । नवश्राद्धमपि तथा कुर्यात् । स्मृत्यन्तरमपि,—

“एकचित्यां समारूढौ दम्पतौ निधनं गतौ ।

पृथक् श्राद्धं तथा कुर्यादोदनं न* पृथक् पृथक्”—इति ॥

अनेकमाहभिरैकचित्यामन्वारोहणे कृते पाकाद्यैक्येन प्रथमं पितु-
स्तदनन्तरं साक्षान्मातुस्ततो ज्येष्ठादिक्रमेण कुर्यात् । तदाह भृगुः,—

* च,—इति सु० ।

(१) अन्योद्देशेन प्रवृत्तावन्यस्यापि सिद्धिः प्रसङ्गः ।

(२) तथा च समावस्येतरत्र नित्यश्राद्धविधेः, युगादीतरत्र च दर्शश्राद्ध-
विधेरनुष्ठानप्रयोजकत्वात् तत्तद्विधीनां प्रामाण्यमुपपद्यते । नित्यश्रा-
द्धेनामावस्याश्राद्धसिद्धौ दर्शश्राद्धेन युगादिश्राद्धसिद्धौ सामावस्यादि-
श्राद्धविधीनां कुत्राप्यनुष्ठानप्रयोजकत्वाभावात् अप्रामाण्यं स्यादिति
भावः । एवञ्च विशेषेण सामान्यसिद्धिर्न तु सामान्येन विशेषसिद्धि-
रिति तात्पर्यम् ।

(३) तथाच पित्रोः श्राद्धं पृथगेव कुर्यात्, न तु पितुः श्राद्धं सपत्नीक
तथा कृत्वा तावतैव माह श्राद्धं कृतं मन्येतेत्यर्थः ।

“एककाले गतासूनां बहूनामथ वा इयोः ।

तन्त्रेण अपणं कुर्यात् आहुं कुर्यात् पृथक् पृथक् ॥

पूर्वकस्य मृतस्यादौ द्वितीयस्य जघन्यतः ।

तृतीयस्य ततः कुर्यात् सन्निपातेष्वथ क्रमः”—इति ॥

पूर्वकस्य मुख्यस्य पितुः, द्वितीयस्य ततो जघन्याया जगन्याः,
तृतीयस्य ततोऽपि जघन्यया मातुरित्यर्थः^(१) । पार्वणैकोद्दिष्टयोः
सन्निपाते जावालिः,—

“यद्येकत्र भवेताञ्चेदेकोद्दिष्टं च पार्वणम् ।

पार्वणं तत्र निर्वत्य एकोद्दिष्टं समाचरेत्”—इति ॥

अनेकनिमित्तसन्निपाते निमित्तानुक्रमेण आहुं कुर्यात् । तथा
च कात्यायनः,—

“द्वे बहूनि निमित्तानि जायेरन्नेकवासरे ।

नैमित्तिकानि कार्याणि निमित्तोत्पत्त्यनुक्रमात्”—इति ॥

यद्यप्येकदेवताकआहुद्वयमेकस्मिन्नहनि न युक्तं, एकानुष्ठानेने-
तरप्रयोजनस्यापि प्रसङ्गात् सिद्धेः ; तथापि नैमित्तिकानि वचन-
बलादनेकान्यथनुष्ठेयानि । तथा च जावालिः,—

“आहुं कृत्वा तु तस्यैव पुनः आहुञ्च तद्दिने ।

नैमित्तिकन्तु कर्त्तव्यं निमित्तानुक्रमोदयम्”—इति ॥

* एकोद्दिष्टन्तु निर्वर्त्य पार्वणं विनिवर्त्तयेत्,—इत्यन्यत्र पाठः ।

(१) मातृपदमत्र सपत्नीमातृपरं बोध्यम् ।

नित्यकाम्ययोरेकदेवताकथोः सन्निपाते काम्येनैव नित्यसिद्धिः ।

तदुक्तं सति संपद्ये,—

“काम्यतन्त्रेण नित्यस्य तन्त्रं आद्रुष्य सिध्यति”—इति॥

यथाशौचविधानजातमजहत्स्वार्थप्रयुक्ता दृष्टा

श्रोतं यत्र च संस्पृहीतवपुषा आद्रुं स्पृष्ट्वै पदम् ।

अध्यायं तद्वाङ्मनिर्णयविदां तार्त्तियमार्त्तियिदं

दोऽयं व्याकृते स्तनम्महिमा मन्वीश्वरोमाधवः ॥

इति श्रीमहाराजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्त्तक-श्रीवीर-
बुक्कभूपास्वाम्याज्यधुरन्धरस्य माधवामात्यस्य कृतौ पराशरस्मृति-
व्याख्यायां माधवीयायां तृतीयोऽध्यायः समाप्तः ॥०॥

॥०॥ समाप्तश्चाचारकाष्टम् ॥०॥

शुद्धिपत्रम् ।

पङ्क्ति	पङ्क्ति	अशुद्धम्	शुद्धम् ।
२	१२	कृता	कृती
५	२५	स्मृतिषु	स्मृतिषु
६	१०	व्युत्पत्सु	व्युत्पत्सु
१६	१८	त्येष्टे	त्येष्टे
"	१६	निर्व्विशम	निर्व्विशन्
२३	२४	पूर्व्वपक्षा	पूर्व्वपक्षी
२४	१६	तथा	तथा च
२८	८	मुनि	मुनि
३०	२२	मुद्रितात्मविवेक	मुद्रितात्मतत्त्वविवेक
३५	२	आसभ्यते	आरभ्यते
३७	२४	चित्तम्य	चित्तस्य
३८	६	मारभते	मारभते
४०	२७	परिणम्यमाण	परिणममाना
४५	१६	इत्युक्त-श	इत्युक्त-स
४६	६, १०	मी० अ० १ पा० २ सू०	मी० ६ अ० ८ पा० २२ सू०
४७	२०	प्रमात	प्रमीत
५८	१३	धम्म	धर्म्म
५९	२	शिष्यैः	शिष्यैः,
६१	८	सर्व	सर्व्वे
६६	२१	यस्य	तस्य
७०	१२	वत्सल	वत्सल !
७६	२०	लक्षणमुच्यते	लक्षणो उच्येते
८४	२१	गुणत्व	गुणत्व
८६	१२	तत्रैकादशे	तत्रैकादशे
९०	१०	मूलत्वेन	मूलत्वेन
९२	२१	मूल	मूल
९६	३	'असङ्गम्य	'असङ्गस्य
"	११	देहस्य	देहस्य

नित्यकाम्ययोरेकदेवताकयोः सन्निपाते काम्येनैव नित्यसिद्धिः ।

तदुक्तं स्मृतिसंग्रहे,—

“काम्यतन्त्रेण नित्यस्य तन्त्रं आद्रुस्य सिध्यति”—इति॥

यवाग्नौचविधानजातमजहत्स्वार्थप्रयुक्ता दृशा

प्रोक्तं यच्च च संगृहीतवपुषां आद्रुं समृद्धौ पदम् ।

अध्यायं तदवाह्यनिर्णयविदां तार्त्तीयमार्त्तिच्छिदं

सोऽयं व्याकृते स्तन्त्रमहिमा मन्त्रीश्वरोमाधवः ॥

इति श्रीमहाराजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्त्तक-श्रीवीर-
बुक्कभूपास्वसावाज्यधुरन्धरस्य माधवामात्यस्य कृतौ पराशरस्मृति-
व्याख्यायां माधवीयायां तृतीयोऽध्यायः समाप्तः ॥०॥

॥०॥ समाप्तश्चाचारकाण्डम् ॥०॥

शुद्धिपत्रम् ।

पृष्ठे	पङ्क्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम् ।
२	१२	कृता	कृती
५	२५	स्मृतिष	स्मृतिषु
६	१०	व्युत्पत्सु	व्युत्पित्सु
१६	१८	त्वष्टे	व्यष्टे
"	१६	निर्विश्रम	निर्विश्रन्
२३	२४	पूर्वपक्षा	पूर्वपक्षी
२४	१६	तथा	तथा च
२८	८	मुनि	मुनि
३०	२२	मुद्रितात्मविवेक	मुद्रितात्मतत्त्वविवेक
३९	२	आसभ्यते	आरभ्यते
३७	२४	चित्तस्य	चित्तस्य
३८	६	मारभते	मारभते
४०	२७	परिणाम्यमाणा	परिणाममाना
४५	१६	इत्युक्त-श	इत्युक्त-स
४६	६, १०	मी० अ० १ पा० २ सू०	मी० ६ अ० ८ पा० २२ सू०
४७	२०	प्रमात	प्रमीत
५८	१३	धम्म	धम्मं
५६	२	शिष्यैः	शिष्यैः,
६१	८	सर्व	सर्वे
६६	२१	यस्य	तस्य
७०	१२	वत्सल	वत्सल !
७६	२०	लक्षणमुच्यते	लक्षणे उच्यते
८४	२१	गुणत्व	गुणत्व
८६	१२	तत्रैकादशे	तत्रैकादशे
८०	१०	मूलत्वेन	मूलत्वेन
८२	२१	मल	मूल
८६	३	'असङ्गस्य	'असङ्गस्य
"	११	दहस्य	देहस्य

